NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #5

ATEŞİN ÇAĞRISI

KISIM I

Epsilon

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #5

ATEŞİN ÇAĞRISI

KISIM I

epsilon

ATEŞİN ÇAĞRISI

ATEŞİN ÇAĞRISI

Orijinal Adı: The Fiery Cross

Yazarı: Diana Gabaldon

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Aslıhan Kuzucu

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2012

ISBN: 978 9944 82-547-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2001 Diana Gabaldon

Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ATEŞİN ÇAĞRISI

Diana Gabaldon

KISIM I

Çeviri

Aslıhan Kuzucu

1. BÖLÜM HER ŞEYİN ORTASINDA

1 NE MUTLU GELİNE GÜNEŞ PARLIYOR

Helicon Dağı

Kuzey Carolina Kraliyet Kolonisi

Ekim sonları, 1770

Tenteye vuran yağmurun sesine uyandığımda dudaklarımda ilk kocamın öpücüğünün tadı vardı. Kafam karışmıştı, gözlerimi kırpıştırdım ve refleks olarak parmaklarımı ağzıma götürdüm. Bu hissi korumak, yoksa saklamak için miydi? Merak etmiştim.

Jamie yanımda gerinip uykusunda mırıldandı, kıpırdanmasıyla yatağın altından etrafa sedir dallarının kokusu yayıldı. Belki de onu rahatsız eden yanı başından geçen hayalet olmuştu. Boşluğa kaşlarımı çatarak baktım.

Git buradan Frank, diye düşündüm öfkeyle.

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama nemli topraktan yükselen sis gri renkteydi; tan ağarmak üzereydi. Ne içeride, ne de dışarıda kımıldayan bir şey vardı ama içimde, tenimde hissettiğim o yumuşacık dokunuşun alaycı neşesi duruyordu.

Gelip kızımın evlendiğini görmese miydim?

Sözcüklerin -ve o öpücüğün- aklımda kendi kendilerine mi oluştuklarına, yoksa yalnızca benim bilinçaltımın bir oyunu mu olduklarına karar veremiyordum. Uyuduğumda zihnim düğün hazırlıklarıyla yorgun düşmüştü; düğün rüyalarından uyanmam gerektiğine şüphe yoktu. Ve düğün gecelerinden de.

Buruşmuş muslin giysimi düzelttim, belime kadar toplandığını ve tenimin uykunun dışında bir sebepten de kızardığını fark ettiğimde, endişelenmeye başladım. Beni rüyamdan uyandıran şeye dair herhangi somut bir şey hatırlamıyordum; yalnızca bulanık bir görüntü ve his vardı. Bunun belki de iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Hışırdayan dalların üzerinde dönüp Jamie'ye yanaştım. Sıcaktı, hoş bir is ve viski kokusunun altındaki uyuyan erkekliği, bir çalgının derin notasını anımsatıyordu. Kalçalarım onun kalçasına iyice yapışana kadar yavaşça sırtımı kamburlaştırarak gerindim. Uyuyor ya da isteksiz görünse de bu hareketim fark edilemeyecek türden değildi; eğer öyle değilse de…

Öyle değildi. Hafifçe gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı ve kocaman eli yavaşça sırtımdan aşağı doğru uzanıp kalçalarımı sıkıca kavradı.

“Mmm?” dedi. “Hmm.”İç çekti ve devam ederek uykusuna geri döndü.

Rahatlamıştım, biraz daha sokuldum. Jamie’nin vücudunun hemen tepki vermesi, yavaşça kaybolan rüyaların dokunuşunu kafamdan atmak için oldukça yeterliydi. Ve Frank -eğer o hayalet Frank’se- haklıydı. Eğer böyle bir şey mümkünse, Bree’nin düğünde her iki babasını da isteyeceğinden emindim.

Artık tamamen uyanmıştım ama hareket etmek istemeyecek kadar rahattım. Dışarıda yağmur yağıyordu; hafif bir yağmur fakat soğuk ve nemli hava, yorganların oluşturduğu rahat sığınağı sıcak kahvenin uzak görüntüsünden daha çekici kılıyordu. Üstelik kahveye konacak su için dereye kadar küçük bir yolculuk yapmak gerekecek, suyu ısıtmak için ise kamp ateşi yakılacaktı, -ah, Tanrım, ateş tamamen sönmüş olmasa bile odunlar ıslak olacaktı- kahvenin taş değirmende öğütülmesi gerekecekti ve kahve demlenirken ıslak yapraklar bileklerime dolanacak ve aşağı doğru uzanan ağaç dalları sırtıma sürünecekti.

Bu düşünceyle ürperip yorganı çıplak omuzlarıma kadar çektim ve zihnimde canlandırdığım kahve hazırlama merasimiyle yorulup yeniden uykuya daldım.

Yiyecek, içecek… neyse ki bu konularda endişelenmem gerekmiyordu. Jamie’nin halası Jocasta tüm bu düzenlemelerle uğraşacaktı; daha doğrusu bu konularla zenci kâhyası Ulysess ilgilenecekti. Düğün davetlileriyle ilgili bir zorluk yaşanmayacaktı. Kolonilerdeki en geniş İskoçyalı Toplantısı’ndaydık ve yiyeceklerle içecekler onlar tarafından sağlanıyordu. Kabartmalı davetiyeler yollamaya gerek kalmayacaktı.

Bree en azından yeni bir elbise giyecekti; bu da Jocasta’nın hediyesiydi. Elbise koyu mavi yündendi; ipek kumaş hem çok pahalıydı, hem de ormanın derinliklerindeki yaşam için hiç uygun değildi. Evlenirken giyeceğini hayal ettiğim beyaz saten ve turuncu çiçeklerden çok farklıydı -fakat hâlihazırda bu, 1960’lardaki insanların hayal edeceği türden bir düğün de sayılmazdı.

Frank, Brianna’nın kocası hakkında ne düşünürdü, diye merak ettim. Büyük ihtimalle bu evliliği onaylardı; Roger tarihçiydi -ya da bir zamanlar öyleydi-, tıpkı Frank gibi. Akıllı ve eğlenceliydi, yetenekli bir müzisyen ve kibar bir adamdı, kendini tamamen Brianna’ya ve küçük Jemmy’ye adamıştı.

Ki bu da bu şartlar altında çok takdire şayandı, diye düşündüm sislerin arasında.

Kabul ediyorsun, değil mi? Sözcükler, sanki o hem kendisiyle, hem de benimle dalga geçermişçesine alaycı bir biçimde iç kulağımda oluşmuştu.

Jamie kaşlarını çattı, kalçamı sıkıca kavradı, uykusunda ufak ufak homurtular çıkardı.

Kabul ettiğimi biliyorsun, dedim sessizce. Hep ettim ve sen de bunu biliyorsun, o yüzden defolup git, olmaz mı?!

Sırtımı sertçe döndüm, buruşmuş gömleğinin yumuşak dokusunda bir sığınak arayarak başımı Jamie'nin omzuna yasladım.

Jamie, Roger'ın Jemmy'yi kendi çocuğuymuş gibi kabul etmesine benden -ya da belki Frank'ten- daha az güveniyordu. Jamie'ye göre bu kabullenmenin nedeni zorunluluktan başka bir şey değildi; onurlu bir adam bundan farklı davranmazdı. Roger'ın Carolina'nın yaban hayatında bir aileyi koruyup kollayabileceğine dair şüpheleri olduğunu biliyordum.

Kalçamdaki el birden etimi sıkıca tutup konuşmaya başladı.

"Sassenach," dedi Jamie uykulu bir biçimde, "çişi olan bir çocuk gibi kıvranıp duruyorsun. Kalkıp tuvalete mi gitmek istiyorsun?"

"Ah, uyanıksın demek," dedim, kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Artık öyleyim," dedi. Kalçamdaki eli kaydı, homurdanarak gerindi. Çıplak ayakları yorganın ucundan dışarı çıktı, parmaklarını esnetti.

"Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim."

"Dert etme," diyerek beni rahatlattı. Boğazını temizleyip elini dağınık ama sağlıklı saçlarının arasında gezdirip göz kırptı. "Kâbus görüyordum; üşüyerek uyuduğumda hep böyle olur." Kafasını kaldırıp yorganın ucuna doğru baktı, yorgandan taşan ayak parmaklarını hoşnutsuz bir biçimde salladı. "Neden çoraplarımla uyumadım ki?"

"Gerçekten mi? Ne gördün rüyanda?" diye sordum, biraz huzursuzlanarak. Benim gördüğüm türden bir rüya görmemiş olmasını diledim.

"Atlar," dedi, rahatlamıştım. Güldüm.

"Atlarla ilgili nasıl bir kâbus görmüş olabilirsin ki?"

"Ah, Tanrım, korkunçtu." Ellerini yumruk yaparak gözlerini ovuşturdu, kâbusu aklından uzaklaştırmaya çalışır gibi başını salladı. "İrlanda krallarıyla ilgiliydi. MacKenzie'nin dün gece ateş başında neler söylediğini biliyor musun?"

"İrlanda kra… Ah!" Hatırlayınca yeniden gülmeye başladım. "Evet, biliyorum."

Evlenecek olmasının zaferiyle adeta kanatlanan Roger, bir gece önce herkesi ateşin başına toplamış, şarkılar söylenmiş, şiirler okunmuş ve bir de eski İrlanda krallarının taç törenlerine dair eğlenceli tarihi hikâyeler anlatılmıştı. Bunlardan bir tanesinde başarı gösteren aday, toplanan halkın önünde erkekliğini kanıtlamak için beyaz bir kısrakla ilişkiye giriyordu -gerçi ben bunun daha çok o centilmenin soğukkanlılığının bir kanıtı olabileceğini düşündüm.

“Ben attan sorumluydum,” diyerek açıklama yaptı Jamie. “Ve hiçbir şey yolunda gitmedi. Adam çok kısa boyluydu ve üzerinde durması için bir şeyler bulmam gerekiyordu. Bir kaya buldum ama kaldıramadım. Sonra bir sandalye buldum ama bacağı elimde kaldı. Sonra bir yükselti oluşturabilmek için tuğlaları yığmaya çalıştım ama tuzla buz oldular. Sonunda sorun olmadığını, kısrağın bacaklarını keseceklerini söylediler. Bense bunu yapmalarını engellemeye çalışıyordum. Kral olacak olan adam, pantolonunun düğmelerinin açılmadığından yakınıyordu. Sonra biri atın siyah bir kısrak olduğunu fark etti ve böylelikle birleşme gerçekleşmeyecekti.”

Yakınlarımızda kamp kurmuş olanları uyandırma korkusuyla suratımı gömleğinin kıvrımlarına bastırarak kahkahamı engellemeye çalıştım.

“O sırada mı uyandın?”

“Hayır. Nedendir bilinmez, kendimi çok hakarete uğramış hissettim. Birleşmenin gerçekleşeceğini söyledim. Aslında siyah olan çok iyi bir attı, çünkü herkes beyaz atların güçsüz olduklarını bilir. Onlar hayır, hayır, siyah at talihsiz dediler ve ben öyle olmadığı konusunda ısrar ediyordum ve…” Durdu, boğazını temizledi.

“Ve?”

Omuzlarını silkip bana doğru baktı, boynu hafifçe kızarmıştı.

“Evet, işte. Bu işin olacağını söyledim, onlara gösterecektim. Kıpırdamaması için kısrağın dizginlerini tutmuştum ve kendimi… Ah… İrlanda kralı yapmaya hazırlanıyordum. İşte o sırada uyandım.”

Gülmeye başladım, onun da kahkahalarını bastırdığı için titrediğini hissettim.

“Ah, şimdi gerçekten seni uyandırdığım için çok üzgünüm!” Gözlerimi yorganın köşesiyle sildim. “Eminim bu İrlanda için büyük bir kayıp olmuştur. İrlanda kraliçelerinin bu özel tören hakkında neler hissettiklerini çok merak ediyorum doğrusu,” diye ekledim sonra.

“Hanımefendilerin bu kıyaslama yüzünden acı çekeceklerini sanmıyorum,” diye beni rahatlattı Jamie. “Gerçi duyduğuma göre bazı erkeklerin tercihi…”

“Ben onu kastetmemiştim,” dedim. “Tıbbi sonuçlardan bahsediyordum, bilmem anlatabildim mi? Arabayı atın önüne koymak başka, atı kraliçenin önüne koymak başka…”

“Ah, evet.” Gülmekten kızarmış teni gittikçe koyulaşmıştı. “İrlandalılar hakkında istediğini söyle, Sassenach fakat arada bir yıkandıklarını düşünüyorum. Ve bu şartlar altında, kral bir parça sabunun gerekli olduğuna bu olayların…”

“Her şeyin ortasında mı?” diye atıldım. “Eminim değildir. Yani, sonuçta, bir at yeterince geniştir, nispeten…”

“Bu hazır olmakla ilgili Sassenach,” dedi, bana doğru sert bir bakış attı. “Ve bence bir adam, bu şartlar altında biraz cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyabilir. Herhangi bir durumda, her şeyin ortasında da olsa,” diye ekledi. “Sen hiç Horace okumadın mı? Ya da Aristo?”

“Hayır. Hepimiz eğitilemeyiz. Kadınları doğal hayat sınıflandırmasında kurtçukların altında bir yere koyduğunu duyduktan sonra, benim de Aristo okuyacak pek zamanım olmadı.”

“O adam evlenmiş olamaz.” Jamie elbisemin altından omurgamın boğumlarını okşayarak elini yavaşça sırtımdan yukarı doğru kaydırdı.

Gülümseyip elimi kestane rengi sakallarından elmacık kemiğine doğru kaydırdım.

Bu sırada dışarıda tan ağardığını gördüm; barınağımızın soluk renkli tentesine başının gölgesi düşmüştü ama yüzünü açık seçik görebiliyordum. İfadesi bana dün gece çoraplarını neden çıkarttığını hatırlattı. Maalesef ikimiz de uzayan şenliklerden sonra öyle yorgun düşmüştük ki daha sarılmalarımızın ortasında uyuyakalmıştık.

Aslında bu hem elbisemin durumunu hem de rüyalarını gayet iyi açıklıyordu. O sırada soğuk bir esintinin parmaklarını yorganın altına soktuğunu hissedip ürperdim.

“Öp beni,” dedim birden Jamie’ye. İkimiz de henüz dişlerimizi fırçalamamıştık ama o dediğimi yapıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Kafasını kavrayıp daha da kendime doğru bastırdığımda, bacaklarımızı örtüyle örtmek için bütün gücünü elinde topladı.

“Ha?” dedi onu bıraktığımda. Gülümsedi, mavi gözleri loş aydınlığın içinde

karanlık üçgenlere dönüştü. “Güvenlikten emin olmak için Sassenach, önce hemen dışarı çıkmalıyım.”

Yorganın altından çıkıp ayağa kalktı. Uzun gömleğinin altından görünen çekici manzara yüzünden alışılmışın dışında oldukça farklı bir haldeydim. Bakmakta olduğum şeyin, gördüğü kâbusunun sonucu olmamasını umsam da, sormamak daha iyiydi.

“Acele etsen iyi olur,” dedim. “Hava aydınlanıyor; insanlar birazdan kalkacak ve etrafta dolanmaya başlayacaklar.”

Başını sallayıp dışarı çıktı. Ben sessizce uzanıp dinledim. Uzaklarla birkaç kuş ötüşüyordu ama mevsimlerden sonbahardı; aydınlık bir hava bile baharın ve yazın gürültülü korosunu geri getirmeye yetmezdi. Dağ ve kamp yerleri hâlâ uykudaydı ama etraftan gelen küçük sesleri duyamasam da hissedebiliyordum.

Parmaklarımı saçlarımda dolaştırdım, omuzlarımın hizasında kabartıp açık bıraktıktan sonra su şişesini aramaya koyuldum. Soğuk havayı sırtımda hissederek arkama baktım ama tan ağarmıştı ve sis kaybolmuştu; dışarıda hava gri fakat hareketsizdi.

Geçen gece bulduğum sol elimdeki altın yüzüğe dokundum, uzun yokluğunun ardından hâlâ yabancı geliyordu bana. Belki Frank’i rüyalarıma sokan onun yüzüğüydü. Belki de bu gece düğün töreninde ona yeniden dokunacaktım, bilerek ve kızının mutluluğunu bir şekilde benim gözlerimden görebilmesini umacaktım. Şimdilik gitmişti ve bundan memnundum.

Uzaktaki kuş ötüşlerinden daha gürültülü olmayan küçük bir ses havada yankılandı. Bu, uyanan bir bebeğin kesik ağlayışıydı.

Bir zamanlar, şartlar ne olursa olsun evlenen bir çiftin yatağında iki kişiden fazla olunmaması gerektiğini düşünürdüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Yine de bir bebeği akıldan çıkarmak, ilk aşkın hayaletini akıldan çıkarmaktan daha zordu; Brianna ve Roger’ın yatağı ister istemez üç kişiye uygun olmak zorundaydı.

Tentenin köşesi kalktı ve Jamie’nın yüzü belirdi, heyecanlı ve telaşlı görünüyordu.

“Kalkıp giyinsen iyi edersin Claire,” dedi. “Askerler derenin üst yakasına gelmişler. Çoraplarım nerede?”

Kalkıp oturdum, dağ eteklerinde davul sesleri yankılanmaya başlamıştı.

Soğuk sis etrafa yayılmıştı; bir bulut, kuluçkaya yatmış bir tavuk gibi

Helicon Dağı'na çökmüş, hava nemden ağırlaşmıştı. Altmış yedinci İskoç yönetiminin tüm ihtişamıyla konuşlandığı derenin üst yakasındaki ot yığınına, uykulu bir halde gözlerimi kırpıştırarak baktım; davullar çalıyor, birliğin gaydacısı yağmura aldırmadan etrafta dolanıyordu.

Üşüyordum ve biraz kızgındım. Yatağa, sıcak kahveyle ve mükellef bir kahvaltıyla uyanacağımı sanarak gitmiştim ve tüm bunları iki düğünün, üç vaftizin, iki diş çekiminin, bir enfeksiyonlu ayak tırnağı çekiminin ve viski içimini gerektirecek diğer sosyal etkinliklerin takip edeceğini sanmıştım.

Bunun yerinde sıkıntılı rüyalarla uyandırılmış, şehvetli oynaşmalarla karşılanmış ve sonra da lanet soğuk bir yağmura sürüklenmiştim. Görünüşe göre bunun tek nedeni bir çeşit duyuruydu.

Kamp yerlerindeki İskoçların uyanıp tepeden aşağı inmeleri biraz zaman almıştı. Gaydacının yüzü ise son kez çalgısını üflemeden önce mosmor kesilmişti. Dağ eteklerinde hâlâ gaydanın sesi yankılanırken Teğmen Archibald Hayes adamlarının önüne geçti.

Teğmen Hayes'in genzinden çıkan Fife[1], aksanı her yerde yankılanıyor, rüzgâr da ona yardım ediyordu. Yine de dağdan uzakta olan insanların pek az duyabildiklerinden emindim. Biz ise yamaçta duruyorduk, Teğmen'den en fazla yirmi metre uzakta olmamızdan ötürü söylediği her sözcüğü duyuyordum.

"Ekselansları William Tryon, beyefendi, Majestelerinin Yüzbaşı ve Generali, Eyalet Valisi ve Başkumandanı," diye okudu Hayes, rüzgârın ve suyun gürültüsünü, kalabalığın uyarıcı fısıltılarını bertaraf etmek için sesini yükseltti.

Havadaki nem ağaçları ve kayaları sisle donatmıştı, bulutlardan dondurucu bir yağmur çiseliyordu, dengesiz rüzgâr ise hava sıcaklığını iyiden iyiye düşürmüştü. Soğuğa çok duyarlı olan sol bacağımın iki sene önce kırdığım noktası sızlıyordu. Kehânetlere ve mecazlara inanan biri bozuk hava ile Eyalet Valisi'nin duyurusunun okunması arasında bir bağlantı kurabilirdi, diye düşündüm -azizler de tıpkı böyle soğuk ve öngörü sahibidir.

"Öğrendiğime göre," diye kükredi Hayes, kâğıdının altındaki kalabalığa ters ters bakarak, "çok sayıda başıbozuk, geçen ayın 24'ünde ve 25'inde, Eyaletlerinin adalet önlemlerine karşı çıkmak amacıyla ve ülkelerinin kanunlarını açık seçik bir biçimde çiğneyerek, Yüksek Adalet Mahkemesi oturumu sırasında Hillsborough Kasabası'nda toplanmışlar, coşkulu bir biçimde ofisindeki Majestelerinin toplu mahkeme üyelerine saldırmışlar, bahsi geçen oturumda birçok insanı barbarca dövmüşler ve yaralamışlar, yasal

hükümdarları Kral George'a lanetler okuyup tahtının talibine başarılar dileyerek, bahsi geçen kasabanın sakinlerine ve onların mülklerine en vahşi biçimde saldırmışlar ve Majestelerinin Hükümetine hakaretlerde bulunmuşlar."

Hayes durup, ciğerlerini bir sonraki cümleyi tamamlayabilmek için havayla doldurdu. Göğsünü gürültüyle şişirerek duyuruyu okumaya devam etti:

"İşbu duyuruyla, bahsi geçen taşkın eylemlerde bulunan kişilerin adalete teslim edilmelerini, Majestelerinin bu eyalette sağladığı barışı ve nizamı bozanlar hakkında, yukarıda anlatılan suçlardan dolayı derinlemesine bir soruşturma yapılmasını ve bu suçları işleyen kişi ya da kişilerin yeminli ifadelerinin alınmasını; önümüzdeki kasım ayının 30'unda acil olarak halk hizmetinde görev dağıtımı yapılması için New Bern'de toplanacak olan Genel Kurul'a teslim edilmek üzere ifadelerin bana iletilmesi gerektiğine karar verildiğini, Majestelerinin Kurulunun onayıyla ve tavsiyesiyle bildiririm."

Son kez derin bir nefes alan Hayes'in yüzü neredeyse gaydacının yüzü kadar morarmıştı.

"Benim kontrolüm altında ve Eyaletin resmi mührüyle, New Bern'de, Ekim'in 18'inde,

Majestelerinin iktidarının onuncu yılında, milattan sonra 1770. İmza, William Tryon," diye bitirdi Hayes, son nefesini de tüketerek.

"Biliyor musun," dedim Jamie'ye, "tüm bu duyuru tek cümleden oluşmuş gibi. Bir siyasetçiye göre olağanüstü sayılır."

"Sus, Sassenach," dedi Jamie, gözleri hâlâ Archie Hayes'teydi. Arkamdaki kalabalıktan gelen bastırılmış homurtularda bir parça alaya karışmış ilgi ve dehşet vardı.

Bu İskoçların bir toplantısıydı, birçoğu Stuart Ayaklanması'ndan sonra kolonilere yollanmışlardı ve Archie Hayes de geçen gece ateşin etrafında devrilen bira ve viski kupaları arasından söylenenleri resmi olarak kayda geçirmişti… Öte yandan kırk askeri vardı ve Kral George ve onun hükümdarlığının olası çöküşü hakkındaki düşünceleri ne olursa olsun, akıllı davranıp bu düşünceleri yalnızca kendine saklamıştı.

Dört yüz İskoçyalı, davullar çalarak Hayes'in dere kıyısındaki küçük birliğinin etrafını çevirdi. Erkekler ve kadınlar artan rüzgârda uçuşan ekose eteklerini sıkı sıkı tutarak meydandaki ağaçların altlarına sığındılar. Onlar da kendi düşüncelerini, uçuşan eşarpların ve bonelerin altından görünen katı suratlarla paylaşıyorlardı. Elbette yüz ifadeleri doğal bir temkinden olduğu

kadar soğuktan da kaynaklanıyordu; yanaklarım sertti, burnumun ucu hissizleşmişti ve gün ağardığından beri ayaklarımı hissetmiyordum.

“Bu ciddi konulara dair söylemek istedikleri olan kişiler, ifadelerini bana güvenerek verebilirler,” diye duyurdu Hayes, yuvarlak yüzünde resmi bir ifadesizlik vardı. “Günün geri kalanında kâtibimle çadırımda olacağım. Tanrı Kralı korusun!” duyuruyu katladı, dağılan kalabalığa doğru eğildi, sonra sert bir biçimde, yanında hükümet bayraklarının çılgınca dalgalandığı, ağaçların yanında yükselen çadırına doğru döndü.

Ürpererek elimi Jamie’nin paltosunun içine sokup koluna dokundum, soğuk parmaklarım vücudunun sıcaklığıyla rahatladı. Jamie soğuk dokunuşumu hissetti ama bana bakmadı; ısıran rüzgâr nedeniyle gözlerini kısmış, uzaklaşmakta olan Archie Hayes’in arkasından bakıyordu.

Kısa ve sert bir adam olan Teğmen, tepenin yamaçlarındaki kalabalıktan habersizmişçesine, oldukça temkinli bir şekilde yürüdü. Çadıra girip davetkâr bir biçimde kanadını bağladı.

Vali Tryon’ın siyasi içgüdülerine ilk kez hayran kalmıyordum. Bu duyuru koloninin her kasabasında ve köyünde okunacaktı; bu toplantıya duyulan resmi öfkeyi barındıran mesajın yayınlanması için yerel bir mahkemeye ya da şerife yollayabilirdi. Bunun yerine, Hayes’i yollama zahmetine girişmişti.

Archibald Hayes yirmi yaşındayken Culloden’da, babasının yanında yer almıştı. Savaşta yaralanıp esir düşmüş, güneye yollanmıştı. Sürgün edilmek ya da orduya katılmak arasında seçimini yapmış, Kralın yanında yer alıp elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Otuzlu yaşlarının ortasında subaylığa terfi etmiş olması, atamaların kazanılmaktan çok satın alındığı bir dönemde, yeteneklerinin yeterli bir kanıtıydı.

Profesyonel olduğu kadar, cana yakındı da; önceki gün yemeğimizi ve ateşimizi paylaşmaya davet etmiştik, gecenin bir yarısını Jamie’yle konuşarak -diğer yarısını da Jamie’nin varlığının himayesinde ateşten ateşe geçip, orada bulunun tüm önemli ailelerin reisleriyle tanıştırılarak- geçirmişti.

Bu kimin fikriydi? Jamie’ye bakarak düşündüm. Uzun, düz burnu soğuktan kızarmıştı, gözleri rüzgârdan kısılmıştı ama yüzünde aklından geçenlere dair en ufak bir iz yoktu. Ben de bunun tehlikeli bir şey düşünmekte olduğunun kahrolası bir belirtisi olduğu fikrine kapıldım. Acaba bu duyurudan haberi var mıydı?

Hiçbir İngiliz görevli, böylesi haberleri, hiçbir destek umudu gütmeksizin bunun gibi bir toplantıya getiremezdi. Ama Hayes bu çadırın arkasını gür çam

ormanına dayamıştı; Teğmenle konuşmak isteyen biri gizli gizli, kimseye görünmeden ormana yaklaşabilirdi.

“Hayes birinin kalabalıktan sıyrılıp, hızla çadırına gidip oracıkta hemen teslim olmasını mı bekliyor?” diye fısıldadım Jamie’ye. Duyuruyu dinleyenlerin arasında Hillsborough ayaklanmalarına katılmış en az on tane adam biliyordum; üç tanesi de burnumuzun dibinde duruyordu.

Jamie bakışlarımın yönünü görüp elini elime koydu, sessiz olmamı istercesine hafifçe sıktı. Kaşlarımı çatarak ona baktım; elbette dikkatsizlik sonucu herhangi birini ele vereceğimi düşünmemiştir? Belli belirsiz gülümseyip, sözcüklerden çok daha fazlasını anlatan o can sıkıcı koca bakışlarını attı: *Kendinin nasıl olduğunu biliyorsun, Sassenach.* Yüzünü gören herhangi biri ne düşündüğünü kolayca anlayabilirdi.

Biraz daha yanına sokulup gizlice ayağına tekme attım. Belki yüzüm ayna gibiydi ama kesinlikle böyle bir kalabalığın içinde rengimi belli etmezdi! Yüzünde bir acı ifadesi değil, gittikçe büyüyen bir gülümseme vardı. Kolunu paltomun içine sokup beni kendine doğru çekti; elini sırtıma koydu.

Hobson, MacLennan ve Fowles hemen önümüzde duruyorlar, kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Üçü de bizim Fraser Tepesi’ndeki evimize yirmi beş kilometre kadar uzakta bulunan Drunkard Creek adındaki küçük bir yerleşim yerinden geliyorlardı. Hugh Fowles, Joe Hobson’ın damadıydı, çok gençti ve yirmiden büyük olamazdı. Duruşunu korumak için elinden geleni yapıyordu ama duyuru okunduğunda yüzü kireç gibi olmuştu.

Tryon’ın ayaklanmada parmağı olduğu kanıtlanan birine ne yapmak istediğini bilmiyordum ama duyurunun yarattığı huzursuzluğun sudaki dalgalar gibi kalabalığın içinde nasıl yayıldığını hissedebiliyordum.

Hillsborough’ta birçok bina yıkılmış, kamu görevlileri binalardan sürüklenip sokakta saldırıya uğramışlardı. Söylentiye göre sulh hakimi, bir kırbaçla patlak veren isyanı neredeyse kaybediyordu. Bu halk ayaklanmasını kesinlikle ciddiye almak gerekiyordu, Başyargıç Henderson pencereden ve kasabadan kaçmış, böylelikle mahkemenin oturumu etkili biçimde engellenmişti. Hükümetin Hillsborough’ta olanlar yüzünden canının çok sıkkın olduğu apaçıktı.

Joe Hobson arkasını dönüp Jamie’ye bakıp kafasını çevirdi. Teğmen Hayes’in önceki gece ateşimizin başındaki varlığı gözlerden kaçmamıştı.

Jamie bu bakışı gördüyse de karşılık vermedi. Omzunu silkip benimle konuşmak için kafasını eğdi.

“Hayes’in, birinin teslim olacağını beklediğini düşünmemeliyim, hayır. Bilgi istemesi işinin bir parçası olabilir; Tanrıya şükür cevap vermek benim işim değil.” Yüksek sesle konuşmamıştı ama Joe Hobson’ın kulağına gitmişti bile.

Hobson, Jamie’ye dönüp söylediklerini duyduğunu belli etmek istercesine başını salladı. Damadının koluna dokundu, kadınlarının küçük çocuklarıyla ilgilenmekte oldukları kamp alanına gitmek için yokuşa doğru seğirttiler.

Toplantının son günüydü. Bu gece, aşkın ve onun meyvelerinin resmi kutsaması olan vaftiz törenleri ve düğünler yapılacaktı. Son şarkılar söylenecek, son öyküler anlatılacak, sayısız ateşten yükselen alevlerin başında son danslar edilecekti -yağmur yağsın ya da yağmasın. Sabah olduğunda İskoçlar ve aileleri, Hükümetin duyurusuna ve Hillsborough’ta olan bitenlere dair haberlerle Cape Fear Nehri kıyılarından, batının vahşi ormanlarına doğru yol alarak evlerine geri döneceklerdi.

Islak ayakkabılarımın içindeki parmaklarımı hareket ettirdim, kalabalığın arasında kimin Hayes’in itiraf ya da suçu üstlenme davetine cevap verenin kim olacağını merak ediyordum. Jamie değildi, hayır. Belki diğerleri. Toplantı haftası boyunca Hillsborough’taki ayaklanmalar hakkında epey bir böbürlenme olmuştu ama öyle ya da böyle, tüm dinleyiciler isyancıları kahraman olarak görmeye hevesli değillerdi.

Duyuru sonrası yayılmaya başlayan fısıltıları hissedebildiğim kadar, duyabilmiştim de; başlar dönüyor, aileler birbirlerine yaklaşıyor, erkekler gruptan gruba gidiyor, uzakta durup duyuruyu işitemeyenlere haberi yayıyorlardı.

“Gidelim mi? Düğünden önce yapacak çok işimiz var.”

“Öyle mi?” Jamie bana baktı. “Jocasta’nın kölelerinin yemeği ve içkiyi ayarladığını sanıyordum. Viski varillerini Ulysses’e verdim, o *soghan* olacak.”

“Ulysses? Peruğunu getirdi mi?” Bunu düşünmek bile beni güldürmeye yetmişti. *Soghan* İskoçya dağlarındaki düğünlerde içecek ve hafif yemekleri dağıtan adama verilen addı; terim daha çok ‘candan, neşeli insan’ anlamı taşıyordu. Ulysses ise muhtemelen gördüğüm en ağır başlı insandı -uşak elbisesi ve pudralanmış at kılı peruğu olmadığı zamanlarda bile.

“Peruğunu getirdiyse gece boyunca kafasında olacaktır.” Jamie batmakta olan güneşe bakıp kafasını salladı. “Eskilerin dediği gibi; ne mutlu geline, güneş parlıyor,” dedi Jamie. “Ne mutlu ölüye, yağmur yağıyor.”

“İskoçların en sevdiğim tarafı bu,” dedim soğuk bir biçimde. “Her duruma göre uygun bir atasözleri var. Bunu Bree’nin yanında söyleyeyim deme.”

“Sen beni ne sanıyorsun Sassenach?” diye sordu, bana bakarken yüzünde yarım yamalak bir gülümseme vardı. “Ben onun babasıyım, öyle değil mi?”

“Elbette öylesin.” Brianna’nın diğer babasının düşüncesiyle birden irkilip, Brianna’nın bunu duymadığından emin olmak için kafamı çevirip arkama baktım.

Civardaki kalabalığın arasında onun kafasına benzer hiçbir işaret yoktu. Kesinlikle babasının kızıydı, çoraplı ayaklarıyla 1,80 boylarındaydı; kalabalığın içinde onu seçebilmek, Jamie’yi bulmak kadar kolaydı.

“Çözmem gereken düğün yemeği değil zaten,” dedim Jamie’ye dönerek. “Kahvaltıyı ve Murray MacLeod’la sabah muayenesini ayarlamam gerek.”

“Ah, öyle mi? Murray’in bir şarlatan olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Cahil dedim, inatçı ve halk sağlığını tehdit ediyor,” diyerek düzelttim. “Tam olarak aynı şey değil.”

“Tam olarak,” dedi Jamie, sırıtarak. “Onu eğitmek, sonra da… Onu zehirlemek mi istiyorsun?”

“Hangisi daha etkili görünürse. Hiçbir şey yapamazsam, kazara neşterinin üstüne basıp kırarım; bu büyük ihtimalle insanları kesmesine mani olmanın tek yolu olur. Haydi gidelim, donuyorum!”

“Evet, gidelim o halde,” dedi Jamie, gösteri gürültüsünden uzaktaki dere kıyısına çekilmiş olan askerlere baktı.“Hiç şüphesiz Archie, kalabalık dağılana kadar adamlarını orada tutmak isteyecektir; köşelerine çekiliyorlar.”

Baştan aşağı silahlı ve üniformalı olsalar da İskoçyalılar sakindiler; gösterişlilerdi tabii ki ama artık tehditkâr değillerdi. Küçük erkek çocukları -ve sayıları azımsanmayacak kadar kız çocuğu- askerlerin arasında bir aşağı bir yukarı koşuyor, eteklerini küstahça çekiştiriyor, hiç korkmadan parıldayan tüfeklerine dokunuyor, mataralarına, kamalarına ve kılıçlarına asılıyorlardı.

“*Abel, a charaid!*[2] ”

Jamie, Drunkard Creek’ten gelen son adamları selamlamak için durdu. “Yemek yedin mi?”

MacLennan karısını toplantıya getirmemişti ve sadece şansı yaver gittiğinde yemek yemişti. Etrafımızdaki kalabalık dağılıyordu ama o yerinde kalmış, yağmurdan korunmak için kırmızı mendiliyle kelleşen kafasını korumaya

çalışıyordu. Büyük ihtimalle kahvaltı için davet kolluyor, diye düşündüm alaycı bir biçimde.

Bodur vücuduna baktım, sepetlerimizdeki yiyeceklerin gitgide azalmasına rağmen ne kadar yumurta, yulaf ezmesi ve kızartılmış ekmek tüketeceğini tahmin etmeye çalıştım. Yiyeceklerin bu kadar kısıtlı olması bile herhangi bir İskoçyalı'nın misafirperverliğini engelleyemezdi -özellikle de aklımdan on sekiz yumurtayı sekiz değil, dokuz kişi için bölerken MacLennan'ı davet eden Jamie'yi. O halde kızartmayacaktım; rendelenmiş patateslerin içine katacaktım ve dağın yamaçlarına kurulan kamp yerindeki Jocasta'dan biraz daha kahve ödünç alsam hiç fena olmazdı.

Gitmek için arkamızı döndük ve Jamie'nin eli birden sırtımdan aşağı kaydı. Tuhaf bir ses çıkardım, Abel MacLennan dönüp aval aval yüzüme baktı. Jamie'ye bu kez pek saklamadan bir tekme daha atma isteğime engel olmaya çalışarak samimi bir şekilde gülümsedim.

MacLennan ilerleyip önümüzdeki yokuştan büyük bir hevesle çıktı, ceketinin kuyruğu eskimiş pantolonuna çarptı. Jamie kayalardan tırmanmama yardım etmek için elini dirseğimin altına koyup kulağıma bir şey fısıldayacakmış gibi eğildi.

"Neden iç etekliği giymiyorsun seni şeytan?" diye çıkıştı. "Eteğinin altında hiçbir şey yok, soğuktan öleceksin!"

"Haksız değilsin," dedim, pelerinime rağmen ürpererek. Aslında elbisemin altında keten bir içliğim vardı ama ince ve eski püskü bir şeydi, yazın dışarıda kurulan kampın zorlu şartlarına uygundu. Ne var ki eteğime dolan dondurucu rüzgârlardan korumak için sanki tüldenmiş gibi yetersiz kalıyordu.

"Dün üstünde ince yünden bir içlik vardı. Ne oldu ona?"

"Bilmek istemezsin," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

Bunu duyunca kaşlarını çattı ama başka soru sormasına fırsat kalmadan arkamızdan bir çığlık yükseldi.

"Germain!"

Arkama döndüğümde küçük sarı bir kafa gördüm, saçları sanki sahibi kayaların altındaki yokuştan hızla iniyormuş gibi uçuşuyordu. İki yaşındaki Germain, askerlere saldırmak için annesinin yeni doğan kız kardeşiyle meşgul olmasını fırsat bilmişti. Yakalanmaktan kurtulup, yuvarlanan bir kaya hızında yokuştan aşağı bodoslama koşuyordu.

"Fergus!"diye bağırdı Marsali. Adını duyan Germain'in babası,

konuşmasını yarıda kestiğinde oğlunun bir kayaya takılıp kafa üstü uçtuğunu gördü. Doğuştan akrobat olan küçük çocuk kendini kurtarmak için hiçbir harekette bulunmadı, fakat tıpkı bir kirpi gibi tostoparlak olup otlarla kaplı yokuştan tek omzu üzerinde kaydı. Asker saflarının arasından tıpkı bir gülle gibi yuvarlandı, kayalarla dolu sahanlığa fırlayıp etrafa su sıçratarak pat diye dereye düştü.

Ortama genel bir şaşkınlık hakim oldu, birçok insan yardım etmek için tepeden aşağı koştular, ama askerlerden biri çoktan kıyıya varmıştı bile. Diz çöküp süngüsünün ucunu çocuğun suyun üzerinde yüzen giysilerine batırdı, sırılsıklam olmuş yığını kıyıya çekti.

Fergus buz tutmuş sığ sulara girdi, çok su yutmuş olan oğluna erişmeye çalıştı.

"*Merci, mon ami, mille merci beaucoup*[3]," dedi genç askere. "*Et toi, toto*[4]," dedi, üzerinden sular damlayan çocuğunu hafifçe sallayarak. "*Comment ça va*[5], seni sersem?"

Asker ürkmüş görünüyordu ama bunun nedeninin Fergus'un kendine özgü lehçesinin mi, yoksa sol elinin yerinde duran parlak kancanın mı olduğunu anlayamadım.

"Sorun yok o halde efendim," dedi Fergus, utangaç bir gülümsemeyle. "İyi olacak, sanırım."

Brianna bir anda omzunda altı aylık Jemmy'yle meşe ağacının arkasından belirdi, Joan bebeği Marsali'nin kollarından çekip aldı.

"Joanie'yi bana ver," dedi. "Sen gidip Germain'le ilgilen."

Jamie omuzlarındaki kalın paltoyu çekip Marsali'nin kollarına bebeğin yerine koydu.

"Onu kurtaran asker çocuğa da söyle de gelip ateşimizi bizimle paylaşsın," dedi Brianna'ya. "Birini daha besleyebiliriz, değil mi Sassenach?"

"Elbette," dedim, aklımdan hesaplarımı yeni baştan yaparak. On sekiz yumurta, kızartmak için dört somun bayat ekmek -yok, bir tanesini yarın eve dönerkenki yolculuk için saklamalıyım- üç düzine yulaf kurabiyesi, Jamie ve Roger henüz onları yemediyse tabii, yarım kavanoz bal…

Marsali'nin ince yüzü, bizimle paylaştığı hüzünlü bir gülümsemeyle aydınlandı, sonra Brianna titreyen ve ıslanmış erkeklere yardım etmek için hızla uzaklaştı.

Jamie arkasından bakıp teslim olurcasına içini çekti, rüzgâr gömleğinin kollarına doluşup boğuk bir ses çıkarttı. Kollarını göğsünde birleştirdi, omuzlarını rüzgâra karşı kamburlaştırdı ve yan gözlerle bana bakarak gülümsedi.

“Ah, pekâlâ. Sanırım ikimiz beraber donacağız, Sassenach. Sorun yok gerçi. Zaten sensiz yaşamayı hiç istemezdim.”

“Hah!” dedim sevimli bir biçimde. “Bir buz kütlesinin üzerinde çıplak yaşayabilirsin Jamie Fraser ve o buzu eritirsin. Ceketine ve ekose atkına ne oldu?”Çorapları ve ayakkabıları dışında üzerinde yalnızca kilti ve gömleği vardı, çıkık elmacık kemikleri, tıpkı kulaklarının kenarları gibi, soğuktan kıpkırmızı kesilmişti. Yine de koluna girdiğimde her zamanki gibi sıcak olduğunu gördüm.

“Bilmek istemezsin,” dedi sırıtarak. Elimi, büyük, nasırlı avcunun içine aldı. “Gidelim, kahvaltı etmezsem açlıktan öleceğim.”

“Dur,” dedim, kolundan çıkarak. Jemmy annesinin kucağını yeni gelenle paylaşmak istemiyor, bağırıp çağırıyordu, mavi örgü şapkasının altındaki küçük yuvarlak yüzü öfkeden kızarmıştı. Kat kat örtülerin altından ortalığı velveleye verirken uzanıp onu Brianna’nın kucağından aldım.

“Teşekkürler, anne.” Brianna omzundaki küçük Joan’u daha güvenli bir şekilde tutmaya çalışarak gülümsedi. “Onu istediğinden emin misin ama? Bu daha sessiz ve daha hafif.”

“Hayır, sorun değil. Sus, tatlım, büyükanneye gel.” Bunu söylerken gülümsedim, içimde hâlâ birinin büyükannesi olabilmenin verdiği şaşkınlık ve keyif vardı. Beni tanıyan Jemmy çırpınmayı bırakıp hemen sakinleşti, tombul elleriyle saçlarımı sıkıca tuttu. Parmaklarını açıp başının üstünden etrafa baktım ama aşağıda işler çığrından çıkmış gibi görünüyordu.

Pantolonu ve çorapları sırılsıklam olan Fergus, Jamie’nin paltosunu omuzlarına almış, tek eliyle gömleğinin suyunu sıkıyor, bir yandan da Germain’i kurtaran askere bir şeyler söylüyordu. Marsali giysisinin suyunu akıtmış, küçük çocuğu sarmalamıştı, dağınık sarı saçları esintideki örümcek ağları gibi uçuşuyordu.

Sesler Teğmen Hayes’in ilgisini çekmişti, kabuğundan çıkmış bir deniz salyangozu gibi çadırından kafasını uzatmıştı. Yukarı baktığında göz göze geldik; hızlı bir şekilde selam verdim, sonra kendi ailemi takip ederek kamp yerime doğru ilerledim.

Jamie, Brianna’nın kayaları çıkmasına yardım ederken, bir yandan da Galce

bir şeyler söylüyordu.

“Evet, hazırım,” diye cevapladı İngilizce olarak. “Ceketin nerede baba?”

“Kocana ödünç verdim,” dedi Jamie. “Düğününde dilenci gibi görünmesini istemeyiz, değil mi?”

Bree güldü, boştaki eliyle ağzına giren kızıl saçını çekti.

“Dilenci olması, intihara teşebbüs etmesinden iyidir.”

“Ne intiharı?” Kayaların sığınağından hızla kurtulmaya çalışırken konuşmalarına dahil oldum. Açık alana vardığımızda rüzgâr hızını arttırdı, üstümüzü başımızı yağmur ve kum içinde bıraktı, örgü şapkayı Jemmy’nin kulaklarına kadar indirdikten sonra battaniyesini de kafasına kadar çektim.

“Of!” Brianna, kucağındaki küçük kızı rüzgârdan koruyarak üzerine eğildi. “Davullar başladığında Roger tıraş oluyordu; neredeyse boğazını kesecekti. Ceketinin ön kısmı kanla kaplandı.”Jamie’ye baktı, gözleri rüzgârdan yaşarmıştı. “Demek bu sabah onu gördün. Peki şimdi nerede, biliyor musun?”

“Çocuk tek parça,” diye rahatlattı Brianna’yı. “Hayes meşgulken gidip Peder Donahue’yla konuşmasını söyledim.” Ters ters kızına baktı. “Çocuğun Katolik olmadığını bana söyleyebilirdin.”

“Söyleyebilirdim,” dedi Bree istifini bozmadan. “Ama söylemedim. Benim için sorun değil.”

“Eğer bu tuhaf ifadeyle bunun hiçbir öneminin olmadığını söylüyorsan- ” Jamie sesinde belirgin bir kızgınlıkla konuşmaya başladıysa da Roger’ın gösterişli, yeşil-beyaz bir MacKenzie ekosesi ve ona uyumlu olarak Jamie’nin ceketinin ve yeleğinin üzerine sardığı ekose atkısıyla belirmesiyle söyleyecekleri yarım kalmış oldu. Ceket tastamam olmuştu -iki adam da aynı ölçülerdeydiler, uzun bacaklı ve geniş omuzlulardı, yine de Jamie birkaç santimetre daha uzundu- ve gri yün Roger’ın siyah saçlarına ve Jamie’nin uçuk kestane rengi tenine benzeyen zeytin rengi tenine çok yakışmıştı.

“Çok hoş görünüyorsun Roger,” dedim. “Nerede tıraş oldun?” Pembe yüzünde yeni tıraş olmuş tenin çiğ görüntüsü vardı, zaten diğer türlü fark edilmeyecekti.

Roger, Jamie’nin siyah ve kırmızı renklerden oluşan ekose şalını kolunun altında taşıyordu. Şalı teslim ettikten sonra, başını yana eğip çene kemiğinin altındaki derin bıçak yarasını gösterdi.

“Şurası. O kadar da kötü değil ama çok kanadı. Onlara boşu boşuna

boğazkesen usturalar demiyorlar, değil mi?”

Yara çoktan kalın ve koyu bir kabuğa dönüşmüştü bile, birkaç santim uzunlukta bir kesikti ve çene kenarından boğazına doğru iniyordu. Yaraya hafifçe dokundum. Kötü değildi; ustura dümdüz kesmişti, dikişe gerek yoktu. Çok kanadığına hiç şüphe yoktu; sanki kendini kesmeye çalışmış gibi görünüyordu.

“Bu sabah biraz gerginsin ha?” diye şakalaştım. “Başka bir düşüncen yok, değil mi?”

“Bunun için biraz geç,” dedi Bree kısaca, yanıma yaklaşarak. “Sonuçta soyadına ihtiyacı olan bir çocuğum var.”

“Öyle çok ismi olacak ki onlarla ne yapması gerektiğini şaşıracak,” dedi Roger. “Sen de Bayan MacKenzie olacaksın.”

Yeni adını duyan Brianna’nın yüzü kızardı, müstakbel kocasına gülümsedi. Roger eğilip alnından öptü, sarıp sarmalanmış bebeği Bree’den aldı. Kucağındakinin ağırlığıyla şaşkına dönmüştü, bebeğe bakakaldı.

“Bu bizim bebeğimiz değil,” dedi Bree, Roger’ın şaşkın gözlerine bakıp sırıtarak. “Marsali’nin kızı Joan. Annenin Jemmy’si var.”

“Tanrıya şükür,” dedi Roger, bebeği daha temkinli bir şekilde tutarak. “Buharlaşıp uçtuğunu düşündüm bir an.”Yavaşça battaniyeyi kaldırdı, Joan’un uyuyan minik suratı ortaya çıktı; oyuncak bebekleri andıran kahverengi saçlarının komik görüntüsüne bakarak gülümsedi.

“Bu bir şans değil,” dedim, artık huzurlu bir şekilde kendi örtülerinin içinde ve daha rahat bir pozisyonda yatan iyi beslenmiş Jemmy’yi kaldırırken. “Sanırım yukarı çıkarken yolda bir kilo falan aldı.” Çok çaba sarfettiğim için yüzüm kızarmıştı, bebeği kendimden biraz uzakta tuttum, o sırada ani bir sıcaklık yanaklarımı yaktı, dağınık saçlarımın diplerinden ter boşandı.

Jamie, Jemmy’yi benden alıp futbol topu gibi ustalıkla kol altına alıp, tek eliyle bebeğin başını kavradı.

“Pederle konuştun, değil mi?” dedi, Roger’a kuşkuyla bakarak.

“Konuştum,” dedi Roger umursamaz bir tavırla, soruya olduğu kadar, üzerine çevrilen bakışa da karşılık vermeye çalıştı. “Çocuğun Katolik inançlarına göre vaftiz edilmesini istediğim sürece, düğüne bir engel yokmuş. Ben de istediğimi söyledim.”

Jamie homurdanmaya başladı, bense gülümsememi engellemeye çalıştım.

Jamie’nin dine karşı büyük ön yargıları olmamasına rağmen damadının Presbiteryen olduğunun ortaya çıkması -ve din değiştirmeye niyetinin de olmaması- birkaç ufak yoruma neden olmuştu.

Bree bakışlarımı fark edip gülümsedi, gözlerini kedi gibi kısınca mavi üçgenleri andırmıştı.

“Tüm bu süre boyunca dinden hiç bahsetmemen çok akıllıca,” diye fısıldadım, Jamie’nin duyamayacağı bir tonda konuşmaya dikkat ederek. İki adam da önümüzde yürüyorlardı, her ne kadar kucaklarındaki bebeklerin örtüleri yüzünden tavırları biraz bozulsa da yine de hâlâ serttiler.

Jemmy birden cıyak cıyak bağırdı ama büyükbabası hiç duraksamadan torununu yukarı doğru fırlattı, başını Jamie’nin omuzlarına geri koyduğunda, battaniyesinin sığınağının altından yuvarlak gözlerini bize sabitledi. Yüzümü buruşturarak ona baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

“Roger bir şey söylemek istedi ama ben sessiz kalmasını öğütledim.” Bree, Jemmy’ye dil çıkardı, sonra şefkatle Roger’ın arkasından baktı. “Eğer düğüne kadar beklersek, babamın yaygara koparmayacağını biliyordum.”

Babasını tanımakta nasıl yol katettiğini ve Galceyi nasıl kolayca konuştuğunu fark ettim. Jamie’ye benzeyen tarafları görünüş ve ten renginden çok daha fazlasıydı; insanları tanıma ve dil yeteneğini de babasından almıştı. Yine de hâlâ aklımı kurcalayan, Roger’la ve dinle ilgili bir şeyler vardı…

Ne konuştuklarını duyacak kadar onlara yaklaşmıştık.

“…Hillsborough hakkında,” diyordu Jamie, rüzgâra karşı sesini duyurabilmek için Roger’a doğru eğilerek. “İsyancılar hakkında bilgi vermeye çağırıyordu.”

“Ah, öyle mi?” Roger konuyla hem ilgileniyor, hem de temkinli davranıyor gibiydi. “Duncan Innes buna şaşıracak. Olaylar sırasında Hillsborough’taydı, bunu biliyor muydun?”

“Hayır.” Jamie oldukça meraklanmış gibiydi. “Duncan’ı bu hafta hiç görmediğim için konuşamadım. Belki düğünden sonra ona sorarım - eğer sağ salim kurtulursa tabii.” Duncan akşamleyin Jamie’nin halası Jocasta Cameron’la evlenecekti ve oldukça gergindi.

Roger arkasına döndü, Brianna’ya seslenirken bir yandan da vücudunu siper ederek Joan’u rüzgârdan korumaya çalıştı.

“Halan, Peder Donahue’ya nikâhları onun çadırında kıyabileceğini söyledi. Bu iyi olacak.”

“Brrrr!” Bree ürpererek omuzlarını kamburlaştırdı. “Tanrıya şükür. Ağaçların altında evlenmek için hiç iyi bir gün değil.”

Sanki bunu onaylarcasına, kafamızın üstündeki kocaman bir kestane ağacından ıslak sarı yaprak yağmuru başladı. Roger biraz gergin görünüyordu.

“Bunun genç bir kızken düşündüğün gibi bir düğün olmadığını tahmin edebiliyorum.”

Brianna, Roger’a baktı, yüzünde yavaş ve kocaman bir gülümseme oluştu. “İlki de öyle değildi,” dedi. “Ama beğendim.”

Roger’ın yüzü kızarmıyordu, kulakları zaten soğuktan kıpkırmızı kesilmişti. Cevap vermek için ağzını açmıştı ki Jamie’nin delici bakışlarıyla karşılaşıp yeniden sessizliğe büründü. Utanmış ama kesinlikle keyifli görünüyordu.

“Bay Fraser!”

Arkamı döndüğümde askerlerden birinin tepeden çıkıp bize doğru yaklaştığını gördüm. Gözlerini Jamie’ye dikmişti.

“Onbaşı MacNair, emrinizdeyim, efendim,” dedi, nefes nefese kalmıştı. Başıyla keskin bir şekilde selam verdi. “Teğmen saygılarını iletti, onu çadırında ziyaret edebilir misiniz?” Beni görünce bu kez daha yumuşak bir şekilde eğildi. “Bayan Fraser, saygılarımı sunarım.”

“Emrinizdeyim, efendim.” Jamie, Onbaşı’nın selamına karşılık verdi. “Teğmene özürlerimi iletin ama başka bir yerde katılmamı gerektiren işlerim var.” Jamie nazik konuştu ama Onbaşı ters ters ona baktı. MacNair gençti ama acemi değildi; zayıf, koyu yüzünde zekice bir bakış belirdi. Bir erkeğin isteyeceği son şey, duyurunun hemen arkasından Hayes’in çadırına kendi ayaklarıyla giderken görünmek olurdu.

“Teğmen Bay Farquard Campbell’ın, Bay Andrew MacNeill’ın, Bay Gerald Forbes’un, Bay Duncan Innes’in, Bay Randal Lillywhite’ın ve sizin gelmenizi rica etti.”

Jamie’nin omuzlarındaki yük biraz olsun kalkmıştı.

“Öyle mi?” dedi kısaca. Demek ki Hayes oranın en güçlü adamlarına danışmak istemişti: Farquard Campbell ve Andrew MacNeill büyük arazi sahipleri ve yerel sulh yargıçlarıydı; Gerald Forbes, Cross Creek’in önde gelen avukatlarındandı ve sulh hakimiydi; Lillywhite eyalet mahkemesinde yargıçtı. Duncan Innes ise Jamie’nin dul halasıyla evlenerek koloninin batı kısmının en büyük toprak sahibi olmak üzereydi. Jamie ne zengindi, ne de bir

taht görevlisiydi -ama büyük bir kısmı boş da olsa, taşrada hükümet tarafından verilen geniş bir toprağın sahibiydi.

Hafifçe omuzlarını silkti, bebeği diğer omzuna alıp kendini rahatlattı.

“Pekâlâ. Teğmene kendisine uygun olur olmaz geleceğimi söyleyin.”

MacNair eğilip selam verdikten sonra muhtemelen listesindeki diğer adamları bulmak için oradan uzaklaştı.

“Bu da nesi böyle?” diye sordum Jamie’ye. “Hay aksi.” Uzanıp Jemmy’nin çenesinden akan parlak salya Jamie’nin gömleğine bulaşmadan sildim. “Yeni bir dişimiz mi çıkıyor yoksa?”

“Bir sürü dişim var,” dedi Jamie, “ve görebildiğim kadarıyla senin de var. Hayes’in benden ne istediğine gelince, tam emin değilim. Mecbur kalmadıkça da öğrenmeye niyetim yok.” Kaşını kaldırıp bana baktı, ben de güldüm.

“Ah, şu ‘uygun’ sözcüğünde belli bir esneklik payı var, değil mi?”

“Onun için uygun olacağını söylemiyorum,” dedi Jamie. “Şimdi, içliğine gelince Sassenach, neden ormanda çıplak popoyla dolaşıyorsun… Duncan, dostum!”Yüzündeki acı ifade, elindeki kızılcık ağacı dalıyla bize doğru yaklaşan Duncan Innes’i görmenin mutluluğuyla eriyip gitti.

Duncan düşen bir kütüğün üstünden tırmandı, sol kolu olmadığı için süreç hayli zor ilerledi, yanımızdaki yola ulaştığında saçlarından damlayan suları silkti. Düğünü için çoktan giyinmişti bile, temiz fırfırlı bir gömlek ve ekose eteğinin üzerine kolalanmış keten bir şal takmış, altın renginde dantel işlemeli kırmızı bir gömlek giymişti. Duncan’ı hiç bu kadar şık görmemiştim ve bunu kendisine söyledim.

“Ah, işte,” dedi çekingen bir tavırla. “Bayan Jo böyle istedi.” İltifatı yağmurla birlikte savuşturdu, çamların arasından geçerken ceketine yapışıp kalan dikenleri ve kabukları dikkatlice temizledi.

“Brrr! Korkunç bir gün, Mac Dubh, kesinlikle öyle.” Gökyüzüne bakıp kafasını salladı. “Ne mutlu geline, güneş parlıyor; ne mutlu ölüye, yağmur yağıyor.”

“Ortalama bir ölünün ne kadar mutlu olabileceğini düşündün mü merak ettim doğrusu,” dedim. “Ama Jocasta’nın her şekilde mutlu olacağından gayet eminim,” diye de ekledim aceleyle, Duncan’ın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini hızla fark etmiştim. “Sen de olacaksın tabii ki!”

“Ah… evet,” dedi, biraz tereddütle. “Tabii ki. Teşekkür ederim.”

“Ormandan geldiğini görünce, Onbaşı MacNair’in topuklarına bir şeyler batırmış olabileceğini düşündüm,” dedi Jamie. “Archie Hayes’i görmek için bu yola sapmadın, değil mi?”

Duncan oldukça korkmuş görünüyordu.

“Hayes mi? Hayır, Teğmen benden ne isteyebilir ki?”

“Eylül ayında Hillsborough’taydın, değil mi? Sassenach, şu sincabı al benden.” Jamie, olan bitene daha hareketli bir merak duymaya başlayıp, ayak parmaklarıyla büyükbabasının üstüne tırmanmaya çalışan Jemmy’yi bana uzatmak için sözünü yarıda kesti. Jemmy’yi aldığımda bu ani hareketin Jamie’nin yükten kurtulmak için yaptığı bir şey olmadığını fark ettim.

“Çok teşekkürler,” dedim, burnumu kırıştırarak. Jamie sırıtarak bana baktı, konuşmalarına geri dönüp yolu tırmanmaya devam ettiler.

“Hmm,” dedim dikkatlice koklayarak. “Bitti mi? Hayır, pek sanmıyorum.” Jemmy gözlerini kapadı, kıpkırmızı oldu, sonra makineli tüfek gibi gaz çıkardı. Giysilerini sırtını görebilecek kadar açtım.

“Hay aksi,” dedim, tam zamanında battaniyeyi tekrar örttüm. “Annen seni neyle besliyor böyle?”

Kundak bezinden kurtulmasıyla heyecanlanan Jemmy bacaklarını yel değirmeni gibi çarpınca, bezinin bacak yerlerinden sarımsı bir sıvı aktı.

“Iyh,” dedim, kendimden biraz uzak tutarak, dağın eteğinden aşağı doğru akan küçük bir dereye doğru ilerledim. Bir yandan, su tesisatı ve motorlu araçlar olmadan yaşayabilsem de bazı zamanlar gerçekten elastik lastik donları özlediğimi düşünüyordum. Tuvalet kâğıdından bahsetmiyorum bile.

Küçük akarsuyun köşesinde düşen yaprakların kapladığı güzel bir nokta buldum. Eğildim, paltomu serip Jemmy’yi elleri ve dizlerinin üstünde duracak şekilde yerleştirdim, pislik içindeki bezi çözmekle hiç uğraşmadan çıkarıverdim.

Soğuk havanın etkisiyle mızıldanmaya başladı. Küçük tombik poposunu sıkıp ufak pembe bir kurbağa gibi büzüldü.

“Hah,” dedim. “Soğuk bir rüzgârın kötü olduğunu düşünüyorsan, sen daha dur.” Bir avuç sararmış ıslak yaprak aldım, çarçabuk üstünü başını temizledim. Acıya oldukça dayanıklı bir çocuktu, kıpırdanıp durdu ama poposunu temizlerken tiz seslerle yaygara koparacağı yerde gıkını çıkarmadı.

Sırt üstü yatırdım, bir elimle tam tehlikeli bölgeyi tuttum, özel bölgelerine

de benzer işlemi yapınca yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

“Ah, sen bir İskoçyalısın, değil mi?” dedim, gülümseyerek.

“Bununla ne demek istiyorsun Sassenach?”Kafamı kaldırdığımda akarsuyun diğer tarafında bir ağaca yaslanmış duran Jamie’yi gördüm. Ekosenin cesur renkleri ve beyaz keten gömleği sonbaharın soluk yapraklarında parlıyordu; yüzü ve rüzgârda uçuşan saçları onu ormanın bir sakini gibi gösteriyordu.

“Görünüşe göre soğuğa ve ıslak olmaya dayanıklı,” dedim, işimi bitirip kirlenmiş son avuç dolusu yaprağı bir kenara attım. “Bunun dışında… aslında daha önceden erkek çocuklarla çok haşır neşir olmadım ama bu biraz erken gelişmemiş mi?”

Elimin altındaki manzaraya bakarken Jamie’nin dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Küçük uzantı baş parmağım kadar sertti ve aşağı yukarı aynı boydaydı.

“Ah, hayır,” dedi. “Çıplak bir sürü erkek çocuk gördüm. Hepsinde ara sıra aynı şey olur.”Omuzlarını silkti, yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. “Şimdi, bu sadece İskoç çocuklarında mı oluyor, bunu ben bilemem…”

“Yaşla gelişen bir yetenek diyebilirim ben,” dedim. Pis bezleri derenin diğer tarafına fırlattım, ayaklarının dibine düştü. “Şunu bir sudan geçir, olmaz mı?”

Uzun, dik burnunu yavaşça kırıştırdı fakat hiç itiraz etmeden eğilip pis bezi iki parmağıyla aldı.

“Ah, demek iç eteğini bu işe kullandın,” dedi. Belimdeki büyük cebi açıp içinden temiz, katlanmış dikdörtgen bir kumaş çıkardım. Jamie’nin elindeki çamaşır suyuna bastırılmamış bez gibi değildi, kalın, yumuşak, sıkça yıkanmış yünde kırmızı bir kuş üzümü lekesi vardı.

Omuzlarımı silktim, Jemmy’nin yeni bombaları olup olmadığını kontrol ettim, sonra onu yeni bir bezle bağladım.

“Bezli üç bebek var ve hava bir şeyi doğru düzgün kurutmak için fazla nemli, temiz bezimiz de kalmadı.” Ailemizin kamp kurduğu ormanın etrafındaki çalılar rüzgârda uçuşan çamaşırlarla doluydu, birçoğu uygunsuz hava şartları yüzünden hâlâ ıslaktı.

“İşte.” Jamie eski bezden çıkardığı iğneleri bana vermek için kayalarla dolu suyun karşı yakasına doğru uzandı. İğneleri suya düşürmemek için dikkatle uzanıp aldım. Parmaklarım soğuktan kaskatı kesilmişlerdi ama iğneler görülmeye değerdi; Bree onları ısıtılmış telden yapmıştı ve Roger da Bree’nin çizimlerine uygun olarak başlarını tahtadan oymuştu. İğneler, her ne kadar

çağdaş benzerlerinden biraz daha büyük ve ilkel de olsalar, baş kısımları gerçekten de çok güvenliydi. Tek kusurları, tahta başları tele tutturulurken kullanılan yapıştırıcıydı; yapıştırıcı kaynamış sütten ve toynaktan yapılmıştı, tam anlamıyla sugeçirmez değildi ve başlar düzenli aralıklarla tekrar yapıştırılmalıydı.

Bezi Jemmy'nin beline düzgünce bağladım, iğneyle kumaşa tuttururken tahta iğne başının görüntüsüne güldüm. Bree bir takımı almış, her birinin üzerine kocaman gülümseyen dişsiz komik kurbağalar oymuştu.

"Pekâlâ, Kurbağacık, işte oldu." Bez güvenli bir şekilde sıkılmıştı, oturup onu kucağıma aldım, önlüğünü düzeltip battaniyesine yeniden sarmaya çalıştım.

"Duncan nereye gitti?" diye sordum. "Teğmeni görmek için aşağıya mı indi?"

Jamie başını sallayıp işine geri döndü.

"Daha gitmemesini söyledim. Olaylar sırasında Hillsborough'taydı. Biraz daha beklese iyi olurdu; sonra eğer Hayes sorarsa, dürüstçe burada ayaklanmalara katılan kimse olmadığını söylerdi." Gökyüzüne bakıp ciddi bir ifadeyle gülümsedi. "Akşam çökmeden gelmez."

Yıkanmış bezin suyunu sıkan büyük ve yetenekli ellerini seyrettim. Sağ elindeki yaralar genelde pek görünmezlerdi ama şimdi ortadaydılar, soğuktan kızaran teninde beyaz çizgilere dönüşmüşlerdi. Her ne kadar bizimle doğrudan bir bağlantısı olmasa da tüm bu işler beni biraz germişti.

Çoğunlukla Eyalet Valisi Tryon'ı düşündüğümde hafif bir huzursuzluktan daha fazlasını hissetmezdim; sonuçta o New Bern'deki yeni sarayında güven içinde gizleniyordu. Bizim Fraser Tepesi'ndeki küçük evimizden beş yüz kilometrelik liman şehirleriyle, iç kısımlardaki tarlalarla, çam ormanlarıyla, dağ eteğiyle, yolu olmayan dağlarla ve uğultulu bakir bir doğayla ayrılmıştı. Başında Hillsborough'a korku salan -kendi deyimiyle 'Düzenleyiciler'- korkuyu körükleyen yozlaşmış şerifler ve yargıçlar gibi bir sürü sorun varken, bizimle uğraşacak zamanı olduğunu hiç sanmıyordum. Umarım yoktur.

Eyalet Valisi Tryor'ın Jamie'ye hediye olarak Kuzey Caroline dağlarında geniş bir arazi vermiş olması rahatsız edici bir durumdu. Bunun karşılığında Tryon aklında küçük ama önemli bir ayrıntıyı tutmuştu: Jamie Katolikti. Kraliyetin arazileri ise yasa gereği yalnızca Protestanlara verilebiliyordu.

Kolonideki Katolik sayısının az olması ve aralarında örgütlenme olmaması nedeniyle din pek sorun olmuyordu. Katolik kilisesi yoktu, o bölgede Katolik

bir din adamı yaşamıyordu; Peder Donahue, Jocasta'nın isteği nedeniyle Baltimore'den buraya zorlu bir yolculuk yapmıştı. Jamie'nin halası Jocasta ve önceki kocası Hector Cameron'ın buradaki İskoç topluluğun üzerinde uzun zaman öyle çok etkisi olmuştu ki kimsenin aklına dinlerini sorgulamak gelmemişti. Ben de hafta boyunca beraber kutlama yaptığımız birkaç İskoçun bizim Katolik olduğumuzu bildiklerini sanmıştım.

Öyle ya da böyle, durumu oldukça erken fark ettiler. Bir yıldan beri nişanlı olan Bree ve Roger, bu gece Bremerton'dan gelen iki Katolik çiftle -ve Jocasta ile Duncan Innes ile- birlikte Peder tarafından evlendirileceklerdi.

"Archie Hayes," dedim birden. "O Katolik mi?"

Jamie ıslak bezi yakınındaki bir dala asıp ellerindeki suyu silkti.

"Sormadım," dedi, "ama sanmıyorum. Çünkü babası değildi; eğer öyle olsaydı çok şaşırırdım -o bir subaydı."

"Doğru." İskoç, fakir ve eski bir II. James yanlısı olmanın sakıncaları yeterince sarsıcıydı; Hayes'in tüm bunları aşıp şimdiki durumuna, bir de Katolik olmanın ayıbı olmadan yükselmiş olması oldukça hayranlık uyandırıcıydı.

Benim aklımı karıştıran Teğmen Hayes ve adamları değildi; Jamie'ydi. Görünüşte, hep ağzının köşesinde saklı olan belli belirsiz gülüşüyle her zamanki gibi sakin ve kendinden emindi. Ama onu çok iyi tanıyordum; geçen gece Hayes'le birbirlerine espriler ve hikâyeler anlatırlarken sağ elinin iki sert parmağını -bir İngiliz hapishanesinde sakatlanmıştı- bacağına çarparken görmüştüm. Şimdi bile, canı sıkkın olduğunda kaşlarının arasında oluşan ince çizgiyi görebiliyordum ve bu yaptığı şeyle alakalı değildi.

Bu acaba yalnızca duyuruyla mı ilgiliydi? Bizden kimse Hillsborough ayaklanmalarına karışmadığına göre, endişelenecek ne olduğunu anlayamıyordum.

"… bir Presbiteryen," dedi. Buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Tıpkı Roger gibi."

Önceden kafamı kurcalayan hatıra birden yerine oturdu.

"Bunu biliyordun," dedim. "Roger'ın Katolik olmadığını biliyordun. O çocuğu Snaketown'da vaftiz ederken görmüştün. Biz onu… Kızılderililerden aldığımız zamandı." Çok geçti, yüzündeki gölgeyi görüp dilimi ısırdım. Roger'ı aldığımız ve yerine Jamie'nin çok sevdiği yeğeni Ian'ı bıraktığımız zamandı.

Yüzüne bir an için karanlık bir ifade yerleşse de gülümsedi, Ian'ın düşüncesini aklından uzaklaştırdı.

"Evet, biliyordum," dedi.

"Ama Bree- "

"Eğer çocuk bir Hotanto[6] olsaydı da onunla evlenecekti," diyerek sözümü kesti Jamie. "Herkes bunu anlayabilir. Ve eğer Roger bir Hotanto olsaydı bu evliliğe çok karşı çıkacağımı sanmıyorum," diye ekledi.

"İtiraz etmez miydin?"

Jamie omuzlarını silkti, ıslak ellerini tartan şalına kurulayarak küçük derenin üzerinden atlayıp yanıma geldi.

"O gösterişli bir delikanlı ve kibar da. Bebeği kendininmiş gibi sahiplendi ve kıza bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi. Bu bir erkeğin yapması gereken bir şey ama her erkek bunu yapmazdı."

İsteksiz bir biçimde kollarımda kıvrılıp yatan Jemmy'ye baktım. Düşünmemeye çalışsam da fayda etmedi, narin yüz hatlarında gerçek babasının kim olduğunu ele verecek bir iz aradım.

Brianna, Roger'la nişanlanmıştı, bir gece onunla yatmıştı - ve iki gün sonra da Stephen Bonnet'nin tecavüzüne uğramıştı. Babasının kesin olarak kim olduğunu bilmenin bir yolu yoktu ve Jemmy şimdilik iki adama da benzemiyordu. O sırada büyük bir dikkatle elini vahşi bir biçimde kemiriyordu ve altın kırmızı tüyleriyle Jamie'den başka birine benzemiyordu.

"Hmm. O halde Roger'ın bir Peder tarafından incelenmesi konusundaki tüm bu ısrar da neyin nesi?"

"Öyle ya da böyle evlenecekler," dedi mantıklı bir biçimde. "Gerçi çocuğun Katolik inanışlarına göre vaftiz edilmesini istiyorum." Büyük elini nazikçe Jemmy'nin başına koydu, başparmağıyla küçük kırmızı kaşlarını düzeltti. "MacKenzie hakkında ortalığı biraz boş yere velveleye verdiysem, bir *gille ruaidh*'ten[7] mutlu olacaklarını düşündüğüm içindir, tamam mı?"

Güldüm, battaniyeyi Jemmy'nin kulaklarına kadar çektim.

"Brianna'nın bu işi çözdüğünü sanmıştım!"

"Çözdü," dedi sırıtarak. Birden eğilip beni öptü.

Ağzı yumuşak ve çok sıcaktı. Ekmek ve tereyağı tadı vardı, üzerinde çok sert taze yaprak ve erkek ile hafif bir bebek bezi kokusu vardı.

“Ah, bu çok hoş,” dedim onaylayarak. “Bir daha yap.”

Etrafımızdaki orman oldukça sessizdi. Ne kuş, ne böcek, yalnızca üzerimizdeki yaprakların uğultusu ve ayaklarımızın altındaki suyun telaşı vardı. Sabit hareket, sabit ses -ve tüm bunların merkezinde, kusursuz bir huzur. Dağda çok insan vardı ve bir çoğu pek de uzak sayılmazdı ama burada, şimdi tek başımıza olabilirdik.

Gözlerimi açıp içimi çektim, ağzımda bal tadı vardı. Jamie bana gülümsedi, saçıma düşen sarı yaprağı aldı. Bebek kollarımdaydı, sıcak bir ağırlık, evrenin merkeziydi.

İkimiz de konuşmadık, sessizliği bölmek istemiyorduk. Bir fırıldağın ucunda olmak gibi, diye düşündüm -olaylar curcunası ve etrafta koşuşan insanlar, şu ya da bu yöne atılacak bir adım, bizi o kaosun içine geri sokacaktı ama burada huzur vardı.

Uzanıp omuzlarına düşen akçaağaç tohumlarını silktim. Elimi tuttu, korkutan bir şehvetle ağzına götürdü. Dudakları şefkatli, başparmağımın dibindeki şişkinliğe değen dilinin ucu sıcaktı. Venüs tepesi deniyordu buna, aşkın merkezi.

Başını kaldırdığında, eski yaramın bir kemik kadar beyaz göründüğü elimde ani bir soğukluk hissettim. Derime kazınmış ‘J’ harfi, üzerimde taşıdığım işareti.

Elini yüzüme doğru uzattığında alıp yüzüme bastırdım, soğuk yanağımda sanki elinin ayasındaki solup giden ‘C’ harfini hissetmiştim. İkimiz de konuşmadık, ama tıpkı daha önce kutsal bir yerde, savaşın ayaklarımızın altından kayıp giden kumu üzerinde yaptığımız gibi, ant içilmişti.

Yakın değildi; henüz değil. Ama davul sesleri ve duyurunun arkasından geldiğini duymuştum, çeliğin parıltısında görmüştüm, korkusunu kalbimde bilmiştim ve Jamie’nin gözlerine baktığımda hissetmiştim.

Ürperti gitmişti, sıcak kan eski yarayı silip kalbimi onunla yeniden doldurmak için beynime nüfuz etti. Gelecekti ve ben bunu durduramayacaktım.

Fakat bu kez, onu terk etmeyecektim.

Jamie’yi kamp alanımızın üst yakasına uzanan kayaların, kumun ve kümelenmiş otların arasından geçip ağaçların dışına kadar izledim. Jamie’nin iki aileyi daha davet ettiğini öğrenip kafamda kahvaltı için gerekenleri hesap ediyordum.

“Robin McGillivray ve Geordie Chisholm,” dedi, geçmem için dalı geriye doğru çekerek. “Onları karşılamamız gerektiğini düşündüm; gelip Tepe’ye yerleşecekler.”

“Öyle mi?” dedim, dal arkamdan sırtıma çarparken. “Ne zaman? Kaç tanesi?”

Bunlar şaşırtıcı sorulardı. Kış kapıdaydı -sığınmak için en basit kulübeye bile güvenecek kadar yakın. Artık dağlara gelen kim olursa olsun, ya bizimle birlikte büyük evde yaşamak ya da Tepe’deki küçük göçebe kulübelerine sığışmak zorundaydı. İskoçyalılar böyle yapmışlardı ve gerektiğinde bir odada on kişi kalabilirlerdi. Benim pek gelişmemiş İngiliz misafirperverliğimle gerekmemesini tercih ederdim.

“Altı McGillivray ve sekiz Chisholm,” dedi Jamie gülümseyerek. “McGillivrayler baharda gelecekler. Robin’in tüfek ustası kışın Cross Creek’te çalışmak zorunda olacak ve ailesi Salem’de Alman olan karısıyla birlikte havalar ısınana kadar bekleyecek.”

“Ah, bu iyi.” Kahvaltıya on dört kişi daha, bir de ben ve Jamie, Roger ve Bree, Marsali ve Fergus, Lizzie ve babası, Abel MacLennan, onu unutmamak gerek… Ah, bir de Germain’i kurtaran asker, yirmi dört etti…

“Gidip halamdan biraz kahve ve pirinç alacağım, gideyim mi?” Jamie yüzümdeki gittikçe artan hoşnutsuz ifadeyi okuyordu. Sırıtıp bebeği almak için kollarını uzattı. “Çocuğu bana ver; ziyarete gideceğiz ve senin de yemek pişirmek için ellerin müsait olacak.”

Gidişleriyle biraz rahatladım. Kısa bir süreliğine de olsa yalnız kalmıştım. Uzun ve derin bir nefes alarak temiz havayı ciğerlerime doldurduğumda şapkamdaki yumuşak yağmur şıpırtısını duydum.

Toplantıları ve sosyal faaliyetleri severim ama arka arkaya günler boyu misafir ağırlamanın sinirlerime iyi gelmediğini kabul etmek zorundaydım. Bir haftalık ziyaretten, dedikodudan, günlük muayenelerden ve büyük bir aile grubuyla yaşamayı güçleştiren küçük ama devamlı krizlerden sonra, on beş dakika için bile olsa yalnız kalabilmek için bir kütüğün altına ufak bir delik açıp içine girmeye hazırdım.

Görünüşe göre bu hayalimi askıya almam gerekecekti. Dağın tepelerinden bağırışlar, çağırışlar ve gayda sesleri duyuluyordu; Eyalet Valisi’nin duyurusuyla aksayan toplantı normal ritmine geri dönmüştü ve herkes aile ocaklarına, müsabakaların düzenlendiği açık alanlara, derenin ardındaki hayvan çiftliklerine ya da kurdeleler, güğümler, havanlar ve taze -daha

doğrusu göreceli olarak taze- limonların satıldığı vagonlara gidiyorlardı. O sırada kimsenin bana ihtiyacı yoktu.

Çok yoğun bir gün olacaktı ve bir hafta ya da daha uzun bir süre boyunca -bebekler ve vagonlarla yavaşça ilerleyeceğimiz için geri dönüş yolculuğu o kadar uzun sürecekti- yalnız kalmak için tek şansımdı. Yeni sakinlerin ne atları, ne katırları vardı ve yolculuğu yayan gerçekleştireceklerdi.

Gücümü ve aklımı toparlamak için kendime zaman ayırmaya ihtiyacım vardı. Odaklanmam gereken konu kahvaltı ya da düğünlerle ilgili değildi. Yaklaşan ameliyatla da alakası yoktu. Yolculuğun bir an önce bitip evime kavuşacağım anı iple çekiyordum.

Fraser Tepesi batıda dağların eteklerindeydi, kasabalardan hatta yollardan bile uzaktı. Ücra ve ıssızdı, çok az ziyaretçimiz olurdu. Her ne kadar nüfusu artsa da sakinleri de çok azdı; Jamie'nin kefaletiyle arazisinden kır evi alan otuzdan fazla aile vardı. Bunların çoğu, Ardsmuir'deki hapishanede tanıştığı adamlardı. Chisholm ve McGillivray'in de eski tutsaklar olduğunu sanıyordum; Jamie onlara yardım etmenin ne kadar pahalıya patlayacağını ve bizim karşılayıp karşılayamayacağımızı umursamadan onları davet etmişti ve bundan vazgeçmeyecekti.

Kuzgun sessizce geçip gitti, yavaş ve ağırdı, tüyleri yağmur yüklüydü. Kuzgunlar kehanet kuşlarıdır; bu kuzgunun bize iyi bir işaret mi, kötü bir işaret mi getirdiğini merak ettim. Kuşların böyle bir havada uçmaları çok nadir görülür -bu da bir kehanet demek olmalı.

Elimin ayasıyla başıma vurdum; bu batıl inancı kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. İskoçlarla yeterince uzun yaşayınca her lanet olası kayanın ve ağacın bir anlamı oluyordu!

Belki de vardı. Dağda etrafımda hep insanlar oluyordu -biliyordum- ve şimdi yağmurun ve sisin koruması altında oldukça yalnız hissediyordum. Hava hâlâ soğuktu ama ben üşümüyordum. Kan derimin yüzeyine hücum etmişti ve avuçlarımın ısındığını hissediyordum. Yanımda duran çam ağacına elimi uzattım, her iğnesinden su damlıyordu, kabuğu nemden kararmıştı. Kokusunu içime çektim, suyun tenime dokunmasına izin verdim, buğu kadar serindi. Yağmur sessizce yağıyor, giysilerim dağ doruklarındaki bulutlar gibi hafifçe üzerime yapışıyordu.

Kayaların ve ağaçların sesini dinleyip ayaklarımın altında derinlerde bir yerlere saldıran dağın zilini duyduğumda, tüm dağınık düşüncelerim geri çekildi.

Uzun bir süre öylece büyülenmiş bir şekilde durmuş olmalıyım, kahvaltıya dair tüm düşüncelerimi unutmuştum ama kayaların ve ağaçların sesleri yakınlardaki bir yoldan gelen ayak sesleriyle ortadan yok oldular.

“Bayan Fraser.”

Bu Archie Hayes’in ta kendisiydi, ıslak olmasına rağmen bonesi ve kılıcıyla göz kamaştırıcıydı. Yolun kenarında tek başıma durmama şaşırdıysa da belli etmedi, beni kibarca selamlamak için başını eğdi.

“Teğmen.” Ben de eğilerek selam verdim, yanaklarımın sanki yıkanırken yakalanmışım gibi kızardıklarını hissediyordum.

“Kocanız buralara gelecek mi hanımefendi?” diye sordu her zamanki ses tonuyla. Şaşkınlığıma rağmen biraz ihtiyatlı davranacaktım. Genç Onbaşı MacNair, Jamie’yi almaya gelmiş ve bunu başaramamıştı. Fırsat ayağıma gelmişti ve bu pek sıradan bir olay değildi. Acaba Hayes, Jamie’yi düzenleyiciler için bir cadı avı haline getirmeye mi çalışıyordu?

“Sanırım gelecek. Nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum,” dedim, Jocasta’nın kestane ağaçlarının arasından tepesi görünen büyük çadırının bulunduğu, tepenin yukarısındaki noktaya bakmamaya çalışıyordum.

“Ah, sanırım çok meşgul olacak,” dedi Hayes sakince. “Onun gibi bir adam için yapacak bir çok şey var ve bugün de toplantının son günü.”

“Evet. Sanırım… ee… evet.”

Konuşma bitti ve ben, Teğmeni kahvaltıya davet etmeden nasıl kurtulacağımı düşünerek, gittikçe artan huzursuzluğumla kalakaldım. Bir İngiliz kadını bile içten bir şekilde yemeğe davet etmeme kabalığıyla çekip gidemezdi.

“Ee… Onbaşı MacNair, Farquard Campbell’i de görmek istediğinizi söyledi,” dedim, meseleyi doğrudan ele alarak. “Belki de Jamie onunla konuşmaya gitmiştir. Yani Bay Campbell’la.” Yardım etmek istercesine Campbell’ın ailesinin kamp yaptığı, Jocasta’nın çadırına beş yüz metre kadar uzaktaki yeri işaret ettim.

Hayes gözlerini kırpıştırdı, kirpiklerinden yanaklarına damlalar akıyordu.

“Evet,” dedi. “Belki de öyledir.” Bir süre daha durduktan sonra şapkasıyla selamladı. “İyi günler hanımefendi.”Yolun yukarısına, Jocasta’nın çadırına doğru yöneldi. Gidişini seyrettim, bütün huzurum kaçmıştı.

“Kahretsin,” diye homurdandım, kahvaltıyı hesaplamaya başladım.

1 İskoçya’da bir bölge.

2 (Gal.) Dostum. (ç.n.)

3 (Fr.) Teşekkürler dostum, binlerce kez teşekkürler. (ç.n.)

4 (Fr.) Ya sen? (ç.n.)

5 (Fr.) Nasılsın? (ç.n.)

6 Afrika’nın güneybatısında yaşayan bir kabile.

7 (Gal) Kızıl saçlı çocuk. (ç.n.)

2 EKMEKLER VE BALIKLAR

Ana yoldan uzak bir alan seçmiştik ama küçük, kayalarla kaplı ve aşağıdaki dereyi çok güzel gören bir açıklıktaydı. Çobanpüsküllerinin oluşturduğu perdenin arasından aşağıya bakarken, son askerin kaybolmasından önce yeşil ve siyah renklerdeki ekose giysileri görebiliyordum; Archie Hayes adamlarını toplantıdaki kalabalığa karışmaları için cesaretlendirmişti ve birçoğu da bu emri yerine getirmekten çok memnundu.

Archie'nin bu nezaketinin nedeninin bir hile ya da cimrilik mi olduğunu, yoksa yalnızca insancıllıktan mı kaynaklandığını kestiremiyordum. Askerlerinin çoğu gençtiler, evlerinden ve ailelerinden ayrı düşmüşlerdi; yeniden Galce konuşan sesler duymaktan, evi andıran ateşlerin başına davet edilmekten, yulaf lapası ikram edilmesinden ve bir anlığına da olsa aile sıcaklığını hissetmekten mutlulardı.

Ağaçların arasından çıktığımda Marsali ve Lizzie'nin, Germain'i dereden kurtaran çekingen askeri telaşla ağırladıklarını gördüm. Fergus ateşin yanına oturmuştu, sıcak giysilerinden adeta buhar yükseliyordu, tek eliyle Germain'in başını havluyla ovuştururken Fransızca bir şeyler fısıldıyordu. Küçük çocuğun kıpırdamadan durması için kancasını omzuna koymuştu, sarı kafası ileri geri sallanıyordu, Germain'in yüzü oldukça sakindi, babasının azarlamalarına hiç aldırış etmiyordu.

Görünürde ne Roger ne de Brianna vardı, ormanın açıklık alanında oturmuş, kızarmış ekmeğini kemiren Abel MacLennan'ı görünce telaşlandım. Jamie ödünç aldığı yiyeceklerle çoktan geri dönmüş, ateşin yanında yere çöküp paketleri açmaya koyulmuştu. Kendi kendine kaşlarını çatıyordu ama bu sert surat ifadesi beni görünce gülümsemeye dönüştü.

"İşte buradasın Sassenach!" dedi, ayağa kalkarak. "Ne oldu?"

"Ah… patikada bir tanıdığa rastladım," dedim, genç askere ciddi bir bakış atarak. Gerçi Jamie şaşkınlıkla kaşlarını çattığına göre, demek ki o kadar da sert olduğum belli olmamış.

"Teğmen seni arıyor," diye geveledim, yanına yaklaşarak.

"Bunu biliyorum Sassenach," dedi sakin bir sesle. "Oldukça yakın bir zamanda beni bulacak."

"Evet, ama… öhöm." Boğazımı temizleyip kaşlarımı kaldırdım, bakışlarımı Abel MacLennan'dan genç askere çevirdim. Jamie'nin misafirperverlik anlayışı misafirlerinin çatısı altından uzaklaştırılmasını kabul etmezdi ve ben

de aynı ilkenin kamp ateşine de uygulanacağını tahmin ediyordum. Genç asker MacLennan'ın tutuklanmasını tuhaf bulabilirdi ama ben, Teğmenin bu konuda hiç tereddüt etmeyeceğinden emindim.

Jamie bir hayli eğlenmiş görünüyordu. Kaşlarını kaldırıp kolumu tuttu, beni genç adama doğru götürdü.

"Canım," dedi resmi bir şekilde, "sana Kilburnie kasabasından gelen Er Andrew Ogilvie'yi takdim edeyim. Er Ogilvie, karım."

Koyu kıvırcık saçlı kırmızı suratlı bir çocuk olan Er Ogilvie kızarıp başıyla selam verdi.

"Emrinizdeyim, hanımefendi!"

Jamie hafifçe kolumu sıktı.

"Er Olgivie tam da bana birliğin Portsmouth'a gitmek için Virginia'da toplandığından bahsediyordu, İskoçya'ya gitmek için gemiye Virginia'dan bineceklermiş. Evini göreceğine çok sevineceksin, değil mi evlat?"

"Ah, evet efendim!" dedi çocuk coşkulu bir biçimde. "Birlik Aberdeen'de dağılacak, ben de bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar büyük bir hızla evime gideceğim!"

"Birlik dağılıyor mu?" diye sordu Fergus, boynunun etrafında bir havlu ve kollarında Germain'le konuşmaya dahil olarak.

"Evet efendim. Yerleşik Fransızlarla -öhöm, affedersiniz efendim- Kızılderililer güvende, burada yapacağımız hiçbir şey yok, Taht evde oturmamız için bize para ödemeyecek," dedi delikanlı kederli bir biçimde. "Barış iyi bir şey olabilir, sonuçta barış sağlanmasından mutluyum elbette. Ama bunun bir asker için zor olduğu da inkar edilemez."

"Neredeyse savaş kadar zor, değil mi?" dedi Jamie soğuk bir biçimde. Çocuk kızardı; genç olduğu için günlük kavgalar adına pek bir şey görmemişti. Yedi Yıl Savaşı neredeyse on sene önce bitmişti ki o sıralar Er Ogilvie Kilburnie'de çıplak ayaklı bir çocuktu.

Jamie, çocuğun utandığını görmezden gelip bana döndü.

"Çocuk diyor ki," diye ekledi, "altmış yedinci birlik, kolonilerde kalan son birlikmiş."

"Son İskoç birliği mi?" diye sordum.

"Hayır efendim, Taht'ın muvazzaf birliklerinin sonuncusu. Orada burada

garnizonlar var sanırım ama ayakta kalan bütün birlikler İngiltere'ye ya da İskoçya'ya geri çağrıldılar. Biz sonuncuyuz ve geç de kaldık. Charleston'dan gemiyle yola çıkacaktık ama işler orada ters gitti, biz de Portsmouth'a gitmek için yola çıktık, elimizden geldiğince hızlı gideceğiz. Yılın son zamanları ama Teğmen geminin bizi almak için oradan geçeceğinin kesin olmadığını söyledi. Eğer gemi gelmezse…" Omuzlarını silkti, yüzünde karanlık ve düşünceli bir ifade oluştu. "O halde kışı Portsmouth'ta geçirmek zorunda kalacağız sanırım, bir şekilde idare edeceğiz."

"Yani İngiltere bizi korunmasız mı bırakacak?" Marsali bu duruma çok şaşırmıştı.

"Büyük bir tehlike olduğunu düşünmüyorum efendim," diye Marsali'yi rahatlatmaya çalıştı Er Ogilvie. "Fransızlarla aramızdaki sorun sonsuza dek çözüldü, Kızılderililer de onları kimse kışkırtmadığı sürece sorun yaratmazlar. Uzun bir süredir her şey yolunda gidiyor ve şüphesiz böyle de devam edecek." Boğazımdan ufak bir ses çıkardım, Jamie hafifçe dirseğimi sıktı.

"Kalmak istemez miydiniz?" Lizzie konuşulanları dinlerken bir yandan da patates soyuyordu; parlak küçük dilimleri kâseye koyup tavaya yağ dökmeye başladı. "Yani kolonilerde kalın. Batıda hâlâ ele geçirilecek bir sürü toprak var."

"Ah." Er Ogilvie Lizzie'ye baktı, rengi daha da kızardı. "Daha kötü ihtimaller duydum küçük hanım. Ama korkarım ki birliğimle birlikle gitmek zorundayım."

Lizzie iki yumurta alıp kâsenin kenarına çarparak kırdı. Her zaman peynir kadar beyaz olan yüzünde Er'in yüzündeki yoğun pembeliklerden oluşmaya başlamıştı.

"Ah. Bu kadar erken gitmeniz çok üzücü," dedi. Sarı kirpikleri yanaklarına doğru kapandı. "Yine de sizi boş mideyle yollamayız."

Er Ogilvie'nin kulakları hafifçe pembeleşti.

"Çok… kibarsınız küçük hanım. Hem de çok."

Lizzie utanarak baktı, daha da kızarmıştı.

"Tanrım," dedi Jamie kısık bir sesle, duyabilmem için eğildi. "Daha kadın olalı bir gün bile olmadı! Ona ders falan mı veriyordun Sassenach, yoksa kadınlarda bu yetenek doğuştan mı var?"

"Doğal bir yetenek sanırım," dedim sözcükleri dikkatle seçerek.

Lizzie’nin geçen akşam yemeğinden sonra aniden ilk kez regl olması, temiz bezler ve iç etekliğimi feda etmemle birlikte, aslında bardağı taşıran son damla olmuştu. Lizzie’nin doğal olarak yanında adet dönemi için herhangi bir bez yoktu ve ben de onu bebeğin bezini paylaşmaya zorlamak istemedim.

“Hmm. Sanırım ona koca aramaya başlasam iyi olacak,” dedi Jamie vazgeçerek.

“Koca mı! O daha on beş yaşında!”

“E ne olmuş?” Fergus’ın siyah saçlarını havluyla kurutmaya çalışan Marsali’ye, sonra yeniden Lizzie’ye ve askere baktı, alaycı bir biçimde kaşlarını çatarak bakışlarını bana çevirdi.

“Yani,” dedim biraz sinirli bir biçimde. “Tamam, Marsali Fergus’la evlendiğinde on beş yaşındaydı. Ama bu demek olmuyor ki-”

“Bu da demek oluyor ki,” diye devam etti Jamie, Lizzie’yi bir anlığına yok sayarak, “yarın birlik Portsmouth’a gitmek için yola çıkıyor; ne zamanları, ne de Hillsborough’taki olaylarla ilgilenmeye niyetleri var. Bu Tryon’ın derdi.”

“Ama Hayes’in söylediği- ”

“Ah, eğer biri ona bir şey söylerse, eminim yeminli ifadeleri New Bern’e yollar ama bence denize açılmasını engellemediği sürece Düzenciler’in Hükümet Sarayı’nı ateşe verip vermedikleriyle ilgilenmez.”

Rahatlamıştım, derin bir nefes aldım. Eğer Jamie haklıysa, Hayes’in yapmak isteyeceği son şey elindeki delil ne olursa olsun, insanları esir almak olurdu. Böylelikle MacLennan güvende olurdu.

“O halde Hayes senden ve diğerlerinden ne istiyor?” diye sordum, hasır sepeti, içinde bir somun ekmek daha bulmak için altını üstüne getirirken. “O senin peşinde, bizzat kendisi.”

Jamie başını çevirip omzunun üstünden baktı, sanki Teğmenin çobanpüsküllerinin arasından her an belirmesini beklermiş gibiydi. Dikenli bitkilere henüz el değmemiş olduklarını görünce hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı.

“Bilmiyorum,” dedi, başını sallayarak, “ama Tryon’la hiç ilgisi yok. Eğer olsaydı, geçen gece bana söylerdi, eğer bu meseleyi kendine dert edinmişse, geçen gece bana söylerdi,” diye ekledi. “Hayır, Sassenach, emin ol, isyancılar Archie Hayes için yalnızca işinin bir parçası. Benden ne istediğine gelince- ” Omzuma doğru eğilip bal kavanozuna parmağını daldırdı. “Zorunda kalana kadar bunu kafama takmak istemiyorum. Üç fıçı viskim kaldı, gece olmadan

onları saban demirine, tırpan bıçağına, üç tane balta başına, dört kilo şekere, bir ata ve bir usturlaba[8] çevireceğim. Bu da ilgi çekecek bir hokkabazlık, değil mi?" Parmağının yapış yapış olan ucunu çekip dudağıma sürdü, sonra kafamı kendine doğru çevirip beni öpmek için eğildi.

"Usturlap mı?" dedim balın tadına bakarak. Jamie'yi öptüm. "O ne için?"

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı, sorumu duymazdan gelerek. Alnını bana dayamıştı ve gözleri masmaviydi.

"Seni yatağa atmak isteyeceğim, yatağıma. Sonra da günün geri kalanını sana neler yapacağımı düşünerek geçireceğim. Archie de gitsin, kendi toplarıyla oynasın, değil mi?"

"Harika fikir," diye fısıldadım. "Bunu ona kendin söyler misin?"

Gözüme açıklığın diğer tarafındaki yeşil-siyah ekose kumaş çarptı ama Jamie doğrulup etrafta dolanmaya başladı, ziyaretçinin Teğmen Hayes değil, beline ekose bir asker kumaşı bağlamış olan John Quincy Myers olduğunu gördüm. Kumaşın uçları rüzgârda neşeyle uçuşuyordu.

Bu, Myers'ın zaten oldukça göze çarpan giysilerine bir başka renk daha katmıştı. Çok uzun boyluydu, kafasında iğneli ve hindi tüylü geniş kenarlı bir fötr şapka vardı, uzun siyah saçları iki sülün tülüyle düğümlenmişti, boncuklarla süslü gömleğinin üstüne boyalı kirpi dikeninden bir ceket giymişi, her zamanki şalını takmıştı ve tozluklarında ise küçük çanlar vardı. Bu dağ adamı gözden kaçacak cinsten değildi.

"James, *a charaid!*" John Quincy, Jamie'yi görünce kocaman gülümseyip aceleyle ilerledi, elini uzattığında bacaklarındaki çanlar da öttü. "Seni kahvaltıda bulacağımı biliyordum!"

Jamie bu görüntü karşısında hafifçe gözlerini kırpıştırdı ama büyük bir cesaretle dağ adamıyla el sıkıştı.

"John. Bize katılır mısın?"

"Eee… evet," diyerek araya girdim, gizlice gözlerimi yemek sepetine diktim. "Lütfen katıl!"

John Quincy şapkasını çıkartıp resmi bir şekilde beni selamladı.

"Sadık kulunuzum hanımefendi, minnettarım. Belki sonra. Şimdi Bay Fraser'ı almaya geldim. Onu arıyorlar, acil."

"Kim arıyor onu?" diye sordu Jamie, tedbiri elden bırakmadan.

“Adının Robbie McGillivray olduğunu söyledi. Onu tanıyor musun?”

“Evet, tanıyorum.” Jamie’nin McGillivray hakkında bildiği her ne ise, bu onun tabancalarını sakladığı küçük sandığı karıştırmasına neden oluyordu. “Sorun ne?”

“Pekâlâ.” John Quincy düşünceli bir biçimde gür siyah sakallarını kaşıdı. “Seni bulmamı isteyen karısıydı ve o sizin düzgün İngilizce dediğiniz şeyi konuşamıyor, o yüzden belki işleri biraz karıştırmış olabilirim. Ama *sanırım*, oğlunun Hillsborough olaylarındaki isyancılardan biri olduğu iddia edilerek bir kelle avcısı tarafından New Bern’deki bir hapishaneye götürülmek istendiğini söyledi. Fakat Robbie kimsenin oğlunu bir yere götüremeyeceğini söylüyor ve… işte buradan sonra zavallı kadın iyice telaşa kapıldı ve söylediklerinden tek kelime anlamadım. Ama eğer benimle gelip bu davada ona yardımcı olursan çok sevinir.”

Jamie, çalının üzerine asılıp temizlenmeyi bekleyen Roger’ın kan lekeli ceketini aldı. Ceketi giyerken yeni doldurduğu silahını da beline astı.

“Nereye?” dedi.

Myers başparmağıyla çobanpüsküllerini gösterdikten sonra aralarına dalıp gitti, Jamie de onu takip etti.

Konuşmayı dinleyen Fergus, kollarındaki Germain’i Marsali’nin ayaklarının dibine koydu.

“Gidip *Grand-père*’e yardım etmem lazım,” dedi Germain. Eline bir çıra alıp küçük çocuğa verdi. “Sen kal, *Maman*’ı ve küçük Joan’u kötü insanlardan koru.”

“Oui, Papa.” Germain sarı kaküllerinin altından kaşlarını çatarak baktı, elindeki çırayı sıkı sıkı tutup kamp yerini korumaya koyuldu.

Marsali, MacLennan, Lizzie ve Er Ogilvie olan biteni donuk gözlerle seyrediyorlardı. Fergus eline başka bir çıra alıp çobanpüsküllerinin arasına daldırınca, Er Ogilvie telaşla kendine geldi.

“Ee…” dedi. “Belki de… çavuşun yanına gitsem iyi olacak, değil mi efendim? Eğer bir sorun varsa…”

“Hayır, hayır,” dedim aceleyle. İhtiyacımız olan son şey Archie Hayes ve onun birliğinin toplu olarak ortaya çıkmasıydı. Bu durum, resmiyetten uzak olmanın faydalarından yararlanmak için bir fırsat gibi göründü gözüme.

“Eminim her şey yolunda gidecektir. Kesinlikle bir yanlış anlaşma olmalı.

Bay Fraser bunu hemen halleder, hiç korkmayın.” Konuşurken bir yandan da ateşin etrafından tereddütle yürüyüp, yağmurdan korunmaları için tentenin altına bıraktığım tıbbi malzemelerime doğru yöneldim. Eğilip küçük acil yardım kitimi aldım.

“Lizzie, Er Ogilvie’ye ekmeğinin arasına koyması için biraz çilek versene? Bay MacLennan da eminim kahvesine biraz bal ister. Beni affedersiniz, değil mi Bay MacLenna, gitmem lazım ve… ee…” Anlamsızca gülümseyip çobanpüsküllerinin arasına daldım. Dallar arkamdan hışırdarken yönümü bulmak için durdum. Yağmur yüklü rüzgârın içinden çan sesleri duydum; sesin geldiği tarafa dönüp koşmaya başladım.

Yolda nefesim kesilmişti. Alanda yanlarına yetiştiğimde ter içindeydim. Konuşmaya başlamışlardı; toplanmış adamların oluşturduğu kalabalıktan gelen konuşmaları duyabiliyordum ama henüz cesaretlendirici ya da hayal kırıklığına uğratan bir ses yoktu. Birkaç güçlü tip bir ileri bir geri tepiniyordu, yarı çıplaklardı ve ısınma hareketleri yapıyorlardı; çeşitli yerleşim yerlerinden gelen yerel ‘güçlüler’di bunlar.

Yağmur yeniden çiselemeye başlamıştı; adamların omuzlarında, göğüslerindeki koyu kıllarda ve alınlarında düşen yağmur damlaları parlıyordu. Gösteriyi seyredecek zamanım yoktu, John Quincy tanıdıklarına selam vererek ustaca seyircilerin ve dövüşçülerin arasından geçti. Kalabalığın uzağından ufak tefek bir adam hızla koşup yanımıza geldi.

“Mac Dubh! Geldiniz demek, bu çok iyi.”

“Sorun değil, Robbie,” dedi Jamie. “Durum nedir?”

Oldukça yorgun görünen McGillivray, güçlülere ve destekçilerine baktı, sonra başıyla yakınlardaki ağaçları işaret etti. Onu takip ederken, kalabalığın iple bağlanmış iki taşın etrafında toplandığından habersizdik. Bu toplanmanın nedeni, muhtemelen güçlülerin o taşları güçlerini ispatlamak için kaldıracak olmalarıydı.

“Bu senin oğlun, değil mi Rob?” diye sordu Jamie, suların damladığı bir çam dalından kaçmaya çalışarak.

“Evet,” diye cevapladı Robbie, “ya da bir zamanlar öyleydi.”

Bu kulağa kötü geliyordu. Jamie’nin tabancasının kabzasına dokunduğunu gördüm, benim elim ise tıbbi yardım çantama gitti.

“Ne oldu?” diye sordum. “Yaralandı mı?”

“O değil,” diye cevapladı McGillivray tuhaf bir şekilde. Önüne dönüp

kırmızı bir sarmaşıkla asılmış kestane ağacı dalına doğru ilerledi.

Dalın hemen ardında küçük bir açık alan vardı, meydan denecek kadar büyük değildi, ölü yaprak yığınları vardı ve çam fidanlarıyla süslenmişti. Fergus ve ben Jamie'yi takip ederek dalın altından geçtiğimizde, iri bir kadın bize doğru döndü, tek elle kavradığı kırık ağaç dalını kaldırırken omuzlarını kamburlaştırdı. McGillivray'i görünce giderek rahatladım.

"*Wer ist das?*[9]" diye sordu şüpheyle, bize bakarak. Sonra John Quincy sarmaşığın altından belirdi, sonra kadın sopasını indirdi, güzel yüz hatlarından rahatladığı belli oluyordu.

"Ha, Myers! Bana Jamie'yi mi getirdin?"

Meraklı gözlerle bana baktı ama bir Fergus'a, bir de Jamie'ye bakıp durduğu için beni incelemeye zamanı kalmadı.

"Hayatım, bu Jamie Roy, Sheumais Mac Dubh." McGillivray Jamie'nin hoşuna gitmek için acele ederek elini saygılı bir biçimde koluna koydu. "Karım, Ute, Mac Dubh. Ve Mac Dubh'ın oğlu," diye ekledi, belli belirsiz bir biçimde Fergus'a el sallayarak.

Ute McGillivray karbonhidrat rejimi yapan bir Viking'e benziyordu, çok sarışın ve oldukça güçlüydü.

"Hizmetinizdeyim hanımefendi," dedi Jamie eğilerek.

"*Madame*," dedi Fergus, sağ bacağını geriye atıp kibarca eğilerek.

Bayan McGillivray onlara reverans yaparak karşılık verdi, bakışları Jamie'nin gömleğindeki kan lekelerine takıldı - daha doğrusu Roger'ın ceketine.

"*Mein Herr*[10]," diye fısıldadı, etkilenmiş görünüyordu. Kafasını çevirip arkada gizlenen on yedi on sekiz yaşlarında genç bir adamı yanına çağırdı. Ufak tefek, güçlü, siyah saçlı babasına öyle çok benziyordu ki kimliğinden asla şüphe edilemezdi.

"Manfred," diye tanıttı annesi oğlunu gururla. "*Mein* çocuğum."

Jamie başını eğerek selam verdi.

"Bay McGillivray."

"Ah… hi-hizmetinizdeyim efendim?" Çocuğun kuşkulu bir hali vardı ama tokalaşmak için elini uzattı.

"Sizinle tanışmak bir şereftir efendim," dedi Jamie, elini sıkarak. Gösterilen

nezaket usule uygundu, etrafındakilere bir kaşını kaldırarak baktı.

“Bir kelle avcısıyla sorun yaşadığınızı duydum. Bu sorun çözüldü mü?” Sorgulayan bakışlarını küçük McGillivray’den büyük McGillivray’e çevirdi.

Üç McGillivray de aralarında bakıştılar. Robin McGillivray özür dilercesine öksürdü.

“Yani pek çözüldü denemez, Mac Dubh. Bir başka deyişle…” Sesi kısılmıştı, bezgin bakışları yeniden belirdi.

Bayan McGillivray haşin bir bakış atıp Jamie’ye döndü.

“Bilmek istediğimiz şey, *korpus*’u en iyi nasıl saklarız?”

“C-cesedi mi?” dedim yavaşça.

Jamie bile bu duydukları karşısında rahatsız olmuş gibiydi.

“Onu öldürdün mü Rob?”

“Ben mi?” McGillivray şaşkına dönmüştü. “İsa aşkına, Mac Dubh, beni ne sanıyorsun sen?”

Jamie yeniden kaşını kaldırdı; belli ki McGillivray’in şiddete karışmış olması düşüncesi ihtimallerin dışındaydı. McGillivray utanmış görünecek kadar erdemliydi.

“Evet, pekâlâ. Sanırım yapmış olabilirim ve yaptım da Mac Dubh! Ardsmuir’deki o olay çok önceydi ve oldu bitti, değil mi?”

“Evet,” dedi Jamie. “Öyleydi. Peki ya bu kelle avcısı işi nedir? Nerede o?”

Arkamdan boğuk bir kahkaha duydum, kafamı çevirdiğimde McGillivray ailesinin şimdiye kadar sessiz kalmış ama artık varlığını belli eden üyelerini gördüm. Ergen yaşlardaki üç kız fidanların arkasındaki kurumuş bir kütüğe dizilmişlerdi, hepsinin üzerinde yağmurdan başka hiçbir leke olmayan tertemiz beyaz şapkalar ve önlükler takmışlardı.

“Kızlarım,” dedi Bayan McGillivray, kızları işaret ederek -gereksizdi, zaten kızlar kadının küçük birer kopyası gibiydiler. “Hilda, Inga ve Senga.”

Fergus kibarca eğilerek kızları selamladı.

“*Enchanté, mes demoiselles*.”

Kızlar kıkırdayıp başlarını eğerek cevap verdiler ama ayağa kalkmamaları tuhafıma gitmişti. Sonra kızlardan en büyük olanının eteğinin altında tuhaf bir şeyler olduğunu fark ettim; sanki bir şey boğuk bir homurtuyla pır pır

ediyordu. Hilda topuğunu sert bir biçimde bu şeyin üstüne bastırdı, bu sırada yüzünden gülümsemesini de eksik etmiyordu.

Eteğin altından bu kez daha gürültülü bir homurtu daha duyulunca, Jamie dönüp kıza doğru baktı.

Hâlâ içten bir şekilde gülümsemekte olan Hilda eğildi, nazik bir şekilde eteğinin kenarını tuttu. Eteğin altında ağzı koyu renkli bir bantla bağlanmış öfkeli bir surat gördüm.

"Bu o," dedi Robbie, karısının apaçık olanı ortaya çıkarma yeteneğini paylaşarak.

"Görüyorum." Jamie parmaklarıyla eteğinin kenarını hafifçe çekiştirdi. "Ah… belki de onu dışarı çıkartabiliriz, değil mi?"

Robbie kızlara el işareti yaptı, kızlar kalkıp kenara çekilince kurumuş kütüğün dibinde yatan ufak tefek bir adam göründü, elleri ve ayakları kadın çorabına benzeyen bir şeyle bağlanmıştı, ağzına ise bez tıkanmıştı. Islak ve çamurluydu, biraz dayak yemişti.

Myers eğildi, adamı yakasından tutarak ayağa kaldırdı.

"Pek yüzüne bakılacak gibi değil," dedi dağ adamı eleştirel bir biçimde, ortalama bir kunduz kürkünü inceler gibi adamın yüzüne baktı. "Galiba adam kaçırmada pek para yok."

Adam oldukça zayıf ve paspaldı, saçı başı birbirine girmiş, öfkeli ve korkmuştu. Ute kibirle burun kıvırdı.

"Pislik!" dedi Almanca, adamın çizmelerine tükürdü. Sonra tüm çekiciliğiyle Jamie'ye döndü.

"So, mein Herr. Onu en iyi nasıl öldürürüz?"

Kelle avcısının gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı, Myer'ın elinde kıvranıp duruyordu. Ağız tıkacının ardından öfkeli sesler çıkartarak adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Jamie kelle avcısına bakarak çenesini kaşıdı. Sonra bakışlarını, özür dileyen gözlerle karısına ve omuz silken Robbie'ye çevirdi.

Jamie boğazını temizledi.

"Hmm. Aklınızda bir fikir mi var?"

Ute adam öldürme fikrine Jamie'nin de katıldığını düşününce gözleri parladı, kemerinden uzun bir hançer çıkardı.

"Onu kesebiliriz diye düşündüm, *ja*? Ama…" Kelle avcısını

kaburgalarından büyük bir dikkatle dürttü; adam ağzındaki tıkacın ardından acıyla bağırdı, kirli gömleğinde küçük bir kan lekesi belirdi.

“Çok fazla kan,” dedi Ute, hafifçe dudak bükerek. Arkasında erkeklerin güçlerini kanıtlamak için düzenledikleri geleneksel taş kaldırma etkinliğinin devam ettiği ağaçları işaret etti. “*Die Leute* kokuyu alır.”

“*Die Leute*?” Bilmediğim bu Almanca sözcüğün ne anlama geldiğini düşünerek Jamie’ye baktım. Jamie öksürüp gözleriyle ağaçların oradaki adamları işaret etti. “Ah, insanlar!” dedim, aydınlanarak. “Ah, evet, alabilirler sanırım.”

“O halde vurmamamız gerek,” dedi Jamie, düşünceli bir biçimde. “Yani tabii eğer dikkat çekmemek istiyorsan.”

“Bence burnunu kıralım,” dedi Robbie McGillivray, bağlanmış kelle avcısına gözlerini kısıp bakarak. “Bu yeterince kolay olur.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Fergus büyük bir dikkatle baktı. “Bence bıçak bu işi çözer. Eğer doğru noktaya saplarsan, çok kan akmaz. Böbrek kaburgaların hemen arkasında… ne dersin?”

Ağzındaki tıkacın ardından duyulan telaşlı seslere bakılırsa tutsak kelle avcısı bu önerilere karşıydı, Jamie kararsızlıkla çenesini kaşıdı.

“Yani, pek zor değil,” diyerek Fergus’ı onayladı. “Ya da boğabiliriz de. Eğer sorun kokuysa, kafatasını kırmak bile… ama söylesene Robbie, adam buraya nasıl geldi?”

“Ha?” Robbie afallamıştı.

“Sen yakınlarda kamp kurmamıştın, değil mi?” Jamie ne demek istediğini daha açık seçik anlatmak için eliyle küçük açıklık alanı işaret etti. Ateşe dair hiçbir iz yoktu; aslında kimse derenin bu tarafında kamp kurmamıştı. Şimdi ise bütün McGillivrayler buradaydı.

“Ah, hayır,” dedi Robbie, Jamie’nin ne demek istediğini anlamıştı. “Hayır, biraz daha yukarıda kamp kurmuştuk. Buraya yalnızca etrafa bakınmaya gelmiştik.” Kafasını dövüş alanına çevirdi. “Sonra o lanet olası akbaba Freddie’mizi gözleyip yakaladı.” Kelle avcısına düşmanca bir bakış fırlattı, adamın kemerinden bir ip sarktığını gördüm.

Hemen yanında yerde, nemden paslanarak turuncuya dönmüş koyu renk metalden bir çift demir kelepçe vardı.

“Onun ağabeyimizle konuştuğunu gördük,” diye atıldı Hilda. “Biz de

onunla konuştuk ve onu kimsenin göremeyeceği bir yere, buraya getirdik. Ağabeyimizi alıp şerife götürmek istediğini söylediğinde, ben ve kız kardeşlerim onu yere serip üstüne oturduk, annem de birkaç kez tekmeledi."

Ute kızının güçlü omzunu şefkatle okşadı.

"Onlar benim kızlarım," dedi Jamie'ye, "Biz buraya olursa Inga ve Senga'ya koca seçmeye geldik. Hilda'nın zaten söz verdiği bir erkeği var," diye ekledi oldukça mutlu bir şekilde.

Jamie'ye dikkatle baktı, gözleri uzun boyunu, omuzlarının genişliğini ve görüntüsünü genel olarak beğenir gibiydi.

"Senin adam hoş ve iri," dedi bana. "Oğlunuz var mı?"

"Hayır, maalesef yok," dedim özür diler gibi. "Ee… Fergus kocamın kızıyla evli," diye ekledim, bakışlarının Fergus'a kaydığını görerek.

Kelle avcısının konunun başka yönlere saptığını fark eder gibi bir hali vardı, tuhaf bir ses çıkararak ilgiyi yeniden üzerine çekti. Muhtemel ölüm yöntemleri konusundaki konuşmaları duyunca beti benzi atan yüzü yeniden kıpkırmızı kesilmiş, saçları alnının üzerine düşmüştü.

"Ah, evet," dedi Jamie bunu fark ederek. "Belki de centilmenin konuşmasına izin versek iyi olur."

Robbie gözlerini kıstı, isteksizce başını eğdi. Müsabakalar şimdiye kadar yolunda gitmişti, dövüş alanından epey gürültü yükseliyordu.

"Beni öldürmelerine izin vermeyin efendim! Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz!"İşkenceli sorgudan sesi kısılan adam, ağzındaki tıkaç çıkartılır çıkartılmaz Jamie'ye yalvarmaya başlamıştı. "Ben bir suçluyu adalete teslim ederek yapmam gerekeni yapıyorum!"

"Ha!" dedi McGillivrayler hep bir ağızdan. Hissettiklerinde hemfikirlerdi, bunu ifade etme biçimleri de gereksiz hecelere, fikirlere ve Inga ile Senga'nın adamın bacaklarına attıkları tekmelere dönüştü.

"Kesin şunu!" dedi Jamie, sesini duyurabilmek için bağırarak. Bu fayda etmeyince Küçük McGillivray'i ensesinden tutup olanca gücüyle haykırdı. Bir anda herkes suçlu bakışlarını dövüş alanına doğru çevirip sessizliğe büründü.

"Şimdi," dedi Jamie sert bir tavırla. "Myers, adamı getir. Rob, Fergus, benimle gelin. *Bitte, Madame*?"Kendisine göz kırpan Bayan McGillivray'e doğru eğildi ama sonra Bayan McGillivray başını itiraz edercesine salladı.

Jamie gözlerini devirerek bana baktı, hâlâ Manfred'i ensesinden tutuyordu. Erkeklerden oluşan toplulukla dereye doğru yürüyüp beni hanımlarla ilgilenmem için geride bıraktı.

"*Senin Mann* o benim oğlumu kurtaracak mı?" Ute sarı kaşlarını telaşla çatarak bana baktı.

"Deneyecek." Annelerinin arkasında toplaşmış kızlara baktım. "Ağabeyinizin Hillsborough'ta bulunup bulunmadığını biliyor musunuz?"

Kızlar birbirlerine bakıp konuşması için sessizce Inga'yı seçtiler.

"*Ja*, oradaydı," dedi biraz küstah bir edayla. "Ama isyancılardan değildi, hiç değildi. Oraya sadece koşum takımlarını tamir ettirmeye gitmişti ve kalabalığın içinde yakalandı."

Hilda'nın ve Senga'nın birbirlerine baktıklarını fark edince bütün hikâyenin bu olmadığı fikrine kapıldım.

Bayan McGillivray'in gözleri, biraz uzakta durmuş bir şeyler fısıldayan adamların üzerindeydi. Kelle avcısının ipleri çözülmüştü, yalnızca elleri bağlıydı. Sırtını ağaca dönmüş, kapana kısılmış, meydan okurcasına köpek dişlerini gösteren bir sıçan gibi görünüyordu. Fergus adamın yanı başında kaşlarını çatmış, çenesini de kancasına dayamış dururken, Jamie ve Myers daha uzaktaydılar. Rob McGillivray eline aldığı bıçakla çam ağacının bir dalını küçük çırpılara ayırıyor, ara sıra da korkutucu bir edayla kelle avcısına bakıyordu.

"Eminim Jamie… Eee… bir şeyler yapabilir," dedim, gizliden gizliye o bir şeylerin çok şiddet içermemesini umarak. Birden o küçük kelle avcısının boş yiyecek sepetlerinden birine sığabileceği gibi nahoş bir düşünceye kapıldım.

"*Gut*." Ute McGillivray olan biteni izlerken yavaşça kafasını salladı. "Onu öldürmesem daha iyi olacak." Gözlerini aniden bana çevirdi, açık mavi ve parlaklardı. "Ama eğer mecbur kalırsam yaparım."

Ona inandım.

"Anlıyorum," dedim dikkatlice. "Özür dilerim ama eğer o adam oğlunuzu kaçırdıysa bile, gidip bunu şerife anlatsan…"

Kızlar yine birbirlerine bakmaya başladılar. Bu kez konuşan Hilda oldu.

"*Nein*, madam. Bakın, eğer kelle avcısı kamptayken gelseydi olay bu kadar ciddiye binmezdi. Ama burada…" Gözlerini kocaman açıp, boğuk seslerin ve başarıyı ilan eden bir haykırışın yayıldığı dövüş alanını işaret etti.

Görünüşe göre sorun, Hilda'nın nişanlısı Hunter's Point'lı Davey Morrison'dı. Bay Morrison çiftçi ve zengindi. Aynı zamanda taş atma ve sırık atmada yetenekli bir atletti. Ailesi de vardı -anne babası, amcaları, teyzeleri, kuzenleri- kişilikleri katı ve insanları yargılayan cinstendi.

Eğer Manfred, Davey Morrison'ın akrabalarıyla dolu bir kalabalığın önünde bir kelle avcısı tarafından kaçırıldıysa, bu olay ışık hızıyla yayılmıştır ve skandal Hilda'nın nişanının bozulmasıyla sonuçlanabilirdi -bu olasılık belli ki Ute McGillivray'i bir adamın boğazını kesme fikrinden daha çok rahatsız etmişti.

"Eğer birini öldürürsem ve biri bunu görürse, bu da kötü tabii," dedi dobra bir şekilde, bizi dövüş alanından ayıran ağaçların oluşturduğu perdeyi işaret etti. "Bu Morrisonlar'ın hiç hoşuna gitmez."

"Evet, sanırım hoşlarına gitmez," diye mırıldandım, Davey Morrison'ın başına ne işler açılacağından haberi olup olmadığını merak ederek. "Ama siz…"

"Kızlarımı evlendireceğim," dedi sert bir sesle, pekiştirmek için birkaç kez başını salladı. "*Onlara gut* erkekler bulacağım, hoş, iri erkekler, toprak sahibi, paralı." Kolunu Senga'nın omuzlarına atıp sıkıca sarıldı. "*Nicht wahr, Liebchen*?"[11]

"*Ja*, anne," diye mırıldandı Senga, şapkalı başını Bayan McGillivray'in geniş göğsüne koydu.

Erkeklerin cephesinde bir şeyler oluyordu; kelle avcısının elleri çözülmüştü ve bileklerini ovuşturarak duruyordu, artık çatık kaşlı değildi ama Jamie'nin söylediklerini ihtiyatlı bir şekilde dinliyordu. Önce bize, sonra kendisine bir şeyler söyleyen Robin McGillivray'e baktı, kesin bir ifadeyle başını salladı. Kelle avcısının çenesi, bir şey düşünüyormuş gibi hareket etti.

"Yani hepiniz bu sabah müsabakaları seyretmek ve güzel bir yer bulmak için mi geldiniz? Evet, anlıyorum."

Jamie eteğinin önündeki kürk torbaya elini sokup bir şey çıkardı, çıkardığı şeyi koklamasını istercesine kelle avcısının burnuna soktu. Bu mesafeden torbasından çıkardığı şeyin ne olduğunu göremedim ama adamın yüzü birden değişti, temkinli ifadesi tiksintiye dönüştü.

"*Ja*, sadece bakmak için." Bayan McGillivray izlemiyordu; Senga'yı okşayıp yolladı. "Şimdi Salem'e gidiyoruz, *meine Familie* orada. Belki orada iyi bir *Mann* buluruz."

Myers yüzleşme toplantısından bir adım uzaklaştı, rahatlamıştı, omuzları düştü. Parmağını kiltinin altına soktu, kalçasını kaşıdı, sonra etrafa bakmaya başladı. Belli ki artık olup bitenle ilgilenmiyordu. Kendisine doğru baktığımı görünce fidanlığa geri geldi.

"Daha fazla endişelenmeye gerek yok," dedi Bayan McGillivray'e. "Jamie Roy'un bu durumla ilgileneceğini biliyordum. Oğlunuz güvende."

"*Ja*?" dedi. Kuşkulu gözlerle ona baktı ama doğruydu; dört adamın da tavırları rahattı ve Jamie kelle avcısına kelepçelerini geri veriyordu. Onları nasıl tuttuğunu görebiliyordum, kaba bir tiksintiydi hissettiği. Ardsmuir'de bu demirler onun bileklerindeydi.

Almanca şükretti Bayan McGillivray ve derin bir oh çekti. Nefesini verdiğinde iri kıyım görüntüsü birden küçülüvermişti sanki.

Küçük adam bizden uzaklara, dereye doğru gidiyordu. Kemerinde sallanan demirlerin sesi bize belli belirsiz ulaşıyor, ardımızdaki kalabalığın haykırışlarına rağmen duyuluyordu. Jamie ve Rob McGillivray birbirlerine yakın bir şekilde durmuş konuşmaktaydı. Fergus ise kelle avcısının gidişini hafifçe kaşlarını çatarak seyrediyordu.

"Jamie tam olarak ne söyledi?" diye sordum Myers'a.

"Ah." Adam kocaman gülümsediğinde dişlerinin arasındaki boşluk göründü. "Jamie Roy kelle avcısıyla -adı Boble bu arada, Harley Boble- karşılaşmamızın onun için bir şans olduğunu söyledi. Kendisiyle karşılaşmamış olsaydık, bu leydinin…" Ute'yi başıyla selamladı. "… kendisini at arabasına atıp eve götüreceğine ve tüm gözlerden uzakta, bir domuz gibi boğazlayacağına inandırdı."

Myers elini kırmızı damarlı burnunun altına götürüp yavaşça sakallarının arasından güldü.

"Boble buna inanmadığını söyledi, Bayan McGillivray'in onu bıçakla sadece korkutmaya çalıştığını düşünmüş. Ama Jamie Roy eğilip sessizce Bayan McGillivray'in ünlü bir sosisçi olduğunu söyledi. Bundan hemen sonra Boble'un beti benzi attı ve Jamie Roy ona sosisleri gösterince- "

"Tanrım," dedim, sosisin kokusunun canlı bir hatırasıyla. Geçen gün dağdaki bir satıcıdan almıştım, bir dilim kestiğimde doğru bir şekilde tütsülenmediğini anlamıştım. Öyle keskin bir şekilde çürümüş kan kokuyordu ki hiç kimse akşam yemeğinde bunu sindiremezdi. Jamie sosisin geri kalanını mendiline sarıp eteğinin önündeki kürk çantaya koymuş, iade etmeye ya da satıcının ağzına tıkmaya gidecekti. "Anlıyorum."

Myers Ute’ye dönerek kafasını salladı.

“Hanımefendi kocanız, Tanrı onu korusun, Rob McGillivray doğuştan yalancı -ayinlerdeki çan sesleri gibi, her şeyi kabul ediyor, başını sallıyor ve size et bulmak amacıyla avlanmak için işini nasıl bıraktığından bahsediyor.”

Kızlar kıkır kıkır güldüler.

“O hiçbir şeyi öldüremez,” dedi Inga, yumuşak bir tavırla. “Tavuk bile boğazlayamaz.”

Myers neşeli bir şekilde omuzlarını silkerken Jamie ve Rob da ıslak otlardan geçip yanımıza geldiler.

“Jamie, bir centilmen olarak Boble’u sizden koruyacağına yemin etti, Boble da… Manfred’den uzak duracağına söz verdi.”

“Hmm,” dedi Ute, sıkkın görünüyordu. Katil olarak anılmaktan gocunmamış ve Manfred’in artık tehlikede olmayışına çok sevinmişti -ama iftira atılmış bir sosisçi olarak ünlenmesine bozulmuştu.

“Sanki böyle bir pisliği ben yaparmışım gibi,” dedi, Jamie’nin incelemesi için uzattığı et parçasının iğrenç kokusu karşısında burnunu kırıştırarak. “Öööğ.” Eti küçümseyen bir tavırla itip kocasına doğru döndü, Almanca bir şeyler fısıldadı.

Sonra derin bir nefes alıp tüm çocuklarını, civcivlerinin ardından gıdaklayan bir tavuk gibi etrafına topladı, yardımı için Jamie’ye teşekkür etmelerini söyledi. Bu teşekkür korosu karşısında utanarak kızaran Jamie, başıyla Ute’yi selamladı.

“*Gern geschehen. Euer ergebener Diener, Frau Ute*[12].”

Bayan McGillivray gülümseyerek Jamie’ye baktı, huzuruna yeniden kavuşmuştu. Jamie Rob’a bir şeyler söylemek için arkasına döndü.

“*İnce ruhlu, iri yarı bir Mann*,” diye mırıldandı, tepeden tırnağa Jamie’yi seyrederken hafifçe kafasını salladı. Sonra dönüp Jamie’yle Rob arasında gidip gelen bakışlarımı fark etti -silahçı yakışıklı bir adamdı, kısa kesilmiş siyah kıvırcık saçları ve keskin bir yüzü vardı, tıpkı bir serçe gibi ince kemikliydi ve karısından birkaç santimetre kısaydı, karısının geniş omuzlarına kadar geliyordu. Kadın iri erkeklere hayran olduğu apaçıkken, merak ettiğim şey…

“Ah,” dedi, özür dilercesine omuzlarını silkti. “Aşk işte, bilirsiniz ya.” Sanki aşk talihsiz ama kaçınılmaz bir şeymiş gibi konuşmuştu.

Sosisi torbasına koymadan önce sarmalayan Jamie'ye baktım. "Evet," dedim. "Bilirim."

Kamp yerimize döndüğümüzde, kızlar tarafından yeterince beslenen Chisholmlar da tam gitmek üzereydiler. Neyse ki Jamie, halası Jocasta'nın kamp yerinden bir sürü yemek getirmişti. Sonunda patatesli börek, tereyağlı ekmek, kızarmış salam ve -sonunda!- kahveden oluşan mükellef bir sofraya oturabilmiştim. Bir yandan da, bugün daha neler olabilir, diye merak ediyordum. Çok zamanımız vardı; ağaçların üzerindeki güneş, yağmur yüklü bulutların ardında neredeyse görünmez olmuştu.

Kısa bir süre sonra tıka basa doymuştum. Elimde üçüncü fincan kahvemle gidip tıbbi malzemelerimin üzerine gerdiğim tenteyi kaldırdım. Sabah muayenelerine başlamanın zamanı gelmişti; dikiş ipliği kavanozuna bakmalı, sandığımdaki kavanoza ot istiflemeli, büyük alkol şişesini yeniden doldurmalı ve taze olması gereken ilaçları hazırlamalıydım.

Yanımda getirdiğim otlar bitmişti, stokum kuzeydeki Kızılderili kasabalarından nadir ve faydalı birçok şey getiren Myers'ın dostane girişimleriyle ve ülkenin iç kesimlerine gidip Cross Creek'te bir dükkan açan hırslı ve genç eczacı Murray MacLeod'un katkısıyla artmıştı.

Genç Murray'e bakarak yanağımı ısırdım. Murray, kan akıtma gibi bilimsel yöntemlerin, benim gibi kocakarıların uygulamaya eğimli oldukları eski moda ot tedavilerinden üstün olduğunu ileri sürmekten çekinmiyordu!

Yine de o bir İskoçtu ve bu nedenle de oldukça pratik zekâlıydı. Bendeki bir parça pelinotunu ve bir kavanoz vahşi zencefil kökünü istedi. Dağda yaşayan insanların hasta olduklarında ona değil de bana geldiklerini ve benim tedavimi kabul eden çoğunluğun da iyileştiğini gözlemleyecek kadar kurnazdı. Sırlarım varsa, onları da bilmek istedi ve ben de yardım etmekten büyük mutluluk duydum.

Güzel, hâlâ bir sürü söğüt kabuğum vardı. Sandığın sağ üstündeki küçük şişeler hakkında tereddütlerim mevcuttu. Bir sürü de güçlü emenagogum vardı -yılan otu, çavdar mahmuzu ve filiskin- ama onların yerine solucanotu ve sedef otunu aldım, bir kâsenin içine avuç dolusu koyup demlenmesi için de kaynar su ilave ettim. Adet sancılarını hafifletmedeki etkilerinin dışında, solucanotu sinirleri yatıştırıcı özelliğiyle de bilinirdi -ve Lizzie Wemyss'ten daha sinirli bir insan da pek rastlanır türden değildi.

Arkamı dönüp ateşe baktım. Ateşin yanı başındaki Lizzie, dikkati Lizzie, Jamie ve bir dilim ekmek arasında gidip gelen Er Ogilvie'ye son çilek reçelini yedirmekteydi.

Sedef otu kurt dökme konusunda da çok iyiydi. Lizzie'nin kurt sorunu olduğunu bilmiyordum ama dağdaki bir çok insan biliyormuş ve bir doz sedef otu ona asla zarar vermezdi.

Abel MacLennan'a gizlice baktım, kahvesine bir parça ot atsam mı, diye düşündüm. Tıknaz yapısına rağmen bağırsak paraziti varmış gibi sıska ve kansız görünüyordu. Belki de yüzündeki bu solgun ifadenin nedeni, civardaki kelle avcılarıydı.

Bebek Joan yine açlıktan ağlıyordu. Marsali oturdu, elini pelerininin altına sokup korsesini açtı, bebeği göğsüne yaklaştırdı, dehşet içinde dudaklarını ısırdı. Acıyla geri çekildi, sonra süt akmaya başlayınca biraz rahatladı.

Çatlamış göğüs uçları. Kaşlarımı çatıp ilaç sepetime baktım. Acaba yapağı merhemi getirmiş miydim? Hayır. Joan'u emzirdiği için ayı yağı kullanmak istemiyordum; belki ayçiçeği yağı olabilirdi…

"Biraz kahve ister misin canım?" Marsali'yi tasayla karışık bir sevgiyle izleyen Bay McLennan, yeni doldurduğu bardağını ona uzattı. "Karım sıcak kahvenin, emzirirken hissedilen sancıları geçirdiğini söylemişti. İçine viski de koyarsan daha iyi olur." Acıklı görünen çenesini biraz kaldırdı. "Ama hepsi aynı…"

Marsali minnettar bir gülümsemeyle bardağı aldı. "Bu sabah soğuktan dondum." Buharı tüten kahveyi dikkatle yudumladı, yanakları hafifçe kızardı.

"Yarın Drunkard Creek'e dönecek misiniz Bay MacLeannan?" diye sordu kibarca, boş bardağı geri uzatarak. "Yoksa Bay Hobson'la beraber New Bern'e mi gidiyorsunuz?"

Jamie, Er Ogilvie'yle sohbete keskin bakışlarıyla dahil oldu.

"Hobson, New Bern'e mi gidiyor? Nereden biliyorsun?"

"Bayan Fowles söyledi," diye cevapladı Marsali hızlı bir şekilde. "Germain için kuru bir gömlek almaya gittiğimde söylemişti, onun da aynı boylarda bir oğlu var. Kocası Hugh için endişeleniyordu çünkü babası Bay Hobson onun da gelmesini istiyor ama Hugh korkuyor."

"Joe Hobson neden New Bern'e gidiyor?" diye sordum, ilaç sepetimin üzerinden bakarak.

"Hükümete bir dilekçe sunmak için," dedi Abel MacLennan. Marsali'ye bakarak hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Hayır kızım. Nereye gideceğimi bilmiyorum, gerçekten. Ama New Bern olmayacak."

“Drunkard Creek’teki karınıza da dönmeyeceksiniz, değil mi?” Marsali adama telaşlı bir ifadeyle baktı.

“Karım öldü, kızım,” dedi MacLennan usulca. Dizinin etrafındaki kırmızı eşarbı gevşetince yüzüne daha rahatlamış bir ifade yerleşti. “İki ay önce öldü.”

“Ah, Bay Abel.” Marsali öne eğilip adamın elini tuttu, mavi gözlerinde acı vardı. “Çok üzüldüm!”

Abel MacLennan, Marsali’nin elini okşadı ama gözlerine hiç bakmadı. Küçük yağmur damlaları saçlarının seyrek tellerinde parladı, büyük kırmızı kulağından aşağı doğru kaydı, ama Bay MacLennan damlayı silmek için kıpırdamadı bile.

Jamie, Marsali’yi sorgularken ayağa kalktı. MacLennan’ın yanındaki kütüğe oturup elini ufak tefek adamın sırtına kibarca koydu.

“Haberim yoktu, dostum,” dedi sessizce.

“Hayır.” MacLennan saydam alevlerin içine boş gözlerle baktı. “Ben… Aslına bakarsan, kimseye söylememiştim. Şimdiye kadar.”

Jamie ve ben birbirimize baktık. Drunkard Creek, kıyıları boyunca kurulan kulübeler muhtemelen yirmi beşten fazla kişiyi barındıramazdı. Ne Hobsonlar, ne de Fowlesslar Abel’in bu kaybından söz etmediklerine göre, demek ki gerçekten kimseye bahsetmemişti.

“Neler oldu Bay Abel?” Marsali, kırmızı eşarpta gevşek biçimde duran elini hâlâ tutuyordu.

MacLennan bakıp gözlerini kırpıştırdı.

“Ah,” dedi belli belirsiz bir biçimde. “Çok şey oldu. Yine de… sanki o kadar da çok şey olmamış gibi. Abby-Abigail, karım hummadan öldü. Üşütmüştü ve… öldü.” Şaşkın gibi bir hali vardı.

Jamie boş bir bardağa viski koyup MacLennan’ın karşı koymayan ellerinden birine tutuşturdu. MacLennan bardağı sıkı sıkı tutana kadar kendi parmaklarıyla sardı.

“Bunu iç dostum,” dedi.

MacLennan itiraz etmeden viskiyi içerken herkes sessizce onu izliyordu. Bir yudum, bir yudum daha. Taşta oturan genç Er Ogilvie endişeli bir biçimde kımıldandı, birliğine dönmek ister gibiydi ama ani kalkışının MacLennan’ı üzeceği korkusuyla olduğu yerde çakılıp kaldı.

MacLennan’ın durgunluğu herkesin ilgisini çekmiş, konuşmayı sona erdirmişti. Endişeli bir biçimde göğsümdeki şişeleri tuttum ama bu acı için bir ilacım yoktu.

“Canıma tak etmişti,” dedi birden. Kafasını kaldırıp ateşe doğru baktı, sanki tartışmak için meydan okur gibi bir hali vardı. “Vergiler mi? Olması gerektiği kadar iyi bir yıl değildi ama ben dikkatliydim. Bir kenara on kile mısır ve dört geyik derisi ayırmıştım. Vergiler için oldukça yeterliydi, altı şilinden daha fazla ederdi.”

Ama vergiler peşin parayla ödenmek zorundaydı; mısır, geyik derisi ya da çivit kalıbı olarak değil. Ortak ticaret yöntemi takastı ve bunu gayet iyi biliyordum, insanların otlarıma karşılık getirdikleri şeylere baktım. Kimse para kullanmazdı, vergiler dışında.

“Bu mantıklı,” dedi MacLennan, sanki Er Ogilvie kendisine karşı gelmiş gibi onu görmezden geliyordu. “Majesteleri domuz sürüsüyle ya da bir çift hindiyle idare edemez mi? Hayır, neden peşin para istediğini gayet iyi anlıyorum. Benim mısırım vardı; rahat altı şilin ederdi.”

Elbette tek sorun, on kile mısırı vergiler için altı şiline çevirmekte yatıyordu. Drunkard Creek’te kimsenin, Abel’in mısırlarını satın alacak parası yokmuş. Mısır, Salem’deki markete götürülmeliymiş; orası peşin paranın bulunabileceği en yakın yermiş. Ama Salem, Drunkard Creek’ten altmış beş kilometre uzaktaymış ve bu da gidiş-dönüş bir haftalık bir yolculuk anlamına geliyormuş.

“İki hektar arpam vardı,” diye anlattı Abel. Biçilmeyi bekleyen olmuş meyvelerim vardı. çürümelerine izin veremezdim ve Abby’im narin bir kadındı, ürünleri toplayamıyordu.”

Hasadından uzak bir hafta geçiremeyecek olan Abel, komşularından yardım istemiş.

“Onlar iyi insanlar,” diye ısrar etti. “Bir ya da iki kişi bana bir peni verebilirdi ama onların da vergilerini ödemesi gerekiyordu.” Salem’e zorlu bir yolculuk yapmadan gerekli parayı toplamayı umut ede ede çok geç kalmış Abel.

“Şerifin adı Howard Travers,” dedi, burnunun ucundaki damlayı bilmeden sildi. “Elinde bir kâğıtla geldi. Vergilerin ödenmediğini ve bizi dışarı atacağını söyledi.”

Zorunluluk yüzünden Abel karısını kulübelerinde bırakıp apar topar Salem’e gitmiş. Ama elinde altı şilinle geri döndüğünde evine el konulup

Howard Travers’in kayınpederine satıldığını görmüş. Kulübesi yabancılarla doluymuş ve karısı gitmiş.

“Fazla uzaklaşmadığını biliyordum,” diye anlattı. “Çocukları bırakamazdı.”

Ve gerçekten de karısını orada bulmuş. Eski püskü bir örtüye sarılmış, hayatlarının daha ilk yılında ölen dört küçük MacLennan’ın mezarlarının bulunduğu tepedeki büyük ladin ağacının altında titriyormuş. Tüm yalvarmalarına rağmen Abigail bir zamanlar onların olan kulübeye inip, mülklerini ellerinden alan insanlardan yardım istememiş. Onu ele geçiren humma sonucu akli dengesinin bozulmasından mı, yoksa yalnızca inatçılığından mı bilmiyordu Abel; bütün gücüyle ağacın dallarına tutunmuş, ağlayarak çocuklarının ismini sıralıyormuş. İşte o gece ölmüş.

Viski bardağı boşalmıştı. Jamie’nin şişeyi işaret etmesini görmezden gelip bardağı dikkatle yere, ayaklarının yanına bıraktı.

“Yanında bir bohçası ve bu bohçanın içinde de kefeni vardı. Evlendiğimiz günün ertesi oturup kefenini serdiğini hatırlıyorum. Kenarlarında kendi yaptığı çiçekler vardı; iğne iplikle arası iyiydi.”

Abigail’i nakışlı kefenine sarmış, en küçük çocuklarının yanına gömmüş. Sonra olan biteni Hobsonlar’a anlatmak amacıyla birkaç kilometre yürümüş.

“Ama eve geldiğimde hepsinin eşek arıları gibi vızıldadıklarını gördüm. Travers, vergileri toplamak için Hugh Fowles’ı ziyaret etmiş ve Hugh’un hiç parası yokmuş. Travers maymun gibi sırıtıp onun için bir şey fark etmeyeceğini söylemiş. Beklenildiği gibi, on gün sonra elinde bir kâğıt ve yanında üç adamla çıkagelmiş; onları kapı dışarı edecekmiş.”

Hobson, kendi vergilerini ödemek için gereken parayı toparlamış. Fowleslar ailenin geri kalanıyla iyice kalabalıklaşmışlar ama Joe Hobson damadının tutumuyla çılgına dönmüş.

“Joe öfkeden deliye dönmüştü. Janet Hobson gelip oturmamı istedi, bana çorba verdi. Joe bağıra çağıra toprağın bedelini Howard Travers’ten alacağını söylüyordu. Hugh, ezilmiş bir köpek gibi çökmüştü, karısı gelenlerle selamlaşıyor, çocukları da bir an önce yemek yemek için domuz yavruları gibi homurdanıyorlardı. Onlara söylemeyi düşündüm, ama sonra…”Aklı yeniden karışmış gibi kafasını salladı.

Şöminenin olduğu köşede, sanki unutulmuş gibi otururken tuhaf bir yorgunluğa yenik düşmüş. Kafası geriye düşmüş, üzerine bir rehavet basmış. Sıcakmış ve gerçek dışı bir hisse yenilmiş. Eğer Hobson’ın tek göz kulübesindeki kalabalık gerçek değilse, sessiz yamaç ve yamaçtaki ladin

ağacının altındaki taze mezar da gerçek değildi.

Masanın altında uyumuş, şafak sökmeden uyandığında gerçek dışılık hissinin hâlâ devam ettiğini fark etmiş. Etrafındaki her şey uyanık görülen bir rüya gibiymiş. MacLennan'ın kendisinin var olduğundan bile şüphe duymaya başlamış; vücudu kalkmış, yıkanmış, yemek yemiş, kafasını sallamış ve bilinçsiz bir şekilde konuşmuş. Dış dünya artık yokmuş. İşte tam o sırada Joe Hobson kalkıp Hugh ile birlikte Hillsborough'ya gideceğini, orada mahkemeden tazminat isteyeceğini söylemiş ve Abel MacLennan kendisini ölü bir adam kadar güçsüz bir şekilde onlarla birlikte yürürken, kafasını sallarken ve konuşurken bulmuş.

"Sanki hepimiz ölüymüşüz gibi yolun aşağısına doğru yürüyorduk," dedi gözleri dalarak. "Ben, Joe, Hugh ve geri kalan herkes."

Hillsborough'ya ulaştıklarında Joe'nun orada ne işi olduğuyla pek ilgilenmemiş; sadece düşünmeden, boyun eğerek onları takip etmiş. Kırılan pencerelerin etrafa saçılan cam kırıklarıyla parlayan çamurlu yollardan yürümüş, meşale ışığını ve kalabalığı görmüş, bağırış çağırışları duymuş. Umursamamış.

"Ölü adamlardan başka bir şey değildik, kemiklerimizi birbirlerine sürtüyorduk," dedi omzunu silkerek. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Jamie'ye dönüp gözlerinin içine baktı.

"Bu mu yani? Sen de mi ölüsün?" Nasır tutmuş elini kırmızı eşarptan kaldırıp Jamie'nin yanağına koydu.

Jamie geri çekilmedi, MacLennan'ın elini tutup yeniden aşağıya indirdi, kendi ellerinin arasında sıkı sıkı tuttu.

"Hayır dostum," dedi hafifçe. "Daha değil."

MacLennan yavaşça başını salladı.

"Evet. Biraz zamanı var," dedi. Ellerini Jamie'nin avuçlarından çekti, bir süre susup oturdu, eşarbını düzeltti. Sanki boyun eklemleri fazla gevşemiş gibi kafasını hafifçe sallamaya devam etti.

"Zamanı var," diye tekrarladı. "Kötü değil." Sonra ayağa kalkıp kırmızı eşarbı başına bağladı. Bana dönüp kibarca selam verdi, gözleri dalgın ve düşünceliydi.

"Kahvaltı için teşekkür ederim hanımefendi," dedi ve gitti.

8 Eskiden gök cisimlerinin yükseltisini ölçmekte kullanılan araç.

9 (Alm.) O kim? (ç.n.)

10(Alm.) Bayım. (ç.n.)

11 (Alm.) Öyle değil mi tatlım? (ç.n.)

12 (Alm) Bir şey değil. Hizmetinizdeyim Bayan Ute. (ç.n.)

3 SAFRA SALGILARI

Abel MacLennan'ın gidişi kahvaltıya ani bir nokta koydu. Er Ogilvie teşekkür ederek müsaadesini istedi, Jamie ve Fergus tırpan ve usturlap aramaya gittiler, Er Ogilvie'nin yokluğuyla durgunlaşan Lizzie ise keyifsiz olduğunu söyleyip, büyük bir bardak kaynatılmış solucanotu ve sedefotu özü içerek kulübenin bitişiğindeki sığınaklardan birine çekildi.

Neyse ki Brianna tam o sırada yeniden belirdi, yanında Jemmy yoktu. Roger'la birlikte Jocasta'nın yanında kahvaltı ettiklerini söyledi. Jemmy, Jocasta'nın kollarında uyuyakalmış ve iki taraf da bu durumdan memnun görününce, Brianna da Jemmy'yi orada bırakıp sabah muayenelerinde bana yardım etmek için buraya gelmiş.

"Bu sabah bana yardım etmek istediğinden emin misin?" Kuşkuyla Bree'ye baktım. "Sonuçta bugün senin düğün günün. Eminim Lizzie ya da Bayan Martin bana yardım- "

"Hayır, ben yardım ederim sana," dedi Bree, sabah muayenelerinde kullandığım uzun tabureyi bir bez parçasıyla silerek. "Lizzie daha iyi hissediyor ama cerahat toplayan ayaklarla ve bozuk midelere uğraşabileceğini pek sanmıyorum." Gözlerini kapattı, bir gün önce ölü derisini kazıdığım diyabetli yaşlı adamın dizini hatırlayıp ürperdi. Adam hissettiği acı yüzünden yırtık pırtık pantolonuna kusmuştu ve bu da muayene olmayı bekleyen diğer insanların kusmasına neden olmuştu.

O anı hatırlayınca benim bile midem bulandı fakat acı kahvenin son yudumuyla bu hisse son verdim.

"Evet, ben de pek sanmıyorum," dedim gönülsüzce. "Peki senin elbisen henüz bitmedi mi? Belki de gitsen…"

"Her şey yolunda," dedi Bree. "Phaedre elbisemin kenarlarını kıvırıyor, Ulysses de etrafındaki bütün hizmetçilere eğitim çavuşu gibi emirler yağdırıyor. Oraya gitmem ayak altında dolaşmaktan başka bir işe yaramazdı."

Hiç duraksamadan boyun eğdim, bu kadar hareketli oluşuna hayret etmiştim. Bree'nin midesi günlük hayatın hayvan derisi yüzme, balık temizleme gibi zorunluluklarına karşı çok hassas olmasa da rahatsız edici koşullardaki ya da hastalıkları çok belli olan insanlarla içli dışlı olmanın, her ne kadar saklamaya çok çalışsa da, onu rahatsız ettiğini biliyordum. Nedeninin onlardan tiksinmesi değil, kendini onların yerine koymasının verdiği üzüntü olduğunu düşünmüştüm.

Güğümü kaldırıp yeni kaynayan suyu daha büyük, yarısı damıtılmış alkolle dolu kavanoza boşaltırken, alkol buharının oluşturduğu sıcak bulutlardan kendimi korumak için gözlerimi kıstım.

Antiseptiklerin, antibiyotiklerin ve anestezinin olduğu bir çağda çok çabuk iyileştirilebilinecek olan bu hastalıklar yüzünden, bu kadar çok insanın acı çektiğini görmek çok acıydı. Ama tıbbi yeniliklerin yalnızca yeni değil, aynı zamanda çok nadir olduğu zamanlarda sahra hastanelerinde işime duygularımı karıştırmamayı öğrenmiştim ve bunun hem ne kadar gerekli, hem de ne kadar değerli olduğunu biliyordum.

Eğer işin içine duygularım girerse, kimseye yardım edemezdim. Ve yardım etmek zorundaydım. Bu kadar basitti işte. Ama Brianna'nın kalkan olarak kullanabileceği böyle bir bilgisi yoktu. Henüz.

Bree, tabureleri, kutuları ve diğer eşyaları sabah muayenesi için temizlemeyi bitirmiş, kaşlarını çatmıştı.

"Dün gördüğün kadını hatırlıyor musun? Geri zekâlı küçük bir çocuğu vardı hani?"

"Hiçbir şeyi de unutmazsın," dedim olabildiğince nazik bir biçimde. "Neden ki? Şimdi şu işlerle uğraşsan olmaz mı?"Artık doğru düzgün katlanmamaya inat eden, birleşme yerleri nemden şişmiş masayı işaret ettim.

Brianna hafifçe kaşlarını çattı, masayı inceledikten sonra elinin kenarıyla söz konusu birleşme yerine vurdu. Kendinden daha üstün bir güçle karşı karşıya gelen şişlik, karşı koyamayıp bir seferde çöküverdi.

"İşte." Kayıtsız bir şekilde elini okşadı, suratı hâlâ asıktı. "Ona daha fazla çocuk doğurmamaya çalışmasını söylüyordun. O küçük çocuk kalıtsal bir şey miydi peki?"

"Olabilir," diye cevap verdim kısaca. "Doğuştan gelen frengi."

Beti benzi atmıştı, bana baktı.

"Frengi mi? Emin misin?"

Bandaj olarak kullanılacak kaynatılmış bezi rulo yaparken başımı salladım. Hâlâ çok ıslaktı ama yapacak bir şey yoktu.

"Annesi ileri safha belirtileri göstermiyordu ama çocuktaki belirtiler gözden kaçacak gibi değil."

Anne sadece dişeti apsesi şikayetiyle gelmişti, küçük çocuk de annesinin eteklerine saklanıyordu. Çocukta tipik bir belirti olan 'semer burun' vardı,

burnu öyle basık ve çenesi öyle şekilsizdi ki yetersiz beslenmiş olması beni hiç şaşırtmadı; çiğneyemiyordu bile. Geç kavrayışının ne kadarının beyin hasarı, ne kadarının sağırlık kaynaklı olduğunu bilmiyorum; görünüşe göre ikisi de onda mevcut ama sınırlarını test etmedim -her iki şartta da onu iyileştirebilecek bir çare yoktu. Annesine oğlunu sulu gıdalarla beslemesini söyledim, belki kötü beslenmesine bir nebze olsun çare olur ama onun için yapılabilecek pek bir şey yoktu, zavallı çocuk.

"Bu hastalığı burada, çok fazla fahişenin yaşadığı Paris'te ya da Edinburgh'ta gördüğüm kadar çok görmüyorum," dedim Bree'ye, bandaj topunu açık tuttuğu bez çantaya atarken. "Ara sıra oluyor. Neden? Roger'ın frengi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Ağzı açık bir şekilde bana baktı. Yüzündeki şaşkın ifade yerini aniden kıpkırmızı bir öfkeye bıraktı.

"Düşünmüyorum!" dedi. "Anne!"

"Yani ben de tam olarak öyle düşünmedim," dedim sakince. "Hastalık aile içinde yayılabilir ve sen de konu hakkında soru sordun."

Bree burnundan soluyordu.

"Ben gebelikten korunma yollarını soruyordum," dedi dişlerini sıkarak. "Ya da en azından sormak istedim ama sen hemen Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar Rehberi konuşmalarına başladın."

"Ah." Düşünceli bir şekilde Bree'ye baktım, gözüm elbisesinin üst kısmındaki süt lekelerine takıldı. "Emzirmek oldukça etkili. Mutlak çözüm değil elbet ama en azından çok etkili. Altı aydan sonra pek değil." Jemmy altı aylıktı. "Ama yine de etkili."

"Hmm," dedi, Jamie'yi öyle çok andırdı ki gülmemek için alt dudağımı ısırmak zorunda kaldım. "Peki başka etkili yöntemler nedir?"

Onunla gebelikten korunma yöntemleri hakkında tam anlamıyla konuştum -on sekizinci yüzyıl tarzında- sayılmazdı. Bree, Fraser Tepesi'nde ilk belirdiğinde bu konuşmanın gerekli olmadığını düşünmüştüm, sonra da gerçekten gerekmemişti, zaten hamileydi. Zamanının şimdi mi geldiğini düşünmüştü acaba?

Kaşlarımı çatarak küçük bandaj rulolarını ve ot demetlerini çantama koydum.

"En sık kullanılan yöntem bir çeşit bariyerdir. Bir şeyin içine batırılmış bir parça ipek ya da bir sünger mesela. Sirkeden konyağa kadar, tabii eğer varsa,

herhangi bir şeyin içine batırabilirsin. Solucanotu yağı ya da sedir ağacı yağı da işe yarar. Kızılderili adalarındaki kadınların yarım limon kullandıklarını duymuştum ama bunun şimdi pek uygun bir seçenek olmadığı çok açık.”

Kısa bir kahkaha patlattı.

“Yok, hiç sanmıyorum. Solucanotu yağının da işe yarayacağını pek sanmıyorum, Marsali Joan’a hamile kaldığında bu yağı kullanıyordu.”

“Ah, solucanotu yağı mı kullanıyordu? Belki yalnızca bir defa ihmal etmiştir ve bir kere yeterlidir.”

Kızgınlığını, görmekten ziyade hissedince, bu kez acıdan yine dudağımı ısırdım. Bir kere yeterliydi – tabii kızım için hangi bir kere olduğunu bilmiyorduk. Omuzlarını kaldırıp indirdi, benim düşüncesiz sözlerimin zihninde canlandırdığı anıları umursamamaya çalıştı.

“Kullandığını söyledi ama unutmuş olabilir. Her zaman işe yaramaz, değil mi?”

Cerrahi bezlerin ve kurutulmuş otların bulunduğu çantamı omzuma yüklenip, tıbbi malzeme sandığımı Jamie’nin yaptığı deri kayışlarından tutup kaldırdım.

“Her zaman işe yarayan tek yöntem, bekârlıktır,” dedim. “Ama sanırım şu durumda pek hoş bir seçenek değil, değil mi?”

Kafasını salladı, kara kara düşünerek gözlerini aşağıdaki ağaçların arasından görünen, taşları sırayla derenin öteki tarafına atan genç adamlara çevirdi.

“Benim de korktuğum buydu,” deyip, katlanan masayı ve bir çift tabureyi almak için eğildi.

Düşünceli bir biçimde açıklığa doğru baktım. Başka ne vardı? Lizzie uyuyor bile olsa kamp ateşini yanarken bırakmakta bir sorun yoktu. Bu havada dağ yamacında hiçbir şey yanmazdı; geçen gün sundurmanın altında istiflediğimiz çıra ve odun bile hâlâ ıslaktı. Yine de bir şey eksikti… ama ne? Ah, tabii ya. Kutuyu yere bırakıp eğilerek bitişikteki ardiyeye girdim. Birbirinin içine girmiş örtüleri eşeleyip sonunda küçük deri ilaç çantama ulaştım.

St. Bride’a kısa bir dua edip çantayı elbisemin içine koydum. İlaçları uygularken muska taşımaya o kadar çok alışmıştım ki bu küçük ayin artık gözüme o kadar da gülünç gelmemeye başlamıştı. Bree tuhaf bakışlarla beni seyrediyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Ben de söylemedim; eşyalarımı zar zor kaldırıp, bataklıkların etrafından

dikkatlice geçerek Bree'nin arkasından açıklığa doğru yürüdüm. Yağmur kesilmişti ama bulutlar ağaçların tepelerine çökmüştü, her an yeniden yağacaklarına söz veriyor gibiydiler, sis dalgaları ise düşen kütüklerin ve damlayan çalıların üzerinden yükseliyordu.

Bree gebelikten korunmakla neden bu kadar ilgilenmişti? Merak ediyordum. Bunun mantıklı olmadığını düşündüğümden değil, şimdi sırası mıydı? Belki de nedeni Roger'la evliliğinin yaklaşmış olmasıydı. Son birkaç aydır karı koca olarak yaşasalar da Tanrı'nın huzurunda verilen sözlerin resmiyeti, en havai gençlere bile bir ciddiyet veriyordu. Bree ve Roger da havai değillerdi.

"Başka bir olasılık daha var," dedim, Bree kaygan patikadan aşağı inerken. "Henüz kimsenin üzerinde denemedim, o yüzden ne kadar güvenilir olduğunu bilemiyorum. Nayawenne, bana ilaç çantamı veren yaşlı Tuscarora kadını, bana 'kadın otları' diye bir şey olduğundan bahsetmişti. Farklı şeyler için farklı karışımlar ama özellikle bir bitki; bu bitkinin tohumlarının erkeğin ruhunun, kadının ruhuna baskı yapmasını engellediğini söylemişti."

Bree durdu, hafifçe arkasına döndüğünde ben de onun yanına gittim.

"Kızılderililerin gebeliğe bakışı bu mu?" Alaycı bir şekilde dudak büktü. "Erkek mi kazanır?"

Güldüm.

"Yani, bir bakıma. Eğer kadının ruhu erkeğinkinden güçlüyse ya da ona yenilmeyecekse, hamile kalamaz. Yani bir kadın çocuk istiyor ve hamile kalamıyorsa, genelde şaman, kocasını ya da ikisini birden tedavi ediyor."

Boğazından, kısmen alaycı bir ses çıkardı.

"Neymiş o kadın bitkisi?" diye sordu. "Biliyor musun?"

"Emin değilim," diyerek kabul ettim. "Ya da isminden tam emin değilim diyeyim. Bana hem büyüyen bitkiyi, hem de kurutulmuş tohumlarını göstermişti. Görürsem tanıyacağımdan eminim fakat İngilizcesini bildiğim bir bitki değildi. Maydanozgillerden bir şeydi," diye ekledim daha çok ayrıntı vermek için.

Bana yine Jamie'yi hatırlatan ciddi bir bakış attı, sonra boş güğümlerle ve kovalarla dereye doğru ilerleyen ve her biri kibarca bize selam veren Campbell ailesinin kadınlarına yol vermek için geri çekildi.

"İyi günler Bayan Fraser," dedi biri, Farquard Campbell'ın en küçük kızıydı. "Kocanız buralarda mı? Babam biraz konuşmaktan memnun olacağını söyledi de."

“Hayır, korkarım ki gitti.” Belli belirsiz bir el işareti yaptım; Jamie her yerde olabilirdi. “Görürsem söylerim ama.”

Başıyla selam verip uzaklaştı, diğer kadınlar da durup Brianna’ya düğününde mutluluklar dilediler. Yün gömlekleri ve pelerinleri, patika boyunca uzanan defne ağacı meyvelerinden damlayan yağmur sularıyla ıslanmıştı.

Brianna iyi dileklerini minnettar bir nezaketle kabul etti ama kırmızı kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığı görmüştüm. Kesinlikle canını sıkan bir şey vardı.

“Ne?” dedim açık açık, Campbelllar duyamayacakları kadar uzaklaşmışlardı.

“Ne ne?” dedi, irkilerek.

“Canını sıkan ne?” diye sordum. “Sakın ‘hiçbir şey’ deme, çünkü apaçık belli. Roger’la mı ilgili? Düğünle ilgili çekincelerin mi var?”

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdi, tedbirliydi. “Roger’la evlenmek istiyorum, yani bunda sorun yok. Sadece… ben… bir şey düşündüm…” Sesi daha kısık çıkmaya başladı, yanakları kızarmıştı.

“Öyle mi?” diye sordum, telaşlanmıştım. “Neymiş o?”

“Cinsel yolla bulaşan hastalıklar,” diyerek ağzındaki baklayı çıkardı. “Ya bende varsa? Roger’dan değil, Stephen Bonnet’den bulaşmışsa?”

Yüzü öyle bir yanıyordu ki tenine değen yağmur damlalarının buharlaşmamasına şaşırmıştım. Benim suratım buz gibiydi, kalbim göğsümde sıkışıp kalmıştı. O zaman bu olasılık -yoğun bir biçimde- aklıma gelmişti ama kendi düşünmediyse, böyle bir şeyden bahsetmek bile istememiştim. Herhangi bir hastalık izine rastlarım diye haftalarca onu izlediğim günleri hatırladım fakat kadınlarda erken enfeksiyon belirtileri pek sık görülmez. Jemmy’nin sağlıklı doğumuyla oldukça rahatlamıştım.

“Ah,” dedim sakince. Uzanıp kolunu sıktım. “Endişelenme tatlım. Öyle bir şey yok.”

“Emin misin?” dedi. “Nereden biliyorsun? Ben de öyle hissediyorum gerçi ama düşündüm ki… Kadınlar her zaman belirti vermezler.”

“Vermezler,” dedim, “ama erkekler kesinlikle verirler. Eğer Roger senden bir şey kapmış olsaydı, bundan çok önce haberdar olurdum.”

Yüzü solmuştu fakat bunu duyunca yanaklarındaki pembelik geri geldi.

Öksürdü, nefesindeki pus kayboldu.

“Bu rahatlatıcı bir şey. Yani Jemmy sağlıklı mı? Emin misin?”

“Kesinlikle,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım. Her ihtimale karşı doğum sırasında gözlerine gümüş nitrat damlatmıştım -bunu oldukça pahalıya ve zar zor temin etmiştim- ama yine de emindim. Jemmy belirli bir hastalık işareti göstermemesi şöyle dursun, o kadar sağlıklı görünüyordu ki herhangi bir enfeksiyon düşüncesi gerçek dışı olurdu. Adeta bir kâse dolusu yahni gibi sağlık saçıyordu.

“Gebelikten korunma yöntemlerini bu yüzden mi sordun?” diye sordum, bir yandan da kamp alanlarından geçtiğimiz MacRaesler’i selamladım. “Sen de bu durumda başka çocuk doğurmaktan endişelendin tabii…”

“Ah. Hayır. Sen frengiden bahsedene kadar cinsel hastalıklar aklıma bile gelmemişti ama sonra birden içime bir kurt düştü.” Durup boğazını temizledi. “Ee, hayır. Sadece bilmek istedim.”

Bu sırada kaygan patika yüzünden konuşmamız sonlanmak zorunda kalsa da ben kafamda kurgulamaya devam ediyordum.

Olay, genç bir gelinin aklını gebelikten korunma düşünceleriyle meşgul etmesi değildi ama bu şartlar altında… neydi? Merak ediyordum. Kendisi için mi, yoksa yeni bir bebek için miydi korkusu? Çocuk doğurmak elbette tehlikeli olabilirdi. Muayenelerime gelen ya da geceleri kamp ateşi etrafında konuşan kadınların söylediklerini duyan herhangi biri hiç şüphesiz ki bebeklerin ve çocukların tehlikeyle karşı karşıya olduklarını bilir; en azından bir çocuğunu humma, ölümcül farenjit ya da kontrol dışı ishal yüzünden kaybetmemiş pek az aile vardı. Birçok kadının üç, dört, ya da daha fazla bebeği ölmüştü. Abel MacLennan’ı hatırlayınca baştan aşağı ürperdiğimi hissettim.

Brianna çok sağlıklıydı ve biz antibiyotik ve gelişmiş tıbbi kolaylıklar gibi önemli şeylerden yoksun olduğumuz sürece, yalnızca hijyenin ve iyi beslenmenin önemini azımsamamasını söylemiştim.

Bree ağır eşyaları patikaya doğru kıvrılan yol boyunca taşırken, arkasından güçlü vücuduna bakıp ‘hayır,’ dedim kendi kendime. Bu değildi. Endişelenmekte haklı olabilirdi fakat o aslında korkak bir insan değildi.

Roger? Görünüşe göre yapılacak en iyi şey, bir an önce Roger’dan hamile kalmasıydı. Bu kesinlikle evliliklerini güçlendirirdi. Öte yandan… ya zaten hamileyse? Bu Roger’ın çok hoşuna giderdi ama Jemmy ne olacaktı?

Roger, Jemmy'yi kabullenerek büyük bir yemin etmişti. Ama insan insandır, Roger'ın Jemmy'yi asla terk etmeyeceğinden ya da onu ihmal etmeyeceğinden emin olsam da kendisinden olduğunu bildiği bir çocuğa farklı -açık seçik bir şekilde farklı- davranması da oldukça mümkündü. Bree bu riske girer miydi?

İyice düşünüp taşındıktan sonra, Bree'nin beklemekle iyi yapacağına karar verdim -tabii eğer bunu başarabilirse. Başka bir çocukla ailenin durumunu karmaşıklaştırmaktansa, Roger'a Jemmy'yle yakın bir bağ kurabilmesi için biraz zaman tanıması gerekirdi. Evet,bu çok mantıklıydı ve Bree de fazlasıyla mantıklı biriydi.

Sonunda sabah muayenelerimi yaptığım açıklığa ulaştığımızda aklıma başka bir olasılık geldi.

"Size yardım edelim mi Bayan Fraser?"

Chisholm kardeşlerin en küçük ikisi yardım etmek için koşarak geldiler, bizi ağır yüklerimizden kurtardılar ve öyle bir şey istememize rağmen hemen masaları açtılar, temiz su getirdiler, ateş yaktılar ve genel olarak işe yaramak için çabaladılar. Biri sekiz, diğeri de on yaşlarında olmalıydı. Onları çalışırken izlediğimde onların yetişkin bir adam gibi olduğunu fark ettim.

Brianna da bunu biliyordu. Jemmy'yi asla terk etmezdi, biliyordum -bebek ona muhtaçken bunu yapmazdı. Ama… ya sonra? Jemmy, Bree'yi terk ettikten sonra ne olurdu?

Sandığımı açıp yavaşça sabah mesaisi için gerekli malzemeleri çıkarmaya koyuldum: Makas, mil, forseps, alkol, neşter, bandajlar, diş pensesi, dikiş iğnesi, yağlar, merhemler, antiseptik sıvılar, müshiller…

Brianna yirmi üç yaşındaydı. Jemmy tamamen bağımsız bir birey olduğunda, Bree otuzlarının ortalarında olacaktı. Artık onun ilgisine ihtiyaç duymazsa Bree ve Roger muhtemelen geri döneceklerdi. Bree'nin zamanına, güvene, doğumla bölünen kendi hayatına döneceklerdi.

Ama bu yalnızca, muhtaçlığı Bree'yi burada tutacak olan başka bir çocuk dünyaya getirmezse olacaktı.

"Günaydın hanımefendi." Kısa boylu, orta yaşlı bir adam önümde durdu, bu sabahın ilk hastasıydı. Bir haftadır sakallarını kesmemiş gibiydi ama yüzünün solgun olduğu yine de belli oluyordu. Bakışları soğuktu, gözleri duman ve viskiden öyle kanlanmıştı ki hastalığı hemen fark ediliyordu. Sabah muayenelerinde akşamdan kalma insanlara çok sık rastlıyordum.

“Bağırsaklarımda güçlü bir sancı var efendim,” dedi, mutsuz bir şekilde yutkunarak. “Beni rahatlatacak bir şeyiniz var mı acaba?”

“Var,” dedim, uzanıp bir fincan aldım. “Çiğ yumurta ve bir parça altın kök. Eğer iyice kusarsanız, yepyeni bir adam olursunuz.”

Muayene yeri, Toplantı ateşinin geceleri yandığı tepenin eteklerindeki büyük açıklık alanın kenarındaydı. Nemli havada is ve ıslak küllerin buruk kokusu vardı ama toprağın kararmış kısmı -en az üç metre kadar- taze dalların ve çıraların altında çoktan kaybolmaya başlamıştı bile.

Akşamdan kalma olan adamın işi bitmişti, kısa bir ara vermiştim ve artık hemen yakınlarda bir dükkân açan Murray MacLeod’la ilgilenebilirdim.

Murray işe erken başlamıştı, görmüştüm; ayaklarının altındaki toprak siyahtı, etrafa saçılan küller kandan sırılsıklam olmuş, yumuşamıştı. Yanında bir de hastası vardı, iri yarı adamın kızarmış burnu ve sarkık gıdısı aşırı alkolle geçen bir yaşamın kanıtı gibiydi. Yağmura ve soğuğa rağmen adamın gömleğini çıkartmış, kollarını kıvırmış ve turnike yapmıştı, kanın aktığı kâse hastanın dizlerinin üstündeydi.

Murray’in taburesine üç metre kadar uzaktaydım fakat adamın gözlerini görebiliyordum. Sabahın loş ışığında bile hardal kadar sarılardı.

“Karaciğer hastalığı,” dedim Brianna’ya. Kısık sesle konuşmak için hiçbir çaba göstermemiştim. “Sarılığı buradan görebiliyorsun, değil mi?”

“Safra salgıları,” dedi MacLeod yüksek sesle, neşterini açarak. “Salgı fazlası olduğu gün gibi ortada.” Giysisinin içinde ufak tefek, koyu tenli ve temiz görünen Murray, etkileyici değil, dik kafalıydı.

“Sanırım içkiye bağlı siroz,” dedim yaklaşarak. Hastaya tarafsızca baktım.

“Balgam dengesizliğine bağlı safra sıkışması!” Murray, belli ki hastasını olmasa da, işini elinden almak istediğimi düşünmüş olacak ki ters ters bana baktı.

Onu umursamadan eğilip, telaşla bana bakan hastayı inceledim.

“Sağ kaburgalarınızın altında sert bir kitle var, değil mi?” dedim kibarca. “İdrarınız koyu renkli ve dışkınız ise siyah ve kanlı, doğru mu?”

Adam başıyla onayladı, ağzı açık kalmıştı. Dikkat çekmeye başlıyorduk.

“Anne.” Brianna yanımda duruyordu. Murray’e selam verdikten sonra eğilip kulağıma fısıldadı. “Siroz için ne yapabilirsin, anne? Hiçbir şey!”

Dudaklarımı ısırarak durdum. Haklıydı. Tanı koyarak gösteriş yapma -ve Murray'in lekeli, paslı görünümlü neşterini adamın üzerinde kullanmasını engelleme- telaşıyla alternatif bir tedavi yöntemimin olmadığı ayrıntısını göz ardı etmiştim.

Hasta, bir bana, bir Murray'e bakıp duruyordu, huzursuz olduğu apaçık belliydi. Son bir çabayla adama gülümseyip, Murray'e bakarak başımı salladım.

Sözcüklerin dişlerimin arasından dökülüvermeleri için kendimi zorlayarak, "Bay MacLeod bu konuda haklı," dedim. "Kesinlikle karaciğer hastalığı, salgı fazlasından kaynaklanmış." Sanırım alkole salgı denebilirdi; dün gece Jamie'nin viskisinden içenler belli ki bunu eğlenceli bulmuşlardı.

Murray kuşkuyla gerilmişti, şimdi ise benim teslim olmamla ne kadar şaşkın olduğu yüzünden okunuyordu. Brianna önüme atılarak bu fırsatı değerlendirdi.

"Büyü diye bir şey vardır," dedi büyülü bir şekilde gülümseyerek. "Bu… ee… bıçağı keskinleştirir ve salgıyı boşaltır. Size göstereyim." Murray elini sıkıca kenetleyemeden Bree elindeki neşteri çekip aldı, üzerinde su kaynayan küçük muayene ateşimize döndü.

"Kılıçların hükümdarı, ruhların koruyucusu Michael'in adına," diye mırıldandı. Michael'ın ismini boşu boşuna kullanmanın kutsala sövmek olmadığını biliyordum. Ateşi yakan adamlar, birkaç kişinin muayeneye geldiklerini görünce izlemeyi bıraktılar.

Bree neşteri kaldırıp havada büyük bir haç çizdi. Bir yandan da herkesin ilgisinin üzerinde olup olmadığını kontrol etmek için bir sağa, bir sola baktı. Herkes ona bakıyordu; heyecanlanmışlardı. Olan biteni izleyen kalabalığın arasında bir çift mavi göz sivrilmişti, Bree bana marifetlerinden birini sergileyen Jamie'yi fazlasıyla hatırlatıyordu. En az babası kadar iyi olmasını umuyordum.

"Kulunun iyileşmesi için bu neşteri kutsa," dedi, gözlerini gökyüzüne çevirerek. Aşai Rabbani ayinindeki rahip gibi neşteri ateşin üzerine tuttu. Sudan kabarcıklar yükseliyordu ama henüz kaynamamıştı.

"Kanın çekilmesi için, kanın akması için, eee… zavallı kulunun vücudundan zehrin akması için bu bıçağın kenarlarını kutsa. Bıçağı kutsa… bıçağı kutsa… zavallı kulunun elindeki bu bıçağı kutsa… metalin bu parlaklığı için Tanrı'ya şükürler olsun." İskoç duaları tekrarlarla dolu olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Tanrı’ya şükür ki su kaynıyordu. Kısa, kıvrımlı bıçağı suyun yüzeyine yanaştırdı, anlamlı bir şekilde kalabalığa baktı ve yüksek sesle konuşmaya başladı, “Efendimiz İsa’nın arındırdığı sular bu bıçağın üzerinde olsun!”

Metali suya daldırıp, ahşap kılıftan yükselen buhar parmaklarını yakana kadar bekledi. Neşteri çıkartıp hızla diğer eline aldı, haşlanan elini çaktırmadan arkasına saklayıp neşteri havaya kaldırdı.

“Bizi şeytanlardan koruyan Michael bu bıçağı ve ona hükmedenin elini kutsasın, bedenin sağlığına, ruhun sağlığına. Âmin!”

Öne atılıp, resmi bir şekilde neşterin tutma yerini Murray’e uzattı. Murray, aptal değildi. Kuşkulu bakışlarında, kızımın teatral yeteneklerine duyduğu, engel olamadığı bir hayranlık vardı.

“Bıçağa dokunma,” dedim cana yakın bir biçimde gülümseyerek. “Büyüsü bozulur. Ah, bıçağı her kullandığında büyüyü tekrar et. Unutma, kaynar suyla yapılması gerek.”

“Hmm,” dedi, neşteri tutma yerinden kavrayarak çekti. Brianna’yı hızlı bir şekilde başıyla selamladıktan sonra hastasına döndü, ben de kendi hastama döndüm -kurdeşen döken genç bir kız. Brianna ellerini gömleğine kurulayarak beni takip etti. Kendinden memnun görünüyordu. Hastanın sessizce sızlanmalarını ve metal kâseye akan kanın pıtırtısını duydum.

MacLeod’un hastasına karşı kendimi suçlu hissediyordum ama Brianna gayet haklıydı; bu şartlar altında onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Uzun süreli bir bakımla birlikte çok iyi beslenir ve alkolden tamamen uzak durursa, yaşam süresini uzatabilirdi; ilk ikisi düşük bir ihtimaldi, üçüncüsü ise imkân dahilinde bile değildi.

Brianna akıllı davranarak onu olası bir kirli kan enfeksiyonundan korumuştu -ve MacLeod’un gelecekteki hastaları için benzer bir korunma fırsatı yaratmıştı- ama ben suçluluk duygusuyla kendimi sürekli azarlamama engel olamıyordum. Fransa’da savaş meydanlarında hemşirelik yaparken öğrendiğim ilk tıbbi ilke aklımdaydı: Önündeki hastayı tedavi et.

“Şu merhemi kullan,” dedim kurdeşen döken kıza, “ve sakın kaşıma.”

4 DÜĞÜN HEDİYELERİ

Gökyüzü hâlâ kapalıydı ama o sırada yağmur dinmişti. Yakılan ateşler, meyve ağaçlarının donmasını engellemek için kurulan ısıtıcılar gibi is kokuyordu. yağmurun dinmesini fırsat bilen insanlar, ıslak giysilerini ve örtülerini kurutmak için telaşla yanan çıralara yaş odunlarını atıyorlar, biriken kömürlerini harlıyorlardı. Hava hâlâ hareketliydi. Odunlardan tütüp ağaç tepelerine kadar yükselen dumanlar, hayaletleri andırıyordu.

Roger'ın önündeki patikayı duman bulutu sarmıştı. Roger, bulutun içine dalmamak için dönüp, çoraplarını ıslatan ıslak çimlerin ve ceketinin omuzlarında siyah nem izleri bırakan çam ağaçlarından geçti. Islanmış olmasını önemsemedi, aklındaki tek şey, o gün yapılacakların listesiydi.

Öncelikle tenekeci dükkânına gidip Brianna'ya düğün hediyesi olarak birkaç küçük hediye alacaktı. Brianna ne severdi? Merak ediyordu. Mücevherat, broş? Çok az parası vardı ama hediye alarak o geceyi hatırlanır kılmak istiyordu.

Yemin ederlerken kendi yüzüğünü Brianna'nın parmağına takmak isterdi ama Brianna büyükbabasına ait olan bombeli yakut yüzüğün yeterli olduğu konusunda ısrar etmişti; Brianna'nın parmağına tam oluyordu ve başka bir yüzük için para harcamaya gerek yoktu. Pratik düşünen biriydi -bazen bu korkutucu bir hal de alıyordu- ve Roger'ın romantik tavrıyla ters düşüyordu.

Kullanışlı ama süslü olmalıydı, mesela boyalı bir lazımlık? Roger kendi kendine gülümsedi ama şüpheyle de olsa bunun kullanışlı olduğunu düşünmüştü.

Papaz Efendi Wakefield'in cemaatinin ağırbaşlı ve iş bitirici müdiresi olan, bir akşam yemeğin ortasında histeri nöbetleri geçirerek papazın evine gelip kocasını öldürdüğünü söyleyerek, ne yapması gerektiğini soran Bayan Abercrombie'yi çok net hatırlıyordu. Papaz Efendi, Roger ve genç bir çocukla birlikte olup biteni görmek için Abercrombieler'in evine gitmiş, Bayan Abercrombie'yi de bir süreliğine kâhyanın gözetimine bırakmıştı.

Bay Abercrombie'yi mutfakta, yerde yatarken bulmuşlardı. Neyse ki karısına evliliklerinin yirmi üçüncü yılında hediye ettiği buharlı ütünün kafasında açtığı küçük yaradan oluk oluk akan kana rağmen bitkin ama hayattaydı.

"Ama eskisi kurulama bezlerini bile ütülüyormuş!" Bay Abercrombie hüzünlü aralıklarla aynı cümleyi tekrarlayıp dururken, Papaz Efendi adamın kafasını bandajlamış, Roger da yerleri temizlemişti.

Kararını vermesini sağlayan etken, Abercrombieler'in mutfağındaki insanın kanını donduran cinsten lekeleri hatırlamasıydı. Bree işlevselden yana olabilirdi ama bu onların düğünüydü. Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek. Romantik bir seçim yapacaktı -bir şilinle ne kadar romantik olunabilirse, o kadar işte.

Yakınlardaki çamların dikenlerinin arasında, kardinal kuşunu andıran kırmızı bir ışık görünüyordu. Ama bu, ortalama bir kuştan daha büyüktü; Roger durup dalların arasındaki açıklıktan baktı.

"Duncan?" diye seslendi. "Sen misin?"

Duncan Innes utangaç bir şekilde başını sallayarak ağaçların arasından çıktı. Üzerinde hâlâ kırmızı ekoseli Cameron giysisi vardı ama göz alıcı ceketini bırakmış, onun yerine omuzlarını eski İskoç tarzında rahat bir ekose şalla örtmüştü.

"*a Smeòraich?*[13]" dedi.

"Evet, öyle. Ben de tam tenekeciye gidiyordum. Benimle gel." Artık dumandan arınmış olan patikaya saptı, yan yana dağ yamacına doğru birbirlerine eşlik ettiler.

Duncan'ın konu açmasını bekleyen Roger, tek kelime etmedi. Duncan mizaç olarak çekingen ve sıkılgandı ancak itaatkâr, akıllı ve inatçıydı da. Söyleyecek bir şeyi olduğunda söylerdi -tabii ona zaman tanınırsa. Sonunda derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Mac Dubh babanın papaz olduğunu söyledi, doğru mu bu?"

"Evet," dedi Roger, şaşırmıştı. "Aslında öz babam öldürülünce annemin amcası beni evlat edinmiş; papaz olan oydu." Daha sözcükler ağzından dökülürken, Roger bunları neden anlatma gereği duyduğunu merak etti. Hayatı boyunca Papaz Efendi'nin babası olduğunu düşünmüş ve herkese böyle anlatmıştı.

Duncan halden anlar bir edayla başını salladı.

"Ama Presbiteryen olmalısın, değil mi? Mac Dubh'ın öyle söylediğini duydum." Duncan her zamanki gibi terbiyeli de davransa, bıyık altından gülüvermişti.

"Evet, sanırım duymuşsun," diye yanıtladı Roger umursamaz bir tavırla. Toplantıya katılanlar Mac Dubh'ın bu konudan bahsettiğini duymamış olsalardı, çok şaşırırdı.

“Yani, benim de Presbiteryen olduğumu söyleyecektim,” dedi Duncan, özür dileyeme çalışır gibiydi.

Roger şaşkınlıkla adamın yüzüne baktı.

“Sen mi? Ben senin Katolik olduğunu sanıyordum!”

Duncan mahcup bir ifadeyle takma kollu omuzunu silkti.

“Hayır. Annemin babası Presbiteryen eylemine katılmıştı. İnançlarında çok tutucuymuş, değil mi?” Utangaç bir tavırla gülümsedi. “Bu tutuculuk bana gelene kadar biraz yumuşadı; annem dindardı ama babam kiliseye pek gitmezdi, ben de gitmem.”

Roger durumu anladığına dair bir şeyler geveleyip başını salladı. Duncan Jamie’yle, ayaklanmadan sonra Ardsmuir Hapishanesi’nde tanışmıştı. II. James birliklerinin çoğunun Katolik olmalarına rağmen, aralarında Protestanların da olduğunu biliyordu ve birçoğu, yakın çevredeki Katoliklerin sayıca üstün olduklarını bildiği için susmuştu.

“Evet, işte. Peki bu gece Bayan Cameron’la evliliğin…”

Duncan başını sallayıp bıyıklarını oynattı.

“Öyle. Sence bir şey söylemek zorunda mıyım?”

“Bayan Cameron bilmiyor mu? Jamie de mi bilmiyor?”

Duncan sessizce başını salladı, gözlerini patikadaki ezilmiş çamurlara dikti.

Roger, Jamie’nin fikrinin Jocasta Cameron’ınkinden daha önemli olduğunu anlamıştı elbet. Din ayrımı belli ki Duncan için bir sorun teşkil etmiyordu -ve Roger da Jocasta’nın dindar olduğuna hiç şahit olmamıştı- ama Duncan, Roger’ın Presbiteryenliğine Jamie’nin verdiği cevabı duyduğu için telaşlanmıştı.

“Pederi görmeye gitmişsin, Mac Dubh söyledi.” Duncan yan yan Roger’a baktı. “O- ” Boğazını temizledi, yüzü kızarmıştı. “Yani, seni vaftiz ederek… Katolik olmaya zorladı mı?”

Dindar bir Protestan için korkutucu, Duncan için ise oldukça tatsız bir ihtimaldi bu. Roger bunun kendisi için de tatsız olduğunu düşündü. Eğer mecbur kalırsa, Bree’yle evlenmek için buna razı olur muydu? Eninde sonunda olacağını düşündü ama yine de pederin din değiştirmesi konusunda ısrar etmemiş olmasının onu bir hayli rahatlattığını da kabul etti.

“Ah… hayır,” dedi Roger, başka bir duman bulutu üstlerine gelince

öksürdü. “Hayır,” diye tekrarladı yaşaran gözlerini silerek. “Ama zaten vaftiz edilmişsen, bunu bir daha yapmıyorlar. Vaftiz edilmiştin, değil mi?”

“Ah, evet.” Duncan bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi. “Evet, ben…” Yüzüne birden belli belirsiz bir gölge yerleşti. Bu karamsarlığa neden olan düşünce her ne ise, omzunu silkmesiyle kaybolup gitti. “Evet.”

“İyi o halde. Biraz düşüneyim, olur mu?”

Hayvan sürüsü gibi toplaşmış olan tenekeci arabaları nihayet görünmüştü. Satıcılar yağmurdan korunmak için brandaların ve battaniyelerin altına sığınmışlardı. Duncan bir anda durdu, belli ki devam etmeden önce bu konunun açıklığa kavuşmasını istiyordu.

Roger düşüncelere dalıp ensesini kaşıdı.

“Hayır,” dedi sonunda. “Hayır, bence bir şey söylemene gerek yok. Bak, ayin olmayacak, yalnızca evlilik merasimi düzenlenecek. Zaten hepsi birbirinin aynısı. Bu kadını karılığa kabul ediyor musun, bu adamı kocalığa kabul ediyor musun, varlıkta ya da yoklukta, falan filan.”

Duncan dikkatle dinleyip başını salladı.

“Bunları söyleyebilirim, evet,” dedi. “Varlıkta ve yoklukta. Benim durumum ikincisi. Bunu sen de öğreneceksin.”

Sözlerinde en ufak bir kinaye yoktu ama Roger’ın yüzündeki ifade onu hayli şaşırttı.

“Bir şey ima etmedim,” dedi Duncan aceleyle. “Tek söylemek istediğim- ”

Roger geçiştirmek için elini salladı.

“Sorun değil,” dedi, sesi tıpkı Duncan’ınki kadar sertti. “Doğruyu söylemekte fayda var.”

Her ne kadar tüm bu zaman boyunca gözardı etmeye çalışsa da bu gerçekti. Kendi durumunun Duncan’ınkiyle benzerlikler gösterdiğini fark etmişti: Zengin -ya da potansiyel zengin- bir kadınla evlenen, malı mülkü olmayan beş kuruşsuz bir adam.

Jamie Fraser’ın zengin olduğunu hiç düşünmemişti, belki mütevazılığı yüzünden, belki de sadece zaten zengin olmadığı için -henüz. Fraser’ın dört bin hektarlık bir arazisi vardı. Bu arazinin kayda değer bir bölümü hâlâ ekilmemişse, bu öyle kalacağı anlamına gelmezdi. Şu anda arazide kiracılar vardı; yakında daha da fazlası olacaktı. Bu kiracılar kiralarını ödemeye başladıklarında, derelerinde kereste fabrikaları ve buğday değirmenleri

kurulduğunda, evleri ve dükkânları ve hanları olduğunda, bir avuç dolusu inek ve domuz ve at çoğalarak Jamie'nin dikkatli yöneticiliği altında gittikçe büyüyen besili bir hayvan sürüsüne dönüştüğünde… Jamie Fraser çok zengin bir adam olabilirdi. Brianna da Jamie'nin tek öz kızıydı.

Bir de oldukça zengin olan ve Brianna'yı mirasçısı yapmak istediğini açıklayan Jocasta Cameron vardı. Bree bu teklife derhal karşı çıkmıştı ama Jocasta da tıpkı yeğeni gibi inatçıydı ve inatlaşma konusunda da oldukça deneyimliydi. Bunun dışında, Brianna ne derse desin, insanlar tahmin edecekti…

İşte tıpkı bir taş gibi içine oturan şey de buydu. Canını sıkan şey kendi düzeyinden yüksek birisiyle evlendiğinin farkında olmak değil de, kolonideki bütün insanların bunun farkına çoktan varmış olmaları, muhtemelen onu küçümsemeleri ve açıkça bir dolandırıcı değilse de şanslı bir fırsatçı olduğu dedikodularını yaymalarıydı.

Duman ağzında kekremsi bir kül tadı bırakmıştı. Yutkunup Duncan'a bakarak sahte bir şekilde gülümsedi.

"Evet," dedi. "Öyle ya da böyle. Sonuçta bizde bir şey görmüş olmalılar, değil mi? Yani kadınlar?"

Duncan biraz kederli bir ifadeyle gülümsedi.

"Evet, bir şey. Peki sence şu din meselesi yoluna girecek mi? Ne Bayan Jo'nun, ne de Mac Dubh'ın konu hakkında sessiz kalışımdan yanlış bir anlam çıkaracaklarını sanıyorum. Yine de bu işin kötü bitmesini istemem. Buna hiç gerek yok."

"Hayır, elbette yok," dedi Roger. Derin bir nefes alıp yüzündeki ıslak saçı savuşturdu. "Bence o konuda sorun çıkmaz. Ben pederle konuştuğumda öne sürdüğü tek şart, çocuğun Katolik olarak vaftiz edilmesine izin vermem oldu. Ama bu senin ve Bayan Cameron'ın durumuna pek uygun olmadığına göre, sanırım…" Sesi daha kısık çıkmaya başlamıştı ama Duncan rahatlamış görünüyordu.

"Ah, hayır," deyip biraz gergin bir şekilde güldü. "Hayır, o konu sorun değil."

"İyi o halde." Roger zoraki gülümseyip Duncan'ın sırtını sıvazladı. "Bu bakımdan şanslısın."

Duncan başını sallayarak parmağını bıyıklarının altına dayadı.

Soruları cevaplandığına göre artık Duncan'ın kendi işleriyle ilgileneceğini

sanmıştı ama adam Roger'la birlikte yavaş yavaş arabalara doğru yürüyerek, teşhirdeki eşyaları kaşları biraz çatık bir şekilde inceledi.

Bir haftalık pazarlık ve takas sonucu arabalar, tıpkı ilk halleri gibi -hatta belki daha da fazla- hububat ve yün çuvalları, elma şarabı fıçıları, elma torbaları, post yığınları ve diğer öteberilerle dolup taşmıştı. Süslü eşyaların stokları gözle görülür biçimde azalmıştı ama yine de alınabilinecek şeyler vardı. Bunun en güzel kanıtı da arabaların etrafındaki, gül ağacına üşüşmüş bitleri andıran insanlardı.

Roger, çoğu müşterinin tepesinden bakabilecek kadar uzun boyluydu. Oraya buraya bakınarak, Brianna'nın beğenip beğenmeyeceğini kestirmeye çalışarak, yavaşça arabaların arasında ilerledi.

Bree güzel bir kadındı ama kendine pek bakmıyordu. Roger, Bree'nin yeleyi andıran gösterişli kırmızı saçlarını kısacık kesmesini güç bela engellemişti. Belki bir kurdele işlevsel olabilirdi. Ya da süslü bir tarak? Belki bebeği memeden kesmek için bir çift kelepçe en iyisi olurdu.

Bir kumaşçının önünde durdu, ıslanmasınlar diye yükseğe asılmış, loşluğun içinde denizanası dokunaçları gibi parlayan şapkaları ve kurdelelere yakından baktı. Kuvvetli rüzgârdan korunmak için üzerindeki tartan şalı kulaklarına kadar çekmişti. Roger'ın neye baktığını görmek için yakınlaştı.

"Aradığınız özel bir şey var mı beyler?" Satıcı kadın mallarının üzerine doğru eğildi, göğüsleri kavuşturduğu kollarının üzerine yayılmıştı, yüzünde ise profesyonel bir gülümseme vardı.

"Evet," dedi Duncan ansızın. "Bir metre kadife. Sizde var mı acaba? Kaliteli olsun ama renk önemli değil."

Kadın kaşlarını kaldırdı, hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp azalan stoklarını karıştırmaya başladı.

"Sence Bayan Claire'de lavanta var mıdır?" diye sordu Duncan, Roger'a dönerek.

"Evet, var," diye yanıtladı Roger. Şaşkınlığı yüzünden okunmuş olacak ki Duncan gülümseyip çekingen bir edayla başını çevirdi.

"Aklımda bir şey var da," dedi. "Bayan Jo migrenden şikayetçi, uyuyamıyor. Annemin bir lavanta yastığı olduğunu hatırlıyorum, kafasını koyar koymaz bebekler gibi uyuduğunu söylerdi. Ben de düşündüm ki biraz kadife alırsam -ki yanağını dayadığında hissedebilsin, değil mi?- Bayan Lizzie belki benim için yastık dikebilir…"

Hastalıkta ve sağlıkta…

Roger başıyla onayladı, Duncan'ın düşünceliliğinden etkilenmiş -ve biraz da utanmış- görünüyordu. Duncan ile Jocasta Cameron'ın evliliklerinin çıkar amaçlı bir evlilik olduğunu sanmıştı -ve belki de öyleydi. Ama delicesine bir tutku, şefkat ya da saygı için gerekli bir ön koşul değildi, değil mi?

Alışverişini bitiren Duncan veda edip, kadife kumaşını ekose atkısının altına sıkıştırıp gitti. Roger kalan arabaların arasında yavaşça gezindi, aklından Bree'ye alacağı hediyeyi seçmeye çabaladı ölçtü, tarttı, bu sayısız eşyaların arasında karısının en çok hoşuna gidecek olanı bulmaya çalıştı. Küpe? Olmaz, Jemmy çekiştirip dururdu. Kolye de öyle -ya da bir saç kurdelesi.

Aklında hâlâ mücevher vardı. Aslında çok az mücevher takardı. Ama toplantı boyunca, babasının yakut yüzüğünü -Bree'nin Jamie'yi sonsuza dek kabul ettiğinde verdiği- takmıştı. Jemmy arada sırada salyalarını akıtsa da tam anlamıyla zarar vermemişti.

Roger birden durdu, etrafında akıp giden kalabalığa karışmadı. Hayalindeki altını ve Bree'nin uzun ve solgun parmağındaki bombeli yakutun koyu pembe-kırmızısını görebiliyordu. Babasının yüzüğü. Elbette; neden bunu daha önceden akıl etmemişti ki?

Doğru, Jamie, Roger'a yüzüğü vermişti, ama bu yüzüğün onun olduğu anlamına gelmezdi. Roger birden ve ısrarla Brianna'ya gerçekten kendisine ait bir şey vermek istemişti.

Sonunda kararını verdi, metal eşyaların yağmura rağmen ışıl ışıl parıldadığı arabaya doğru ilerledi. Serçe parmağının Bree'nin yüzük parmağıyla aynı kalınlıkta olduğunu biliyordu.

"Bu," dedi, seçtiği bir yüzüğü kaldırarak. Ucuzdu; bakır ve pirinçten örülmüştü, parmağını kesinlikle birkaç dakika içinde yeşile boyardı. Gayet iyi, diye düşündü parayı uzatırken. Yüzüğü devamlı taksa da takmasa da, Roger'ın karısı olduğu anlaşılacaktı.

Bu sebeple kadın babasının evini terk edecek, kocasından ayrılmayacak ve ikisi tek vücut olacak.

13 (Galce) Ardıçkuşu. (ç.n.)

5 İSYAN HUZURSUZLUĞU

İlk saat sona erdiğinde, ara ara atıştıran yağmura rağmen bekleyen, azımsanmayacak sayıda hastam vardı. Toplantının son günüydü ve o güne dek diş ağrısını ya da kurdeşen şüphesini görmezden gelen insanlar, birden bir doktora görünme fırsatını değerlendirmeye karar vermişlerdi.

Guatr başlangıcı olan bir kadına, ülkenin iç kısmında yaşadığı ve günlük taze balık alması çok zor olduğu için, iyot ihtiyacını karşılasın diye her gün kurutulmuş balık yemesini tavsiye ettim.

“Sıradaki!” diye bağırdım, ıslak saçlarımı gözlerimden çekerek.

Kalabalık Kızıl Deniz gibi yarıldı, ufak tefek, yaşlı bir adam belirdi. Öyle zayıftı ki yürüyen bir iskeleti andırıyordu. Paçavralara bürünmüştü, kucağında kürkten bir bohça taşıyordu. Geriye çekilen insanların arasından ayaklarını sürüye sürüye bana doğru gelirken, kalabalığın uzaklaşmasının nedenini anladım; adam ölü bir rakun gibi kokuyordu.

Bir an, gri kürk yığınının ölü bir rakun olabileceğini düşündüm -zaten ayaklarımın dibinde küçük bir kürk ve post yığını vardı, hastalarım genelde onları asıl sahiplerinden ayırma zahmetine giriyorlardı- ama sonra kürk hareket etti ve karmaşık kütlenin içinden bir çift parlak göz belirdi.

“Köpeğim yaralandı,” dedi adam kaba bir şekilde. Aletlerimi bir kenara itti, köpeği masama koyup göğsündeki diş yarasını gösterdi. “Onunla ilgilen.”

Bu kulağa pek rica gibi gelmiyordu ama sonuçta hastam köpekti ve oldukça uysal görünüyordu. Orta boylu, kısa bacaklı, alacalı ve sert tüylü, kırpık kulaklı köpek sakince bir şekilde nefes alıyor, kaçmak için hiç çaba sarf etmiyordu.

“Ne oldu ona?” Sallanan leğeni düşmekten kurtarıp steril iğne kabımı bulmak için eğildim. Ben geçerken köpek elimi yaladı.

“Dişi bir rakunla kavga etti.” Dost canlısı olmasına bakılırsa, dişi bir rakuna yanaşmasının nedeninin vahşilik değil, şehvet olduğunu düşündüm. Bu düşüncemi onaylarcasına hayvan birkaç santimlik pembe ve ıslak üreme organını bana doğru çıkardı.

“Senden hoşlandı anne,” dedi Bree, ifadesiz bir suratla.

“Ne kadar gurur okşayıcı,” diye söylendim, köpeğin sahibinin bu tür bir ilgi gösterisinde bulunmamasını umuyordum. Neyse ki yaşlı adam benden hiç hoşlanmamışa benziyordu; beni tamamen görmezden geliyordu, çukur gözleri

kara kara düşünerek aşağıdaki açıklık alanda talim yapan askerlere bakıyordu.

“Makas,” dedim, bıkkın bir ifadeyle avucumu açtım.

Yaranın yanındaki keçeleşmiş tüyleri kestim, herhangi bir yumru ya da enfeksiyon belirtisi görmediğime sevinmiştim. Yara pıhtılaşmıştı; belli ki olayın üzerinden belli bir süre geçmişti. Köpeğin güçlü rakibiyle dağda mı karşılaştığını merak ediyordum. Yaşlı adamı tanımıyordum ve adam İskoç aksanıyla konuşmuyordu. Toplantıda o da var mıydı? Merak etmiştim.

“Eee… kafasını tutar mısınız lütfen?” Köpek dostane olabilirdi ama bu, sakin yapısının postuna iğneyi batırdığımda da aynı kalacağı anlamına gelmiyordu. Sahibi karanlığın içinde duruyor, yardım etmeye yeltenmiyordu. Yardım istemek için Bree’ye bakındım fakat bir anda ortadan kaybolmuştu.

“Al bakalım, *a bhalaich*[14],” dedi sakin bir ses. Şaşkınlıkla arkama döndüğümde köpeğin Murray MacLeod’un ellerini merakla kokladığını gördüm. Bakışlarımı fark eden Murray omuzlarını silkip gülümsedi, afallayan köpeği ensesinden ve ağzından tuttu.

“Hızlı olmanızı öneririm Bayan Fraser,” dedi.

Köpeğin bana en yakın olan bacağını sıkıca tutup işe koyuldum. Köpek, insanların benzer durumda verdiği tepkileri verdi; deli gibi tepinip kaçmaya çalıştı, pençeleri tahta masayı çizdi. Köpek nihayet Murray’den kurtulup masadan atladı, dikiş ipliklerini arkasından sürüye sürüye açıklık alana doğru koşmaya çalıştı. Köpeğin üstüne atılıp yaprakların ve çamurun üzerinde süründüm. İzleyenler oraya buraya kaçıştılar, nihayet aralarından en cesurları yardımıma koştu da uyuz hayvanı yere yatırdılar. Böylelikle işimi bitirebilecektim.

Son dikişi attıktan sonra Murray’nin neşteriyle -boğuşma esnasında yere düşmüş ama neyse ki kırılmamıştı- ipliği kestim. Neredeyse köpek gibi ağır ağır nefes alarak dizimi üzerinden çektim.

Seyirciler alkışladılar.

Afallamış bir şekilde selam verip iki elimle darmadağın olan saçlarımı yüzümden çektim. Murray’nin de benden arta kalır yanı yoktu, saçı bozulmuştu ve ceketinde çamurla kaplanmış bir sökük oluşmuştu. Eğildi, köpeği karnının altından kavradı, sahibinin yanındaki masaya koydu.

“Köpeğiniz, bayım,” dedi, kibarca hırıltılar çıkartarak durdu.

Yaşlı adam döndü, elini köpeğin kafasına koydu, kaşlarını çatıp arkasına baktı, sanki ameliyatı takım olarak gerçekleştirmemize nasıl tepki

vereceğinden emin değilmiş gibi bir bana, bir Murray'e baktı. Aşağıdaki askerlere bir bakış attıktan sonra bana döndü, seyrek kaşlarını çattı.

"Onlar kim?" dedi, sesinde şaşkınlık vardı. Cevabı beklemeden omuzlarını silkti, arkasını dönüp yürüdü. Köpek masadan atladı, başka maceralarla karşılaşmak için dili dışarda bir şekilde sahibinin yanında yola koyuldu.

Derin bir nefes aldım, önlüğümdeki çamuru temizledim, Murray'e gülümseyip diğer hastaya geçmeden önce ellerimi yıkamaya gittim.

"Ha," dedi Brianna kısık bir sesle. "Şuna bak!" Çenesiyle birini işaret etti. Dönüp arkama baktım.

Yeni hasta bir beyefendiydi. Gerçek bir beyefendi. Giysisine ve duruşuna bakılırsa çoğu insandan çok daha üstün görünüyordu. Bir süre önce onu açıklık alanın kenarında süzülürken görmüştüm. Bir benim muayene yerime, bir de Murray'ninkine bakıp duruyor, belli ki hangisinin onu hak ettiğine karar vermeye çalışıyordu. Avcının köpeği, centilmenin beni seçmesini sağlamıştı.

Suratsız bir şekilde bakan Murray'e döndüm. Bir beyefendi muhakkak nakit ödeme yapmak isteyecekti. Murray'e bakıp özür dilercesine omuzlarımı silktikten sonra profesyonel bir gülümseme takınıp yeni hastama tabureyi işaret ettim.

"Oturun bayım," dedim, "nerenizin acıdığını söyleyin."

Beyefendi Hillsborouglu Bay Goodwin'di, esas şikâyeti kolundaki ağrıydı. Gördüğüm kadarıyla tek derdi bu değildi; yüzünde zikzak şeklinde yeni iyileşmiş bir yara vardı. Morluk gözünün kenarından aşağı iniyor ve adama vahşi bir görüntü veriyordu. Yanağındaki belli belirsiz solgunluk çenesinin üzerine kare bir cismin çarptığını belli ediyordu ve yüz hatlarında yakın bir zamanda kötü bir şekilde dövülmüş birinin hissiz ve şişkin görüntüsü vardı.

Beyefendi büyük ihtimalle herkes gibi bir kavgaya tutuşmuştu ama ellilerinin ortasında görünen, gri düğmeli yeleğinin altında kocaman bir göbeği olan bir adamın böyle eğlencelerden vazgeçmiş olması gerekirdi. Belki de adamın üzerine saldırıp onu soymuşlardı, diye düşündüm. Toplantıya giderken olmuş olamazdı gerçi; bu yaraların üzerinden haftalar geçmişti.

Koluna ve omzuna dikkatle dokunup kolunu hafifçe kaldırdım, muayene ederken kısa sorular sordum. Sorun gayet açıktı; dirseği çıkmıştı ve sanırım dirsek çıkıntısıyla dirsek kemiği arasındaki tendonu yırtılmıştı. Kolunu hareket ettirdikçe durumu kötüleşmişti.

Hepsi bu kadar değildi; kolunun aşağılarına dokunurken, ön kolunun kemiklerinde birkaç iyileşmiş kırık tespit ettim. Zarar içte değildi; kırıkların altında iki büyük yaranın solmuş izlerini görebiliyordum, sarı-yeşil renkteki bu izlerin orta kısımları, derin kanama yüzünden kırmızı-siyah renkteydi. Sanırım kendini korumaya çalışırken olmuştu.

"Bree, bana bir kırık tahtası bulur musun?" diye sordum. Bree sessizce başını sallayıp, Bay Goodwin'e merhemlerini sürmem için ortadan kayboldu.

"Bu yaralar nasıl oldu Bay Goodwin?" diye sordum, bir yandan da bir rulo keten bandaj çıkardım. "Sanki bir kavgaya tutuşmuş gibi görünüyorsunuz. Umarım diğer adamlar sizden daha kötü bir haldedirler!"

Bay Goodwin şaka girişimime hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

"Gerçekten de bir savaş gibiydi Bayan Fraser," diye yanıtladı, "ve benim savaşım da değildi. Şanssızlık diyebiliriz, yanlış zamanda yanlış yerde olmak. Yine de…" Yarasına dokunur dokunmaz refleks olarak gözünü kapadı. Yarayı kim diktiyse baştan savma bir iş çıkarmış ama yara yine de iyileşmişti.

"Gerçekten mi?" dedim. "Ne oldu?"

Sızlanmaya başladı fakat olanları bana anlatma gerekliliğinden rahatsız olmuş gibi durmuyordu.

"Bu sabah Eyalet Valisi'nin isyancıların gaddar davranışlarına dair okuttuğu duyurudan haberiniz vardır, değil mi?"

"Vali'nin duyurusunun kimsenin dikkatinden kaçtığını sanmıyorum," dedim, parmak uçlarımla kibarca cildini çekiştirdim. "Yani Hillsborough'taydınız, söylemek istediğiniz bu mu?"

"Evet, aynen." İçini çekti, dokunuşumun çok da canını yakmadığını görünce rahatladı. "Hillsborough kasabasının içinde yaşıyorum. Eğer evimde kalsaydım, kalmam için yalvaran canım karımı dinleyip…" Yarım ağızla kederli bir biçimde gülümsedi. "…hiç şüphesiz kaçmam gerekecekti."

"Fazla merak iyi değildir derler," dedim. Bay Goodwin güldü. Yanağındaki soluk noktaya başparmağımla nazikçe bastırdım. "Birisi yüzünüze vurmuş. Dişinizi kırdılar mı?"

Şaşkınca bana baktı.

"Evet, hanımefendi. Ama onu tedavi edemezsiniz." Üst dudağını çekip kırılan iki dişi yüzünden boş kalan yeri gösterdi. Küçük azı dişlerinden biri çarpılmıştı ama diğeri kökünden kırılmıştı; koyu kırmızı diş etinden parlayan

sararmış minelerini gördüm.

Tam bu sırada elinde kırık tahtasıyla gelen Brianna hafif bir öğürme sesi çıkardı. Bay Goodwin'in diğer dişi sağlam olmasına rağmen sapsarı bir diş taşıyla kaplanmıştı ve üzerinde de kahverengi tütün izleri oluşmuştu.

"Ah, sanırım o konuda biraz yardımım dokunabilir," dedim, Bree'yi görmezden gelerek. "Isırırken acıyor, değil mi? İyileştirebilirim ama kırılan dişten arta kalanları çekmem ve enfeksiyonu önlemek için de diş etinizi tedavi etmem gerek. Kim vurdu size?"

Parlak penseleri ve düz bıçaklı neşteri masaya koyduğumda beni korkulu gözlerle seyretti.

"Doğrusunu isterseniz bildiğimi söyleyemem. Adalet sarayına gitmek için kasabaya inmiştim. Edenton'daki bir partiye dava açıyorum," diye anlattı, kaşlarını çatmıştı, "ve bu yüzden de birkaç dosya hazırlamam gerek. Adalet sarayının önünün, ellerinde sopalar, kırbaçlar ve bu tür sert aletlerle olan insanlarla dolu olduğunu gördüğümde işimi halledemeyeceğimi anladım."

İzdihamı görünce oradan ayrılmayı düşündüğü sırada biri adalet sarayının camına bir taş atmış. Camın kırılması kalabalığa bir işaret olmuş ve herkes kapıları kırıp tehditler savurarak saraya dalmış.

"İçeride olduğunu bildiğim dostum Bay Fanning için endişelenmiştim."

"Fanning… Edmund Fanning mi?" Adamın dişini en iyi şekilde nasıl çekeceğime karar vermeye çalışırken, anlattıklarını yarım yamalak dinliyordum ama bu ismi tanımıştım. Farquard Campbell, Jamie'ye, birkaç hafta önce Damga Kanunu'ndan hemen sonra meydana gelen ayaklanmaların korkunç ayrıntılarını anlatırken Fanning'den bahsetmişti. Fanning koloninin posta müdürlüğüne atanmıştı, ona çok para kazandıracak bir pozisyondu ve zorla istifa ettirildiğinde de oldukça pahalıya patlamıştı. Geçen beş sene boyunca ona karşı oluşan antipati daha da artmıştı.

Bay Goodwin hoşnutsuz bir ifadeyle dudaklarını sıktı.

"Evet hanımefendi, o adam. Halk onun hakkında ne tür skandallar yayarsa yaysın, o benim dostumdur. Bu yüzden onun hayatını tehdit eden, acı dolu sözler duyduğumda, yardımına koşmam gerektiğine karar verdim."

Bay Goodwin'in bu kibar çabasında pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Kalabalığı yarmaya çalıştım," dedi. Kırık tahtasını kolunu yerleştirip, altına da keten bandajları koyarken gözlerini dikip beni seyretti. "Henüz pek ilerleyememiştim ki içeriden gelen bir bağırışla insanlar beni de yanlarına

katarak geri çekildiler.”

Bay Goodwin ayakta kalmaya çalışırken Edmund Fanning’in adalet sarayının kapısından dışarı sürüklenip boylu boyunca yere serildiğini, her basamağa kafasını çarparak merdivenlerden yuvarlandığını görüp dehşete kapılmış.

“Öyle çok gürültü çıktı ki,” dedi ürpererek. “Tüm o bağırışların içinden bile duyuluyordu, merdivenlerden aşağı yuvarlanan bir kavun gibi ses çıkarmıştı.”

“Aman Tanrım,” diye inledim. “Ama öldürülmedi, değil mi? Hillsborough’ta ölen kimse duymadım. Kolunuzu rahat bırakın lütfen, derin bir nefes alın.”

Bay Goodwin derin bir nefes aldı ama bunun tek nedeni, daha yüksek sesle homurdanabilmekti. Kolunu döndürerek sıkışan tendonu rahatlatıp eklemi düzelttiğimde, bu homurtuyu daha derin bir nefes izledi. Beti benzi atmıştı, sarkık yanaklarından ter iniyordu ama birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra toparlandı.

“Öldürülmemesinin nedeni, isyancıların merhamet etmesi değildi,” dedi. “Tek nedeni, başyargıçla daha çok eğlenebilecek olmalarıydı. Bu yüzden Fanning’i tozun içinde baygın halde bırakıp sarayın içine koştular. Başka bir dostumla birlikte zavallı adamı kaldırıp yakınlarda bir yere sığınacaktık ki kalabalık etrafımızı çevirdi. İşte bu hale böyle geldim,” dedi, kırık tahtasına henüz konmuş kolunu kaldırarak. Gözünün kenarındaki yaraya ve kırık dişine dokundu.

Kaşlarını çatarak bana baktı.

“Bana inanın hanımefendi, umarım insanlardan bazıları isyancıların isimlerini vermeye karar verirler de isyancılar böylesi barbarca saldırıları yüzünden cezalandırılırlar -bana saldıranları bulsam, onları Hükümetin adaletine bırakmazdım. Bırakmamam gerekir!”

Yavaşça yumruklarını sıktı, sanki o gaddar adamlardan birinin masamın altında saklandığından şüphelenir gibi bana baktı. Brianna endişeli bir şekilde arkama geçti. Belli ki o da tıpkı benim gibi, Hobson’ı ve Fowles’ı düşünmüştü. Hillsborough’ta ne yapmış olursa olsun, Abel MacLennan’ın masum bir görgü tanığı olduğunu düşünmek istiyordum.

Tarafsızca bir şeyler geveledikten sonra yarayı dezenfekte etmek ve anestezi uygulamak için kullandığım ham viski şişesini çıkardım. Bunu görmek Bay Goodwin’i oldukça neşelendirmiş gibiydi.

“Gücünüzü… geri kazanmanız için biraz viski,” dedim, bir bardak doldurarak. Ağzını da böylelikle dezenfekte edebilirdi. “Yutmadan biraz ağzınızda tutun, dişinizi uyuşturmaya yardım eder.”

Bay Goodwin viskiden büyük bir yudum aldı, yanakları vıraklamaktan çatlayacak bir kurbağa gibi şişti. Bree’ye döndüm. Biraz solgun görünüyordu. Bunun nedeni Bay Goodwin’in hikâyesi mi, yoksa dişlerinin görüntüsü müydü, bilmiyorum.

“Bu sabah sana daha fazla ihtiyacım olacağını sanmıyorum tatlım,” dedim, kolunu okşayarak. “Neden gidip Jocasta’nın akşamki düğüne hazır olup olmadığına bakmıyorsun?”

“Emin misin anne?” Daha soruyu sorarken, kan lekeli önlüğünü çıkarıp yumak haline getirmişti bile. Yolun başına baktığını görünce ben de gözlerimi o yöne çevirdim. Roger bir çalının arkasında gözlerini Bree’ye dikmiş gizleniyordu. Bree ona doğru döndüğünde Roger’ın gözlerinin parladığını gördüm, bu içimi ısıtmıştı. Evet, her şey yolundaydı.

“Pekâlâ Bay Goodwin. Bir yudum daha alın, şu işi de halledelim.” Gülümseyerek hastama dönüp pensi aldım.

14 (Gal.) Oğlum. (ç.n.)

6 ESKİ GÜZEL GÜNLER İÇİN

Roger açıklığın kenarında bekleyip, Claire'in yanında durup ot toplayan, sıvıları küçük şişelere dolduran ve bandaj koparan Brianna'yı izledi. Soğuğa rağmen kollarını kıvırmıştı. Sert keteni sökerken harcadığı çaba yüzünden çıplak kollarındaki kaslar çilli teninin altında şişip iniyordu.

Güçlü bilekleri, Dickens'ın *Büyük Umutlar* kitabındaki Estella'yı rahatsız edici bir şekilde hatırlatmıştı. Bütün vücudunun güçlü olduğu fark ediliyordu; rüzgâr eteğini kalçalarının sert eğimine doladı, arkasına döndüğünde tıpkı bir kızılağaç kütüğü gibi yumuşak ve yuvarlak olan uzun uyluk kemiği eteğine değdi.

Bunu tek fark eden Roger değildi. İki doktoru bekleyen insanların yarısı Brianna'yı seyrediyordu; bazıları -çoğu kadındı- kaşlarını hafifçe şaşkınlıkla çatmışlardı, bazıları ise -çoğu erkekti- içgüdüsel bir zevkle bakıyorlardı. Roger aceleyle açıklığa doğru gidip Brianna'nın kocası olduğunu göstermek istedi.

Aman canım, baksınlar, diye düşündü içindeki dürtüyle boğuşarak. Önemli olan Bree'nin bakıp bakmaması, değil mi?

Bree başını çevirdiğinde, ağaçlık alandan açıklığa doğru çıkan kocasını gördü. Yüzündeki asık ifade birden kaybolup gitti, yüzü aydınlandı. Roger gülümsedi, sonra kafasını davetkâr bir biçimde sallayıp beklemeden yolun aşağısına doğru seğirtti.

Onun her şeyi bırakıp onun peşinden geldiğini herkese göstermek isteyecek kadar aşağılık mıydı? Yani… evet, öyleydi. Bu durumdan duyduğu utanç, Bree'nin patikadaki ayak sesini duymasıyla gururlu bir hisse dönüştü; evet, Bree peşinden gelecekti.

İşini geride bırakmıştı ama elinde bir şey vardı; kâğıda dolanmış ve iple bağlanmış küçük bir paket. Roger elini uzatıp Bree'nin inişine yardım etti. Yolun aşağısında kırmızı-sarı akçaağaç yapraklarının gizli bir sığınak oluşturduğu küçük bir koruya vardı.

"Seni işinden alıkoyduğum için üzgünüm," dedi Roger, ama aslında değildi.

"Sorun değil. Uzaklaşmaktan memnunum. Maalesef kan ve bağırsaklar konusunda pek iyi değilim." Kederli bir yüz ifadesi takındı.

"Önemli değil," diyerek ikna etmeye çalıştı Bree'yi. "Bu zaten bir kadında aradığım bir özellik değil."

“Belki de,” dedi Bree, düşüncelere dalmış bir şekilde. “Burada, ağrıdığında dişini çekecek, ağaç keserken parmaklarını doğradığında onları yerine dikebilecek bir kadına ihtiyaç duyarsın.”

Gökyüzünün griliği ruhuna etki etmiş görünüyordu -ya da belki nedeni yaptığı işti. Claire’in biçim bozukluğu, sakatlığı, yaraları olan hastalarına kısaca göz atmak bile herhangi birinin -Claire hariç- moralini bozmaya yeterdi.

Roger’ın söyledikleri, Brianna’yı on sekizinci yüzyıl yaşamının en dehşet verici ayrıntılarından onu biraz uzaklaştırabilirdi. Yanağına dokundu, kırmızı gür kaşını buz gibi olmuş başparmağıyla düzeltti. Yüzü soğuktu ama kulağının arkasında, saçlarının altında kalan kısım sıcaktı -tıpkı diğer saklı yerleri gibi.

“İstediğimi aldım,” dedi Roger. “Peki ya sen? Silahıyla Kızılderililerin kafasını yüzüp masaya yemek getirebilen bir koca istemediğinden emin misin? Benim de kanla pek işim olmaz.”

Bree’nin gözlerinde yeniden bir kıvılcım belirdi, dalgın bakışları aydınlandı.

“Hiç öyle zalim bir adam istediğimi sanmıyorum,” dedi. “Annem babama öyle seslenir ama sadece ona kızdığında.”

Roger güldü.

“Peki sen bana sinirlendiğinde bana nasıl sesleneceksin?” diye dalga geçti Roger. Bree Roger’a tehditkar bir bakış fırlattı, gözlerindeki kıvılcım daha da büyümüştü.

“Ah, endişelenme; babam bana Galce kötü sözler öğretmeyecek ama Marsali bana gerçekten kötü anlama gelen Fransızca sözcükler öğretti. *Un Soulard*[15] ne demek biliyor musun?”

“Oui, ma petite chou[16] -gerçi hiç kırmızı burunlu bir lahana görmemiştim.”

Parmağıyla burnuna dokundu, Bree gülerek başını geriye doğru çekti.

“Maudit chien[17]*!”*

“Düğünden sonrası için bir şey sakla,” diye tavsiyede bulundu Roger. “Buna ihtiyacın olabilir.” Bree’nin elini tutup kendine doğru çektiğinde, yine elindeki küçük paketi fark etti.

“Bu ne?”

“Düğün hediyesi,” dedi Bree. Sanki elinde ölü bir fare varmış gibi

tiksintiyle paketi iki parmağıyla tutarak Roger'a uzattı.

Roger paketi büyük bir dikkatle tuttu ama kâğıdın içinde kötü bir şey hissetmedi. Elinde salladı; hafifti, hatta neredeyse yok sayılırdı.

"Çamaşır ipeği," dedi, Roger'ın sorgulayan bakışlarına cevap olarak. "Bayan Buchanan'dan." Kaşları yeniden çatıldı, yüzündeki o… endişe? Hayır, bu başka bir şeydi, Roger'ın adlandıramadığı bir şey.

"Çamaşır ipeğinin nesi kötü?"

"Hiçbir şeyi. Ne işe yarıyorsa yarıyor işte." Paketi Roger'ın elinden aldı, iç etekliğinin altındaki cebine koydu. Yere bakarak eteğini düzeltirken kalçalarının sıkılığı Roger'ın gözünden kaçmamıştı. "Kefenimiz için olduğunu söyledi."

Roger, duyduklarına anlam verememesinin nedeninin, Brianna'nın İskoç aksanına bağladı.

"Ke-kefen mi?"

"Evet. Belli ki, düğün sonrası sabah kalkıp kefenimi dikmek benim karılık görevim." Dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Böylece, çocuğumu doğururken öldüğümde kefenim dokunmuş ve nakışlı olacak. Eğer hızlı çalışırsam, senin için de bir kefen dikmeye zamanım kalır, yoksa kefenini yeni karın bitirmek zorunda kalır!"

Bree'nin çok üzgün olduğu apaçık belli olmasaydı, Roger bu duruma kahkahalarla gülecekti.

"Bayan Buchanan tam bir geri zekâlı," dedi, Bree'nin ellerini tutarak. "Bu saçma sapan davranışlarıyla seni üzmesine izin vermemelisin." Brianna çatık kaşlarının arasından Roger'a baktı.

"Bayan Buchanan," dedi Bree, "cahil, aptal ve densiz."

"Aynen öyle," dedi Roger kesin bir dille. Birden içine bir şüphe bıçak gibi saplandı.

"Farquard Campbell kaç karısını gömdü?" diye sordu Bree. "Gideon Oliver? Andrew MacNeill?"

Üçü toplam dokuz kez karılarını toprağa vermişlerdi. MacNeill bu akşam dördüncü karısıyla -Weaver's Gorge'lu on sekiz yaşında bir kız- evleniyordu. İçine yine bir şeyler saplanmıştı. Bu kez daha derine ama umursamadı.

"Jenny, Campbell'ın sekiz çocuğunu istememiş, iki koca gömmüştü," dedi.

“Bu yüzden Bayan Buchanan’ın beş çocuğu var ve eminim onları istemiyordur. Ben gördüm, hepsi turp kafalı ama sağlıklılar.”

Ağzını isteksizce ekşitip konuşmasına devam etti.

“Korkmana gerek yok. Jemmy’yle bir sorun yaşamadın, değil mi?

“Eğer sana göre yaşanmadıysa, bir sonrakinde de yapabilirsin demek!” diye çıkıştı Bree ama ağzını kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. Roger’ın elini tutmaya çalıştı ama Roger devam etti.

“Yani bir tane daha mı olsun istiyorsun? Bayan Buchanan’a rağmen?” Sesindeki sakinliğe rağmen Bree’yi tutup kendine doğru çekti. Bu sorunun ona ne anlam ifade ettiğini görmemesi için yüzünü saçlarına gömdü.

Bree buna kanmamıştı. Biraz geri çekildi, su gibi mavi gözleri Roger’ınkileri aradı.

“Benimle evlenecektin ama yatağa girmeyecek miydin?” diye sordu Bree. “Tek kesin yolu bu. Solucanotu yağı her zaman işe yaramıyor, Marsali’ye baksana!” Bebek Joan’un varlığı, bu doğum kontrol yönteminin etkisizliğinin en güzel kanıtı. Yine de…

“Başka yöntemler de vardır sanırım,” dedi Roger. “Ama eğer sen benimle olmak istemiyorsan, pekâlâ.”

Bree güldü, çünkü bunları söylerken bile Roger’ın eli hâlâ kalçalarındaydı. Kahkahası sessizleştiğinde mavi gözleri parladı.

“Bunu demek istiyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Roger, düşüncesi bile göğsüne bir taş gibi oturduğu halde.

Bree derin bir iç çekti, elini kocasının yüzünde gezdirdi. Sonra ensesine, oradan da boynuna doğru indi. Başparmağını hızla inip kalkan nabzına dokundurduğunda Roger da kanının nasıl hızlı aktığını hissetmişti.

Söylemek istediği buydu, yine de başını Bree’ye doğru eğdi, dudaklarını dudaklarına değdirdi. Bir nefeste ona sahip olmalıydı, bedenini bedeniyle buluşturmaya öyle acil bir ihtiyaç duyuyordu ki bacağını bacaklarının arasına sokarak araladı. Bree’nin eli, sanki itmek ister gibi Roger’ın göğsündeydi, sonra ellerini sıktı, gömleğini ve etini sıkıca kavradı. Parmaklarını, Roger’ın göğüs kaslarının derinlerine bastırdı. Ağızları açık, ön dişleri acıyla istediklerini almanın coşkusuyla birbirlerinin içine geçmişti.

“Ben… biz şey değiliz…” Bir an Bree’den uzaklaştı, doğru sözcükleri seçmeye çalışıyordu. Bree elini Roger’ın eteğinin altına soktu, yanan tenine

soğuk elleriyle dokunduğunda Roger'ın artık konuşmaya gücü kalmamıştı.

"Gitmeden önce bir kez daha," dedi, nefesi Roger'ı sis içinde bırakmıştı. "Eski günlerin hatırına." Eğilip ıslak sarı yaprakların üzerine çökerken, Roger'ı da aşağıya çekti.

Yine yağmur yağmaya başlamıştı; Bree'nin nemden tel tel olmuş saçları omuzlarına dökülmüştü. Gözleri kapalı, yüzü yağmur yüklü bulutlara çevriliydi. Yağmur damlaları yüzüne düşüyor, gözyaşı gibi süzülüyordu. Ağlasa mı, gülse mi, bilmiyordu.

Roger, Bree'nin yanında yatıyordu. Vücudunun bir kısmı Bree'ninkinin üzerindeydi. İç içe geçmiş bacaklarını yağmurdan korumak için eteğini örtmüşlerdi. Bree'nin bir eli, Roger'ın başının arkasındaydı. Yağmurdan tiftiklenmiş saçlarıyla oynuyordu.

Sonra Roger, yaralı bir ayı gibi homurdanarak kalktı. Soğuk hava, çıplak vücudunun ıslak ve sıcak yerlerine işledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Roger. "Tanrım, özür dilerim. Bunu yapmamam gerekirdi." Bree gözlerini araladı; Roger onun üzerine eğilmiş, buruşmuş eteğini namusunu korurcasına üstüne örtüyordu. Çenesinin altındaki kesik yeniden açılmıştı. Bree, Roger'ın gömleğini yırtmıştı, yeleği ise açıktı ve düğmelerin yarısı kopmuştu. Üstü başı çamur ve kan olmuştu. Dağınık siyah saçlarına kuru yapraklar ve meşe palamutları yapışmıştı.

"Sorun yok," dedi Bree. Doğrulup oturdu. Onun da durumu pek iyi sayılmazdı; göğüsleri sütle doluydu, iç gömleğinde ve yeleğinde oluşan kocaman ıslak noktalar üşümesine neden oluyordu. Roger, Bree'nin yere düşen paltosunu alıp kibarca omuzlarına sardı.

"Özür dilerim," dedi bir kez daha, yüzüne düşen saçlarını düzeltmek için uzandı; buz kesen eliyle yanağına dokundu.

"Önemli değil," dedi Bree, bir yandan da cıva tanecikleri gibi yerlere saçılan eşyalarını toplamaya çalışıyordu. "Daha altı aylık ve hâlâ Jemmy'yi emziriyorum. Yani, bence henüz sorun yok." Ama bu daha ne kadar sürecekti? Merak etmişti. Korkuyla karışık bir tutku aklını hâlâ meşgul ediyordu.

Ona dokunması gerekiyordu. Paltosunun bir kenarını kaldırıp çenesinin altındaki kanayan yaraya bastırdı. Cinsellikten uzak durmak mi? Onu hissederken, kokusunu duyarken, son beş dakikanın anısı zihnine kazınmışken, onu yere yatırıp yeniden aynı şeyleri yapmak isterken bu mümkün müydü? Göğüslerine, davetsizce hücum eden süt gibi dolan

yumuşaklığına rağmen mi?

Göğüsleri tatmin olmamış bir tutkuyla acıyordu. Giysisinin altında, göğüslerinden damlayan sütü hissetti. Göğüslerinden birine dokundu, ağır ve şişkindi, güvende oluşunun garantisiydi -en azından bir süreliğine.

Roger, Bree'nin elini itip kesiğe dokundu.

"Tamam, oldu," dedi. "Kanaması durdu." Yüzünde oldukça tuhaf bir ifade belirmişti. Oysa genelde içe kapanık, hatta sert bir hali vardı. Şimdiyse yüz hatları oldukça huzursuzdu. Zaman zaman inkar edilemez bir memnuniyetle memnuniyetsizlik arasına gidip geliyordu.

"Sorun ne Roger?"

Bree'ye bir bakış attıktan sonra gözlerini uzaklara çevirdi, yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Ah," dedi. "Biz… şu anda evli sayılmayız."

"Evet, değiliz. Düğün bu gece. Ha, bu arada…" Roger'a baktı, içinden bir kahkaha yükseldi. "Ah, tanrım," dedi, gülmesine engel olmaya çalışıyordu. "Sanki ormanda birileri sana sahip olmuş gibi bakıyorsun, MacKenzie."

"Çok komik, Bayan Mac," dedi, Bree'nin çamur içindeki haline bakarak. "Görünüşe göre sen de zorlu bir kavgadan çıkmışsın. Ama benim demek istediğim, bir senedir sözlüyüz ve bu yasal olarak bağlayıcı bir durum, en azından İskoçya'da. Artık bir sene bitti ve biz hâlâ resmi olarak evli değiliz. Yani bu akşama kadar."

Bree gözlerini kıstı, eliyle gözlerine gelen yağmur damlalarını sildi, sonra yeniden gülmeye başladı.

"Tanrım, sence bu önemli mi?"

Roger biraz isteksiz bir biçimde güldü.

"Aslında hayır. Ama sonuçta ben bir papazın oğluyum; sorun olmadığını biliyorum fakat içimde bir yerlerde, bir kadın henüz karım olmadan onunla bir şeyler yaşamanın kirli bir durum olduğunu söyleyip duran eski kafalı bir İskoç var."

"Hah," dedi Bree, kollarını göğsüne kadar çektiği dizlerinin üstüne koydu. Sonra uzanıp Roger'ı nazikçe dürttü.

"Eski kafalı bir İskoçmuş, kıçımın kenarı. Sorun nedir gerçekten?"

Bree'nin gözlerine bakmadı, başı öne eğilmişti. Siyah kaşlarında ve

kirpiklerinde damlalar parıldıyor, elmacık kemikleri gümüş gibi ışıldıyordu. Derin bir nefes alıp, yavaşça verdi.

“Korkmakta haksızsın diyemem,” dedi sakince. “Bugüne kadar evliliğin bir kadın için ne kadar tehlikeli olduğunu anlamamıştım.” Başını kaldırıp gülümseyerek Bree’ye baktı. Yosun yeşili gözlerindeki endişeli bakışlar henüz kaybolmamıştı.

“Seni istiyorum Bree, anlatamayacağım kadar çok istiyorum. Az önce yaptığımızın ne kadar harika olduğunu düşünüyorum da, eğer bunu yapmaya devam edersem, belki de… Hayır belki değil, kesinlikle senin hayatını tehlikeye sokmuş olurum. Ama lanet olsun, yapmak istiyorum!”

Korku, omurgasından aşağı doğru süzülüp karnının derinliklerine süzülen, rahminin etrafına dolanan soğuk bir yılan gibiydi. Roger’ın ne istediğini biliyordu ve paylaştıkları tek şey bu değildi. Onun ne istediğini bildiği halde, neden ve nasıl istediğini vermekte tereddüt edebilirdi?

“Evet.” Bree onunla uyumlu olarak derin bir nefes alıp, beyaz bir tüy yumuşaklığında verdi. “Artık endişelenmek için çok geç sanırım.” Roger’a bakıp koluna dokundu. “Seni istiyorum, Roger.” Kafasını kendine doğru çekip öptü. Onun güçlü kollarında, vücudunun sıcaklığında bütün korkularından arınıvermişti.

“Ah, Tanrım, Bree,” diye mırıldandı saçlarının arasından. “Benim yanımda güvende olacağını, seni ve Jemmy’yi herhangi bir tehditten koruyacağımı bilmeni istiyorum. Bu tehdidin ben olacağımı, seni aşkımla öldüreceğimi düşünmek korkunç bir şey ama gerçek bu.”

Kalbi, Bree’nin kulağının altında atıyordu, güçlü ve sağlamdı. Sırt kemiklerine sıkı sıkıya tutunmuş ellerinin yeniden ısındığını hissetti. Buzları gittikçe eriyor, içinde donup kalan korku iyiden iyiye çözünüyordu.

“Sorun yok,” dedi sonunda Bree, Roger’ın veremediği huzuru kendisi vermek istiyordu. “Eminim yoluna girecektir. Kalçalarım yeterince geniş, herkes öyle söylüyor. Tıpkı çanak gibi.” Elini kederli bir biçimde kalçasına doğru kaydırdı. Roger da gülümseyerek aynısını yaptı.

“Geçen gece Ronnie Sinclair’in bana ne söylediğini biliyor musun? Ateşi yakmak için eğilip yerden odun aldığında seni izlemiş. İçini çekip dedi ki, ‘İyi bir erkeği nasıl seçeceğini biliyor musun MacKenzie? Kıçından başla ve yukarı doğru çık!’Vay be!” Bree poposuna vurunca Roger gülerek kendini geri çekti.

Sonra eğilip Bree’yi nazikçe öptü. Yağmur hâlâ yağıyor, pıtırdayarak kuru

yaprakların üzerine düşüyordu. Bree'nin parmakları Roger'ın yarasından sızan kanla yapıp yapış olmuştu.

"Bebeğin olsun istiyorsun, değil mi?" diye sordu Bree usulca. "Senin olduğunu bildiğin bir bebek."

Roger bir süre başı eğik bir şekilde durduktan sonra gözlerini ona çevirdi, yüzündeki cevabı Bree'nin kendi kendine okumasını bekledi; kaygıyla karışık büyük bir arzuydu bu.

"Demek istediğim- " diye başladı sözlerine ama Bree elini ağzına koyarak onu susturdu.

"Biliyorum," dedi. "Anlıyorum." Anlıyordu, yani hemen hemen. O da Roger gibi henüz bir çocuktu; ilişki kurmak ve yakın olmak arzusunu biliyordu ancak onunki tatmin olmuştu. Bir değil, iki sevgi dolu babası olmuştu. Annesi onu zamanın ve uzayın sınırlarının ötesinde sevmişti. Ve her şeyden de çok, oğlu, etinden, kanından bir parça, onu evrene demirleyen o küçük ve muhtaç varlık.

Fakat Roger yetimdi, çok uzun süredir dünyada bir başınaydı. Annesi ve babası, o daha onları tanıyamadan gitmişlerdi, yaşlı amcası ölmüştü. Kimsesi yoktu, onu sevecek kimsesi yoktu, Bree dışında.

Roger birden boğazını temizledi.

"Bunu… bunu sana bu gece verecektim aslında. Ama belki…" Ceketinin iç cebine elini uzatıp kumaşa sarılı yumuşak bir paket çıkardı.

"Bir nevi düğün hediyesi." Gülümsüyordu ama Bree gözlerindeki kuşkuyu görebiliyordu.

Kumaş ambalajı açınca kendisine bakan iki siyah düğme gözle karşılaştı. Bez bebeğin üstünde şekilsiz bir yeşil basma gecelik vardı, saçları ise kırmızı iplikten yapılmıştı. Kalbinin göğsünden fırlayacak gibi çarptığını hissetti, boğulacak gibi oldu.

"Bebeğin hoşuna gider diye düşündüm."

Bree ilerledi, göğüsleri, üstlerine yapışan giysinin ıslaklığıyla ürperdi. Korkmuştu ama korkudan daha güçlü şeyler de vardı.

"Bir daha olacak," dedi, elini Roger'ın koluna koydu. "Ne zaman bilmiyorum fakat olacak."

Roger, Bree'nin yüzüne bakmadan, ellerini avuçlarına alıp sıktı.

“Teşekkürler, çanak kalçalım,” dedi Roger, yumuşak bir sesle.

Yağmur artmıştı artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Roger ıslak saçını gözünden çekip tıpkı bir köpek gibi silkelenerek, sıkı dokunmuş yün ceketindeki ve eteğindeki yağmur damlalarından kurtulmaya çalıştı. Gri yün ceketin alt kısımlarına doğru bir çamur lekesi oluşmuştu; silmeye çalışsa da bir işe yaramadı.

“İsa aşkına, bu şekilde evlenemem,” dedi, bir yandan da ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. “Dilenci gibi görünüyorum.”

“Biliyorsun, henüz çok geç değil,” dedi Bree. Ürkekçe dalga geçip gülümsedi. “Hâlâ sözünden cayabilirsin.”

“Seni gördüğüm gün, artık her şey için çok geç olmuştu bile,” dedi Roger, sert bir tavırla. “Üstelik,” diye ekledi, tek kaşını kaldırarak, “evlenmekle ilgili kuşkularım olduğunu söylersem, baban yaban domuzu gibi bağırsaklarımı deşer.”

“Hah,” dedi Bree ama gizlemeye çalıştığı gülümsemesi, yanağında bir gamze olarak belirdi.

“Lanet olası kadın! Ne kadar da hoşuna gitti!”

“Evet. Hayır, yani.” Yine gülmeye başlamıştı; Roger’ın istediği de buydu. “Bağırsaklarını deşmesini istemiyorum. Sadece bunu yapabileceğini bilmek güzel. Bir baba koruyucu olmalı.”

Bree gülümseyip Roger’a hafifçe dokundu. “Tıpkı senin gibi, Bay MacKenzie.”

Sanki yeleği çekmiş gibi, göğsünün daraldığını hissetti. Sonra Bree’ye söylemesi gerekenleri hatırlayınca ürperdi. Babalar ve onların koruma anlayışları değişirdi ve Bree’nin bunu nasıl değerlendireceğinden emin değildi.

Bree’yi kolundan tutup, yağmurdan korunmak için baldıran otu kümesinin sığınağına götürdü. Ayaklarının altında otların kokulu ve kurumuş iğneleri, tepelerinde ise genişçe yayılmış dalların korunağı vardı.

“Gel, biraz benimle otur, Bayan Mac. Pek önemli sayılmasa da düğünden önce seninle konuşmak istediğim ufak bir konu var.” Bree’yi kolundan çekip, yanında duran yosun tutmuş kütüğe oturttu. Hikâyeyi aklında toparlamaya çalışırken boğazını temizledi.

“Ben Inverness’teyken, seni taşların arasından takip etmeden önce, Papazla

biraz zaman geçirdim ve o sırada babanın yazdığı bir mektup buldum. Yani Frank Randall tarafından yazılmış bir mektup. Önemli bir şey değil -şu an değil- ama düşündüm ki… yani evlenmeden önce aramızda hiçbir sır kalmasın istedim. Geçen gece babana bu konuyu açtım. O yüzden sana da söylemeliyim.”

Bree’nin elleri Roger’ın avuçlarında sıcacık olmuştu fakat parmaklarını sıkmaya başlamış, kaşlarını da çatmıştı.

“Bir daha,” dedi, Roger konuşmasını bitirince. “Bir daha söyle.”

Roger mecburen mektubu bir kez daha hatırladığı kadarıyla tekrarladı, harfiyen. Tıpkı geçen gece Jamie Fraser’a söylediği gibi.

“İskoçya’da, üzerinde babamın adı olan mezar taşı sahte mi?” Yükselen sesinde şaşkınlık vardı. “Babam -Frank- Papaz’a yaptırmıştı ve St. Kilda’daki kilise bahçesine koydurmuştu, ama babam, yani -babam onun altında değil mi?”

“Değil,” dedi Roger, kelimelerini özenle seçiyordu. “Sanırım bu babana… Diğer babana, Jamie’ye karşı duyulan bir borçtu.”

Brianna’nın yüzü soğuktan kızarmıştı, burun ve kulak uçlarındaki sevişmenin sıcaklığı kaybolup gitmişti.

“Annemin ve benim, onu bulabileceğimizi bilemezdi ki!”

“Onu bulmanızı isteyip istemediğini bilemem,” dedi Roger. “Belki o da bilmiyordu. Ama belki böyle yapması gerektiğini hissetmiştir. Üstelik,” diye ekledi, “Claire, Frank’in öldürülmeden önce seni İngiltere’ye götürmek istediğini sana söylemedi mi? Belki seni oraya götürecek ve onu bulmanı sağlayacaktı, sonra gerisini sana ve Claire’e bırakacaktı.”

Bree düşüncelere daldı.

“O halde biliyordu,” dedi yavaşça. “Jamie Fraser’ın Culloden’dan sağ çıktığını biliyordu. Biliyordu… ama söylemedi mi?”

“Söylemediği için onu suçlayamazsın bence,” dedi Roger nazikçe. “Bu bencilce değildi, biliyorsun.”

“Değil miydi?” Hâlâ şoktaydı ama henüz öfkelenmemişti. Roger, Bree’nin ne hissedeceğine, ne düşüneceğine karar vermeden önce, her şeyi kafasında evirip çevirdiğinin farkındaydı.

“Hayır, bir düşünsene,” dedi Roger. Arkasındaki alaçam da, elinin altındaki kütüğün kabuğu da soğuk ve nemliydi. “Anneni sevmişti ve onu yeniden

kaybetmeyi göze alamazdı. Buna bencillik diyebilirsin ama Claire önce onun karısıydı; kimse onu, karısından başka bir erkek yüzünden vazgeçmek istemediği için suçlayamaz. Ama hepsi bu da değil.”

“Ne peki?” Sesi sakindi, mavi gözlerini Roger’a dikmişti.

“Claire’e söyleseydi ne olurdu? Claire’in bir çocuğu vardı, sen vardın.”

Bree’nin gözleri bu kez karanlıktı.

“Bir seçim yapması gerekecekti,” dedi sakince, gözlerini Roger’dan ayırmıyordu. “Ya bizimle kalacaktı ya da onunla gidecekti. Jamie’yle.”

“Ya seni ardında bırakacaktı,” dedi Roger başıyla onaylayarak, “ya da kalıp hayatına devam edecekti. Jamie’nin hayatta olduğunu, belki ulaşılabilir ama ulaşılamaz olduğunu bilerek. Sözünden cayacaktı, bu kez kasti olarak ve çocuğunu terk edecekti… ya da özlem içinde yaşayacaktı. Bunun ailenin yaşamını güzelleştireceğini hiç sanmam.”

“Anlıyorum.” İç çekti, nefesindeki buhar soğuk havada bir hayalet gibi kaybolup gitti.

“Belki de Frank seçimi ona bırakmaktan korkmuştur,” dedi Roger, “ama anneni -ve seni- seçim yapmanın acısından kurtarmış oldu. En azından o sırada.”

Derin bir nefes alıp verdi, rahatlamıştı.

“Eğer anneme söylemiş olsaydı, annemin seçiminin ne olacağını merak ettim,” dedi Bree, karamsar bir biçimde. Roger, Bree’nin ellerini avuçlarına alıp hafifçe sıktı.

“Kalırdı,” dedi kesin bir dille. “Bir kez seçimini yaptı, değil mi? Jamie, ona ihtiyacın olduğu sürece güvende olman için onu geri yolladı. Sen ısrar bile etsen geri dönmezdi. Bunu gayet iyi biliyorsun, değil mi?”

Bree bunu inkar edemezdi, yüzünde biraz olsun rahatladığının belirtisi vardı.

“Galiba haklısın. Ama yine de… onun hayatta olduğunu bilmek ve ona ulaşmaya çalışmamak…”

Roger, o soruyu sormamak için yanağını ısırdı. *Peki ya senin seçim yapman gerekseydi Brianna? Ya çocuğunu, ya beni seçmek zorunda kalsaydın?* Bir adam, sevdiği kadını, varsayımsal bile olsa, nasıl böyle bir seçim yapmak zorunda bırakabilirdi? Hangisinin iyiliği için olursa olsun… böyle bir şey istememeliydi.

“Ama mezar taşını oraya koymuş. Bunu neden yaptı?” İki kaşının arasındaki çizgi hâlâ derindi ama artık düz değildi; gittikçe büyüyen bir tedirginlikle bükülmüşlerdi.

Frank Randall’ı tanımıyordu ama onu anlıyordu ve bu, umursamazca bir his de değildi. Ona neden mektuptan şimdi, düğünden önce bahsettiğini tam olarak anlayamamıştı ama o andan itibaren kendi istekleri ortaya çıkmaya -ve daha çok rahatsızlık vermeye- başlamıştı.

“Söylediğim gibi, bence tamamen zorunluluktan. Sadece Jamie’ye ya da annene karşı duyduğu bir zorunluluk değil, sana da borçlu hissediyordu. Eğer…” Tam devam edecekken birden susup Bree’nin elini sıkıca tuttu. “Bak. Jemmy’yi düşün. O senin olduğu kadar, benim de çocuğum ve hep de öyle olacak.” Derin bir nefes aldı. “Ama eğer ben diğer adam olsaydım…”

“Sen Stephen Bonnet olsaydın…” dedi Bree, dudakları soğuktan bembeyaz kesilmişti.

“Eğer ben Bonnet olsaydım,” diye onayladı, yüzünde bir iğrenme ifadesiyle, “çocuğun benim olduğunu ve bir başkası tarafından yetiştirildiğini bilseydim çocuğun bir gün gerçeği bilmesini istemez miydim?”

Bree, Roger’ın avuçlarındaki parmaklarını kıpırdattı, gözlerine karanlık bir ifade yerleşmişti.

“Ona sakın söyleme! Roger, Tanrı aşkına, ona asla söylemeyeceğine söz ver!”

Roger şaşkınlıkla baktı. Tırnaklarını acıyla onun avuçlarına geçirmişti ama Roger kurtulmak için kımıldamadı bile.

“Bonnet mi? Tanrı aşkına, hayır! Eğer o adamı bir daha görecek olursam, konuşarak zaman kaybetmem!”

“Bonnet değil.” Bree’nin ürpermesinin soğuktan mı, hissettiklerinden mi olduğuna karar veremedi. “Tanrım, o adamdan uzak dur! Hayır, ben Jemmy’yi kastetmiştim.” Zar zor yutkundu, Roger’ın iki elini tuttu. “Bana söz ver Roger. Eğer beni seviyorsan, Jemmy’ye Bonnet’den asla bahsetmeyeceğine söz ver. Bana bir şey olsa bile- ”

“Sana hiçbir şey olmayacak!”

Bree, Roger’a baktı, dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu.

“Cinsellikten kaçınmak da bana göre değil. O yüzden bana bir şey olabilir.” Yutkundu. “Ve eğer olursa… söz ver Roger.”

“Tamam, söz veriyorum,” dedi isteksiz bir biçimde. “Eğer kararlıysan.”

“Kararlıyım!”

“O halde Jamie’nin durumunu da bilmemek mi isterdin?”

Bree dudağını ısırdı, dişleri öyle derine geçti ki yumuşak pembe dudaklarında mosmor bir iz kalmak üzereydi.

“Jamie Fraser, Stephen Bonnet değil!”

“Kabul ediyorum,” diye kestirip attı Roger. “Ama ben Jemmy’den bahsetmiyordum. Tek söylemek istediğim, Bonnet’nin yerinde olsaydım, bilmek isterdim ve- ”

“Biliyor.” Elini Roger’ın avuçlarının arasından aniden çekti, arkasını döndü.

“Ne?” Roger iki adım atarak Bree’yi omuzlarından yakalayıp yüzünü kendisine doğru çevirdi. Bree hafifçe geri çekilip Roger’ın ellerinden kurtuldu. Roger sakinliğini korumak için derin bir nefes aldı. “Bonnet, Jemmy’yi biliyor mu?”

“Daha da kötüsü.” Dudakları titriyordu. Durdurmak için dudaklarını birbirlerine kenetledi, sonra gerçeğin dökülüvermesi için ağzını hafifçe açtı. “Jemmy’nin kendisinden olduğunu düşünüyor.”

Bree öylece durup onunla oturmayacaktı. Roger sıkıca Bree’nin koluna girip bir süre yağan yağmurun ve yuvarlanmış taşların arasında yürüdü. Akıp giden dereden, salınan ağaçlardan geçtiler, ta ki Bree konuşacak gücü toplayıp, River Run’da, gebeliğinin tutsağı olarak geçirdiği yapayalnız günlerden bahsetmeye başlayıncaya dek. Konuşmasına, hem kendisinin, hem de babasının bir arkadaşı olan Lord John Grey’e korkularını ve verdiği mücadeleleri anlattığından söz ederek başladı.

“Ölmüş olmanızdan korkuyordum. Hepinizin. Annemin, babamın, senin.” Geriye düşen şapkasını düzeltmedi. Kırmızı saçları omuzlarında sıçan kuyruğu gibi titriyor, yağmur damlaları kırmızı gür kaşlarına düşüyordu.

“Babamın söylediği son şey -hatta söylemedi, yazdı- yazması gerekti, onunla konuşmayacaktım…” Yutkunup eliyle burnunun ucundaki damlayı sildi. “Dedi ki benim… onu affetmenin bir yolunu bulmam lazımmış. B-Bonnet’yi.”

“Neymiş?” Bree kolunu hafifçe çektiğinde Roger parmaklarını Bree’nin etine nasıl sert bir biçimde geçirdiğini fark etti. Ellerini gevşetip özür dilercesine bir şeyler geveledi. Bree başını hafifçe ona çevirdi.

“Biliyordu,” deyip sustu. Roger’la yüzleşmek için arkasına döndü, duyguları dilinin ucundaydı. “Ona ne olduğunu biliyorsun, Wentworth’teyken.”

Roger yüzünde tuhaf bir ifadeyle başını salladı. Jamie Fraser’a ne olduğunu aslında tam olarak bilmiyordu ve bildiğinden daha fazlasını öğrenmek de istemiyordu. Fraser’ın sırtındaki yaralardan haberi vardı ve Claire’in bu yaraların silik birkaç izden başka bir şey olmadığını söylediğini hatırlıyordu.

“Biliyordu,” diye yineledi Bree. “Ve ne yapılması gerektiğini de biliyordu. Bana dedi ki eğer istersem… yeniden kendimi bir bütün olmak istersem, Stephen Bonnet’yi affetmenin bir yolunu bulmalıymışım. Ben de dediğini yaptım.”

Roger, Brianna’nın elini avuçlarında tutuyordu. Öyle sıkıyordu ki kemiklerinin en ufak parçasını bile hissedebiliyordu. Bree ona söylememiş, Roger da sormamıştı. Stephen Bonnet ismi hiçbir zaman aralarında konuşulmamıştı. Tabii şimdiye kadar.

“Yaptın.” Kısık bir sesle konuştu, durup boğazını temizledi. “Onu buldun yani? Onunla konuştun mu?”

Bree, başını sallayarak yüzündeki ıslak saçlardan kurtuldu. Grey gelip, Bonnet’nin mahkûm edildiğini söylemişti. Wilmington’a götürülüp cezasının infaz edilmesini beklerken, Cross Creek’teki Kraliyet ambarının altındaki kilerde tutulmuş. Bree onu orada görmüş, Bonnet’yi ve kendini affetmek için gerekeni yapmıştı.

“Kocamandım.” Eliyle ilerlemiş bir hamileliğin şişkinliğini gösterdi. “Bebeğin ondan olduğunu söyledim; ölecekti, belki bu onu biraz rahat hissettirebilirdi, yani ölürken arkasında… bir şey bırakacağını düşünmesi.”

Roger kıskançlığın kalbini sıkıştırdığını hissetti. Öyle ani saldırmıştı ki bu acının bir an fiziksel olduğunu sandı. Arkasında bir şey bırakacağını, dedi içinden. Ondan kalan bir şey. Peki ya benden ne kalacak? Eğer yarın ölürsem, üstelik ölebilirim de! Burada hayat senin için olduğu kadar benim için de tehlikeli, benden geriye ne kalacak, söylesene ne?

Bunu ona sormayacaktı, zaten biliyordu. Jemmy’nin onun öz oğlu olmadığını hiçbir zaman kendisine hatırlatmamaya söz vermişti. Eğer aralarındaki evlilik gerçekse Jem de, hangi şartlarda doğmuş olursa olsun, onun çocuğu olurdu. Adeta zehir gibi yakan sözcükler ağzından bir anda dökülüverdi.

“Yani çocuğun ondan olduğundan emin miydin?”

Aniden durup Roger’a döndü. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

“Hayır. Hayır, elbette değil! Eğer bunu bilseydim, sana söylerdim!”

Göğsünde yanan ateş, biraz da olsa hafifledi.

“Ah. Ama ona çocuğun kendisinden olduğunu söyledin. Durumun şüpheli olduğundan bahsetmedin, değil mi?”

“Ölecekti! Onun rahat etmesini istedim, hayat hikâyemi anlatmak değil! Senin varlığın ya da düğün gecemiz onu ilgilendirmez. Lanet olsun, Roger!” Roger’ın bacağına tekme attı.

Roger sendelediyse de Bree’yi kolundan tutarak kaçmasını engellemeyi başardı.

“Üzgünüm!” dedi Roger, Bree’nin bir tekme daha atmasına ya da onu ısırmasına fırsat vermeden. “Üzgünüm. Haklısın, bu onu ilgilendirmezdi, bütün bunları sana yeniden hatırlatmak da bana düşmez.”

Düşmanını küle döndürmeye hazırlanan bir ejderha gibi burnundan derin bir nefes aldı. Gözlerindeki öfke kıvılcımı yavaşça azalsa da yanakları hâlâ yanıyordu. Elini çekip Roger’dan kurtuldu ama kaçmadı.

“Evet, öyle,” dedi. Roger’a karanlık bir bakış fırlattı. “Aramızda sır olmaması gerektiğini söyledin ve haklıydın. Ama bazen bir sırrını söylediğinde, onun arkasına gizlenmiş bir sır daha vardır, değil mi?”

“Evet. Ama bu, yani benim demek istediğim…”

Daha fazla konuşamadan, bir takım sesler lafını kesti. Sisin ardından Galce konuşan dört adam belirdi. Ellerinde sivri sopalar vardı, ayakları çıplak ve dizlerine kadar ıslaklardı. Yeni avlanmış balıklar, yağmurun ışığıyla parıldıyordu.

“*A Smeòraich!*” Geniş kenarlı fötr şapkasının altından bakan biri, saçı başı dağılmış Bree’yi ve Roger’ı gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. “Bu sensin, Ardıçkuşu! Kızıl’ın kızı da mı orada? Ne yani, karanlık çökene kadar kendinizi tutamadınız mı?”

“Çalınmış meyveyi tatmanın, buruşmuş bir rahibin duasını beklemekten daha tatlı olduğu su götürmez bir gerçek.” Başka bir adam bonesini çıkarıp ‘buruşmuş’la neyi kastettiğini gösterdi.

“Ah, hayır,” dedi üçüncüsü. Paltosuna sarılan Brianna’ya bakarken, bir yandan da burnunun ucundaki damlaları sildi. “Herhalde ona bir düğün şarkısı söylüyordu, değil mi?”

“Ben de o şarkının sözlerini biliyorum,” dedi arkadaşı, öyle kocaman sırıttı ki azı dişinden kalan boşluk ortaya çıktı. “Ama artık o şarkıyı daha tatlı söylüyorum!”

Brianna’nın yanakları yeniden yanmaya başlamıştı; Galcesi Roger’ınki kadar akıcı değildi, ama bu çiğ alayların anlamını yine de anlayabiliyordu. Roger, Bree’yi korumak için önüne atıldı. Adamlar zarar vermek niyetinde değillerdi; göz kırpıp sırıttılar ama başka bir şey söylemediler. İlk adam şapkasını çıkarıp bacağına çarparak suyunu sıktıktan sonra işe koyuldu.

“Sizinle karşılaştığıma sevindim. Geçen gece annem ateşin başında yaptığınız müziği duymuş. Teyzelerime ve kuzenlerime müziğinizin insanı nasıl coşturduğundan bahsetti. Gelip Spring Creek’teki toplantıda şarkı söylemelisiniz. En küçük kuzenimin düğününde ve o un değirmeni olan amcamın tek çocuğu.”

“Eminim harika bir iş olur!” dedi en gençlerinden biri. İlk konuşan adama o kadar benziyordu ki muhtemelen onun oğluydu.

“Ah, düğün mü var?” dedi Roger, yavaş ve resmi bir Galceyle. “O halde fazladan ringa balığımız olacak!”

Roger’ın şakası, iki yaşlı adamı kahkahalara boğsa da oğulları afallamış görünüyordu.

“Ah, sen demeseydin çocuklar ringa balığının ne olduğunu bilmeyeceklerdi,” dedi boneli adam, başını sallayarak. “İkisi de burada doğdu.”

“İskoçya’daki eviniz neredeydi bayım?” Adam bu soru karşısında çok şaşırmıştı. Temiz bir Galceyle konuşmaya çalıştı. Bir an Brianna’ya baktıktan sonra yüz ifadesini değiştirerek cevaplamaya koyuldu.

“Skye’da,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Skeabost’ta, Cuillins’in eteklerine yakın. Ben Angus MacLeod, Skye benim atalarımın toprağı. Ama oğullarım burada doğdular.”

Sakin bir şekilde konuşuyordu ama ses tonunda genç adamların eğlencelerini, sanki üstlerine ıslak battaniye atılmış gibi bozan bir hal vardı. fötr şapkalı adam ilgiyle Brianna’ya baktı.

“Sen İskoçya’nın neresinde doğdun, *a nighean*[18]?”

Bree, omuzlarındaki paltoyu yukarı çekerek sessizce kafasını salladı.

“Ben de,” dedi Roger, kuşkulu bakışlara cevaben. “Kyle of Lochalsh’ta

doğdum.”

“Ah,” dedi MacLeod, memnuniyet bütün yüz hatlarına yayılmıştı. “Demek bütün İskoç ve adaların şarkılarını bilmenin nedeni bu?”

“Hepsini bilmiyorum,” dedi Roger gülümseyerek. “Ama bir çoğunu biliyorum ve dahasını da öğreneceğim.”

“Öğren,” dedi MacLeod, yavaşça başını sallayarak. “Öğren, Şarkıcı ve oğullarına da öğret.” Bakışlarını Brianna’ya çevirdi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Onlar da oğullarıma söylesinler. Böylelikle geldikleri yeri, hiç görmeseler de, tanırlar.”

En genç adamlardan biri öne atıldı, mahcup bir şekilde bir olta balığı Brianna’ya uzattı.

“Sizin için,” dedi. “Düğününüz için bir hediye.”

Roger, Bree’nin ağzının hafifçe kıvrıldığını gördü. Neşeyle mi yoksa histeriyle mi, bilmiyordu. Bree elini uzatıp büyük bir asaletle balıkları aldı. Paltosunun kenarını tek eliyle tutup nazik bir şekilde selam verdi.

“*Chaneil facal agam dhuibh ach taing,*” dedi, yavaş ve tuhaf şivesiyle. Teşekkürden başka söyleyecek sözüm yok.

Genç adam kızardı, yaşlı adam ise durumdan oldukça memnun görünüyordu.

“Güzel, *a nighean,*” dedi MacLeod. “Kocan sana öğretsin, sonra da oğullarına Galce öğretir. Umarım bir sürü oğlun olur!” Şapkasını çıkarıp başıyla selam verdi, dengesini koruyabilmek için çıplak ayak parmaklarını çamura batırdı.

“Bir sürü oğul, güçlü ve sağlıklı!” diyerek araya girdi diğeri. İki çocuk gülümseyip başlarını sallayarak, utangaç bir şekilde bir şeyler mırıldandılar. “Umarım bir sürü oğlunuz olur hanımefendi!”

Adamlar uzaklaşırken, arkalarından sessizce baktılar. Brianna kollarını önünde birleştirip, üzerinde durdukları çamura ve çimene baktı. Roger’ın göğsünde hâlâ yanma hissi vardı ama şimdi daha farklıydı. Ona dokunmak, yine özür dilemek istiyordu fakat bu her şeyi daha kötü bir hale getirmekten başka bir işe yaramazdı.

Sonunda ilk hareket eden Bree oldu. Roger’a yaklaşıp başını göğsüne koydu, ıslak saçlarının soğukluğu onun boğazındaki yaraya dokundu. Göğüsleri büyük ve kaya gibi sertti. Roger’ın göğsüne değiyor, onu itiyordu.

“Jemmy’ye ihtiyacım var,” dedi Bree sakince. “Bebeğime ihtiyacım var.”

Sözcükler Roger’ın boğazında, özürle öfke arasında sıkışıp kaldı. Jemmy’nin kendisine değil, Bonnet’ye ait olduğunu düşünmenin onu nasıl yaralayacağını daha önceden hiç fark etmemişti.

“Benim de ona ihtiyacım var,” dedi sonunda. Çayırlık alanda yol almak için elini tutmadan önce alnına küçük bir öpücük kondurdu. Dağlar sislerin arasında kaybolmuş, görünmez olmuşlardı. Bağırışlar, fısıltılar, sohbetin ve müziğin sesi aşağılara kadar, Olimpos’un yankıları gibi iniyordu.

15 (Fr.) Sarhoş. (ç.n.)

16 (Fr.) Evet, benim küçük lahanam.

17 (Fr.) Lanet köpek! (ç.n.)

18 (Gal.) Kız. (ç.n.)

7 ŞARAPNEL

Kuşluk vakti yağmur dinmiş, uçuk mavi gökyüzünün ışıltıları bulutların arasından göz kırpıyor, akşamleyin havanın açık olacağına dair umutlar veriyordu. Brianna'nın şansına düğün törenlerinin mahvolmasını istemiyordum. En azından her şey kuru olabilirdi.

Diş çekerken sağ elimde oluşan krampı geçirmek için elimi ovuşturdum; Bay Goodwin'in kırık dişini çekmek, beklediğimden de zor olmuştu ama sonunda bütün kökleriyle çekmeyi başarmış, adamı küçük bir şişe viskiyle yollamıştım. Enfeksiyonu önlemek için viskiyi saat başı gargara yapmasını söylemeyi de ihmal etmemiştim. Yutmak ise keyfine kalmıştı.

Gerindim, eteğimin altındaki cebin bacağıma küçük ama mutlu edici bir şıkırtıyla vurduğunu hissettim. Bay Goodwin peşin ödemişti; bunun usturlap için yeterli olup olmadığını merak ettim. Kafamda kurduklarım, arkamdan gelen küçük ama kulağa resmi gelen bir sesle bölündü.

Arkama döndüğümde tuhaf bakışlarla bana bakan Archie Hayes'i gördüm.

"Ah!" dedim. "Ee… yardım edebilir miyim Teğmen?"

"Sanırım yardımınız gerekli Bayan Fraser," dedi, hafifçe gülümseyerek. "Farquard Campbell, esirlerinin sizin ölüyü diriltebileceğinize ikna olduklarını söyledi, öyleyse bir parça metal cerrahi yeteneklerinizin dışında kalmaz, değil mi?"

Kulak misafiri olan Murray MacLeod gürültüyle homurdanarak bekleyen hastalarına geri döndü.

"Ah," dedim yine, parmağımla burnumun altını kaşıdım, utanmıştım. Campbell'ın esirlerinden biri dört gün önce sara şikâyetiyle bana gelmişti ve ben elimi göğsüne koyar koymaz aniden düzelmişti. Ne olduğunu anlatmak için boşu boşuna debelendim; ünüm dağların ardına kadar kontrolden çıkmış bir yangın gibi yayılmıştı.

Küçük bir esir grubu açıklık alana yerleşmiş, beştaş oynayarak diğer hastaların muayene olmalarını bekliyordu. Her ihtimale karşı onlara bir göz attım; aralarından biri ölüyor ya da ağır yaralıysa, bana söylemeye zahmet etmeyeceklerini biliyordum -bunun nedeni de hem hastalarıma karşı saygılı davranmak istemeleri, hem de beklerken kötü bir şey olduğu takdirde, cesetleri uygun bir zamanımda hayata döndürüp, sorunu o zaman halledeceğime dair duydukları güvendi.

O sırada hepsi oldukça sağlıklı ve ileride de hep böyle sağlıklı kalmaya

niyetli görünüyordu. Çamurlu ellerimi önlüğüme silerek Hayes'e döndüm.

"Pekâlâ… metal parçasını bir göreyim, sonra ne yapabileceğime bakarım."

Hayes memnuniyetle bonesini, ceketini, yeleğini, atkısını, gömleğini ve rütbesini gösteren gümüş boğaz zırhını çıkardı. Giysilerini, kendisine eşlik eden emir subayına verip tabureye oturdu. Yarı çıplak, sırtındaki ve omuzlarındaki tüylerin diken diken oluşu ya da onu gören esirlerin şaşkınlık dolu fısıltıları ağırbaşlılığını bozmasına yetmemişti.

Göğsünde neredeyse hiç tüy yoktu. Yıllardır hiç güneş görmemiş solgun cildi, ellerinin, yüzünün ve dizlerinin koyuluğuyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Ama tezatlar bundan da fazlaydı.

Süt gibi beyaz sol göğsünün üzerinde, kaburgalarından köprücük kemiğine kadar uzanan kocaman siyah bir yama vardı. Sağ göğüs ucu normal bir kahverengimsi pembe tonunda olmasına rağmen, sol taraftaki ürkütücü bir beyazlıktaydı. Gözlerimi kırpıştırdım, arkamdan "*A Dhia!*" diye bağıran yumuşak bir ses duydum.

"*A Dhia, tha e 'tionndadh dubh!*" dedi bir başka ses, daha yüksek bir sesle. Tanrım, kararıyor!

Hayes tüm bu sesleri duymuyor gibiydi, oturup onu muayene etmemi bekledi. Adamı yakından incelediğimde siyah rengin doğal bir pigmentasyon değil, cilde gömülmüş sayısız küçük siyah noktalar olduğunu fark ettim. Göğüs ucu tamamen kaybolmuş, yerine demir para büyüklüğünde uçuk beyaz bir yara gelmişti.

"Barut," dedim, parmak uçlarımı kararan bölgede dolaştırarak. Daha önceden de kaza kurşunlarının ya da yakın mesafe atışlarının cildin alt tabakalarına barut tanecikleri -ve giysi parçaları- taşıdığını görmüştüm. Vurulduğu sırada üzerinde bulunan giysilerin cildinin altında oluşturduğu yumrular parmak uçlarıma geliyordu.

"Kurşun hâlâ içinizde mi?" Kurşunun girdiği yeri görebiliyordum; çıkmış olabileceği noktayı tespit etmeye çalışarak beyaz noktaya dokundum.

"Yarısı duruyor," diye yanıtladı sakince. "Parçalandı. Cerrah kurşunu çıkardıktan sonra parçaları bana verdi. Birleştirdiğimde, çıkarılan parçaların kurşunun ancak yarısı olduğunu gördüm. Demek ki diğer yarısı hâlâ içimde."

"Parçalandı mı? Parçaların kalbinize ya da ciğerinize saplanıp saplanmadığını bilmiyoruz," dedim, yarayı daha yakından görmek için eğilerek.

“Ah, girdi,” dedi Teğmen. “En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, çünkü göğsümden girdi ama şimdi de sırtımdan çıkıyor.”

Haklıydı. Yalnızca küçük bir şişkinlik hissetmiyordum, sol kürek kemiğinin dış kısmında şişkinliği görebiliyordum da; yumuşak beyaz tenine baskı yapan koyu bir kabarıklıktı bu.

“Vay canına,” dedim. Sızlanarak güldü. Onu güldüren söylediğim söz müydü, anlayamadım.

Şarapnel parçasının cerrahi açıdan bir zorluğu yoktu. Saf alkol kâseme bir parça kumaş batırdım, bölgeyi dikkatle temizledim, neşterimi sterilize ettim, cildini hızlıca kestim. Bu esnada Hayes sesini çıkarmadan oturdu; o bir asker ve bir İskoçtu, göğsündeki izlere de bakılırsa, başına bundan daha kötüleri de gelmişti.

İki parmağımı açıp, kesiğin her iki tarafına bastırdım; küçük kesiğin kenarları daraldı, sonra metal parçası birden fırlayıverdi -öyle uzağa fırlamıştı ki, forsepsle yakalayabilmem imkânsız olmuştu. Rengi atmış yumruyu, küçük bir zafer nidasıyla Hayes’in eline bıraktıktan sonra sırtına alkole batırılmış bir bezle kompres yaptım.

Büzdüğü dudaklarının arasından derin bir nefes alıp bana bakarak gülümsedi.

“Teşekkür ederim Bayan Fraser. O küçük şey uzun zamandır benimle ama artık onunla ilişkimi kesiyor olmaktan dolayı üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim.” Kan bulaşmış avucundaki metal parçasını büyük bir ilgiyle inceledi.

“Ne kadar önce oldu bu?” diye sordum merakla. Her ne kadar öyle görünse de şarapnel parçasının göğsünden girip sırtına ulaştığını düşünmüyordum. Bence yaranın yüzeyine yakın bir yerde saplanıp kalmış, yavaş yavaş sırtına ulaşmış, Bay Hayes her hareket ettiğinde cildiyle kası arasında sıkışmıştı. Ta ki şimdiki yerine ulaşana kadar.

“Ah, yirmi küsur senedir, hanımefendi,” dedi. Bir zamanlar vücudunun en hassas bölgesi olan yarasına dokundu. “Culloden’de olmuştu.”

Sözcükler ağzından rahatlıkla dökülmüştü ama ben o ismi duyunca tüylerim diken diken oldu. Yirmi küsur sene…

“O halde en fazla on iki yaşındaydınız!” dedim.

“Hayır,” diye cevapladı, şaşırmıştı. “on bir yaşındaydım. Ertesi gün doğum günümdü.”

Daha fazla konuşmamak için kendimi tuttum. Geçmişin gerçekliklerinin artık beni asla şaşırtmayacağını sanırdım, öyle değilmiş. Biri onu -on bir yaşında bir çocuğu- yakın mesafeden vurmuştu. Hararetli bir savaşın orta yerinde bir kurşunun hedefini şaşma şansı yoktu. Ateş eden adam, onun bir çocuk olduğunu biliyordu ve onu öldürmek istemişti.

Kesiği incelerken dudaklarımı sıktım. Üç santimden daha uzun ve derin değildi; kırılan kurşun yüzeyin hemen altındaydı. Güzel, dikişe gerek kalmayacaktı. Yaraya temiz bir bez basıp, keten ipi bağlamak için adamın önüne doğru geldim.

"Mucize eseri hayatta kalmışsınız," dedim.

"Evet, mucizeydi," dedi. "Yerde yatıyordum, Murchison'ın yüzü üstümdeydi ve…"

"Murchison mı!" Birden haykırıvermiştim, Hayes'in yüzüne bir memnuniyet ifadesi yerleştiğini gördüm. Geçen gece Jamie'nin Hayes hakkında söylediklerini hatırlayınca içimi bir kuşku kapladı. *Düşündükleri söylediklerinden daha fazla ve çok konuşuyor. Dikkatli ol, Sassenach.* Kabul, dikkatli olmak için biraz geç kalmıştım ama önemli olabilirdi; aynı Murchison olsa bile…

"Adını biliyorsun," dedi Hayes. Bundan memnun görünüyordu. "İngiltere'deyken 26. bölükten Çavuş Murchison'ın Kuzey Carolina'ya gönderildiğini duymuştum. Ama kasabaya ulaştığında, Cross Creek'teki garnizon ortada yokmuş, yangın mı çıkmıştı?"

"Ee, evet," dedim, huzursuz bir şekilde. Bree'nin gitmesi iyi olmuştu; Cross Creek'teki Kraliyet ambarının yanmasına dair olan biten her şeyi yalnızca iki kişi biliyordu ve Bree de bunlardan biriydi. Diğeri ise eğer hâlâ hayattaysa, Bonnet'ydi ve yakın bir zamanda Teğmenle rastlaşacak değildi.

"Garnizondaki adamlar," diye devam etti Hayes, "Murchison ve diğerleri, onlar nereye gittiler, biliyor musunuz?"

"Çavuş Murchison öldü," dedi arkamdan gelen derin ve yumuşak bir ses. "Yazık."

Hayes arkamda duran kişiye bakıp gülümsedi.

"*A Sheumais ruaidh*", dedi. "Er ya da geç, karına geleceğini biliyordum. Sabahtan beri seni arıyordum."

Şaşırıp kalmıştım, Jamie de öyle; şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, sonra temkinli davranmaya karar verdi. Ayaklanma günlerinden beri kimse ona

‘Kızıl Jamie’ dememişti.

“Duydum,” dedi ilgisiz bir tavırla. Yüzü Hayes’e dönük bir biçimde diğer tabureye oturdu. “O zaman söyle bakalım. Sorun nedir?”

Hayes dizlerinin arasından sarkan kürk torbayı çekti, içini biraz karıştırıp kırmızı bir mühürle katlanmış bir kâğıt çıkardı. Mührü tanımıştım. Kalbim hızla atmaya başladı; her nedense, Vali Tryon’ın bana gecikmiş bir doğum günü tebriği gönderdiğinden şüphelendim.

Hayes kâğıdı döndürüp önünde yazan ismin Jamie’nin ismi olup olmadığını dikkatle kontrol etti. Jamie beni şaşırtarak mektubu bir kerede açmayıp, gözlerini Hayes’e dikerek bir süre öylece oturdu.

“Seni buraya getiren şey nedir?” diye sordu birden.

“Ah, işim gereği elbette,” diye cevapladı Hayes, ince kaşlarını masum bir şaşkınlıkla çattı.

“İşmiş,” diye tekrarladı Jamie. Mektubu bacağına çarptı. “Evet, peki. İş seni Charleston’dan Virginia’ya getirmiş olabilir ama buraya gelmenin daha hızlı yolları da var.”

Hayes omuzlarını silkecekti ki hareket yüzünden bandajladığım omzu çıtırdadı.

“Vali Tryon’ın duyurusunu getirmem gerekiyordu.”

“Vali’nin senin ya da adamlarının üzerinde bir otoritesi yok.”

“Doğru,” dedi Hayes, “fakat neden yapabildiğim halde böyle bir hizmette bulunmayayım ki?”

“Peki bu hizmeti senden isteyen o muydu, yoksa sen kendi isteğinle mi yaptın?” dedi Jamie, sesinde alaycı bir hava vardı.

“Yaşlandıkça biraz şüpheci olmuşsun, *a Sheumais ruaidh*,” dedi Hayes, kınayarak başını salladıktan sonra.

“Bu yaşa bu şekilde gelebildim,” diye cevapladı Jamie, hafifçe gülümseyerek. Durup Hayes’i izledi. “Drumossie’de seni vuranın Murchison adında bir adam olduğunu mu söylüyorsun?”

Bandajlama işlemini bitirmiştim; Hayes acıyıp acımadığına bakmak için omzunu hareket ettirdi.

“Bunu tam olarak bilemezsin, *a Sheumais ruaidh*. O günü hatırlamıyor musun dostum?”

Jamie’nin yüzü birden değişti, kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Gerçek şu ki Jamie klanların, kendisi de dahil olmak üzere bir sürü insanın kanını akıtan o katliamın son gününü neredeyse hiç hatırlamıyordu. O günden kalan küçük sahneler şimdi uykusunda kâbus olarak geri dönecekti. Ancak ister travma, yaralanma ya da yalnızca bir iktidar meselesi olsun, Culloden Savaşı onun için unutulmuş bir şeydi. Şu ana kadar. Hatırlamak istediğini sanmıyordum.

“Büyük bir olaydı o,” dedi. “Her şeyi hatırlamıyorum, hayır.” Aniden kafasını eğdi, parmağını mektubun arasına sokup öyle sert bir biçimde çekti ki mühür parçalara ayrıldı.

“Kocanız mütevazı bir adam, Bayan Fraser.” Hayes, emir subayını bir parmak işaretiyle çağırır gibi bana bakıp başını salladı. “O gün ne yaptığından size hiç bahsetmedi mi?”

“O savaş alanında büyük bir cesaret vardı,” diye mırıldadı Jamie, başını mektuptan kaldırmadan. “Tam tersi de vardı.” Mektubu okuduğunu sanmıyordum; gözleri, sanki elinde tuttuğu kâğıdın ötesinde bir şeyler görüyormuş gibi dalmıştı.

“Evet, öyleydi,” dedi Hayes. “Ama biri hayatını kurtardıysa, bunu söylemeye değer, değil mi?”

Jamie şaşkınlıkla başını kaldırdı. Jamie’nin yanına gidip elimi omzuna koydum. Hayes emir subayının getirdiği gömleği alıp, bir yandan bize gülümseyerek yavaşça giydi.

“Ben yerdeyken beni tam süngüleyeceği sırada Murchison’a başından nasıl saldırdığını hatırlamıyor musun? Sonra beni kaldırıp alandan uzaklaştırmıştın hani? Liderlerden biri çimde yatıyordu ve adamları kafasını suyun içinde yıkıyorlardı ama öldüğünü görmüştüm, hareketsiz yatıyordu. Orada benimle ilgilenecek biri vardı; senin de kalmanı istemişlerdi, çünkü yaralıydın ve kan kaybediyordun ama kalmadın. St. Michael’ın beni koruması için dua edip alana geri döndün.”

Hayes gümüş boğaz zırhını takıp, çenesinin altına gelen küçük gümüş hilali düzeltti. O olmadan boynu çıplak ve korunmasız görünüyordu.

“Bayağı tuhaf görünüyordun, başından aşağı kanlar akıyordu ve saçların rüzgârda uçuşuyordu. Beni taşımak için kılıcını kınına koydun ama döndüğünde yeniden çektin. Seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim, çünkü kendi ölümüne koşan bir adamı daha önce hiç görmemiştim…”

Kafasını salladı, sanki önündeki bu cesur adamı, Fraser Tepesi’nden Fraser’ı

değil de, Kızıl Jamie'yi, beni kaybettiği için hayatını tehlikeye atmış ama yüreklilikten vazgeçmemiş bu genç savaşçıyı görmüş gibi gözlerini kıstı.

"Öyle mi yaptım?" diye mırıldandı Jamie. "Unutmuşum…" Üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum, elimin altında gerilmiş tel gibiydi. Kulağının arkasındaki atardamarı inip kalkıyordu. Unuttuğu şeyler vardı ama bu onların arasında değildi. Ben de unutmamıştım.

Hayes, emir subayı boynunun etrafındaki atkısını sıkınca başını eğdi, sonra yeniden doğrultup bana baktı.

"Teşekkür ederim hanımefendi, çok yardımseversiniz."

"Dert etmeyin," dedim. "Benim için bir zevkti." Yağmur yeniden başlamıştı; soğuk damlalar ellerime ve yüzüme düşüyor, nem Jamie'nin yüzündeki güçlü kemiklerde parlıyor, saçlarından ve gür kirpiklerinden damlıyordu.

Hayes paltosunu giyip kiltinin belini küçük yaldızlı bir broşla tutturdu -bu broşu ona babası Culloden'dan önce vermişti.

"Yani Murchison öldü," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Duyduğuma göre…" Parmakları bir süre broşu kapatmakla uğraştı. "…aynı isimde, birbirlerine tıpatıp benzeyen iki kardeş varmış."

"Vardı," dedi Jamie. Başını kaldırıp Hayes'in gözlerine baktı. Teğmenin yüzünde belli belirsiz bir meraktan başka bir şey yoktu.

"Peki onun hangi kardeş olduğunu bilmek ister miydin?"

"Hayır. Önemli değil; ikisi de öldü."

"Ah," dedi Hayes yine. Bir süre düşünüyormuş gibi durdu, sonra bonesini göğsüne bastırıp, Jamie'ye doğru resmi bir şekilde eğildi.

"*Buidheachas dhut, a Sheumais mac* Brian. Kutsal Michael seni korusun." Bonesini hafifçe bana doğru kaldırdı, kafasına koydu, sonra dönüp gitti. Emir subayı da sessizce onu izledi.

Aniden açıklığa dolan rüzgâr, dondurucu bir yağmuru da beraberinde getirmişti. Tıpkı Culloden'ın buz gibi Nisan yağmurlarını andırıyordu. Jamie birden öyle bir titremeye başladı ki hâlâ elinde tuttuğu mektup buruştu.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordum, kana bulanmış toprağın üstünde ilerleyen Hayes'in ardından bakarak.

"Hemen hemen hiçbir şey," diye cevap verdi. Ayağa kalktı, dönüp bana

baktı. Gözleri, tıpkı tepemizdeki bulutlu gökyüzü kadar karanlıktı. “Bu bile çok.”

Buruşan mektubu bana verdi. Yağmur nedeniyle mürekkeple yazılmış yazılar birbirine girmişti ama yine de okunaklıydı. Duyurunun tam tersine, bu mektup yalnızca iki cümleden oluşuyordu.

New Bern, 20 Ekim

Albay James Fraser

Son günlerde Hükümetin sağladığı barış ve düzenin ihlal edilmesi ve kendilerini ‘Düzenleyiciler’ olarak adlandıran bir kısım insanın bu eyaletin sakinlerine ve onların mülklerine zarar vermeleri nedeniyle, Milis Kuvvetleri’ne hizmet etmeye uygun bulunduğunuz için, Majestelerinin konsey emrine dayanarak, sizi, insanlara genel bir içtima yapmanız, çağrıldıkları takdirde Krallarının ve ülkelerinin hizmetinde çalışacak gönüllüleri bana rapor etmeye, size bağlı kaç tane adamın acil durum halinde ya da direnişçilerin gösterebileceği herhangi bir şiddet halinde emrimize sunulabilineceğinizi bana bildirmeye davet ediyorum. Bu emirlere çalışkan ve dikkatli itaatinizi bekliyorum.

Sadık kulunuz,

William Tyron

Yağmurun lekelediği mektubu sıkıca katlarken ellerimin titrediğini fark ettim. Jamie mektubu aldı, sanki iğrenç bir şeymişcesine -ki öyleydi- başparmağı ve işaret parmağıyla tuttu. Göz göze geldiğimizde bir şeyler mırıldandı.

“Biraz daha zamanım olur diye ummuştum,” dedi.

8 KÂHYA

Brianna, Jemmy'yi almak için Jocasta'nın çadırına gittikten sonra, Roger yavaşça tepede bulunan kendi kamp yerlerine doğru yol almaya başladı. Karşılaştığı insanlarla selamlaşıp tebrikleri kabul etti ama söylenenleri duyuyor gibi bir hali yoktu.

Bir kez daha olacak, demişti Bree. Roger bütün sözcükleri aklında, cebindeki bir avuç bozuk para gibi defalarca evirip çevirdi. Bree bunu öylesine söylememişti. Hissetmişti. Bu sözleri, Roger için, ilk düğün gecelerinde verdiği sözlerden çok daha önemliydi.

Düğün düşüncesi Roger'a bir şey daha hatırlatmıştı. Kendine bir bakınca Bree'nin görünüşü hakkında söylediklerinde haksız olmadığını gördü. Kahretsin, üstelik bu Jamie'nin ceketiydi.

Üzerindeki çam ağacı iğnelerini ve çamur lekelerini temizlemeye başladığı sırada yukarıdaki patikadan bir ses duydu. Başını kaldırdığında yokuştan aşağı doğru dikkatle inen Duncan Innes'i gördü. Olmayan kolunu dengelemek için vücudunu eğmişti. Göz kamaştırıcı, sarı düğmeli kırmızı bir ceket giymişti, örülmüş saçlarının üzerinde yeni siyah bir şapka vardı. İskoçyalı balıkçıdan zengin toprak sahibine dönüşümü şaşırtıcıydı; Duncan'ın tavırları bile değişmiş, daha kendinden emin görünüyordu.

Yanında uzun boylu, yaşlı bir adam vardı. Düzgün ama eski püskü görünüyordu, seyrek beyaz saçları kelleşmiş alnından geriye doğru toplanmıştı. Dişsiz ağzı çökmüş gibi görünse de neşeli kıvrımları hâlâ duruyordu. Uzun yüzündeki gözleri mavi ve parlaktı. Ağzının kenarlarında ve alnında derin kırışıklar olsa da yüzü öyle gergindi ki göz kenarlarında neredeyse hiç kırışıklık yoktu. Uzun bir gagayı andıran burnu ve eski siyah giysisiyle, nazik bir akbabayı andırıyordu.

"*A Smeòraich*," diyerek Roger'ı selamladı Duncan, mutlu görünüyordu. "İşte görmek istediğim tek adam! Evliliğe hazırsın ya?"diye ekledikten sonra Roger'ın lekeli ceketine ve yaprakların yapıştığı saçlarına kuşkulu gözlerle baktı.

"Ah, evet." Roger boğazını temizledi, ceketini temizleme işlemini bir süreliğine bırakıp balgamı varmış gibi göğsünden hırıltılar çıkardı. "Hava düğün için fazla ıslak, değil mi?"

"Ne mutlu ölüye, yağmur yapıyor," dedi Duncan, gergin bir şekilde güldü. "Umarım evlenmeden önce akciğer iltihabından ölmeyiz, değil mi?" İnce kırmızı ceketine iyice sarınıp manşetlerindeki hayali toz zerresini silkti.

“Gayet iyisin, Duncan,” dedi Roger, biraz espri yaparak dikkati kötü görüntüsünden uzaklaştırmaya çalıştı. “Tıpkı bir damat gibi!”

Duncan, sarkık bıyıklarının arkasından gizlice kızardı, tek eliyle ceketinin düğmeleriyle oynuyordu.

“Ah,” dedi, utanmışa benziyordu. “Bayan Jo bir korkulukla görünmek istemediğini söyledi.” Öksürdü, sanki bu sözcük ona yanındaki adamı hatırlatmış gibi aniden ona döndü.

“Bay Bug, bu Roger Mac, size bahsetmiştim.” Roger’a döndü, elini sert ama sıcak bir şekilde uzatan arkadaşını takdim etti. “Ben Arch Bug, a Smeòraich.”

“Hizmetinizdeyim, Bay Bug,” dedi Roger kibar bir şekilde, avuçlarının içindeki kocaman sıska elin iki parmağı olmadığını fark edince biraz şaşırdı.

Bay Bug’ın duyduklarına yürekten karşılık verir gibi bir hali vardı. Konuyu uzatmak istiyor olabilirdi ama ağzını açtığında, yaşlılıktan hafif çatlamış tiz bir kadın sesi duyuldu.

“Bay Fraser çok kibar ve eminim pişman olması için hiçbir neden yok. Bunun nasıl muhteşem bir şey olduğunu bilemezsiniz. Bir daha nereden yemek buluruz, başımızı nereye sokarız, belli değil! Arch’a dedim ki, şimdi İsa’ya ve Leydimize güvenmeliyiz. Eğer açlıktan ölmezsek, buna şükretmeliyiz. Ve Arch da bana dedi ki…”

Ufak tekef, tombul, eski püskü giysili, kocası yaşlarında ve tıpkı onun gibi temiz görünümlü bir kadın, hiç susmamacasına konuşmaya başlamıştı. Roger, kısa boylu ve kocasının eski ceketinin kat kat eteklerinin arkasına gizlenmiş bu kadını fark etmemişti.

“Bayan Bug,” diye fısıldadı Duncan, buna hiç gerek olmadığı halde.

“…ve gümüş bir para bizi koruyabilirdi ve ben de bize ne olacağını merak ediyordum. Sonra Sally McBride, Jamie Fraser’ın iyi bir…”

Bay Bug gülümsüyordu. Bayan Bug cümlesinin yarısında durdu, Roger’ın ceketi onu hayrete düşürmüştü.

“Şuna bak! Ne oldu sana çocuğum? Kaza mı geçirdin? Sanki biri seni yere çalıp gübre yığınına sürüklemiş gibi görünüyorsun!”

Cevabı beklemeden, belindeki şişkin cepten temiz bir mendil çıkardı ve üstüne tükürüp Roger’ın paltosunun göğüs kısmındaki çamur lekelerini temizlemeye başladı.

“Ah, hiç gerek yoktu… yani… eee… teşekkürler.” Roger yardım etmesi umuduyla Duncan’a baktı.

“Jamie Roy, Bay Bug’ın gelip Tepe’de kâhya olmasını istedi.” Duncan açıklama yapabilmek için, Bayan Bug’ın meşguliyetine ara vereceği anı kollamıştı.

“Kâhya mı?” Bu sözcük Roger’ı, sanki biri göğsüne vurmuş gibi afallatmıştı.

“Evet, buralarda olmadığınız ya da başka işlerle meşgul olduğunuz zamanlar için. Tarlalar ve kiracılar kendi başlarının çaresine bakamazlar.”

Duncan’ın sesinde keder vardı; Coigachlı sıradan bir balıkçıyken, kocaman bir tarlayı sürmenin oldukça zahmetli bir sorumluluk olduğunu düşünürdü. Şimdiyse Bay Bug’a, sanki o becerikli adamı cebine koyup River Run’daki evine götürmek istiyormuşçasına hırsla baktı. Elbette Roger bunun Bayan Bug’ı da alması anlamına geldiğini biliyordu.

“Bunun büyük bir şans olduğunu düşünüyorum. Daha dün Arch’a hayalini kurabileceğimiz en güzel şeyin Edenton’da ya da Cross Creek’te bir iş bulmak olduğunu söylüyordum. Arch belki gemilerde çalışabilir ama bu da oldukça tehlikeli bir hayat, değil mi? Ara sıra sırılsıklam oluyorsunuz ve ölümcül sıtma bataklıktan fırlayan cesetler gibi sizi avlamayı bekliyor. Deniz havası da insana nefes aldırmayacak kadar ağır. O denize açılırken ben de çamaşırhanede çalışabilirdim ama eminim bu durumdan nefret ederdim. Çünkü evlendiğimizden beri bir gecemizi bile ayrı geçirmedik. Öyle değil mi, hayatım?”

Kendisine gülümseyen uzun boylu kocasına âşık gözlerle baktı. Belki de Bay Bug sağırdır, diye düşündü Roger. Ya da yalnızca bir haftadır evlilerdir?

Soru sormaya ihtiyaç duymadan, Bug çiftinin kırk yılı aşkın bir süredir evli olduklarını öğrenmişti. Arch Bug, Glenmoriston’da yaşayan Malcolm Grant’in vergi tahsildarıymış ama ayaklanmadan sonraki yıllar onun için çok zor geçmiş. Grant için aldığı mülke, İngiltere Kralı tarafından el konulmuş. Bug bir süre çiftçilik yapmış ama sonra sıkıntı ve açlık yüzünden karısını ve kalan son parasını alıp Amerika’da yeni bir hayat kurmanın yollarını aramaya başlamış.

“Edinburgh’ta iş bulmayı düşünmüştük…” dedi yaşlı adam, konuşması yavaş ve kibardı, sesin de inceden bir İskoç tınısı vardı. Demek sağır değilmiş, diye düşündü Roger. Şimdilik.

“…çünkü orada yaşayan bir kuzenim vardı ve bize de belki oralarda bir

şeyler bulabiliriz diye düşündük.”

“Ama ben çok yaşlıydım ve artık yeteneğimi kaybetmiştim.”

“Eğer onu işe alsalardı kendileri kazanırlardı! Ama hayır, o kadar aptallardı ki bunu düşünemediler ve biz de buralara gelip, şansımızı burada deneyelim dedik…”

Buglar’ın maceraları başka bir hal almıştı. Duncan, Roger’la göz göze geldiğinde, gülümsemesini kıvrık bıyıklarının ardında gizlemeye çalıştı. Roger da gülümseyerek rahatsız hissetmemelerini sağlamaya çalıştı.

Kâhya. Tepe’deki işleri çekip çevirecek, tarlayla ilgilenecek, hasadı toplayacak, Jamie Fraser yokken ya da meşgulken kiracılarla uğraşacak biri. Yeni kiracılar akın ettiğine ve önümüzdeki birkaç yılın neler getireceğini bildiğimize göre, bu büyük bir ihtiyaçtı.

Aslında Roger, o ana kadar, böyle bir işte Jamie’nin sağ kolu olacağını bilinçaltında düşünmüş olduğunu hiç fark etmemişti.

Fergus ayak işlerine koşarak ve bilgi toplayarak Jamie’ye bir yere kadar yardımcı olmuştu. Bir elinin olmayışı fiziksel olarak yapabileceklerini sınırlandırıyor, evraklarla ve hesaplarla ilgili işlerin üstesinden gelemiyordu; Jenny Murray erkek kardeşinin evlat edindiği bu kimsesiz Fransıza okumayı yazmayı öğretmişti -çat pat- ama sayıları tam olarak öğretmeyi bir türlü başaramamıştı.

Roger, Bay Bug’ın karısının dolgun omzunda dinlenen eline göz ucuyla baktı. Eli büyüktü ve çalışmaktan nasır tutmuştu. Sakatlığına rağmen güçlü görünüyordu. Kalan parmakları kireçlenme yüzünden yamulmuş, eklem yerleri yumrulaşmış ve acılı görünüyordu.

Yani Jamie, yarı sakat bir ihtiyarın bile, Fraser Tepesi’ndeki işleri yürütebilmek için Roger’dan daha donanımlı olduğunu mu düşünmüştü? Bu beklenmedik tatsız bir düşünceydi.

Kayınpederinin onun yetenekleri hakkındaki şüphelerinin, her babanın kızını verdiği adama olan doğal bir güvensizliğinden daha fazla olduğunu biliyordu. Müzik kulağı hiç olmayan Jamie, elbette ki Roger’ın müzikal yeteneğini eleştiremezdi. Roger’ın çalışkan olmasına rağmen, hayvancılıkla, avcılıkla ya da ölümcül silahların kullanımıyla pek ilgilenememiş olması maalesef doğruydu. Bay Bug’ın gayet iyi bildiği çiftçilikte ya da büyük bir araziyi çekip çevirmekte de Roger’ın deneyimi olmadığı aşikârdı. Bunları ilk kabul edecek olan da, yine kendisiydi.

Ama o Jamie'nin damadıydı ya da olmak üzereydi. Kahretsin, Duncan onu bu sıfatla tanıştırmıştı! Başka bir zamanda yetiştirilmiş olabilirdi ama buna rağmen o bir İskoçyalıydı ve kan ve akrabalığın her şeyden daha önemli olduğunu biliyordu.

Ailenin tek kız çocuğuyla evlenen adam, doğal olarak, evin bir oğlu gibi görülecek ve otorite sıralamasından sonra evin reisinden sonra gelecekti. Tabii çok büyük bir hatası yoksa. Mesela ayyaşlık ya da ahlaksızlık gibi. Ya da geri zekâlıysa… Tanrı aşkına, Jamie onun hakkında böyle mi düşünüyordu yoksa? Umutsuz bir mankafa mı?

"Otur bakalım genç adam," dedi Bayan Bug. Tüm bu karanlık düşünceleri dağıtmış oldu. Roger'ın kollarını kıvırdı, saçlarındaki yaprakları ve çer çöpü görünce söylenmeye başladı.

"Şu haline bir bak! Kavga falan mı ettin? Ah, neyse, umarım diğer adam daha kötü durumdadır. Söyleyebileceğim tek şey bu."

Karşı çıkmasına fırsat bırakmadan Roger'ı bir kayaya oturttu, cebinden tahta bir tarak çıkarıp saçını düzeltmeye başladı.

"Ardıçkuşu, sana böyle mi diyorlar?" Bayan Bug bir an kuaförlük işini bıraktı, parlak siyah bir teli elinde tutup, sanki parazit arıyormuş gibi şüpheyle inceledi.

"Ah, evet, ama nedeni siyah saçları değil," dedi Duncan, Roger'ın huzursuz yüzüne bakıp sırıtarak. "Nedeni, şarkıları. Sesi tıpkı bir bülbülünki gibidir."

"Şarkı mı?" diye bağırdı Bayan Bug. Şaşkınlıktan elindeki saçları bıraktı. "Dün gece duyduğumuz sen miydin yoksa? '*Ceann-rara*' ve '*Loch Ruadhainn*'i söyleyen hani? Bir de *bodhrán*[19] çalıyordun?"

"Evet, olabilir," diye fısıldadı Roger mütevazı bir biçimde. Kadının hayranlığı -uzun uzun ifade ettiği- gururunu okşamıştı ve Bay Bug'a karşı hissettiği kırgınlığı bir an olsun geçirmişti. Bayan Bug'ın eski püskü önlüğünü ve yüzündeki çizgileri görünce, bu ihtiyar insanların zor zamanlar geçirmiş olduklarını düşündü. Belki de Jamie'nin onları işe almasının nedeni yardıma ihtiyacı olması değil, iyilik yapmak istemesiydi.

Bu düşünce kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Bayan Bug'a yardımı için minnettar bir şekilde teşekkür etti.

Bay Bug'a sorgulayan gözlerle bakıp, "Şimdi bizim ateşimize gelecek misiniz?" diye sordu. "Sanırım Bayan Fraser'la ya da- "

Sözleri, birden duyulan ve itfaiye arabası sirenini andıran bir sesle kesildi.

Ses henüz uzaktaydı ama gittikçe yaklaşıyordu. Bu tür gürültülere çok alışık olduğu için, kayınpederinin dağı kesen yollardan birinden kucağında haşlanmış kedi gibi ciyaklayan Jem ile alelacele inmesine şaşırmadı.

Bezgin bir hali olan Jamie, çocuğu Roger'a verdi. Roger çocuğu alıp -nefesi kesildiği için- başparmağını yarı açık ağzına soktu. Ses aniden kesildi ve böylelikle herkes rahatladı.

"Ne tatlı bir çocuk!" Bayan Bug parmak ucunda durup Jem'e doğru eğildi. Oldukça rahatlamış görünen Jamie, Bay Bug'a ve Duncan'a selam vermek için arkasına döndü.

'Tatlı' Roger'ın yeğleyeceği bir sıfat değildi. 'Çılgın' daha uygun olabilirdi. Bebeğin yüzü kıpkırmızıydı, gözyaşlarının izleri yanaklarında duruyordu ve parmağını öfkeyle emiyordu. Gözlerini böyle yetersiz bir dünyadan kaçmak istercesine kapamıştı. Saçları terden yapış yapış olmuş, içine sarmalandığı kat kat giysilerden kurtulmuştu. Bakımsız tuvaletler gibi kokuyordu ki bunun nedeni de gün gibi ortadaydı.

Deneyimli bir baba olan Roger acil durumda alınması gereken önlemleri hemen öğretmeye başladı.

"Bree nerede?"

"Bunu ancak Tanrı biliyor, o da söylemiyor zaten," dedi Jamie. "Çocuk kollarımda uyanıp da benim eşliğimden memnun olmadığına karar verdiğinden beri Bree'yi bütün dağ yamaçlarında aradım." Torununu tuttuğu elini şüpheyle kokladı, sonra paltosunun eteklerine sürdü.

"Benim dostluğumdan da pek zevk aldığı söylenemez."Jem başparmağını emmekle meşguldü, salyaları çenesine ve Roger'ın bileğine doğru akıyor, bir yandan da hüsranla cıyaklıyordu. "Marsali'yi gördün mü peki?" Brianna'nın, Jemmy'yi kendisinden başka birinin beslemesinden hoşlanmadığını biliyordu, ama bu kesinlikle bir acil durumdu. Bebeği emzirebilecek bir anne bulma ümidiyle etrafa bir göz attı.

"Zavallı küçüğü bana ver," dedi Bayan Bug bebeğe uzanarak. Tavırları birden işgüzar kâhyadan iyilik meleğine dönüşmüştü.

"Gel bakalım, *a leannan*, gel buraya." Jemmy, karşısında daha güçlü bir otorite görünce hemen sustu, gözlerini dehşetle Bayan Bug'a odakladı. Bayan Bug küçük çocuğu kucağına oturtup, az önce babasına uyguladığı sert ve etkili taktiklerini, ona da uyguladı. Roger, kâhya olarak yanlış Bug'ı işe almış olabileceğini düşündü.

Ama Arch hem akıllı, hem de yetenekliydi. Jamie'ye stok, hasat, kiracılar gibi sorular soruyordu. Bunu ben de yapabilirdim, diye düşündü Roger, konuşmalarını yakından takip ederek. Daha pis işlerden bahsetmeye başladıklarında, bazılarını, diye fikrini dürüstçe değiştirdi. Belki de Jamie daha bilgili birini aramakta haklıydı… ama Roger da öğrenebilirdi…

"Bu güzel çocuk da kimmiş böyle?" Bayan Bug ayağa kalkmış, Jemmy'nin üzerine eğilmiş bir şeyler mırıldanıyordu. Şimdi de sıkı örülmüş bir ipek böceği kozasına dönüşmüştü. Kısa ve küt parmağıyla bebeğin yanağına dokunup Roger'a baktı.

"Evet, evet, tıpkı babası, değil mi?"

Roger her şeyi unutup kıpkırmızı olmuştu.

"Aa? Bence annesine daha çok benziyor."

Bayan Bug dudaklarını büzdü, gözlerini kısıp Roger'a baktı, sonra başını kararlı bir şekilde sallayıp Jem'in başını okşadı.

"Saçları benzemiyor olabilir ama hatları tamamen sen. Şu geniş omuzlara bir baksana!" Kendi söylediklerini onaylarcasına başını sallayarak Roger'a baktı, sonra Jem'i alnından öptü. "Bunu unutma evlat, büyüdükçe senin tıpatıp aynın olacak! Öyle değil mi, küçük adam?" Burnunu Jemmy'ye sürttü. "Kocaman, gösterişli bir adam olacaksın. Tıpkı baban gibi, değil mi?"

İnsanlar hep böyle söylerler, diye hatırlattı kendine Roger. Bayan Bug'ın sözleri karşısında duyduğu mutluluğun saçmalığına kapılmamaya çalışıyordu. Yaşlı kadınlar hep çocukları ona buna benzetip dururlar. Birden Jemmy'nin gerçekten kendi çocuğu olabileceği ihtimalini bile kabul etmekten korktuğunu hissetti -bunu çaresizce istiyordu. Bunun bir öneminin olmadığını kendine tembihleyip durdu; çocuk ister kendi kanından olsun ister olmasın, onu hep sevecek ve kendi çocuğu gibi benimseyecekti. Elbette yapacaktı. Ancak birden aslında hiç de öyle olmadığını fark etti.

Bayan Bug'a bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Bay Bug kendisine dönüp konuşmalarına kibarca onu da davet etti.

"MacKenzie'ydi, değil mi?" diye sordu. "Peki Torridon'dakilerden mi olacaksın, yoksa Kilmarnock'takilerden mi?"

Roger toplantıdayken hep benzer soruları cevaplamak zorunda kalmıştı; birinin kimlerden olduğunu sormak, İskoçya'da muhabbet açmanın ilk kuralıydı ve önümüzdeki iki yüz yıl boyunca da değişecek gibi durmuyordu. Roger'da ise bu süreci gayet iyi bilmenin rahatlığı vardı. Cevap vermeden

önce Jamie, Roger'ın omzunu sıktı.

"Roger Mac, benim anne tarafımdan akrabam," dedi rahat bir tavırla. "Leoch'un MacKenzie'si olacak, değil mi?"

"Ah, öyle mi?"Arch Bug etkilenmiş görünüyordu. "O halde oldukça uzaktasın evlat!"

"Ah, kesinlikle sizden daha fazla değil efendim ya da buradaki herhangi birinden." Roger, Galce bağırışların ve gayda seslerinin geldiği dağın yamacına doğru baktı.

"Hayır, hayır oğlum!" Bayan Bug, omzuna yatırdığı Jemmy ile sohbete dahil oldu. "Arch'ın söylemek istediği o değil," diye açıkladı. "Diğerlerinden bir hayli uzakta olduğunu söylüyor."

"Diğerleri mi?" Roger, şaşkınlıkla omuzlarını silken Jamie'ye baktı.

"Leoch'tan gelenler," dedi Arch, karısının lafa karışmasına fırsat vermeden.

"Gemideyken duymuştuk, değil mi? MacKenzieler'den oluşmuş kalabalık bir grup vardı, hepsi eski şatonun bulunduğu güney topraklarından gelmişlerdi. Lord ve ilk kafile gittikten sonra da kalmaya devam edeceklerdi ama şimdi gidip klandan geri kalan insanlara katılacaklar ve- "

"Lord mu?" diyerek kadının sözünü kesti Jamie aniden. "Hamish mac Callum mı?" Hamish, Colum'ın oğlu, diye tercüme etti Roger kendi kendine. Ya da Hamis mac Dougal, ama dünyada bunu bilen yalnızca beş insan vardı. Veya artık, dört.

Bayan Bug kendinden emin bir tavırla başını salladı. "Evet, evet, adı buydu. Hamish mac Callum MacKenzie, Leoch'un Lordu. Üçüncü lord. Öyle söylediler. Ve- "

Jamie, Bayan Bug'la anlaşabilmenin püf noktasını keşfetmişti; kaba bir şekilde sözünü kese kese, hikâyenin özünü Roger'ın tahmininden daha kısa bir sürede ortaya çıkarmayı başarmıştı. Leoch Şatosu, Culloden'dan sonra İskoçya'nın tasfiyesi sırasında İngilizler tarafından yıkılmıştı. Jamie'nin bildikleri bunlardı ama kendi de esir düştüğü için orada yaşayanların akıbetine dair hiçbir şey duymamıştı.

"Eğer Hamish mac Callum hâlâ hayattaysa…" Jamie elini Roger'ın omzundan çekmemişti. "Bunlar insanın içini ferahlatan türden haberler, değil mi?" Roger'a öylesine neşeyle gülümsedi ki Roger'ın yüzünde de beklenmedik bir şekilde bir gülümseme oluştu.

“Evet,” dedi, içine çöreklenen ağırlık kalkmıştı. “Evet, doğru!” Hamish mac Callum MacKenzie’yi hiç tanımıyor oluşu önemsizdi; adam sonuçta onun akrabasıydı -kan bağları vardı- ve bu güzel bir duyguydu.

“Nereye gitmişler peki?” diye sordu Jamie, elini çekerek. “Hamish ve yandaşları?”

Acadia’ya -Kanada’ya- dedi Buglar. Nova Scotia’ya mı? Maine’e mi? Hayır, uzunca tartıştıktan sonra bir adaya gittiklerinde karar kıldılar. Ya da belki de…

Jemmy, kurt gibi acıktığını belirten bir ciyaklamayla konuşmaları böldü.

“Bu zavallı çocuğu annesine götürmeliyiz,” dedi Bayan Bug azarlayarak. Dört adama, sanki onları çocuğu öldürmekle suçlar gibi baktı. “Kamp yeriniz nerede, Bay Fraser?”

“Size göstereyim hanımefendi,” dedi Duncan aceleyle. “Benimle gelin.”

Roger, Buglar’ın ardından gidecekti ki Jamie kolundan tuttu.

“Bırak, Duncan onları götürür,” dedi, Buglar’ı bir baş işaretiyle selamlayarak. “Arch’la sonra konuşurum. Sana söylemem gereken bir şey var, *a chliamhuinn*[20].”

Roger, Jamie’nin kendisine böyle resmi bir şekilde seslenmesini yadırgadı. Acaba Jamie Roger’a, hangi kişilik özelliklerinden dolayı onu Fraser Tepesi’nde çalışmaya uygun görmediğini mi söyleyecekti?

Ama hayır, Jamie eteğinin önündeki kürk çantasından buruşmuş bir kâğıt çıkardı. Sanki elini yakmış gibi hafifçe yüzünü ekşiterek kâğıdı Roger’a uzattı. Roger hızla bir göz atıp, Vali’nin kısa notundan başını kaldırıp baktı.

“Milis kuvvetleri. Ne kadar sonra?”

Jamie omzunu silkti.

“Kimse bilmiyor ama kimsenin hoşuna gitmeyecek kadar yakında sanırım.” Solgun ve mutsuz bir şekilde gülümsedi. “Ateşlerin çevresindeki konuşmaları duydun mu?”

Roger başını salladı. Şarkılar söylenirken, taş atma yarışı yapılırken, ağaçların altında içki içen adamların konuşmalarının arasında hep duymuştu. Sırık atma yarışması sırasında bir kavga yaşanmıştı -yumruklaşma hemen bitmiş, kimse yaralanmamıştı- ama Toplantı boyunca gergin hava kötü bir koku gibi her yere yayılmıştı.

Jamie elini yüzüne ve saçlarına götürdü, omuzlarını silkip içini çekti.

“Bugün ihtiyar Arch Bug’la ve karısıyla tanışmak için buraya gelmem büyük bir şanstı. Eğer kavgaya denk gelirsem -ki er ya da geç bu olacak- o zaman Claire de bizimle gelecek. Brianna’yı kendi haline bırakamam, yardıma ihtiyacı var.”

Her şey bir anda açıklığa kavuşunca Roger şüphe bulutlarının dağıldığını hissetti.

“Kendi haline. Yani… benim gelmemi mi istiyorsun? Milis kuvvetleri için adam yetiştirmeye yardım etmemi mi istiyorsun?

Jamie şaşkın gözlerle ona baktı.

“Evet, bunu başka kim yapabilir?”

Ekose şalının kenarlarını omuzlarına kadar çekip artan rüzgâra karşı kendini korudu. “O halde gel bakalım Yüzbaşı MacKenzie,” dedi, sesinde alaycı bir hava vardı. “Sen evlenmeden önce yapmamız gereken şeyler var.”

19 Kelt savaş davulu.

20 (Gal.) Damadım. (ç.n.)

9 NİFAK TOHUMU

Farquard Campbell'ın adamlarından birinin burnuna baktım, aklımın yarısı burun deliğini tıkayan nazal polipte, diğer yarısı da Vali Tyron'daydı. Polipe daha merhametli davrandım ve sıcak demirle dağlamayı planladım.

Neşterimi sterilize edip en küçük dağlama demirini sıcak kömürlerin üstüne koyarken, bunun hiç adil olmadığını düşündüm.

Bu başlangıç mıydı? Yoksa onlardan biri miydi? 1770'lerin sonuydu; beş yıl sonra on üç koloni de savaşın ortasında olacaktı. Ama her koloni bu noktaya farklı yollardan gelecekti. Uzun zaman Boston'da yaşamıştım ve Bree'nin derslerinden, sürecin Massachusetts için nasıl ilerlediğini -ya da ilerleyeceğini- biliyordum. Vergi matrahı, Boston katliamı, Harbor, Hancock, Adams, Çay Partisi, hepsi. Ama Kuzey Carolina? Nasıl olmuştu, nasıl olacaktı?

Olaylar şu anda cereyan ediyor olabilirdi. Doğu kıyılarındaki çiftçilerle batıdaki topraklarda hak iddia edenlerin arasındaki nifak tohumları yıllardır içten içe serpilmekteydi. Düzenleyiciler genelde ikinci sınıfa dahildi; ilk sınıf ise Tryon'ın tarafında -Kraliyetin tarafında yer alıyordu.

"Şimdi iyi misin?" Esir güçlensin diye bir yudum viski vermiştim. Cesaret vermek için gülümsedim, adam başını salladı. Kuşkulu ama uysal görünüyordu.

Düzenleyicileri hiç duymamıştım ama işte buradaydılar ve ben şimdiye kadar tarih kitaplarının yazmadığı birçok olaya şahit olmuştum. Devrimin tohumları gözlerimin önünde mi atılıyordu?

Kendi kendime mırıldanarak sol elime keten bir mendil bağladım, esirin çenesini sıkıca kavradım, neşteri burun deliğine sokup bıçak marifetiyle polipi kestim. Birden, boşalıp elimdeki mendile sızan kanın sıcaklığını hissettim. Yine de çok acı çekmediği belli oluyordu. Adam şaşkın ama rahat görünüyordu.

Dağlanmış demir küçük bir kürek şeklindeydi. İnce sopanın bir ucu yassı ve kare biçimde bir metaldi, diğer ucu ise tahtadan yapılmış tutma yeriydi. Yassı uç ateşte yanıyor, köşeler kırmızıya dönüyordu. Kanı durdurmak için bezi adamın burnuna sıkıca bastırıp çektim. Kan yeniden sıçramadan hemen sıcak demiri burnunun septumuna bastırırken, tek umduğum şey, doğru noktayı tutturabilmekti.

Adam hırıltılı bir ses çıkardı ama kıpırdamadı. Yanaklarından boşanan

yaşların sıcaklığını ve ıslaklığını parmaklarımda hissedebiliyordum. Dağlanan kandan ve etten çıkan koku, ateş yakılan çukurlardakinin aynısıydı. Midem guruldadı; esir, kan çanağını andıran şişik gözlerini şaşkın gözlerime çevirdi. Dudaklarım istemsizce kıpırdamaya başladı, adam da gözyaşlarının ve akan sümüklerinin arasından belli belirsiz kıkırdadı.

Demiri çektim, kanama kesilmişti. Burnunun içini görebilmek için başını arkaya ittiğimde, mukozanın üstünde küçük ve temiz bir iz görünce rahatladım. Yanığın kızaracağını biliyordum ama mikroskop ışığı olmadığı için her şey siyah görünüyordu. Küçük bir yara kabuğu, burun deliğinin kıllı gölgelerinin arasında keneyi andırıyordu.

Adam İngilizce bilmiyordu; adama gülümseyip arkadaşına döndüm. Bu zorlu mücadelesinde adamın elini sıkıca tutan genç bir kadındı.

“İyileşecek. Lütfen ona kabuğu kaldırmamasını söyle. Eğer şişer, iltihaplanır ya da ateşlenirse…” Durup ikinci cümleyi düşündüm. Hemen doktorunuza gidin, demek istedim ama elbette bu bir seçenek değildi.

“Hanımınıza gidin,” dedim onun yerine. “Ya da bir şifacı bulun.” Teğmen Campbell’ın şu anki karısı, tanıdığım kadarıyla genç ve beceriksizdi. Yine de bir toprak sahibesinin ateşin tedavisinin nasıl yapıldığı ve hangi araç gereçlerin gerektiği konusunda bilgi sahibi olması gerekirdi. Eğer basit bir enfeksiyon kan zehirlenmesine dönüşürse… bu durumda kimsenin yapabileceği pek bir şey yok.

Kölenin omzunu okşayıp yolladıktan sonra sıradaki hastayı çağırdım.

Enfeksiyon. Fırtına yaklaşıyordu. Her şey genel olarak sakindi, Kraliyet birliklerini geri çekiyordu! Fakat bu, koloniler arasında onlarca, yüzlerce, binlerce nifak tohumunun atılması demekti. Düzen tek yoldu.

Ayaklarımın dibinde duran küçük kovadaki damıtılmış alkol, aletlerimi dezenfekte etmek içindi. Dağlama demirini kovanın içine daldırıp ateşe geri koydum; alkol kısa bir pof sesiyle alevlendi.

Şu an Jamie’nin kürk çantasında olan mektubun da beraberinde birçok fitili ateşleyecek olması içimi sıkıyordu. Bazıları sönecek, bazıları kendi kendilerine suya düşecekti. Yine de epey bir kısmı yanacak ve yollarına çıkan evleri ve aileleri de arkasında yakıp kül edecekti. Sonunda bu yangın sönüp gidecek, ancak silahların sıcak demiri açık yarayı dağlamadan önce, epey kan akacaktı.

Jamie ve ben hiçbir zaman rahata eremeyecek miydik?

“Duncan MacLeod’un Yadkin Nehri yakınlarında yüz yirmi hektar arazisi var ama kendisi ve erkek kardeşi dışında kimse orada yaşamıyor.” Jamie kolunu yüzüne sürüp kemiklerine yapışan nem parıltısını sildi. Daha net görebilmek için gözlerini kırpıştırdı, köpek gibi silkelenip saçlarının içinde sıvılaşan buhar damlalarını savurdu.

“Fakat,” diye devam etti sözlerine, MacLeod’un ateşinden tüten dumanı işaret ederek, “ihtiyar Rabbie Cochrane’in akrabası. Rabbie Toplantı’ya gelmiyor -duyduğuma göre vücudu su toplamış- ama dağın muhtelif yerlerinde, mısır tohumu gibi serpiştirilmiş on bir tane yetişkin çocuğu var. O yüzden MacLeod konusunda acele etme, gelmekten memnun olacağına emin ol, sonra da Rabbie’ye haber göndermesini söyle. Ona söyle, on dört gün içinde Fraser Tepesi’nde toplanacağız.”

Aniden gitmesin diye elini Roger’ın koluna koydu, tereddütlüydü. Gözlerini kısarak sisin içine bakarken, bir yandan da tüm olasılıkları hesap etmeye çalışıyordu. Birlikte üç kamp gezmişlerdi ve dört adamdan söz almışlardı. Toplantı’da daha kaç tane adam bulabilirlerdi?

“Duncan’ın ardından ağıla git. Angus Og orada olacak, onu tanıyorsun, değil mi?”

Roger, aynı Angus Og’dan bahsettiklerini umarak başını salladı. Geçen hafta bu adda en az dört kişiyle tanışmıştı ama aralarından biri ham yün gibi kokuyordu.

“Campbell, değil mi? Olta çengeli gibi eğik ve gözü de tuhaf olan hani?”

“Evet, o.” Jamie, Roger’ın kolunu gevşeterek başıyla onayladı. “O dövüşemeyecek kadar berbat durumda ama yeğenleri gelip High Point yakınlarındaki yerleşim yerlerinde haberi yayacaklar. Böylece Duncan, Angus… ah, evet, Joanie Findlay.”

“Joanie?”

Fraser sırıttı.

“Evet, ihtiyar Joan diyorlar ona. Onun kampı teyzemin ve kardeşi Iain Mhor’un kampının yakınlarında.”

Roger kararsız bir edayla başını salladı.

“Evet. Benim konuştuğum kadın oydu, değil mi?”

“O olmalı,” dedi Fraser. “Iain Mhor konuşamıyor. İki erkek kardeşi ve savaşacak yaşta iki oğlu var. Onları da getirecek.”

Jamie gökyüzüne bir göz attı; hava ısınmıştı ve yağmur artık sis kadar yoğun değildi. Bu yağış türüne İskoçya'da 'atıştırmak' deniyordu. Bulutlar, güneş ışınlarını geçirecek kadar incelmişlerdi, kâğıt helvayı andıran bulanık ve solgun güneş ise gittikçe alçalıyordu. Güneş belki iki saat daha parlardı.

"Bu yeterli," dedi Jamie, burnunu koluna silerek. "İhtiyar Joan'la işin bitince ateşin başına gel, düğünden önce biraz yemek yeriz, değil mi?" Şaşırmıştı, başını kaldırıp gülümseyerek Roger'a baktı, sonra başını çevirdi. Roger'ın kımıldamasına fırsat vermeden uzaklaşmaya başladı.

"Yüzbaşı MacKenzie olduğunu hemen söyle," diye öğütledi. "Seni daha fazla ciddiye alırlar." Yeniden önüne dönüp listesindeki dikkafalıların peşine düştü.

MacLeod'un ateşi, ağaçların donmasını engellemek için yaktıkları ısıtıcıları andırıyordu. Roger, isimleri bir ayinde kutsal sözler söyler gibi edayla tekrarlayarak ateşe doğru ilerledi. "Duncan MacLeod, Rabbie Cochrane, Angus Og Campbell, Joanie Findlay… Duncan MacLeod, Rabbie Cochrane…" Sorun yoktu; üç kez tekrarlasa ezberleyecekti. Ha yeni bir şarkının sözleriydi, ha olası milis kuvvetlerinin acemi erleri.

Taşralı İskoçları çiftliklerine ve kulübelerine dağılmadan önce bulmalıydı. Şimdiye dek teklifte bulunduğu adamların, milis kuvvetlerine katılma davetini hafif ters bir bakışla ve boğaz temizleme sesiyle kabul etmiş olduklarını bilmek, onu cesaretlendiriyordu.

Yüzbaşı MacKenzie. Fraser'ın verdiği bu unvan, onu gururlandırmıştı. "Çabuk Asker," diye mırıldandı kendi kendine, ıslak paltosunun sardığı omuzlarını dikleştirdi. "Sadece su ekleyin yeter."

Aynı zamanda heyecandan ürperdiğinin de farkındaydı. Altı üstü askercilik oynuyordu belki ama milis kuvvetleriyle birlikte yürüme fikri, tüfekler omuzlarda, ellerinde barut kokusu…

Dört yıldan az olmuştu, diye düşündü, milis kuvvetleri Lexington'daki çimenlikte duracaktı. Yağmurda konuştuğu o adamlar, kendisinden daha asker değillerdi. Bunu fark edince tüyleri diken diken oldu, içine bir ağırlık oturdu.

Geliyordu. Tanrım, gerçekten geliyordu.

MacLeod sorun olmamıştı ama Angus Og Campbell'ı bulmak tahmininden de uzun sürmüştü. 'Yüzbaşı MacKenzie' bu yaşlı piçi pek etkileyememişti; 'Albay Fraser'ın -biraz tehditvari bir şekilde okunan- ricası Roger'dan daha etkili olmuştu. Derin düşüncelere dalan Angus Og uzun üst dudağını çiğneyip başını sallamış, sonra da sert bir şekilde pazarlığa başlamıştı, "Tamam,

haberdar ederim.”

Roger, Joan Findlay’in kamp yerine giden yokuştan çıkarken yağmur dinmiş, bulutlar da kaybolmaya başlamıştı.

‘İhtiyar Joan’ isminin aksine, otuzlu yaşlarının ortasında, ıslak pelerinine sığınmış, keskin ela gözlerini ilgiyle kendisine çevirmiş, çekici bir kadındı.

“Sıra buna da geldi, değil mi?” dedi, Roger’ın gelişinin nedenini kısaca açıklamasından sonra. “Asker çocuğun bu sabah söylediklerini duyunca merak etmiştim.”

Elinde tuttuğu tatlı kaşığının tahta kulbuyla dudağına düşünceli bir şekilde vurdu.

“Hillsborough’ta yaşayan bir teyzem var. Edmund Fanning’in evinin bulunduğu -ya da bir zamanlar bulunduğu- sokağın karşısındaki King’s House’ta bir odası var.” Hiç komik olmasa da küçük bir kahkaha patlattı.

“Bana mektup yazdı. Çete, ellerinde yabalarla sokağa dalmış. Fanning’i evini teyzemin gözlerinin önünde yıkmışlar. Şimdi de Fanning’in başını beladan kurtarmak için kendi adamlarımızı mı yollamamız gerekiyor?”

Roger temkinli davrandı; pek sevilmeyen bir adam olan Edmund Fanning hakkında çok fazla şey duymuştu.

“Onu bilemem Bayan Findlay,” dedi. “Ama Eyalet Valisi- ”

Joan Findlay imalı bir şekilde güldü.

“Valiymiş!” dedi, ateşe tükürüp. “Hah. Valinin arkadaşları desek daha doğru olur. Ama yoksul insanlar zengin adamın altınları için ölür ve bu her zaman da böyle olacak, değil mi?”

Arkasında küçük hayaletler kadar sessiz duran iki küçük kıza döndü.

“Annie, erkek kardeşlerini getir. Joanie, sen çorbayı karıştır. Dibini iyice kazı ki yanmasın.” Kaşığı en küçük kızına verdi. Roger’a kendisini takip etmesini işaret edip arkasına döndü.

Bu kamp yeri oldukça fakir görünüyordu. Sığınacak yer oluşturabilmek için yün bir battaniye iki çalının arasına gerilmişti. Joan Findlay mağarayı andıran oyuğun önünde bağdaş kurup oturdu. Roger eğilip kadına baktı.

“*A bhràthair*[21] buraya gelin Yüzbaşı MacKenzie,” dedi, battaniyenin altındaki kuru otların üzerindeki minderde yatan adamı işaret ederek. Roger, adamı görünce şaşkınlığını zor gizledi.

Roger’ın zamanındaki İskoçya’da böyle bir adama spastik derlerdi; şimdiki şartlar altında acaba ne diyorlardı? Belki pek farklı bir şey söylemiyorlardı.

Konuşamıyor, doğru düzgün hareket edemiyordu. Bacakları bir deri, bir kemikti, vücudu tuhaf bir şekilde kıvrılmıştı. Üzerinde lime lime olmuş bir örtü vardı ama ani hareketleri yüzünden örtü açılmış, bacaklarının arasında toplanmıştı. Vücudunun üst kısmı ise çıplaktı, eskimiş gömleği de sürekli kıpırdandığı için buruşmuş ve kaymıştı. Omuzları ve kaburgaları üşümüş ve maviye dönmüştü.

Joan Findlay elini adamın yanağına koydu, Roger’a bakabilmesi için kafasını döndürdü.

“Bay MacKenzie, bu kardeşim Iain,” dedi, sesi sertti.

Sesinde de bir tuhaflık vardı, ağzı çarpıktı ve salyası akıyordu ama bir çift güzel -ve akıllı- ela göz yıkıntıların arasındaki Roger’a baktı. Duygularını ve mimiklerini dizginleyip uzandı, adamın elini tuttu. Korkunç bir histi bu, ceset soğukluğundaki teninin altında kemiklerinin keskinliği ve hassaslığı hissediliyordu.

“Iain Mhor,” dedi sakince. “Adınızı duymuştum. Jamie Fraser size selamlarını yolladı.”

Teşekkür etmek için göz kapaklarını minnettar bir şekilde kıstı adam, sonra yeniden gözlerindeki sakin ışıltıyla Roger’a baktı.

“Yüzbaşı milis kuvvetlerine çağrı yapmak için gelmiş,” dedi Joan, Roger’ın omuzlarının arkasından. “Vali emirler yollamış, değil mi? Belli ki artık isyanlardan ve bozuk düzenden bıkmış, o yüzden de güç kullanarak bastıracağını söylüyor.” Sesinde güçlü bir kinaye vardı.

Iain Mhor gözlerini kız kardeşine çevirdi. Ağzını kıpırdattı, dar göğsü büyük bir çabayla kasıldı. Tükürüğe bulanmış birkaç boğuk hece duyuldu, sonra nefes nefese geri yattı. Gözleri hâlâ Roger’daydı.

“Peki para verecek mi Yüzbaşı?” diye tercüme etti Joan.

Roger bir an tereddüt etti. Jamie’ye bu soruyu sormuştu ama kesin bir cevabı yoktu. Hem arkasında duran kadının, hem de önünde yatan adamın bastırılmış açgözlülüğünü hissetmişti. Findlayler fakirdiler; bu küçük kızların eskimiş elbiselerinden ve çıplak ayaklarından, Iain Mhor’un soğuktan korunmak için sığındığı paspal giysilerden ve yataktan belli oluyordu. Ama dürüstlük, onu cevap vermeye zorladı.

“Bilmiyorum. Henüz bildirilmiş bir şey yok ama olabilir.” Bağışlanacak

para, Vali'nin çağrısına verilecek cevaba bağlıydı; eğer sıradan bir emirle yeterli birlik toplanamazsa, Vali milis kuvvetlerinin çağrılara cevap vermeleri için daha fazla teşvik edici sebep bulmak zorunda kalacaktı.

Iain Mhor'un yüzünde hayal kırıklığının yerini birden boyun eğen bir ifade aldı. Herhangi bir gelire razılardı fakat tek şart da değildi.

"Pekâlâ." Joan'un sesinde de aynı boyun eğme ifadesi vardı. Roger, Joan'un geri çekilip arkasına döndüğünü hissetti ama kendisi hâlâ bakışlarını Iain'ın uzun kirpikli ela gözlerinden alamıyordu. Iain da Roger'a korkusuzca ve meraklı bir şekilde baktı. Roger, gidip gitmemekte kararsız kaldı. Ona yardım etmek istiyordu ama Tanrım, nasıl yardım edebilirdi ki?

Eski püskü örtüye uzandı. Ufak bir şeydi ama hiç yoktan iyiydi.

"Yardım edebilir miyim?"

Ela gözler bir an kapanıp, uysal bir şekilde yeniden açıldılar. Roger işe koyuldu. Iain Mhor'un vücudu bir deri bir kemik olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde ağırdı ve kaldırması çok zordu.

Yine de bu yalnızca birkaç dakikasını almıştı, adamın üstü şimdi düzgünce örtülmüş ve en azından daha sıcaktı. Roger yine ela gözlere baktı ve gülümsedi, başını salladı, tıpkı Iain Mhor gibi tek kelime etmeden otla kaplı yuvadan çıktı.

Joan Findlay'in iki oğlu gelmişti; annelerinin yanında durdular, biri on altı, diğeri on yedi yaşında aslan gibi iki delikanlıydı. Temkinli bir merakla Roger'a baktılar.

"Bu Hugh," dedi Joan, çocuklardan birinin omzuna elini koyarak, sonra diğerine geçti, "bu da Iain Og."

Roger nazikçe başını eğdi.

"Hizmetinizdeyim beyler."

Çocuklar birbirlerine bakıp sırıtarak başlarını yere eğdiler.

"Pekâlâ, Yüzbaşı MacKenzie," dedi Joan Findlay vurgulayarak. "Eğer size oğullarımı verirsem, onları sağ salim eve geri yollayacağınıza söz veriyor musunuz?"

Kadının ela gözleri, tıpkı kardeşininkiler gibi zeki -ve cesur- bakıyordu. Roger gözlerini kaçırmamaya çalıştı.

"Elimden geldiğinde bunun için uğraşacağım hanımefendi. Güven içinde

geri dönecekler.”

Joan’un dudağının kenarı hafifçe büküldü; neyin elinden geldiğini, neyin gelmediğini gayet iyi biliyordu. Başını salladı, ellerini serbest bıraktı.

“Gelecekler.”

Böylelikle Roger, omuzlarında Joan’un güveninin ağırlığıyla oradan ayrıldı.

21 (Gal.) Kardeşim. (ç.n.)

10 BÜYÜKANNE BACON'IN HEDİYELERİ

Son hastamı da muayene ettikten sonra parmak uçlarımda yükseldim, işimi bitirmiş olmanın verdiği mutlulukla rahat rahat gerindim. Düzeltemediğim bütün durumlara, iyileştiremediğim bütün hastalıklara rağmen, elimden geleni gayet iyi bir şekilde yapmıştım.

Tıbbi araç gereçlerimin durduğu kutumun kapağını kapatıp kucağıma aldım; Murray eşyalarımın geri kalanını taşımaya gönüllü olmuştu -karşılığında kurutulmuş sinameki yaprağı ve ilaç kesme aletimi istemişti. Murray de son hastasıyla meşguldü. Kafasında bonesi, boynunda ise şalı olan ufak tefek yaşlı bir kadının mide sorunuyla uğraşıyordu. Vedalaşmak için el salladığımda dalgın bir şekilde başını salladı, arkasına dönüp neşterini aldı. Sonunda neşteri kaynar suya sokmayı unutmamıştı; Brianna'nın büyülü sözlerini fısıldarken dudaklarının kıpırdadığını gördüm.

Soğuk zeminde dikilmekten ayaklarım hissizleşmişti, sırtım ve omuzlarım ağrıyordu ama çok da yorgun sayılmazdım. Acıları dinen insanlar bu gece rahat bir uyku çekeceklerdi. Yaraları temiz bir şekilde sarılan, kol ve bacakları alçıya alınan insanlar artık iyileşmeye başlayacaklardı. Birkaçını da ciddi bir enfeksiyon ve hatta ölüm riskinden kurtardığımı açık yüreklilikle söyleyebilirdim.

Toplanan kalabalığa beslenme ve hijyen konusunda öğütler vererek, kendi vaazımı vermiştim.

"Yeşil yiyenlere ne mutlu, çünkü onların dişleri sağlıklı olacaktır," diye mırıldandım kırmızı sedir ağacına. Mis gibi kokan böğürtlenlerinden toplamak için bir dalı çekip başparmağımın tırnağıyla bir tanesini koparıp ekşi ve ferah kokusunun tadını çıkardım.

"Kıçlarını sildikten sonra ellerini yıkayanlara ne mutlu," diye ekledim, yakınımda duran daldaki tepeli kestane kargasını uyarır gibi parmağımı sallayarak. "Çünkü onlar hasta olmayacaklardır."

Artık kamp yeri ve beraberinde sıcak bir bardak çay görüş alanına girmişti.

"Su kaynatanlara ne mutlu," dedim kuşa, ateşimizin üzerinde asılı duran küçük su kaynatıcısından tüten buharı görünce. "Çünkü onlar insanlığın kurtarıcısı olacaklardır."

"Bayan Fraser?" dedi küçük bir ses, rüyamdan uyanmıştım. Başımı aşağı çevirip baktığımda yedi yaşındaki Eglantine Bacon'ı ve kız kardeşi Pansy'yi gördüm. İkisi de yuvarlak suratlı, sırma saçlı ve çillilerdi.

“Ah, selam. Nasılsınız?” diye sordum gülümseyerek. Gayet iyi görünüyorlardı; bir çocuğun hasta olup olmadığı genelde bir bakışta anlaşılır ve bu iki küçük Bacon’da da güzel bir ışıltı vardı.

“Çok iyiyim hanımefendi, teşekkür ederim.” Eglantine başını öne eğip selam verdikten sonra doğrulup Pansy’nin de başına kibarca dokundu. Nezaketleri göze çarpmıştı -Baconlar kasabalıydı, Edenton’danlardı, kızlar iyi bir şekilde eğitilmişlerdi- Eglantine cebine bakıp bana bir tutam kumaş verdi.

“Büyükanne Bacon size hediye yolladı,” dedi gururla. Muhtemelen dantel ve lavanta kurdeleleriyle işlenmiş bir şapka olan koca şeyi açmaya çalıştım. “Bu sene Toplantı’ya gelemedi ama bunu getirmemizi ve gönderdiğiniz ilaç için teşekkür etmemizi söyledi… ro-ma-tiz-ma.” Sözcüğü dikkatle telaffuz etti, yüzünü ciddiyetle sıktı, sonra doğru söylemenin verdiği gururla rahatladı.

“Teşekkür ederim. Ne kadar güzel!” Büyükanne Bacon’ı düşünerek başlığı havaya kaldırıp inceledim.

O korku veren hanımefendiyle birkaç ay önce Farquard Cambell’ın tarlasında karşılaşmıştım. Farquard’ın yaşlı ve çirkin annesini ziyarete gelmişti. Bayan Bacon, ihtiyar Bayan Campbell kadar yaşlıydı ve torunlarının canını sıkmada en az onun kadar yetenekliydi. Bunun dışında harika bir espri anlayışı vardı.

Defalarca, sesli bir şekilde, yüzüme karşı, bu pozisyondaki bir adamın bu yaştaki karısının benim gibi başı açık dolaşmasını hiç onaylamadığını, şapka ya da eşarp takması gerektiğini söyleyip durmuştu. Yalnızca ‘kenar mahallerde yaşayan ve düşük seviyeli kadınların’ saçlarını açık bıraktıklarını da eklemişti. Gülmüş, kahvaltıdan ve akşam yemeğinden sonra rahatça uyuyabilmesi için Jamie’nin ikinci kalite viskilerinden bir şişe vermiş, söylediklerine de kulak asmamıştım.

Aldığı borcu, kendi yöntemleriyle ödemeyi seçmişti.

“Giymeyecek misiniz?” Eglantine ve Pansy güvenle bana bakıyorlardı. “Büyükannemiz giydiğinizden emin olmamızı söyledi, böylece tam oturup oturmadığını söyleyebiliriz.”

“Öyle dedi demek.” Çaresi yoktu. Başlığı silktim, saçlarımı bir elimle kenara alıp taktım. Şapka alnıma kadar indi. Neredeyse burnuma geliyor, kurdeleler yanaklarıma değiyordu. Kendimi çukurundan dışarı bakan bir sincap gibi hissediyordum.

Eglantine ve Pansy ellerini aşırı bir heyecanla çırptılar. Arkamdan bir yerlerden boğuk sevinç nidaları geliyor gibi hissettim ama dönüp bakmadım.

“Bu güzel hediye için ona teşekkür ettiğimi söyleyin, tamam mı?” Kızların sarı saçlarını okşadım, ikisine de cebimdeki şekerlemelerden verip annelerine yolladım. Tam kafamın üstündeki bu yumruyu çıkarmak için elimi uzatmıştım ki annelerinin orada olduğunu ve muhtemelen bütün bu süre boyunca zaten ağacın oradan baktığını fark ettim.

“Ah!” dedim, şapkamı sanki düzeltiyormuş gibi yaptım. Etrafı daha iyi görebilmek için başlığın kulaklık kısmını bir parmağımla yukarı kaldırdım. “Bayan Bacon! Orada olduğunuzu görmedim.

“Bayan Fraser.” Polly Bacon’ın yüzü hafif pembemsi bir hal aldı -bunun da tek nedeni, hiç şüphesiz soğuk havaydı. Dudaklarını sıkı sıkı kapamıştı ama gözleri kendi başlığının dantellerinin altında adeta raks ediyordu.

“Kızlar size şapka vermek istediler,” dedi, bakışlarını kaçırarak, “ama kayınvalidem size başka bir hediye yolladı. Bu hediyeyi benim getirmem daha iyi olur diye düşündüm.”

Artık büyükanneden başka bir hediye almak isteyip istemediğimden emin değildim ama sunulan bohçayı elimden geldiğince kibar bir şekilde aldım. Yağlı ipekten yapılmış bu küçük bohçanın tatlımsı, hafif yağlı bitkisel bir kokusu vardı. Önüne kahverengi mürekkeple, çalakalem bir bitki resmi çizilmişti; havaya kalkmış bir sapı vardı ve şemsiyeyi andırıyordu. Gözüme tanıdık gelmişti ama tam olarak nereden olduğunu çıkaramamıştım. Bağını açıp avucuma bir miktar küçük koyu kahverengi tohumlardan döktüm.

“Bunlar ne?” diye sordum, şaşkın gözlerle Polly’ye bakarak.

“İngilizcede nasıl dendiğini bilmiyorum,” dedi. “Kızılderililer *dauco* derler. Büyükannenin kendi büyükannesi Catawba Kızılderililerinden bir şifacıydı. Bu tohumları kullanmayı orada öğrenmiş.”

“Gerçekten mi?” Şimdi konu ilgimi epey bir çekmişti. Çizimin tanıdık olduğuna hiç şüphe yoktu; bu bitki bir keresinde Nayawenne’in bana gösterdiği bitki olmalıydı -kadın bitkisi. Emin olmak için sordum.

“Ne işe yarıyor?”

Polly’nin yanakları daha da pembeleşmişti. Eğilip kulağıma fısıldamadan önce, etrafta birinin olup olmadığını kontrol etti.

“Kadının hamile kalmasını engelliyor. Her gün bir bardak suya bir çay kaşığı dolusu bu bitkiden atıyorsunuz. Böylelikle her geçen gün erkeğin tohumu rahme tutunamıyor.” Göz göze geldik. Bakışlarında hâlâ neşeli bir hava olsa da daha ciddi bir hali de vardı.

“Büyükanne sizin büyücü olduğunuzu söyledi. Bu nedenle kadınlara yardım etmek için birçok nedeniniz varmış. Bir parça önlemin, tedaviden daha değerli olduğunu söylememi istedi.”

“Kayınvalidenize teşekkürlerimi iletin,” dedim samimi bir şekilde. Polly’nin yaşlarında ortalama bir kadının beş ya da altı çocuğu olurdu; onun iki kızı vardı ve vakitsiz bir hamilelikle bitkin düşmüş bir kadın havasına sahip değildi. *Belli ki tohumlar işe yaramış.*

Polly başını salladı, gülümsemesine engel olamadı.

“Tamam, söylerim. Ah, bir de kendi büyükannesinin bunun bir kadın sihri olduğunu söylemiş; erkeklere bahsetmemeniz gerekiyor.”

Açıklığa doğru, Jamie’nin Archie Hayes’le konuştuğu yere baktım. Jemmy, Jamie’nin kollarının arasında uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırıyordu. Evet, eminim bazı erkeklerin Büyükanne Bacon’ın şifalarından haberdar olmasının bir sakıncası olmazdı. Roger onlardan biri miydi?

Polly Bacon’la vedalaşıp sandığımı sundurmanın karşısına götürdüm, tohum torbasını da dikkatle içine yerleştirdim. Eğer Nayawenne ve Bayan Bacon’ın büyükannesi haklılarsa, ilaçlarımın arasına çok yararlı bir şey daha eklenmişti. Bree’yle son konuşmamı göz önünde bulundurursam, bu aynı zamanda tam zamanında gelen bir hediyeydi.

Biriktirdiğim küçük tavşan kürkü yığınından bile daha değerliydi. Onları nereye koymuştum? Bir yandan önümdeki adamların konuşmalarını dinleyip, bir yandan da darmadağınık kamp alanına baktım. Adamlar tentenin tam köşesinde duruyorlardı. Eve dönerken yapacağımız yolculuk için boş yemek sepetlerinden birinin kapağını açtım.

“… Stephen Bonnet.”

Bu ad, beynimin içini kemirip duruyordu. Gürültüyle kapağı elimden düşürdüm. Hemen etrafıma baktım ama ne Brianna, ne de Roger duyabilecekleri bir mesafedeydiler. Jamie’nin sırtı bana dönüktü ama konuşan da oydu.

Başlığı kafamdan çıkarıp dikkatlice kızılcık ağacının dalına astıktan sonra Jamie’nin yanına gittim.

Adamların konuştuğu konu her ne ise, beni görünce sustular. Teğmen Hayes minnettar bir şekilde bana tekrar cerrahi yardımım için teşekkür edip oradan ayrıldı. Ağırbaşlı yuvarlak yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

“Stephen Bonnet’den haber var mı?” dedim, teğmen duyamayacak kadar

uzaklaştığında.

“Ben de onu sordum Sassenach. Çay oldu mu?” Jamie ateşe doğru adım atacakken kolundan yakalayıp onu durdurdum.

“Neden?” diye sordum. Kolunu bırakmayınca istemeden de olsa yüzünü bana döndü.

“Çünkü nerede olduğunu bilmek istiyorum,” dedi sakince. Beni anlamıyor gibi görünmeye çalışmıyordu. Göğsümde küçük ve soğuk bir his vardı.

“Hayes nerede olduğunu biliyor mu? Bonnet hakkında bir şey duymuş mu?”

Jamie sessizce başını salladı. Doğruları söylüyordu. Parmaklarımı gevşettim, kolunu çekti -öfkeli bir şekilde değil ama sessiz bir kurtulma hissiyle.

“Bu benim işim!” dedim, hareketine cevaben. Kısık sesle konuşmuştum, Bree’nin ve Roger’ın beni duymamış olmasından emin olmak için etrafa baktım. Roger’ı görememiştim, Bree ise ateşin yanında duruyordu. Jamie’nin çiftliğe yardım etmeleri için işe aldığı Bug çiftiyle konuşuyordu. Jamie’ye döndüm.

“O adamı neden arıyorsun?”

“Tehlikenin nerede olduğunu bilmek sence önemli değil mi?” Bana bakmıyor, arkamda duran birine başını sallayıp gülümsüyordu. Arkama baktığımda Fergus’ın soğuktan kıpkırmızı olmuş elini koltukaltına sokarak ateşe doğru ilerlediğini gördüm. Neşeyle kancasını salladı, Jamie de eliyle selam verdi. Fergus’ın yanımıza gelmesini engellemek için yüzünü tam olarak ona dönmemişti.

O soğuk his geri dönmüştü, sanki biri ciğerimi buz parçasıyla deliyor gibiydi.

“Ah, elbette,” dedim, elimden geldiğinde aldırmaz görünerek. “Nerede olduğunu bilmek istiyorsun ama oraya gitme zahmetine girmeyeceksin, öyle mi?”

Yüzünde gülümsemeyi andıran bir ifade belirdi.

“Ah, evet,” dedi. “Kesinlikle.” Kuzey Carolina’daki nüfus azlığı ve Fraser Tepesi’nin uzaklığı göz önünde bulundurulduğunda, kazara Stephen Bonnet’yle karşılaşma şansımız, ön kapıdan çıkıp denizanasına basmakla eşitti -ve Jamie de bunu gayet iyi biliyordu.

Gözlerimi kısarak Jamie’ye baktım. Dudaklarını büzdü, sonra bıraktı.

Gözlerinde yeniden ciddi bir ifade oluştu. Stephen Bonnet'nin yerini belirlemek istemesinin yalnızca bir nedeni vardı ve ben bunu kesinlikle biliyordum.

"Jamie," dedim, elimi yeniden koluna koydum. "Onu kendi haline bırak. Lütfen."

Kendi elini benim elime koyup sıktı ama bu hareket beni hiç rahatlatmamıştı.

"Canını sıkma Sassenach. Bütün hafta boyunca toplantılarda sorup soruşturdum, Halifax'ten tut, Charleston'a kadar bütün şehirlerden gelen adamlarla konuştum. Kolonideki kimse adamın nerede olduğunu bilmiyor."

"Güzel," dedim. Öyleydi ama büyük bir gayretle Bonnet'yi aramış ve bundan bana hiç bahsetmemiş olması gözümden kaçmamıştı. Üstelik aramayı bırakacağına dair söz de vermemişti.

"Onu kendi haline bırak," diye tekrarladım gözlerimi üzerinden ayırmadan. "Başımızda yeterince bela var; daha fazlasına ihtiyacımız yok." Yanıma yaklaştı, bana dokundukça gücünü hissedebiliyordum, kolu elimin altındaydı, kalçasını kalçama dayamıştı. Kemiklerinin gücü ve içinde yanan ateş, onu ölümcül bir mermi sertliği kıvamına getirmişti.

"Bunun senin işin olduğunu söyledin."Ayırmadan baktığı mavi gözlerinin rengi, sonbaharın ışığıyla solmuştu. "Ancak benim işim olduğunu biliyorum. Benimle misin, değil misin?"

Kanım donmuştu, gittikçe artan telaş tenime iğne gibi batıyordu. Lanet olsun! Bunu istiyordu. Stephen Bonnet'yi aramak için bir neden vardı, yalnızca bir neden.

Topuğumun üzerinde arkama dönüp onu da beraberimde çektim. Böylelikle kollarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde ateşe baktık. Brianna, Marsali ve Bug çifti şimdi bir şeyler anlatan Fergus'ı dinliyorlardı. Fergus'ın yüzü soğuktan ve gülmekten kızarmıştı. Annesinin kucağındaki Jemmy'nin yuvarlak gözlü meraklı yüzü bize dönüktü.

"Onlar senin de," dedim, sesim kısılmıştı ve titriyordu, "benim de işim. Stephen Bonnet onlara, bize yeterince zarar vermedi mi?"

"Hem de çok fazla."

Beni kendine doğru çekti; giysilerinin içinden sıcaklığını hissedebiliyordum ama sesi yağmur kadar soğuktu. Fergus bakışlarını bize doğru çevirdi; sıcacık gülümseyip hikâyesine geri döndü. Ona, şefkat dolu bir ânı paylaşan, baş başa

vermiş bir çift olarak göründüğümüze hiç şüphe yoktu.

“Onu rahat bırakırsam,” dedi Jamie sessizce. “şeytan başımıza musallat olur. Onun ne olduğunu bile bile serbest bırakabilir miyim? Kuduz bir köpeği serbest bırakmak gibi bu Sassenach, bunu yapmamı istemezsin.”

Eli sert, parmakları soğuktu.

“Gitmesine bir kez izin verdin; Kraliyet yine yakaladı. Eğer şimdi serbestse, bu senin hatan değil!”

“Belki serbest olması benim hatam değildir,” dedi, “ama öyle kalmaması kesinlikle benim görevim, tabii eğer başarabilirsem.”

“Senin görevin ailen!”

Çenemi avuçlarının arasına aldı, başını eğdi, gözlerini gözlerime dikti.

“Onları riske atar mıyım sence? Olabilir mi böyle bir şey?”

Kendime hakim olmaya çalıştım, sonra omuzlarımı serbest bıraktım, göz kapaklarım düştü. Derin ve titrek bir nefes aldım. Hemen pes etmeyecektim.

“Her avda risk vardır Jamie,” dedim sakince. “Bunu biliyorsun.”

Elini gevşetti ama hâlâ yüzümdeydi. Başparmağıyla dudaklarıma dokundu.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. Nefesindeki buhar yanağıma değdi. “Ama çok uzun zamandır arıyorum Claire. Onlara zarar gelmeyecek, sana söz veriyorum.”

“Sadece sana mı gelecek? Peki o zaman bize ne olacak?”

Göz ucuyla Brianna’yı gördüm. Hafifçe bize döndü, ebeveyn sevgisinin ışıltısı yüzünden okunuyordu. Jamie de onu gördü; hafif bir sevinç kahkahası duydum.

“Bana hiçbir şey olmayacak,” dedi kesin bir dille. Sıkıca sarılıp şefkatli bir öpücük kondurdu. Ateşin oradan alkış sesleri duyuldu.

“Bir daha!” diye bağırdı Fergus.

“Hayır,” dedim. Coşkulu bir şekilde devam ettim. “Bir daha olmaz. Bir daha Stephen Bonnet’nin ismini duymak falan istemiyorum!”

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı Jamie, elimi avuçlarının arasında sıktı. “Bana güven, Sassenach.”

11 GURUR

Findlayler'in kamp alanından çıkıp, çalı yığınlarından ve ezilmiş çimlerden geçip aşağıya doğru inerken, Roger'ın aklında hâlâ onlar vardı.

İki erkek çocuğun saçları saman sarısıydı, annelerinden uzun da olsalar, kısa boylu sayılırlardı. Buna karşın omuzları genişti. Diğer küçük iki kız kardeş koyu tenli, uzun boylu ve ince yapılıydılar, ela gözlerini annelerinden almışlardı. Roger, erkek ve kız kardeşlerin aralarındaki yaş farkından Bayan Findlay'in iki kez evlendiği sonucunu çıkardı. Görünüşe bakılırsa şu anda ise duldu.

Belki de Brianna'ya, evlenmenin ve çocuk doğurmanın bir kadın için kesinlikle ölümcül olacağı anlamına gelmediğinin kanıtı olarak Joan Findlay'den bahsetmeliydi. Ya da belki bu konuyu konuşmaya bir süre ara vermesi daha iyi olurdu.

Joan ve çocukları dışında, Iain Mhor'un parlak gözleri de aklına çok takılmıştı. Kaç yaşındaydı? Çakıl taşlarıyla döşenmiş yokuştan aşağı kaymamak için bir çam ağacının dalına tutunduğunda bu sorunun cevabını düşündü. Görünüşüne bakarak tahmin etmek imkânsızdı; solgun, eğri yüzünde çizgiler vardı ve yorgun görünüyordu -ancak bu yorgunluğun sebebi yaş değil, acı ve mücadeleydi. On iki yaşlarındaki bir erkek çocuğundan daha uzun boylu değilse de adaşından daha yaşlıydı; Iain Og on altı yaşındaydı.

Büyük ihtimalle Joan'dan gençti; belki de değildi. Joan, bir kadının misafirini evin reisine takdim etmesi gibi, Roger'ı kardeşine takdim ederek ona oldukça saygılı davranmıştı. Demek ki Iain, Joan'dan çok da genç değildi. O halde otuzlu yaşlarında falan mıydı?

Tanrım, dedi kendi kendine, bu durumdaki bir adam bu çağda nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabilmiş? Fakat Roger, Iain Mhor'un yanından uzaklaştığında, küçük kızlardan biri derme çatma sığınağın içine, beraberinde bir kap muhallebiyle girmiş, elinde bir kaşıkla dayısının yanına oturmuştu. Iain Mhor'un yeterince eli kolu vardı, çünkü bir ailesi vardı.

Bunu düşününce Roger'ın göğsü sıkıştı. İçine acıyla mutluluk arası bir his çöreklenmiş, Joan Findlay'in sözlerini düşündükçe de bu his daha çok ağırlaşmıştı.

Onları sağ salim eve geri yolla. Eğer bunu yapamazsa, Joan iki küçük kızıyla ve aciz kardeşiyle baş başa kalacaktı. Acaba hiç malı var mıydı? Merak etmişti.

Sabahki duyurudan bu yana dağda bir sürü şey konuşulduğunu duymuştu. Bu durum tarih kitaplarına girecek kadar önemli olmadığına göre, bu milis mevzusundan pek bir şey çıkmayacağını düşündü. Çıkarsa bile, Iain Og'u ve Hugh Findlay'i tehlikeden korumak için bir yol bulacağına kendi kendine söz verdi. Eğer milislere para ödenecekse, onlar da paylarına düşeni almalılardı.

Bu arada… tereddüt etti. Jocasta Campbell'ın, çadırlarla, arabalarla ve sundurmalarla dolu küçük bir köyü andıran kampını henüz geçmişti. Jocasta, düğünü için -ki artık çifte düğündü- kâhyalar getirtmişti. Alışveriş amaçlı getirtilmiş çiftlik hayvanları, tütün ve mallar dışında, düğün sonrası kutlama için bir sürü sofra örtüsü, yatak, tabak çanak, sehpa, masa, bira fıçısı ve yığınla yemek de vardı. Roger ve Bree bu sabah Bayan Cameron'ın Çin tarzında süslenmiş çiçek böcek desenli çadırında kahvaltı etmişlerdi: sarımsakla süslenmiş kızarmış jambon dilimleri, kremalı ve şekerli yulaf ezmesi, meyve kompostosu, ballı taze mısır, Jamaika kahvesi… hatırladıkça midesi hoş bir duyguyla gurulduyordu.

Bu müsriflikle Findlayler'in fakir kampları arasındaki tezatlık, gönül rahatlığıyla hazmedilecek türden değildi. Ani bir kararla dönüp Jocasta'nın çadırına yöneldi.

Jocasta Cameron, deyim yerindeyse evindeydi; çamura bulanmış çizmeleri çadırın dışında duruyordu. Görmediği için yanında Duncan'la ya da siyahî kâhyası Ulysses'le birlikte çıkıp arkadaşlarını ziyaret ediyordu. Toplantıya katılan insanları çadırına davet etmişti ve gün boyunca çadır misafir akınına uğramıştı. Cape Fear'deki tüm İskoç sosyete ve koloni gelip Jocasta'nın ünlü misafirperverliğinden nasiplerini almışlardı.

Neyse ki tam o an yalnız görünüyordu. Roger, çadırın içine kafasını uzattığında, ayağında terlikler, sandalyesine oturmuş, kafasını geriye atmış Jocasta'yı gördü. Hizmetçisi Phaedre, çadırın açık kapısının orada duran tabureye oturmuş, elindeki iğneyle kucağındaki mavi kumaşın üzerindeki belirsiz ışığa bakıyordu.

Jocasta, Roger'ı fark etti; koltuğunda doğruldu, Roger çadırın kapısına dokunur dokunmaz kafasını o yöne çevirdi. Phaedre, Roger'ın varlığından ziyade hanımının hareketini görüp başını kaldırdı.

"Bay MacKenzie. Ardıçkuşu, siz misiniz?" Bayan Cameron gülümseyerek Roger'a baktı.

Roger güldü, Jocasta'nın davetine uyarak çadıra girmek için başını eğdi.

"Evet. Nereden bildiniz Bayan Cameron? Tek kelime bile etmemiştim.

Ahenkli bir nefes alış verişim mi var?” Brianna halasının körlüğünü diğer duyularıyla telafi etme yeteneğinden bahsetmişti. Ama Roger yine de Jocasta’nın bu esrarengiz yönüne şaşmıştı.

“Adımlarının sesini duydum, sonra da üzerindeki kan kokusunu aldım,” dedi. “Yara yeniden mi açıldı? Gel çocuğum, otur. Çay mı istersin, viski mi? Phaedre, bez getir lütfen.”

Parmakları istemsiz bir şekilde boğazındaki yaraya gitti. Günün karmaşasında yarasını unutmuştu bile ama Jocasta haklıydı; yine kanamış, ensesinde ve gömleğinin yakasında izi kalmıştı.

Phaedre ayağa kalkmış, Jocasta’nın sandalyesinin yanındaki küçük masaya keklerden ve bisküvilerden oluşmuş bir tepsi bırakmıştı bile. Eğer ayaklarının altında toprak ve çim olmasaydı, Roger şu anda kendini Bayan Cameron’ın River Run’daki evinin misafir salonunda zannedebilirdi. Bayan Cameron yün bir ekose pelerine sarınmış, pelerininin broşunu da ihmal etmemişti.

“Önemli değil,” dedi mahcup bir şekilde. Yine de Jocasta, bezi hizmetçinin elinden alıp yarayı temizlemekte ısrar etti. Uzun parmakları soğuk ve şaşırtıcı bir biçimde becerikliydi.

Dağdaki diğer herkes gibi o da is kokuyordu ama normalde yaşlı kadınlarla bütünleştirdiği o küflü koku yoktu.

“Ah, gömleğine de gelmiş,” dedi Jocasta, sertleşmiş kumaşa hoşnutsuz bir şekilde dokunarak. “Yıkayalım mı? Gerçi ıslak bir gömlek giymek isteyip istemeyeceğinden emin değilim; geceden önce kurumaz.”

“Ah, hayır hanımefendi. Teşekkür ederim, bir gömleğim daha var. Yani, düğün için bir gömleğim daha var.”

“Pekâlâ, o halde.” Phaedre küçük bir kap şifalı yağ yapmıştı; lavantanın ve düğünçiçeğinin kokusundan, Claire’in karışımlarından biri olduğunu anladı. Jocasta kabın içindeki yağdan bir çimdik alıp Roger’ın yarasına sürdü. Parmaklarını çenesinin üzerine koydu.

Cildi bakımlı ve yumuşaktı ama yaşının olduğu kadar, havanın da izlerini taşıyordu. Çatlamış kılcal damarlarının yanaklarında oluşturduğu kırmızı noktalar, uzaktan bakıldığında kadına sağlıklı ve canlı bir hava katıyordu. Ellerinde herhangi bir leke yoktu. Varlıklı bir aileden geliyordu; hayatı boyunca sokağa hep eldiven takarak çıkmıştı ama eklemlerinde yumrular oluşmuş, dizginleri çekmekten avuçları hafiften nasır tutmuştu. Etrafındakilere rağmen, bu Leoch kadını çıtkırıldım bir kadın değildi.

Pansumanı bitirince elini hafifçe Roger'ın yüzünde ve başında gezdirdi, saçlarındaki kurumuş yaprağı aldı, sonra ıslak bezle yüzünü silerek onu şaşırtmaya devam etti. Sonra bezi bırakıp Roger'ın elini tuttu, parmaklarını parmaklarına sardı.

"Pekâlâ. Şimdi kendine geldin! Artık insan içine çıkabilir durumda olduğuna göre, söyle bakalım, benimle konuşmaya mı geldin, yoksa yalnızca geçerken mi uğradın?"

Phaedre çay bardağını ve kek tabağını Roger'ın yanına koydu ama Jocasta, Roger'ın sol elini tutmaya devam ediyordu. Bu tuhaf ama beklenmedik samimi ortam, Roger'a isteğini söylemeye başlaması için cesaret vermişti.

Açık ve net konuştu; papazın daha önceden bu tür hayır işleri için isteklerde bulunduğunu duymuştu ve konuyu öylece akışına bırakmanın en iyisi olduğunu düşündü. Böylelikle son kararı dinleyiciye bırakacaktı.

Jocasta, hafifçe kaşlarını çatarak dikkatli bir şekilde dinledi. Konuşmasını bitirince Jocasta'nın bir süre durup düşüneceğini sanmıştı ama o cevabını hemen verdi.

"Evet," dedi, "Joanie Findlay'i ve kardeşini tanıyorum. Haklısın, kocası iki sene önce öldü. Jamie Roy bana dün Joanie'den bahsetti."

"Ah, öyle mi?" Roger kendini aptal gibi hissetti.

Jocasta başını sallayarak onayladı. Düşünceli bir şekilde dudaklarını bükerek arkasına yaslandı.

"Bu sadece yardım etme meselesi değil, biliyorsun," dedi Jocasta. "Bu beni mutlu etti. Ancak Joan Findlay gururlu bir kadındır, bu bağışı kabul etmez." Sesinde, sanki Roger'ın bunu çoktan anlamış olması gerektiğini düşünüyormuş gibi, hafif bir sitem vardı.

Belki de gerçekten anlamalıydı. Ama Findlayler'in fakirliğinden çok etkilenmiş, kendini o anın etkisine kaptırmıştı. Fakir bile olsa, Joan Findlay'in sahip olduğu en değerli şeye, gururuna sadık kalacağı aklına gelmeliydi.

"Anlıyorum," dedi yavaşça. "Ama eminim onu incitmeden yardım etmenin bir başka yolu vardır, değil mi?"

Jocasta hafifçe kafasını yana çevirdi, sonra diğer tarafa çevirdi. Bu hareketi Roger'a tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti. Tabii ya, Bree bir şey düşündüğünde ara sıra bu hareketi yapardı.

"Olabilir," dedi. "Findlayler bu geceki şölende -düğün şöleninde- olacaklar

ve güzelce doyacaklar. Ulysses, eve dönüş yolu için yemeklerden onlara da ayırır. Hem böylelikle artan yemekler de bozulmaktan kurtulur.” Gülümsedi, sonra yüzünde yeniden ciddi bir hava belirdi.

“Peder,” dedi, morali düzelmiş gibiydi.

“Peder mi? Peder Donahue mu?”

Jocasta gür kaşını kaldırıp Roger’a baktı.

“Dağda başka bir peder tanıyor musun? Elbette o.” Boştaki elini kaldırıp Phaedre’a yanına gelmesini işaret etti.

“Buyurun Bayan Jo.”

“Şu sandıkların içine bak,” dedi Jocasta, hizmetçinin koluna dokunarak. “Battaniyeler, şapkalar, bir iki önlük, pantolon, gömlek bunları idareli kullanabilirler.”

“Çoraplar,” dedi Roger hemen, küçük kızların pis ve çıplak ayaklarını düşünerek.

“Çoraplar.” Jocasta başıyla onayladı. “Bir sürü şey var ama kaliteli yünden ve iyi durumdalar. Çantam Ulysses’te. Sana on şilin -sterlin- vermesini ve parayı önlüklerden birine sarmasını söyle. Eşyaları toplayıp Peder Donahue’ya götür. Joan Findlay için olduğunu söyle ama nereden aldığını söyleme. O ne söyleyeceğini bilir.” Yine başını salladı, mutluydu. Eliyle hizmetçinin kolundan çekip gitmesini işaret etti.

“Yola çık ve bu işlerle ilgilen.”

Phaedre söyleneni yapıp çadırdan çıktı, durup diktiği mavi şeyi salladı, sonra dikkatle katlayıp taburesine koydu. Bu, Brianna’nın gelinliği için işlemeli bir korseydi. Roger korseyi görmüştü, üzerinde kibar dantel kurdeleler vardı. Bir anda Brianna’nın, koyu mavi korsenin üzerindeki beyaz göğüsleri gözlerinin önüne geldi. Zar zor dikkatini toplayıp konuşmaya geri döndü.

“Affedersiniz?”

“Dedim ki tamam mı?” Jocasta gülümseyerek bakıyordu, sanki Roger’ın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bilmiş bir ifadesi vardı. Gözleri Jamie’nin ve Bree’nin gözleri gibi maviydi ama onlarınkiler kadar koyu değildi. Bakışlarını Roger’a dikmişti ya da en azından ona çevirmişti. Yüzünü göremediğini biliyordu ama sanki Roger’ın içini görebiliyormuş gibi tuhaf bir his yayıyordu.

“Evet, Bayan Cameron. Çok naziksiniz.” Vedalaşmak için ayağa kalktı. Jocasta’nın elini çekeceğini düşünmüştü. Ama tam tersi oldu, Roger’ı daha da sıkı tuttu.

“O kadar hızlı değil. Sana söyleyecek birkaç şeyim var genç adam.”

Roger yeniden sandalyesine kuruldu.

“Elbette Bayan Cameron.”

“Şimdi mi konuşsam, yoksa iş bittikten sonra mı konuşsam, bilemedim. Ama madem şimdi buradasın…” Roger’a doğru eğildi.

“Yeğenim sana, onu varisim yapmak istediğimden bahsetti mi?”

“Evet, bahsetti.”

Yeniden tetikteydi. Brianna, bu özel teklif karşısında ne düşündüğünü açık seçik belirtmişti. Roger, Brianna’nın itirazlarını, kendisinin yapacağından daha nazik bir şekilde dile getirmeyi umdu. Boğazını temizledi.

“Karımın bundan onur duyacağından eminim Bayan Cameron,” diye girişti söze. Temkinliydi, “ama…”

“Öyle mi?” diye sordu Jocasta. “Ben öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Fakat onu benden daha iyi tanıdığına hiç şüphe yok. Öyle ya da böyle, fikrimi değiştirdiğimi ona söylemek istiyorum.”

“Aa! Yani tabii, eminim- ”

“Gerald Forbes’a River Run’ı ve içindeki her şeyi Jeremiah’ya bırakmasını söyleyen bir vasiyet yazmasını söyledim.”

“Kime?” Beyninin, bağlantıları kurmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. “Jemmy’ye mi?”

Jocasta hâlâ arkasına yaslanmış duruyor, sanki Roger’ın yüzüne bakıyordu. Sonra elini hiç bırakmadan oturduğu yerde doğruldu. Roger, Jocasta’nın elini tutmasının nedeninin, fiziksel bağlantılarından düşüncelerini anlaması olduğunu fark etti.

Parmaklarının söyleyebileceği her şeyi anladığını düşündü. O kadar şaşırmıştı ki nasıl tepki vereceğini bilemedi. Tanrım, Bree buna ne diyecekti?

“Evet,” dedi ve hoşnut bir ifadeyle gülümsedi. “Kadın evlendiğinde, sahip olduklarının kocasının da üstüne geçtiği aklıma geldi. Malı Bree’nin üzerine yapmamın bir anlamı olmadığını söylemiyorum ama bu çok zor. Ben olsam mecbur kalmadıkça işin içine avukatları dahil etmezdim. Bence hukuka

başvurmak her zaman hatadır. Sizce de öyle değil mi, Bay MacKenzie?”

Şaşkınlık içinde, açık açık hakarete uğradığını fark etti. Yalnızca hakarete uğramamış, aynı zaman da ikaz edilmişti. Yapmıştı! Roger’ın Brianna’nın mirasının peşinde olduğunu düşünmüş ve mirastan pay almak için herhangi bir hukuki yola başvurmaması konusunda onu ikaz etmişti. Roger şaşkınlıktan ve öfkeden ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra kendini toparladı.

“Bakın, Joan Findlay’in gururunu önemsiyorsunuz ama benim de bir gururum olduğunu düşünmüyor musunuz? Bayan Cameron, böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret- ”

“Sen yakışıklı bir çocuksun, Ardıçkuşu,” dedi, elini sıkı sıkı tutarak. “Yüzünü hissettim. Soyadın MacKenzie ve bu da elbette soylu bir isim. Ama İskoçya’da çok fazla MacKenzie var, öyle değil mi? Onurluları var, onursuzları var. Jamie Roy akrabası olduğunu söylüyor ama belki de bunun nedeni kızıyla sözlü olmandır. Aileni tanıdığını sanmıyorum.”

Şaşkınlık yerini gergin kahkahalara bıraktı. Ailesini tanımak mı? Buna pek ihtimal yoktu; peki Jocasta’nın kendi erkek kardeşi Dougal’ın torunu olduğunu ona nasıl anlatabilirdi? Eğer soy ağacının derinliklerine biraz daha inilirse, Roger’ın sadece Jamie’nin yeğeni değil, aynı zamanda Jocasta’nın da yeğeni olduğunu nasıl açıklardı?

“Bu hafta Toplantı’da konuştuğum insanlar da aileni tanımıyorlar,” diye ekledi. Başını avını izleyen bir doğan gibi yana çevirdi.

Demek öyle. Demek Jocasta bir süredir etrafa Roger’ı soruyordu ve atalarına dair herhangi bir bilgi bulamamıştı. Kesinlikle şüpheli bir durumdu.

Jocasta’nın, kendisini Jamie’yi sömüren bir fırsatçı mı, yoksa Jamie ile birlikte dolap çeviren bir düzenbaz olarak mı gördüğünü merak etti. Hayır, bu uzak bir ihtimaldi; Bree, Jocasta’nın aslında malını Jamie’ye bırakmak istediğini ama bu yaşlı ayak bağıyla yakın ilişkide olmak istemeyen Jamie’nin bunu reddettiğini söylemişti. Roger, Jamie’nin ne kadar akıllı olduğunu bir kez daha anlamıştı.

Oturaklı bir cevap yapıştırmasına fırsat kalmadan, Jocasta Roger’ın elini okşadı, hâlâ gülümsüyordu.

“Ben de her şeyimi bebeğe bırakmaya karar verdim. Böylelikle sorun temiz bir şekilde hallolmuş olacak, değil mi? Bebek Jeremiah sağ salim büyüyene kadar Brianna parayı kullanabilecek.”

Yüzü gülümsese de sesinde hâlâ uyarıcı bir ton vardı. Boş gözlerini

Roger’ın yüzünden ayırmıyordu.

“Ne? Tanrı aşkına, ne demek istiyorsunuz siz?” Taburesini itti ama Jocasta elini sıkıca tutmuştu. Yaşına rağmen oldukça güçlüydü.

“Gerald Forbes vasim olacak, mülkümü yönetecek üç tane de vekil var,” dedi. “Eğer Jeremiah’ya herhangi bir şey olursa, her şey yeğenim Hamish’e kalacak.” Suratında oldukça ciddi bir ifade oluştu. “Bir kuruş bile alamazsın.”

Parmaklarını öyle sert bir şekilde sıktı ki Jocasta’nın kemiklerinin birbirine geçtiğini hissetti. Jocasta güçlükle nefes aldı ama Roger elini gevşetmedi.

“Çocuğa zarar vereceğimi düşündüğünüzü mü söylüyorsunuz?” Sesini kendisi bile zor duydu.

Jocasta’nın beti benzi attı. Yine de dişlerini sıktı, çenesini havaya kaldırdı, ağırbaşlı görüntüsünden ödün vermedi.

“Ben öyle mi dedim?”

“Çok fazla şey söylediniz ve söylemedikleriniz söylediklerinizden daha sert. Beni nasıl bu tür şeylerle itham edersiniz?” Elini bıraktı.

Jocasta diğer eliyle kızaran parmaklarını okşadı, dudaklarını büzdü. Çadırın brandası rüzgâr yüzünden çıtırtılar çıkartarak inip kalkıyordu.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Eğer seni herhangi bir şekilde yanlış değerlendirdiysem özür dilerim Bay MacKenzie. Aklımdan geçenleri bilmenin senin için de gerekli olduğunu düşündüm.”

“Benim için de mi? Başka kim için?” Ayağa kalktı, kapıya doğru döndü. Çadırı terk etmeden önce porselen kek ve bisküvi tabaklarını yere fırlatıp parçalamamak için kendini zor tuttu.

“Jeremiah için,” dedi Jocasta, Roger’ın arkasından. “Ve Brianna için. Hatta belki senin için de.”

Jocasta’ya bakarak etrafta dönmeye başladı.

“Benim için mi? Ne demek istiyorsunuz?”

Jocasta omuzlarını silkti.

“Çocuğu yalnızca o olduğu için sevemiyorsan bile, en azından ona sahip oldukları için iyi davranırsın diye düşündüm.”

Roger, Jocasta’ya baktı, kelimeler boğazında düğümlenmişti. Yüzü ateş gibi olmuş, kan kulaklarına hücum etmişti.

“Ah, nasıl olduğunu biliyorum,” dedi Jocasta. “Bir erkeğin, karısının başka bir adamdan yaptığı çocuğa karşı pek hoş şeyler hissetmemesi anlaşılır bir şey. Ama eğer- ”

Roger, Jocasta’ya yaklaştı, kadını ürküterek omuzlarından sert bir şekilde tuttu. Jocasta gözlerini kırpıştırarak başını eğdi, mumun alevleri göğsündeki broşuna yansıdı.

“Hanımefendi,” dedi, yüzüne karşı sakince konuşarak. “Sizin paranızı istemiyorum. Karım da istemiyor. *Oğlum* da istemeyecek. Paranızı bir tarafınıza sokun, oldu mu?”

Kadını bırakıp çadırdan çıktı, şaşkınlıkla arkasından bakan Ulysses’in yanından geçip gitti.

12 GÜÇ

İnsanlar her gün yaptıkları gibi, yolları üzerindeki her ateşi ziyaret ederek, akşamın toplanan gölgelerine doğru ilerlediler. Fakat bugün dağda farklı bir duygu vardı.

Bu kısmen, vedalaşmanın tatlı mutsuzluğuydu; arkadaşların gitmesi, yeni bulunan aşkların ayrı düşmesi, bazı yüzlerin sonsuza dek son kez görüldüğünün bilinmesi. Kısmen beklentiydi; ev özlemi, ev yolunun zevkleri ve tehlikeleri. Kısmense bitkinlikti; hasta çocuklar, sorumluluktan usanmış erkekler, dışarıdaki ateşlerde yemek pişirmekten, eyerlerin ve semerlerin takviyesiyle ailesinin giysi, sağlık ve yemek ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmaktan tükenmiş kadınlar.

Bu üç durumu da anlayabiliyordum. Yeni insanlarla tanışma ve yeni sohbetlere girme heyecanının ötesinde, ilginç hastalıklar görerek, iyileşebilecek olanı iyileştirerek ve iyileştirilemeyene bir çare arayarak yeni hastalarla buluşma zevkine de -acımasız taraflarına rağmen, gerçekten bir zevkti- erişmiştim.

Ama ev özlemi çok güçlüydü: Kocaman bir kazanı ve ızgarası olan geniş ocağım, ısırganotu ve kurutulmuş lavanta desteleri asılı ameliyathanemin aydınlık huzuru, öğleden sonraki cansız güneş. Yumuşak ve temiz kuş tüyü yatağım, biberiye ve civanperçemi kokan keten çarşaflarım.

Bir anlığına gözlerimi kapadım, o huzur dolu limanın davetkâr görüntüsünü hayal ettim. Sonra gözlerimi yeniden gerçekliğe açtım: Yanmış yulaf kurabiyesi artıklarından kararmış, eski püskü bir tava; sırılsıklam ayakkabılar ve donmuş ayaklar; çakıl ve kum içinde kalmış ıslak giysiler; içinde -fareler tarafından dişlenmiş- bir somun ekmekten, on elmadan ve bir kalıp peynirden başka bir şey kalmayan sepetler; ciyak ciyak bağıran üç bebek; göğüsleri ağrıyan ve göğüs uçları çatlamış bitkin ve genç bir anne; yeni sinirlenmeye başlayan beklenti dolu bir gelin; adet kasılmaları geçiren bembeyaz suratlı bir hizmetçi; tıpkı ayılar gibi kampın içinde gezinip duran ve toparlanmaya hiçbir yardımı dokunmayan dört çakırkeyif İskoç -ve aynı durumda bir Fransız- … bir de Lizzie'ye eşlik etmek isteyen ve karnıma derin ağrılar saplayan zamansız adet dönemim -neyse ki son zamanlarda daha nadir olmaya başladı.

Dişimi sıktım, bir çalı kümesinin üzerinden soğuk ve ıslak bir bez aldım, bacaklarımı birbirine yapıştırıp küçük adımlarla yokuşun aşağısındaki kadınların tuvalet olarak kullandıkları hendeğe gittim.

Geri döndüğümde beni karşılayan ilk şey, sıcak metal kokusuydu. Çok

anlamlı Fransızca bir şey söyledim -L'Hôpital des Anges'ta edindiğim faydalı bir ifade biçimiydi.

Marsali'nin ağzı açık kaldı. Germain hayranlıkla bana bakıp söylediğim şeyi doğru olarak ve güzel bir Parisli aksanıyla tekrarladı.

"Üzgünüm," dedim, Marsali'ye özür dileyen gözlerle bakıp. "Biri çaydanlığı ateşte bırakmış."

"Önemli değil Claire anne," dedi içini çekerek. Yeniden ciyaklamaya başlayan küçük Joanie'yi güldürmeye çalıştı. "Babasının öğrettiği şeylerden daha kötü değildi. Hiç kuru bez var mı?"

Ben de sıcak ısıtıcıyı kaldırabilmek için kuru bir bez ya da bir tutacak arıyordum ama ıslak bebek bezlerinden ve nemli çoraplardan başka bir şey bulamadım. Çaydanlığı almak zordu ve ben bunu feda etmek istemiyordum. Elimi eteğime dolayıp çaydanlığın kulplarından tutup ateşten aldım. Isı, yıldırım hızıyla ıslak kumaşın içine sızınca hızla elimden bıraktım.

"*Merde*![22]" dedi Germain.

"Evet, aynen," dedim, kabaran başparmağımı emerek. Çaydanlık ıslak yaprakların üstünde buharlar çıkarıyordu. Tekmeleyip çamurlu yola doğru yuvarladım.

"*Merde, merde, merde, merde,*" dedi Germain, sesimin mutlu bir yankısı gibi. Sözcüğü şarkıya uyarlayarak mırıldanmaya başladı -o sırada hiç zamanı olmayan bir müzikal yetenek gösterisiydi.

"Sus çocuğum," dedim.

Susmadı. Jemmy, Joan'la uyum içinde bağırmaya, Lizzie -ki, Er Ogilvie'nin mecburi gidişiyle bunalıma girmişti- çalının altında inlemeye ve aniden dolu yağmaya başladı. Küçük buz kütleleri başıma çarparak yere düşüyordu. Daldaki ıslak başlığı çekip başıma bağladım. Kendimi bir mantarın altına gizlenmiş bir kurbağa gibi hissediyordum.

Tek eksiğim siğildi sanki.

Dolu kısa sürdü. Telaş ve patırtı azaldığında, patikaya tırmanan çamurlu çizmelerin sesi yankılandı. Jamie'nin yanında Peder Kenneth Donahue, saçlarında ve omuzlarında ise dolu vardı.

"Pederi çay içmeye getirdim," dedi, açıklığa doğru yaklaşarak.

"Hayır, getirmedin," diye çıkıştım. Eğer Stephen Bonnet meselesini unuttuğumu sanıyorsa yanılıyordu.

Sesimin geldiği yöne doğru döndüğünde, şapkalı halimi görünüp abartılı bir şaşkınlık ifadesi takındı.

“Bu sen misin Sassenach?” diye sordu alaycı bir tavırla. Öne doğru eğilip şapkamın fırfırının altına baktı. Peder orada olduğu için, Jamie’nin hassas bir yerlerine tekme atmamak için kendimi tuttum, onun yerine kendimi, tıpkı Medusa gibi, bakışlarımla onu taşa çevirme girişiminde bulunarak avuttum.

Bir yandan az önce söylediğim Fransızca sözcüğü şarkı gibi söyleyip, bir yandan da küçük daireler çizerek dans eden Germain Jamie’nin dikkatini dağıttığı için bakışlarımı fark etmedi. Peder Donahue, hiç Fransızca bilmiyormuş gibi görünmeye çalışmaktan kıpkırmızı olmuştu.

“Tais toi, crétin,[23]*”* dedi Jamie, kürk torbasına elini sokarak. Bunu oldukça sevimli bir şekilde ama itaat edilmeyi içtenlikle bekleyen birinin tonuyla söylemişti. Germain aniden durdu, ağzı açık kalmıştı. Jamie hızlı bir şekilde ağzına şeker tıkadı. Germain şarkıları unutup ağzını kapatarak dikkatini şekere verdi.

Gömleğimi tutacak olarak kullanarak çaydanlığı aldım. Jamie eğildi, koca bir dal alıp çaydanlığın kulpuna geçirdi.

“*Voilà*!” dedi.

“*Merci*,” dedim, pek minnettar görünmesem de. Yine de dalı alıp dumanı tüten çaydanlığı önümde tutarak en yakın dereye doğru ilerlemeye başladım.

Kayayla dolu bir dereye ulaştığımda çaydanlığı yere bıraktım, şapkamı çıkarıp sazlara doğru fırlattım, çamurlu ayaklarımla iyice çiğnedim.

“Söylemek istediğim, kötü göründüğün falan değildi Sassenach,” dedi arkamdan gelen neşeli bir ses.

Kaşımı kaldırıp o yöne baktım.

“Güzel göründüğümü de söylemedin, değil mi?”

“Hayır. Seni zehirli bir şapkalı mantar gibi göstermiş. Takmasan çok daha iyi,” dedi.

Beni kendine doğru çekip öpmek için eğildi.

“Seninle aynı fikirde değilim diyemem,” dedim, dudaklarıma bir santim kala, sesim onu durdurdu. “Ama bir santim daha yaklaşırsan dudağını ısıracağım galiba.”

Az önce kaldırdığı taşın altından eşekarısı kovanı çıkmış gibi doğrulup, çok

yavaş bir şekilde ellerini belimden çekti.

“Ah,” dedi, kafasını yana çevirdi, dudaklarını sıkarak beni izledi.

“Biraz da yorgun görünüyorsun Sassenach.”

Bunun doğru olduğuna hiç şüphe yoktu fakat duyduğum anda gözyaşlarına boğulacak gibi oldum. Belli etmiş olacağım ki çok kibar bir şekilde elimden tutup beni koca bir kayaya götürdü.

“Otur,” dedi. “Gözlerini kapa, *a nighean donn*[24].

Dinlen biraz.”

Oturdum, gözlerimi kapadım, omuzlarımı serbest bıraktım. Çalkalama seslerinden ve sessiz tıngırtılardan, çaydanlığı temizleyip doldurduğunu anladım.

Dolu çaydanlığı ayağımın dibine koyduğunda hafif bir çınlama sesi duyuldu. Sonra yanımdaki otlara sessizce oturdu. Nefesini, akan burnunu koluna sildiğinde de burnunu çektiğini duydum.

“Üzgünüm,” dedim sonunda gözlerimi açarak.

Arkasına döndü, yarım ağızla gülümseyip bana baktı.

“Neden Sassenach? Benimle aynı yatakta yatmayı reddetmişsin gibi bir şey değil bu ya da en azından umarım o safhaya gelmemişizdir.”

Sevişmek o anda listemin kesinlikle en sonundaydı ama buna hafifçe gülümseyerek cevap verdim.

“Hayır,” dedim kederli bir şekilde. “İki hafta yerde uyuduktan sonra, kimseyle aynı yatakta yatmayı reddetmem.” Bunu duyan Jamie kaşlarını çattı. Güldüm.

“Hayır,” diye yineledim. “Ben sadece… yorgunum.” Karnıma ağrılar giriyordu. Yüzümü buruşturup ellerimi ağrıyan yere bastırdım.

“Ah!” dedi Jamie, birden her şeyi anlamıştı. “O şekil bir yorgunluk yani.”

“O şekil bir yorgunluk,” diyerek onayladım. Ayak parmağımla çaydanlığı ittirdim. “Bunu geri götürsem iyi olur; söğüt dalı demlemek için su kaynatmam lazım. Uzun sürüyor.” Sürerdi; bir saat kadar sürecekti, krampların bayağı bir arttığı zamana kadar yani.

“Söğüt dalının canı cehenneme,” dedi, gömleğinin içinden gümüş bir matara çıkartarak. “Bunu dene. En azından kaynatmaya gerek yok.”

Kapağını açıp kokladım. Viskiydi, hem de çok iyi bir viski.

“Seni seviyorum,” dedim samimiyetle. Güldü.

“Ben de seni seviyorum Sassenach,” dedi, kibarca ayağıma dokundu. Ağız dolusu bir yudum alıp yavaşça yuttum. Boğazımdan güzelce aktı, yolunu buldu, rahatlatıcı bir buhara dönüştü. Kehribar renkli kokusu bütün benliğimi kapladı, rahatsızlığımın kaynağına ferahlatıcı filizlerini saldı.

“Ohh,” dedim içimi çekerek. Bir yudum daha aldım. Tadına daha iyi varmak için gözlerimi kapadım. Bir keresinde bir İrlandalı tanıdığım, çok iyi bir viskinin ölüyü bile diriltebileceğinden bahsetmişti. Kesinlikle buna karşı çıkmaya niyetim yoktu.

“Bu harika,” dedim gözlerimi açarken. “Nereden buldun?” Eğer viskiler hakkında -Jamie’nin evin arkasındaki tepede damıttığı saf ispirtolardan- bir şeyler öğrenebildiysem, bunun yirmi yıllık bir Scotch olduğunu söyleyebilirdim.

“Jocasta,” dedi. “Bunu Brianna ve genç kocasına düğün hediyesi olarak vermişti ama senin daha çok ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

“Bu konuda haklısın.”

Samimi bir sessizlik içinde oturduk, yavaşça viskimi yudumladım. Cinnet getirip etraftaki herkesi katletme isteğim, mataradaki viskiyle orantılı bir biçimde azalıyordu.

Yağmur yine uzaklaşmış, yapraklardaki damlalar sakince damlıyordu. Yakınlarda bir köknar vardı; havadaki ıslak yaprakların, için için yanan ateşlerin ve sırılsıklam kumaşların ağır kokusunu bastıran reçinesinin ferah ve keskin kokusunu duyabiliyordum.

“Son âdetinin üstünden üç ay geçti,” dedi Jamie. “Herhalde artık bitmiştir diye düşünmüştüm.”

Bu tür şeyleri nasıl zekice gözlemlediğine hep şaşırmışımdır. Ama sonuçta o bir çiftçi ve aile reisiydi. Sahip olduğu her dişi hayvanın jinekolojik geçmişini ve kızışma döngüsünü yakından biliyordu; kızışma ya da doğurma dönemim gelmediği için bana ayrıcalık tanıyacağını zannetmek için bir nedenim yoktu.

“Bu öyle aniden kapanan bir musluğa benzemiyor,” dedim sinirli bir şekilde. “Maalesef. Önce seyrekleşiyor, sonra kesiliyor. Ama ne zaman kesileceğini bilemezsin.”

“Ah.”

Öne eğildi, kollarını dizlerine dayadı, boş gözlerle akıntıya kapılan dalları seyretti.

“Bence bitmesi çok daha iyi olurdu. Daha az karmaşa olurdu, değil mi?”

Vücut sıvılarına göre haksız kıyaslamalar yapma isteğimi bastırdım.

“Belki de öyle olur,” dedim. “Haber veririm sana, olur mu?”

Hafifçe gülümsedi ama konuyu uzatmayacak kadar da akıllıydı; sesimdeki tatsızlığı duyabilmişti.

Viskiden birkaç yudum daha aldım. Bir ağaçkakanın keskin gürültüsü - Jamie bu türün yeşil ağaçkakan olduğunu söyledi- ormanın içinde yankılandı, sonra yeniden her yer sessizliğe büründü. Bu havada dışarıda yalnızca birkaç kuş vardı; çoğu bulabildiği ilk sığınağın altına girmişti. Buna rağmen derenin aşağı kısımlarından bir yerden gelen küçük göçmen ördek sürüsünün geveze vaklamalarını duyabiliyordum. Onlar yağmurdan etkilenmiyorlardı.

Jamie birden gerindi.

“Ah… Sassenach?” dedi.

“Ne oldu?” diye sordum şaşkın bir şekilde.

Kafasını alışılmadık bir utangaçlıkla çevirdi.

“Hata mı ettim bilmiyorum Sassenach ama eğer hata ettiysem, beni affetmen gerek.”

“Tabii ki,” dedim kuşkuyla. Onu neden affetmem gerekiyordu? Muhtemelen sevişmekle ilgili bir şey değildi. Saldırı, kundakçılık, eşkıyalık ya da dine hakaret etmekle ilgili olabilirdi. Tanrım, umarım Bonnet’yle ilgisi yoktu.

“Ne yaptın?”

“Bence hiçbir şey,” dedi, süklüm püklüm bir şekilde. “Sadece senin bir şey yapacağını söyledim.”

“Hı?” dedim küçük bir şüpheyle. “Neymiş o? Eğer Farquard Campbell’a korkunç yaşlı annesini bir kez daha ziyaret edeceğimi söylediysen…”

“Ah, hayır,” dedi. “Öyle bir şey değil. Josiah Beardsley’e belki bugün bademciklerini alacağını söyledim.”

“Ne yapacağımı söyledin?” Gözlerimi kocaman açıp Jamie’ye baktım. Bir gün önce, hayatımda gördüğüm en apseli bademciklere sahip genç olan Josiah Beardsley’le tanışmıştım. Lenflerinin şişkinliği karşısında öyle şaşırmıştım ki

akşam yemeğinde bile herkese gördüklerimi en ince ayrıntısına kadar anlatmıştım. Hatta Lizzie kusacak gibi olmuştu, o yüzden ben de ikinci patatesini Germain'e vermiştim. Ameliyat tek etkili tedavi olacaktı. Yine de Jamie'nin işleri karıştıracağını hiç hesaba katmamıştım.

"Neden?" diye sordum.

Jamie bana bakarak arkasına yaslandı.

"Onu istiyorum Sassenach."

"Öyle mi? Neden?" Josiah en fazla on dört yaşındaydı ya da en azından kendisi öyle olduğunu düşünüyordu; ne zaman doğduğundan tam emin değildi ve anne babası bunu söyleyemeyecek kadar uzun zaman önce ölmüşlerdi. On dört yaş için bile fazla küçük ve yetersiz beslenmiş görünüyordu, bacakları raşitizmden hafifçe bükülmüştü. Üstelik çeşitli parazit enfeksiyonu belirtileri gösteriyordu ve tüberküloz ya da kötü bir bronşit olabilirdi.

"Kiracı, tabii ki."

"Öyle mi? Başa çıkamayacağın kadar çok adayın olduğunu düşünüyordum."

Sadece öyle düşünmemiştim; biliyordum da. Kesinlikle paramız yoktu. Jamie'nin Toplantı'da yaptığı ticaret, hırdavat, pirinç, alet, tuz ve diğer küçük şeyler için Cross Creek'teki tüccarlara yaptığımız borcu -tam olarak olmasa da- kapamaya yetmişti. Bir yığın toprağımız vardı -bir çoğu ormandı- ama bu topraklara insan yerleştirmek ve ekip biçmelerini söylemek anlamsızdı. Chisholmlar ve McGillivrayler yeni kiracı bulma konusunda bizi geçiyorlardı.

Jamie bu karışıklıklara aldırış etmeyip başını salladı.

"Evet. Josiah muhtemelen henüz delikanlı."

"Hmm," dedim şüpheyle. Çocuğun bıçkın göründüğü doğruydu ve büyük ihtimalle Jamie 'muhtemelen' sözcüğüyle söylemek istediği buydu; bu kadar zaman tek başına hayatta kalabilmiş olması bunun bir kanıtıydı. "Belki öyledir. Çoğu gibi. Özellikle onu istemene neden olacak nesi var?"

"On dört yaşında."

Jamie'ye baktım, sorgulayan bir tavırla kaşımı kaldırdım. Çarpık bir biçimde gülümsedi.

"On altı ila altmış yaş arası her erkek milis kuvvetlerine girmek zorunda Sassenach."

Midemin dibinde nahoş bir kasılma hissettim. Vali'nin tatsız emirlerini unutmamıştım ama bunun sonuçlarının ne olabileceğini düşünecek zamanım da olmamıştı.

Jamie iç çekip kollarını uzattı, parmaklarını çıtlattı.

"Yani yapacak mısın?" diye sordum. "Milis bölüğü kurup gidecek misin?"

"Zorundayım," dedi sadece. "İplerim Tryon'ın elinde ve çekip çekmeyeceğini görmek istemiyorum, tamam mı?"

"Ben de bundan korkuyordum."

Jamie'nin bu konudaki net fikri maalesef doğruydu. Geniş bir yerleşim yerini içine alan vahşi taşraları ele geçirecek sadık ve uzman bir adam arayan Vali Tryon, Treaty Line'ın doğusundaki Kraliyet'e ait toprakları Jamie'ye hibe etmeyi teklif etmişti ve on sene boyunca da görevden muaf olma talebi de olmayacaktı. Dağlardaki yerleşim yerlerinin zorlukları göz önünde bulundurulduğunda, göründüğü kadar cömert bir teklif de değildi.

Sorun, bu tip toprak sahiplerinin yasal olarak otuz yaşını geçmiş, iyi halli beyaz Protestan erkeklerden seçilmesiydi. Jamie diğer şartlara uysa da, Tryon onun Katolik olduğunu gayet iyi biliyordu.

Vali'nin istediklerini yap ve… Vali başarılı bir siyasetçiydi; uygunsuz durumlarla ilgili nasıl sessiz kalacağını iyi biliyordu. Ona karşı gelmenin sonucu, Fraser Tepesi'nin sahibinin tahliye edilmesini emreden, New Bern'den yollanmış bir mektup olurdu.

"Hmm. O zaman Tepe'den uygun adamları toplayacaksın, birkaç tanesini bıraksan olmaz mı?"

"Zaten başlamak için çok az adamım var Sassenach," diye belirtti. "Eli yüzünden Fergus'ı bırakabilirim. Evimizi kollaması için de Bay Wemyss'i bırakırım. O bilindiği kadarıyla birinin hizmetçisi ve yalnızca özgür adamlar milislere katılabilirler."

"Ve yalnızca sağlam vücutlular. O halde Joanna Grant'in kocası bu kuralın dışında kalıyor; ayağı tahta."

Jamie başıyla bu durumu onayladı.

"Evet, yaşlı Arch Bug da yetmiş yaşında. Bu dört adam -bir de belki on altı yaşın altında sekiz çocuk- otuz eve ve yüz elliden fazla insana bakmak için kalabilirler."

"Kadınlar kendi başlarının çaresine bakabilirler," dedim. "Artık kış geldi,

biçilecek ekin yok. Bugünlerde Kızılderililerle de bir sorun yaşanmaz.” Şapkamı çıkardığımda kurdelem gevşemişti. Açılan örgülerim her yöne uçuşuyor, kıvırcık saç tellerim ensemi ıslatıyordu. Kurdeleyi çıkarıp saçlarımı parmaklarımla taramaya çalıştım.

“Josiah Beardsley neden bu kadar önemli peki?” diye sordum. “Eminim on dört yaşında bir erkek çocuğunun yokluğu pek bir şey fark ettirmez.”

“Beardsley avcı,” diye cevapladı Jamie, “iyi bir avcı. Toplantıya iki yüz kiloluk kurt, geyik kunduz kürkleri getirdi. Söylediğine göre hepsini tek başına avlamış. Ben daha iyisini yapamazdım.”

Bu tam anlamıyla bir methiyeydi. Sessiz bir minnet duygusuyla dudaklarımı büktüm. Postlar, dağlardaki ekinlerin en önemlisiydi -hatta tekti ve şu anda paramız yoktu- ve baharda satacak kürkümüz yoksa, ihtiyacımız olan mısır tohumunu ve buğdayı almakta güçlük çekerdik. Eğer bütün erkekler kışın büyük bir bölümünü koloninin etrafında avlanmak yerine Düzenleyicileri bastırmakla geçireceklerse…

Tepe’deki çoğu kadın silah kullanmayı biliyor ama çocuklarının ihtiyaçları yüzünden evlerine bağlı oldukları için neredeyse hiçbiri tam anlamıyla avlanamıyordu. Çok iyi bir avcı olan Bree bile, Jemmy’den en fazla yarım günlük bir yolculuk süresi kadar -kurt ve kunduz avlamak için yeterli bir uzaklık değildi- uzak kalabiliyordu.

Sönen nemli saçlarımın arasına elimi sokup kabarttım.

“Tamam. O kısmı anlıyorum. Bademcikler olaya nasıl dahil oldu?”

Jamie bana bakıp gülümsedi. Cevap vermeden ayaklanıp arkama geçti. Uçuşan saç tellerimi eliyle topladı, ense köküme doğru ördü. Omzuma doğru eğilip kucağımdaki kurdeleyi aldı, sıkı sıkı bağladı.

“İşte.” Ayaklarımın dibine oturdu. “Şimdi, bademciklere gelince. Çocuğun bademciklerinin alınması gerektiğini, aksi takdirde boğazının daha da kötüleşeceğini söyledin.”

“Öyle olacak.”

Josiah Beardsley bana inanmıştı. Geçen kış boğazındaki apse patlamadan önce onu neredeyse boğacak kadar büyüdüğünde ölümle burun buruna geldiği için, bir daha böyle bir şeyin olmasını istemiyordu.

“Cross Creek’in kuzeyindeki tek cerrah sensin,” dedi Jamie. “Bunu senden başka kim yapabilir?”

“Evet,” dedim kuşkuyla. “Ama- ”

“Ben de çocuğa bir teklifte bulundum,” diye lafımı kesti Jamie. “Zamanı geldiğinde toprağın bir tarafına kulübe yapmasına Roger’la birlikte yardım edeceğim, o da önümüzdeki üç kış boyunca yüzdüğü postların yarısını benimle paylaşacak. Pazarlığın diğer parçası da bademciklerini alman.”

“Peki neden bugün? Burada kimsenin bademciklerini alamam!” Ağaçlarından sular damlayan ormanı işaret ettim.

“Neden olmasın?” Jamie kaşını kaldırdı. “Geçen gece bunun kolay bir iş olduğunu, en küçük bıçağınla yalnızca birkaç kesik atacağını söylememiş miydin?”

Elimi burnuma sürüp sinirle burnumu çektim. “Bak, bunun bacak kesmek gibi ağır bir iş olmadığını söylemem, kolay olduğu anlamına gelmez!” Aslında cerrahi açıdan konuşacak olursam, oldukça kolay bir ameliyattı. Ameliyat sonrasında enfeksiyon kapma olasılığı vardı. İyi beslenme gereksinimi de -antibiyotiklerin yerini tutmazdı elbet ama hiç yoktan iyiydi- komplikasyon riskini arttırıyordu.

“Bademciklerini alıp onu salıveremem,” dedim. “Tepe’ye geri döndüğümüzde- ”

“Hemen bizimle gelmek istemiyor,” diyerek lafımı kesti Jamie.

“Nedenmiş o?” diye sordum.

“Söylemedi. Yalnızca yapacak biraz işi olduğunu ve Aralık’ın ilk haftası Tepe’ye geleceğini söyledi. Ot barakanın çatı katında uyuyabilir,” diye ekledi.

“Yani sen -ve o- bademciklerini almamı, dikişlerini atmamı mı bekliyorsunuz?” diye sordum acı bir ifadeyle.

“Köpeği iyileştirmişsin,” dedi sırıtarak.

“Ah, onu duydun demek.”

“Evet. Ayağını baltayla koparan çocuğu, kurdeşen döken çocukları, Bayan Buchanan’ın diş ağrısını ve Murray MacLeod’la bir hastanın safrası hakkındaki kavganı da…”

“Oldukça yoğun bir sabahtı.” Hatırlayınca ürpermiştim. Viskiden bir yudum daha aldım.

“Bütün Toplantı senden bahsediyor Sassenach. Bütün kalabalığı bu sabah senin etrafında görünce aklıma İncil geldi.”

“İncil mi?” Suratına boş gözlerle bakmış olmalıyım ki daha da fazla sırıtmaya başladı.

“Bütün halk O’na dokunmaya çalışıyordu,” dedi Jamie, İncil’den alıntı yaparak. “Çünkü O’ndan güç çıkıyor ve hepsini iyi ediyordu.”

Kederli bir biçimde gülerken birden hıçkırmaya başladım. “Sanırım şu an gücüm tükendi maalesef.”

“Canını sıkma. Matarada daha bir sürü var.”

Viskiyi ona uzattım ama eliyle savuşturdu. Düşüncelere dalmış, kaşlarını çatmıştı. Eriyen dolu saçlarında ıslak çizgiler bırakmış, omuzlarından erimiş tunç kurdeleler gibi akıyordu. Bu haliyle şehir parkındaki parlak ve yıpranmış askeri bir kahramanın heykelini andırıyordu.

“O halde Tepe’ye gelir gelmez çocuğun bademciklerini alacaksın, değil mi?”

Bir an düşündüm, sonra yutkunarak başımı salladım. Yine de tehlikeleri vardı ve normalde aciliyeti olmayan ameliyatlar yapmazdım. Ama Josiah’nın durumu gerçekten dehşet vericiydi ve eğer tedavi için herhangi bir adım atmazsam, devamındaki enfeksiyonlar onu sonunda öldürebilirdi.

Jamie mutlu olmuştu.

“Onunla ilgileneceğim.”

Sanki ayaklarımdaki buzlar erimişti, artık daha sıcak ve uysal hissediyorum. Karnım hâlâ sanki volkanik bir kaya yutmuşum gibiydi ama artık pek umursamıyordum.

“Merak ettiğim bir şey var Sassenach,” dedi.

“Evet?”

“İncil’den bahsettim ya.”

“Bugün aklında hep kutsal kitaplar var, değil mi?”

Bana bakarken dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

“Sadece düşünüyordum. Tanrı’nın elçisi gelip Sara’ya bir sene sonra bir çocuğu olacağını söylediğinde Sara gülmüş ve hamile kalmasının imkânsız olduğunu söylemiş.”

“Genelde bu durumdaki kadınlar bunun komik bir fikir olduğunu düşünmezler,” dedim. “Ben Tanrı’nın hep tuhaf bir espri anlayışı olduğunu

düşünürüm.”

Başparmağının ve işaret parmağının arasında ezdiği akçaağaç yaprağına bakıyordu ama ağzının seğirdiği gözümden kaçmadı.

“Kendi kendime düşündüm de Sassenach,” dedi soğuk bir şekilde. “Öyle ya da böyle, çocuğu oldu, değil mi?”

“İncil olduğunu söylüyor. Kitaba yalancı diyecek halim yok.” Daha fazla içme bilgeliğini kendi kendime tartışıp, son kısmı yağmurlu -yani daha yağmurlu- bir güne saklamaya karar verdim. Mataranın kapağını kapadım. Kamp alanından gelen coşkulu sesleri duyabiliyordum. Soğuk rüzgârın içinde kulaklarım bir soru sözcüğü işitti.

“Birileri seni arıyor,” dedim. “Yine.”

Jamie başını çevirip hafifçe yüzünü buruşturdu ama çağrıya hemen cevap vermedi. Boğazını temizledi, ensesinden yukarı doğru kızardığını gördüm.

“Yani durum şu ki,” dedi, bana bakmamaya çalışarak, “bildiğim kadarıyla, eğer adın Meryem değilse ve işin içinde Kutsal Ruh yoksa hamile kalmanın yalnızca tek yolu var. Haksız mıyım?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Yaklaşan hıçkırığı durdurmak için elimi ağzıma götürdüm.

“Evet. Eğer öyleyse… demek ki Sara hâlâ İbrahim’le yatıyordu, değil mi?”

Bana hâlâ bakmıyordu ama kulakları kızarmıştı. Bu dini konuşmanın amacını sonradan anladım. Bir adım yaklaşıp nazikçe dokundum.

“Artık seni istemediğimi falan mı düşünüyorsun?”

“Beni şimdi istemiyorsun,” dedi mantıklı bir şekilde, gözlerini yaprağından artakalanlara çevirdi.

“Karnım sanki kırık camlarla doluymuş gibi hissediyorum. Dizlerime kadar ıslak ve çamurluyum ve seni arayan her kimse, her an bir sürü tazıyla çalıların arasından fırlayabilir,” dedim, biraz sert bir tavırla. “Seninle bu ıslak yaprakların arasında bedensel bir eğlence yaşamaya mı davet ediyorsun? Çünkü eğer öyleyse- ”

“Hayır, hayır,” dedi aceleyle. “Şimdi demiyorum. Demek istediğim, sadece merak ediyorum da, eğer- ” Kulak uçları donuk bir kırmızıya büründü. Aniden kalkıp üzerindeki yaprakları abartılı bir güçle temizledi.

“Eğer,” dedim kontrollü bir sesle, “Jamie Fraser, eğer beni şimdi hamile

bırakırsan, toplarını şişe geçiririm.” Gözlerimi ondan ayırmadan geri çekildim. “Seninle yatmaya gelince…”

Yaptığı şeyi bırakıp bana baktı. Gülümseyerek, aklımdan geçenlerin yüzüme yansımasına izin verdim.

“Yine güzel bir yatağın olduğunda,” dedim, “söz veriyorum reddetmeyeceğim.”

“Ah,” dedi. Derin bir nefes aldı, bir anda gözüme çok mutlu göründü. “Pekâlâ. O halde sadece merak ettim de, bilirsin işte.”

Çalıların arasından duyulan ani hışırtının ardından, Bay Wemyss’in zayıf ve gergin yüzü böğürtlenlerin arasından belirdi.

“Oh, siz miydiniz efendim,” dedi, rahatlayarak.

“Sanırım öyle,” diye cevapladı Jamie. “Bir zorluk mu çıktı Bay Wemyss?”

Böğürtlenlere takıldığı için Bay Weymss’in cevabı gecikince gidip yardım etmek zorunda kaldım. Eskiden muhasebeciyken sonradan sözleşmeli hizmetçi olmak zorunda kalan Bay Weymss, bakir doğaya hiç uygun değildi.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim,” dedi, yüzü kızarmıştı. Uçuşan saçlarına takılan iğneli dalı sinirle alıp attı.

“Sorun şu, dedi ki eğer çekip gitmezse baltasıyla kafasını gövdesinden ayıracakmış. Bu kez o da hiçbir kadının onunla bu şekilde konuşamayacağını söyledi. Bunu duyunca o da bir baltası olduğunu söyledi ve…”

Bay Weymss’in iletişim yöntemlerine alışkın olan Jamie içini çekti, viski matarasına uzandı, tıpasını açtı, derin ve besleyici bir yudum aldı. Şişeyi indirip delici bakışlarla Bay Weymss’e baktı.

“Kim?” diye sordu.

“Ah! Eee… söylemedim mi? Rosamund Lindsay ve Ronnie Sinclair.”

“Hmm.”

Haberler iyi değildi; Rosamund Lindsay’in baltası varmış ve derenin yakınlarındaki bir çukurda, korlaşmış ceviz ağaçlarının üzerinde domuz kızartıyormuş. Kadın hemen hemen yüz kiloydu ve normalde güler yüzlü de olsa, sinirlendi mi tam sinirlenirdi. Öte yandan Ronnie Sinclair, Cebrail’i bile delirtebilecek türdendi ve o gün yağmurun altında yemek pişirmeye çalışan kadını rahat bırakmamış.

Jamie iç çekip matarayı arkama koydu. Omuzlarını kaldırdı, atkısındaki

damlaları silkti.

“Gidip geldiğimi söyleyin Bay Weymss,” dedi.

Bay Weymss hemen eğilerek selam verdi, arkasına dönüp böğürtlen çalılarının arasına daldı.

Yaklaşan bir ambulansı andıran bir feryat, kollarında Joan olan Marsali’ye benziyordu. Bay Weymss’in ceketinin koluna yapışan dalı çekip, selam verdi.

“Baba,” dedi konuya doğrudan girerek. “Gelmen lazım. Peder Kenneth tutuklandı.”

Jamie kaşlarını kaldırdı.

“Tutuklandı mı? Şimdi mi? Kim tutukladı?”

“Evet, tam şu anda! Vilayetin şerifi olduğunu söyleyen çirkin, şişman bir adam tutukladı. İki adamıyla gelip pederin kim olduğunu sordu, Peder Kenneth kendisinin olduğunu söyleyince kollarından yakalayıp götürdüler!”

Kan, Jamie’nin yüzüne nüfuz etmişti. İki parmağını kalçasına vurdu.

“Onu benim mekânımdan mı aldılar?” dedi. “*A Dhia*!”

Bu sorunun cevabını beklemediği çok açıktı. Marsali’nin cevap vermesine fırsat vermeden diğer yönden ayak sesleri duyuldu. Çam ağacının arkasından çıkagelen Brianna’ydı.

“Ne var?” diye bağırdı Jamie. Şaşkınlığa uğrayan Brianna gözlerini kırpıştırdı.

“Ah… Geordie Chisholm askerlerden birinin ateşinden jambon çaldığını söyledi. Gidip bu konu hakkında Teğmen Hayes’le görüşecek misin?”

“Evet,” dedi alelacele. “Sonra. O sırada sen Marsali’yle gidip Peder Kenneth’in nereye götürüldüğünü öğren. Bay Weymss, siz de- ” Fakat Bay Weymss böğürtlen çalılarının ağından kurtulmayı sonunda başarmıştı. Uzaktan duyulan çarpışma sesi, emirleri yerine getirmede nasıl acele ettiğinin kanıtıydı.

Jamie’nin yüzüne baktıklarında iki kadın da hızla geri dönmelerinin o günün en önemli emri olduğunu anladılar. Saniyeler içinde yine yalnız kalmıştık. Derin bir nefes alıp yavaşça dişlerinin arasından verdi.

Gülmek istedim ama gülmedim. Bunu yerine yanına yanaştım; soğuk ve nemli olduğu için şalından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

“En azından insanlar sadece hasta olduklarında bana dokunmak istiyor,” dedim. Matarayı uzattım.

Bana baktı, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Matarayı görmezden gelerek eğildi, yüzümü avuçlarının içine alıp kibar bir şekilde beni öptü.

Sonra dönüp tepeden aşağı, muhtemelen yeniden olanca gücünü toplamış bir şekilde indi.

22 (Fr.) Kahretsin! (ç.n.)

23 (Fr.) Kapa çeneni sersem. (ç.n.)

24 (Gal.) Kumral saçlı kız. (ç.n.)

13 FASULYE VE BARBEKÜ

Çaydanlığı kampımıza geri götürdüğümde her yerin bomboş olduğunu gördüm. Uzaktan gelen kahkahalar ve sesler Lizzie, Marsali ve Bayan Bug'ın -büyük ihtimalle yanında çocuklarla- kamp alanından biraz uzaktaki ardıç ağacının arkasına kazılmış kadınlar tuvaletine doğru ilerlediklerini gösteriyordu. Dolu çaydanlığı kaynaması için ateşin üzerine astıktan sonra, bir süre sessizce durup gücümü en iyi hangi yönde kullanabileceğimi düşündüm.

Uzun vadede en ciddi olan durum Peder Kenneth'inki olduğu halde, benim varlığım bu konuda pek işe yaramazdı. Ama ben bir doktordum ve Rosamund Lindsay'in bir baltası vardı. Nemli saçımı ve giysilerime çekidüzen verdikten sonra şapkamı kendi haline bırakarak dereye doğru inmeye başladım.

Acil durumların önem sırasına bakarsak, Jamie de benimle aynı fikirde olmalıydı. Dere kenarındaki söğüt fidanlarına ulaştığımda, Jamie'yi barbekü çukurunun kenarında, nasıl olmuşsa baltayı bir şekilde ele geçirip ona yaslanmış duran Ronnie Sinclair'le sakince sohbet ederken buldum.

Bunu gördüğüme biraz rahatlayıp onlara katılmaya karar verdim. Rosamund çıplak elleriyle Ronnie'yi boğmaya ya da jambonla öldüresiye dövmeye -bu iki ihtimal de hiç imkânsız değildi- karar vermediği sürece, tıbbi hizmetlerime pek ihtiyaç duyulmayacaktı.

Çukur oldukça genişti. Sel yüzünden derenin içinden taşan çamurların oluşturduğu doğal eğim, yıllar içinde akıllı çalışmalarla derinleştirilmişti. Kararmış kayalara ve dağınık kömürlere bakılırsa bir süredir kullanımdaydı. Aslında birçok farklı insan artık bu çukuru kullanıyordu; hindi, domuz, koyun ve sıçanın kokusu, elma ve ceviz ağaçlarının dumanıyla karışıp bulut oluşturmuş ve ağzımı sulandırmıştı.

Çukurun görüntüsü pek iştah açıcı değildi. Nemli odunlardan beyaz duman bulutları yükseliyor, için için yanan odunların üzerindeki şekilleri karartıyordu. Sisin içinden bakıldığında bu şekiller insanı andırıyordu ve bu tüyler ürpertici bir şeydi. Bu bana, Jamaika'da kölelerin vücutlarının yakıldığı ceset çukurlarını hatırlattı. O cenaze ateşlerinin, kızarmış etin korkunç kokusunu hatırlamamaya çalışarak zar zor yutkundum.

Rosamund o sırada çukurun içinde çalışıyordu. Eteğini dizlerinin üzerine kadar çekmiş, kollarını kıvırmıştı. Büyük bir domuzun kaburgalarının üzerine kırmızı bir sos dökerken iri kolları görünüyordu. Etrafında, nemli çuvala sarınmış beş devasa şekil daha, bu şekillerin etrafında ise çiseleyen yağmurun

içinde kaybolan kokulu dumanlar vardı.

“Bu zehir!” diyordu Ronnie Sinclaire hararetli bir şekilde. ona doğru yaklaştım. “Mahvedecek, işi bittiğinde domuz ziyan olacak!”

“Bunlar domuz Ronnie,” dedi Jamie sabırlı bir şekilde. Gözlerini devirerek önce bana, sonra alttaki ceviz ağacı kömürlerine yağ damlatılan çukura baktı. “Ben şahsen senin domuz pişirme konusunda bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Yenecek gibi olmaz.”

“Çok doğru,” dedim Ronnie’ye gülümseyerek. “Tütsülenmiş domuz pastırması, kızarmış pirzolalar, kavrulmuş fileto, pişmiş jambon, et, sosis, sakatat, domuz kanından yapılmış sosis… birisi bir keresinde domuzun ciyaklaması haricinde her şeyinden bir şey yapılabileceğini söylemişti.”

“Evet, bu barbekü değil mi?” Ronnie benim işi şakaya vurma girişimimi hiçe sayarak inatla devam etti. “Herkes ızgara edilmiş bir domuza sirke sosu konduğunu bilir. Bu iş böyle yapılır! Sonuçta sosisine çakıl koymazsın, değil mi? Ya da domuz pastırmanı kümesten aldığın çerçöple kaynatmazsın? Hah!” Çenesini Rosamund’ın kolunun altındaki çorba kâsesine çevirdi, içindekilerin yenmez katkı maddeleri olduğuna kendi kendini inandırmıştı.

Rüzgârın yönü değiştiğinde burnuma lezzetli bir koku geldi. Kokudan anladığım kadarıyla Rosamund’ın sosunda domates, soğan, kırmızıbiber ve etin üzerinde siyahımsı bir kabuk oluşturacak kadar şeker ile baştan çıkarıcı bir karamel aroması vardı.

“Umarım et çok sulu olur,” dedim, korsemin altındaki midemin guruldamaya başladığını hissediyordum.

Rosamund öfkeli bir şekilde yukarı baktığında Jamie, “Şu muhteşem yağlı domuzlara bir bak,” dedi Jamie sokulgan bir şekilde. Rosamund dizlerine kadar kararmıştı içinde. Kare suratında yağmur, ter ve is lekeleri vardı. “Onlar yaban domuzu muydu, yoksa nazikçe mi büyütülmüşlerdi hanımefendi?”

“Yaban domuzuydular,” dedi Rosamund gururla. Doğrulup kaşlarına düşen ıslak saçını arkaya attı. “Kestane ağacının üzerinde yağlandılar, başka hiçbir şey ete bu denli güzel bir tat veremez!”

Ronnie Sinclair, Galce alaycı ve aşağılayan sözler söyledi.

“Evet, tadı öyle güzel ki onu korkunç bir yağlı sosun altına saklamak zorunda kaldın. Böylece etin henüz pişmemiş ve hâlâ kanlıymış gibi görünmesine neden oluyor!”

Rosamund, kan görünce midesi bulanan sözde erkeklere dair kaba bir

yorumda bulununca Ronnie bunu üstüne alındı. Jamie usta bir şekilde araya girip baltayı göz önünden kaldırdı.

“Ah, eminim çok iyi pişmiştir,” diye cevap verdi teselli edercesine. “Baksanıza, Bayan Lindsay şafak vaktinden beri çok sıkı çalıştı.”

“Ondan da önce, Bay Fraser,” diye cevapladı kadın, gaddar bir memnuniyetle. “Düzgün bir barbekü istiyorsanız, en azından bir gün öncesinden işe başlamalı ve bütün gece uğraşmalısınız. Bu domuzlarla dün öğleden sonradan beri uğraşıyorum.” Yüzünde oldukça mutlu bir ifadeyle yükselen dumanı içine çekti.

“Bu tam bir saçmalık! Böyle lezzetli bir sosu sizin gibi beyinsiz İskoçlar için harcadım,” dedi Rosamund, çuvalı şefkatle yerine koyarak. “Şapırdata şapırdata yediğiniz o sirke dillerinizi uyuşturmuş. Kenny’nin mısır ekmeğine ve sabah yulaf lapasına sirke koymasını engellemek için yapabileceğim tek şey bu.”

Ronnie’nin bu suçlama karşısında verdiği öfkeli cevabı bastırmak isteyen Jamie yüksek sesle araya girdi.

“Domuzları avlayan Kenny miydi hanımefendi? Yaban domuzları risklidir; eminim bu boyuttaki hayvanların peşine düşmek çok tehlikeli bir iştir. Tıpkı İskoçya’da avladığımız domuzlar gibi, değil mi?”

“Ha.” Rosamund, tahminen kocasının -kendisinin yarısı kadardı- daha az yorucu bir takipte olduğu yukarıdaki yokuşa küçümseyerek baktı. “Hayır Bay Fraser, kendim avladım. Bu baltayla,” diyerek başıyla söz konusu aleti işaret etti. Gözlerini kısarak Ronnie’ye baktı. “Tek vuruşla kafataslarını göçerttim.”

Dünyanın en zeki erkeği sayılmayan Ronnie, Rosamund’un imalı sözlerini savuşturmaya çalıştı.

“Kullandığı şey domates, Mac Dubh,” dedi alaycı bir şekilde. Jamie’nin üstünü başını çekiştirip kırmızı kabuklu kâseyi gösterdi. “Şeytanın elmaları! Hepimizi zehirleyecek!”

“Ah, ben olsam öyle düşünmezdim Ronnie.” Jamie, Ronnie’yi kolundan sıkıca tuttu, sevimli bir şekilde Rosamund’a gülümsedi. “Galiba eti satmak istiyorsunuz, değil mi Bayan Lindsay? Hangi tüccar müşterilerini öldürmek ister ki?”

“Henüz hiçbiri ölmedi Bay Fraser,” diye onayladı Rosamund. Başka bir çuval bezini çevirdi, tahta kepçeyle buharlı bir but parçasının üzerine sos döktü. “Tadı hakkında da tek kötü söz söylemediler,” dedi, “Boston’da da hep

böyledir. Ben oralıyım.”

Orada insanlar bilinçlidir, der gibi bir hali vardı.

“Geçen sefer Charlottesville’e gittiğimde Boston’lı bir adamla tanıştım,” dedi Ronnie, kızıl kahve kaşlarını söylenenlere karşı çıkar gibi kaldırdı. Kolunu Jamie’den kurtarmaya çalıştı ama işe yaramadı. “Kahvaltıda fasulye yeme alışkanlığı olduğunu söyledi, akşam yemeğinde de istiridye yermiş. Çocukluğundan beri bu böyle devam etmiş. Tıpkı bunlar gibi berbat şeylerle doldurulmuş domuz mesanesi gibi patlamadığına şaşırmıştım!”

Çocukken söylediğimiz ‘Fasulye, fasulye, iyi gelir kalbine’ şarkısını söyledim neşeyle. “Pırtlar insan, onu her yediğinde. Pırtladıkça kendini iyi hissedersin, bu yüzden her öğünde fasulye yersin!”

Ronnie’nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı, tıpkı Bayan Lindsay’inki gibi. Jamie arkasından bir kahkaha patlatınca, Bayan Lindsay’in şaşkın bakışları da yüksek sesli bir kahkahaya dönüştü. Bir süre sonra Ronnie de zoraki olarak sırıtarak onlara katıldı.

Gülüşmeler azaldığında, “Bir süre Boston’da yaşadım,” dedim kibarca. “Bayan Lindsay, bu harika kokuyor!”

Rosamund hoşnut bir şekilde başını salladı.

“Gerçekten öyle.” Rosamund bana doğru eğildi, her zamanki gürültülü sesini biraz daha kısarak konuştu. “Bunun nedeni benim özel tarifim,” dedi, çorba kâsesine hafifçe vurarak. “Tadı ortaya çıkartıyor, değil mi?”

Ronnie’nin ağzı açıldı ama Jamie’nin güçlü tutuşu sonucu olarak yalnızca küçük bir feryat duyuldu. Rosamund onu duymazlıktan geldi. Jamie’yle tatlı bir sohbete dalmıştı ve bu sohbet düğün şöleni için bir bütün domuz vermeyi kabul etmesiyle tamamlandı.

Bunu duyunca Jamie’ye baktım. Peder Kenneth’in an itibariyle Baltimore yolunda ya da Edenton’daki hapishanede olduğunu göz önünde bulundurduğumda, bu gece düğün olup olmayacağı konusunda emin olamıyordum.

Öte yandan Jamie’yi asla azımsamamam gerektiğini de öğrenmiştim. Bayan Lindsay’e son bir iltifat ettikten sonra Ronnie’yi çekip çukurdan uzaklaştırdı. Baltayı bana uzatabileceği bir mesafede durdu.

“Şunu güvenli bir yere koyar mısın Sassenach?” diyip beni öptü. Sırıtarak bana baktı. “Fasulyelerin doğal tarihiyle ilgili bu kadar bilgiyi nereden topladın?”

“Brianna altı yaşlarındayken okulda öğrenmişti,” dedim gülümseyerek. “Gerçekten güzel bir şarkı.”

“Söyle ona, bunu kocasına da söylesin,” diye tavsiyede bulundu Jamie. Sırıtmaya devam etti. “Roger da bunu defterine yazar.”

Arkasına dönüp kolunu, barbekü çukuruna doğru kaçma belirtileri gösteren Ronnie Sinclair’in omuzlarına dostane bir şekilde koydu.

“Benimle gelin Ronnie,” dedi. “Teğmenle konuşmam gereken bir konu var. Sanırım Bayan Lindsay’den jambon satın almak istiyor,” diye ekledi. Bana bakıp, baykuş gibi gözünü kırptı. Ronnie’ye döndü. “Ama sizin de babası hakkında söyleyeceklerinizi duymak istediğini biliyorum. Gavin Hayes’in iyi bir arkadaşıydınız, değil mi?”

“Ah,” dedi Ronnie, yüzündeki ifade yumuşadı. “Evet. Evet, Gavin iyi bir adamdı. Çok yazık oldu.” Gavin’in birkaç yıl önceki ölümünü kastederek başını salladı. Dudaklarını bükerek Jamie’ye baktı. “Oğlu neler olduğunu biliyor mu?”

Hassas bir soruydu bu. Gavin aslında Charleston’da hırsızlık suçuyla asılmıştı, herhangi birine göre utanç verici bir ölümdü.

“Evet,” diye cevapladı Jamie sessizce. “Onu söylemem gerekti. Ama eğer siz de biraz anlatırsanız çok yardımcı olmuş olursunuz. Ardsmuir’deki bizler için nasıl bir şey olduğundan bahsedin.” Ronnie’ye baktığında, yüzünde hiç gülümseme sayılmayacak türden bir ifade oluştu. Sinclair’in yüzünde cevap niteliğinde bir yumuşama gördüm.

Jamie, Ronnie’nin omzundaki elini gevşetip serbest bıraktı. Barbeküyü unutup yan yana tepeden yukarı doğru çıkmaya başladılar.

Bizler için nasıl bir şey olduğundan… bu basit cümlenin büyüsüne kapılıp arkalarından baktım. Altı sözcük, günlerce, aylarca, yıllarca paylaşılan zorlukla oluşan yakınlığı hatırlatmıştı; aynı olayları yaşamayanlara kapalı bir akrabalık. Jamie, Ardsmuir’den nadiren bahsederdi; tıpkı oradan çıkıp Yeni Dünya’yı gören diğerleri gibi.

Dağdaki çukurlardan sis yükseliyordu; Jamie ve Ronnie dakikalar içine gözden kaybolmuşlardı. İskoç erkeklerinin neşeli şarkısı, yukarıdaki puslu ormandan dumanı tüten barbekü çukuruna yayılıyordu.

“Fasulye, fasulye, iyi gelir kalbine…”

Kamp alanına geri döndüğünde Roger’ın işini bitirip döndüğünü gördüm. Ateşin yanında durmuş, Brianna’yla konuşuyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade

vardı.

“Endişelenme,” dedim, fokurdayan çaydanlığı almak için arkasına doğru uzandım. “Eminim Jamie bunu bir şekilde halledecektir. Oraya bu sebeple gitti.”

“Gitti mi?” Şaşırmış görünüyordu. “Biliyor mu?”

“Evet, şerifi bulur bulmaz her şeyin yoluna gireceğinden eminim.” Kampta kullandığım demliği tek elimle tersine çevirip içindeki kalmış çay yapraklarını yere döktüm, sonra masanın üstüne koyup sıcak suyla doldurdum. Yorucu bir gün olmuştu ve akşam da öyle geçecek gibiydi. İyi demlenmiş bir çayın, yanında da sabah muayenem sırasında bir hastamın verdiği meyveli kekin desteğine ihtiyacım vardı.

“Şerif mi?” Roger şaşkın bir şekilde Brianna’ya baktı. Alarma geçmiş gibi bir hali vardı. “Peşime şerif takmadı, değil mi?”

“Peşine şerif takmak mı? Kim?” dedim, şaşkınlar korosuna katılarak. Demliği ateşin üzerine geri asıp çay yapraklarının durduğu teneke kutuyu aldım. “Sen ne yapıyordun Roger?”

Elmacıkkemiklerinde hafif bir kırmızılık belirdi. Cevap vermeden önce Brianna homurdanmaya başladı.

“Jocasta Hala’ya lanet okuyordu.” Roger’a baktı, sahneyi gözünde canlandırdığında yüzünde alaycı bir ifade oluşmuş, gözlerini kısmıştı. “Keşke orada olsaydım!”

“Ona ne söyledin Roger?” diye sordum meraklı bir şekilde.

Yüzü daha da kızardı, gözlerini kaçırdı.

“Tekrarlamak istemiyorum,” diye kestirip attı. “Bir kadına, yaşlı bir kadına, özellikle de evlendiğimde akrabam olacak bir kadına söylenecek türden şeyler değildi. Evlenmeden önce Bayan Cameron’dan nasıl özür dilesem diye Bree’ye soruyordum.”

“Hayır,” dedi Bree aniden. “Onun terbiyesizliği! Söylediklerinde sonuna kadar haklısın.”

“Söylediklerimden pişman değilim,” dedi Roger gülümseyerek. “Yalnızca söyleme şeklim yanlıştı.”

“Bak,” dedi bana dönerek, “bu gece zorluk çıkmasın diye özür dilemeyi düşündüm. Bree’nin düğününün mahvolmasını istemiyorum.”

“Bree’nin düğünü mü? Kendi kendime mi evleniyorum sence?” diye sordu Brianna, gür kızıl kaşlarını çatarak.

“Ah, hayır,” dedi Roger hafifçe gülümseyerek. Kibarca yanağına dokundu. “Tabii ki yanında olacağım. Ama sonunda evleniyor olmasak, tören kısmını pek umursamam. Törenin güzel olmasını istiyorsun, değil mi? Eğer törene gölge düşerse, halan daha ‘Evet’ dememe fırsat bırakmadan beni odunla taçlandırır.”

Jocasta’ya ne söylediğini merak etmekten çıldıracak gibi olmuştum ama daha acil bir sorunla ilgilenmem daha mantıklı olacaktı: Ortada mahvolacak bir düğün bile olmayabilirdi.

“Yani Jamie, Peder Kenneth’i arıyor,” diye bitirdim. “Marsali onu götüren şerifi tanımıyormuş. Bu da işi zorlaştırıyor.”

Roger koyu kaşlarını kaldırdı, sonra endişeli bir biçimde çattı.

“Merak ettim de…” diyerek bana döndü. “Biliyor musun, aslında ben onu birkaç dakika önce görmüş olabilirim.”

“Peder Kenneth’i mi?” diye sordum. Bıçağı meyveli kekin üstüne bıraktım.

“Hayır, şerifi.”

“Ne? Nerede?” Bree tek ayağının üstünde hafifçe arkasına dönüp etrafa bakındı. Elini yumruk yaptı, şerifin yakınlarda olmamasına sevindim. Brianna’nın birine saldırdığı için tutuklanması düğün umutlarını suya düşürürdü.

“Şu tarafa gitti.” Roger tepenin aşağısını, dereyi işaret etti. Teğmen Hayes’in çadırı oradaydı. O sırada çamurun içine bata çıka yürüyen ayak sesleri duyduk. Kısa bir süre sonra Jamie çıkageldi. Yorgun, endişeli ve canı oldukça sıkkın görünüyordu. Belli ki henüz pederi bulamamıştı.

“Baba!” Bree, Jamie’yi heyecanla karşıladı. “Roger, Peder Kenneth’i götüren şerifi görmüş olabileceğini düşünüyor.”

“Ah, öyle mi?” dedi Jamie. “Nerede?” Sol elini telaşla kaldırınca gülmeme engel olamadım. Bunu görünce, “Komik olan nedir?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye cevapladım. “İşte, biraz meyveli kek al.” Verdiğim dilimi ağzına tıkıp dikkatini yeniden Roger’a verdi.

“Nerede?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Aradığın adam o mu, bilmiyorum,” dedi Roger. “Pejmürde kılıklı bir

adamdı. Ama yanında bir mahkûm vardı; Drunkard Creek'teki adamlardan birini kelepçelemiş götürüyordu. Sanırım MacLennan'dı."

Kek Jamie'nin boğazına kaçmıştı, öksürdü. Ağzından çıkan kek parçaları ateşe doğru fırladı.

"Bay MacLennan'ı mı tutukladı? Sen de buna izin mi verdin?" Bree dehşet içinde Roger'a bakıyordu. Ne o, ne de Roger Abel MacLennan kahvaltıda hikâyesini anlatırken oradaydı. Ama ikisi de onu tanıyordu.

"Onu engelleyemedim," dedi Roger kibarca. "MacLennan'a seslenip yardım isteyip istemediğini sordum. Eğer isteseydi babanı ya da Farquard Campbell'ı çağırırdım diye düşündüm. Ama bana sanki hayaletmişim gibi bakınca ben de bir kez daha seslendim. Gülümseyip başını iki yana salladı. Gidip şerifi dövmek istemedim. Ama eğer sen- "

"Şerifi değil," dedi Jamie boğuk bir sesle. Gözleri yaşarmıştı, durup bir kez daha şiddetli bir şekilde öksürdü.

"Kelle avcısı," dedim Roger'a. Çay henüz demlenmemişti; yarıya kadar dolu taştan bir bira şişesi bulup Jamie'ye uzattım.

"Abel'ı nereye götürecek?" diye sordum. "Hayes'in mahkûmları istemediğini söylemiştin."

Jamie başını iki yana salladı, yutkundu, şişeyi indirdi. Nefesi biraz olsun açılmıştı.

"İstemiyor. Hayır, Bay Boble. O olmalı, değil mi? Abel'ı en yakın hakime götürecektir. Eğer Roger onu daha yeni gördüyse…" Düşünceli bir şekilde döndü, kaşlarını çatarak etrafımızdaki dağ yamaçlarına baktı.

"Büyük ihtimalle Farquard'dır," dedi, omuzlarını serbest bıraktı. "Toplantıda olan dört sulh hakimi, üç hakimi de tanıyorum. Aralarından bir tek Campbell bu tarafta kamp kurdu."

"Ah, bu iyi." Rahatlayarak içimi çektim. Farquard Campbell adil bir adamdı; yasalar konusunda titizdi ama acımasızdı -ve belki daha da önemlisi, Jocasta Cameron'ın çok eski bir arkadaşıydı.

"Evet, halamdan onunla konuşmasını isteyeceğim, belki bunu düğünlerden önce yapsak daha iyi olur." Roger'a döndü. "Gidecek misin MacKenzie? Eğer düğünlerin olmasını istiyorsak, benim Peder Kenneth'i bulmam lazım."

Roger'ın da boğazına meyveli kek kaçmış gibi bir hali vardı.

"Eee…" dedi tuhaf bir şekilde. "Belki de bunu Bayan Cameron'a

söyleyecek en uygun kişi ben değilimdir şu anda.”

Jamie, Roger’ı hem öfkeli, hem meraklı gözlerle izliyordu.

“Neden olmasın?”

Sinirden kıpkırmızı olan Roger, Jocasta’yla arasında geçen konuşmayı, neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle anlattı.

Buna rağmen gayet güzel duymuştuk. Jamie bana baktı. Ağzı seğiriyordu. Omuzları titremeye başladı. Kaburgalarımın altındaki kahkaha titremesini hissettim oldukça sessiz bir şekilde gülmesine rağmen gözleri yaşarmıştı.

“Ah, Tanrım!” diye patladı en sonunda. Karnını tutarak kıkır kıkır güldü. “Tanrım, sanırım kaburgalarım genişledi.” Elini uzatıp çalının üzerinde duran nemli bezlerden birini aldı, umursamaz bir şekilde yüzünü sildi.

“Pekâlâ,” dedi, bir şekilde kendini toparlamayı başarmıştı. “Gidip Farquard’ı bul o zaman. Eğer Abel oradaysa, Campbell’a kefil olacağımı söyle. Onu da buraya getir.” Eliyle gitmesini işaret etti. Roger -aşağılandığı için mosmor olmuş, yine de ağırbaşlı bir şekilde- hemen oradan ayrıldı. Bree de babasına sitemkâr bir bakış atıp Roger’ın peşinden gitti. Bunu gören Jamie daha da gülmeye başladı.

Muhteşem kokan ve buharı tüten çayımdan bir yudum alarak gülmemi engelledim. Bardağı Jamie’ye verdim ama birasının artakalanıyla mutlu olan Jamie, çayı istemedi.

“Halam,” dedi, sonunda şişeyi ağzından uzaklaştırarak, “paranın neyi satın alıp, neyi alamayacağını çok iyi bilir.”

“Ve kendine zavallı Roger hakkında çok iyi bir fikir satın aldı, değil mi?” diye cevapladım soğuk bir şekilde.

Jocasta Cameron, Leoch’lu MacKenzieler’dendi; bu aileyi Jamie bir keresinde ‘çayırkuşu kadar çekici’ ve tilki kadar kurnaz’ olarak betimlemişti. Jocasta ister Roger’ın Bree’yle evlenme gerekçelerini şüpheli bulmuş olsun, ister Cape Fear’da dolanan dedikoduları engellemeye çalışmış olsun, yöntemleri inkâr edilemez derecede başarılı olmuştu. Muhtemelen şu anda çadırında akıllılığına gülüp, teklifini ve Roger’ın bu teklife verdiği cevabı yaymak için sabırsızlanıyordu.

“Zavallı Roger,” dedi Jamie, ağzı hâlâ titriyordu. “Zavallı ama dürüst.” Bira şişesini çevirip boşalttı, rahatlayarak içini çekip şişeyi yere koydu. “Dahası,” diye ekledi bana bakarak, “Bree ona pahalı bir şey de aldı, değil mi?”

“*Oğlum,*” dedim Roger gibi. “Sence Roger bunu söylemeden önce bunu idrak etmiş midir? Jemmy’yi gerçekten oğlu gibi hissediyor mudur?”

Jamie omuzlarını silker gibi belirsiz bir hareket yaptı.

“Bilemiyorum. Ama kendisinden olduğuna emin olduğu bir çocuğu olmadan önce bunu zihninde iyice oturtması gerek.”

Bu sabah Brianna’yla konuşmamızı düşündüm ama hiçbir şey söylememenin daha akıllıca olduğuna karar verdim -en azından şimdilik. Sonuçta bu Bree ve Roger arasındaki bir konuydu. Yalnızca başımı sallayıp çay bardaklarını temizlemeye gittim.

Çay yüzünden midem yanmaya başlamıştı. Roger, çocuğun gerçek babası kim olursa olsun, Jemmy’yi kendi oğlu gibi kabul edeceğine yemin etmişti. Roger onurlu bir adamdı, bunu göstermek istemişti. Ama kalbin sesi, dudaklardan dökülen herhangi bir yeminden çok daha gürültülüdür.

Hamile bir şekilde taşlara geri döndüğüm zaman, Frank benden ayrılmayacağına, doğacak çocuğa kendisindenmiş gibi davranacağına ve beni eskisi gibi seveceğine söz vermişti. Dudaklarının ve aklının ettiği bu üç yemini tutmak için elinden geleni yapmıştı ama en nihayetinde kalbi yalnızca bir söz vermişti. Brianna’yı kollarına aldığı andan itibaren, Brianna onun kızı olmuştu.

Peki ya başka bir çocuğumuz daha olsaydı? Birden meraklanmıştım. Bu imkanlar dahilinde değildi ama ya olsaydı? O hayali çocuğu düşünerek yavaşça çaydanlığı kurulayıp havluya sardım; Frank’la benim sahip olmuş olabileceğimiz ama hiç olmadığımız ve hiçbir zaman da olmayacağımız çocuğu. Çaydanlığı, sanki uyuyan bir bebekmiş gibi nazik bir şekilde sandığa koydum.

Arkama döndüğümde Jamie hâlâ orada duruyor, tuhaf bir yüz ifadesiyle -şefkatli ve hatta kederli- bana bakıyordu.

“Sana teşekkür etmek hiç aklıma geldi mi Sassenach?” dedi, sesi bir parça alçaktı.

“Neden?” dedim, şaşırmıştım. Elimi tuttu, beni nazikçe kendine doğru çekti. Üzerinde bira, nemli yün ve biraz da meyveli kekin şekerli kokusu vardı.

“Çocuklarım için,” dedi yavaşça. “Bana getirdiğin çocuklar için.”

“Ah,” dedim. Yavaşça öne eğildim, alnımı göğsünün sert sıcaklığına dayadım. Ellerimi sırtına götürüp içimi çektim. “O zevk… bana ait.”

“Bay Fraser, Bay Fraser!” Kafamı kaldırıp baktığımda küçük bir erkek çocuğunun arkamızdaki yokuştan, dengesini sağlamak için kollarını iki yana açarak, soğuktan ve koşturmaktan kıpkırmızı olmuş suratıyla indiğini gördüm.

“Ah!” Jamie, çocuk tam kontrolden çıkıp aşağı düşecekken kollarını kaldırıp onu yakaladı. Jamie’nin kollarına aldığı bu gülümseyen çocuk, Farquard Campbell’ın en küçük çocuğuydu. “Evet, Rabbie, sorun nedir? Baban Bay MacLennan için gelmemi mi istiyor?”

Rabbie, çoban köpeği tüyleri gibi uçuşan saçlarını salladı.

“Hayır efendim,” dedi nefes nefese. Derin bir nefes aldı, küçücük boğazı aynı anda hem nefes alma, hem de konuşma çabasıyla kurbağa gibi şişti. “Hayır efendim. Babam pederin nerede olduğunu duymuş ve benim size yolu göstermem gerek efendim. Gelir misiniz?”

Jamie şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bana baktı, sonra Rabbie’ye gülümseyip eğilerek çocuğu yere bıraktı.

“Tamam evlat, geleceğim. Göster bakalım yolu!”

“Farquard nezaketi,” diye fısıldadım Jamie’ye. Arada bir arkasına dönüp gelip gelmediğimizden emin olmaya çalışan Rabbie’ye bakarak başını salladı. Dağdaki çocuk sürüsünün arasında kimse küçük bir çocuğu fark etmezdi. Eğer Farquard Campbell kendi gelseydi ya da büyük oğullarından birini yollasaydı, herkes anlardı.

Jamie burnundan soludu, nefesinin buğusu havadaki neme karıştı.

“Teyzemle çok ilgilense de bu Farquard’ın işi değil. Eğer çocuğu bana haber vermesi için yolladıysa, sorumlu olan adamı tanıyor ve benimle onun arasında bir taraf seçmek gerekmiyor demektir.” Batan güneşe dönüp, kederli gözlerle bana baktı.

“Peder Kenneth’i güneş batmadan bulmam gerekiyor ama hâlâ bu akşam düğün görmemiz gerektiğini düşünmüyorum Sassenach.”

Rabbie zikzaklar çizerek ve yere düşen yaprakları tereddüt etmeden ayaklarının altında ezerek bizi yukarı doğru çıkardı. Güneş sonunda bulutların arasına gizlenmişti; dağların ardından batıyordu ama hâlâ, soğuğa rağmen yokuşu sıcak ve kırmızı bir ışıkla yıkayacak kadar yüksekteydi. Karınları acıkan insanlar, akşam yemeği için aileleriyle ateş başında toplanmaya başlamışlardı. O keşmekeşin içinde kimse bizi görmedi bile.

Sonunda Rabbie, yukarı ve sağa doğru kıvrılan bir patikanın başında durdu.

Toplantı haftası boyunca birçok kez dağı arşınlamıştı ama bu kadar yükseğe hiç çıkmamıştı. Peder Kenneth'i kim koruyordu ve Jamie bu konuda ne yapmayı teklif etmişti? Merak ediyordum.

"Şurası," dedi Rabbie gereksiz bir şekilde, çıralı çamın ardından görünen kocaman bir çadırın tepesini işaret etti.

Jamie çadırı görünce Galce bir şeyler homurdandı.

"Ah," dedi sakince, "bu nasıl yapılmış?"

"Onu boşver, sahibinin kimin olduğu önemli." Şüpheyle çadıra baktım. Çadır cilalı ve kahverengiydi, akşamın karanlığının içinde belli belirsizdi. Belli ki oldukça zengin birinindi ama bana tanıdık gelmiyordu.

"Hillsborough'tan Bay Lillywhite," dedi Jamie. Kafası karışmıştı. Rabbie Campbell'ın başını okşadı, kürk çantasından demir bir para çıkarıp verdi. "Sağ ol evlat. Şimdi annene koş, akşam yemeği vakti geldi." Rabbie parayı alıp hiçbir şey demeden ortadan kayboldu. İşini bitirmiş olmaktan dolayı mutluydu.

"Ah, yapma." Dikkatle çadırı süzdüm. Her şeyi olmasa da bu bazı şeyleri açıklıyordu. Bay Lillywhite Hillsborough'lu bir hakimdi. Tipinden başka hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onu Toplantı sırasında bir ya da iki kez görmüştüm. Uzun boylu, bitkin görünümlü bir adamdı. Üzerine giydiği gümüş düğmeli koyu yeşil ceketiyle göze çarpıyordu. Yine de onunla birebir tanışmamıştım.

Adliye yüksek memurlarının görevi şerifleri atamaktı, bu da Marsali'nin tanımladığı 'çirkin şişman adam'la olan bağlantıyı ve Peder Kenneth'in neden buraya hapsedildiğini açıklıyordu. Buna rağmen, ilk olarak pederin buraya getirilmesini isteyenin şerif mi, yoksa Bay Lillywhite mı olduğu sorusu hâlâ cevapsızdı.

Jamie elini koluma koydu, beni patikadan küçük bir çam ağacının sığınağına doğru çekti.

"Sen Bay Lillywhite'ı tanımıyorsun, değil mi Sassenach?"

"Sadece sima olarak tanıyorum. Ne yapmamı istiyorsun?"

Peder Kenneth için endişelenmesine rağmen, gözlerinde muzır bir ifadeyle gülümsedi.

"Bir oyun oynayacağız. Var mısın?"

"Bay Lillywhite'ın kafasına vurup Peder Kenneth'i özgürlüğüne

kavuşturmamı istemediğin sürece, sanırım varım. Bu tür şeyler benim değil de daha çok senin ülkenin tarzında.”

Gülüp çadıra baktı. Oldukça hevesli görünüyordu.

“İstediğim buydu,” dedi bende bıraktığı intibayı doğrularcasına. “Hiç zor olmayacak,” diye devam etti. Çadırın rüzgârda uçuşan taba rengi brandalarına baktı. “Şunun boyutuna baksana; içinde peder dışında iki ya da üçten fazla adam olamaz. Karanlık tamamen çökene kadar bekleyip bir iki adam alarak- ”

“Tamam da benim ne yapmamı istiyorsun?” diyerek sözünü kestim. Bu suç planına bir nokta koymak istemiştim.

“Ah.” Entrikalarını bir süreliğine bırakıp, neler olduğunu anlamak için gözlerini kısarak bana baktı. Ameliyatlarda giydiğim kan lekeli önlüğümü çıkarmış ve saçlarımı sıkıca toplamıştım, eteğimin uçlarındaki çamurlara rağmen görünüş olarak oldukça saygındım.

“Yanında muayene aletlerinden hiç yok mu?” diye sordu, kuşkuyla kaşlarını çatarak. “İlaç şişesi, minicik bir bıçak falan?”

“Şişe var aslında. Dur bir dakika. Evet, bunlar var, olur mu?” Belimdeki cebin içini karıştırıp, içinde altın başlı akupunktur iğneleri olan küçük fildişi kutuyu çıkarttım.

Buna sevinen Jamie başıyla onaylayıp gümüş viski matarasını kürk torbasından çıkarttı.

“Evet, olur,” dedi matarayı bana uzatırken. “Bunu da al. Çadıra çık ve pederin yanındaki muhafızla konuş.”

“Muhafız mı?

Çileden çıkmış gibi bana baktı. “Herkes senin şifacı olarak biliyor ve tanıyor. Peder Kenneth’in senin tedavi ettiğin bir hastalığı olduğunu ve eğer hastalanıp ölmesini istemiyorlarsa, hemen ilacından bir doz alması gerektiğini söyle. Ölmesini istediklerini sanmıyorum, senden de korkmazlar.”

“Korkmaları gerektiğini sanmıyorum,” dedim ben de, biraz sert bir tavırla. “İğnelerimi şerifin kalbine saplamamı istemiyorsun yani, değil mi?”

Jamie gülüp başını iki yana salladı.

“Hayır, sadece pederi neden götürdüklerini ve onunla ne yapmak istediklerini öğrenmeni istiyorum. Eğer gidip soruları kendim sorarsam, bu onları harekete geçirir.”

Bay Lillywhite’ın kalesine bir baskın yapma fikrinden tamamen vazgeçmediği için, cevaplar onu hiç tatmin etmeyecekti. Çadıra bakıp derin bir nefes aldım, şalımı omuzlarıma sardım.

“Pekâlâ,” dedim. “Peki ben oradayken sen ne yapacaksın?”

“Gidip çocukları alacağım,” dedi. Şans dilemek için elimi hızla sıkıp yola koyuldu.

Çadırın açık kapısına geldiğimde, hâlâ o esrarengiz sözle -‘çocuklar’- ne demek istediğini merak ediyordum. Çadırın içinde Marsali’nin ‘çirkin şişman adam’ tanımına tastamam uyan bir centilmen gördüğümde, aklımdaki bütün düşünceler uçup gitmişti. Kısa boyluydu ve kurbağaya benziyordu. Alın bölgesi kelleşmişti, göbeği yemek lekeleriyle dolu keten yeleğinin düğmelerini zorluyordu. Küçük ve yuvarlak gözleriyle sanki bir yemekmişim gibi bana bakıyordu.

“İyi günler hanımefendi,” dedi. Oldukça sakin karşılamıştı. Beni pek çekici bulmadığı belliydi ama yine de saygıyla başını eğdi.

“İyi günler,” diye cevapladım, sevimli bir tavır takınarak. En azından başlangıçta kibarlığı elden bırakmamakta fayda vardı. “Siz şerif olmalısınız, değil mi? Maalesef daha önceden sizinle tanışma şerefine nail olamamıştım. Ben Bayan Fraser, Fraser Tepesi’nden Bayan Fraser.”

“Orange County şerifi David Anstruther, hizmetinizdeyim,” diyerek yeniden eğildi. Pek memnun bir hali yoktu. Jamie’nin soyadını duyduğuna da hiç şaşırmamıştı. Ya bu ismi hatırlamamıştı -ki bu düşük bir ihtimal- ya da daha görkemli bir giriş bekliyordu.

Bu yüzden lafı dolandırmaya gerek görmedim.

“Anladığım kadarıyla Peder Donahue’yu misafir etmişsiniz,” dedim nazikçe. “Onu görmeye geldim, doktoruyum.”

Beklediği şey bu değildi; hafifçe ağzını açtığında ortaya oldukça ilerlemiş dişeti iltihabı ve eksik bir azıdişi çıktı. Ağzını kapamadan önce, koyu yeşil ceketli, uzun boylu bir adam şerifin arkasında belirdi.

“Bayan Fraser?” dedi şaşkınlıktan gözlerini kocaman açarak. Eğilerek selam verdi. “Tutuklu pederle konuşmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Tutuklu mu?” dedim çok şaşırmış gibi görünerek. “Peder mi? Neden, ne yapmış olabilir ki?”

Şerif ve asliye yüksek memuru birbirlerine baktılar. Sonra memur öksürdü.

“Belki haberiniz yoktur madam, resmen tanınmış kilise -İngiltere Kilisesi- pederleri dışında kimsenin Kuzey Carolina kolonisinde görev alması yasal değil.”

Bunu bilmiyordum ama yasaların nadiren uygulandığını, kolonide din adamı sınıfının az olduğunu ve kimsenin ara sıra görünen gezgin vaizlerle -birçoğu serbest çalışıyordu- resmi olarak ilgilenmekle uğraşmadığını biliyordum.

“Tanrım!” dedim, elimden geldiğinde şaşırmış görünmeye çalışarak. “Hiç bilmiyorum. Tanrı aşkına! Ne tuhaf!” Bay Lillywhite gözünü kırpıştırdığında, şaşırmış taklidimin işe yaradığını anladım. Boğazımı temizledim, gümüş mataramı ve iğne kutumu çıkardım.

“Umarım sorunlar hemen çözülür. Yine de Peder Donahue’yu görmem gerek. Söylediğim gibi, ben doktoruyum. Biraz… hastaydı” Kutunun kapağını açtım, nazikçe iğneleri gösterdim ki öldürücü bir şey hayal etsinler. “Düzenli tedaviye ihtiyacı var. İlacını vermek için onu görebilir miyim? Ben… ah… benim neden olduğum bir tedavi eksikliği yüzünden başına bir şey geldiğini görmek istemem.” Elimden geldiğince çekici bir şekilde gülümsedim.

Şerif ensesini ceketinin yakasından içeriye iyice çekti. Ama Bay Lillywhite gülümsememden daha çok etkilenmiş gibi görünüyordu. Tereddütle bana baktı.

“Yani pek emin değilim…” diye başladı. Arkamdaki patikadan ayak sesleri duyuluyordu. Jamie’yi görmeyi umarak arkama döndüm ama onun yerine en son hastam olan Bay Goodwin’i gördüm. Yanağı hâlâ şişti ama bandaja dokunmamıştı.

Beni gördüğüne çok şaşırmıştı fakat sıcak bir şekilde selam verdi. Etrafında sanki bir alkol bulutu vardı. Görünüşe göre Bay Goodwin dezenfeksiyon için verdiğim tavsiyelere sıkı sıkıya uymuştu.

“Bayan Fraser! Herhalde arkadaşım Lillywhite’a bakmaya gelmediniz? Bay Anstruther’ın bağırsaklarının boşaltılması iyi olurdu, değil mi David? Haha!” Şerifin sırtına şefkatli bir arkadaşlık hissiyle vurdu; Anstruther yüzünü hafifçe asmakla yetinince, Bay Goodwin’in Orange County’deki sosyal düzendeki önemini anlamıştım.

“George, dostum,” diyerek karşıladı arkadaşını Bay Lillywhite. “Bu hoş hanımı tanıyor musun yani?”

“Ah, evet, tanıyorum efendim!” Bay Goodwin sevinçle parlayan yüzünü bana çevirdi. “Bayan Fraser bu sabah bana çok yardımcı oldu! Baksanıza!”

Tahta bağlanmış kolunu salladı. Belli ki artık acımıyordu. Gerçi muhtemelen bunun nedeni benim işçiliğim değil, onun kendi kendine uyguladığı anesteziydi. Yine de bunu gördüğüme sevinmiştim.

“Bir dokunuşla kolumu iyileştirdi. Sonra da hiç hissettirmeden kırık dişimi çekti!” Parmağını ağzına sokup yanağını çekti, diş oyuğundan çıkan kanlı dolguyu ve dişetinin üstündeki siyah dikişi gösterdi.

“Gerçekten çok etkilendim Bayan Fraser.” Lillywhite, Bay Goodwin’in sarımsak ve viski kokan ağzına burun kıvırdı. Diliyle arkalardaki bir dişine dokunduğunda yanağında oluşan şişi gördüm.

“Peki sizi buraya getiren şey nedir Bayan Fraser?” Bay Goodwin neşeli bakışlarını bana çevirdi. “Geç oldu, ateşimin başında birlikte akşam yemeği yeme onurunu bana bahşeder misiniz?”

“Ah, teşekkür ederim ama yapamam, gerçekten,” dedim. Elimden geldiğince alımlı bir şekilde gülümsedim. “Bir hastamı görmeye gelmiştim”

“Pederi görmek istiyor,” diyerek araya girdi Anstruther.

Goodwin şaşkınlığını gizleyemedi.

“Peder. Burada bir peder mi var?”

“Katolik bir peder,” dedi Bay Lillywhite. Bu pis sözcüğü telaffuz ettiği için dudaklarını ısırdı. “Kurulda saklanmış, bu geceki şenlikte Aşai Rabbani ayinini kutlamayı teklif eden Katolik bir peder olduğu dikkatimden kaçmamıştı. Ben de elbette Bay Anstruther’i yollayıp onu tutuklattım.”

“Peder Donahue benim arkadaşımdır,” diye atıldım. “Saklanmamıştı, oraya Bayan Cameron’ın davetlisi olarak gelmişti. Aynı zamanda hasta ve tedaviye ihtiyacı var. Ben de buraya bu nedenle geldim.”

“Arkadaşınız mı? Siz Katolik misiniz Bayan Fraser?” Bay Goodwin şaşkın görünüyordu, belli ki tedavisini Katolik bir diş hekiminin yaptığı aklına hiç gelmemişti. Elini hayretle şişkin yanağına götürdü.

“Öyleyim,” dedim, Katolik olmanın Bay Lillywhite’ın hukuk anlayışına ters olmamasını umut ederek.

Görünüşe göre öyle değildi. Bay Goodwin, Bay Lillywhite’ı dirseğiyle dürttü.“Ah, hadi ama Randall. Bırak da Bayan Fraser onunla görüşsün. Bunda ne kötülük olabilir ki? Gerçekten Jocasta Cameron’ın misafiriyse…”

Bay Lillywhite dudaklarını ısırdı, sonra kenara çekilip içeri girmem için çadırın kapısını tuttu.

“Sanırım arkadaşınızı görmenizde bir sakınca yoktur,” dedi yavaşça. “İçeri girin hanımefendi.”

Gün batımı yaklaşmıştı, batmakta olan güneş sayesinde duvarlardan biri aydınlık olsa da çadırın içi yine de karanlıktı. Işık değişimine uyum sağlamak için bir süre gözlerimi kapadım, sonra kırpıştırarak eşyalarımı almak için etrafıma baktım.

Çadır karışık ama şatafatlıydı, kamp yatağı ve başka eşyalarla donatılmıştı, içeride yalnızca ıslak çadır ve yün değil, Seylan çayı, pahalı şarap ve badem bisküvisi kokusu da vardı.

Peder Donahue’nun gölgesi çadıra yansıyordu. Üzerinde birkaç sayfa, bir hokka ve bir tüy kalem duran küçük açılır kapanır bir masanın arkasındaki tabureye oturmuştu. Şehit olmayı bekleyen vakur bir adam gibiydi.

Arkamdan çakmaktaşı ve çakmak kutusu çınlaması geldi, sonra hafif bir ışık belirdi. Siyahî bir çocuk -sanırım Bay Lillywhite’ın hizmetçisi- gelip masaya sessizce küçük bir gaz lambası koydu.

Artık rahibi net bir şekilde görebiliyordum ve bıraktığı şehitlik intibası daha belirginleşmişti. Çenesindeki yara ve morarmış göz ve elmacık kemikleriyle, ilk taş yağmurundan sonra şehit olan Aziz Stephen’ı andırıyordu.

Beni gördüğünde kararmamış olan gözünü kocaman açtı, ağzından şaşkınlık nidaları döküldü.

“Peder Kenneth.” Elini tutup sıktım, kapıdan yansıyan görüntünün iyi olması için gülümsüyordum. “İlacınızı getirdim. Nasıl hissediyorsunuz?” Oynadığım oyuna ayak uydurması için kaş göz işareti yaptım. Bir an merakla baktı ama sonra hemen uyum sağladı. Öksürdü, sonra kafamı sallamamdan cesaret alıp bu kez daha coşkulu bir şekilde öksürdü.

“Beni düşündüğünüz… için… çok teşekkür… ederim Bayan Fraser,” dedi hırıltılı bir sesle.

Mataranın kapağını açıp bol miktarda viski boşalttım.

Viskiyi uzatırken, “Her şey yolunda mı Peder?” diye sordum kısık bir sesle. “Yüzünüz…”

“Ah, önemli değil. Bayan Fraser, hiç önemli değil,” diyerek beni ikna etmeye çalıştı, hafif İrlanda aksanı bu gergin durumda kendini daha çok belli etmişti. “Şerif beni tutukladığında ona direnmek gibi bir hata yaptığım için oldu. Olayın şaşkınlığında adamın testislerine biraz zarar verdim. Oysa o yalnızca işini yapıyordu. Tanrı beni affetsin.” Peder Kenneth sağlam kalan

gözünü gökyüzüne doğru çevirdi ama bu göstermelik dindarlığın altıda günahkâr bir sırıtış gizliydi.

Peder Kenneth orta boyluydu, görev başında geçirdiği uzun mevsimlerin yorgunluğuyla olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Yine de otuz beşten fazla yoktu. Yıpranmış ceketinin altında sırım gibi sert ve zayıftı. Şerifin saldırganlığını anlamaya başlamıştım.

“Bunun dışında,” diye ekledi, büyük bir dikkatle moraran gözüne dokunarak, “Bay Lillywhite yaralama için içten bir biçimde özür diledi.” Masayı işaret etti. Yazı malzemelerinin arasında açık bir şişe şarap ve kalaylı bir kap durduğunu gördüm. Kap hâlâ doluydu ve şişenin içindeki şarap seviyesi de pek aşağıda değildi.

Peder, kendisine koyduğum viskiyi aldı, gözlerini hayali bir kutsamadaymış gibi kapatıp kafasına dikti.

“Daha iyi bir ilaç olamazdı,” dedi gözlerini açarak. “Teşekkür ederim Bayan Fraser. Öyle kendime geldim ki su üstünde yürüyebilirim.” Öksürmesi gerektiğini hatırladı. Bu kez elini ağzına götürerek kuru kuru öksürdü.

“Şarabın nesi kötü?” diye sordum, kapıya doğru bakarak.

“Ah, önemli bir şey değil,” dedi elini çekerek. “Hal böyle olunca hakimin içeceklerini kabul etmemin doğru olmayacağını düşündüm.” Bana bakarak bu kez çarpık bir ağızla gülümsedi.

“Sizi neden tutukladılar?” diye sordum, kısık sesle. Yeniden çadırın kapısına baktım ama boştu. Dışarıdan fısıltılar geldiğini fark ettim. Görünüşe göre Jamie haklıydı; benden şüphelenmemişlerdi.

“Kutsal Aşai Rabbani Ayini’nden bahsettiğim içinmiş,” dedi sesini benimkisi gibi kısarak. “Yani öyle olduğunu söylediler. Bu iğrenç bir yalan. En son geçen Pazar Ayin’den bahsetmiştim, o da Virginia’daydı.” Mataraya efkârlı bir şekilde baktı. Matarayı alıp bir bardak daha boşalttım.

Peder viskiyi -bu kez daha yavaş- içerken, kaşlarımı çatarak düşündüm. Bay Lillywhite ve bölüğü, rahibi ayin sözcüğü yüzünden mahkemeye çıkarmak istemiş olamazlardı. Söylediğine dair yalancı şahitler bulmak zor değildi elbette ama bunun amacı ne olabilirdi?

Katolik olmak Kuzey Carolina’da tasvip edilmese de, her şekilde sabah buradan ayrılacak olan bir pederi tutuklamakta mantıklı bir sebep bulamıyordum. Peder Kenneth, Baltimore’dan gelmişti ve oraya dönmek istiyordu; Toplantı’ya yalnızca Jocasta Cameron’ın hatrı için gelmişti.

“Ah!” dedim, Peder Kenneth bardağından meraklı gözlerle bana baktı.

“Aklıma bir şey geldi sadece,” diyip devam etmesini işaret ettim. “Bay Lillywhite’ın Bayan Cameron’la birebir tanışıp tanışmadığını biliyor musun?” Jocasta Cameron seçkin, varlıklı bir kadındı ve güçlü bir kişiliği vardı, bu yüzden düşmanlara da sahipti. Bay Lillywhite’ın onu böylesi tuhaf bir şekilde gücendirmesinde bir mantık bulamıyorum. Öyle bile olsa, ama…

“Bayan Cameron’ı tanıyorum,” dedi Bay Lillywhite, arkamdan. “Yazık ki hanımefendiyle özel bir arkadaşlığımın olduğunu söyleyemem.” Arkama döndüğümde Bay Lillywhite’ın çadırın girişinde durduğunu gördüm. Arkasında Şerif Anstruther, Bay Goodwin ve Jamie vardı. Bay Goodwin kaşını kaldırıp bana baktı, öte yandan yüzünde ciddi bir merak ifadesi vardı.

Bay Lillywhite eğilerek selam verdi.

“Hanımefendi, kocanıza, Bay Donahue’nun kolonideki pozisyonuna resmiyet kazandırmak için girişimde bulunmama neden olan isteğini açıklıyordum.” Bay Lillywhite soğuk bir şekilde pedere bakarak başını salladı. “Ancak korkarım ki önerim kısa ve öz bir biçimde reddedildi.”

Peder Kenneth bardağı masaya koyup doğruldu, sağlam gözü lambanın ışığında parlıyordu.

“Bir yemin imzalamamı istiyorlar efendim,” dedi Jamie’ye. Önündeki masada duran kâğıdı ve tüy kalemi işaret etti. “Dönüşüme inanan bir inanca dahil olmamam için.”

“Demek öyle.” Jamie’nin sesinde kibar bir meraktan başka bir şey yoktu ama ben rahibin vicdan konusunda yaptığı vurguyu hemen anlamıştım.

“Bunu yapamaz, yapabilir mi?” dedim, etrafımdaki erkek çemberine bakarak. “Katolikler yani biz…” Bay Goodwin’e bakıp sözcüğü vurgulayarak konuştum. “…dönüşüme inanırız. Öyle değil mi?” diye sordum, cevap olarak gülümseyip başını sallayan pedere baktım.

Bay Goodwin mutsuz ama kabullenmiş görünüyordu. Alkole bağlı neşesi, sosyal beceriksizlikle büyük oranda azalmıştı.

“Üzgünüm, Bayan Fraser ama kanun böyle. Resmi olarak tanınmış bir kiliseye bağlı olmayan ruhban sınıfın kolonide kalabilmesi -yasal olarak- böyle bir yemini imzalamasına bağlı. Birçoğu imzalıyor. Papaz Urmstone’u tanıyor musunuz? Tıpkı Wadesboro yakınlarında yaşayan, Yeni Işık Kilisesi’nin papazı Bay Carvert gibi, o da yemini imzalamıştı.”

Şerif kendinden emin görünüyordu. Ayağına bir tekme savurmamak için

Bay Lillywhite'a döndüm.

"Olsun, yine de Peder Donahue imzalayamaz. Bu durumda onunla ne yapmayı teklif ediyorsunuz? Zavallı adamı hapse mi tıkacaksınız? Bunu yapamazsınız… o hasta!" Tam o sırada Peder Kenneth zoraki bir şekilde öksürdü.

Bay Lillywhite şüpheyle bana baktı ama Jamie'yle konuşmayı tercih etti.

"Aslında onu hapse atma hakkım var fakat sizin ve halanızın hatırına bunu yapmayacağım. Öyle ya da böyle, yarın koloniden ayrılmak zorunda. Ona Virginia'ya kadar eşlik edeceğim, orada nezaretten kurtulacak. Yolculuk boyunca onu rahat ettirmek için elimden geleni yapacağıma emin olun." Soğuk gri gözleriyle şerife baktı. Şerif doğrulmuş, saygın görünmeye çalışıyordu.

"Anladım." Jamie bir o adama, bir bu adama baktı, sonunda şerife odaklandı. "Bunun doğru olduğuna inanıyorum efendim, çünkü eğer Peder'e bir zarar geldiğini duyarsam… çok endişelenirim."

Şerif, Bay Lillywhite kaşlarını çatıp boğazını temizleyene kadar sert bakışlarını Jamie'den ayırmadı.

"Size söz veriyorum Bay Fraser."

Jamie hafifçe eğilerek selam verdi.

"Başka bir şey sormayacağım efendim. Haddimi aşmak istemem ama Peder bu geceyi kendisiyle vedalaşmak isteyen arkadaşlarıyla geçirebilir mi? Böylelikle karım da yaralarını tedavi edebilir. Yarın onu size teslim edeceğimden emin olabilirsiniz."

Bay Lillywhite dudaklarını büküp bu teklifi düşünüyormuş gibi yaptı ama kötü bir oyuncuydu. Böyle bir teklifin edileceğini öngörüp reddetmeye çoktan kendini hazırlamış olduğunu düşündüm.

"Hayır bayım," dedi isteksiz bir şekilde. "Maalesef isteğinizi yerine getiremem. Ama eğer peder arkadaşlarına mektup yazmak isterse…" Kâğıtları işaret etti. "…hızlı bir şekilde yollandıklarını kontrol etmeyi görev edinirim."

Jamie boğazını temizleyip duruşunu düzeltti.

"Peki o halde," dedi. "Bunu sormakla fazla mı ileri gitmiş oluyorum bilmiyorum ama…" Durdu, sıkılgan görünüyordu.

"Evet bayım?" Lillywhite merakla ona baktı.

“Acaba pedere günah çıkarabilir miyim?” Jamie gözlerini çadırın direğine dikmiş, ısrarla benimkini görmezden geliyordu.

“Günah çıkarmak mı?”

Lillywhite bunu duyduğuna şaşırmış görünüyordu. Şerif ise kıs kıs güler gibi bir ses çıkardı.

“Vicdanınızı rahatsız eden bir şey mi var?” diye sordu Anstruther kaba bir şekilde. “Yoksa yakında öleceğiniz hissine mi kapıldınız?” Şeytani bir ifadeyle gülümsedi. Hayretler içinde kalan Bay Goodwin Anstruther’e itiraz etti. Jamie ikisini de görmezden gelip dikkatini Bay Lillywhite’ın üzerine çevirdi.

“Evet bayım. Son kez günah çıkardığım günden beri çok uzun zaman geçti ve bir daha böyle bir şansı yakalamam için çok beklemek zorunda kalabilirim. Bu durumda…” Tam bu anda benimle göz göze geldi ve hafif ama etkili bir kafa hareketiyle çadırın kapısını işaret etti. “…bize birkaç dakika müsaade edebilir misiniz beyler?”

Cevap beklemeden dirseğimden tutup hızlı bir şekilde beni dışarı çıkarttı.

“Brianna ve Marsali çocuklarla patikanın yukarısında,” diye fısıldadı kulağıma, “çadırdan çıkar çıkmaz. Lillywhite’ın ve o piç şerifin uzakta olduklarından emin ol, sonra onları içeri al.”

Beni patikanın ortasında şaşakalmış bir şekilde bırakıp çadıra geri döndü.

“Affedersiniz beyler,” dediğini duydum. “Bir erkeğin… karısının yanında söylemek istemeyeceği şeyler vardır… bilirsiniz.”

Erkeklerin onaylayan fısıltılarının arasında Bay Lillywhite’ın şüpheli bir şekilde yeniden ‘günah çıkarma’dan bahsettiğini duydum. Jamie kısık bir sesle cevap veriyordu ki şerif tarafından gürültülü bir şekilde sözü kesildi. “Siz ne yaptınız?” Bay Goodwin hemen ortamı sakinleştirmeye çalıştı.

Pek anlaşılmayan konuşmalardan sonra hareket ettikleri duyuldu. Çadırın kapısı açılıp içeriden üç Protestan çıkmadan önce zar zor patikaya çıkıp çam ağaçlarının ardına sığındım. Güneş, bulutlarda kor ışıklar bırakarak çoktan batmıştı. Ama ışınları çok yakın olduğu için aralarındaki belirsiz şaşkınlığı görebiliyordum.

Patikadan aşağıya doğru birkaç adım atıp saklandığım yerden bir iki metre uzakta durdular. Latince dualar okuyan Peder Kenneth’in sesinin geldiği çadıra dönüp baktılar. Çadırdaki lamba sönmüştü, Jamie ve peder loş gölgelere dönüşmüş, günah çıkarmanın karanlığına bürünmüştü.

Anstruther’ın vücudu Bay Goodwin’e doğru yaklaştı.

“Bu dönüşme boku da neyin nesi?” diye söylendi.

Bay Goodwin’in omuzlarını dikleştiğini gördüm, sonra eğilip kulaklarına fısıldadı.

“Açık konuşmak gerekirse efendim, bu terimin anlamından tam olarak emin değilim,” dedi, resmi bir şekilde. “Katolik doktrinin habis bir şekli olduğunu düşünüyorum. Belki Bay Lillywhite daha iyi bir açıklamada bulunabilir - Randall?”

“Doğrusu,” dedi hakim. “Ayin sırasında rahibin söylediği özel kelimelerle ekmek ve şarap, İsa mesihin etine ve kanına dönüşür.”

“Ne?”Anstruther’in kafası karışmıştı. “Kim böyle bir şey yapabilir?”

“Ekmeği ve şarabı, et ve kana dönüştürmek mi?” Bay Goodwin hayretler içinde kalmıştı. “Ama bu kesinlikle cadılık!”

“Eğer olsaydı, evet, cadılık olurdu,” dedi Bay Lillywhite, daha insani bir şekilde. “Kilise böyle bir şeyin olamayacağını söylüyor.”

“Bundan emin miyiz?” Anstruther şüphelenmişti. “Yaparlarken onları gördün mü?”

“Ben hiç Katolik ayinine katıldım mı? Tabii ki hayır!” Akşam karanlığında Lillywhite’ın uzun boylu vücudunu dikleştirdiği göründü. “Beni ne zannediyorsunuz bayım!”

“Randall, eminim şerif öyle bir şey ima etmemiştir.” Goodwin arkadaşının koluna elini koyup onu sakinleştirmeye çalıştı. “Onun görevi daha dünyevi olaylarla ilgili sonuçta.”

“Hayır, hayır, ima ettiğim bir şey yoktu efendim, hiç alakası yok,” dedi Anstruther aceleyle. “Benim söylemek istediğim daha çok, herhangi biri bu tür olayları gördüyse, şahit olarak konuşabileceğiydi.”

Bay Lillywhite hâlâ söyleneni üzerine alınmış gibi görünüyordu; cevap verirken sesi soğuktu.

“Pederler izin vermedikleri sürece sapkın bir düşünceye şahit pek gerekmiyor şerif.”

“Hayır, hayır. Elbette gerekmiyor.” Şerifin bodur vücudu yaltaklanır gibi ezilip büzüldü. “Ama ben haklıyım efendim, Katolikler… eee… şu dönüşüm müydü neydi, ona katılıyorlar.”

“Evet, bana öyle söylendi.”

“Pekâlâ. Bu lanet olasıca şey yamyamlık değil mi?” Aniden coşan Anstruther’in vücudu tekrar belirdi. “Bunun yasalara karşı olduğunu biliyorum! Neden o pisliğin hokus pokusunu yapmasına izin vermiyoruz? Böylelikle hepsini tutuklarız, ha? Bir vuruşta o piçlerden kurtuluruz bence.”

Bay Goodwin kısık sesle inledi. Muhtemelen dişi ağrıyordu, bu yüzden de suratına masaj yapmaya başladı.

Bay Lillywhite burnundan derin bir nefes verdi.

“Hayır,” dedi tarafsız bir şekilde. “Maalesef olmaz şerif. Benim talimatlarım, rahibin tören yapmasına izin vermiyor ve ziyaretçi de kabul edemez.”

“Ah, öyle mi? O halde şimdi yaptığı nedir?” diye sordu Anstruther, Jamie’nin tereddütlü ve neredeyse hiç duyulmayan bir şekilde konuşmaya başladığı, kararmış çadırı işaret etti. Latince konuşuyor olabileceğini düşündüm.

“Bu çok farklı,” dedi Lillywhite ters bir şekilde. “Bay Fraser bir centilmendir. Ziyaretçi yasağı koyulmasının nedeni, rahibin gizli evlilikler gerçekleştirmemesi; şu anda böyle bir sorun yok.”

“Beni bağışlayın peder, günah işledim.” Jamie aniden yüksek sesle İngilizce konuşmaya başladı. Bay Lillywhite’ın sesi duyuldu. Peder Kenneth meraklı bir şekilde bir şeyler mırıldadı.

“Şehvetli ve kirli davrandığım için suçluyum, ikisi de aklımda ve etimde,” dedi Jamie -pek sessiz sayılmazdı.

“A, elbette,” dedi Peder Kenneth, aniden yüksek sesle. Durum oldukça ilgisini çekmiş gibiydi. “Bu kirli günahlar tam olarak ne şekildeydi evlat ve kaç kez oldu?”

“İlk olarak, kadınlara şehvetle baktığımı söyleyebilirim. Kaç kez oldu… Ah, en azından yüz kez, son günah çıkarmamdan bu yana. Hangi kadınlar olduğunu bilmek istiyor musunuz peder, yoksa yalnızca onlara ne yapmak istediğimi mi söyleyeyim?”

Bay Lillywhite kaskatı kesilmişti.

“Sevgili Jamie, sanırım o kadar zamanımız yok,” dedi peder. “Ama eğer yalnızca bir-iki tanesini söylersen, bu suçun… ne kadar ciddi… olduğuna dair kafamda bir şeyler canlandırabilirim…?”

“Ah, evet. En kötüsü tereyağı güğümüydü.”

“Tereyağı güğümü mü? Ah… karıştırma kolu olanlardan mı?” Peder Kenneth’ın sesi bu ahlaksız ihtimalle yumuşamıştı.

“Ah, hayır peder. Fıçı tipi bir güğümdü. Yan duran, çevirmek için bir tutma yeri olanlardan hani? İşte, kadın güğümle cebelleşiyordu ve korsesinin ipleri açılmıştı. Göğüsleri bir ileri, bir geri sallanıyordu. Gömleği terden ıslanmıştı. Güğüm öyle bir yükseklikte ve kıvrımlıydı ki kadını güğüme yaslayıp eteklerini kaldırıp… ”

Ağzım istemsiz bir şekilde şaşkınlıkla açıldı. Tarif ettiği benim korsem ve benim tereyağı güğümümdü! Eteklerimden bahsetmiyorum bile. O anı çok net hatırlıyorum ve eğer müstehcen bir düşünceye kapıldıysa, kesinlikle orada kalmamıştır.

Bir hışırtı ve fısıltı dikkatimi yeniden patikadaki adamlara çekti. Bay Lillywhite -hâlâ kulaklarını dört açmış, çadıra yaslanan- şerifi kolundan tutmuştu, patikadan aşağı doğru çekiştiriyordu. Bay Goodwin de gönülsüzce onları takip ediyordu.

Giderken çıkarttıkları gürültü yüzünden maalesef Jamie’nin günah tasvirinin geri kalanını duyamadım. Buna karşın bu gürültü, Brianna’nın, Marsali’nin ve onların kollarındaki Jemmy ve Joan ile annesinin sırtına maymun gibi tırmanan Germain’in gelişiyle oluşan çalı hışırtısını da gizlemiş oldu.

“Hiç gitmeyecekler sandım,” diye fısıldadı Brianna, Bay Lillywhite ve arkadaşlarının kaybolmak üzere oldukları noktaya bakarak. “Ortalık yatıştı mı?”

“Evet, gelin.” Germain’i kollarıma aldım, dünden razıydı.

“*Où nous allons Grand-mère*?[25]” diye sordu uykulu bir sesle. Sarı saçlarını şefkatle enseme dayadı.

“Şşt. *Grand-père* ve Peder Kenneth’i görmeye,” diye fısıldadım. “Çok sessiz olmamız gerek.”

“Ah. Böyle mi?” diye fısıldadı, yüksek sesle. Sonra alçak sesle çok kaba Fransızca bir şarkı söylemeye başladı.

“Şişt!” Her ne yediyse ıslak ve yapış yapış olmuş ağzını elimle kapadım. “Şarkı söyleme tatlım, bebekleri uyandırmak istemeyiz.”

Marsali’den ve Bree’den boğuk bir homurdanma duyduğumda, Jamie’nin hâlâ günah çıkardığını fark ettim. Hızını alamamış, iyice uydurmaya

başlamıştı ya da en azından ben öyle umut ediyordum. Kesinlikle hiçbirini benimle yapmamıştı.

Kafamı kaldırıp yola baktım ama yakınlarda kimse yoktu. Kızlara işaret ettim, patikadan karanlık çadıra doğru indik.

Jamie biz tam içeri girecekken aniden durdu. Sonra hızlı bir şekilde, "Öfke, gurur ve kıskançlık günahları. Ah, yalan da var tabii peder. Âmin," dediğini duydum. Diz çöküp Fransızca olarak tövbeler etmeye başladı. Ayağa kalkıp, Peder Kenneth "*Ego te absolvo*[26]" demesini tamamlamadan Germain'i benden aldı.

Gözlerim karanlığa uyum sağlamaya başlamıştı; kızların gölgelerini ve Jamie'nin uzun boylu siluetini seçebiliyordum. Jamie, Germain'i pederin önündeki masaya koyup, "Çabuk peder, çok zamanımız yok," dedi.

"Suyumuz da yok," dedi peder. "Tabii siz hanımlar biraz su getirmezseniz?" Çakmaktaşını ve kutusunu aldı, lambayı yeniden yakmaya çalıştı.

Bree ve Marsali dehşet dolu gözlerle birbirlerine bakıp aynı anda başlarını iki yana salladılar.

"Canınızı sıkmayın peder." Jamie pederi teselli etmeye çalışıyordu. Elini masadaki bir şeye uzattığını gördüm. Bir şişe kapağının açıldığını duydum. Sonrasında sıcak ve tatlı viski kokusu çadırı doldurdu, lamba fitilinden çıkan ışık büyüdü, titreyen alev küçük bir noktada sabitlendi.

"Bu şartlar altında…" dedi Jamie. Ağzı açık matarayı pedere uzattı.

Peder Kenneth dudaklarını birbirine kenetledi. Bunu rahatsız olduğu için değil, gülmesini bastırmaya çalıştığı için yaptığını düşündüm.

"Evet, bu şartlar altında," diye tekrarladı. "Yaşam suyundan daha uygun ne olabilirdi ki?" Uzandı, atkısını çözdü, ensesinde, ucuna tahta bir haçın ve kapağı kapalı küçük bir cam şişenin bağlı olduğu deri kolyeyi çıkardı.

"Kutsal su," diye açıkladı şişeyi açıp masaya koyarken. "Üzerimde olduğu için Meryem Ana'ya şükürler olsun. Şerif ayin eşyalarımla birlikte kutuyu almıştı." Masadaki malzemeleri parmaklarıyla sayarak hızla gözden geçirdi. "Ateş, kutsal su, su -bir tür su- ve bir çocuk. harika. Siz ve kocanız çocuğun vaftiz annesi ve babası olacaksınız, değil mi hanımefendi?"

Jamie çadırın kapısında durduğu için peder benimle konuşmuştu.

"Hepsinin vaftiz anne ve babası olacağız peder," dedim, masadan atlamaya niyetlenen Germain'i sıkıca tuttum. "Birazcık rahat dur tatlım."

Arkamdan gelen bir hışırtı duydum; yağlı deriden metal çekilmişti. Arkama dönüp Jamie'ye baktım. Gölgelerin loşluğu içinde, elindeki kamayla kapı eşiğinde duruyordu. Karnımda huzursuz bir ağrı hissettim, Bree'nin yanımda nefes alış verişlerini duydum.

"Jamie, oğlum," dedi Peder Kenneth, sitem edercesine.

"Devam edin peder," diye cevapladı Jamie oldukça sakin bir şekilde. "Bu gece torunlarım vaftiz edilecek ve kimse bunu engelleyemez."

Peder derin bir nefes alıp başını olumsuz bir şekilde salladı.

"Evet. Ve birini öldürdüğün takdirde, umarım ikimizi de asmadan önce günahlarını çıkarmam için zamanım kalır," diye söylendi, yağa uzanırken. "Eğer bir seçim yapman gerekirse şerifi dene, olur mu?"

Aniden Latinceye dönüp Germain'in sarı saç yumağını arkaya attı, başparmağıyla alnına, dudaklarına, sonra kalbine -ki giysisinin altından yaptığı için Germain'in çılgın gibi kıkırdamasına neden oldu- dokunup haç işareti çizdi.

"Bu çocuğun adına şeytanı ve onun bütün eylemlerini reddeder misin?" diye sordu. O kadar hızlı bir şekilde konuşmuştu ki, İngilizce konuştuğunu fark edip, vaftiz yemininde Jamie'ye zar zor yetiştim, "Evet, şeytanı reddediyorum."

Bay Lillywhite'ın ve şerifin döndüğünü işaret edecek herhangi bir sesi önceden duymak için dışarıya kulak kabartmıştım. Peder Kenneth'i, yasaya aykırı bir 'ayin'in ortasında yakalarlarsa nasıl bir yaygara kopacağını tahmin edebiliyordum.

Jamie'ye baktım; beni seyrediyordu. Muhtemelen beni rahatlatmak için belli belirsiz gülümsedi. Gerçekten beni rahatlatmaya çalıştıysa, maalesef başarısız oldu; onu çok iyi tanıyordum. Torunlarının vaftiz edilmesini istiyordu ve bu uğurda ölse de ruhlarının Tanrı'ya güven içinde teslim edildiğini görecekti. İnsanlar bu şekilde şehit oluyorlardı ve aileleri de buna katlanmak zorundaydı.

"Baba oğul ve kutsal ruha inanıyor musun?"

"İnatçı adam," dedim Jamie'ye. Daha da gülümsedi. Arkama döndüm ve hızla, "İnanıyorum," deyişine ortak oldum. Dışarıda futbol mu oynuyorlardı, yoksa ağaç dallarını çıtırdatan akşam rüzgârı mıydı?

Sorular ve cevaplar bitmişti, papaz bana bakarak sırıttı. Titreyen ışığın gölgesinde canavara benziyordu. Sağlam gözünü kırptı.

“Cevaplarınız diğerleri için de aynı mı olacak hanımefendi? Peki bu küçük tatlı çocuğun vaftiz ismi ne olacak?”

Papaz ritmini hiç bozmadan viski matarasını aldı, küçük çocuğun kafasına dikkatle damlattı, bir yandan da, “Germain Alexander Claudel MacKenzie Fraser’ı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz ediyorum. Âmin.”

Germain olan biteni büyük bir ilgiyle izledi, viskinin damlamasını yuvarlak mavi gözleriyle takip etti. Damlayı yakalamak için dilini çıkardıktan sonra suratını ekşitti.

“Öğğ,” dedi Germain. “At çişi.”

Marsali şaşırmıştı, “Şişt!” diye çıkıştı ama peder gülmeye başlayıp Germain’ı masaya koydu, Bree’ye gelmesini işaret etti.

Bree, Jemmy’yi masanın üzerinde tuttu, kollarını beşik yaparak arasına yatırdı. Bebeğin yüzüne odaklanmıştı ama kafasını birden başka tarafa çevirdiği gözümden kaçmadı. Aşağıdaki patikadan sesler geliyordu; duyabiliyordum. Sanırım bir grup erkek konuşuyorlardı. Neşeli ama sarhoş değillerdi.

Jamie’ye bakmamaya çalıştım, gergindim. Eğer çadıra girerlerse, Germain’i alıp çadırın uzaktaki bir köşesinden çıkıp koşarak kaçmaya karar verdim. Her ihtimale karşı yakasından tutup kendi kendime hazırlandım. Sonra Bree yanıma gelip nazikçe beni dürttü.

“Sorun yok anne,” diye fısıldadı. “Gelenler Roger ve Fergus.” Karanlığa doğru başını sallayıp dikkatini Jemmy’ye verdi.

Gelenler gerçekten onlardı, ürpertim yerini rahatlamaya bıraktı. Burnundan konuşan ve sanki nutuk çeken Fergus’ın otoriter sesini ve Roger’ın olduğunu tahmin ettiğim Galce fısıltıları tanımıştım. Bay Goodwin’e ait olduğunu anladığım tiz bir ses geceye yayıldı, ardından Bay Lillywhite’ın aristokrat konuşma tarzı yankılandı.

Bu kez Jamie’ye baktım. Hâlâ elinde kama vardı ama eli yana düşmüştü, omuzları daha rahatlamış gibiydi. Yine gülümsedi ve bu kez ben de ona karşılık verdim.

Jemmy uyanıktı fakat miskin bir hali vardı. Yağa itiraz etmemişti, yine de alnına değdirilen soğuk viskiye şaşırmıştı. Gözleri açık, kolları iki yanına düşmüştü. Tiz bir sesle, “Evet!” diye bağırdı, sonra Bree onu hızla battaniyeye sarıp omzuna yasladı, yüzünü çevirip yeterince ağlayacak kadar rahatsız olup olmadığına karar vermeye çalıştı.

Bree çocuğun sırtını tamtam çalar gibi okşadı, kulağına değişik sesler fısıldayıp dikkatini dağıtmaya çalıştı. Başparmağıyla ağzının kapatılmasına izin verdi, kuşkuyla etrafına bakınmaya başladı. O sırada Peder Kenneth çoktan viskiyi Marsali'nin kollarında uyuyan Joan'un alnına dökmeye başlamıştı.

"Joan Laoghaire Claire Fraser'ı," dedi Marsali'nin ardından. Şaşkın gözlerle Marsali'ye baktım. Marsali'nin kız kardeşinin adının Joan olması nedeniyle, bebeğe de Joan ismini verdiklerini biliyordum ama diğer isimlerini bilmiyordum. Marsali'nin şala sarılmış kafasını bebeğe doğru eğmesini, boğazımda bir yumruyla izledim. Hem kız kardeşi hem de annesi, Laoghaire İskoçya'daydılar; ikisinin de bu ufak adaşlarını görmüş olma şansları oldukça azdı.

Birden Joan'un yan yan bakan gözleri, tıpkı ağzı gibi kocaman açıldı. Keskin bir çığlık atınca herkes sanki dibimizde bomba patlamış gibi irkildi.

"Tanrı'ya hizmet etmek için güle güle gidin! Ve hızlı gidin!" dedi Peder Kenneth. Parmakları çoktan mataranın ve şişenin ağzını kapamış, telaş içinde ayinin tüm izlerini yok etmeye çalışıyordu. Patikanın aşağısından gelen şaşkın soruları duyabiliyordum.

Marsali, Joan'u göğsüne bastırıp hızla çadırdan çıktı, itiraz edip duran Germain'i de elinden tutmuştu. Bree durup elini Peder Kenneth'in başının arkasına koyup alnından öptü.

"Teşekkür ederim peder," diye fısıldayıp hızla eteğini ve iç etekliğini savurarak gitti.

Jamie beni kolumdan tutup çadırdan çıkardı ama bir an kapıda durup arkasına baktı.

"Peder?" diye seslendi fısıldayarak. "*Pax vobiscum*![27]"

Peder Kenneth çoktan masanın arkasındaki yerini almış, ellerini kavuşturmuştu. Boş suçlama kâğıtları masanın üzerine yeniden yayılmıştı. Hafifçe gülümseyerek yukarı baktı, lamba ışığında yüzü huzurlu görünüyordu.

"*Et cum spiritu tuo*[28]," dedi, üç parmağını kaldırıp dua okudu.

"Bunu neden yaptın?" Brianna'nın fısıltısı bana kadar gelmişti. O ve Marsali yalnızca bizden bir-iki metre öndeydiler. Çocuklar yüzünden yavaş yürüyorlardı ama yakın olmalarına rağmen, kızların şalları ve kabarık vücutları yol boyunca uzanan çalılıklar yüzünden neredeyse hiç

görünmüyordu.

“Neyi? Bırak şunu Germain, gidip babayı bulalım, olur mu? Hayır, onu ağzına sokma!”

“Joanie’yi çimdikledin, seni gördüm! Hepimiz senin yüzünden yakalanabilirdik!”

“Ama bunu yapmam lazımdı!” Marsali bu suçlama karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. “Zaten önemli olmazdı ki gerçekten, vaftiz o sırada bitmişti. Peder Kenneth’in kutsamasını geri aldırtamazlar, öyle değil mi?” Bu ihtimali düşününce gülmeye başladı, sonra birdenbire durdu. “Germain, bırak şunu dedim!”

“Bunu yapmam lazımdı derken ne demek istedin? Bırak Jem, o benim saçım! Ah! Bırak dedim!”

Jemmy’nin uyanık olduğu her halinden belliydi. Olan biten tuhaflıklar ilgisini çekmiş, onları anlamak istiyor, sürekli tekrarladığı “Aaaa!” nidalarına bakılırsa da, etrafını keşfetmek istiyordu.

“Uyuyordu!” dedi Marsali, çaçaron bir tavırla. “Peder Kenneth suyu -yani viskiyi- kafasına döktüğünde uyanmadı. Germain, buraya gel! Ayrıca senin de bildiğin gibi vaftiz edilen bir çocuğun ağlamaması şanssızlık demektir; çocuk ağlayınca ilk günahın bedeninden çıktığını anlarsın! Şeytanın çocuğumun içinde kalmasına izin veremezdim. Değil mi, *ma mhaorine?*” Öpücük sesleri duyuldu, sonra Joanie’den belli belirsiz bir mırıltı çıktı. Ama sesi, yeniden şarkı söylemeye başlayan Germain yüzünden duyulmadı.

Bree’nin öfkesi dinmeye başlamıştı, neşeyle kahkaha attı.

“Ah, anladım. Pekâlâ, madem iyi bir nedenin var. Gerçi bunun Jemmy’de ve Germain’de işe yarayıp yaramadığından pek emin değilim. Şunlara bir baksana, içlerine şeytan girmiş gibi. Ah! Isırma beni, küçük canavar, hemen emzireceğim!”

“Yani, sonuçta onlar erkek,” dedi Marsali sabırlı bir şekilde. Tüm bu curcunanın içinde duyulsun diye yüksek sesle konuşuyordu. “Erkek çocuklarının içinde şeytan olduğunu herkes bilir; sanırım o şeytanları boğmak için daha fazla kutsal su gerek, her ne kadar doksan derecelik bir içki de olsa. Germain! Böyle pis bir şarkıyı nereden duydun, seni küçük sıçan?”

Gülümsedim, kızların konuşmalarını dinleyen Jamie sessizce güldü. Artık suç mahallinden uzaklaştığımız için birilerinin bizi duymasından kaygılanmıyorduk. Şarkılar söylüyorduk, kahkahalarımız kamp ateşlerinin ve

ağaçların arasında yankılanıyordu, karanlığın içinde ışıldıyorduk.

O günün işi büyük ölçüde bitmişti. Çağrıdan, şarkılardan ve son ziyaretler başlamadan önce insanlar akşam yemeği için hazırlanıyorlardı. Duman ve akşam yemeği kokusu soğuğun ve karanlığın içinde insanın içini ısıtıyordu. Midem artık karşı koyamayıp guruldamaya başlamıştı. Lizzie'nin yemek pişirmeye başlayacak kadar kendine gelmiş olmasını umut ettim.

"*Ma mhaorine* ne demek?" diye sordum Jamie'ye. "Bunu daha önceden hiç duymamıştım."

"Minik patatesim demek sanırım," dedi. "Pederden öğrendi."

İçini çekti, bu gece çıkardığımız işten çok memnun görünüyordu.

"Becerikli olduğu için Tanrı pederi kutsasın, bir an başaramayacağımızı sandım. Onlar Roger'la Fergus mı?"

Ormandan çıkan iki karanlık gölge kızlara katıldı. Bu genç ailelerin mutluluğu, bize boğuk kahkahalar ve fısıldaşmalar -babalarının yanında duran oğlanların bet çığlıklarına karışmıştı- olarak yansıyordu.

"Evet. Söz açılmışken, küçük tatlı patatesim," dedim, yavaşlaması için kolundan tutarak, "Peder Kenneth'e benden ve tereyağı güğümünden bahsederek ne yapmaya çalıştın?"

"Ciddiye almış olamazsın, değil mi Sassenach?" dedi şaşkınlıkla.

"Tabii ki aldım!" dedim. Yanaklarıma kan nüfuz etmişti. Bunun nedeninin itirafını hatırlamam mıydı yoksa olayın kendisi miydi, bilemiyordum. İç organlarım da yavaşça ısınmıştı. Rahim kasıntılarım rahatladıkça, kramptan son kalanlar da iyice azalmıştı. Şu anda yeri ve zamanı değildi ama gecenin ilerleyen saatlerinde yalnız kalabilirdik. Konuyu o anlık kapattım.

"Bence hiç günah falan değil," dedim oldukça resmi bir şekilde. "Tanrı aşkına, biz evliyiz!"

"Yalan söylediğim için de günah çıkardım zaten Sassenach," dedi. Yüzündeki gülümsemeyi göremedim ama sesinde gayet net bir şekilde duydum. Onun da benimkini duyduğunu tahmin ediyordum.

"Lillywhite'ı uzaklaştırmak için korkunç bir günah bulmam gerekiyordu, ben de hırsızlık ya da oğlancılık suçu işlediğimi söyleyemezdim. O adamla bir gün bir iş yapmam gerekebilir."

"Yani eşcinsellik yüzünden uzaklaşırdı ama güğümle uğraşan kadınlara karşı tutumun yüzünden kişiliğinin yalnızca biraz bozuk olduğunu mu

düşünürdü?” Kolu sıcaktı. Bileğinin içine, o hassas ve çıplak yere dokundum, kalbine doğru uzanan damarını okşadım.

“Kısık sesle konuş Sassenach,” diye söylendi, elime dokunarak. “Çocukların seni duymasını istemezsin,” diye ekledi. Elimi bırakıp, karanlıkta büyük bir titizlikle sırtımı okşadı.

“Eğer çırılçıplak ve sırılsıklam olsaydı, sıska bir kadını görmek için o yolu geçmezdim. Lillywhite’a gelince,” diye özetledi durumu normal bir ses tonuyla, ama eteğimin içinden kalçama koyduğu elini hiç kıpırdatmadı, “o Protestan olabilir Sassenach fakat yine de o bir erkek.”

“İki durumun birbiriyle çeliştiğini bilmiyordum,” dedi Roger karanlıktan çıkagelerek.

Jamie, sanki kalçam ateş almış gibi aceleyle elini çekti. Ateş almamıştı -pek sayılmazdı- ama çıraların arasındaki çakmak taşının bir iki alev aldığı da inkâr edilemezdi. Ancak yatma zamanına daha çok vardı.

Gizli bir şekilde Jamie’yi öyle bir dürttüm ki neredeyse soluğu kesilecekti. Roger’a döndüğümde kollarında kocaman, kıpırdayan bir şey olduğunu gördüm. Karanlıktan ne olduğu seçilmiyordu. Gürültülü bir şekilde homurdansa da domuz yavrusu olduğunu sanmıyordum. Daha çok babasının ellerini şiddetle kemiren Jemmy’ye benziyordu. Tesadüfen parlayan bir ışığın içinde küçük pembe bir el belirdi, yumruk şeklini aldı, sonra başparmağı Roger’ın kaburgalarına dokundu.

Jamie neşeyle güldü, Protestanlıkla ilgili fikrine kulak misafiri olunmasından rahatsızlık duymamıştı.

“ ‘Hepsi iyi çocuklardır,’ ” diyerek bir alıntı yaptı kaba bir İskoç aksanıyla, “ ‘peki ya hasta kadınlar nereden geliyorlar?’ ”

“Ha?” dedi Roger, şaşırmış bir hali vardı.

“Protestanların doğduklarında dikenleri vardır,” diye açıkladı Jamie, “en azından erkeklerin ama bazılarınınki kullanılmadıkları için düşerler. Zamanını… burnunu başkalarının günahkarlığına sokmakla geçiren bir adamın kendi günahlarıyla ilgilenecek zamanı olmaz.”

Kahkahamı nazik bir öksürüğe çevirdim.

“Bazılarının dikenleri ise kullanıldıkça büyür,” dedi Roger umursamaz bir tavırla. “Evet, pekâlâ. Size teşekkür etmeye geldim… yani vaftizi ayarladığınız için.”

Sesindeki tereddüdü fark etmiştim; Jamie'ye hâlâ nasıl hitap edeceğine karar verememişti. Jamie ona tarafsız bir şekilde 'Genç Roger', 'Roger Mac' ya da 'MacKenzie' -daha nadir olarak da Ronnie Sinclair'in ona sesinin güzelliğine istinaden taktığı Galce isimle, *a Smeòraich*- diye hitap ediyordu. Ardıçkuşu anlamına geliyordu.

"Teşekkür etmesi gereken benim, *a charaid*. Sen ve Fergus olmasaydı başaramazdık," dedi Jamie, kahkahası sesini ısıtıyordu.

Arkasında ateş yanan Roger, şimdi rahatça görünüyordu; uzun ve zayıftı. Tek omzunu silkti, diğer koluna Jemmy'yi aldı, elindeki salyaları pantolonuna sildi.

"Sorun değil," dedi kısık bir sesle. "Acaba peder sizce iyi olacak mı? Brianna hırpalandığını söyledi. Umarım gittikten sonra ona kötü davranmazlar."

Bunu duyan Jamie bir anda dikkat kesildi. Omuzlarındaki paltoyu düzeltip silkindi.

"Yeterince güvende olacağını düşünüyorum, şerifle konuştum." Bu son cümlesinde acımasız bir vurgu vardı. Dolgun bir rüşvet daha etkili olabilirdi ama an itibariyle tam tamına iki şilin, bir kuruş ve dokuz çeyrek penimiz olduğunun gayet farkındaydım. Parayı biriktirip tehdit yöntemini kullanmak daha iyi diye düşündüm. Belli ki Jamie de aynı fikirdeydi.

"Halamla konuşmam lazım," dedi, "Bay Lillywhite'a bu gece bir mektup yollasın, konu hakkında kendi düşüncelerini yazsın. Bu, benim yapabileceğim herhangi bir şeyden daha koruyucu olur."

"Düğününün ertelendiğini duymaktan hoşlanacağını hiç sanmıyorum," dedim. Hoşlanmayacaktı. Bir İskoçya lordunun kızı ve çok zengin bir çiftçinin dul eşi olan Jocasta Cameron kendi bildiğini okurdu.

"Hayır, hoşlanmayacak," diye onayladı, "ama Duncan'ın biraz rahatlayacağını düşünüyorum."

Roger güldü, pek halden anlar gibi değildi. Patikadan aşağı inmeye başladığımızda o da yanımızda geldi. Hâlâ vahşi bir şekilde homurdanan Jemmy'yi koltuğunun altına futbol topu gibi aldı.

"Evet, öyle olacak. Zavallı Duncan. O zaman düğünler kesinlikle iptal, öyle mi?"

Jamie suratını asmamıştı ama kafasını kararsız bir şekilde iki yana salladı.

“Evet, korkarım ki öyle. Sabah onu geri getireceğime söz vermiş olsam da pederi bana vermeyecekler. Belki de onu zorla alabilirdik fakat öyle bile olsa-”

“Bunun işe yarayacağından emin değilim,” diyerek lafını kestim. Çadırın dışında beklerken duyduklarımdan bahsettim.

“Kenara çekilip Peder Kenneth’ın nikâhları kıymasına izin vereceklerini sanmıyorum,” diyerek sözlerimi bitirdim. “Onu kaçırsan bile, bu kez de dağı arayacaklar, çadırları yerle bir edip isyanlara neden olacaklar.”

Şerif Anstruther yardımsız kalmayacaktı; Jamie ve halası İskoç topluluğu içinde saygı görebilir ama Katoliklerin geneli ve rahiplerin bir kısmı o saygıyı göremeyeceklerdi.

“Talimatlar mı?” diye tekrarladı Jamie, şaşırmış görünüyordu. “Emin misin Sassenach? ‘Talimatları’ olduğunu söyleyen Lillywhite’tı.”

“Öyleydi,” dedim, ilk kez bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etmiştim. Şerifin Bay Lillywhite’tan talimatlar aldığı doğruydu, işi buydu. Fakat hakime kim talimat veriyor olabilirdi?

“Burada başka bir hakim ve birkaç sulh hakimi var ama tabii ki…” dedi Roger yavaşça, başını sallayarak düşündü. Düşüncelerini gürültülü bir ciyaklama kesti. Aşağı bakıp çocuğuyla konuşmaya başladığında, yakınlardaki ateş burnuna yansıdı, yüzündeki gülümsemeyi açığa çıkardı. “Ne? Acıktın mı evlat? Endişelenme, annen birazdan gelecek.”

“Annesi nerede?” dedim, gölgelere bakarak. Hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı, meşe ve ceviz ağaçlarının çıplak dalları başımızın üzerinde kılıç gibi çınlıyordu. Buna rağmen Jemmy, Brianna’nın duyabileceğinden de daha gürültülüydü. Germain ve Fergus’la akşam yemeğiyle ilgili hoş bir sohbet eden Marsali’nin sesini duydum. Fakat Bree’nin Boston aksanlı boğuk sesini duyamamıştım.

“Neden?” dedi Jamie, Roger’a. Rüzgâra rağmen sesi duyulsun diye sesini yükseltmişti.

“Ne neden? Bak Jem, gördün mü? İster misin? Evet, tabii ki öyle. Evet, akıllı çocuk, biraz kemir bakalım.” Roger’ın boş elinde bir şeyin parıltısı gözüme çarptı; sonra nesne kayboldu, Jemmy’nin ağlaması birden azaldı, ardından şapırtılı bir şekilde emmeye başladı.

“O ne? Sence de yutabileceği kadar küçük değil mi?” diye sordum endişeli bir biçimde.

“Ah, hayır. Bu bir saat zinciri. Endişelenecek bir şey değil,” diyerek beni rahatlattı Roger. “Zincirin ucunu sıkıca tuttum. Eğer yutarsa, geri çekebilirim.”

“Neden biri senin evlenmeni istemesin ki?” dedi Jamie sabırla. Torununun sindirim sisteminin her an tehlikeye girebileceğini umursamadı.

“Ben mi?” Roger şaşırmıştı. “Kimsenin benim evlenmiş olup olmadığımı umursadığını sanmıyorum, kendim dışında tabii -bir de belki senin dışında,” diye ekledi, sesinde şakacı bir ifade vardı. “Sanırım çocuğun bir isminin olmasını isterdin. Konu açılmışken…” Bana döndü, rüzgâr yüzünden saçları uçuşuyor, vahşi siyah bir canavarı andırıyordu. “…sonunda adı ne oldu? Yani vaftizden sonra.”

“Jeremiah Alexander Ian Fraser MacKenzie,” dedim, doğru hatırladığımı umarak. “İstediğin bu muydu?”

“Ah, adının ne olduğunu çok önemsemiyorum,” dedi Roger, patikadaki geniş bir su birikintisinin kenarından geçti. Yağmur yine serpiştirmeye başlamıştı; yüzümdeki küçük soğuk damlaları hissedebiliyor, karşısında alev yanan su birikintisine düşen suların oluşturduğu çukurları görebiliyordum.

“Ben Jeremiah’yı istedim, diğer isimlerin seçimini de Bree’ye bıraktım. John Grey’in ismiyle kuzeninin ismi olan Ian arasında hemen karar veremedi ama elbette benim için ikisi de aynı isim.”

Yine aynı tereddüdü fark etmiş, Jamie’nin kolunu hafifçe kastığını hissetmiştim. Jamie’nin yeğeni Ian hassas bir konuydu ve geçen gün yolladığı mektup sayesinde bu konu herkesin zihninde henüz tazeydi. Brianna’nın sonunda karar verdiği şey bu olmalıydı.

“O zaman sen ya da kızım değilse,” diye konuya geri döndü Jamie inatla, “o halde kim? Jocasta mı Duncan mı? Yoksa Bremerton halkı mı?”

“Bu geceki düğünleri engelleyen birinin mi olduğunu düşünüyorsunuz?” Roger, Ian Murray dışında bir konunun açılmasını fırsat bilmişti. “O halde bunun nedeninin Katoliklere karşı duyulan genel hoşnutsuzluk olduğunu düşünmüyorsunuz, öyle mi?”

“Olabilir ama değil. Olsaydı, neden pederi tutuklamak için şimdiye kadar beklemiş olsunlar? Bir dakika bekle Sassenach, seni alacağım.”

Jamie elimi bırakıp su birikintisinin etrafından geçti, sonra beni belimden kavrayıp birikintinin diğer tarafına geçirdi. Beni yere bıraktığında ıslak yapraklar çizmelerimin altında kaydılar. Dengemi korumak için Jamie’nin

kolundan destek aldım.

“Hayır,” diye devam etti Jamie konuşmaya, Roger’a döndü. “Lillywhite ve Anstruther Katoliklerden pek hoşlanmıyorlar sanırım ama peder yarın sabah gidecekse neden şimdi yaygara koparttılar? Onu gözaltında tutmazlarsa, şafak sökmeden Tanrı’dan korkan tüm dağlıları yoldan çıkaracağını mı düşündüler?”

Roger bunu duyunca kahkaha attı.

“Hayır, sanmam. Pederin bu gece nikâh kıyma ve vaftiz dışında yapacağı başka bir şey var mıydı?”

“Belki birkaç günah çıkarma,” dedim Jamie’nin kolunu çimdikleyerek. “Bildiğim kadarıyla başka bir şey yok.” Gizli bölgelerimde endişe verici bir hareketlenme hissedince bacaklarımı birbirine yapıştırdım. Kahretsin, Jamie beni kaldırdığında bacaklarımın arasındaki bezi tutan kopçalardan biri gevşemişti. Acaba düşmüş müydü?

“Pederin, günah çıkarmak isteyen birini duymasını engellemeye çalıştıklarını sanmıyorum? Yani özel birinin?” Roger oldukça kuşkuluydu ama Jamie fikri yakaladı, aklında evirip çevirdi.

“Benim itiraf ettiğim günahlara itiraz edeceklerini sanmam. Hem bir Katoliğin ölümcül bir günah içinde olup olmadığını umursadıklarını sanmıyorum, zaten onlara göre hepimiz lanetliyiz. Ama birinin umutsuzca günah çıkarmaya ihtiyacı varsa, bunu kazanca çevirmek istemiş olabilirler…”

“O her kimse pedere ulaşmak için para mı ödemeli?” diye sordum kuşkuyla. “Gerçekten Jamie, onlar İskoç. Eğer pedere para ödenecekse, bir İskoç Katolik katil ya da zinacı yalnızca tövbe edecek ve bunun en iyi şekilde sonuçlanmasını bekleyecektir.”

Jamie sessizce homurdandı, nefesinin beyaz buğusunun başının etrafına mum ışığı gibi dolandığını gördüm; hava soğuyordu.

“Sanırım öyle,” dedi kuru kuru. “Eğer Lillywhite günah çıkarma işine girmeyi düşündüyse, bundan kazanç sağlamak için günün geç bir saatine bırakmış. Ama ya sorun birinin günahlarını itiraf etmesini bölmek değil de, buna kulak misafiri olduklarından emin olmaksa?”

Roger, bunun umut verici bir varsayım olduğunu düşünüp mutlu bir şekilde mırıldandı.

“Şantaj mı? Evet, o da bir ihtimal,” dedi onaylayarak. Armut dibine düşer; Oxford’da eğitim almış olsun olmasın, Roger’ın İskoç olduğuna dair küçük

bir şüphe vardı. Kolunun altında sert bir yaygara koptu, sonrasında Jemmy acı acı bağırmaya başladı. Roger aşağı baktı.

“Saatini mi düşürdün? Nereye gitti?” Jemmy’yi, çamaşır yumağı gibi omuzlarına alıp aşağı baktı, Jemmy’nin karanlığın içine savurduğu saat zincirini el yordamıyla aramaya koyuldu.

“Şantaj mı? Bence bu biraz uzak bir ihtimal,” diyerek karşı çıktım, akmaya başlayan burnumu elimle sildim. “Yani, mesela Farquard Campbell’ın korkunç bir suç işlediğini ve bundan emin oldukları takdirde, onu bu suçtan yakalayabileceklerini mi söylüyorsun? Bu çok dolambaçlı bir fikir değil mi? Roger, orada bir iğne bulursan, o benim.”

“Lillywhite ve Antsruther İngiliz, değil mi?” dedi Jamie, Roger’ı güldüren hassas bir alaycılıkla. “Dolambaçlı olmak ve ikiyüzlülük bu ırkta doğuştan var, değil mi Sassenach?”

“Saçma sapan laflar,” dedim sabırla. “Tencere dibin kara seninki benden kara. Üstelik onlar senin itirafını duymaya çalışmadılar.”

“Benim şantaj yapılacak bir şeyim yok,” dedi Jamie, bunu savunmasının tek nedeni, eğlenmekti.

“Öyle bile olsa…” diye giriştim söze ama kesik kesik çığlık atarak kendini bir o yana, bir bu yana atan Jemmy yüzünden söyleyeceklerim yarım kaldı. Roger homurdanarak parmaklarının arasına bir şey alıp kalktı.

“İğneni buldum,” dedi. “Ama zincirden iz yok.”

“Biri sabah bulur,” dedim, gittikçe artan yaygaranın içinde duyulabilmek için yüksek bir sesle. “İstersen çocuğu ben alayım.” Bebeğe doğru uzandım, Roger rahatlayarak yükünü bana verdi. Rahatlamasının nedenini, Jemmy’nin bezinden gelen koku sayesinde anlamıştım.

“Yine mi?” dedim. Bunu şahsına yönelik bir azar gibi almış olacak ki gözlerini kapatıp ciyaklamaya başladı.

“Bree nerede?” diye sordum, aynı anda bebeği rahatlatıp sağlıklı bir mesafede tutmaya çalışarak. “Ah!” Sanki karanlığı fırsat bilip daha fazla tepinebilmek için bebek fazladan el ve ayak geliştirmişti.

“Bir işini halletmeye gitti,” dedi Roger, Jamie’nin kafasını aniden döndürmesine neden olan bir belirsizlikle. Işık yan tarafına vuruyordu, gür kızıl kaşlarını şüpheyle kaldırdığını gördüm. Kuşkulu gözlerle başını kaldırdığında, ateş uzun ve düz burun kemerine yansıdı. Belli ki içine kurt düşmüştü. Ben de buna dahil miydim?

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “McAllister’ın ateşine, temiz bez almaya gidiyorum. Birazdan kampa gelirim.”

Cevap beklemeden bebeği yüklenip, en yakın kamp çadırına gitmek için çalılıkların arasına daldım. Georgiana McAllister’ın ikizleri daha yeni doğmuşlardı -dört gün önce doğurtmuştum- ve bana hem temiz bir bez vermekten, hem de kişisel bakımımı yapmam için bir çalı arkası sunmaktan zevk duydu. İşimi bitirdikten sonra ikizleri sevip, Georgiana’yla Teğmen Hayes ve duyurusu, Lillywhite’ın entrikaları ve bölüğü ve Bree ile Roger’ın nasıl oldukları konusunda sohbet ettim. Bu gece dağ gizli bir ittifak yuvası gibi görünüyordu.

Vaftizi gerçekleştirdiğimiz için mutluydum, bundan bu kadar hoşnut olmam beni şaşırtmıştı ama Brianna’nın düğününün iptal olmasına üzüldüğümü kabul etmeliydim. Bu konuda pek bir şey söylememişti ama onun ve Roger’ın da birlikteliklerinin kutsanmasını nasıl sabırsızlıkla beklediklerini biliyordum. Ateş göz kırpıyordu, sanki sol elimdeki altın yüzük yüzünden beni suçluyordu. Zihnimde ellerimi Frank’e doğru uzattım.

Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun? diye sordum sessizce. Bir yandan da Georgiana’nın kılkurtları hakkındaki fikrini onaylamakla meşguldüm.

“Hanımefendi?” Jemmy’nin altını değiştirmeye gönüllü olan, McAllister’ın büyük kızlarından biri sohbeti bölüp, iki parmağının arasında tuttuğu uzun ve ince bir cisim gösterdi. “Bunu çocuğun bezinde buldum, kocanızın olabilir mi?”

“Bu da nesi!” Saat zincirinin geri gelmesiyle şoka girmiştim ama bir an kendime gelip, Jemmy’nin zinciri yutmuş olduğu ihtimalini kafamdan uzaklaştırdım. Böyle bir cismin, en hareketli çocuğun sindirim sistemini geçip dışarı atılması saatler sürerdi. Belli ki oyuncağını giysisinin içine düşürmüş ve o da kayıp bezine girmişti.

“Bana ver onu kızım.” Saat zincirini gören Bay MacAllister hafifçe yüzünü buruşturarak zinciri aldı. Pantolonunun belinden bir mendil çıkarıp cismi dikkatle sildi, gümüş halkalara ve üzerinde bir tür kadran bulunan kösteğe ateşin ışığında baktı.

Kösteğe öfkeyle baktım, Roger’ı Jemmy’nin ağzına soktuğu şeyler hakkında içten içe azarladım. Tanrıya şükür yutmamıştı.

“Bu kesinlikle Bay Caldwell’in!” Georgiana emzirdiği bebeklerin başlarının üzerinden bakarak eğildi.

“Öyle mi?” Kocası cisme gözlerini kısarak baktı, el yordamıyla gömleğinin

içinde gözlüğünü aradı.

“Evet, onun olduğundan eminim! Pazar günü vaaz verirken görmüştüm. Doğum sancılarım başlıyordu,” diye açıkladı bana dönerek, “vaaz bitmeden gelmek zorunda kalmıştım. Gittiğimi görünce vaazını fazla uzattığını zannedip saate bakmak için cebinden çıkarmıştı. Zincirdeki yuvarlak şeyin parıltısı gözümü almıştı.”

“Ona kadran deniyor, *a nighean*,” dedi kocası, yarım camlı gözlüklerini burnunun üstüne taktı. Küçük metal işareti parmaklarının arasında döndürdü. “Haklısın, bu Bay Caldwell’in.” Nasırlı parmağını kadranın üzerindeki işarette gezdirdi; ağzında halka olan bir balığın üzerinde bir gürz, açık bir kitap, bir çan ve bir ağaç vardı.

“Bu Glasgow Üniversitesi’nden, Bay Caldwell’in okulu,” dedi, mavi gözlerini şaşkınlıkla açarak. “Hatiplik öğrenmek için o okula gitmişti ve bunu meslek edindi.”

Karısına dönüp, “Güzel bir sonu kaçırdın Georgie,” diye ekledi. “Vaazında dünyanın sonundaki gazaptan bahsederken suratı öyle kızardı ki beyin kanaması geçirecek sandım. Sonra ne yapardık biz? Çünkü Murray MacLeod onun yerini alamaz. Murray, Bay Caldwell’in kâfir yolundan gidiyor. Murray Yeni Işık’çı.”

Eğilip ikizlerden birinin şapkalı başını nazikçe okşadı, ama bebek hiç umursamadan annesinin memesini emmeye devam etti.

“Hmm. Bay Caldwell’e zarar gelebilirdi, o sırada tek umursadığım buydu,” dedi karısı dürüstçe. Kucağındaki bebekleri çekip kendini rahat ettirmeye çalıştı. “Bana soracak olursanız, bebeği nasıl yakalayacağını ve kanamayı nasıl durduracağını bildiği sürece, bir ebenin Kızılderili ya da İngiliz olmasını -ah, özür dilerim Bayan Fraser- umursamazdım.”

Saat zincirinin kökenini bulmak adına alçak gönüllü davranarak Georgiana’nın özrünü savuşturdum.

“Bay Caldwell. Onun vaiz olduğunu mu söylüyorsunuz?” Aklımın derinliklerine bir kuşku saplanıp kalmıştı.

“Ah, evet, benim dinlediklerimin en iyisi,” dedi Bay McAllister. “Bütün vaizleri dinledim. Günahlar konusunda Bay Urmstone oldukça iyidir ama yaşlandı ve artık sesi zar zor çıkıyor, o yüzden onu duyabilmek için tam önünde durmanız gerek. Bu da biraz tehlikeli, bilirsiniz ya, önde duran insanların günahlarıyla başlanır. Yeni Işık rahibi de pek de iyi değil.”

Talihsiz vaizi bir uzman gözüyle hor görmüştü.

“Bay Woodmason iyidir ama biraz serttir -tam bir İngiliz erkeği, değil mi?- ama çok inançlıdır. O da çok yaşlandı. Genç Bay Campbell ise- ”

“Bu çocuk çok aç efendim,” dedi kız Jemmy’yi göstererek. Gerçekten öyleydi; yüzü kızarmıştı ve ağlıyordu. “Ona biraz yulaf ezmesi vereyim mi?”

Ateşin üzerindeki demliğe baktım; kaynamıştı, birçok bakteriyi öldürecek kadar iyi pişirilmişti. Temizliğinden emin olduğum, cebimde taşıdığım kaşığı çıkartıp kıza verdim.

“Çok teşekkürler. Gelelim Bay Caldwell’e, Presbiteryen falan olmasın?”

Bay McAllister bunu anladığıma şaşırmıştı.

“Evet, öyle! O halde bunu duymuşsunuz, değil mi Bayan Fraser?”

“Damadım onunla akraba olabilir,” dedim kinayeli bir şekilde.

Georgiana güldü.

“En azından torununuzun onu tanıdığını söylemeliyim.” Kocasının geniş avucundaki zinciri işaret etti. “Bu boydaki çocuklar saksağan gibidirler, gördükleri her parlak şeyi alırlar.”

“Evet, öyle,” dedim yavaşça. Gümüş halkalara ve ucunda asılı duran kösteğe baktım. Bu duruma farklı bir karmaşa getirmişti. Eğer Jemmy Bay Caldwell’in cebini karıştırdıysa, bu Jamie’nin doğaçlama vaftizi ayarlamadan önce olmuş olmalıydı.

Ama Bree ve Roger, Peder Kenneth’in tutuklanmasını ve düğünlerinin olası iptalini çok önceden biliyorlardı; Jamie ve ben, Rosamund, Ronnie ve diğer krizlerle uğraşırken, onların başka planlar yapmak için çok fazla zamanı olurdu. Aynı şekilde Roger gidip Presbiteryen vaiz Bay Caldwell’le konuşabilirdi.

Roger pederin bu gece herhangi bir nikâh kıyabilmesinin olanaksız olduğunu doğrular doğrulamaz, Brianna belirsiz bir ‘iş’ için ortadan kaybolmuştu. Bu durumda, eğer Peder Kenneth Presbiteryen damadı evlendirmeden önce onunla konuşmak istediyse, sanırım Bay Caldwell’in de müstakbel Katolik gelinle aynı konuşmayı yapmasına izin verilmiş olabilirdi.

Jemmy yulaf ezmesini, yalnızca yemek yemeye odaklı bir pirana gibi silip süpürmekle meşguldü; henüz gidememiştik. Bunun iyi olduğunu düşündüm; Brianna’nın babasına her ne olursa olsun -papazla, ya da papazsız- bu düğünün gerçekleşeceği haberini vermesini bekleyebilirdik.

Nemli kenarlarının kuruması için eteğimi iki yana açtım, iki yüzüğümde de ateşin yansımaları vardı. Jamie'nin haberleri öğrendiğinde ne söyleyeceğini düşününce içimden güçlü bir kahkaha yükseldi ama McAllisterlar'a bu neşemin nedenini açıklamak zorunda kalmamak için kendimi tuttum.

"Alabilir miyim?" Gülmek yerine Bay McAllister'a saat zincirini işaret ettim. "Sanırım Bay Caldwell'e bir ara uğramalıyım."

25 (Fr.) Nereye gidiyoruz büyükanne? (ç.n.)

26 (Lat.) Seni günahlarından arındırıyorum. (ç.n.)

27 (Lat.) Huzur seninle olsun. (ç.n.)

28 (Lat.) Ve aynı zamanda sizinle. (ç.n.)

14 NE MUTLU GELİNE AY PARLIYOR

Şanslıydık. Yağmur dinmiş, bulutlar çekilince ortaya çıkan gümüş rengi ay, aksak ama ışıklı bir şekilde Black Dağı'nın yamaçlarından yükseliyordu; gizli bir aile düğünü için uygun bir ışıklandırmaydı bu.

Yüzünü görene kadar kendisini hatırlamasam da David Caldwell'le buluştum; kendisi ufak tefek ama kişiliği çok yüce olan bir centilmendi. Bir haftadır açık alanda kamp kuruyor olsa da üstü başı tertemizdi. Jamie de onu tanıyor ve saygı duyuyordu. Yine de bu, vaiz elinde yıpranmış kitabıyla ateşe doğru geldiğinde, Jamie'nin tepkisiz kalmasını engellememişti. Onu uyarmak için dirseğimle dürtünce bir anda anlaşılmaz bir ifade takındı.

Roger'ın bize baktıktan sonra yeniden Bree'ye döndüğünü gördüm. Ya dudaklarının kenarında ufak bir gülümseme oluşmuştu ya da bu gölgelerin oyunundan başka bir şey değildi. Jamie burnundan güçlü bir şekilde nefes verince, onu yeniden dürtüklemek zorunda kaldım.

"Vaftiz işini hallettin," diye fısıldadım. Jamie hafifçe çenesini kaldırdı. Brianna dönüp bize baktı, gergin görünüyordu.

"Tek kelime etmedim, ettim mi?"

"Bu gayet saygın bir Hıristiyan düğünü."

"Öyle değil mi dedim?"

"O halde mutlu görün, lanet olsun!" diye hırladım. Jamie yeniden burnundan nefes verip, ahmaklıktan hallice bir iyilik ifadesi takındı.

"Şimdi iyi mi?" diye sordu, güler yüzlü bir ifadeyle dişlerini gösteriyordu. Duncan Innes'in bize baktığını gördüm. Sonra hızla dönüp, ateşin yanında duran ve görmeyen gözlerinin ışıktan korumak için bir bağla kapatmış olan parlak beyaz saçlı Jocasta'ya bir şeyler fısıldadı. Jocasta'nın arkasında duran Ulysses, törenin şerefine peruğunu takmıştı; Jocasta'nın omuzlarının ardından karanlığın içinde seçebildiğim tek şey buydu. Onu seyrederken bize doğru döndü ve gözlerinin silik ışıltısını görebildim.

"O kim *Grand-mère?"*

Her zamanki gibi Germain yine anne ve babasının nezaretinden kaçmış, birden dibimde belirmiş, merakla Papaz Caldwell'i işaret ediyordu.

"O vaiz, tatlım. Bree Teyzenle Roger Enişten evleniyorlar."

"*Qu'est-ce que c'est un*[29] vaiz?"

Derin bir nefes aldım ama Jamie benden önce davrandı.

“Bir tür rahip ama tam bir rahip de değil.”

“Kötü rahip mi?”Germain, Papaz Caldwell’e daha büyük bir ilgiyle baktı.

“Hayır, hayır,” dedim. “Kesinlikle kötü bir rahip değil. Sadece… bak, biz Katoliğiz ve Katoliklerin rahipleri vardır. Ama Roger Enişten Presbiteryen- ”

“Kâfir,” dedi Jamie yardım etmek isteyerek.

“Kâfir değil, tatlım. *Grand-père* şaka yapıyor ya da yaptığını sanıyor. Presbiteryenler…”

Germain açıklamama kulak kesilmek yerine başını arkaya atmış hayranlıkla Jamie’yi seyrediyordu.

“*Grand-père* neden yüzünü tuhaf şekillere sokuyor?”

“Çok mutluyuz,” diye açıkladı Jamie. Yüzündeki sevimli ifadeyi korumaya çalışıyordu.

“Ah.” Germain’in fazlasıyla değişken olan yüzünde birden Jamie’nin ifadesinin aynısı belirdi; dişlerini sıkmış, gözlerini kocaman açmış, içi oyulup ışık konmuş insan yüzlü balkabağı sırıtışı. “Böyle mi?”

“Evet tatlım,” dedim keskin bir vurguyla. “Aynen öyle.”

Marsali bize bakıp göz kırptıktan sonra Fergus’ın kolunu dürttü. Fergus gözlerini kısarak bize döndü.

“Mutlu görün baba!” Germain devasa gülümsemesini gösterdi. “Gördün mü?”

Bakışlarını çocuktan Jamie’ye çeviren Fergus’ın ağzı seğirdi. Bir an bomboş bir ifadeyle baktı, sonra beyaz dişlerini göstere göstere kocaman gülümsedi. Marsali, Fergus’ın ayak bileğine bir tekme savurdu. Fergus irkilse de yüzündeki gülümsemesi sönmedi.

Brianna ve Roger, ateşin diğer tarafında, Papaz Caldwell’le bir son dakika konuşması yapıyorlardı. Brianna açık saçlarını tarayarak döndüğünde sırıtan suratlar topluluğunu gördü. Ağzı hafifçe aralık bir biçimde bir süre bu manzaraya bakakaldı. Sonra bakışlarını bana çevirdi; çaresizce omuzlarımı silktim.

Dudaklarını sıktı ama yukarı doğru kıvrılmalarına engel olamadı. Omuzları bastırılmış bir kahkahayla sallandı. Jamie’nin yanımda kıpırdandığını hissettim.

Papaz Caldwell öne doğru yaklaştı. Parmağı kitabın gerekli bölümünün üstündeydi. Gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirip insanlara sıcak bir şekilde gülümsedi. Kendisine bakan yüzlerle karşılaşınca hafifçe gözlerini kırpıştırdı.

Öksürüp kitabı açtı.

"Sevgili kardeşlerim, bugün burada Tanrı'nın huzurunda toplandık…"

Jamie, bu tanıdık sözcükleri duyup, tuhaflıklar olmadığını görünce biraz rahatlamıştı. Sanırım daha önceden bir Protestan törenine hiç katılmamıştı - Roger'ın Mohawklar'ın arasında beklenmedik bir şekilde gerçekleştirdiği vaftiz dışında. Gözlerimi kapatıp Küçük Ian'ı her düşündüğümde yaptığım gibi yine dua ettim.

"Tanrı'nın, insanlığın huzuru ve mutluluğu için evliliği kutsadığını saygı içinde hatırlayalım…"

Gözlerimi açtığımda bütün bakışların, birbirlerine doğru dönmüş, ellerini birleştirmiş Roger ve Brianna üzerinde odaklandığını gördüm. Güzel bir çiftlerdi. Hemen hemen aynı boydaydılar, Brianna açık, Roger koyuydu, tıpkı bir fotoğraf ve fotoğrafın negatifi gibiydiler. Yüzleri birbirlerine hiç benzemiyordu. İkisinde de MacKenzie klanından miras kalın kemikler ve biçimli kıvrımlar vardı.

Aynı et ve kemik yansımasını görmek için ateşin diğer tarafındaki Jocasta'ya baktım. Uzun boylu, güzeldi. Kör yüzü vaizin sesinin geldiği yöne doğru dönmüştü. Onu seyrederken, elini Duncan'ın koluna koyduğunu, beyaz parmaklarını nazikçe sıktığını gördüm. Papaz Campbell kibarca onların da nikâhlarını kıymayı teklif etmişti ama Jocasta Katolik bir tören için beklemeyi tercih ederek bu teklifi geri çevirmişti.

"Sonuçta çok acelemiz yok, değil mi hayatım?" diye sormuştu, kimseyi şaşırtmayan bir saygı gösterisiyle Duncan'a dönerek. Düğünlerinin ertelenmesiyle Duncan'ın hayal kırıklığına uğramak yerine, rahatladığını düşünmüştüm.

"Havarileriyle, karşılıklı saygı ve sevgi ilişkisi içine giren bu iki insana…"

Duncan, şaşırtıcı bir şefkat gösterisiyle elini Jocasta'nın elinin üzerine koydu. Bu evlilik aşk değil, karşılıklı saygı evliliği olacak diye düşündüm. Evet, bence buydu.

"Yüce Tanrı'nın önünde, ikinizin arasında, bu evliliğin gerçekleşmesinin önünde yasal bir engel olduğunu düşünen varsa, bunu itiraf etsin. Tanrı'nın

izin vermediği bir şekilde bir araya gelenlerin birlikteliğinin Tanrı tarafından kutsanmadığını biliniz.”

Papaz Caldwell durdu, bir Roger’a, bir Brianna’ya uyaran gözlerle baktı. Roger gözlerini Bree’nin yüzüne odaklayarak kafasını hayır anlamında hafifçe salladı. Bree gülümseyerek cevap verdi. Papaz boğazını temizleyip devam etti.

Ateşin etrafındaki sessiz sevinç havası azalmıştı; papazın kısık sesi ve alevlerin çıtırtısından başka ses çıkmıyordu.

“Roger Jeremiah, bu kadını sevgi ve onurla, görev ve vazife olarak, sadakat ve şefkatle karın olarak kabul edip, ona Tanrı’nın emriyle, evliliğin kutsal bağıyla bağlanacak mısın?”

“Evet,” dedi Roger. Sesi derin ve boğuktu.

Sağ tarafımda derin bir iç çekiş duydum. Marsali başını Fergus’ın omzuna dayamıştı, yüzünde rüyadaymış gibi bir ifade vardı. Fergus başını çevirip Marsali’yi alnından öptü, sonra koyu renk saçlı başını beyaz eşarbına koydu.

“Evet,” dedi Brianna, papazın sorusuna cevaben. Çenesini kaldırıp Roger’ın yüzüne baktı.

Bay Caldwell huzurlu bir şekilde çember olmuş insanlara baktı, alevler gözlüklerine yansıdı.

“Bu kadının bu adamla evlenmesine izin veriyor musunuz?”

Kısa bir sessizlik oldu. Şaşkına dönen Jamie’nin hafifçe başını çevirdiğini hissettim. Kolunu sıktım, elimdeki altın yüzüğün üzerine yansıyan alevleri gördüm.

“Ah. Tabii ki veriyorum!” dedi. Brianna arkasına dönüp babasına gülümsedi, gözleri aşk doluydu. Jamie de Brianna’ya gülümseyip göz kırptı, boğazını temizleyip elimi sıktı.

Onlar yeminlerini ederlerken, iki düğünümü de hatırladım. Boğazım düğümlenmişti. Peki ya Jocasta? Merak etmiştim. O üç kez evlenmişti; bu sözlerde geçmişin hangi yansımalarını duymuştu acaba?

“Ben, Roger Jeremiah, Brianna Ellen’ı karılığa kabul ediyorum…”

Ateşin etrafındaki birçok insanın yüzünde hatıraların ışığı parlıyordu. Buglar yan yana duruyor, şefkatli bir bağlılıkla birbirlerine bakıyorlardı. Kızının yanında duran Bay Weymss başını eğmiş, gözlerini kapamıştı. Yüzünde neşe ve hüzün vardı. Belli ki yıllar önce ölen karısını düşünüyordu.

“Varlıkta ve yoklukta…”

“Mutlulukta ve kederde…”

“Hastalıkta ve sağlıkta…”

Lizzie, gözlerinin önündeki bu rüyaya dalmış gitmişti. Şahitler huzurunda böyle muhteşem yeminler etme sırası ona ne zaman gelecekti?

Jamie sağ elimi avucuna aldı, parmaklarını parmaklarıma geçirdi, gümüş yüzüğüm alevlerin ışıltısıyla kırmızıya döndü. Yüzüne baktığımda gözlerinin sarf ettiği yemini gördüm. Aynı yemin benim gözlerimde de vardı.

“Ölüm bizi ayırana dek.”

15 BİLDİRİNİN ALEVLERİ

Aşağıdaki büyük ateş alev alev yanıyor, nemli çıraların çıtırtılarının dağ yamacına vuran yankısı tabanca sesini anımsatıyordu. Yine de uzak bir tabanca sesi denebilirdi, cümbüşün içinde çok fark edilmiyordu.

Jocasta, Peder Caldwell tarafından evlendirilmeyi tercih etmemiş de olsa, yine de Roger’ın ve Brianna’nın nikâhlarının şerefine cömert bir düğün şöleni tertiplemişti. Beyaz peruğu kamp ateşimizin etrafında, mum ışığında dönüp duran pervaneler gibi uçuşan Ulysses’in himayesi altında şarap, bira ve viski su gibi akıyordu.

Başımızın üzerinde yeniden toplanan bulutlara ve soğuğa rağmen, Toplantı’da bulunan insanların en azından yarısı gelmiş, keman ve mızıka eşliğinde dans edip, yemek masalarının üzerine çekirgeler gibi üşüşüyorlardı. Yeni evlilerin -ve evleneceklerin- sağlığına öyle coşkulu bir şekilde içiyorlardı ki bütün dilekler gerçekleşecek olsa, Roger, Bree, Jocasta ve Duncan en az bin yıl yaşarlardı.

Ben bir yüz yıl yaşasam iyi olurdu, diye düşündüm. Acı hissetmiyordum; hissettiğim tek şey, sağlıklı olmanın baş döndürücülüğü ve eli kulağında bir çözülme hissiydi.

Ateşin bir tarafında Roger, mest olmuş dinleyicilerin önünde Bree’ye serenat yaparak gitar çalıyordu. Daha yakında Jamie, Duncan ve halasıyla bir kütüğün üzerine oturmuş, dostlarla sohbet ediyordu.

“Hanımefendi?” Üniforması içinde harika görünen Ulysses, sanki dağ eteğindeki ıslak bir düğünde değil de River Run’daki misafir odasında gibi davranarak elinde bir tepsiyle çıkageldi.

“Teşekkür ederim.” İçinde konyak olduğunu sonradan fark ettiğim kalaylı

bir bardak aldım. Oldukça da iyi bir konyaktı. Küçük bir yudum alıp sinüslerimden süzülmesini hissettim. Daha fazlasını içemeden, etrafımı sarmalayan neşenin birden durulduğunu fark ettim.

Jamie gözlerini kısarak çemberin etrafına baktı, sonra durup kolunu bana uzattı. Biraz şaşırmıştım ama hemen bardağı Ulysses'in tepsisine geri koydum, saçlarımı geriye attım, eşarbımın içine gömülüp yanına gittim.

"*Thig a seo, a bhean uasa*," dedi, bana doğru gülümseyerek. Dönüp çenesini kaldırdı, diğerlerini çağırdı. Roger gitarını hemen yere bırakıp üstünü bezle örttü, sonra Bree'nin elini tuttu.

"*Thig a seo, a bhean*," dedi sırıtarak. Bree şaşkın bir bakış attıktan sonra kollarına Jemmy'yi alarak ayağa kalktı.

Jamie hareketsiz durup bekliyordu. Yavaş yavaş diğerleri kalkıp eteklerindeki ve koltuklarındaki çam iğnelerini silkip, şaşkınlık içinde gülmeye ve fısıldaşmaya başladılar. Dansçılar da dönüp durmayı kesmiş, ne yapılabileceğine bakmak için yaklaşmışlardı. Keman müziği meraklı bakışların arasında silinip gitti.

Jamie beni karanlık yoldan, aşağıda yanan şenlik ateşinin sıçrayan alevlerine doğru götürdü. Diğerleri de konu hakkında yorumlar yaparak arkamızdan geldiler. Jamie, açıklığın sonuna geldiğimizde durup beklemeye başladı. Gölgelerin arasında karanlık bedenler hareket ediyordu; ateşin önünde bir adam silueti durup kolunu kaldırdı.

"Menzies klanı burada!" diye bağırdı bir adam. Elindeki dalı ateşin içine attı. Klandakilerden sevinç nidaları yükseldi.

Başka bir adam -MacBean- sonra da bir diğeri -Ogilvie- adamın yerini aldı.

Jamie tek başına ateşin ışığına doğru yürüdü. Ateş meşe ve çam ağaçlarından yakılmıştı ve alevler uzun boylu bir adamdan daha yükseğe çıkıyordu. Sarı saydam diller öyle saf ve hararetliydiler ki neredeyse kararan gökyüzünü aydınlatacaklardı. Ateşin ışığı Jamie'nin yüzüne, kafasına ve omuzlarına yansıdı, gölgesini arkasındaki yolun ortasına kadar uzattı.

"Burada eski dostlarımızı karşılamak," dedi Galce, "ve yenileriyle, bu yeni ülkede yeni bir yaşam kurmak için bize katılacakları umuduyla tanışmak için toplandık."

Sesi boğuktu; ateşin etrafında toplanan kalabalık susup dinlemeye başladığında son fısıltılar da kesildi.

"Buraya gelene kadar yollarda çok zorluk çektik." Yavaşça dönerek ateşin

etrafındaki yüzlere baktı. Ardsmuir erkeklerinin çoğu buradaydı: Üç kara kurbağasını andıran Lindsay kardeşleri; tilki gözlü ve boynuz gibi yukarı dikilmiş kızıl saçlı Ronnie Sinclair'i; yüz hatları Roma parasını andıran Robin McGillivray'i gördüm. Gölgelerin arasından sıyrılmışlardı ve ateşin yansıdığı yüzlerinde alınları ve burunları parlıyordu.

Konyağın ve duygularımın etkisi altında arkalarında duran hayaletleri rahatça görebiliyordum; hâlâ İskoçya'da, toprağın üstünde… ya da altında kalmış olan aileler ve dostlar.

Jamie'nin yüzünde de gölgeler vardı. Ateş, zamanın ve mücadelenin Jamie'nin etinde bıraktığı işaretleri açığa çıkartıyordu.

"Kimimiz savaşta öldü," dedi, ateşin çıtırtısı yüzünden sesi zar zor duyuluyordu. "Kimimiz yanarak. Kimimiz açlıktan. Kimimiz denizde, kimimiz yaralardan ve hastalıktan." Durdu. "Kimimiz kederden."

Ateşin aydınlattığı insan çemberine baktığında, gözlerinin Abel MacLennan'ı aradığını düşündüm. Kadehini kaldırıp selam verdi.

"*Sláinte*![30]" dedi ona yakın ses, rüzgâr gibi yükselerek.

"*Sláinte*!" diye tekrarladı, sonra konyağı ateşe damlatmak için kadehini ters döndürdü. Alevler cızırdayarak maviye döndü.

Kadehini indirip bir süre başı eğik bir şekilde durdu. Sonra başını kaldırdı, kadehini ateşin karşısında duran Archie Hayes'e kaldırdı. Hayes'in yuvarlak yüzü seçilmiyor, gümüş boyun zırhından ve babasının broşundan alevler yansıyordu.

"Ölenlerin yasını tutarken, aynı değerlerle savaşıp acı çeken ve hayatta kalan sizlere de şükranlarımızı sunmalıyız."

"*Sláinte*!" dedi Jamie. Bu kez selamlama, diğer erkek sesleriyle karışıp güçlenmişti.

Jamie bir an gözlerini kapayıp sonra yine açtı. Lizzie ve Marsali'nin yanında, kucağında Jemmy'yle duran Brianna'ya baktı. Yüz hatlarının hamlığı ve gücü, çocuğun yuvarlak yüzündeki masumiyetle zıtlık oluşturuyordu. Yanan ateşin ışığı, genç annelerin nazik duruşlarına rağmen, kemiklerindeki İskoçluğu açığa çıkarıyordu.

"Kadınlarımıza şükranlarımızı sunuyoruz," dedi, kadehini Brianna'ya, Marsali'ye, sonra da bana bakarak kaldırdı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Onlar bizim gücümüz. Gittikçe büyüyeceğiz ve düşmanlarımızdan intikamımızı alacağız. *Sláinte*!"

Kalabalığın bağırışları arasında tahta kadehi boşaltıp ateşe attı. Kadeh bir süre hareketsiz durduktan sonra bir anda ateş topuna döndü.

"*Thig a seo*!" diye bağırdı, sağ elini bana uzattı. "*Thig a seo, a Shorcha, nighean Eanruig, neart mo chridhe*." Bana gel, dedi. Bana gel, Claire, Henry'nin kızı, kalbimin gücü. Üzerinde titrediğim ayaklarımı neredeyse hissetmeyerek ona doğru yaklaştım, elini tuttum. Elleri soğuk ama güçlüydü.

Başını çevirdiğini gördüm; Bree'yi mi arıyordu? Hayır, diğer elini Roger'a uzattı.

"*Saes ri mo làmh Roger an t'oranaiche, mac Jeremiah MacChoinneich!*" Yanımda dur, şakıyan Roger, Jeremiah MacKenzie'nin oğlu. Roger bir an hareketsiz kaldı, koyu gözlerini Jamie'ye odakladı, sonra uyurgezer gibi yaklaşmaya başladı. Kalabalık hâlâ heyecanlıydı, ama artık bağrışmalar kesilmişti, insanlar söylenenleri duymak için ses çıkarmıyorlardı.

"Savaşta yanımda ol," dedi Galce. Gözlerini Roger'a dikti, sol elini açtı. Anlaşıldığından emin olmak için yavaşça ve tane tane konuşuyordu. "Aileme ve kendi ailene kalkan ol, evimin evladı."

Roger'ın yüzü, suya taş atıldığında yansımaların kayboluşu gibi bomboş oldu. Sonra yeniden sert bir ifade takındı, Jamie'nin elini tutup sıktı.

Jamie kalabalığa dönüp çağrıya başladı. Bunu yıllar önce İskoçya'da yaptığını görmüştüm. Toprak sahibinin, gün dönümlerinde ve ekinokslarda ya da hasattan sonra kiracıları davet edip kimliklerini saptadığı ve kiraların vadelerinin dolduğu resmi günlerden biriydi. Yüzleri yavaş yavaş tanıyordu; ilk kez bu gece görmüş de olsalar, İskoç dağlılarının birçoğu bu geleneği biliyordu.

"Bana gel, Geordie Chisholm, Walter'ın oğlu, Kızıl Connaught'un oğlu!"

"Benimle kal, *a Choinneich*, Evan, Murdo, Glenli Alexander Lindsay'in oğlu!"

"Yanıma gel, Joseph Wemyss, Donald'ın oğlu, Robert'ın oğlu!" Bu toplu alım karşısında telaşlanan ama aynı zamanda çok mutlu olan Bay Weymss'in yüzünü görünce gülümsedim. Yüzünü gururla kaldırmış, büyük ateşin vahşi rüzgârında saçları uçuşarak bize doğru geliyordu.

"Yanımda kal, avcı Josiah!"

Josiah Beardsley burada mıydı? Evet, buradaydı; gölgelerin arasından karanlık ve silik bir beden çıkıp çekinerek Jamie'nin yanındaki yerini aldı. Göz göze gelip gülümsedim; hemen uzaklara baktı, dudaklarında utangaç bir

gülümseme oluştu.

Konuşmasını bitirdiğinde oldukça etkileyici bir kalabalık elde etmiştik; omuz omuza, viskiyle olduğu kadar gururla da kızarmış kırka yakın adam. Ateşin diğer tarafında gülümseyen Brianna ve Roger'ın uzun uzun bakıştıklarını gördüm. Kollarında battaniyesine gömülmüş bir şekilde uyumak üzere olan Jemmy'ye bir şeyler fısıldamak için eğildi. Minicik ellerinden birini tutup kahkahalar atan Roger'a doğru salladı.

"… *Air mo mhionnan*…" Dikkatim dağıldığı için Jamie'nin yalnızca son sözlerini yakalayabildim. Her ne söylediyse olumlu karşılanmıştı; etrafımızdaki erkekler kısık sesle konuşup anlaşmaya vardılar, sonra bir an sessizlik oldu.

Jamie elimi bırakıp eğildi, yerden bir dal aldı. Dalı yakıp havaya kaldırdı. Dal, yanarak tam ateşin ortasına düştü.

"Tepeli Fraserlar burada!" diye bağırdı. Açıklık alan büyük bir sevince boğuldu.

Yarıda kestiğimiz kutlamalara devam etmek için yokuştan yukarı çıkarken, kendimi neşeyle bir şeyler mırıldanan Roger'ın yanında buldum. Elimi koluna koyunca gülümseyerek bana baktı.

"Tebrikler," dedim gülümseyerek. "Aileye hoş geldin, evin evladı."

Kocaman gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi. "Anne."

Aynı hizaya gelip bir süre hiç konuşmadan yan yana yürüdük. Sonra tuhaf bir sesle, "Bu çok… çok özel bir şeydi, değil mi?" diye sordu.

Tarihi olarak mı yoksa kişisel olarak mı özel olduğunu düşünmüştü, anlamamıştım. Her iki durumda da haklıydı. Başımı sallayarak söylediklerini onayladım.

"Gerçi sonlarını biraz kaçırdım," dedim. "*Earbsachd*'ın da ne demek olduğunu bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Ah… evet. Biliyorum." Ateşlerin ortasındaydık ve burası çok karanlıktı; artık çalıların ve ağaçların siyahlığında karanlık bir duman gibi görünüyordu. Sesinde bir gariplik vardı. Boğazını temizledi.

"Bu bir tür… ant. O -Jamie- bize, ailesine ve kiracılarına bir ant verdi. Destek, koruma, bu tür şeyler."

“Ah, öyle mi?” dedim, biraz şaşırmıştım. “ ‘Bir tür’ derken neyi kastediyorsun?”

“Ah, yani…” Bir an sessiz kaldı. Belli ki sözcükleri kafasında toparlıyordu. “Bir anttan çok, bir onur sözü,” dedi dikkatli bir şekilde. “*Earbsachd*, Skyelı MacCrimmonlar’ın özel bir sözüydü. Bir kez söz verildi mi, ne pahasına olursa olsun tutulması gerektiği anlamına gelirdi. Eğer bir MacCrimmon bir şey yapacağını söylediyse…” Durup nefes aldı. “…yapardı, yanarak ölmesine yol açacak olsa bile.”

Dirseğimin altından şaşırtıcı bir şekilde sıkıca tuttu.

“İşte,” dedi sessizce. “Yardım edeyim, yer çok kaygan.”

29 (Fr.) Vaiz ne demek? (ç.n.)

30 (Gal.) Sağlığınıza! (ç.n.)

16 DÜĞÜN GECESİNDE

“Benim için şarkı söyler misin Roger?”

Çadırın kapısında, yüzü dışarıya dönük bir şekilde durdu. Roger, bulutlu gökyüzünün griliği içerisinde Bree’nin yalnızca siluetini seçebiliyordu. Uzun saçları yağmur yüklü rüzgârda savruluyordu.

Bu gece hava soğuktu, birlikte geçirdikleri o sıcak, o öfke ve ihanetle sonlanan ilk gecelerinden çok farklıydı. Aradan aylar geçmişti. Yalnızlıkla, sevinçle dolu aylar. Şimdiyse kalbi ilk düğün gecelerindeki gibi hızla atıyordu.

“Senin için her zaman şarkı söylerim.”Arkadan Bree’ye doğru yaklaştı, kendisine doğru çekip başını omzuna koydu. Yüzüne değen saçları soğuk parlaktı. Kolunu beline doladı, sımsıkı sardı. Başını eğip, burnunu Bree’nin kulağına yaklaştırdı.

“Ne olursa olsun,” dıye fısıldadı, “nerede olursak olalım. Duymayacak bile olsan, senin için her zaman şarkı söylerim.”

Bree yüzünü Roger’a döndü, dudakları, ızgara et ve baharatlı şarap kokan dudaklarıyla buluştu.

Yağmur damlaları çadırın üzerine düşüyor, sonbaharın son günlerinin soğuğu topraktan ayaklarına doğru sızıyordu. İlk kez hava bira ve çamur kokuyordu; çardaklarının içi hep saman ve eşek kokardı. Şimdi havada çam ve ardıç ağacı kokularına karışmış için için yanan ateş ve bebek kakasının belli belirsiz tatlı kokusu vardı.

Şimdi yeniden Roger’ın kollarında bir kararıp, bir aydınlanmıştı. Yüzü gizlenmiş, bedeni ışıltılıydı. Yazın nemiyle ıslanmışken, şimdi kışın soğuğuyla taş kesilmişti. Roger’ın hâlâ yaz güneşi dolu avuçlarının dokunduğu yerler sıcak ve karanlık bir gecenin sırlarıyla tatlılaşıyor, pürüzsüzleşiyordu. Evlilik yeminlerini, ilk evliliklerinde yaptıkları gibi dışarıda, rüzgârın ve toprağın, ateşin ve suyun bir parçası olarak yapmalarının doğru olduğunu düşündü.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Bree dudaklarına doğru. Roger cevap vermeden önce, Bree’nin dudağını dişlerinin arasına aldı.

Aralarında, tıpkı bu geceki gibi sözler verilmişti. Sözler aynıydı ve Roger bu sözleri, ilk evliliklerindeki kadar inanarak vermişti. Ama bu kez farklıydı.

O sözleri ilk baş başayken, Tanrı’nın huzurunda verdiğinde, Tanrı gizlenmiş

ve çıplaklıklarını görmemek için yüzünü dönmüştü.

Bu gece ise sözleri, ateşin aydınlığında, Tanrı'nın, dünyanın, insanların yüzlerine karşı veriyordu. Kalbi ve sahip olduğu her şey Bree'ye aitti ve artık sen-ben yoktu. Yeminler edilmiş, yüzüğü parmağına geçirmişti ve bu bağ evliliğin şahidiydi. Artık tek vücuttular.

Birleşen vücutlarından bir el, bir göğsü fazla sıkınca, bir boğazdan huzursuz bir ses çıktı. Bree kendini biraz geri çekti. Roger, Bree'nin yüzündeki asıklığı gördü. Vücutları ayrılınca araya giren soğuk hava, Roger'ın vücudunu, sanki Bree'den bıçakla kesilip koparılmış gibi çıplak hissettirdi.

"Birazdan- " dedi, sözünü bitirmeden göğsüne dokundu. "Birazdan geleceğim, tamam mı?"

Brianna, Papaz Caldwell'le ilgilenirken Claire çocuğu doyurmuştu. Yulaf ezmesi ve şeftali yiyen Jemmy'nin, uykuya dalıp Lizzie tarafından götürülmeden önce meme emmek için kalkacak hali kalmamıştı, karnı davul gibi şişmişti. Baş başa kalabilmeleri için, bebeğin obur bir baygınlıkla uyumuş olması çok iyiydi. Şafak sökmeden uyanmazdı. Bunun bedeli ise, kullanılmayan süt olmuştu.

Emziren bir anneyle aynı evde yaşayan birinin, onun göğüslerinden habersiz olması imkânsızdı. O göğüslerin kendi hayatları vardı. Saat başı şekil değiştiriyorlar, normal yumuşak kürelerden, dokunulduklarında patlayacak hissi veren yumuşak ve sert balonlara dönüşüyorlardı.

Ara sıra da patlıyor ya da patlamış hissi veriyordu. Yumuşak et çıkıntısı yoğrulmuş ekmek gibi şişiyor, yavaş yavaş ama kesinlikle Brianna'nın korsesini ittiriyordu. Sonra aniden mucizevî bir şekilde giysinin üstünde büyük, ıslak bir çember oluşuyor, sanki biri ona kartopu atmış gibi görünüyordu. Ya da iki kartopu, çünkü göğüslerden biri patlayınca, diğeri de hemen ona yetişiyordu.

Jemmy bir tarafı emdikten sonra diğer tarafta da aynı görevi yerine getiremeden uyuyakalıyordu. Böyle olduğunda annesi dişlerini sıkarak şişen küreyi avucuna alıyor, bardağı göğüs ucuna dayayıp acı veren şişkinliği iyice sıkıp boşaltıyordu. Ancak bundan sonra huzurla uyuyabiliyordu.

Şimdi de aynı şeyi yapıyordu; soğuktan korunmak için pelerinini omuzlarına alıp Roger'dan uzaklaşmıştı. Roger metal bir kaba doldurulan sütün sesini duyabiliyordu.

Erotik bulduğu bu sesi duymazdan gelmek istemiyordu. Buna rağmen, eline gitarı alıp tellerine dokunmak zorunda kaldı. Akortları bilmiyordu ama tek tük

notalar, kendi sesine eşlik edecek küçük sesler çıkartabiliyordu.

Elbette bir aşk şarkısıydı. En eski Galce şarkılardan biriydi bu. Bree bütün sözleri bilmese de en azından anlamını kavrayacağını düşünmüştü.

"*Evlendiğimiz gece,*

Hediyelerle koşacağım sana,

Evlendiğimiz gece…"

Gecenin sakladıklarının hayaliyle gözlerini kapadı. Bree'nin göğüs uçları erik renginde ve olgun birer kiraz kadar varlardı. Onları ağzına aldığında nasıl hissettiğini gözünde çok net canlandırabiliyordu. Onları yalnızca bir kez emmişti, çok önce -Jemmy doğmadan önce- ve sonra da bir daha olmamıştı.

"*Yüzlerce gümüş somonun olacak…*

Ve yüzlerce porsuk postun…"

Bree hiçbir zaman yapmamasını söylememiş, sırtını dönmemişti. Şimdiyse nefesinin kesilmesinden, Roger göğüslerine dokunduğunda geri çekilmemek için kendini hazırladığı anlaşılıyordu.

Bu yalnızca hassaslıktan mıydı? Yoksa onun nazik davranacağına mı güvenmemişti?

Kendini notalara şelalenin sularına bırakır gibi bırakarak, aklındaki bu sorulardan uzaklaşmaya çalıştı.

Belki de sorun sen değilsin, diye fısıldadı bir ses, inatla dikkatinin dağılmasına karşı çıkarak. *Belki sorun o ya da onun Bree'ye yaptığı bir şey*.

Siktir git, dedi o sese, her sözcüğü keskin bir tele dokunup vurgulayarak. Stephen Bonnet'nin yataklarında yeri yoktu.

Telleri susturmak için üstlerine elini koydu. Bree omuzlarındaki pelerini çıkarttığında, bu kez İngilizce olan başka bir şarkı söylemeye başladı. Bu da çok özel bir şarkıydı, ikisi içindi. Birilerinin şarkıyı duyup duyamayacağını bilmiyordu, umrunda da değildi. Bree gömleğini çıkarırken, Roger'ın parmakları Beatles'ın 'Yesterday'inin girişini çalmaya başladı.

Bree'nin güldüğünü, sonra iç çektiğini duydu. Keten gömlek tenine üfleyerek yere düştü.

Şarkının yumuşak melankolisi karanlığı doldururken, Bree çırılçıplak Roger'ın yanına geldi. Saçlarını okşayıp ensesinde topladı. Hâkimiyet Bree'deydi, Roger yumuşak göğüslerinin sırtına değdiğini hissetti. Arzulu ve

sıcaklardı, nefesi kulağını gıdıklıyordu. Bree elini omzundan kaydırıp yavaşça gömleğinin içine doğru soktu, parmakları göğsüne değdi. Roger, yüzüğünün sıcak ve sert metalini teninde hissetmişti. Bir an önce karısına sahip olma isteği, içini ısıtan viskinin sıcaklığı gibi tüm benliğini kaplamıştı.

Arkasına dönüp onu sıkı sıkı kavramak için yanıp tutuşuyordu. Ama bekleme süresini uzatıp, isteğini bastırdı. Kafasını eğip gitarın tellerine yaklaştı, aklındaki düşünceler tamamen uzaklaşana kadar şarkı söyledi. Artık vücutları dışında hiçbir şey kalmamıştı. Bree, Roger'ın gitarın telleri üzerindeki eline dokundu. Roger ayağa kalkıp, hâlâ müzik ve aşkla dolu, yumuşak, güçlü ve saf halde Bree'ye döndü.

Karanlığın içinde uzanmıştı, kalbinin gök gürültüleri kulaklarında çınlıyordu. Çarpıntısı ensesinde, bileklerinde, göğüslerinde, rahminde yankılanıyordu. Sınırlarının ötesine geçmişti; kollarını, bacaklarını, başını, gövdesini yavaş yavaş yeniden hissetmeye başlıyordu.

Roger'ı dinleyerek derin bir nefes aldı.

Roger uzun ve düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu; Tanrıya şükür uyanmamıştı. Yalnızca parmak ucu kadar kıpırdamıştı ama son orgazm darbesi öyle sert olmuştu ki kalçaları çekilmiş, karnı titreyip sarsılmış, topukları büyük bir hışırtıyla ot yatağın içine girmişti.

Roger'ın günü çok yorucu geçmişti -herkesinki öyleydi. Buna rağmen Bree, hâlâ dağ yamacında şenlik seslerini duyabiliyordu. Bu şekilde bir kutlama şansı insanın başına o kadar nadir geliyordu ki kimse yağmurun, soğuğun ya da yorgunluğun kendilerine engel olmasına izin vermemişti.

Bree kendini sıvı cıva gölü gibi hissediyordu; yumuşak ve ağır, her kalp atışıyla titreyen. Hareket edebilmek adeta imkânsızdı ama son kasılmasıyla Roger'ın omuzlarındaki örtü kaymış, örtünün beyazıyla tezat oluşturan karalıktaki pürüzsüz ve çıplak sırtı açığa çıkmıştı. Bu ısı sığınağı rahat ve kusursuzdu fakat Roger gece yarısının soğuğunda böyle çıplak yatarken tadını çıkaramazdı. Islak sis bulutları çadırın kapısından girmiş, havada hayalet gibi asılı kalmıştı; Roger'ın elmacık kemiğinde parlayan nemin silik parıltısını görebiliyordu.

Kemiklerini ve kaslarını hissetmeye başlamış, motor nöronu devreye girmişti. Vücudu yeniden kendine geldiğinde yan yatıp, kocasının açılan üstünü örttü. Roger bir şeyler fısıldadı; Bree siyah saçlarını okşadığında ise gülümsedi, göz kapaklarını rüya gören birinin boş bakışlarıyla araladı. Yeniden kapatıp derin bir nefes aldı, yeniden uykuya daldı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Bree şefkatle.

Roger’ın sırtını hafifçe okşadı, örtünün altındaki düz kürek kemiklerini, ensesindeki sert kemik boğumunu ve omurgasının merkezinden kalçalarının şişkinliğine kadar uzanan düz çizgiyi seviyordu. Kolundaki tüyler rüzgârın soğukluğundan diken diken olmuştu. Kolunu örtünün altına sokup elini Roger’ın kalçasına yavaşça koydu.

Bu his yabancı değildi. Sıcaklığı, yuvarlaklığı, kıvırcık tüyleri Bree’yi aynı şekilde heyecanlandırmıştı. İçinden yükselen sevinç, onu yeniden yapması için cesaretlendiriyordu. Boş elini bacaklarının arasına koydu ama hâlâ yorgundu. Parmaklarını şişen etinin üstüne koydu, bir parmağıyla kayganlığı takip etti.

Bu gecenin farklı olmasını umut etmişti. Jemmy’yi uyandırma tehlikesi olmadan, acele etmeden, verdikleri sözlerin duygusallığına kendilerini bırakarak, aklındaki tek düşünce… Ama aynıydı.

Tahrik olmamış değildi, tam tersine. Her hareket, her dokunuş tenindeki sinirlerde izini bırakmış, birbirlerine açılan ağızları onu kokusuyla ısıtmış, heyecanla harmanlamıştı. Ancak sevişmeleri ne kadar muhteşem olursa olsun, aralarında garip bir mesafe kalmış, ulaşamadığı bir engel oluşmuştu.

Yeniden kendini Roger’ın yanında uzanmış, az önce paylaştıkları tutkunun her anının hatırasını baştan yaşarken bulmuştu.

Belki de onu öyle çok seviyordu ki zevk almaktansa zevk vermeyi önemsiyordu. Roger kollarında inleyerek kendini kaybettiğinde Bree’nin hissettiği tatmin, orgazmın fiziksel zevkinden daha güçlüydü. Bunun altında daha karanlık bir şey yatıyordu; sanki aralarındaki duyurulmamış ve kaynağı belirtilmemiş bir çekişmeyi kazanmışçasına tuhaf bir zafer hissiydi bu.

İçini çekip alnını Roger’ın omzuna koyup kokusunu içine çekti - güçlü ve acı bir kokuydu.

Aklına birden otlar geldi. Roger’ı uyandırmamak için temkinli bir şekilde elini aşağıya uzattı, kaygan parmağını derinlere sokup baktı. Her şey yolundaydı; solucanotu yağına batırılmış sünger hâlâ oradaydı. Kırılgan ve keskin varlığı rahmine girişi koruyordu.

Bree, ona yanaşınca Roger da bilinçsizce kıpırdadı. Bree’ye sokulup sıcaklığıyla rahatlattı. Duracak bir yer arayan eli, tıpkı uçuşan bir kuş gibi kalçalarının ve yumuşak göbeğinin üzerinde gezdi. Bree iki eliyle Roger’ın elini tutup çenesinin altına götürdü. Parmakları birbirlerine dolanmıştı; Bree, onun büyük ve sert eline bir öpücük kondurdu. Roger derin bir iç çekip elini

rahat bıraktı.

Dansçılar yorulduğu ve müzisyenlerin sesleri kısıldığı için dağdaki eğlence bitmişti. Yağmur geri dönmüştü, damlalar çadırın tepesine düşüyordu. Gri sis bulutu Bree'nin yüzüne nemli parmaklarıyla dokundu. Islak çadırın kokusu, aklına çocukken babasıyla yaptığı kamp yolculuklarını ve bu yolculuklar sırasında hissettiği heyecanla karışık güven duygusunu getirmişti. Benzer bir rahatlık ve beklenti hissiyle Roger'ın vücudunun kıvrımlarına iyice sokuldu.

Bunlar daha ilk günler, diye düşündü. Daha önlerinde koca bir hayat vardı. Teslim olma günü mutlaka bir gün gelecekti.

17 İŞARET ATEŞİ

Roger, yattıkları yerden Hayes'in çadırının önünde yanan işaret ateşini görebiliyordu. Toplantı'nın büyük ateşi için için yanmaya devam ediyor, bildirinin yükselen alevleri sönüp gidiyordu. Daha küçük olan ateş ise soğuk geceye inat yıldız gibi parlıyordu. Ara sıra kilt giymiş biri kalkıp ateşle ilgileniyor, ışığın karşısında bir süre duruyor, sonra yeniden gecenin karanlığında kayboluyordu.

Ayın ışığını boğan bulutların, başının üstünde çırpınan çadırın ve yokuşun karanlık gölgelerinin farkında değildi. Yalnızca ateşi ve çadırın arkasında tıpkı bir hayalet gibi görünen beyaz patikayı görüyordu.

Nefesi yavaşlamış, kasları, kolları, göğsü, sırtı, kalçaları ve bacakları rahatlamıştı. Uyumaya çalışmıyordu; uyku ona çok uzaktı ve onu aramak niyetinde değildi.

Claire'i, uyuduğuna inandırmanın bir anlamı da yoktu. Vücuduna, zihnine o kadar yakındı ki uyanık olduğunu anlardı. Hayır, bu Bree için yalnızca bir işaretti; Roger için endişelenmesine gerek bırakmayan onaylanmış bir oyundu. Roger'ın aklının bir şeylerle meşgul olduğunu bildiği için rahatça uyuyabilirdi.

Bu gece dağda çok az kişinin uyuduğunu düşündü. Rüzgârın sesi fısıltıları gizliyordu ama avcı hisleri onlarca kıpırtıyı kaydediyor, yarım yamalak duyulmuş şeyleri saptıyor, hareket eden gölgeleri tanımlıyordu. Kayaya basan deri bir ayakkabı gıcırtısı, silkelenen bir örtünün çırpınışı. Bunlar da geceleyin ihanete uğrama korkusuyla sabahı beklemekten korkup karanlığın içinde sessizce uzaklaşan Hobson ve Fowles olmalıydı.

Rüzgâr beraberinde birkaç müzik notası da getirmişti; akordeon ve keman sesi. Jocasta'nın hizmetçileri, kırk yılda bir yakaladıkları bu kutlamayı uykuları geldiği için ya da hava şartları yüzünden bitirmek istemiyorlardı.

Bir çocuğun acı acı ağlayışı. Bu Jemmy miydi? Hayır, arkadan gelmiyordu. O halde küçük Joan'du. Fransızca şarkı söyleyen Marsali'nin kısık ve tatlı sesi duyuldu.

"*… Alouette, gentille alouette*[31]*…*"

Beklediği ses nihayet duyulmuştu; ailesinin sığınağını çevreleyen kayaların uzaklarından gelen ayak sesleri. Hızlı bir şekilde tepeden aşağı iniyorlardı. Gözleri açık bekledi, birkaç dakika içinde çadırın yakınlarında bir muhafızın selam verdiğini duydu. Ateşin ışığında hiçbir yüz görünmüyordu ama çadırın

eteği açıldı, sonra birden kapandı.

Tam düşündüğü gibi; isyancılar iş başındaydı. Bu dostların ihaneti değil, yasalarla yaşamayı seçenlerin güvenliği için suçluların gerekli vazgeçişleriydi. Bunu gönülsüz yapıyor olabilirlerdi -şahitler karanlığı beklemişlerdi- ama kesinlikle gizlice yapmıyorlardı.

"*… je te plumerai la tête*[32]*…*"

Çocuklara söylenen şarkıların genelde neden bu kadar dehşet verici olduğunu merak etti. Şarkıların müzikleri ahenksizdi, belki de bu yüzden sözcüklere daha çok dikkat kesilmişti.

Büyük olasılıkla daha çok barışçıl bir çağdan gelmiş olan Brianna bile, İsa'nın çocuğunu emziren bakire Meryem gibi şefkatli bir yüz ifadesiyle, Jem'e korku veren ölümler ve trajik kayıplar içeren şarkılar söylemişti. Ördek yavrularını nehre götürdüğünde boğularak ölen madencinin kızıyla ilgili mısralar…

Meryem Ana'nın kendi ninni repertuarına nasıl korkunç şarkılar koyduğunu merak etmeye başladı; İncil'e bakılırsa, kutsal topraklar Fransa'dan ya da İskoçya'dan daha barış dolu değildi.

Düşüncelerinden pişman olup istavroz çıkaracaktı ama Claire sağ kolunun üzerinde yatıyordu.

"Haksız mıydılar?" Çenesinin altından Claire'in onu şaşırtan sakin sesi duyuldu.

"Kimler?" Jamie başını eğip Claire'in gür ve yumuşak saçlarını öptü. Saçlarında is ve ardıç meyvesinin keskin kokusu vardı.

"Hillsborough'taki adamlar."

"Evet, galiba."

"Sen olsan ne yapardın?"

İç çekti, bir omzunu silkti.

"Söyleyeyim mi? Evet, eğer ihanete uğrayan ben olsaydım ve tazminat umudum olmasaydı, bunu yapan adamın yakasına yapışırdım. Ama orada yapılanları duydun. Evler yağmalanıp yakıldı, adamlar dışarı çıkartılıp bayılana kadar dövüldü ve bunun tek nedeni, destekledikleri yönetimdi… Hayır, Sassenach. Ben böyle bir şey yapmazdım."

Claire kafasını hafifçe çevirdiğinde Jamie, elmacık kemiklerinin parlayan

kıvrımını ve gülümsediğinde kulağının önünde gerilen kası gördü.

“Yapacağını düşünmemiştim zaten. Seni çetenin bir parçası olarak göremiyorum.”

Jamie cevap olarak karısının kulağını öptü. Kendini çetenin bir parçası olarak kolayca görebiliyordu. Onu korkutan da buydu. Bunun gücünü çok iyi tanıyordu.

Bir İskoçyalı, bir savaşçı demekti. Ama herhangi bir güçlü erkek, yalnızca erkekti. Vadilere binlerce yıl hükmeden adamları bir araya getiren bu delilikti; arkadaşlarının feryadını duyduğunda kanın çekilir, birlikte olmanın verdiği güç seni kanat takmışsın gibi yukarı çekerdi. Eğer düşersen, yine de ruhunun çığlıkları, beraber savaştığın arkadaşlarının arasında ağızdan ağza dolaşarak yaşardı, böylece ölümsüz olurdun.

“Peki sana ihanet eden bir erkek olmasaydı? Kraliyet ya da mahkeme olsaydı? Yani insan değil, bir kurum olsaydı demek istiyorum.”

Jamie, Claire’in lafı nereye götürmek istediğini biliyordu. Karısını sıkıca koluna sardı, nefesinin sıcaklığını, hemen çenesinin altında koyduğu ellerinde hissedebiliyordu.

“Bu değil. Burada değil. Şimdi değil.” İsyancılar, insanların suçlarına cevap olarak saldırıya geçmişlerdi; bu suçların bedeli kanla ödenecekti ama savaş olmayacaktı -henüz değil.

“Bir gün olacak,” dedi sessizce.

“Şimdi değil,” diye yeniledi Jamie.

Kâğıt parçası torbasının içine güvenle saklanmış, lanet olası celp gizlenmişti. Bu sorunu kısa zamanda çözmesi gerekiyordu ama bu gece sanki yokmuş gibi davranacaktı. Kollarında karısıyla, etrafında ailesiyle huzur içinde geçen son bir gece.

Ateşin yanında başka bir gölge belirdi. Muhafız yeniden selam verdi ve biri daha hainin kapısından geçti.

“Haksızlar mı?” Claire başını hafifçe aşağıdaki çadıra çevirdi. “Tanıdıklarının yanına dönecek olanlar?”

“Evet,” dedi bir süre sonra. “Haksızlar.”

Bir çete hükmedebilirdi ama yapılanların bedelini ödeyecek olanlar insanlardı. Bu bedelin bir kısmı da zedelenen güven duygusu, komşunun komşuya düşman olması ve merhametten eser kalmayıncaya dek sıkılan ilmik

olacaktı.

Yağmur gelmişti; damlalar başlarının üzerindeki çadırın brandasına vuruyordu. Hava suyun telaşıyla canlanmıştı. Kış fırtınasıydı, şimşekler gökyüzünü aydınlatmıyordu ve dağlar neredeyse görünmüyorlardı.

Boştaki elini Claire'in karnına koymuştu. Claire biraz acılı bir şekilde iç çekti. Kalçalarını Jamie'nin bacaklarının arasına yumurta gibi koydu. Jamie, Claire'in rahatladığını hissetmişti. Tek vücut olmuşlardı.

Claire'le ilk seviştiğinde de böyle tuhaf hissetmişti. Sonraları Jamie'nin vücudundaki eli onu hem davet eder, hem de tamamlar hale gelmişti. Bu kaçınılmaz teslimiyet teklif edilmiş ve kabul edilmişti. Ara sıra Jamie, bir anda kendisini kaybetme korkusuna kapılıp kendine hakim olmaya çalışmıştı. Bunun, tıpkı çeteye giren ve mantıksız bir öfkeyle birbirlerine bağlanan adamların hissettikleri gibi tehlikeli bir tutku olduğunu düşünmüştü.

Şimdi bunun bir sorun olmadığına inanmıştı. İncil'de yazıyordu: Tek vücut olmalısınız ve Tanrı'nın bir araya getirdiğini insan ayıramaz.

Daha önce böyle bir bölünmenin üstesinden gelmişti; ikinci kez yaşayamazdı. Muhafızlar ateşin yanına yağmurdan korunmak için brandadan bir sundurma yapmışlardı. Yağmur yağdıkça alevler sönecek gibi titriyor, kalp atışı gibi inip kalkan brandanın üzerini aydınlatıyorlardı. Claire'le ölmekten korkmuyordu, yanarak ya da başka türlü. Onu korkutan Claire'siz yaşamaktı.

Rüzgâr yönünü değiştirip, yeni evlilerin uyudukları -ya da uyumadıkları- küçük çadırdan yükselen kahkaha sesini uzaklara taşıdı. Jamie bunu duyunca kendi kendine gülümsedi. Tek yapabildiği, kızının tıpkı kendisi gibi, evliliğinde mutluluğu bulmasını umut etmekti. Şimdilik her şey yolundaydı.

"Ne yapacaksın?" dedi Claire yavaşça. Sözcükleri yağmurun patırtısının içinde neredeyse duyulmadı.

"Yapmam gerekeni."

Bu bir cevap değildi ama tek duyabildiği de bu olmuştu.

Bu küçük sığınağın dışında bir dünya yok, dedi kendi kendine. İskoçya gitmişti, Koloniler gitmekteydi -sırada ne olduğunu yalnızca Brianna'nın kendisine söylediklerinden tahmin edebiliyordu. Tek gerçek, kollarında sıkıca sarmaladığı kadındı; çocukları ve torunlarıydı, kiracıları ve hizmetkârlarıydı - bunlar Tanrı'nın ona verdiği hediyelerdi; barındıracağı, koruyacağı hediyeler.

Dağ yamacı sessiz ve karanlıktı ama etrafındaki ailesinin güvende olduğunu görebiliyordu. Eğer tanrı ona bu güveni verdiyse, muhakkak koruma gücünü

de verirdi.

Yakın temas onu tahrik etmiş, uyanan erkekliği rahatsız bir şekilde sıkışmıştı. Claire'i istiyordu, hem de günlerdir. Ama Toplantı'nın telaşı yüzünden fırsat kalmamıştı. Testislerindeki hafif acı, Claire'in rahminde hissettiği acının bir yansıması olmalıydı.

İkisi de birbirlerini deliler gibi arzuladıklarında, Claire'in regl olmasına rağmen birlikte oldukları zamanlar olmuştu. Jamie bunu pis ve rahatsız edici buluyordu ama heyecanlıydı da. Tam olarak nahoş da sayılmayacak bir utançla baş başa kalıyordu. Şu anda bunun ne yeri, ne de zamanıydı. Ancak diğer zamanların ve diğer yerlerin anısı, onu sertleştirmişti. Düşüncelerinin vücut bulan kanıtıyla Claire'i sıkıntıya sokmamak için, kendini geri çekti.

Şu anda hissettiği şehvet değildi, pek sayılmazdı. Ona karşı duyduğu bir ihtiyaç, bir ruh arkadaşlığı da değildi. Tek istediği onu vücuduyla sarmalamak, ona sahip olmaktı. Böylelikle onun güvende olduğuna kendini inandırabilecekti. Sarmaş dolaş, tek vücut olduklarında onu koruyabilirdi. Ya da bunun ne kadar anlamsız olduğunu bildiği halde, böyle hissediyordu.

Sertleşmişti, vücudu gönülsüzce düşünceleri karşısında gerilmişti. Claire kıpırdadı, tek elini arkaya doğru uzattı, Jamie'nin bacağına koydu ve bir süre öyle durduktan sonra uykulu bir biçimde daha yukarı çıkardı.

Jamie başını eğip dudaklarını Claire'in kulağının arkasına koydu. Düşündüklerini ağzına geldiği gibi söyledi.

"Vücudumda nefes olduğu sürece hiçbir şey sana zarar veremez, *a nighean donn*. Hiçbir şey."

"Biliyorum," dedi Claire. Kollarını serbest bıraktı, nefesi yavaşladı ve uykuya dalarken karnı Jamie'nin avuçlarının altında kalkıp indi. İşaret ateşinin yağmur yüzünden sönmesinin üzerinden uzun bir süre geçmişti, Jamie hareketsiz ve yarı uyanık yatıyordu.

31 (Fr.) Çayır kuşu, nazik çayır kuşu. (ç.n.)

32 (Fr.) Kafandaki tüyleri yolacağım. (ç.n.)

2. BÖLÜM LİDERİN ÇAĞRISI

18 EV GİBİSİ YOK

Gideon, öndeki binicinin bacağını ısırmak isteyen bir yılan gibi başını uzattı.

“Şişş!” Jamie ısırmasına fırsat bırakmadan iri atın kafasını çekti. “Şeytan kılıklı orospu çocuğu,” diye söylendi. Gideon’un dişlerinden kıl payı kaçtığından habersiz olan Geordie Chrisholm, uyarıyı fark edip şaşkın gözlerle başını arkaya çevirdi. Jamie gülümseyip şapkasına özür dilercesine dokundu, Chisholm’un uzun bacaklı katırının yanından geçen atı dürttü.

Jamie, Gideon’u, yavaşça yolculuk eden diğer insanları ısırmasın, tekmelemesin, çocukları ezmesin ya da başka türlü bir bela açmasın diye kaburgalarına tekme atarak hızlandırdı. Bir haftalık yolculuktan sonra atın huylarını çok iyi öğrenmişti. Tırıs giderek Brianna ve Marsali’yi geçti; en önde giden Claire ve Roger’ı geçerken o kadar hızlı gidiyordu ki onları selamlamak için şapkasını çıkarmakla yetindi.

“*A mhic an dhiobhail*,” dedi, şapkasını kafasına geri koyarken. Atın sırtına doğru eğildi. “Bana olduğun kadar kendine de zarar veriyorsun. Rüzgâr içinde kaldın, baksana.”

Keskin bir şekilde atı sola döndürdü. Kuru otları çiğneyip yapraksız kızılcık ağaçlarını yollarından süpürerek yokuştan aşağı inmeye başladılar. Orospu çocuğunun istediği şey, Jamie’nin onu dört nala sürebileceği düz bir araziydi. Önlerindeki otuz kilometre boyunca herhangi bir düzlük olmadığına göre, en iyi ikinci seçeneği yapacaktı.

Dizginleri topladı, dilini şaklattı, topuklarını atın kaburgalarına vurdu ve çalılarla dolu bayırı sanki top ateşiyle fırlamış gibi hızla çıktılar.

Gideon uzun kemikliydi, iyi beslenmişti ve fırtına gibiydi. Jamie’nin onu satın almasının nedeni de buydu. Aynı zamanda inatçı ve huysuz bir attı. Pahalı olmamasının nedeni ise buydu. Yine de Jamie’nin rahatça ödeyebileceğinden daha pahalıydı.

Küçük bir derenin üzerinden zıpladılar, bir kütük parçasının üzerinden atladılar, meşe ve hurma ağaçlarıyla dolu dikey bir yamaçtan yukarı çıktılar. Jamie kendini, bu atı almakla bir alışveriş mi yaptığını yoksa intihar mı ettiğini düşünürken buldu. Gideon yönünü değiştirip Jamie’nin bacağını bir ağaca çarpana kadar Jamie’nin aklından geçen son tutarlı düşünce buydu. Gideon arka ayaklarını topladı, tepenin öteki tarafındaki çalılıklara doğru ilerledi.

Yarım saat boyunca alçak dalların altından geçtiler, akıntılarda sallandılar ve Jamie'nin gösterebildiği kadar çok bayırı dört nala çıktılar. Gideon pek uysal sayılmasa da en azından yönetilebilecek kadar yorulmuştu. Jamie sırılsıklam olmuş, yaralanmıştı. Beş-altı tane sıyrığı vardı ve hepsi kanıyordu. Tıpkı at gibi soluk soluğa kalmıştı. Tüm bunlara rağmen hâlâ atın üzerinde, hâlâ görevinin başındaydı.

Atının başını batan güneşe doğru çevirip yeniden dilini şaklattı.

"Haydi," dedi. "Eve gidelim."

Bütün güçleri tükenmişti. Gideon'un başını havaya kaldırdı, on beş dakika içinde daha önceden bildiği küçük bir bayıra vardılar.

Meşe, kavak ve çam ağaçlarının arasından aşağı doğru inen güvenli bir yol arayarak bayır boyunca ilerlediler. Grubun çok uzakta olmadığını biliyordu ama onlara ulaşmaları biraz zamanlarını alacaktı. Tepe'ye ulaşmadan önce aralarına katılabileceklerdi. Claire ya da Mackenzie onlara yol gösterememiş değillerdi ama Jamie, Fraser Tepesi'ne grubun başı olarak, eve dönen insanlarına önderlik etmeyi çok istiyordu.

"Tanrı aşkına, dostum, kendini Musa mı sandın," diye söylendi, kendiyle dalga geçerek.

At ter içinde kalmıştı ve ağaçların arasında bir açıklık alan vardı. Jamie biraz dinlenmek için durdu -dizginleri bıraktı ama yine de tuhaf hayvanın her an bir şey yapacak olması ihtimaline karşı elinden bırakmadı. Huş ağaçlarının arasında, küçük bir kayanın üzerinde durdular; Jamie atın onu aşağıdaki defne ağaçlarına doğru yuvarlamasını istemiyorsa, temkinli olması gerektiğini düşündü.

Esinti batıdan geliyordu. Jamie başını kaldırıp ısınan tenine değen soğukluğun tadını çıkardı. Toprak, gittikçe uzaklaşan, orası burası rengârenk yamalı, sisin içindeki boşlukları, tıpkı kamp ateşinden yükselen ışık gibi aydınlatan dalgaları andırıyordu. Baktıkça içi açılmıştı. Derin bir nefes aldı, vücudu gevşemişti.

Gideon da rahatlamıştı. Bütün saldırganlığı, delikli bir kovanın içinden sızan su gibi akıp gitmişti. Jamie yavaşça ellerini atın sırtına bıraktı. At kulaklarını ileri doğru kaldırıp hareketsiz kaldı. Ah, dedi kendi kendine, işte aradığı yeri bulmuştu.

Böyle yerleri daha önceden hep zihninde canlandırmış, ancak geldiğinde tanımıştı. Bu hissin kilise ya da bir azizle ilgili olmadığını bilmese, buranın kutsal bir yer olduğuna inanabilirdi. Burası yalnızca ait olduğu yerdi ve her ne

kadar burada yalnız olmayı tercih etse de, bu bile yeterliydi. Elinden bıraktığı dizginler atın sırtından kayıp gitti. Gideon gibi hasta ruhlu bir yaratık bile canını sıkamazdı.

Gerçekten de at hareketsiz duruyor, soğuk havada gür siyah tüylerin süslediği iki omzunun arasından buharlar çıkıyordu. Uzun kalamazlardı ama Jamie verdiği bu moladan çok mutluydu.

Kalabalığın içinde ayrı yaşamanın püf noktasını çok önce öğrenmişti. Vücudu olmasa da aklı yalnız kalabiliyordu. Ama o doğuştan dağ insanıydı ve yalnızlığın büyüsü ile sessiz yerlerin iyileştirici yönünü çok erken yaşta öğrenmişti.

Aniden gözünün önüne annesi geldi. Tanrı bilir neye cevap olarak -belki bir sese, bir kokuya, hiç beklenmedik anlarda aklına gelen küçük portrelerden biri. Tavşan avı için bir yamacın üzerindeydi, terlemişti. Parmaklarına kara çalılar batmıştı ve gömleği çamurdan ve nemden üzerine yapışmıştı. Küçük bir koruluk görüp, gölgelerinde durmaya gitmişti. Annesi de oradaydı. Küçük bir pınarın yanına, yeşilimsi bir gölgeye oturmuştu. Çok hareketsizdi -ki bu pek alışıldık değildi- uzun ellerini kucağında toplamıştı.

Konuşmamıştı ama gülümsemişti. Jamie annesine doğru ilerlemeye başlamıştı. O da annesi gibi konuşmuyordu ama kendini oldukça huzurlu ve mutlu hissediyordu. Başını omuzlarına koymuş, annesinin kolunun onu sarmaladığını hissetmişti. Dünyanın merkezinde olduğunu biliyordu. Beş ya da altı yaşındaydı.

Görüntü, belirdiği kadar ani bir şekilde kayboldu. Tıpkı parlak bir alabalığın karanlık sulara gömülmesi gibi. Sanki biri ona sarılmış, yumuşak bir el saçlarına dokunmuş gibi, aynı huzuru hissetmişti.

Atın üzerinden indi. Çam ağaçlarının iğnelerini çizmelerinin altında hissetmek, bu yerle fiziksel bir bağlantı kurmak istemişti. Her ne kadar Gideon oldukça sakin görünse de temkinli davranarak dizginleri bir çam ağacına bağladı. Hayvan başını eğip kuru yaprakları yiyordu. Jamie bir an hareketsiz kaldı, sonra dikkatle sağına dönüp kuzeye baktı.

Bunu ona öğretenin kim olduğunu hatırlamıyordu. Belki annesi, belki babası, belki de Ian'ın babası John'dı. Doğudan batıya doğru, güneşin olduğu yere döndü. Sonra sırasıyla diğer yönlere dönerken, her birinde o duayı okudu. Boş elleri ışıkla dolmuştu.

"Tanrı her adımımı güvenli kılsın.

Tanrı her geçişimi açık tutsun.

Tanrı her yolumu aydınlatsın.

Ve beni ellerinin içine alsın.”

Duadan da eski bir içgüdüyle kemerindeki matarayı alıp yere birkaç damla damlattı.

Rüzgâr bölük pörçük sesleri ona kadar taşımıştı; kahkahalar, çağrılar, çalılıkların arasından yol alan hayvan sesleri. Kafile uzakta değildi, küçük bir vadinin hemen karşısındaydı ve yavaşça karşı taraftaki yamacın kıvrımına doğru ilerliyordu. Onlara katılmak için şimdi yola çıkabilirdi.

Bu duayı bozmak istemiyordu, bir an tereddüt etti. Gözüne ufak bir hareket takıldı. Eğilip gözlerini kısarak çoban püsküllerinin arasındaki derin gölgelere baktı.

Hareketsizdi ve arkasındaki karanlıkla mükemmel bir uyum içindeydi. Eğer avcı hisleri hareket ettiğini fark etmeseydi, bunu asla göremeyecekti. Küçük bir kedi yavrusuydu bu. Gri tüyleri olgun bir ipekotu gibi kabarmıştı. İri gözlerini kocaman açmış, hiç kırpmadan bakıyordu. Çalının altındaki kasvetin içinde sanki renksiz gibiydi.

“Bir kedi,” diye fısıldadı, parmağını yavaşça uzatarak. “Burada ne işin var?”

Hiç şüphesiz vahşi bir kediydi; vahşi bir anneden doğmuş, göçmenlerin kulübesinden kaçmış ve evcimenlik tuzağından uzaktı. Göğsündeki kürkünü yaladı ve minicik dişleriyle birden Jamie’nin başparmağını yakaladı.

“Ah!” Geri çekilip küçük yarasından akan kanı inceledi. Bir an kediye ters ters baktı ama kedi hiç oralı olmadı. Kaçmak için kıpırdamamıştı da. Jamie durup aklını toparlamaya çalıştı. Parmağındaki kanı salladı, damlalar yaprakların üzerine düştü. Akıttığı damlalara katılan bir sunu, bu yerde yaşayan ruhlara bir hediye gibiydi -ki bu ruhlar belli ki Jamie’ye bir hediye vermeye karar vermişlerdi.

“Pekâlâ, o zaman,” dedi usulca. Diz çöküp elini, avucu yukarı gelecek şekilde uzattı. Çok yavaş bir şekilde bir parmağını hareket ettirdi, sonra diğerini, sonra diğerini, sonra diğerini ve en sonunda sonuncu parmağını. Sudaki bir yosun gibi titrekti. Büyük parlak gözler Jamie’nin hareketine odaklanmış, hipnotize olmuş gibi onu seyrediyorlardı. Minnacık kuyruğunun ucunu hafifçe salladığını gördü. Bu manzara onu gülümsetmişti.

Eğer bir balık yakalayabildiyse -ki yakalamıştı- neden kediyi de yakalayamasın?

Dişlerinin arasından, uzaktaki kuşların ötüşü gibi bir ses çıkardı. Kibarca

hükmeden parmaklar görünmez bir şekilde aniden yaklaşınca, yavru kedi büyülenmiş gibi bakakaldı. Sonunda Jamie tüylerine dokunduğunda kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bir parmağı tüylerinin arasında ilerlerken, diğeri soğuk patisinin altına doğru kayıyordu. Sonunda kibarca hayvanı eline alıp yerden kaldırdı.

Bir süre göğsünde tutup tek parmağıyla okşadı. İpeksi çenesini, hassas kulaklarını sevdi. Küçük kedi mest olup gözlerini kapadı, mırıldamaya başladı. Avucunun içinde uzaktaki bir şimşek gibi gurulduyordu.

“Ah, benimle geliyorsun yani, değil mi?” Kediden itiraz gelmeyince gömleğinin yakasını açıp minik hayvanı içine soktu. Kedi, tenine yaslanıp kıvrılıp yatmadan, kaburgalarına basarak iyice yerleşti. Mırıldama sessiz ama hoş bir titremeye dönmüştü.

Gideon dinlenmekten çok memnun görünüyordu; Jamie atın üzerine çıktı ve on beş dakika içinde diğerlerine yetiştiler. Son bir gayretle yukarı tırmanan atın bir anlık uysallığı buhar olup uçmuştu.

At dik yokuşu çıkamıyor değildi; onun yapamadığı, başka bir atı takip etmekti. Jamie’nin ev yolunda onlara liderlik yapmak isteyip istememesi önemli değildi -eğer Gideon buna izin verirse, yalnızca lider değil, aynı zamanda yüzlerce metre de önde olacaklardı.

Yolcu kafilesi altı yüz metre kadar bir uzunluktaydı ve her aile grubu kendi hızında gidiyordu: Fraserlar, MacKenzieler, Chisholmlar, MacLeodlar ve Aberfeldeyler. Yokuştaki her açıklık alanda Gideon kaba bir şekilde öne geçiyor, katırları, koyunları, yayan gidenleri ve kısrakları adeta solluyordu; Büyükanne Chisholm’un arkasından yavaşça yürüyen üç domuzu bile tarumar etmişti. Domuzlar telaşlı homurtular korosu içinde çalılıklara dalmışlardı.

Jamie atı bir anda çok sevmeye başlamıştı; evde olmak için sabırsızlanıyor, bunun için de elinden geleni yapıyordu. Onu yolundan alıkoyacak her şey öfkelenmesine neden oluyordu. O sırada ilerlemesindeki en büyük engel, kısrağını önünde durdurup yokuş kenarından ot toplamak için atından inen Claire’di -lanet kadın. Sanki ev zaten kapı girişinden çatıya kadar bitkilerle dolu değilmiş gibi, eyer çantalarını da tıka basa doldurmuştu!

Binicisinin ruh haline büyük bir hızla uyum sağlayan Gideon ensesini esnetip, kısrağın budunu ısırdı. Kısrak sıçradı, bağırdı ve hızla yolun yukarısına doğru koştu. Gevşeyen dizginler öylece sallanıyordu. Gideon neşeyle kişneyip kısrağın peşi sıra gitti.

Sesleri duyan Claire arkasına dönüp gözlerini kocaman açarak baktı. Bir

Jamie’ye, bir uzaklaşan atına baktı, sonra bakışlarını yeniden Jamie’ye çevirdi. Özür dilercesine omuzlarını silkti, elleri yapraklarla ve köklerle doluydu.

“Üzgünüm,” dedi, ama Jamie ağzının büzüldüğünü ve yanaklarının kızardığını gördü. Claire’in gözlerindeki ışıltı, suyun içindeki alabalıkları anımsatıyordu. İsteğinin dışında, omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissetti. Aklında Claire’i azarlamak vardı fakat sözcükler dilinin ucuna bir türlü gelmiyordu.

“Kalk o zaman kadın,” dedi kaba bir sesle. Arkasına geçmesini işaret etti. “Akşam yemeğimi istiyorum.”

Claire güldü, eteklerini toplayıp atın üzerine çıktı. Bu ilave yük karşısında sinirlenen Gideon hızla koşmaya başladı. Jamie buna hazırdı; dizginin ucunu keskin bir şekilde atın burnuna çarpınca, hayvan kafasını şaşkınlıkla arkaya çevirdi.

“Bu sana nasıl davranman gerektiğini öğretir, seni piç kurusu.” Şapkasını alnının üzerine kadar çekip maceracı karısını güvenle yerleştirdi. Claire, uçuşan eteklerini bacaklarının arasına sıkıştırdı, kollarını kocasının beline doladı. Ayaklarında ayakkabı ya da çorap yoktu. Siyah atın postuna değen uzun baldırları beyaz ve çıplaktı. Jamie dizginleri toplayıp atı gerekenden biraz daha sert bir şekilde tekmeledi.

Gideon hızla şaha kalktı, geri geri gitti, dönüp ikisini de kavak ağacının dallarıyla kazımaya çalıştı. Yavru kedi birden uykusundan uyanıp bütün tırnaklarını Jamie’nin karnına geçirip miyavlamaya başladı. Sesi Jamie’nin gürültülü çığlığının içinde kaybolup gitti. Lanetler okuyarak atın kafasını çekti, sol bacağıyla kıçını dürttü.

Kolay bir çekişme değildi, Gideon olanca gücüyle binicilerini sıçratmıştı. Jamie, “Ay!” diye bir ses duyduktan sonra arkasında bir boşluk hissetti; Claire bir un torbası gibi çalılıkların içine fırlamıştı. At, ağzındaki yulara boyun eğip yolun aşağına yanlış yönden inmeye başladı. Böğürtlen çalılarının arasına dalıp kayarak durdu. Neredeyse Jamie’yi üzerinden atıp çamur ve yaprakların arasına gönderecekti. Sonra yılan gibi doğruldu, kafasını salladı, tırıs giderek Roger’ın kendisi gibi şaşırmış olan atını burnuyla dürttü.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Roger, tek kaşını kaldırarak.

“Kesinlikle,” diye cevapladı Jamie. Ağırbaşlılığını korumaya çalışarak soluklandı. “Sen?”

“İyiyim.”

“Güzel.” Konuşurken bir yandan da eyerden aşağı iniyordu. Dizginleri MacKenzie’ye doğru attı, yakalayıp yakalamadığını görmek için beklemeden yola doğru koşup bağırdı; “Claire! Neredesin?”

“Buradayım!” diye seslendi Claire neşeyle. Saçı başı yapraklara bulanmış bir şekilde tökezleyerek kavakların gölgesinden çıktı. Yine de sağlam görünüyordu. “Sen iyi misin?” diye sordu, kaşını kaldırarak bakıp.

“Evet, iyiyim. O atı vuracağım.” Tek parça olduğuna kendini inandırmak için hemen Claire’in toparlanmasına yardım etti. Claire ağır ağır nefes alıyordu ama kendini güçlü hissediyordu, Jamie’yi burnundan öptü.

“Eve varana kadar vurma. Son kilometreleri çıplak ayak yürümek istemiyorum.”

“Hey! Onu rahat bırak pislik!”

Claire’i bırakıp arkasına döndüğünde, Roger’ın bir avuç dolusu bitkiyi Gideon’un kemerli burnundan uzaklaştırmaya çalıştığını gördü. Yine bir sürü bitki -bu bitki toplama deliliği de neyin nesiydi böyle? Claire kaza yüzünden hâlâ nefes nefeseydi ama merakını cezbetmiş olacak ki eğilip bitkilere baktı.

“O elindeki ne Roger?”

“Bree için,” dedi, Claire’in incelemesi için uzatırken. “Doğru bitkileri mi toplamışım?” Jamie’nin gözleri kinden kıpkırmızı olmuştu. Claire yeşilliği elleyip başını salladı.

“Ah, evet,” dedi. “Çok romantik!”

Jamie, Bree’nin ve Chisholmlar’ın kağnı gibi yavaş ilerleyen arabaları onlara yetişmek üzere olduğuna göre, artık yola çıkmaları gerektiğini nazikçe belirtti.

“Pekâlâ,” dedi Claire, Jamie’nin omzunu okşayıp onu sakinleştirmeye çalışarak. “Homurdanma, gidiyoruz.”

“Hmm,” dedi. Eğildi, elini Claire’in ayağının altına koyup eyerin üzerine oturttu. Gideon’a dönüp, ‘aklından bile geçirme seni piç’ bakışı attıktan sonra üstüne çıktı.

“Diğerlerini bekleyip onları yukarı mı getireceksin?” Roger’ın onayını beklemeden dizginleri eline alan Jamie, Gideon’u yeniden yola doğru sürdü.

En başta olmasının verdiği rahatlıkla yumuşayan Gideon, işe koyulup gürgen, kavak, ceviz ve ladin ağaçlarının arasından tırmandı. Yılın son aylarında bile dökülmemiş olan yapraklar vardı. Küçük kahverengi ve sarılar

dallara nazik bir yağmur gibi yapışmış, atın yelesine sürünüyorlar, Claire'in dağınık ve gür saçlarına dökülüyorlardı. Atın üzerinden hızla düştüğünde dağılan saçlarını yeniden toplamakla uğraşmamıştı.

Yol aldıkça sakinleşen Jamie, kaybettiği şapkasını yol kenarındaki beyaz bir meşe ağacına sanki nazik bir el tarafından asılmış gibi tesadüfen bulunca, kendine gelmişti. Yine de hâlâ huzursuzdu ve etrafını çevreleyen dağın huzuruna rağmen bir türlü sakinleşemiyordu. Hava masmaviydi, ıslak odun ve yaprak dökmeyen ağaçların kokularıyla doluydu.

Birden midesinde hissettiği darbeyle, yavru kedinin orada olmadığını fark etti. Kaçmak için debelendiğinde tırnaklarıyla Jamie'nin göğsünü ve karnını çizmişti ve o yerleri şimdi çok kaşınıyordu. Sonrasında gömleğinin yaka kısmından omuzlarına doğru kayıp yokuşa atlamış olmalıydı. Jamie sağına soluna bakındı, çalıların ve ağaçların gölgelerinde arandı ama hiç umut yoktu. Gölgeler uzuyordu ve artık ana yolda ormana doğru yol alıyorlardı.

"Tanrı yardımcın olsun," diye mırıldandı. Hızlı bir şekilde istavroz çıkardı.

"O da nesi?" diye sordu Claire, eyerinden hafifçe eğilerek.

"Yok bir şey," dedi Jamie. Sonuçta küçük de olsa vahşi bir kediydi. Hiç şüphesiz başının çaresine bakabilirdi.

Gideon az az yiyerek ve başını sallayarak yoluna devam ediyordu. Jamie ellerindeki gerilimin yeniden yükseldiğini hissetti. Bilinçli bir şekilde dizginleri gevşetti. Claire'i de sıkmayı bırakınca, Claire aniden derin bir nefes aldı.

Jamie'nin kalbi çok hızlı atıyordu.

Uzun süre ayrı kaldıktan sonra eve dönerken endişelenmemesi işten bile değildi. İsyan'dan sonraki yıllar boyunca bir mağarada yaşamış, evine, orada ne bulacağını bilmeden, karanlık çöktükten sonra temkinli bir şekilde nadiren yaklaşabilmişti. Birçok İskoç evlerine döndüklerinde yanıp kül olduğunu, ailelerininse gitmiş ya da daha da kötüsü, hâlâ orada olduklarını görmüştü.

Kendi kendisine aklından felaket senaryoları yazmamasını söylemesi zor değildi; zor olan hayal etmesine gerek olmamasıydı. Hatırladıkları yeterliydi.

At zar zor durdu. Jamie'nin kendisine buranın yeni bir yer olduğunu söylemesine gerek yoktu; yeniydi ve kendi tehlikelerini barındırıyordu. Bu dağlarda İngiliz askerleri olmasa bile, yine de haydutlar vardı. Bunlar kendi başlarının çaresine bakmaktan aciz, taşralarda boş boş gezinip hırsızlık ve yağmacılık yapan insanlardı. Akıncı Kızılderililer. Vahşi hayvanlar. Ve ateş.

Ateş her zaman vardı.

Claire'i, aynı anda gelen insanlarla konuşmak ve onları ağırlamak zahmetinden kurtarmaları için Buglar'ı, yanlarına yolu göstermesi için Fergus'ı da vererek, önden yollamıştı. Chisholmlar, MacLeodlar, karısı ve kızıyla gelen Billy Aberfeldy bir süreliğine onlarla birlikte büyük evde kalacaklardı; Bayan Bug'a hemen yemek yapmaya başlamasını söyledi. Eğer çocuklarının ve hayvanlarının engellemesi olmasaydı, Buglar Tepe'ye iki gün önce varmış olacaklardı. Kimse geri gelip eksik bir şeyin olduğunu söylememişti, demek belki de her şey yolundaydı. Ama yine de…

Claire birden rahatlayıp elini Jamie'nin bacağına koyana kadar, onun da gergin olduğunu fark etmemişti.

"Harika," dedi Claire. "Şömine dumanı kokusu alıyorum."

Jamie kokuyu duymak için kafasını kaldırdı. Haklıydı; yanan ceviz ağacı kokusu rüzgârla yayılmıştı. Hafızasındaki o büyük yangının pis kokusu gibi değildi, evin sıcaklık ve yemek vaat eden güzel kokulu esintisiydi bu.

Yolun son dönemecinden döndükten sonra, ağaç tepeleri kadar yüksek olan doğal taştan yapılmış şömineyi ve şömineden tütüp çatı kirişlerini saran dumanı gördüler.

Ev duruyordu.

Evden yayılan diğer kokuları duyunca rahatlayıp derin bir nefes aldı; ahırdan çıkan gübre kokusu, barakada asılı duran tütsülenmiş et kokusu ve yandaki ormanın nefesi -ıslak odun ve küflü yaprak, kaya ve hızla akan su, suyun yanağındaki soğuk ve sevecen dokunuşu.

Ceviz ağacı ormanından çıkıp, evin bulunduğu geniş açıklığa geldiler. Ev sağlam ve düzgündü, pencereleri güneşin son ışınlarıyla altın gibi parlıyordu.

Mütevazı ahşap bir evdi, badanalı ve tek çatılıydı, çizgileri temiz ve sağlam inşa edilmişti. Ama yalnızca birçok göçmenin ilkel barakasıyla kıyaslandığında etkileyici duruyordu. İlk barakası karanlık ve sağlamdı, yolun biraz aşağısındaydı. O şömineden de duman çıkıyordu.

"Biri Bree ve Roger için ateş yakmış," dedi Claire ateşi işaret ederek.

"Bu iyi," dedi Jamie. Kolunu Claire'in beline doladı. Claire kalçasını kucağına koyarken mutlu bir ses çıkardı.

Gideon da mutluydu; boynunu uzatıp, çitle çevrili bir alanda bir ileri bir geri dolanan iki ata kişnedi. Claire'in kısrağı çitin yanında duruyor, dizginleri

boşta sallanıyordu; dudağını küçümser gibi büktü. Arkalarındaki yolun bir yerinden derin ve sevinçli bir anırma duyuldu; eğlenceyi duyan katır Clarence, eve gelmenin keyfini çıkartıyordu.

Kapı açıldı ve Bayan Bug telaşla dışarı çıktı. Onu gören Jamie gülümseyip, önce Claire'in inmesine yardım etti.

"Her şey yolunda, her şey yolunda, siz nasılsınız efendim?" Bayan Bug, çizmelerinin yere inmesini beklemeden Jamie'yi rahatlatmaya çalışmıştı. Bir elinde kalaylı bir bardak, diğerinde ise parlatma bezi vardı. Jamie, kurumuş tombul yanaklarından öperken bile bardağı parlatmayı kesmemişti.

Cevap beklemeyip hızla dönerek Claire'i öptü.

"Ah, evde olmanız harika hanımefendi. Akşam yemeğini yaptım, o yüzden endişelenmenize gerek yok. İçeri girin, içeri girin. Şu tozlu giysilerinizi çıkarın da…" Bir eliyle Claire'i tutup eve doğru eşlik etti. Sürekli konuşuyor, konuşuyor, diğer eliyle de parlatmaya devam ediyordu. Güdük parmakları, ustalıkla bardağın içine bezi sokup çıkarıyordu. Claire başını omzunun üzerinden hafifçe arkaya doğru çevirip, Jamie'ye çaresiz bir bakış attı. Evin içinde kaybolurken Jamie gülerek ona baktı.

Gideon burnunu sabırsızca kolunun altına sokup dirseğini ittirdi.

"Ah, doğru ya," dedi Jamie, yapması gerekenleri hatırlayıp. "Benimle gel, seni huysuz piç."

Koca atın ve Claire'in kısrağının dizginlerini çıkarıp, atları silip, yemlerinin olduğu yere götürdüğü sırada Claire, Bayan Bug'dan kaçmış ve otlağa doğru geliyordu. Jamie, evin diğer kapısının açıldığını ve içeriden çıkan Claire'in takip edildiğinden korkmasına rağmen suçlu gözlerle arkasına baktığını gördü.

Jamie'yi göremedi; dönüp hızla evin en uzak köşesine gidip bir anda gözden kayboldu. Jamie merakla arkasından gitti.

Ah. Muayene odasını görmüştü ve şimdi de hava tamamen kararmadan bahçesine bakacaktı; Jamie evin arkasında yukarı doğru çıkan patikada Claire'i gördü. Günün son ışıkları saçlarında örümcek ağı gibi parıldıyordu. Artık çok az şey ekebilecekti, birkaç dayanıklı bitki ve havuç, soğan, turp gibi kışı geçirmelerine yardım edecek şeyler. Ama önemi yoktu; yokluğu kısa bile sürmüş olsa, her zaman işlerin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmek isterdi.

Jamie bu isteği anlamıştı; tüm hayvanları ve yapıları kontrol edip her şeyin

yerli yerinde olduğuna emin olana kadar kendini tam olarak evde hissetmeyecekti.

Gece rüzgârı uzaktaki tuvaletin kekremsi izini taşımıştı. Sonra birden yeni kiracıların geleceğini düşünüp rahatladı; yeni bir tuvalet kazma işi Chisholm'un en büyük iki oğlunun olacaktı.

Bu tuvaleti Jamie ve Ian, Tepe'ye ilk geldiklerinde kazmışlardı. Tanrım, onu gerçekten özlemişti.

"*A Mhicheal bheanaichte*," diye fısıldadı. Kutsal Michael, onu koru. MacKenzie'yi sevmişti ama eğer seçim yapacak olan kendisi olsaydı, kesinlikle Ian'ı ona değişmezdi. Ama seçimi Ian yapmıştı ve artık bu konuda söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Ian'ı kaybetmenin acısını bir kenara bırakıp bir ağacın arkasına girdi, pantolonunu indirip çişini yaptı. Eğer Claire onu görseydi, hiç şüphesiz köpeklerin ve kurtların işeyerek kendi bölgelerini işaretleme şakasını yapardı. Hiç de öyle değil, diye cevapladı Claire'i kendi aklında; neden tuvalet çukurunda yapmaktansa tepeden yukarı çıksındı ki? Üstelik burası onun eviydi ve eğer buraya işemek istiyorsa… rahatlamış hissederek pantolonunu giydi.

Kafasını kaldırdığında Claire'in patikadan bahçeye indiğini gördü. Önlüğü havuca ve turba bulanmıştı. Ani rüzgâr, ceviz ağaçlarındaki son yaprakları koparıp Claire'in etrafına indirmişti.

Ani bir dürtüyle ağaçların daha da içine girip etrafına bakınmaya başladı.

Normalde bitkilerin yalnızca insan ya da at tarafından kolayca yenilebilir olduğuna, kalas ve kiriş olarak kullanılabilmeleri için yeterince damarlı olup olmadığına ya da geçişi engelleyip engellemediğine bakardı. Ama estetik bir gözle bakmaya başladığından beri, ne çok çeşit bitki olduğunu görmüştü.

Kadınların saç örgüsü gibi sıra sıra dizilmiş, tam olmamış arpa taneleri. İnce bir mendilin kenarına işlenen dantel gibi görünen kuru ve hassas otlar. Ağaçtan koparırken başında kokusunu bırakan, diğerlerinin arasında esrarengiz bir şekilde soğuk ve yeşil görünen ladin dalı. Sarı, kahverengi ve gri gölgelerin arasında, Claire'in saçlarını hatırlatan parlak kurumuş meşe yaprakları. Biraz da renk olsun diye kırmızı sarmaşık.

O sırada Claire evin köşesini dönüyordu. Dalgın bir şekilde Jamie'nin yanından geçti ama hiç görmedi bile.

"Sorcha[33]," diye seslendi Jamie. Claire arkasına döndü, batan güneşin

ışınlarından korunmak için gözlerini kıstı. Sonra Jamie'yi gördüğüne şaşırarak kocaman açtı.

"Eve hoş geldin," dedi Jamie. Dallardan ve yapraklardan oluşan küçük buketi uzattı.

"Ah," dedi Claire. Yeniden yaprak ve dallara baktı, sonra bakışlarını Jamie'ye çevirdi. Dudakları sanki gülse mi, ağlasa mı, karar verememiş gibi titriyordu. Elini uzatıp bitkileri aldı. Eli eline değdiğinde küçük parmakları soğuktu.

"Ah, Jamie, bunlar harikalar." Ayak ucuna kalkıp Jamie'yi sıcak ve tuzlu bir şekilde öptü. Jamie bu öpücüklerden daha fazla istiyordu ama Claire'in aceleyle eve gitmesi gerekiyordu. Aptal bitkileri altınmışlar gibi göğsüne bastırdı.

Jamie kendini aptal gibi hissediyordu ve bu aptallık çok hoşuna gitmişti. Claire'in tadı hâlâ dudaklarındaydı.

"Sorcha," diye fısıldadı ve birden önceden ona bir kez bu şekilde seslendiğini hatırladı. Şimdi tuhaf gelmişti; Claire'in de şaşırdığı kesindi. İsminin Galcesiydi bu ama ona hiç böyle hitap etmemişti. Jamie, Claire'in yabancılığını, İngilizliğini sevmişti. O Claire'di, onun Sassenach'ıydı.

Şimdiyse bir anda Sorcha olmuştu. Sadece 'Claire' değil, ışık anlamı da taşıyordu.

Jamie mutlu bir şekilde derin bir nefes aldı.

Birden kurt gibi acıkmıştı. Hem yemeğe, hem Claire'e. Ama içeri girmek için acele etmedi. Bazı açlıklar kendi içlerinde tatlıydı; tatmin olmayı beklemek, doymak kadar keskin bir zevkti.

At çiftesi ve sesler; diğerleri de nihayet gelmişlerdi. Bir anda huzurlu yalnızlığına bir süre daha devam etmek istedi ama çok geçti -saniyeler içinde etrafı karmaşayla sarılmıştı; heyecanlı çocukların tiz çığlıkları, endişeli annelerin bağırışları, yeni gelenlerin karşılanması, yüklerini boşaltmanın telaşı ve koşuşturması, atları ve katırları toparlama, su ve yem alma… güneş batıyordu ve bu kargaşanın ortasında sanki hâlâ tek başınaymış gibi huzurlu ve sakindi. Eve dönmüştü.

Her şey sıralanmadan önce karanlık tamamen çökmüştü. Vahşi Chisholmlar'ın çocuklarının en küçüğü yakalanmış ve yemeğini yemesi için eve yollanmış, büyün hayvanlar gece için rahat ettirilmişti. Eve giden Geoff Chisholm'u takip etti. Neden sonra durup, karanlık avluya baktı.

Durdu, soğuktan korunmak için ellerini birbirlerine sürterek evi seyretti. Küçük bir ambar ve sağlam barakalar, bakımlı bir otlak, Claire'in intizamsız bahçesinin etrafında geyiklerin içeri girmemeleri için temiz çitler. Karanlığın bu ilk dakikalarında ev, bayırı koruyan iyiliksever bir ruh gibi aydınlık görünüyordu. Her kapıdan ve pencereden ışık çıkıyor, içeriden kahkaha sesleri yükseliyordu.

Karanlığın içinde bir hareket sezinleyip döndüğünde, derenin üzerinde, yiyeceklerin soğuk bir şekilde korunması için derenin üzerine kurulan küçük kulübeden kendisine doğru, elinde bir kova taze sütle gelen kızını gördü. Bree, babasının yanında durup eve baktı.

"Evde olmak çok güzel, değil mi?" dedi usulca.

"Evet," dedi Jamie. "Öyle." Gülümseyerek birbirlerine baktılar. Sonra Bree eğilip babasına daha yakından baktı. Babasını ışığa doğru çevirip yüzünü buruşturdu.

"Bu ne?" diye sordu ceketini göstererek. Parlak kırmızı bir yaprak kayıp yere düştü. Bree şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Gidip yıkansan iyi olur baba," dedi. "Zehirli sarmaşığın içine girmişsin."

"Bana söylemeliydin Sassenach." Jamie, yatak odasının penceresinin yanındaki masaya baktı. Masanın üzerindeki vazoda, Claire'e verdiği çiçekler vardı. Zehirli sarmaşığın parlak ve lekeli kırmızısı, şömine ateşinin loşluğunda bile ışıldıyordu. "Ve onu atmalıydın da. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, geçmiyorum," dedim. Önlüğümü mandalla asıp elbisemin bağcıklarına uzandım. "Bana buketi verdiğinde söyleseydim, buketi atmak zorunda kalacaktın. Bu bana verdiğin tek buket ve başka bir tane vereceğini de hiç sanmıyorum; o yüzden saklamak istedim."

Homurdanarak yatağın üstüne oturup çoraplarını çıkarmaya başladı. Ceketini, atkısını ve gömleğini çoktan çıkarmıştı ve şöminenin ışığı omuzlarının eğiminde parlıyordu. Bileğinin alt kısmını kaşıdı. Gerçi bunun sinirsel olduğunu söylemiştim; kurdeşen olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu.

"Sen eve geldiğinde zehirli sarmaşığa bağlı olarak oluşan herhangi bir kızarıklığın yoktu," dedim. "Ormanda ve tarlada çok fazla zaman geçirdiğin için, ara sıra böyle şeyler başına gelmiş olmalı. Buna bağışıklık kazandığını düşünüyorum. Bazı insanlarda böyle olur."

"Ah, öyle mi?" Kaşınmaya devam etse de söyledikleri ilgisini çekmişti.

“Senin ve Brianna’nın hastalık kapmaması gibi mi?”

“Öyle gibi, ama nedenler farklı.” Parlak yeşil elbisemi çıkardım, bir haftalık yolculuktan sonra biraz fazla kirlenmişti. Rahatlayıp içimi çekerek korsemi çözdüm.

Korlaşan ateşin üzerine kaynaması için bıraktığım su kabını kontrol etmem gerekti. Yeni gelenlerden bazıları geceyi Fergus ve Marsali ya da Roger ve Bree’yle geçirmek için gönderilmişlerdi. Fakat aşağı kattaki mutfak, muayenehane ve Jamie’nin çalışma odası yerlerde uyuyan misafirlerle doluydu. Yolculuğun izlerini yıkamadan yatağa gitmeyecektim ve bunu yaparken halka açık bir gösteri sergilemek de istemiyordum.

Su ısındıkça küçük balonlar kabın kenarlarına tırmanıyordu. Kontrol etmek için parmağımı soktum; hoş ve sıcaktı. Birazını küvete döküp, geri kalanını sıcak kalması için ateşe geri koydum.

“Tamamen bağışıklık kazanmadık, biliyorsun,” diye uyardım Jamie’yi. “Bazı şeyleri -çiçek hastalığı gibi- Roger, Bree ve ben zaten kapamayız, çünkü aşı olduk ve bu aşı kalıcı. Kolera ve karahumma gibi diğer hastalıkları da kapmamız pek olası değil ama enjeksiyonlar kalıcı bir bağışıklık yaratmıyor; zamanla etkisi geçiyor.”

Yukarı getirdiği eyer çantalarını karıştırmak için eğilip kapının yanına boşalttım. Toplantıdan biri, iltihaplanmış dişini çekmemin karşılığında bana bir sünger vermişti -Asya’dan ithal edilmiş gerçek bir süngerdi. Hızlı bir banyo için tam aradığım şey.

“Sıtma gibi şeyler ki Lizzie’de var- ”

“Onu iyileştirdin sanıyordum,” diyerek sözünü kesti Jamie. Kaşlarını çatmıştı.

Pişmanlık içinde başımı salladım.

“Hayır, her zaman sıtması olacak, zavallı çocuk. Tek yapabileceğim, nöbetlerin sıklığını seyreltmek ve sık sık olmasını engellemek. Sıtma kanında mevcut.”

Jamie saçlarını bağladığı kayışı çıkarıp başını sallayarak örgülerini bozdu. Kıvır kıvır olan saçları yeleyi andırıyordu.

“Bu çok saçma,” diyerek karşı çıktı. Pantolonunu açmak için ayağa kalktı.

“Biri kızamık olduğunda eğer yaşarsa, bir daha bu hastalığa yakalanmayacağını, çünkü kanında kaldığını söylemiştin. O halde ben artık

çiçek hastalığı ya da kızamık olamam, çünkü ikisini de çocukken kapmıştım - kanımda varlar.”

“Pek aynı şey değil,” dedim, silik bir ses tonuyla. Aktif bağışıklık, pasif bağışıklık, edinilmiş bağışıklık, antikorlar ve parazit enfeksiyonları arasındaki farkı anlatmaya çalışmanın zorlukları, bir gün boyunca ata bindikten sonra altından kalkabileceğimden daha çetin bir mücadele olurdu.

Süngeri küvete batırıp suyu içine çekmesini bekledim. Sonra ipeksi, lif yapısının tadını çıkararak sıktım. Gözeneklerinden güzel bir kum kokusu yükseldi. Sünger ne kadar çok su emerse, o kadar yumuşuyordu. Yine de bir kenarı hâlâ sertti.

“At binmeye gelince- ”

Jamie biraz şaşırmış gibiydi.

“At binmekten mi bahsediyorduk?”

“Hayır ama ben bunu düşünüyordum.” Elimi sallayarak söylediklerini geçiştirdim. “Her neyse, Gideon konusunu ne yapacaksın?”

“Ah.” Jamie’nin çıkarıp yerden almadığı pantolonu küçük bir dağı andırıyordu. “Sanırım onu vurmanın altından kalkamam. Gösterişli de bir at. Onu keseceğim. Bu onu biraz rahatlatabilir.”

“Kesmek mi? Ha, kısırlaştırmak yani. Evet, biraz zorlayıcı da olsa, sanırım bu onun dikkatini çeker.” Bir an tereddüt ettim. “Bunu benim yapmamı mı istiyorsun?”

Şaşkın gözlerle bana baktı, sonra kahkahalara boğuldu.

“Hayır, Sassenach, cerrah olsun ya da olmasın, bir atı kesme işini bir kadına vereceğimi hiç sanmıyorum. Bu iş nazik bir dokunuş gerektirmiyor, değil mi?”

Bunu duymak beni memnun etmişti. Başparmağımla süngere dokunurken, büyük bir gözeneğin içinden küçük bir deniz kabuğu çıkıverdi. Suya düşüp dibe çöktü. Küçücük ve yuvarlaktı, üzeri pembe ve mor renklerdeydi.

“Ah, şuna bak,” dedim keyifle.

“Ne harika bir şey bu.” Jamie omzuma yaslandı, işaret parmağıyla küvetin dibine çöken deniz kabuğuna nazikçe dokundu. “Bu senin süngerine nasıl girmiş acaba?”

“Sanırım sünger yanlışlıkla onu yemiş.”

“Yemiş mi?” Kızıl kaşını şaşkınlıkla kaldırdı.

“Sünger bir hayvandır,” diye açıkladım. “Daha da açık söylemek gerekirse, mideleri vardır. Suyu ve önlerinden geçen yenilebilir her şeyi emerler.”

“Ah, demek o yüzden Bree çocuğa sünger dedi. Her şeyi emiyorlar.” Jemmy’yi düşününce yüzünde bir gülümseme oluştu.

“Öyle.” Oturup elbisemin yakasını çıkardım. Çıkardığım içliğim omuzlarımdan kayıp belime kadar indi. Ateş, odanın soğuğunu kırmıştı ama yine de göğüslerimin ve kollarımın diken diken etmeye yetecek kadar soğuktu.

Jamie kemerini çıkarıp üzerine asılı olan eşyaları dikkatle çıkardı; tabanca, fişeklik, kama ve matarayı küçük bir masanın üzerine koydu. Matarayı alıp merakla gözlerini açarak bana baktı.

Coşkuyla başımı salladım. Jamie arkasını dönüp elbiselerin arasında bir bardak bulmaya gitti. Birçok insanın eşyası, bütün eyer çantalarımız ve Toplantı’da edindiğimiz bohçalar evin içine tıkılmış ve odamıza yığılmıştı; bavulun duvara yansıyan kambur gölgeleri odaya, içinde aşınmış büyük kayaların bulunduğu tuhaf bir mağara havası veriyordu.

Çırılçıplak ve bunu umursamaz bir şekilde odayı karıştıran Jamie de tıpkı torunu gibi bir sünger, diye düşündüm. Her şeyi sineye çekip, yoluna çıkan her sorunun -daha önce aynısını yaşamış olsun ya da olmasın- üstesinden gelebiliyordu. Manyak atlar, kaçırılmış pederler, evlenme çağındaki hizmetçiler, dediğim dedik kızlar ve dinsiz bir damat… yenemediği, atlatamadığı ya da değiştiremediği şeyleri, tıpkı sünger ve onun gizli deniz kabuğu gibi kabul ediyordu.

Bu örneğe göre sanırım deniz kabuğu olan bendim. Beklenmedik güçlü bir akıntıyla küçük yuvamdan çıkmış, içine alınmış, Jamie ve ailesi tarafından çevrelenmiştim. Sonsuza dek, beni bu yabancı çevrenin içine iten tuhaf akıntıların arasında kalmıştım.

Bunu düşününce içim bir tuhaf oldu. Deniz kabuğu hâlâ küvetin dibindeydi; narin, güzel… ama boş. Yavaşça süngeri enseme götürüp sıktım, sıcak suyu sırtımdan süzülerek beni gıdıkladı.

Çoğunlukla pişmanlık hissetmemiştim. Burada olmayı ben seçmiştim; burada olmayı ben istemiştim. Şimdiyse ara sıra, bağışıklık hakkında konuştuklarımız gibi küçük şeyler, bana sahip olduklarımdan ve kimliğimden çok şey kaybettiğimi hatırlatıyordu. Bazı özelliklerimin tamamen yok olduğunu inkâr edemezdim. Bunu düşündükçe kendimi bomboş

hissediyordum.

Jamie eyer çantalarından birinin içine bakmak için eğildi, bana döndü. Çıplak kalçalarının görüntüsü, huzursuzluğumu dağıtmaya yetmişti. Çok biçimliydiler, kaslı ve yuvarlaktılar -ateşin ve mumun ışığıyla kırmızı-sarı bir parıltıları vardı. Uzun bacaklarının arasında neredeyse kaybolan testisleri vardı.

Sonunda bir bardak bulmuştu, ağzına kadar doldurdu. Arkasına dönüp bardağı bana uzattı. Gözlerini koyu renk sıvıdan kaldırdığında, kendisini seyrettiğimi görüp şaşırdı.

“Ne oldu?” dedi. “Bir sorun mu var Sassenach?”

“Hayır,” dedim, ama pek inandırıcı olamadım demek ki kaşlarını çatarak bana baktı.

“Hayır,” dedim daha kesin bir dille. Elindeki bardağı alıp gülümsedim. “Sadece düşünüyordum.”

Dudaklarına dokunan gülümseme bir cevap niteliğindeydi.

“Öyle mi? Gecenin bir yarısında bu kadar çok düşünmesen iyi edersin Sassenach. Sonra kâbus görürsün.”

“Sanırım haklısın.” Bardaktan bir yudum aldım; şaraptı ve çok iyiydi. “Bunu nereden buldun?”

“Peder Kenneth’ten. Kutsal şarap ama henüz kutsanmamış.”

Pederin adını anar anmaz yüzüne kederli bir ifade yerleşti.

“Sence düzelecek mi?” diye sordum. Şerifin adamları çarpık düzenin medeni infazcıları oldukları için değil, önyargıları bir anlığına Jamie’nin varlığıyla engellendiği için saldırmamışlardı.

“Umarım öyledir.” Jamie huzursuz bir şekilde yana döndü. “Şerife, pederin kötü muamele görmesi durumunda kendisinin ve adamlarının bunun hesabını vermek zorunda kalacaklarını söyledim.”

Şarabımı yudumlayarak sessizce başımı salladım. Eğer Jamie Papaz Donahue’ya bir zarar verildiğini duyarsa, gerçekten şerife bunu ödetirdi. Bunu düşünmek beni biraz huzursuz etmişti; düşman edinmenin sırası değildi ve Orange County şerifi kolay bir düşman değildi.

Başımı kaldırdığımda Jamie’nin beni izlediğini gördüm. Ama şimdi bakışlarında derin bir hayranlık vardı.

“Bu aralar kilo aldın gibi Sassenach,” dedi, başını bir yana eğerek.

“Yağcı,” dedim. Süngeri alırken Jamie’ye soğuk bir bakış fırlattım.

“İlkbahardan beri en azından bir kilo almışsındır,” dedi kendini onaylayarak. “Yağlı bir yaz oldu, değil mi?”

Dönüp elimdeki ıslak süngeri kafasına fırlattım.

Sırıtarak süngeri yakaladı.

“Son haftalarda hep kat kat giyindiğin için ne kadar şişmanladığını fark etmemişim Sassenach. En azından bir aydır seni çıplak görmedim.” Beni, sanki Şişman Domuzlar Gösterisi’nde Gümüş Madalya Turu’nda yarışmacıymışım gibi inceliyordu.

“Tadını çıkar,” diye tavsiyede bulundum, yanaklarım sıkıntıdan kızarmıştı. “Uzun bir süre daha göremeyeceksin!” İç gömleğimi giyip inkâr edilemez bir şekilde dolgunlaşmış göğüslerimi kapadım.

Sesimin tonuna şaşırıp kaşlarını kaldırmıştı.

“Bana kızmadın değil mi Sassenach?”

“Tabii ki kızmadım,” dedim. “Neden öyle düşündün ki?”

Gözleriyle beni süzerken göğsüne bastırdığı süngeri okşayarak gülümsedi. Göğüs uçları soğuktan büzüşmüştü, kızıl ve kıvırcık tüylerinin arasında siyah ve sert duruyorlardı. Tenindeki damlalar parlıyordu.

“Seni şişman seviyorum Sassenach,” dedi yavaşça. “Tıpkı etli bir tavuk gibi şişman ve sulu. Bunu seviyorum.”

Çıplak erkekler cinsel yalan detektörleriyle donatılmış olmasalardı, kırdığı potu düzeltmeye çalıştığını düşünebilirdim. Ama gerçekten bu halimi seviyordu.

“Ah,” dedim. Yavaş bir şekilde gömleğimi indirdim. “Pekâlâ, o zaman.”

Kafasını kaldırdı. Bir an tereddüt ettikten sonra kalktım, gömleğimin yere, Jamie’nin pantolonunun yanına düşmesine aldırış etmedim. Uzanıp elindeki süngeri aldım.

“Ben… eee… banyomu bitireceğim, olur mu?” diye fısıldadım. Sırtımı döndüm, yıkamak için ayağımı taburenin üzerine koyduğumda arkamdan gelen cesaret verici hayranlık nidalarını duydum. Kendi kendime gülümseyip tadını çıkardım. Oda gittikçe ısınıyordu; yıkanmam bittiğinde tenim pembe ve yumuşaktı. Yalnızca el ve ayak parmaklarım biraz üşüyordu.

Sonunda arkama döndüğümde Jamie'nin hâlâ beni seyrettiğini gördüm. Hafifçe kaşlarını çatmış, bileğini okşuyordu.

"Sen yıkandın mı?" diye sordum. "Eğer zehirli sarmaşığın yağı tenine geçtiyse, dokunduğun şeylere bulaştırabilirsin ve benim buna bağışıklığım yok."

"Ellerimi küllü suyla yıkadım," dedi, göstermek için omuzlarıma koyarak. Hakikaten de iç yağından ve odun külünden yaptığımız yumuşak sabunlar gibi kokuyordu -kokulu bir sabun değildi bu ama her şeyi temizliyordu. Döşeme tahtası ve demir kazanlar gibi. Kaşındığına hiç şüphe yok; ciltte pek rahat kullanılan bir şey değildi, elleri sertti ve çatlamıştı.

Başımı eğip ellerini öptüm, sonra kişisel eşyalarımı koyduğum küçük kutudan yeşil cilt balsamını aldım. Ceviz yağı, balmumu ve kaynatılmış koyun yününden elde edilen arındırılmış lanolinden yaptığım bu balsam, huzur verici papatya özü, karakafes otu, civanperçemi ve mürver çiçeği özlüydü.

Tırnağımla bir parça alıp ellerime sürdüm; ilk başta neredeyse katı haldeydi ama ısındıkça sıvılaştı.

"İşte," dedim, bir elini avuçlarımın arasına aldım, merhemi ellerinin üstüne sürüp, nasırlaşmış avuçlarını ovdum. Yavaşça rahatladı. Parmaklarını esneterek eklemlerine doğru indim. Küçük kesiklerine ve çiziklerine de sürdüm. Sıkı sıkı dizginleri tuttuğu ellerinde hâlâ izler vardı.

"Buket çok güzel, Jamie," dedim, bardağın içinde duran küçük çiçek buketini göstererek. "Böyle bir şey yapmak nereden aklına geldi?" Jamie çok romantik olsa da bir o kadar da gerçekçiydi; bana böyle ciddiyetsiz bir hediye vereceği aklımdan bile geçmezdi. Üstelik yenmeyen, ilaç olarak kullanılamayan ya da birayla harmanlanamayan bitkilere değer bile vermezdi.

Huzursuz bir şekilde doğruldu.

"Pekâlâ," dedi uzaklara bakarak. "Ben sadece, yani, aslında sana vermek istediğim minnacık bir şey vardı ama kaybettim. Sonra Roger'ın Brianna için birkaç şey toplamasına sevindiğini görünce, ben de…" Birdenbire durdu, "*İfrinn*![34]" gibi bir şeyler söyledi.

Nereyse gülecektim ama elini kaldırıp hafifçe öptüm. Canı sıkkın ama hoşuna gitmiş görünüyordu. Sıcak çaydanlığı tuttuğumda avucumda oluşan kabarcığa başparmağıyla dokundu. "Al bakalım, Sassenach, biraz buna ihtiyacın var. Dur," dedi, yeşil merhemden bir parça aldı. Elimi, yağ ve balmumu karışımı yüzünden hâlâ kaygan olan sıcak avcuna aldı.

Önce karşı çıksam da sonra kendimi ona bıraktım. Elimde öyle nazik bir şekilde derin daireler çiziyordu ki gözlerimi kapatıp eriyip gitmek istedim. Keyifle iç çektim. Sonrasında gözlerimi kapamış olmalıyım ki beni öpmek için yaklaştığını görmedim; yalnızca ağzının yumuşak dokunuşunu hissettim.

Miskin bir şekilde kaldırdığım diğer elimi de avuçlarına aldı. Parmaklarımızın birbirine geçtiğini, el ayalarımızın sürtündüğünü hissettim. O kadar yakın duruyordu ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Merheme uzanmak için uzandığında kalçama değince, kolundaki güneşten sararmış tüylerini hissettim.

Geçerken durup öptü. Ateşteki alevler gelip gidiyordu. Badanalı duvarlara yansıyan ışık, yukarılardaki suyun yüzeyinde dans ediyormuş gibi görünüyordu. Denizin dibinde baş başaydık sanki.

“Roger romantik olmaya çalışmıyordu,” dedim. “Ya da çalışıyordu, bu konuya nasıl baktığına bağlı.”

Jamie’nin kafası karışmıştı, elimi yeniden tuttu. Parmaklarımız kilitlenmiş birbirlerine dolanmışlardı. Yavaşça hareket ederlerken keyifle iç çekiyordum.

“Öyle mi?”

“Bree bana doğum kontrol yöntemi sormuştu, ben de şimdiki yöntemlerden bahsettim -ki pek iyi sayılmazlar ama hiç yoktan iyidir. İhtiyar büyükanne Bacon bana Kızılderililerin gebeliği önlemede kullandıklarını söylediği bazı tohumlar verdi, çok etkililermiş.”

Jamie’nin yüzündeki ifade uyuşuk keyiften, gözlerini kocaman açmış bir şaşkınlığa komik bir şekilde dönüştü.

“Doğum kon-ne? O-yani Roger-o otlar- ”

“Evet. Yani en azından gebeliği engellemeye yardımcı olabilirler.”

“Hmm.” Parmaklarının hareketi yavaşladı, alnını buruşturdu -itiraz edercesine değil, merakla. Sonra ellerime masaj yapma işine geri döndü. Ellerimi koca avuçlarının içine öyle bir aldı ki, kendimi ona teslim etmek zorunda kaldım.

Bir süre sessiz durup, karısının fedakâr ellerini şefkatle okşar gibi değil de atın koşum takımlarını sabunlayan bir adam gibi parmaklarıma merhem sürdü. Hafifçe kıpırdandığımda ne yaptığının farkına varıp durdu, kaşlarını çattı, sonra ellerimi hafifçe sıktı. Yüzündeki ifade gevşemişti. Elimi kaldırıp dudaklarına götürdü, öptü, sonra masaja kaldığı yerden daha yavaş bir şekilde devam etti.

“Sence- ” diye başladı, sonra duraksadı.

“Ne?”

“Hmm. Bu sana… Bu sana biraz tuhaf gelmiyor mu Sassenach? Yani yeni evli genç bir kadının böyle bir şey düşünmesi?”

“Hayır, gelmiyor,” dedim sert bir şekilde. “Bana çok mantıklı geliyor. Ayrıca da o kadar da yeni evli değiller… zaten bir çocukları vardı.”

Sessiz bir itirazla burun delikleri büyüdü.

“Bree’nin bir çocuğu var,” dedi. “Söylemek istediğim bu Sassenach. Kocasıyla uyumlu genç bir kadının düşündüğü ilk şeyin hamile kalmamak olması tuhaf. Aralarının iyi olduğuna emin misin?”

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım.

“İyi bence,” dedim sonunda, yavaşça. “Unuttun mu Jamie? Bree bir kadının bebek isteyip istemediğine ya da ne zaman istediğine kesin bir şekilde karar verebildiği bir çağdan geliyor. Böyle bir şeyin hakkı olduğunu düşünüyor.”

Açık kalan ağzını kapadı; anlamakta güçlük çektiğini görebiliyordum -kendi deneyimine tamamen tersti.

“Böyle mi oluyor yani?” diye sordu sonunda. “Bir kadın çocuğum olacak ya da olmayacak diyebiliyor. Erkeğin ise hiç söz hakkı yok mu?” Sesinde şaşkınlık ve itiraz vardı.

Küçük bir kahkaha attım.

“Yani tam olarak öyle değil. Yani her zaman öyle değil. Söylemek istediğim, arada kazalar olur. Cehalet ve ahmaklık; bazı kadınlar oluruna bırakır. Birçok kadın da yalnızca kocalarının ne düşündüğüyle ilgilenir. Ama evet…”

Hafifçe homurdandı.

“MacKenzie bunun tuhaf olduğunu düşünmeyecek mi?”

“Otları Bree için topladı,” dedim.

“Evet, öyle.” Kaşlarının arasında oluşan çizgi hâlâ duruyordu ama artık yüzünü asmıyordu.

Geç oluyordu, aşağıdaki evden gelen boğuk sesler ve kahkahalar giderek azalıyordu. Evin içinde büyüyen sessizlik aniden bir bebeğin ciyaklamasıyla bozuldu. İkimiz de dikkat kesilip dinlemeye başladık, sonra kapalı kapının

ardından annesinin sesini duyunca rahatladık.

“Üstelik genç bir kadının böyle bir şey düşünmesi o kadar da alışılmadık değil. Marsali Fergus’la evlenmeden önce gelip bu konuda bana soru sordu.”

“Ah, öyle mi?” Şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı. “Sen ona söylemedin mi peki?”

“Elbette söyledim!”

“Her ne söylediysen pek işe yaramamış, değil mi?” Dudağının kenarı alaycı bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı; Germain, annesiyle babası evlendikten yaklaşık olarak on ay sonra doğmuştu. Marsali onu emzirirken Joan’a hamile kaldı.

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Hiçbir şey her zaman işe yaramaz, çağdaş yöntemler bile. Bu yüzden… Eğer kullanmazsan hiçbir şey işe yaramaz.” Aslında Marsali’nin doğum kontrol yöntemine başvurmasının nedeni hamile kalmamak değildi, yalnızca hamileliğin Fergus’la yakın ilişkisine engel olmasından korkmuştu. Cinsellikten zevk almak istiyorum, o unutulmaz kutlama sırasında ettiği sözlerdi bunlar. Hatırlayınca dudaklarım zevkle yukarı doğru kıvrıldı.

Benim alaycı tahminim ise zevk aldığı ve hamileliğin, Fergus’ın ince yönlerinden aldığı zevki azaltmadığına karar verdiğiydi. Ama Jamie’nin Brianna hakkındaki korkularını destekliyor gibiydi -Roger’la özel hayatlarının iyi olduğuna şüphe yoktu. Ama yine de…

Jamie’nin ellerinden biri avucumdaydı; diğer elini parmaklarımdan çekip hafifçe başka bir yere dokundu.

“Ah,” dedim, düşüncelerimden uzaklaşmaya başlayarak.

“Haplar, dedin.” Yüzü çok yakınımdaydı, işini yapmaya devam ederken gözleri düşüncelere dalmıştı. “O şekilde oluyor yani, öyle mi?”

“Hmm… Evet.”

“Yanında hiç getirmedin,” dedi. “Geri döndüğünde.”

Çözülmeye başladığımı hissetmiş gibi derin bir nefes aldım.

“Hayır,” dedim, belirsiz bir şekilde.

Bir an durdu.

“Neden?” diye sordu sessizce.

“Ben… şey, ben… ben aslında. Kalıcı bir yolu var, küçük bir ameliyat. Çok kolay ve kalıcı olarak… kısırlaştırıyor.” Yutkundum. Geçmişe dönme ihtimalimi görerek aslında hamilelik olasılıklarını ve risklerini enikonu düşünmüştüm. Yaşımı ve geçmişimi göz önünde bulundurunca, hamile kalma olasılığımın aslında çok düşük olduğunu düşündüm. Ancak risk…

Jamie hareketsiz durup aşağı baktı.

“Tanrı aşkına, Claire,” dedi sonunda kısık bir sesle. “Bana ne yaptığını söyle.”

Derin bir nefes alıp elini sıktım. Parmaklarım kayıyordu.

“Jamie,” dedim usulca, “eğer yapsaydım, sana söylerdim.” Yutkundum. “Sen… yapmamı mı isterdin?”

Hâlâ elimi tutuyordu. Diğer eli elimi bıraktı, sırtıma dokundu ve çok nazik bir şekilde beni kendine doğru itti.

Uzun bir süre hareketsiz kalıp birbirimize dokunarak dip dibe durduk.

“Yeterince çocuğum var,” dedi sakince. “Tek bir hayatım var, o da sensin *mo chridhe*.”

Uzanıp yüzüne dokundum. Favorileri yüzünden sertleşmişti; günlerdir tıraş olmamıştı.

Bunu düşünmüştüm. Hatta bir cerraha kısırlaştırma teklifi götürmek üzereydim. Soğukkanlılığımın ve mantığımın geçerli sebepleri vardı; kendini riske atmak anlamsızdı. Üstelik… yolculuktan sağ çıkacağımın, doğru zamanda doğru yere varabileceğimin, Jamie’yi bulabileceğimin garantisi yoktu. Bu yaşta yeniden hamile kalabileceğimin ise garantisi hiç yoktu.

Ondan çok uzun süre ayrı kaldıktan sonra, onu bulabileceğimi bilmeyerek - aramızdaki herhangi bir olasılığı mahvedemezdim. Başka bir çocuk istemiyordum. Ama onu bulduğuma göre, o isteyecekti… ve onun için yeniden riske girecektim.

Hafifçe Jamie’ye dokundum. Kısık bir ses çıkartıp yüzünü saçlarıma dayayıp sıkıca sarıldı. Sevişmemiz her zaman bir risk ve bir yemindi, çünkü benimle yattığında benim hayatım onun ellerinde, onun ruhu da bendeydi, biliyordum.

“Ben sandım ki… Brianna’yı bir daha asla göremeyeceksin. Willie’yi bilmiyordum. Senin başka bir çocuk yapma şansını sana söylemeden elinden almak bana doğru gelmedi.”

Kanımdan bir kansın, demiştim ona, canımdan bir can. Bu doğruydu ve çocuk olsun olmasın, hep öyle olacaktı.

“Başka bir çocuk istemiyordum,” diye fısıldadı. “Ben seni istiyorum.”

Sanki eli kendiliğinden kalkıp parmak ucuyla göğsüme dokundu, kokulu merhemin ışıltısını tenimde bıraktı. Kaygan ve kokulu elimi Jamie’ye dolayıp yatağa doğru gidip onu da beraberimde sürükledim. Kalan son mantıklı düşünceyle mumu söndürdüm.

“Bree için endişelenme,” dedim. Üzerime çıktı, ateşin ışığında kapkara görünüyordu. “Roger otları onun için topladı. Onun ne istediğini biliyor.”

Bana geldiğinde boğazında sıkışıp kalan derin nefesi verdi. Güzelce yağlanmış ve hazır bekleyen bacaklarımın arasına kaydığında zevkle inlemeye başladı.

“Ben de ne istediğimi biliyorum,” dedi, sesi saçlarımın içine gömülmüştü. “Yarın sana başka bir buket vereceğim.”

Yorgunluktan bitmiş, sevişmekten tükenmiş, yumuşak ve temiz bir yatağın rahatlığıyla da miskinleşip ölü gibi uyudum.

Şafak sökmeye yakın, rüya görmeye başladım. Renkli ve güzel ama tuhaf rüyalar. Küçük eller saçlarıma dokundu, yüzümü sevdi; uykumda emzirdiğim çocuğun hayaliyle yarı uykulu bir biçimde önüme döndüm. Küçük yumuşak parmaklar göğsümü sıktı, elimde çocuğun başını okşadım. Beni ısırdı.

Yatağın içinde çığlık atıp doğrulduğumda gri bir şeyin yorganın üstünden hızla geçip yatağın ucundan kaybolup gittiğini gördüm. Bu kez daha gürültülü bir çığlık attım.

Jamie birden fırlayıp yere yuvarlandı, omuzlarını kaldırıp yumruklarını hafifçe sıkarak ayağa kalktı.

“Ne oldu?” diye sordu, etrafa bakıp bir yağmacı aradı. “Kim? Ne?”

“Fare var!” dedim, titreyen parmağımla gri bedeninin yatak ucuyla duvar arasında kaybolduğu boşluğu gösterdim.

“Ah.” Omuzlarını indirdi. Ellerini yüzüne sürdü, gözlerini kırpıştırarak elini saçlarına götürdü.“Fare mi?”

“Yatağımızda fare var,” dedim, bu durumu sakin bir şekilde karşılamaya niyetim yoktu. “Beni ısırdı!” Yaralı göğsüme daha yakından baktım. Kanamıyordu; yalnızca hafifçe ısırılmış birkaç küçük nokta vardı. Kuduz olabileceğim aklıma gelince kanım dondu.

“Merak etme Sassenach. Ben icabına bakarım.” Omuzlarını yeniden dikip, ateşteki demiri alıp yatak ucuna doğru ilerlemeye başladı. Yatak ucuyla duvar arasında yalnızca birkaç santim bir boşluk vardı. Fare çığlığımla Jamie’nin yorgandan fırlaması arasındaki birkaç saniye içinde kaçmayı başaramadıysa, şimdi kapana kısılmış olmalıydı.

Dizlerimin üstünde duruyordum. Gerektiğinde yataktan atlamaya hazırdım. Sert bakışlarıyla Jamie demiri kaldırıp boş elini uzattı, yolunda duran yatak örtüsünü kaldırdı.

Büyük bir güçle demiri sallayıp duvara çarptı.

“Ne oldu?” dedim.

“Ne oldu?” diye karşılık verdi, şüpheli bir sesle. Işık oldukça loştu. Gözlerini kısıp eğildi, sonra gülmeye başladı. Demiri bırakıp yere çömeldi, duvarla yatak ucu arasındaki boşluğa yavaşça elini uzatıp dişlerinin arasından cıvıldar gibi bir ses çıkardı. Sanki uzak bir çalıda beslenen kuşlar gibiydi.

“Fareyle mi konuşuyorsun?” Yatak ucuna doğru çömelmeye başladım. Jamie aynı sesi çıkarmaya devam ederek başını salladı.

Sabırla bekledim. Bir dakika içinde o şey her ne ise, onu yakalamış olmalı ki memnuniyetini belirten bir ses çıkardı. Gülümseyerek ayağa kalktı. Ensesinden yakalanan gri, tüylü bir şey, Jamie’nin parmaklarının arasından mırıltılar çıkarıyordu.

“İşte senin minik faren, Sassenach,” dedi. Yorganın üstüne nazikçe gri bir tüy topağı koydu. Kocaman parlak yeşil gözlerini ayırmadan bana bakıyordu.

“Tanrım,” dedim. “Nereden çıktın sen?” Yavaşça parmağımı uzattım. Gri ipekten küçük ağzının kenarına dokundum. Parmağıma sürtündükçe büyük yeşil gözleri kayboluverdiler. Minnacık bedeni derin mırıltısıyla titriyordu.

“Bu,” dedi Jamie, derin bir mutlulukla, “sana vermek istediğim hediye buydu, Sassenach. Muayenehanendeki haşaratı uzak tutar.”

“Ancak çok küçük haşaratı,” dedim, yeni hediyemi şüpheyle inceleyerek. “Bırak fareyi, bence büyük bir karafatma bile onu yuvasına taşıyabilir.”

“Büyüyecek,” dedi Jamie. “Ayaklarına baksana.”

O -evet, bir erkekti- sırt üstü yatıp patilerini havaya dikerek ölü tavşan taklidi yapıyordu. Her patisi birer bakır kuruş büyüklüğündeydi. Küçük olmalarına rağmen, minnacık bedenine göre büyük kalmışlardı. Yumuşak gri tüylerinin arasında pespembe kalan küçük patilerine dokununca, kedicik

kendinden geçerek debelendi.

Birden bir el kapıya vurdu. Kapı açılıp Bay Wemyss'in kafası içeri uzandığında, çarşafla hemen göğsümü örttüm. Bay Weymss'in saçları buğday balyasını andırıyordu.

"Ee… Umarım her şey yolundadır efendim?" diye sordu. Uzağı göremediği için gözlerini kırpıştırıyordu. "Kızım beni uyandırıp bir çığlık duyduğunu söyledi. Sonra da bir ses duyduk." Bakışlarını benden hızla uzaklaştırıp, Jamie'nin demirinin badanalı duvarda bıraktığı ize çevirdi.

"Her şey yolunda Joseph," dedi Jamie. "Odaya küçük bir kedi girmiş de."

"Ah, öyle mi?" Bay Weymss gözlerini kısarak yatağa doğru baktı. Gri tüy torbasını gördüğünde ince yüzünde bir gülümseme oluştu. "Bir kedi yavrusu, değil mi? Eminim mutfakta çok işe yarayacaktır."

"Evet. Mutfaktan konu açılmışken Joseph, kızın kedi için süt getirebilir mi?"

Bay Weymss başını sallayıp son kez kediye gülümsedikten sonra ortadan kayboldu.

Jamie gerindi, esnedi, iki elini de her zamankinden daha kayıtsız bir coşku içinde bulunan saçlarına sürdü. Estetik bir hayranlıkla onu izledim.

"Tüylü bir mamuta benziyorsun," dedim.

"Öyle mi? Mamut ne, büyük olmasının dışında?"

"Bir tür tarih öncesi fil, bilirsin, şu uzun hortumlu hayvanlar?"

Önce vücudunun uzunluğuna, sonra bana şaşkın şaşkın baktı.

"İltifatına teşekkür ederim Sassenach," dedi. "Mamut demek ha?" Kollarını yukarı doğru uzatıp sırtını kamburlaştırarak gerindi.

"Tam olarak söylemek istediğim bu değil," dedim. "Sallanmayı kes, Lizzie bir dakika içinde burada olur. Ya gömleğini giy ya da yatağa geri dön."

Koridordaki ayak seslerini duyup kendini hemen yorganın içine atınca, küçük kedi korkuyla yorganın içinden fırladı. Bay Weymss, kızının Jamie'yi bu halde görme tehlikesine karşı sütü kendisi getirmişti.

Hava güzelleşiyordu, bir gece önce panjurları açık bırakmıştık. Dışarıda gökyüzü taze istiridye rengindeydi, nemli ve inci gibi gri. Bay Weymss gökyüzüne bakıp gözlerini kıstı. Jamie'nin teşekkürlerine başını sallayarak karşılık verip, şafak sökmeden son yarım saati uyuyarak geçirmek için

yatağına döndü.

Saçlarıma saklanan kediciği alıp süt kâsesinin önüne koydum. Hayatı boyunca süt kâsesi gördüğünü hiç sanmıyordum. Ama kokusu bile kısacık bir süre içinde kediyi kendine çekmeye yetmişti. Bıyıklarını daldırıp sütü içmeye koyuldu.

“Sanki kendi kendine müzik yapıyor,” dedi Jamie. “Sesini buradan duyabiliyorum.”

“Çok tatlı, onu nereden buldun?” Jamie’nin vücudunun kıvrımına sokuldum, sıcaklığının tadını çıkardım; ateş gece boyunca yanıp kül olmuştu ve kül kokusuyla ekşiyen odanın içi çok soğuktu.

“Ormanda buldum.” Jamie ağzını kocaman açarak esnedi. Kendini açgözlülüğün kollarına bırakan kediyi izlemek için başını omzuma koydu. “Gideon kaçtığı sırada kediciği kaybettiğimi sandım. Sanırım eyer çantalarından birine girip diğer eşyalarla birlikte eve gelmiş.”

Gökyüzü gitgide aydınlamaya başladığında, iyice miskinleşip sıcacık yatağımıza kıvrıldık. Dışarısı, uyanan kuşların cıvıltılarıyla canlandı. Ev de uyanıyordu; aşağıdan bir bebek ağlaması, ardından uyanan insanların fısıldaşan sesleri duyuldu. Bizim de kalkmamız gerekiyordu, yapılacak çok iş vardı ve ikimiz de kıpırdayamıyorduk. Sessiz sığınağımızdan çıkmaya gönülsüzdük. Jamie iç çekti, sıcak nefesi çıplak omzuma değdi.

“Bir hafta sanırım,” dedi sessizce.

“Gitmene kalan süre mi?”

“Evet. Buradaki işleri düzenlemem için bir hafta kalabilir, Tepe’deki adamlarla konuşabilirim. Treaty Line ve Drunkard Creek arasını geçip herkesi toplanmaya çağırmam bir haftamı alır. Sonra onları talim için buraya getiririm. Eğer Tryon milisleri çağırırsa, o zaman…”

Bir süre sessizce uzandım, elimi Jamie’ye dolamıştım. Eli göğsümün üstünde kıvrılmış duruyordu.

“Eğer çağırırsa onunla giderim.”

Ensemi öptü.

“Bunu istiyor musun?” dedi. “İhtiyaç olacağını sanmıyorum. Ne sen, ne de Bree burada bir savaş çıktığını söylediniz.”

“Bunun tek açıklaması, eğer bir şey olursa bunun çok büyük bir savaş olmayacağı,” dedim. “Koloniler çok geniş bir yer kaplıyor Jamie. İki yüz yıl

boyunca bir şeyler oldu ve biz tabii ki küçük çatışmaları, özellikle de farklı bir yerde meydana gelen çatışmaları bilemeyiz. Şimdi, Boston'da… " Elini sıkarak iç çektim.

Ben şahsen Boston'da olup bitenleri pek bilemezdim ama Bree bilirdi; orada büyüdüğü için okulda yerel ve eyalet tarihi hakkında birkaç şey öğrenmişti. Roger'a, Boston Katliamı hakkında bir şeyler anlattığını duymuştum - vatandaşlar ve İngiliz birlikleri arasında, geçen Mart ayında meydana gelmiş küçük bir çatışma.

"Evet, sanırım doğru," dedi. "Yine de bir şey olacağı anlamına gelmez. Bence Tyron yalnızca Düzenleyiciler'i yola gelmeleri için korkutuyor."

Aslında oldukça muhtemeldi. Eski bir atasözünü aklımdaydı: Kul kurar, kader gülermiş. Neler olacağını yalnızca Tanrı bilirdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Yoksa öyle olmasını mı umut ediyorsun?"

Jamie içini çekti, bacaklarını uzattı, kolunu belime doladı.

"İkisi de," diyerek kabul etti. "Daha çok umut ediyorum. Ve dua ediyorum. Ama öyle düşünüyorum da."

Yavru kedi süt kâsesini tamamen boşaltmıştı. Oldukça duyulabilir bir gümbürtüyle poposunun üstüne oturdu, bıyıklarında kalan son leziz beyaz damlayı yaladı, sonra yavaşça yatağa doğru seğirtti. Göbeği bariz bir şekilde şişmişti. Yatak örtüsüne zıpladı, yanıma sokulup hemen uyuyakaldı.

Tam olarak uyumuyor da olabilirdi; yorgana rağmen mırıldanmasının küçük titreşimlerini hissedebiliyordum.

"Ona ne isim versem sence?" Yumuşacık, incecik kuyruğunun ucuna dokunarak sesli düşünmeye başladım. "Benek? Tombik? Duman?"

"Aptalca isimler," dedi Jamie, tahammül edecek gücü pek kalmamış gibiydi. "Boston'daki ya da İngiltere'deki kedilerinin adı mı bunlar?"

"Hayır. Daha önceden hiç kedim olmamıştı," dedim. "Frank'in kediye alerjisi vardı, hapşırıyordu. Peki Galce en güzel kedi ismi ne? Diarmuid mi? McGillivray mi?"

Önce biraz homurdandı, sonra güldü.

"Adso," dedi emin bir şekilde. "Adı Adso olsun."

"Nasıl bir isim bu?" diye sordum, şaşkın gözlerle bakarak. "Birçok tuhaf

İskoç ismi duymuştum ama bunu ilk kez duyuyorum.”

Rahatça çenesini omzuma koyup uyuyan kediyi izledi.

“Annemin Adso adında bir kedisi vardı,” dedi şaşırtıcı bir şekilde. “Gri bir kediydi, buna çok benziyordu.”

“Annenin kedisi mi vardı?” Elimi bacağına koydum. Sekiz yaşındayken ölen annesinden çok az bahsederdi.

“Evet, vardı. Nadir bulunan türde bir avcı kedi. Anneme çok düşkündü; bizimle pek ilgilenmezdi.” Gülümsedi. “Muhtemelen Jenny ona bebek giysisi giydirip peksimetle beslediği içindir. Ben de yüzüp yüzemediğini görmek için onu gölete sokmuştum. Yüzebiliyordu bu arada,” dedi, “ama sevmiyordu.”

“Onu suçladığımı söyleyemem,” dedim gülerek. “Peki adı neden Adso’ydu? Bu bir aziz ismi mi?” Aodh’tan Dervorgilla’ya kadar birçok tuhaf Kelt aziz ismine alışkındım ama Aziz Adso’yu daha önceden duymamıştım. Farelerin koruyucu azizi olabilirdi.

“Aziz değil,” diyerek beni düzeltti. “Papaz. Annem Leoch’ta Colum ve Dougal’la birlikte eğitim görmüş, Yunanca ve Latince, biraz da İbranice, Fransızca ve Almanca okuyabiliyordu. Lallybroch’ta okumak için pek fırsatı olmamış ama babam ona Edinburgh’tan ve Paris’ten kitaplar getirmiş.”

Kedinin ipeksi ve yarı saydım kulaklarına dokunmak için elini uzattı. Kedi bıyıklarını titretti, esner gibi yüzünü buruşturdu ama gözlerini açmadı. Mırlamaya aynı şiddette devam ediyordu.

“Sevdiği kitaplardan birinin yazarı bir Avusturyalıydı ve Avusturya’nın Süd-Österreich bölgesindendi. Annem de bu ismin bir kediye çok yakışacağını düşünmüştü.”

“Efendim?”

“Evet,” dedi, boşalan kâseyi işaret ederek. “Südlü Adso.”

Sanki ismine cevap verirmiş gibi tek gözünü açtı. Sonra yeniden kapayıp mırıldanmasına kaldığı yerden devam etti.

“Eh, madem kabul etti, benim için de sorun yok,” dedim, kaderime boyun eğerek. “Adso olsun.”

33 Galce ışıltı anlamına gelen bir kadın ismi. (ç.n.)

34 (Gal.) Lanet olsun. (ç.n.)

19 TANIDIĞIN ŞEYTAN

Bir hafta sonra, bütün kadınlar yorucu çamaşır işiyle uğraşırken, katır Clarence birliğin geldiğini duyurdu. Küçük Bayan Aberfeldy sanki arı sokmuş gibi sıçrayıp bir sürü ıslak gömleği bahçenin çamuruna düşürdü. Bayan Bug'ın ve Bayan Chisholm'un kızı azarlamak için ağızlarını açtıklarını görebiliyordum. Ellerimi eteğimin önündeki önlüğe silerek gelenleri selamlamak için hızla ön tarafa koştum.

Doğruydu; doru bir katır ağaçların arasından çıkıp yolun başında belirdi. Arkasında kahverengi iri bir kısrak vardı. Katırın kulakları öne doğru dikilmişti ve Clarence'in selamına karşılık olarak coşkuyla anırdı. Bu berbat gürültüyü engellemek için parmaklarımla kulaklarımı tıkadım. Öğlen güneşinde katırın sürücüsünü görebilmek için gözlerimi kısarak baktım.

"Bay Husband!" Parmaklarımı kulaklarımdan çıkartıp adamı karşılamak için koştum.

"Bayan Fraser, iyi günler!"

Hermon Husband geniş kenarlı siyah fötr şapkasını çıkartıp başını eğerek beni selamladı. Sonra saatlerdir eyerde oturmanın verdiği bıkkınlıkla homurdanarak aşağı indi. Yeniden doğrulurken, dudakları sakallarının altından sessizce kıpırdadı; o bir Quaker[35]'dı ve sert bir dil kullanmazdı. En azından yüksek sesle.

"Kocanız evde mi Bayan Fraser?"

"Ahıra giderken gördüm, gidip çağırayım!" Katırların kesintisiz anırmaları arasında bağırarak konuşmak zorundaydım. Şapkasını alıp evi işaret ettim. "Ben hayvanlarınızla ilgileneyim!"

Başını sallayarak teşekkür edip topallayarak evin etrafında dolaşıp mutfak kapısına doğru seğirtti. Arkadan baktığımda ne kadar acı çekerek hareket ettiğini görüyordum; sol ayağına ağırlığını neredeyse hiç veremiyordu. Elimdeki şapka toz ve çamur lekeleriyle doluydu. Yanımda durduğunda yıkanmamış giysilerinin kokusunu almıştım. Yalnızca bugün değil, yaklaşık bir haftadır yolda olduğunu tahmin ettim. Tüm bu yolculuk boyunca da pek uyuyamamıştı.

Katırın eyerini çıkarttım. Eski püskü iki eyerin içinde kötü bir şekilde basılmış ve kabaca resimlendirilmiş el ilanları vardı. Resimleri ilgiyle inceledim; bir grup memura meydan okuyan öfkeli ve doğrucu görünen bir sürü Düzenleyi'cinin çizimiydi. Aralarından biri kesinlikle David

Anstruther’di; başlıkta adı geçmiyordu ama çizimi yapan sanatçı şerifin zehirli bir karakurbağasına benzerliğini kolayca fark etmişti. Husband bu lanet şeyleri kapı kapı dolaşıp dağıtacak mıydı? Merak etmiştim.

Hayvanları otlağa götürüp şapkayı ve eyer çantalarını verandaya bıraktım. Sonra ahıra giden yolu tırmandım. Burası Jamie’nin kalın çitlerle çevrelediği bir yerdi. Brianna, otlaktaki hayvanların hamile kısraklar, inekler ya da dişi domuzlar olması nedeniyle buraya gebelik koğuşu diyordu.

Hermon Husband’ı buraya getiren nedeni ve takip edilip edilmediğini merak ettim. Bir çiftliği ve küçük bir değirmeni vardı. İkisi de Tepe’den en az iki günlük bir yolculuk mesafesindeydi; yalnızca zevk için yapılacak bir yolculuk değildi bu.

Husband, basıp dağıttığı el ilanları yüzünden birden fazla kez hapse atılmıştı. Hakkında son duyduklarım, yerel Quaker toplantısında Dostlar’ın onun yaptıklarını şiddete kışkırtmak olarak değerlendirdikleriydi. Okuduğum el ilanlarına bakılırsa, haklılardı.

Ahırın kapısı açılınca etrafa yayılan saman, sıcak hayvan ve gübrenin kokusu, Jamie’nin sözcükleri kadar çarpıcıydı. Bir Quaker olmayan Jamie, sert bir konuşma tarzına inanıyordu ve kabalıktan ziyade şiirselliğe yakın Galce sert sözcükler kullanıyordu.

Bu içini dökmeyi şöyle tercüme ettim: “İnce bağırsağın yılan gibi birbirine dolansın, kalın bağırsağın karın çeperlerinin içinde patlasın! Kargaların laneti üzerinde olsun, bok sineklerinin soyunun piçi!” Ya da aynı etkiyi sağlayan başka sözcükler.

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordum, başımı ahır kapısına yaslayıp. “Kargaların laneti de nedir?”

Ani loşluk karşısında gözlerimi kırpıştırdığımda Jamie’yi saman duvara istiflenmiş saman balyalarının orada duran uzun bir gölge olarak gördüm. Beni duyunca arkasına dönüp kapının ışığına doğru yürüdü. Ellerini saçlarına sürmüştü; saçları saman saplarıyla doluydu.

“*Tha nighean na galladh torrach*!” dedi, arkasını gösterip sert bakışlar fırlattı.

“Orospunun beyaz kızı mı? Ah! Yani o lanet dişi domuz yine mi aynı şeyi yaptı?”

Büyük beyaz domuz aşırı şişmandı ve inanılmaz derecede damızlıktı. Aynı zamanda kurnaz ve sabırsızdı. İki kere daha ağılından kaçmıştı. İlkinde Lizzie

oradaydı ve çığlık atıp, akıllılık ederek domuzun yolundan kaçmıştı. Bir keresinde de ağılın bir tarafını gizlice kazmış, içine girip pusuya yatmış, kapı açılınca da yattığı yerden fırlayıp beni ezerek kaçmıştı.

Bu kez strateji geliştirmekle uğraşmamıştı ama ağılının etrafındaki tahtayı kırıp çitlerin altını kazmış, Nazi kampındaki İngiliz savaş tutsaklarına taş çıkartacak bir tünel yapmıştı.

“Evet, yaptı,” dedi Jamie, ilk öfkesi geçince İngilizce konuşmaya başlamıştı. “Karga lanetine gelince, duruma göre değişir. Leş kargalarının birinin tarlasına inip mısırını yemesini istediğin anlamına gelebilir. Bu durumda kuşların o iblisin gözlerini oymalarını istedim.”

“Sanırım böylece onu yakalamak daha kolay olur,” dedim iç çekerek. “Sence ne zaman yavrular?”

Omuzlarını silkip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Bir, iki ya da üç gün sonra olabilir. Eğer ormanda doğurursa kurtlar onu da yavrularını da yer.” Domuzun kazdığı tünelden kalan toprak yığınına bir tekme savurup çamuru deliğe geri yolladı. “Kim geldi? Clarence’ın iniltilerini duydum.”

“Hermon Husband.”

Bir anlığına domuzu unutup bana döndü.

“Geldi demek?” dedi sanki kendi kendine konuşur gibi kısık bir sesle. “Neden ki?”

“Ben de merak ettim. Bir süredir yoldaymış. Belli ki el ilanlarını dağıtıyordu.”

Bunu da söyledikten sonra Jamie’nin arkasından koşmak gerekti; çoktan eve giden tepeden aşağı inmeye başlamıştı bile. Bir yandan da saçlarını düzeltiyordu. Bahçeye varmasından önce ona yetiştiğimde, omuzlarına dökülen samanları toplamak için son saniyelerdi.

Jamie, dumanı tüten ıslak giysi yığınlarını kurumaları için çalılara asan Bayan Chisholm’e ve Bayan MacLeod’a selam verdi. Kadınların suçlayıcı bakışlarını ve çamaşırdan daha önemli işlerim varmış gibi bakmaya çalışmalarını umursamadan Jamie’nin peşinden gittim.

Biri Husband’a yiyecek bir şeyler bulmuştu; masada kısmen yenmiş ekmek tabağı ve yarıya kadar süt dolu bir bardak vardı. Husband başını kavuşturduğu kollarının üzerine koyup uykuya dalmıştı. Adso masanın üzerinde Husband’ın

yanına kıvrılmıştı. Quaker'ın yankılanan horultularıyla gri bıyıkları anten gibi dikiliyordu. Kedicik tam patisini Husband'ın açık ağzına doğru uzatıyordu ki Jamie onu ensesinden yakalayıp ellerime bıraktı.

"Bay Husband?" dedi sessizce, masaya doğru eğilerek.

Husband homurdandı, gözlerini kırpıştırdı, sonra birden doğruldu. Neredeyse sütü devirecekti. Bana ve Adso'ya yan yan baktı. Sanki nerede olduğunu hatırlamaya çalışır gibi silkinip hafifçe kalkarak Jamie'ye selam verdi.

"Dostum Fraser," dedi kalın bir sesle. "Ben- "

Jamie adamın özürlerini savuşturup karşısına oturdu, tabaktan bir dilim ekmek ve tereyağı aldı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Husband?"

Husband elini yüzünde gezdirdi ama bu hareketi onu ayıltmaya yetmemişti. Mutfağa dolan öğleden sonra güneşinde yüzü dışarıdan göründüğünden çok daha kötü görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, kır saçları ve sakalları düğüm düğüm olmuştu. Henüz ellilerinin ortasında olduğunu biliyordum, ama en az on yaş daha yaşlı gösteriyordu. Ceketini düzeltip önce beni, sonra Jamie'yi başıyla selamladı.

"Misafirperverliğiniz için size teşekkür ederim Bayan Fraser. Size de Bay Fraser. İzin verirseniz sizden bir şey istemeye geldim."

"Elbette," dedi Jamie kibar bir şekilde. Ekmekten ve tereyağından bir ısırık alıp kuşkuyla kaşını kaldırdı.

"Atımı satın alır mısınız?"

Jamie'nin kaşları o şekilde kalakalmıştı. Düşüne düşüne yavaşça ağzındakini çiğneyip yuttu.

"Neden?"

Nedendi gerçekten? Eğer Cross Creek'e kadar gitmek istemiyorsa, atını Salem'de ya da High Point'te satması çok daha kolaydı. Onun yerinde kim olsa, yalnızca bir at satmak için Tepe gibi uzak bir yere gitmeyi göze alamazdı. Adso'yu yere koyup Jamie'nin yanına oturarak cevabı beklemeye başladım.

Husband, kan çanağı gözlerini Jamie'den ayırmıyordu.

"Bana sizin Milis Albay olduğunuz söylendi."

“Evet, bana müstahaktı,” dedi Jamie. “Sizce Vali birliğime at almam için bana para vermiş midir?” Belli belirsiz gülümseyerek bir ısırık aldı.

Jamie’nin yaptığı şaka karşısında Husband’ın ağzı yukarı kıvrıldı. Bir milis albayı, Kurul’un masrafları ödeyeceğini hesaba katarak, birliğinin ihtiyaçlarını kendisi karşılardı; yalnızca mülk sahibi erkeklerin görevlendirilmesinin tek nedeni buydu -ve görevlendirilmenin tam bir onur olarak görülmemesinin en büyük nedeni de buydu.

“Eğer verdiyse, bir kısmını almaktan memnun olurdum.” Jamie’nin hareketiyle Husband uzanıp bir dilim daha ekmek ve tereyağı aldı. Siyah beyaz gür kaşlarının altından Jamie’ye bakarak ağzındakileri çiğnedi.

“Hayır, dostum Fraser. Mahkemenin üzerime yıktığı haczi ödemek için hayvanlarımı satmak zorundayım. Satabildiğimi satmazsam, el koyulur. Eğer satmazsam, koloniden ayrılıp ailemi başka bir yere taşımam gerekir ve eğer taşırsam, taşıyamadıklarımdan kurtulmak gerekir -ne kadar öderlerse.”

Jamie’nin kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu.

“Evet, anlıyorum,” dedi yavaşça. “Elimden geldiğince size yardım edeceğim Hermon. Umarım bunu biliyorsunuzdur. Ama nakit olarak yalnızca iki şilinim var. Yine de yardım edebileceğim başka bir şey varsa…”

Husband hafifçe gülümsedi, yüz hatları yumuşamıştı.

“Dostum James. Dostluğunuz ve onurunuz bana en çok gereken şey. Geri kalan ise…” Yanına koyduğu küçük bohçadan bir şeyler arandı. Sonunda üzerinde kırmızı bir mühür olan ince bir mektup çıkardı. Mührü tanımıştım, göğsüm sıkıştı.

“Haberi getiren adamı Pumpkin Town’da gördüm,” dedi Husband, Jamie’nin mektubu alıp zarfına başparmağını koymasını izlerken. “Zaten buraya geleceğim için mektubu size benim götürebileceğimi söyledim.”

Jamie kaşlarını kaldırdı ama dikkatini elindeki kâğıda vermişti. Yaklaşıp omzunun üstünden baktım.

22 Kasım 1770

Albay James Fraser,

Kendilerini Düzenleyiciler olarak tanıtan bir grubun, Salisbury yakınlarında toplandığını öğrenmiş bulunuyorum. Bu yasadışı topluluğu dağıtma umuduyla General Waddell’a emrindeki milis kuvvetlerini orada toplamasını emrettim. Milis Kuvvetleri Birliği altında elinizden geldiği kadar

çok adam toplamakla ve General'in birlikleriyle 15 Aralıkta ya da 15 Aralık'tan önce katılabilmeniz için bir an önce Salisbury'ye gitmekle yükümlüsünüz. Mümkün olduğunca çabuk, un ve iki haftalık bir süre boyunca adamlarınızın ihtiyaç duyacağı diğer her şeyi beraberinizde getiriniz.

Sadık kulunuz,

William Tryon

Odada ateşteki kömürlerin yumuşak cızırtısından başka bir ses yoktu. Dışarıda kadınların homurdanarak kısa cümleler halinde konuştuklarını duyuyordum. Küllü sabunun kokusu açık pencereden içeri girdi, yahni ve ekmek kokularına karıştı.

Jamie, Husband'a baktı.

"Ne yazdığını biliyor musunuz?"

Quaker başını evet anlamında salladı, yüzündeki çizgiler ani yorgunlukla sarktı.

"Haberi getiren adam bana söz etmişti. Vali'nin niyetini gizlediği yok."

Jamie ona katıldığını belirten sesler çıkarıp bana baktı. Hayır, Vali bunu gizlemek istemezdi. Tryon'un düşündüğü gibi, Waddell'i tanıyan ne kadar çok insan büyük bir milis birliğiyle Salisbury'ye gitmek için yola çıkarsa, o kadar iyiydi. Bu yüzden tarih belirlemek de önemliydi. Akıllı bir asker, düşmanla savaşmak yerine, ona gözdağı vermeyi tercih ederdi. Tryon'ın resmi bir birliği olmadığına göre, tedbirli olmak kesinlikle çok önemliydi.

"Peki ya Düzenleyiciler?" diye sordum Husband'a. "Ne yapmayı planlıyorlar?"

Biraz şaşırmıştı sanki.

"Ne yapmayı mı?"

"Eğer sizinkiler toplanıyorlarsa, bunun bir amacı var demektir," dedi Jamie. Sesinde alaycı bir eda vardı. Husband bunu duysa da üstüne alınmadı.

"Elbette bir amaç var," dedi, ağırbaşlı bir şekilde. "Bu adamların sizin olduğunu söylemeyerek bir hata yapsanız da tarikat üyeleri haricinde hepsi sizin adamlarınız. Amaca gelince, bu aralar epeyce yaygınlaşan güç istismarını -yasadışı vergiler, haksız yere el koymalar- protesto etmek istiyoruz."

Jamie sabırsız bir şekilde söze girdi.

“Evet, Hermon, bunları duydum. Daha da kötüsü, bu konu hakkında yazdıklarını okudum. Eğer bu Düzenleyicilerin amacıysa, peki ya sizinki ne?”

Quaker gür kaşlarını kaldırdı, ağzı hafif açık bir şekilde Jamie’ye baktı.

“Tryon yapacaklarını gizlemek istemiyor,” diye yineledi Jamie, “ama siz istiyorsunuz. Sonuçta bunların duyulması Düzenleyicilerin işine yaramaz.” Parmağını burnunun uzun ve ince kemerine sürterek Husband’a baktı.

Husband elini kaldırıp çenesini kaşıdı.

“Bunu…” Masanın üzerindeki mektubu işaret etti. “…saklayacağım halde neden buraya getirdiğimi mi soruyorsunuz?”

Jamie sabırla başını salladı.

“Evet, onu soruyorum.”

Husband derin bir nefes aldı, gerindi, eklemlerini duyulacak bir şekilde çıtırdattı. Ceketinden küçük beyaz duman bulutları kalkıp dumanın içine karıştı. Toparlanıp gözlerini kırpıştırdı. Daha rahat görünüyordu.

“Böylesi bir davranıştaki dürüstlüğü bir kenara koyarsak, dostum James… benim asıl işime yarayacak olanın sizin dostluğunuz olduğunu söylemiştim.”

“Evet, söylediniz.” Jamie’nin ağzının kenarında ufak bir gülümseme belirtisi oluştu.

“General Waddell bir grup Düzenleyiciyle savaşacak diyelim,” dedi Husband. “Onları tanımayan ve onlara karşı olan adamlarla mı çarpışması, yoksa onları tanıyan ve belki de amaçlarını paylaşan komşularla mı çarpışması lehlerine olur?”

“Tanıdığın şeytan, tanımadığın şeytandan yeğdir, değil mi?” dedi Jamie. “Ben de tanıdığınız şeytanım. Anladım.”

Jamie’nin yüzündeki gülümsemeye karşılık, Husband da gülümsemeye başladı.

“Onlardan birisiniz, dostum James. On gündür at üstünde, koloninin batı yakasında hayvanlarımı satıyor, ev ev geziyorum. Düzenleyiciler tehdit etmiyor, mülk yıkımına çalışmıyor; tek istediğimiz şikâyetlerimizin duyulması, Salisbury’de toplanan mağdurların şikayetlerinin genel doğasına ve haklılığına dikkat çekmek. Ama bu durumu bilmeyenlerden anlayış bekleyemem tabii.”

Jamie’nin yüzündeki gülümseme silindi.

“Ben sizi anlıyorum ve size katılıyorum Hermon. Ama iş o hale gelirse, ben milis albayıyım. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, yapmam gereken bir görevim var.”

Husband bu duyduklarını savuşturmaya çalışır gibi elini salladı.

“Görevinizden vazgeçmenizi istemiyorum, yani iş o hale gelirse. Gelmemesi için dua ediyorum.” Masaya doğru biraz eğildi. “Size bir şey soracağım. Karım, çocuklarım… aniden gitmem gerekirse…”

“Onları buraya yollarsınız. Burada güvende olurlar.”

Husband yerine oturdu, omuzlarını indirdi. Gözlerini kapadı, bir kez derin bir nefes aldıktan sonra sanki kalkacakmış gibi ellerini masaya koydu.

“Size teşekkür ederim. Kısrağa gelince o sizde kalsın. Eğer ailemin ona ihtiyacı olursa, biri gelir. Eğer olmazsa onu ahlaksız bir şerifin kullanmasındansa, kesinlikle sizin kullanmanızı tercih ederim.”

Jamie’nin hareket ettiğini hissedip durdurmak için elimi bacağına koydum. Hermon Husband’ın barındıramayacağı bir attan çok içinin rahatlamasına ihtiyacı vardı.

“Ona iyi bakacağız,” dedim gözlerinin içine gülümseyerek bakarak. “Gerektiği takdirde, ailenize de çok iyi bakacağız. Adı ne onun?”

“Kısrağın mı?” Hermon ayağa kalktı, birden beliren gülümseme yüzünü şaşırtıcı bir şekilde aydınlattı. “Adı Jerusha ama karım ona Domuz Hanım diyor; korkarım ki çok iştahlı,” diye de ekledi özür dilercesine. Jamie ‘domuz’ sözcüğünü duyar duymaz irkilmişti.

“Önemli değil,” dedi Jamie. Büyük bir çabayla aklındaki domuzları uzaklaştırdı. Ayağa kalktı, öğleden sonra güneşinin parlatılmış çam ağacından yapılmış kapı eşiklerini ve yerleri altın sarısı gösteren ışınlarının girdiği pencereye baktı. “Geç oluyor Hermon. Yemeğe kalıp, geceyi burada geçirmek istemez miydiniz?”

Husband kafasını bir sola bir sağa sallayıp çantasını aramaya koyuldu.

“Hayır, dostum James, teşekkür ederim. Gidecek bir sürü yer daha var.”

Ona bir parça yolluk yaparken beklemesi için ısrar ettim, o da bu sırada Jamie’yle katırının eyerlerini takmaya gitti. Otlaktan döndüklerinde sessizce konuştuklarını duydum. O kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki sözcükleri seçemiyordum. Sandviç paketleri ve birayla arka verandaya geldiğimde, Jamie’nin alelacele ona, “Yaptığınızın akıllıca ya da gerekli olduğuna emin

misinin Hermon?” diye sorduğunu duydum.

Husband hemen cevap vermedi fakat elimdekileri alıp başını sallayarak teşekkür etti. Sonra Jamie’ye döndü, diğer elinde katırın yularını tutuyordu.

“Ben,” dedi, bakışlarını Jamie’den bana çevirerek, “James Nayler’la aynı fikirdeyim. Onun adını duydunuz mu?”

Jamie tıpkı benim gibi boş gözlerle baktı, Hermon sakallarının altından gülümsedi.

“Dostların Dini Derneği’nin ilk üyelerindendi, derneği İngiltere’de kuran George Fox’a katılmıştı. James Nayler çok inançlı biriydi, gerçi… bunu ifade etmekte biraz bireysel davranıyordu. Bunun en bilinen örneği, Bristol şehrine lanetler okuyarak karın içinde çıplak yürümesiydi. Sonrasında George Fox onu sorgulamıştı; ‘Tanrının bunu yapmanızı söylediğinden emin misiniz?”

Gülümsemesi genişlemişti, dikkatlice şapkasını taktı.

“Emin olduğunu söyledi. Ben de eminim, dostum James. Tanrı sizi ve ailenizi korusun.”

35 Mevcut Hıristiyan mezheplerinden ve tarikatlarından memnun olmayanların 17. yüzyılda İngiltere’de kurdukları Dostların Dini Derneği’nin üyelerine verilen ad. (ç.n.)

20 ATIŞ TALİMİ

Brianna başını hafifçe çevirerek arkaya baktı. Suçlu hissediyordu. Aşağıdaki ev ceviz ağacı yapraklarının sarı denizinde kaybolmuştu ama kızının ağlaması hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Roger, Brianna'nın yamaca doğru baktığını görüp hafifçe kaşlarını çattı. Yine de yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

"İyi olacak. Annenin ve Lizzie'nin ona iyi baktıklarını biliyorsun."

"Lizzie onu çok şımartacaktır," dedi kocasına katılarak. Ancak içi sızlamıştı. Bütün gün Lizzie'nin onu kollarında bir aşağı bir yukarı taşıdığını, pirinç lapasıyla beslediğini görebiliyordu… Annesinin gidişinin mutsuzluğunu üzerinden attıktan sonra, bu ilgiden hoşlanacaktı. Jemmy'nin küçük pembe ayak parmaklarını düşününce birden tuhaf bir sahiplenme hissetti; Lizzie'nin onunla On Küçük Domuzcuk oyununu oynaması fikrinden nefret etmişti.

Onu bırakıp gitmekten nefret etmişti. Ellerini sıkı sıkı gömleğine geçiren Jemmy'nin parmaklarını açıp onu annesine uzatırken, Jemmy'nin panikle avaz avaz ağlaması zihninde sürekli yankılanıyor, hayal gücüyle daha da büyüyor, öfkeli gözyaşlarının izi gözlerinin önünden gitmiyordu.

Diğer taraftan, kaçıp gitmeye acilen ihtiyacı vardı. Jem'in yapış yapış ellerini teninden koparıp sabahın köründe dağ geçitlerinden güneye doğru giden bir kaz kadar özgür bir şekilde hızla uzaklaşmayı bekleyememişti.

Gönülsüz bir şekilde, Jemmy'yi terk etmeye içten içe bu kadar istekli olmasaydı, daha az vicdan azabı çekeceğini düşündü.

"Eminim iyi olacak," diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. "Sadece… daha önceden onu hiç bu kadar uzun süreliğine bırakmamıştım."

"Hmm." Roger öyle bir ses çıkarmıştı ki bu ses, Bree'ye hak verdiği şeklinde yorumlanabilirdi. Fakat aslında daha önceden de bebeği uzun süre bıraktığını düşünüyordu.

Son bir öfke kriziyle Bree'nin yüzü kızardı ama dilini ısırdı. Roger hiçbir şey söylememişti, söylememeye gayret etmişti. Bree de gayret edebilirdi ve ne düşündüğünü tahmin ettiğin biriyle bu yüzden tartışmanın hiç adil olmayabileceğini düşündü.

Aklındaki düşünceleri uzaklaştırıp gülümsedi.

"Güzel bir gün, değil mi?"

Roger’ın yüzündeki yorgun ifade kayboldu, o da gülümsedi. Gözleri, yol boyunca geçtikleri ağaçların diplerindeki kalın yosun tabakası kadar yeşil ve derindi.

“Harika bir gün,” dedi Roger. “Evden uzak olmak çok güzel, değil mi?”

Roger’a bir bakış fırlattı ama bu sözlerinde herhangi bir kötü niyet yoktu.

Bree cevap vermedi, yüzünü etraflarında akıp giden rüzgâra çevirerek başını sallamakla yetindi. Paslı titrek kavak yaprakları, dallara ve çoraplarının hafif yününe değerek yere düştü.

“Bir dakika bekle.”

Bree hiç düşünmeden durup deri çizmelerini ve çoraplarını çıkarıp gelişigüzel bir şekilde omzundaki çantaya attı. Heyecanla gözlerini kapayıp sessizce bekledi, uzun çıplak ayaklarını ıslak yosunların üzerinde kıpırdattı.

“Ah, Roger, şunu denesene! Harika!”

Roger gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı, mecburen silahını bıraktı - silahı evden çıkarlarken almıştı, Bree kendi taşımak istese de Roger’ın taşımasına ses etmemişti- çizmelerini ve çorabını çıkardı, dikkatle uzun kemikli ayağını yosunun içine soktu. Gözleri kapandı, ağzı sessiz bir ‘oh’ nidasına dönüştü.

Bree birden eğilip onu öpünce, Roger’ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Refleksleri çok güçlüydü. Elini beline dolayıp Bree’yi dolu dolu öptü. Sonbaharın son günlerine rağmen hava alışılmadık bir şekilde sıcaktı. Roger’ın üzerinde ceket yerine yalnızca bir av gömleği vardı. Gömleğinin yün kumaşı altında şaşırtıcı bir şekilde ürpermişti; Bree avucunun içinde Roger’ın göğüs ucunu hissedebiliyordu.

Az sonra neler olacağını Tanrı bilirdi ama rüzgâr birden yön değiştirdi. Yer yer sarı görünen aşağıdaki deniz, silik bir ağlama sesini yukarıya kadar getirmişti. Bu ya bir bebek ağlamasıydı ya da yalnızca uzaktaki bir kargaydı. Bree’nin kafası tıpkı kuzeyi gösteren bir pusula iğnesi gibi sesin geldiği yöne döndü.

Birden büyü bozulmuştu, Roger geriye doğru çekildi.

“Geri mi dönmek istiyorsun?” diye sordu, pes ederek.

Bree dudaklarını sıkıp başını olumsuz anlamda salladı.

“Hayır. Evden biraz uzaklaşalım hatta. Gürültüyle diğerlerini rahatsız etmek istemeyiz. Yani, silah gürültüsüyle demek istedim.”

Roger sırıtmaya başladı, Bree kanın yüzüne hücum ettiğini hissetmişti. Hayır, bu gizli yolculuk için birden fazla gerekçesi olduğunun farkına varmamış gibi davranamazdı.

“Hayır, o da değil,” dedi Roger. Ayakkabılarını ve çoraplarını aldı. “Hadi gidelim.”

Ayakkabılarını ve çoraplarını giymek için eğildiğinde, fırsat bu fırsat diyerek silahı da aldı. Her ne kadar Roger daha önceden hiç silah kullanmadığını kabul etse de Bree onun tabancayı kullanabileceğine inanıyordu. Yalnızca tabancanın hissettirdiklerini seviyor, omzundaki ağırlığı ona kendini güvende hissettiriyordu. Bu en az bir buçuk metre uzunluğunda, beş kilo ağırlığındaydı ama cilalı ceviz kabzası eline tam oturuyordu ve omzuna asılı çelik gövdesi ise gökyüzüne bakıyordu.

“Çıplak ayak mı gideceksin?” Roger meraklı gözlerle Bree’nin ayaklarına baktı, sonra gözlerini dağın yamacına çevirdi. Yamaçta böğürtlen çalılarının ve yere düşen yaprakların arasından uzanan bir patika vardı.

“Sadece bir süreliğine,” dedi Bree. “Küçükken çıplak ayak yürümeye çok alışmıştım. Babam -Frank- her yaz bizi dağlara, White Dağları’na ya da Adirondacks’a götürürdü. Bir hafta sonra tabanlarım çelik gibi olurdu; sıcak kömürlerin üzerinde yürüsem hiçbir şey hissetmezdim.

“Evet, ben de öyle,” dedi gülümseyerek. Ayakkabılarını giymedi. “Kabul,” dedi, çalılıklara ve yarısı toprağa gömülü granitlerin arasındaki yolu işaret etti. “Taşlara rağmen, Ness kıyısında yürümek ya da Firth’te gezinmek bundan çok daha kolaydı.

“Bu arada,” dedi kaşlarını çatıp Roger’ın ayaklarına bakarak. “Kısa bir zaman önce tetanos aşısı olmuş muydun? Sivri bir şeye basma ihtimaline karşı?”

Roger çoktan Bree’nin önüne geçmiş, basacağı yeri dikkatle seçiyordu.

“Taşlara gelmeden önce birinin olabileceği tüm aşıları oldum,” dedi hafifçe başını arkaya çevirerek. “Tifo, kolera, kızıl ve birçoğu. Eminim tetanos da olmuşumdur.”

“Kızıl mı? Ben de sanırım hepsi için aşı oldum ama bu son dediğini olmadım.” Ayak parmaklarını dökülen yaprakların soğuk örtüsüne sokup Roger’a yetişmek için hızlı adımlarla yürüdü.

“Burada ihtiyacın yok.” Patika, sarı kavun ağacı meyvesiyle giyinmiş sarp bir yığının etrafına dolanıyor, yeşil-siyah baldıran otu kümesinin altında

kaybolup gidiyordu. Roger, Bree'nin rahat geçebilmesi için yol üstündeki ağır dalları tuttu, Bree dalların altından kafasını eğerek karanlığın içine daldı. Silahını çaprazlama tutuyordu.

"Nereye gitmem gerektiğinden emin değildim." Roger'ın sesi Bree'nin arkasından geliyordu. Sakin ve ağaçların altındaki karartılarla gölgelenmişti. "Eğer kıyı kasabalarına, ya da Batı Hint Adaları'na gitseydim… oralarda köle gemileriyle getirilmiş birçok Afrika hastalığı var. Her ne kadar hazırlıklı bile olsam."

Zorlu zemini cevap vermemek için fırsat bilen Bree, onu takip edip bulmak için Roger'ın ne kadar çok mesafeyi göze almış olması karşısında dehşete düşmüştü ama aynı zamanda utanarak bundan hoşlanmıştı.

Zemin yere düşen kahverengi beneklerle kaplanmış ve öyle ıslaktı ki üzerinde yürüdükçe kesinlikle çıt çıkmıyordu. Tabanlarının altındaki süngerimsi, soğuk ve hoş his, ona yere düşen iğne kütlesinin en az otuz santim kalınlığında olduğunu düşündürttü.

"Ah!" Bu sırada şansı yaver gitmeyen Roger, çürümüş bir hurmaya basıp kaydı. Son anda tuttuğu çobanpüskülü düşmesini engellese de dikenli yaprakları eline battı.

"Siktir!" dedi, yaralı başparmağını emerek. "Tam tetanosluk, değil mi?"

Bree gülerek Roger'ı onayladı ama yine de kendini endişelenmekten alamadı. Jemmy yürümeye başlayıp dağlarda çıplak ayak dolaşmaya başladığında ne olacaktı? Küçük MacLeodlar ve Chisholmlarla -Germain'den bahsetmeye bile gerek yok- birçok şeye şahit olmuş ve erkek çocuklarının en az haftada bir kez bir yerlerinin delindiğini, sıyrıldığını, yırtıldığını ve kırıldığını görmüştü. O ve Roger difteri ve tifo gibi hastalıklara karşı korunuyordu ama Jemmy'nin böyle bir şansı olmayacaktı.

Bir gece öncesini hatırlayıp yutkundu. Babasının katil ruhlu atı onun kolunu ısırmıştı. Claire, Jamie'nin gömleğini çıkartmış, ateşin önüne oturtmuş, yarayı temizleyip bandajlamıştı. Jemmy beşiğinden merakla başını çıkartıp bakmış, büyükbabası gülümseyip onu beşiğinden alarak dizlerine oturtmuştu.

"Dörtnala giden at, dörtnala giden at," diye şarkı söylemiş, Jemmy'yi bir aşağı bir yukarı sallamıştı. "Benim atım çok kötü bir at! Dörtnala giden at, dörtnala giden at. Onu cehenneme gönderelim de etsin rahat!"

Aklını kurcalayan, iki kızıl kafalının karşılıklı birbirlerine gülümsedikleri sıcacık sahne değildi; oğlunun saydam, kusursuz, dokunulmamış teninde parlayan ateşin ışığı ve babasının sırtındaki kabuk tutmuş parlayan gümüş ile

kolundaki kurdeşenin kırmızı-siyah lekeleriydi. Bu erkekler için tehlikeli bir zamandı.

Jem'in zarar görmemesini sağlayamamıştı; bunu biliyordu. Ama onun -veya Roger'ın- yaralandığını ya da hastalandığını düşününce, midesi düğümleniyor, yüzünden soğuk terler boşanıyordu.

"Başparmağın iyi mi?" Arkasını dönüp, parmağını çoktan unutmuş olan Roger'a baktı.

"Ne?" Şaşırmış görünüyordu. "Ah, evet."

Buna rağmen Bree, elini tutup yaralı parmağını öptü.

"Dikkatli ol," dedi.

Roger gülünce Bree arkasına dönüp baktı.

"Tamam, olacağım," dedi Roger, ciddileşerek. Bree'nin taşıdığı silahı işaret etti. "Endişelenme, belki hiç ateş etmedim ama silahlar hakkında biraz bilgim var. Parmaklarımı havaya uçurmam. Biraz ateş edelim mi?"

Gür otlarla ve ormangülüyle dolu fundalık bir alana geldiler. Uzakta titrek kavak ağaçlarının dallarındaki sarı ve kırmızı yapraklar, gökyüzünün derin maviliğine karşı çok canlı görünüyordu. Görünmeyen bir yerlerde bir akarsu tepeden aşağı iniyor, başlarının üzerinde kırmızı kuyruklu bir atmaca dönüp dolaşıyordu. Güneş şimdi tam tepedeydi, omuzlarını ısıtıyordu. Yanlarında otlarla örtülü güzel bir tepe vardı.

"İşte burası," dedi Bree, silahı omzundan indirdi.

Bir buçuk metreden uzun, güzel bir silahtı. Fakat öyle güzel dengelenmişti ki kolunuza alıp hedefe doğrulttuğunuzda hiç titreme yapmıyordu -ve Brianna şu an tam da bu pozisyonda duruyordu.

"Gördün mü?" dedi, kolunu çekip atik bir hareketle silahı omzuna geri koyarak. "İşte bu denge noktası; sol elini şuraya koy, sağ elinle tetiğe dokun, dipçiği de omzuna daya. Sıkı sıkı tut. Geri tepiyor." Göstermek için ceviz kundağı omzuna kibarca dayadı, sonra silahı aşağı çevirip, çocuğunu verirken davrandığından daha şefkatli bir şekilde Roger'a verdi.

Bree önce tereddüt etse de ona nasıl tutacağını gösterdi. Roger dilini ısırıp yaptıklarının aynısını dikkatle yapmaya çalıştı. Adımları birer birer uyguluyordu; dişleriyle kovanı açtı, içini doldurdu, vurarak kapattı, kontrol etti. Kendi acemiliğinden sıkılmıştı ama gizliden gizliye Bree'nin hareketlerindeki vahşilik hoşuna da gitmişti.

Bree’nin elleri ince kemikli de olsa neredeyse Roger’ınkilerle aynı boydaydı; diğer kadınların iğne iğliğe karşı gösterdiği ustalıkla uzun namlulu silahı aldı. Üzerinde alelade bir giysi vardı. Roger’ın yanına çömeldi, uyluk kemiklerindeki uzun kaslar gerildi, başını eğip deri çantasından bir şeyler arandı.

“Ne oldu, yemek mi koymuştun içine?” diye takıldı Roger. “Ben de bir şeyler vurup yiyeceğimizi sanmıştım.”

Bree kocasını umursamadı. Hedef olarak kullanmak için eski püskü beyaz bir mendil çıkardı, kaşlarını çatarak salladı. Roger, Bree’nin yasemin ve ot koktuğunu düşünmüştü; şimdiyse barut, deri ve ter kokuyordu. Roger kokuyu içine çekti, parmakları tetiğe gitti.

“Hazır mısın?” dedi Bree, gülümseyerek bakarak.

“Ah, evet,” dedi Roger.

“Çakmaktaşını ve ağızotunu kontrol et,” dedi Bree ayağa kalkarak. “Ben hedefi koyacağım.”

Kızıl saçlarını sıkı sıkı arkasında toplamıştı. Geyik derisi avcı gömleği omuzlarından uyluk kemiklerine kadar uzanıyordu. Babasına olan benzerliği şaşırtıcı bir noktaya gelmişti. Pantolon olsun olmasın, Jamie Fraser’ın hiçbir zaman böyle bir poposu olmamıştı. Roger Bree’yi seyrederken, eğitimci seçme konusunda kendini tebrik etti.

Kayınpederi ona seve seve ders verirdi. Jamie iyi silah kullanırdı ve sabırlı bir öğretmendi; Roger, Jamie’nin akşam yemeğinden sonra Chisholm’un oğullarını alıp boş mısır tarlasındaki kayalara ve ağaçlara atış talimi yaptırdığını görmüştü. Jamie’nin Roger’ın silahlar konusunda deneyimsiz olduğunu bilmesi bir sorundu; diğer bir sorun ise, o serinkanlı mavi bakışlarında deneyimsizliğinden ötürü aşağılanmasıydı.

Gururu dışında, Brianna’nın onunla atış yapmaya gelmesini istemesinin bir başka nedeni vardı. Bu nedenin gizli olmadığını biliyordu; Claire bu teklif karşısında önce Roger’a, sonra Brianna’ya bakmıştı. Alaycı bakışları Brianna’nın yüzünü asmasına neden olmuştu, “Anne!” diye suçlayıcı bir ses tonuyla çıkışmıştı.

Toplantı’daki ilk düğün geceleri, Brianna’yla baş başa, çocuğunun doymak bilmeyen isteklerinden uzak bir şekilde geçirdikleri ilk -ve tek- geceydi.

Bree kolunu kaldırdığında, Roger metale yansıyan güneş ışığını gördü. Bree’nin onun bilekliğini takıyor oluşu, Roger’ı mutlu etmişti. Bu bileziği

Bree'ye evlenme teklif ettiğinde-sanki yüzyıl önceydi - Inverness'te bir kış gecesinin dondurucu sislerinin içinde vermişti. Üzerine Fransızca cümlelerin kazındığı basit görünen bir bileklikti. *Un peu, beaucoup, passionnément, pas du tout*: Biraz, çok, tutkuyla, hiç.

"*Passionnément,*" diye mırıldandı Roger, Bree'nin yalnızca o bileziği ve evlilik yüzüğünü taktığını fark edip.

Ama önce yapması gereken bir iş vardı. Yeni bir kovan aldı. Henüz zamanları vardı.

Her ne kadar henüz hızlı olmasa da tüfeği doldurmayı öğrendiğine ikna olan Brianna, sonunda hedef almasına ve ateş etmesine izin verdi.

Beyaz kare mendili tutturabilmesi için on kez deneme yapması gerekti. Ama mendilde siyah bir nokta oluştuğunda hissettiği sevinç, dumanın kaybolmasını beklemeden kovanı yeniden doldurmasına neden oldu. Heyecanlı başarı hissi onu başka kovanlara yöneltmişti. Silahtan çıkan patlama sesi, barutun ışığı ve atışının hedefi vurduğunu gördüğü anda nefesinin kesilmesi muhteşem hissettirmişti.

Mendil artık lime lime olmuştu, çayırın üstüne beyazımsı bir duman bulutu kaplamıştı.

Tüfeği indirip sırıtarak Brianna'ya baktı, Brianna kahkahalara boğuldu.

"Sirk gösterilerinin sonlarında çıkan adamlara benziyorsun," dedi, burnunun ucu gülmekten pembeleşmişti. "Al bakalım, biraz temizlen, sonra biraz daha uzaktan ateş etmeyi deneyeceğiz."

Bree silahı alıp Roger'a temiz bir mendil uzattı. Roger yüzündeki is lekesini temizlerken kovana yeni fişekler koyan Bree'yi seyretti. Doğruldu, sonra bir ses duydu; kafasını aniden kaldırdı, gözlerini çayırın karşısındaki meşe ağacına kilitledi.

Kulakları hâlâ silahın gürültüsüyle uğuldayan Roger hiçbir şey duymamıştı. Etrafına bakındığında hareket eden bir şey gördü. En az elli metre uzaktaki çam ağacının dalında koyu gri bir sincap vardı.

Brianna hiç tereddüt etmeden tüfeği omzuna yaslayıp harekete doğru nişan aldı. Sincabın altındaki dal odun kırıntıları saçarak havaya uçtu. Sincap ağacın dallarına çarpa çarpa yere düştü.

Roger hemen ağacın dibine koştu ama acele etmesine gerek yoktu; sincabın yumuşak ölü bedeni boylu boyunca yerdeydi.

“İyi atıştı,” dedi Roger karısını kutlayarak. Bakmaya gelen Brianna’ya sincabı gösterdi. “Ama üzerinde bir işaret yok, onu korkudan öldürmüş de olabilirsin.”

Brianna kaşlarının altından bir bakış attı.

“Roger, eğer onu vurmak istediysem, vururdum,” dedi azarlar gibi. “Ve eğer onu vursaydım, şu an elinde sincap lapası tutuyor olurdun. Bu boydaki bir şeye nişan almazsın; yalnızca altlarına vurup onları düşürürsün,” diye anlattı, nazik bir anaokulu öğretmeni edasıyla.

“Ah, öyle mi?” dedi Roger sinirlenerek. “Baban mı öğretti sana bunu?”

Bree, cevap vermeden önce yadırgayarak baktı.

“Hayır, Ian öğretti.”

Roger ne olumlu, ne de olumsuz bir cevap verdi. Ian aile içinde tuhaf bir konuydu. Brianna’nın kuzeni çok sevilmişti ve bütün ailenin onu çok özlediğini biliyordu. Yine de Roger’ın önünde Küçük Ian’dan bahsetmek istemiyorlardı.

Ian Murray’in Mohawklarla kalması tam olarak Roger’ın hatası değildi ama bunda bir payı olduğu da inkâr edilemezdi. Eğer o Kızılderili’yi öldürmeseydi…

O gece Snaketown’da geçen o olayları bir kez daha aklından silmeye çalıştıysa da yine de izleri duyuyordu; kırık ahşap bir kazığın kırık ucunu, karanlığın içinden fırlayıp önüne atılan bir gölgeye doğru bütün gücüyle çekerken karnında hissettiği dehşet ve önkol kaslarındaki baskıyı hâlâ hissediyordu.

Brianna çayırın öteki ucuna gidip başka bir hedef koydu; üç şekilsiz odun yığını yemek masası boyundaki bir kütüğe konmuştu. Roger hiç yorum yapmadan terleyen ellerini üstüne silip yeni mücadeleye odaklandı. Ama Ian Murray aklından çıkmak bilmiyordu. Adamı neredeyse hiç görmemişti ama oldukça net hatırlıyordu; gençti, uzun boyluydu, çirkin ama sevimli bir yüzü vardı.

Murray’in yüzünü düşündüğünde, aklına onu son kez gördüğünde yanaklarına ve burnunun kemerine çizilen noktalarla hatırlıyordu. Yüzü güneşten esmerleşmişti ama yeni yolunmuş kafa derisi şaşırtıcı bir pembe renkteydi. Bebek poposu kadar çıplaktı ve tahriş yüzünden kıpkırmızı olmuştu.

“Ne oldu?”

Brianna’nın sesi onu şaşırtmıştı. Roger ateş etti. On iki atışta da hedefin hiçbirini vurmayı başaramadı.

Silahını indirip Brianna’ya döndü. Brianna kaşlarını çatmıştı ama öfkeli görünmüyordu. Daha çok şaşkın ve endişeli gibiydi.

“Sorun nedir?” diye sordu.

Roger derin bir nefes aldı, siyah is lekelerini umursamadan kollarını yüzüne sildi.

“Kuzenin,” dedi birden. “Onun için üzgünüm Bree.”

Brianna’nın yüzündeki ifade yumuşadı, endişeli kaşlarını düzeltti.

“Ah,” dedi. Elini Roger’ın koluna koyup kendine çekti. Roger, Bree’nin sıcaklığını hissedebiliyordu. Brianna derin bir nefes alıp alnını Roger’ın omzuna dayadı.

“Evet,” dedi en sonunda, “ben de üzgünüm ama sen benden, babamdan ya da Ian’dan daha çok hatalı değilsin.” Kahkahayı andıran bir homurtu çıkardı. “Eğer bu birinin suçuysa, Lizzie’nindir ve kimse onu suçlamıyor.”

Bunu duyunca Roger biraz gülümsedi.

“Evet, anladım,” diye cevapladı. Örgülerinin serin yumuşaklığını avuçlarının arasına aldı. “Haklısın. Ben birini öldürdüm Bree.”

Bree şaşırmadı ya da başını çevirmedi. Tuhaf bir şekilde sessizliğe gömüldü. Roger da öyle; söylemek istediği son şey buydu.

“Bunu bana daha önceden hiç söylemedin,” dedi Bree sonunda. Başını kaldırıp Roger’a baktı. Kararsız gibiydi, konuya devam edip etmemekte şüpheliydi. Rüzgârın yüzüne düşürdüğü saçları arkaya atmak için kıpırdamadı.

“Ben, sana gerçeği, gerçeği söylemeyi pek düşünmedim.” Elini indirdi Bree, toparlanıp geri çekildi.

“Kulağa korkunç geliyor, değil mi? Ama- ” Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. Aslında bir şey söylemek istemiyordu. Ama artık bir kez konuşmaya başlamıştı ve cümlesini doğru sözcüklerle bitirmesi gerekiyordu.

“Bir çatışma vardı, geceydi. Ben kaçtım, elimde kırık bir kazık vardı ve karanlıkta birden biri belirince, ben de…”

Bunu anlatmanın mümkün olmadığını anlayınca omuzlarını indirdi. Hâlâ elinde duran silaha baktı.

“Onu öldürdüğümü bilmiyordum,” dedi sessizce, gözleri çakmaktaşındaydı. “Yüzünü bile görmemiştim. Hâlâ da kim olduğunu bilmiyorum, gerçi tanıdığım biri olabilir; Snaketown küçük bir yerleşimdi bütün *ne rononkwe*leri tanıyorum.” Birden fark etti ki, ölenin kim olduğunu sormak aklına hiç gelmemişti. Nedeni belliydi; bilmek istemediği için sormamıştı.

“*Ne rononkwe*?” diye tekrarladı Bree.

“Erkekler… savaşçılar… yiğitler. Onlar kendilerine böyle diyor.” Mohawk dilindeki bu sözcükler dilinde tuhaf durmuştu; yabancı, ama aynı zamanda da tanıdık. Bree’nin yüzündeki sakınan ifadeyi görebiliyordu ve söylediklerinin kulağına tuhaf geldiğini biliyordu; birinin yabancı bir sözcüğü dikkatle kullanması gibi değildi bu, babasının zaman zaman Galce konuşmasını hatırlatmıştı Bree’ye.

Roger, elindeki tüfeğe sanki daha önce hiç silah görmemiş gibi baktı. Bree’ye bakmasa da yaklaştığını hissetmişti. Hâlâ çekingendi ama artık daha uzlaşmacıydı.

“Bu konuda… üzgün müsün?”

“Hayır,” dedi Roger aniden, Bree’ye baktı. “Yani… evet, böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Ama yaptığım için hayır, değilim.” Sözcüklerini vurgulamadan konuşuyordu ve sözlerinin doğru -ve rahatlamış- olmasına şaşırmıştı. Bree’ye söylediği gibi pişman olmuştu ama buradaki suçun bir gölgenin ölümüyle, her kimse, hiçbir alakası yoktu. Snaketown’da bir köleydi ve bazılarının akrabası olmasına rağmen Mohawklar’dan kimseye karşı bir sevgi beslemiyordu. Onu öldürmek istememişti, yalnızca kendini korumuştu. Bir daha olsa, yine aynı şeyi yapardı.

Aslına bakılırsa küçük bir suç etkeni vardı -ölümü nasıl bu kadar kolay umursamaz oluşu. Uzun evlerinin etrafındaki ateşlerin etrafında şarkılar söyleyip ölülerinin hikâyelerini anlatmışlar, hatıralarını canlı tutmuşlar, diğer nesillere aktarmak için isimlendirmişler ve kahramanlıklarını anlatıp durmuşlardı. Tıpkı İskoçların yaptıkları gibi. Birden Toplantı’daki büyük ateşin karşısında oturmuş, yüzü alev alev parlayan, adamlarını isimleriyle ve soylarıyla çağıran James Fraser aklına geldi. *Yanımda dur, şakıyan Roger, Jeremiah MacKenzie’nin oğlu.* Belki de Murray, Mohawkları o kadar da ilginç bulmamıştı.

Yine de ölen kimliği belirsiz adamın isminden ve yaşamından mahrum bırakılmış gibi hissediyor, kendini korumak için olayı unutarak onu yok etmeye çalışıyor, bu ölüm hiç olmamış gibi davranıyordu. Ve bunun yanlış olduğunu düşünüyordu.

Bree’nin yüzü hareketsizdi ama donuk değildi; gözlerini şefkatle Roger’ınkilere çevirmişti. Roger gözlerini elindeki namluya dikmişti. İs lekeli parmakları metalin üzerinde yağlı yuvarlak izler bırakmıştı; Bree uzanıp tüfeği aldı, gömleğinin kenarıyla lekeleri sildi.

Roger hiçbir şey yapmadan karısını izledi; kirli parmaklarını pantolonuna sürerek temizledi.

“Sence… eğer birini öldürmek zorundaysan, bu kasten olmaz mı?”

Bree cevap vermedi, dudaklarını hafifçe büküp bıraktı.

“Eğer birini bununla vuruyorsan Roger, bu kasten yapılmıştır,” dedi sakince. Roger’a baktı. Roger, şefkat zannettiği bu şeyin aslında öfkeli bir sessizlik olduğunu fark etti. Tıpkı yanan bir kütükten çıkan küçük mavi alevler gibi.

“Eğer birini vurman gerekirse Roger, bunu kasten yapmanı isterim.”

On iki atıştan sonra, en azından altı denemede bir kez odun parçalarını vurabilmişti. İnat edip bu sayıyı yükseltecekti ama Bree, Roger’ın tüfeği her kaldırışında ön kol kaslarının titremeye başladığını görmüştü. Şimdi yorgunluktan daha da çok ıskalayacaktı ve bu da ona hiç iyi gelmezdi.

Ya da Bree’ye. Göğüsleri iyice süt dolmuş, acımaya başlamıştı. Bu konuda hemen bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Gidip bir şeyler yiyelim,” dedi Bree, son atıştan sonra kocasının elinden tüfeği alıp gülümseyerek. “Açlıktan ölüyorum.”

Atış yapma, fişek doldurma, hedef koyma gibi işler ikisini de terletmişti ama kış kapıdaydı ve hava soğuktu; çok soğuktu. Bree eğreltiotlarının üzerinde yattığı için çok pişmandı. Ama güneş sıcaktı. Bree öngörülü davranmış, çantasında iki eski püskü yorgan ve öğle yemeği getirmişti.

Roger sessizdi fakat bu sessizlik tehlikeli değildi. Bree, koyu kirpiklerini önüne eğmiş, peynirden dilimler kesen kocasının uzun parmaklarını ve işbilir görüntüsünü hayranlıkla seyretti. Parmakları ince ve hızlıydı. İşine odaklanmış, kibar ağzını da hafifçe sıkmıştı. Bir damla ter elmacık kemiklerinin esmer kıvrımından süzülüp, kulağının önüne doğru aktı.

Bree, Roger’ın söyledikleriyle ne yapacağından emin değildi. Yine de her ne kadar Mohawklarla yaşadıklarını duymaktan hoşlanmamış da olsa, Roger’ın bunları söylemiş olmasının iyi bir şey olduğunu biliyordu. Roger için de Bree için de zor bir zamandı -yalnızdı, hamileydi, Roger’ın ya da anne-babasının geri döneceğinden şüpheliydi. Roger’ın uzattığı peyniri aldı, parmaklarını parmaklarına sürdü, arkasına yaslanıp Roger’ın onu öpmesine

izin verdi.

Roger, Bree'yi öptükten sonra yerine oturdu. Gözlerindeki gölgeler uzaklaşmış, yerlerini yeşil bir ışıltıya bırakmıştı.

"Pizza," dedi Roger.

Bree göz kırpıp güldü. Bu onların arasındaki oyunlardan biriydi; geçen çağdan, bir önceki çağdan -ya da sonraki çağdan, zamanı nasıl gördüğünüze bağlı- özledikleri şeyleri sırayla düşünüyorlardı.

"Kola," dedi Bree hızla. "Belki pizza yapabilirim ama kola olmadan pizza neye yarar ki?"

"Pizzanın yanında bira bence harika," dedi Roger. "Bira içebiliriz ama Lizzie'nin ev yapımı birasıyla MacEwan'ın Lager birası aynı değil. Gerçekten pizza yapabileceğine inanıyor musun?"

"Yapamamam için bir neden göremiyorum." Bree kaşlarını çatarak peynirinden ısırıklar aldı. "Bu olmaz…" Sarımsı peyniri sallayıp ağzına attı. "…fazla baharatlı. Ama bence…" Durup peyniri çiğneyip yuttu, ardından elma şarabından büyük bir yudum aldı.

"Bu pizzayla çok iyi gider." Deri şişeyi indirip dudaklarında kalan yarı alkollü son tatlı damlaları yaladı. "Ama belki koyun peyniri daha iyi olur. Babam son Salem'e gidişinde getirmişti. Biraz daha getirmesini söylerim ve nasıl eridiğine bakarım."

Kısık gözlerle parlak güneşe bakıp hesaplamalar yaptı.

"Annemde bir sürü kurutulmuş domates ve tonlarca sarımsak var. Fesleğeni olduğunu da biliyorum. Keklikotu var mı, bilmiyorum. O olmasa da olur. Ekmek kabuğu da lazım. Un, su ve domuz yağı kolay."

Roger gülüp, içi jambon ve Bayan Bug'ın turşusuyla dolu olan bir parça ekmek uzattı.

"Pizza Kolonilere nasıl geldi?" dedi, elma şarabı şişesini kaldırıp selam verdi. "İnsanlar her zaman insanlığın büyük icatlarının kökenini merak etmişlerdir; artık biliyoruz!"

Konuşması sakindi ama sesinde tuhaf bir şey vardı. Gözlerini Bree'nin gözlerine dikti.

"Belki de biliyoruzdur," dedi Bree bir süre sonra yumuşak bir ses tonuyla. "Hiç düşündün mü neden buradayız?"

“Elbette.” Gözleri şimdi daha da yeşildi ama hâlâ parlaktı. “Sen de mi düşündün?”

Bree başıyla onaylayıp, ekmekten ve jambondan bir ısırık aldı. Soğanla karışık turşu tadı ağzında tatlı ve keskin bir tat bıraktı. Elbette bunu düşünmüşlerdi. Bree de, Roger da, annesi de. Taşların arasından bu geçişin kesinlikle bir anlamı vardı. Olmalıydı. Artık… anne ve babası savaştan ve çatışmadan çok az konuşuyorlardı. Onların söyledikleri çok az şeyden -ve kendi okuduğu çok şeyden- çıkardığı sonuç, bu tür şeylerin bazen ne kadar tesadüfî ve amaçsız olduğuydu. Bazen bir gölge oluşurdu ve ölüm isimsiz bir şekilde karanlıkta yatardı.

Roger ekmeğinin son parçasını parmaklarının arasında ufalayıp birkaç metre uzağa fırlattı. Bir kuş alçalıp ekmeği gagalamaya başladı. Saniyeler içinde bir kuş sürüsü ağaçların arasından fırlayıp şakırdama hızında kırıntıları silip süpürdü. Roger gerindi, içini çekti, yorgana geri uzandı.

“Peki,” dedi, “eğer bir gün anlarsan, bana da anlatırsın, değil mi?”

Kalp atışlarıyla Bree’nin göğüsleri ürperiyordu; göğüs kafesinin altında artık güvende değildi. Küçük elektriklenmeler göğüs uçlarını büzmüştü. Jem’i düşünmeye cesaret edemiyordu; onun en küçük izi, hemen sütünün akmasına neden olurdu.

Bu konuda fazla düşünmesine fırsat kalmadan av gömleğini çıkardı.

Roger’ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Keten bağcıklarındaki düğümü çözdü, çıplak göğüslerinde soğuk rüzgârın dokunuşunu hissetti. Elleriyle göğüslerini kavrayıp ağırlığın çoğaldığını, sızlamaya başladığını hissetti.

“Buraya gel,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, gözlerini Roger’a dikerek. “Acele et. Sana ihtiyacım var.”

Yarı çıplak vücutları yırtık pırtık yorganın altında birbirine rahatça geçmişti. Uykuluydular ve kurumaya başlayan süt yüzünden üstleri başları yapış yapış olmuştu. Kavuşmalarının sıcaklığı hâlâ etraflarındaydı.

Başlarının üzerindeki boş dallardan akan güneş ışınları Bree’nin kapalı göz kapaklarının ardında siyah dalgalar oluşturuyor, sanki koyu kırmızı bir denize tepeden bakıyormuş, siyah volkanik kumun değişip ayaklarına dolandığını görerek kan sıcağı suda yürüyormuş hissi yaratıyordu.

Roger uyanık mıydı? Uyuyup uyumadığına bakmak için başını çevirmemiş ya da gözlerini açmamıştı ama kalbinin yavaş ve miskin atışıyla, kendi kanından kocasının kanına bir mesaj iletmeye çalışmıştı. *Orada mısın?* diye

sordu sessizce. Sorunun göğsünden yükselip koluna doğru uzandığını hissetti; arzu, kanından geçip kolundan avuçlarına doğru uzanıyor, oradan da parmaklarına ulaşıyormuş ve Roger'ın tenine değdikçe de sanki teninin içinde gizlenen bir başka ten varmış gibi hissediyordu.

İlkinde hiçbir şey olmadı. Roger'ın nefes alış verişlerini hissedebiliyordu, yavaş ve düzenliydi.

Kendini ve Roger'ı birer denizanası olarak hayal etti. Açık seçik görebiliyordu; iki saydam vücut, ay kadar parlak, damarlar hipnotik bir ahenkle atıyor, gelgitle birbirlerine yanaşmış, birbirlerine yavaşça dokunuyordu…

Roger, Bree'nin avucuna öyle hafifçe dokundu ki sanki parmakları birer yüzgeç, birer tüydü.

Buradayım, dedi. *Ya sen?*

Bree avcunu kapadı, Roger onun üzerine çıktı.

Yılın sonları olduğu için, hava erkenden kararmıştı. En uzun gecenin yaşanmasına henüz bir ay vardı ama öğleden sonradan itibaren güneş Black Dağı'nın yokuşundan alçalmaya çoktan başlamış, gölgeleri doğuya, eve doğru yol aldıklarında önlerinde uzanmıştı.

Silahı Bree taşıyordu; bugünlük talim bitmişti. Avlanmadıkları sırada bile önüne bir av çıksaydı, bu fırsatı asla kaçırmazdı. Öldürdüğü sincap çoktan temizlenmiş ve çantasındaki yerini almıştı. Ama sebzeli bir yahni için pek yeterli bir çeşni değildi. Birkaç tane daha olsaydı çok iyi olurdu. Ya da keseli bir sıçan olsaydı, diye hayalini kurdu.

Keseli sıçanların alışkanlıklarından pek emin değildi; kış uykusuna yatıyor olabilirlerdi ve eğer öyleyse çoktan gitmişlerdi. Ayılar hâlâ hareketlilerdi; yol üzerinde kurumaya yüz tutmuş birkaç iz ve sarı bir sıvının sızdığı bir çam ağacının üzerinde çizikler görmüştü. Ayı iyi bir avdı ama ne ayı peşine düşmek, ne de kendilerine saldırmadığı sürece ayıyı vurma riskine girmek istiyordu. Ayının saldırması da pek olası değildi. Eğer ayıları rahat bırakırsan, onlar da genelde seni rahat bırakırlardı; iki babası da böyle söylemişti ve Bree bunun harika bir öğüt olduğunu düşünmüştü.

Bir bıldırcın sürüsü, yakınlardaki bir çalılıktan patlayan şarapnel parçaları gibi fırladı. Bree aniden kafasını eğdi, yüreği ağzına gelmişti.

"Bunlar yenir, değil mi?" Roger, kaybolmaktaki son gri-beyaz kuşu gösterdi. Roger'ın kendisi kadar şaşırmadığını fark edince Bree'nin canı

sıkılmıştı.

“Evet,” dedi gafil avlanmaktan hoşnutsuz bir şekilde. “İstediğin tek şey yastık doldurmak için tüy değilse, onları tüfekle vuramazsın. Kuş vurmak için özel yapılmış bir av tüfeği kullanmalısın. Çifteye benzer.”

“Biliyorum,” dedi kısaca.

Huzurlu ruh halleri sona ermişti ve Bree’nin konuşası yoktu. Göğüsleri yeniden şişmeye başlıyordu, eve dönüp Jemmy’yi bulma zamanıydı.

Aklındaki ezilmiş eğreltiotunun keskin kokusunu, üzerine çıkan Roger’ın çıplak omuzlarına yansıyan güneş ışığını, sütünün Roger’ın göğsüne ince damlalar halinde sıçramasını, vücutları birleştikçe kayganlaşmasını, ısınmasını, soğumasını aklından Jemmy’nin düşüncesiyle istemeye istemeye de olsa uzaklaştırıp, adımlarını hızlandırdı.

Derin bir nefes aldı. Roger’ın kısık bir sesle güldüğünü duydu.

“Ha?” Bree kafasını çevirdi, Roger önlerindeki yolu işaret etti. Yürüdükçe beraber hareket etmeye başlamışlardı. Onları bağlayan yer çekimi gücünü fark etmiyorlardı. Gölgeleri tepeye ulaşmıştı. Sanki önlerinde dört bacaklı tuhaf bir örümcek yürüyormuş gibi, kafa kafaya vermiş ilerliyorlardı.

Roger elini Bree’nin beline doladı. Başını Bree’nin başına yanaştırdı ve gölge tek vücut oldu.

“Güzel bir gündü, değil mi?” diye sordu sakince.

“Evet, öyleydi,” dedi Bree, gülümsedi. Daha fazla konuşacaktı ama ağaç dallarının arasından bir ses duyup aniden geri çekildi.

Roger, “Ne- ” diye konuşmaya başlamıştı ki Bree dudaklarına parmağını koyarak onu susturdu. Kırmızı meşe ağacına doğru sürünürken peşinden gelmesini işaret etti.

Gördüğü, koca bir meşe ağacının altına dökülen yapraklardan ve meşe palamutlarından oluşan örtüye kışı geçirmek için yuvalanan bir yabani hindi sürüsüydü. Akşam güneşi yabani hindilerin göğsündeki yanardönerli tüyleri aydınlatarak batıyordu. Böylelikle kuşlar, kasvetli siyah tüyleri hareket ettikçe küçük gökkuşaklarına dönüşüyordu.

Bree silahı çoktan doldurmuştu ama ağızotunu henüz koymamıştı. Gözlerini kuşlardan kaçırdı ve kemerindeki barut matarasını aldı. Roger, Bree’nin yanına çömelip oturdu, koku peşindeki bir av köpeğine benziyordu. Bree, Roger’ı dirseğiyle dürttü, tek kaşını kaldırıp davetkâr bir şekilde silahı ona

doğrulttu. Hindiler artık yalnızca yirmi metre kadar uzaklarındaydılar ve en küçükleri bile futbol topu büyüklüğündeydi.

Roger tereddütlüydü ama Bree, Roger'ın denemek için can attığını gözlerinden okuyabiliyordu. Bree silahı Roger'ın ellerine sıkı sıkı bırakıp çalılıkların arasındaki boşluğu işaret etti.

Roger dikkatle tüfeği kaldırdı, bir noktaya odaklanmaya çalıştı. Bree henüz çömelmiş bir pozisyonda atış yapmayı ona öğretmemişti ve Roger da akıllı davranıp bunu yapmaya kalkışmadı. Bunun yerine aşağı ateş edecek de olsa ayağa kalktı. Roger en iyi hangisini vurabileceği konusunda tereddüt ettiği için kararını sürekli değiştirip bir kuştan diğerine geçerken, uzun namlu da sallanıp durmaya başlamıştı. Bree parmaklarını sıkıp yumruk yaptı, hangi kuşu vurması gerektiğini söylemek ve tetiği çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Roger'ın derin bir nefes alıp tuttuğunu hissetti. Sonra üç şey öyle çabuk oldu ki sanki hepsi aynı anda meydana gelmiş hissi yarattı. Silah gürültülü bir *çat* sesiyle patladı, ağacın altında kümelenen meşe yaprakları uçuştu, korkudan aklı karışan on beş yabani hindi histerik sesler çıkararak tıpkı bir futbol takımı gibi üzerlerine uçmaya başladılar.

Hindiler çalıya vardıklarında Roger'ı görüp, kanatlarına deli gibi çırparak uçan futbol topları gibi gökyüzüne doğru yükseldiler. Roger üç santim üstünden uçan hindiye çarpmamak için kafasını eğmişti ki göğsüne çarpan başka bir hindiyi fark etti. Geriye doğru sendeledi. Hindi omuzlarından yukarı doğru atik bir şekilde tırmanıp pençeleriyle Roger'ın ensesini tırmalayarak uçup gitti.

Silah havada uçtu. Brianna yakalayıp kemerindeki kutudan fişek çıkardı. Tam tüfeğini doldururken son hindi de Roger'a doğru koşmaya başlamıştı. Hindi Bree'yi görünce yolunu değiştirdi ama sonunda ikisinin arasında sıkışıp imdat çığlıkları atmaya başladı.

Bree hindinin etrafında dönerken hayvan birden havalandı. Bree parlak gökyüzünde uçuşmaya başlayan hindiyi gözüne kestirip kuyruk tüylerini havaya uçurdu. Hayvan kömür torbası gibi düşüp gürültüyle kırk metre uzağa düştü.

Bree bir an hareketsiz kaldı, sonra yavaşça tüfeği indirdi. Roger ağzı açık bir şekilde Bree'ye bakıyor, gömleğini ensesindeki kanlı tırmıklara bastırıyordu. Bree biraz zayıf bir şekilde gülümsedi, tüfeğin ahşap kabzasını tutan ellerinin terlediğini, kalbinin gecikmiş bir tepkiyle attığını hissediyordu.

"Tanrım," dedi Roger. Bu durum onu derinden etkilemişti. "Şans olamaz,

değil mi?”

“Yani… belki biraz,” dedi Bree, mütevazı olmaya çalışarak. Ama olamadı. Yüzünde bir gülümsemenin çiçeklendiğini hissetti. “Belki yarısı.”

Bree yeniden silahını temizlemeye koyulduğunda Roger ona bir ödül vermek için oradan uzaklaştı. Geri döndüğünde elinde yaklaşık beş kiloluk, boynu kıvrılmış ve deli gibi kanayan bir kuş vardı.

“Şuna baksana,” dedi Roger. Kanının akması için hayvanı kendinden bir kol mesafesi kadar uzaklaştırıp siğilli çıplak kafasındaki canlı renkleri ve gerdanında sallanan kırmızı ibiği hayranlıkla seyretti. “Tabağımdaki ceviz ve kızarmış patatesle servis edilen kızarmış hindileri saymazsak, böylesini daha önceden hiç görmemiştim.”

Büyük bir saygıyla bakışlarını hindiden Bree’ye çevirdi, başıyla silahı işaret etti.

“Harika bir atıştı Bree.”

Bree yanaklarının zevkten kızardığını hissetti. Kendini, “Ah, Tanrım, hiç önemi yok,” dememek için zor tutup, kuru kuru bir “Teşekkürler” ile konuyu geçiştirdi.

Eve doğru yol almaya başladılar. Roger hâlâ kanayan kuşu vücudundan hafifçe uzaklaştırarak taşıyordu.

“Üstelik uzun zamandır atış yapmıyordun,” dedi Roger. Hayranlığı hâlâ geçmemişti. “Altı ay olmuş mudur?”

Bree, Roger’ın hüneriyle ilgili yaptığı tahmini süreyi indirmek istemedi, kahkaha atıp, omuzlarını silkti ve gerçek yine de dudaklarından dökülüverdi.

“Altı sene falan oldu. Hatta on sene.”

“Gerçekten mi?”

“Babam -Frank- bana atış yapmayı on bir ya da on iki yaşımdayken öğretmişti. On üç yaşımdayken yirmi iki kalibrelik bir silah vermişti ve on beş yaşıma geldiğimde de ara ara beni havaya attığı hedefleri vurmam için talime götürüyor ya da sonbaharda hafta sonları güvercin ve bıldırcın avlamaya götürüyordu.”

Roger ilgiyle Bree’ye baktı.

“Sana avlanmayı Jamie öğretti sanmıştım; Frank Randall’ın avcı olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Yani,” dedi Bree yavaşça. “Öyle miydi, ben de bilmiyorum.”

Sorgulayan bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

“Ah, yani nasıl ateş edeceğini biliyordu,” dedi Bree. “İkinci Dünya Savaşı boyunca orduda görev almıştı. Ama kendi kendine pek atış yapmazdı; sadece bana göstermiş ve seyretmişti. Aslında bir silahı bile yoktu.”

“Tuhaf.”

“Değil mi?” Bree Roger’a yaklaştı, omzunu dürtünce gölgeleri yeniden birleşti; şimdi omzunda bir tüfek ve elinde kanlı bir baş taşıyan iki başlı bir canavarı andırıyorlardı. “Bunu merak ettim,” dedi Bree, kayıtsız bir şekilde. “Bana o -mektuptan ve tüm bunlardan bahsettikten sonra yani, Toplantı’dayken.”

Roger, Bree’ye sert bir bakış attı.

“Neyi merak ettin?”

Bree derin bir nefes aldı, keten iplerin göğüslerine battığını hissetti.

“At binmeyen ve ateş etmeyen bir adamın kızının tüm bunları yapabildiğini görme zahmetine neden katlandığını merak ettim. Yani, böyle bir şey yapmanın kızlar arasında yaygın olduğunu pek söylenemez.” Bree gülmeye çalıştı. “En azından Boston’da.”

Bir süre etrafta dökülen yaprakların üzerinde yürüyen ayaklarının çıkardığı hışırtılar haricinde hiçbir ses duyulmadı.

“Tanrım,” dedi Roger en sonunda, sakin bir ses tonuyla. “Jamie Fraser’ı arıyordu. Mektubunda böyle söylemiş.”

“Ve bir Jamie Fraser buldu. Bunu da söylemiş. Yalnızca onun doğru Jamie Fraser olup olmadığını bilmiyoruz.” Yılanlara basmamak için gözlerini çizmelerine dikti. Ormanda Kuzey Amerika’ya has zehirli yılanlar ve çıngıraklı yılanlar vardı; kayaların ya da güneşli kütüklerin üzerinde güneşlenirken ara sıra görmüştü.

Roger başını kaldırıp derin bir nefes aldı.

“Evet. Yani şimdi Frank’in başka ne bulmuş olabileceğini mi merak ediyorsun?”

Bree gözlerini ayaklarından ayırmadan başını salladı.

“Belki beni bulmuştur,” dedi sakince. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. “Belki taşlara geri döneceğimi biliyordu. Ama biliyorduysa da, bana

söylemedi.”

Roger durdu, elini Bree’nin omzuna koyup yüzünü kendisine doğru çevirdi.

“Belki de bunu hiç bilemedi,” dedi Roger sert bir biçimde. “Fraser’ı öğrendiğin takdirde, bunu yalnızca deneyebileceğini düşünmüştür. Ve eğer öğrendiysen ve gittiysen… o halde güvende olmanı istemiştir.” Roger çarpık bir biçimde gülümsedi. “Tıpkı senin benim güvende olmamı istediğin gibi. Değil mi?”

Bree derin bir iç çekti. Duydukları onu rahatlatmıştı. Frank Randall’ın onu sevdiğinden hiçbir zaman şüphelenmemişti. Şimdi de şüphelenmek istemiyordu.”

“Evet,” dedi Bree. Roger’ı öpmek için ayak parmaklarının üzerinde birkaç santim yükseldi.

“İyi o halde,” dedi Roger. Bree’nin göğsüne kibarca dokundu. Gömleğinde küçük bir ıslaklık vardı. “Jem acıkmıştır. Haydi, evde olmanın zamanı geldi.”

Tekrar yola koyulup dağdan aşağı, ceviz yapraklarının oluşturduğu altından denize doğru, sarmaş dolaş yürürken önlerinde oluşan gölgelerini izleyerek indiler.

“Sence- ” diye başladı Bree. Bir an tereddüt etti. Bir gölge söylenenleri duymak için diğerine doğru eğildi.

“Ian sence mutlu mudur?”

“Umarım öyledir,” diye cevapladı Roger. Kolunu Bree’ye sardı. “Eğer benimki gibi bir karısı varsa eminim mutludur.”

21 YİRMİ-YİRMİ

“Şimdi şunu sol gözünün üzerine tut ve net görebildiğin en küçük satırı oku.”

Roger tahta kaşığı sağ gözünün üzerine tutup sol gözünü kıstı, mutfak kapısına tutuşturduğum kâğıda odaklandı. Kapının hemen iç tarafındaki ön koridorda duruyordu. Bu koridor, evin içindeki altı metre uzunluğunda olan tek alandı.

“*Et tu Brute*?[36]” diye okudu. Kaşığı indirip kaşını kaldırarak bana baktı. “Daha önceden hiç metin yazılmış bir göz çizelgesi görmemiştim.

“Çizelgelerdeki ‘f, e, 5, z, t, d’nin hep çok sıkıcı olduklarını düşünmüşümdür,” dedim, kâğıdı çıkarıp döndürerek. “Diğer göz lütfen. Kolayca okuyabildiğin en küçük satır hangisi?”

Kaşığı ters çevirip gözlerini kısarak el yazısı -elimden geldiğince küçük yazmaya çalıştığım- beş satıra baktı ve üçüncüsünü yavaşça okuyabildi.”

“Soğan yeme. Bu nereden?”

“Shakespeare’den tabii ki,” dedim vurgulayarak. “ ‘Soğan da yeme sarımsak da, çünkü nefesimizin tatlı olması gerek.’ Okuyabildiğin en küçük cümle bu mu?”

Jamie’nin ifadesinin nazik bir şekilde değiştiğini gördüm. Brianna’yla birlikte tam Roger’ın arkasında, verandada durup, büyük bir ilgiyle olan biteni izliyorlardı. Sanki mektupları görmesini istiyormuş gibi yüzünde hafiften gergin bir ifade olan Brianna hafifçe Roger’a yaslanmıştı.

Jamie’nin ifadesinde ise hafif bir şaşkınlık, belirsiz bir acıma ve inkâr edilemez bir memnuniyet parıltısı vardı. Belli ki beşinci satırı okuyabiliyordu. ‘Onu onurlandırıyorum.’ Jül Sezar’dandı: ‘Yiğit olduğu için, onu onurlandırıyorum; hırslı olduğu için, onu öldürdüm.’

Jamie bakışlarımı üzerinde hissedince yüzündeki ifade kaybolup gitti. Anında her zamanki esrarengiz neşeli tavrını takındı. Gözlerimi kısıp, ‘beni kandıramazsın’ bakışımı attım. Jamie bakışlarını çevirdi, ağzının kenarı hafifçe titredi.

“Diğer satırlardan hiçbirini okuyamıyor musun?” Bree aniden Roger’a yaklaştı. Önce kâğıda, sonra yüreklendirici gözlerle ona baktı. Son iki satırı zorluk çekmeden okuyabildiği her halinden belliydi.

“Hayır,” dedi Roger. Bree istediği için gözlerini kontrol etmeme izin

verecekti ama buna mutlu olmadığı da gün gibi ortadaydı. Bir an önce kurtulmak için sabırsızlandığı kaşığı avucunun içine vurdu. “Başka bir şey var mı?”

“Birkaç küçük alıştırma,” dedim en yumuşak sesimle. “Buraya gel, buradaki ışık daha güçlü.” Elimi koluna koyup Roger’ı muayene odama doğru çekerken, Jamie ve Bree’ye sert bakışlar attım. “Brianna, neden gidip akşam yemeği için sofrayı kurmuyorsun? İşimiz uzun sürmez.”

Brianna bir an tereddüt etti fakat Jamie koluna dokunup kısık sesle ona bir şeyler söyledi. Bree başını sallayıp son kez alnını kırıştırarak Roger’a baktıktan sonra gitti. Jamie özür dilemek için omuzlarını silkip Bree’nin arkasından gitti.

Roger odamdaki dağınıklığın ortasında duruyor, uzaklarda av köpeklerinin havlamasını duyan bir ayıyı andırıyordu. Sinirli ve tetikte görünüyordu.

“Buna hiç gerek yok,” dedi ben kapıyı kapatırken. “Gayet güzel görüyorum. Yalnızca şimdilik iyi ateş edemiyorum. Bunun da gözlerimle hiçbir alakası yok.” Yine de kaçmaya

yeltenmiyordu. Sesinde kuşku sezinledim.

“Olduğunu düşünmüyorum,” dedim sevecen bir sesle. “Yine de hemencecik bir bakıvereyim… sadece merakımdan, gerçekten…” İstemeye istemeye de olsa oturtmayı başardım. Standart bir el fenerim de olmadığı için, mum yaktım.

Mumu yakınlaştırıp gözbebeklerinin büyüklüğüne baktım. Gözlerinin rengi harika, diye düşündüm; kesinlikle ela değil, çok parlak koyu bir yeşildi. Öyle koyuydu ki karanlıkta neredeyse simsiyah görünüyordu. Ama parlak ışıkta doğrudan bakıldığında da şaşırtıcı -zümrüt gibi- bir rengi vardı. Geilie Duncan’ı tanıyan ve onun parlak gri derinliklerindeki deliliği görenler için rahatsız edici bir görüntüydü. Roger’ın ondan yalnızca gözlerini miras almış olmasını umdum.

İstem dışı olarak gözünü kırptı, uzun siyah kirpikleri gözlerini kapayınca aklımdaki görüntü de kaybolup gitti. Bu gözler güzel ama sakindi. Ve her şeyden önemlisi, sağlıklıydı. Ben gülümseyince, o da anlamadan refleks olarak bana gülümsedi.

Işığı yüzünde bir yukarı, bir aşağı, sağa ve sola tutup ışığı takip etmesini istedim. Gözleri bir ileri bir geri hareket ederken oluşan değişiklikleri izledim. Bu egzersizi yaparken soru sormak gerekmediği için biraz rahatlamaya başladı. Bacaklarına geçirdiği parmaklarını biraz gevşetti.

“Çok iyi,” dedim, kısık ve yumuşak bir ses tonuyla. “Evet, çok iyi… yukarı bakar mısın lütfen? Evet, şimdi de aşağı, pencerenin yanındaki köşeye bak. Hmm, evet… Şimdi, yine bana bak. Parmağı mı görüyor musun? Güzel, şimdi sol gözünü kapa ve parmağımın kıpırdayıp kıpırdamadığını söyle. Hmm…”

Sonunda mumu söndürdüm, doğruldum, küçük bir iniltiyle sırtımı gerdim.

“Eee,” dedi Roger sakince, “karar nedir doktor? Gidip kendime beyaz bir değnek yaptırayım mı?” Sönen mumdan çıkan duman yığınını eliyle dağıtıp umursamaz görünmek için güzel bir girişimde bulundu. Omuzlarındaki hafif gerginlik ise bunu yalanlıyordu.

Güldüm.

“Hayır, bir süreliğine kör köpeğine ihtiyacın olmayacak, gözlüklere de. Gerçi hazır yeri gelmişken daha önceden hiç böyle bir göz çizelgesi görmediğini söyledin. Demek ki çizelgeler görmüşsün. Çocukken hiç gözlük taktın mı?”

Kaşlarını çatıp geçmişe bir göz attı.

“Evet, taktım,” dedi yavaşça. “Daha doğrusu…” Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. “…bir çift gözlüğüm vardı. İki, ya da üç. Yedi veya sekiz yaşımdayken sanırım. Ama başımı ağrıtıyorlardı. Ben de onları otobüste, okulda ya da nehrin kıyısındaki kayalarda bıraktım… bir saatten daha fazla taktığımı hatırlamıyorum. Üçüncü çifti de kaybettikten sonra babam pes etti.” Omuzlarını silkti. “Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman gözlüğe ihtiyacım varmış gibi hissetmedim.”

“İhtiyacın yoktu ama şimdi…”

Sesimdeki kinayeyi hissedip bana baktı.

“Ne?”

“Sol gözünde biraz miyop var ama sana zorluk çıkartacak kadar değil.” Gözlüklerin ağırlığını kendim hissediyormuşum gibi burnumun kemerine dokundum. “Dur tahmin edeyim, okuldayken hokeyde ve futbolda iyiydin ama teniste değildin.”

Bunu duyunca güldü. Gözlerinin kenarı kırıştı.

“Tenis mi? Inverness’ta bir gramer okulunda mı? Yumuşak İngiliz sporu derdik biz ona, eşcinsellerin oyunuydu. Ama demek istediğini anladım. Haklısın, futbolda iyiydim ama beysbolda pek de iyi sayılmazdım. Neden?”

“Çift göz mercekli bir görmen yok,” dedim. “Çocukken birinin bunu fark etmiş olması ve prizmatik lenslerle bunu düzeltmeye çalışmış olması büyük şans ama yedi ya da sekiz yaşına gelmiş olsaydın çok geç olabilirdi,” diye de ekledim, yüzündeki ifadesizliği görünce. “İşe yaraması için çok küçükken yapılması gerek, beş yaşına gelmeden.”

“Ben… çift göz mercekli görme mi? İki gözüm de görüyor, değil mi?” Şaşırmış görünüyordu. Tek gözünü kapatıp sanki el çizgilerinde bir cevap bulacakmış gibi önce bir avucuna, sonra diğerine baktı.

“Gözlerinde sorun yok,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Yalnızca birlikte görmüyorlar. Bu gerçekten çok sık rastlanan bir şey ve birçok kişi bunu fark etmiyor bile. Yalnızca herhangi bir nedenden dolayı bazı insanların beyni gözlerinin önüne gelen resimleri üç boyutlu bir resim olarak görmeyi hiçbir zaman öğrenmiyor.”

“Ben üç boyutlu görmüyor muyum?” Gözlerini sıkıca kısarak, sanki beni birden duvara yapıştırmak istiyormuş gibi baktı.

“Yani göz muayenesi için gereken aletlerim yok sayılır.” Yanıp biten mumu, tahta kaşığı, çizdiğim resimleri ve kullandığım birkaç çubuğu gösterdim. “Göz doktorluğu için eğitimim de yok. Ama mantıken eminim, evet.”

“Yapmak istediğin herhangi bir iş için mükemmel görüyorsun,” diyerek onu ikna ettim. “İyi ateş etmeyi de gayet öğrenebilirsin; ateş ederlerken gördüğüm erkeklerin çoğu tek gözlerini kapatıyorlar zaten. Ama hareket eden hedefleri vurmada güçlük çekebilirsin. Neyi hedeflediğini görebilirsin ama çift göz mercekli görme olmadan tam olarak nereyi vuracağını göremeyebilirsin.”

“Anladım,” dedi. “Yani bir kavga çıksa, tekme tokat girişmem daha iyi olur, öyle mi?”

“Benim İskoç çatışmalarındaki naçizane deneyimlerime göre,” dedim, “çoğu kavga zaten tekmeden tokattan öteye geçmiyor. Yalnızca amacın öldürmek olduğunda ok ya da silah kullanırsın ve bu durumda da genelde silah olarak bıçak tercih ediliyor. Jamie daha doğrusunu söyler.”

Bunu duyan Roger neşeyle güldü ama başka bir şey söylemedi. Ben günlük muayeneden kalan dağınıklığı toparlarken, Roger da sessizce oturup ona söylediklerimi düşünmeye başladı. Mutfaktan gelen tabak çanak seslerini, kızaran soğanların baştan çıkaran aromasıyla pişen yağın ve domuz jambonunun koridora dolan cızırtısını duyabiliyordum.

Bu hızlı bir yemek olacaktı; Bayan Bug milislerin yolculuğu için bütün gün hazırlık yapmakla meşgul olmuştu. Yine de Bayan Bug’ın en baştan savma

ziyafeti bile yenmeye değerdi.

Duvardan boğuk sesler duyuluyordu; Jemmy'nin ani ağlaması, Brianna'dan çıkan kısa bir bağırış, Lizzie'den gelen bir bağırış, sonra Bree ve Lizzie yemekle ilgilenirlerken belli ki bebeği oyalamaya çalışan Jamie'nin derinden çıkan sesi.

Roger da sesleri duymuştu, başını sesin geldiği yöne doğru çevirdiğini gördüm.

"Tam bir kadın," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Hem öldürebiliyor, hem pişirebiliyor. Bu da bu şartlar altında oldukça iyi bir şey," diye ekledi hüzünlü bir şekilde. "Görünüşe göre sofraya pek fazla et koyamayacağım."

"Saçma," dedim vurgulayarak. Kendisine acımasının önüne geçmek istiyordum. "Hayatımda bir şey vurup da masaya yemek getirmedim. Gerçekten bir şeyleri öldürmek zorunda hissediyorsan, bir sürü tavuk, kaz ve domuz var. O lanet dişi domuz bütün toprağı kazmadan önce onu yakalayabilirsen de yerel bir kahraman olursun."

Buruk da olsa, bu onu gülümsetmeye yetmişti.

"Domuzla ya da domuzsuz, kendime olan saygımı geri kazanacağımı düşünüyorum," dedi. "En kötü ihtimal keskin nişancılara…" Brianna'nın Jamie'yle yaptığı konuşmanın boğuk seslerinin geldiği duvara doğru baktı. "…sorunun ne olduğunu söylerim. Kibar davranırlar, tıpkı ayağı olmayan birine davrandıkları gibi."

Havanımı pamuklu çubukla temizlemem bittikten sonra gülüp dolaba koydum.

"Bree şu milis kuvvet olayı yüzünden senin için endişeleniyordu. Ama Jamie bir şey olmayacağını düşünüyor; birini vurma gereksinimi duyma şansın çok düşük. Üstelik avlanacak kuşlar çift göz mercekli görmüyorlar," diye ekledim sonradan. "Baykuşlar hariç. Atmacalar ve kartallar öyle göremezler; gözleri başlarının iki yanında. Bree'ye ve Jamie'ye atmaca gibi gözlerin olduğunu söylediğimi ilet."

Bunu duyunca kahkahayı patlattı. Sonra durup ceketinin eteklerindeki tozları silkti.

"Tamam, ileteceğim." Koridora açılan kapıyı tutarak geçmemi bekledi. Kapıya vardığımda kolumdan tutup beni durdurdu.

"Şu çift göz mercekli olayı," dedi, gözlerini işaret ederek. "Doğuştan mı?"

Başımla onayladım.

“Evet, bu hemen hemen kesin.”

Belli ki söylemek istediğini tam olarak ifade edememişti. Tereddüt etti.

“Bu… o halde kalıtımsal mı? Babam deniz kuvvetlerinde askerdi, bu rahatsızlık onda olmuş olamaz. Ama annem gözlük takardı. Boynunun etrafındaki bir zincire bağlıydı. Onunla oynadığımı hatırlıyorum. Bu göz rahatsızlığı bana ondan geçmiş olmalı yani.”

Dudaklarımı sıkıp kalıtımsal göz rahatsızlıklarıyla ilgili ne okuduğumu -ya da herhangi bir şey okuyup okumadığımı- hatırlamaya çalıştım. Ama aklıma somut bir şey gelmedi.

“Bilmiyorum,” dedim sonunda. “Olabilir. Ama olmayabilir de. Gerçekten bilmiyorum. Jemmy için mi endişelendin?”

“Ah.” Yüz hatlarında oluşan hüznü hemen dağıttı. Tuhaf bir şekilde gülümsedi, kapıyı açıp geçmemi bekledi.

“Hayır, endişelenmedim. Sadece düşündüm ki eğer kalıtımsal ve ufaklıkta da olabilirse… bunu bilmeliyim.”

Koridor sincap yahnisinin ve taze ekmeğin iştah kabartan kokularıyla dolmuştu. Açlıktan ölsem de sessizce durup Roger’a baktım.

“Onda olmasını hiç istemem,” dedi Roger aceleyle. Yüzümdeki ifadeyi anlamıştı. “Hem de hiç! Ama eğer- ” Başını çevirip yutkundu. “Bak, böyle düşündüğümü Bree’ye söyleme, lütfen.”

Hafifçe koluna dokundum.

“Bence bunu anlayışla karşılar.”

Bree’nin Jemmy’ye ‘Clementine’ şarkısını söylediği kapıya baktı.

“Anlayabilir,” dedi. “Ancak bu, duymak istediği anlamına gelmez.”

36 Sen de mi Brütüs?

22 ATEŞTEN HAÇ

Erkekler gitmişlerdi. Jamie, Roger, Bay Chisholm ve oğulları, MacLeod kardeşler… Hepsi arkalarında acele bir kahvaltının artıkları ve kapı eşiğindeki çamurlu çizme izlerinden başka bir iz bırakmadan, gün ağarmadan gitmişlerdi.

Jamie öyle sessiz hareket ederdi ki şafak sökmeden önceki karanlıkta giyinmek için kalktığında çok nadir uyanırdım. Genelde eğilip bana bir veda öpücüğü kondurur, kulağıma hızlı bir sevgi sözcüğü fısıldadıktan sonra rüyalarımda beni dokunuşu ve kokusuyla baş başa bırakırdı.

Beni bu sabah uyandırmamıştı.

Bu iş küçük Chisholmler'in ve MacLeodlar'ın şefkatli sorumluluğuna kalmıştı. Tam penceremin altında, şafak söker sökmez tiz sesleriyle kavgaya tutuşmuşlardı.

Bağırış çağırışları duyunca birden uyku sersemliğiyle kendimi hastanenin acil servisinde zannedip el yordamıyla sünger, oksijen, şırınga ve alkol aramaya başladım. Sonra nefes aldığımda etanol değil, is kokusu aldım. Sarı-mavi yorganı, mandalla asılmış giysilerin huzurlu sırasını, yarı açık panjurlardan sızan ışığın canlı ve duru banyosunu gördüğümde gözlerimi kırpıştırdım. Ev. Evdeydim, Tepe'de.

Birden aşağıda bir kapı açıldı ve gürültü aniden kesildi. Ardından boğuk bir kıkırdama duyuldu.

"Hmm!" dedi Bayan Bug'ın sesi. İsyancıları bozguna uğratmaktan oldukça memnun gibiydi. Kapı kapandığında aşağıdan gelen tahta ve metal sesleri günün koşturmacasının başladığını ilan etti.

Kısa bir süre sonra aşağıya indiğimde, Bayan Bug'ın aynı anda ekmek kızarttığını, kahve kaynattığını, yulaf lapası yaptığını ve erkeklerin bıraktıklarını temizlerken de söylenip durduğunu gördüm. Şikayetinin nedeni pislik değil -erkeklerden ne bekleyebilirdi ki?- Jamie'nin onu uyandırıp kahvaltı hazırlamasını söylememiş olmasıydı.

"Bunu nasıl yapabilir?" diye sordu, kızartma çatalını bana doğru uzatarak. "Onun gibi iyi ve büyük bir adam, misafirlere kahvaltı olarak süt ve bayat ekmek nasıl sunar?"

Kırıntılara ve pis çanaklara uykulu gözlerle baktıktan sonra, Jamie ve arkadaşlarının muhtemelen en az yirmi dört tane mısır ekmeği ve bütün bir somun tuzlu ekmeğin yanında yarım litre kadar taze tereyağı, bir kavanoz bal,

bir kâse üzüm ve sağılan ilk sütün tamamını tüketmiş oldukları kanaatine vardım.

“Açlıktan öleceğini sanmıyorum,” diye mırıldandım, nemli işaret parmağımla kırıntıları toplayarak. “Kahve hazır mı?”

Chisholmler’in ve MacLeodlar’ın büyük çocukları geceleyin paçavralara ya da battaniyelere sarınıp mutfaktaki ateşin yanında uyumuşlardı. Şimdi uyanmış, örtülerini yığın haline getirip dışarıya çıkmışlardı. Yemek kokusu eve dolmaya başladığında uyanıp giyinmeye ve bebekleriyle ilgilenmeye başlayan kadınların fısıltıları da duvarlardan ve aşağı kattan duyulmaya başladı. Dışarıdaki küçük suratlar aç karınlarıyla kapının köşesinden içeri bakıyorlardı.

“Pis patilerinizi yıkadınız mı küçük vahşiler?” diye sordu Bayan Bug. Masaya yulaf lapası kaşığı koydu. “Yıkadınızsa gelip oturun. Çamurlu ayaklarınızı silmeyi de unutmayın!”

Dakikalar içerisinde masanın etrafındaki tabureler dolmuştu. Bayan Chisholm, Bayan MacLeod ve Bayan Aberfeldy çocuklarının arasında esneyip gözlerini kırpıştırdılar, başlarını sallayıp ben ve birbirleriyle günaydınlaştılar. Oğlanların pasaklı saçlarını ya da küçük kızlarının yanağındaki is lekesini temizlemek için tükürükle ıslattıkları peçeteleri ya da başparmaklarını kullandılar.

Karşısında yemek yemek için açılan on iki ağzı gören Bayan Bug, ocak ile masa arasında adeta mekik dokudu. Bir o yana bir bu yana koşuşturduğunu görünce, önceki hayatında onun bir kuş olduğunu düşündüm.

Bir elinde kocaman pişmemiş bir salamla kahve fincanlarını doldurmak için bir anlığına durduğunda, “Jamie’yi çıkarken gördün mü?” diye sordum.

“Hayır, görmedim.” Başını olumsuz bir şekilde salladı. “Şafak sökmeden büyük oğlumun uyandığını duydum. Ama sadece dışarı çıkıp tuvalete gireceğini sandım. Gürültü yapıp beni uyandırmak istemez. Ancak geri gelmedi ve ben uyandığımda hepsi gitmişti.”

Gözünün ucuyla altı yaşındaki MacLeod’un parmaklarını reçel kavanozuna soktuğunu görüp, sosisle onu durdurmayı başardı.

“Belki de avlanmaya gitmişlerdir,” dedi Bayan Aberfeldy utangaç bir tavırla. Bir yandan da dizlerine oturttuğu küçük kızına yulaf ezmesi yediriyordu. On dokuz yaşında ya var ya yoktu. Kendisinden daha büyük olan diğer kadınlardan çekindiği için nadiren konuşurdu.

“Ev inşa etmek için arazi ve odun peşinde olsalar daha iyi olur,” dedi Bayan MacLeod, bebeğini omzuna yaslayıp sırtını sıvazlarken. Yüzüne düşen gri saç telini geriye atıp bana bakarak buruk bir şekilde gülümsedi. “Bayan Fraser, bunun sizin misafirperverliğinizle hiçbir alakası yok. Ama kışı size ayak bağı olarak geçirmek istemem. Geordie! Kız kardeşinin saçlarını bırak yoksa pişman olursun!”

Sabahın bu saatinde afyonum henüz patlamış sayılmazdı. Gülümseyip kibarca anlaşılmaz bir şeyler geveledim. Ben de evimde fazladan beş on kişi olsun istemiyordum ama bunun mümkün olup olmadığından da emin değildim.

Vali’nin mektubu oldukça açıktı; taşradaki bütün sağlam erkekler milis birliklerine katılmak ve Aralık ortasında Salisbury’ye gitmek zorundaydılar. Ev kurmak için çok az zaman kalmıştı. Yine de Jamie’nin izdihamı rahatlatmak için bir planı olmasını umdum; kedi Adso muayene odamdaki bir dolabın içinde uzun süre yaşayacak gibiydi ve mutfaktaki manzara Hieronymous Bosch’un tablolarını andırıyordu.

En azından bu kadar çok vücut olunca mutfaktaki soğuk kırılmıştı, artık sıcak ve gürültülüydü. İçeride üç değil, dört genç anne olduğunu fark etmemin üzerinden epey bir zaman geçmişti.

“Neredeydiniz?” diye sordum, kızımı koltuğun bir ucunda battaniyenin altında pasaklı bir şekilde oturmuş görmenin şaşkınlığı içinde.

Bree uykulu gözlerini kırpıştırıp, azimli bir konsantrasyonla annesinin memesini emen Jemmy’yi besliyordu.

“Gecenin bir yarısı Müllerler geldi ve kapımızı çaldılar,” dedi esneyerek. “Sekiz kişiydiler. Pek İngilizce konuşmuyorlardı ama sanırım onları babamın yolladığını söylediler.”

“Gerçekten mi?” Küçük Chisholm’u bertaraf ederek uzanıp bir dilim üzümlü kek aldım. “Hâlâ oradalar mı?”

“Teşekkürler anne.” Uzattığım keki aldı. “Evet. Babam gelip hava daha karanlıkken Roger’ı yatağından çıkarttı. Ama henüz Müllerler’e ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Roger gittiğinde büyük ve ihtiyar bir Müller ‘*Bitte, Mädel*[37]’ diyerek yanıma yattı.” Bree’nin yanakları kızardı. “Ben de kalkıp buraya geleyim dedim.”

“Ah,” dedim, gülümsememi engellemeye çalışarak. “O Gerhard’dır.” Fazlasıyla pratik zekâlı olan ihtiyar çiftçi, yatakta yer varken sert ahşap döşemeye uzanmamak için herhangi bir sebep bulamamıştır.

“Bence de öyle,” dedi belli belirsiz bir şekilde, ağzında kek vardı. “Herhalde zararsızdır ama öyle bile olsa…”

“Sana zarar veremez,” dedim, onunla aynı fikirdeydim. Gerhard Müller, Tepe ile Salem’deki Moravia bölgesinde yaşayan geniş bir Alman ailesinin reisiydi. Yetmişlerinin sonundaydı ama kesinlikle zararsızdı.

Jamie’nin Gerhard’ın ahırındaki kapıya çivilenmiş kafa derilerini tasvir edişini hatırlatıp yavaş yavaş ağzımdakini çiğnedim. Üzerinde rüzgârda uçları uçuşan uzun ipeksi siyah.

Saçlar olan kadın kafa derileri. Canlı şeyler gibi, demişti, hatırladıkça yüzünü buruşturmuştu, tahtaya çivilenmiş kuşlar gibi. Kan lekeleriyle dolu beyaz olanını Gerhard bir bezin içine sarıp getirmişti. Hayır, zararsız değildi. Yutkundum. Kekin boğazımda kuruduğunu hissettim.

“Zararlı ya da değil, acıkacaklar,” dedi Bayan Chisholm. Eğilip bir eliyle mısırdan yapılmış oyuncak bebeği, ıslak bebek bezini ve kıpırdanan çocuğunu tutarken, diğer elini kahvesini almak için boş bırakmayı her nasılsa, başardı. “Almanlar yemek kokusunu alıp kapıya dadanmadan şunları toplasak iyi olur.”

“Onlara yiyecek herhangi bir şey kaldı mı?” dedim, etleri odun dumanıyla tütsülediğimiz ambarda ne kadar jambon kaldığını hatırlamak için hafızamı zorladım. İki haftalık misafirperverlik sonunda stoklarımız alarm seviyesine inmişti.

“Elbette var,” dedi Bayan Bug alelacele. Bir yandan da sosisleri dilimliyor, dilimleri de cızırdayan tavaya atıyordu. “Önce şunları bitireyim, sonra kahvaltı için yollarsın, *a muirninn*.[38]”

Spatulasıyla sekiz yaşlarındaki kızın başına dokundu. “Kilere koşup bana bir önlük dolusu patates getir. Almanlar patatesi sever.”

Yulaf ezmemi bitirip yıkamak için kâseleri toplamaya başladığımda, Bayan Bug elinde süpürgeyle çocukları ve döküntüleri arka kapıdan süpürüyor, bir yandan da yardımcı aşçı olarak kullandığı Lizzie’ye ve Bayan Aberfeldy’ye -adı Ruth’tu- emirler yağdırıyordu.

“Yardım edeyim…” diye sakince söze başlamıştım ki Bayan Bug başını sallayıp süpürgesiyle beni kovalamak için küçük hareketler yaptı.

“Aklından bile geçirmeyin Bayan Fraser!” dedi. “Eminim yeterince işin olacak. Şimdi o pis çizmelerinizle benim güzel ve temiz mutfağıma girmeyin! Dışarı, dışarı çıkın ve içeriye adımınızı atmayı düşünmeden önce onları bir

güzel temizleyin!”

Gerhard Müller oğulları ve yeğenleriyle birlikte girişte adeta apışıp kalmıştı. Gerhard’ın ya kendisinden en az otuz santim uzun olmasına ya da İngilizce bilmiyor olmasına ifrit olan Bayan Bug, yüzünü buruşturup süpürgeyle Gerhard’ın çizmelerini şiddetle dürttü.

Mullerler’i selamlayarak karşıladıktan sonra kaçma şansını değerlendirip oradan uzaklaştım.

Evdeki kalabalıktan sakınmaya çalışarak kendimi dışarı atıp keşif yapmak için barakalara gittim. Durum korktuğum kadar vahim değildi; her ne kadar Bayan Bug’ın müsrifliğine biraz ket vurması gerektiği halde, titiz yönetimimiz sayesinde kışı geçirmek için yeterince erzakımız vardı.

Etleri tütsülediğimiz ambardaki altı jambon dışında, dört tuzlanmış domuz sırtı, bir tane yarım sırt, kurutulmuş geyik eti ve bir de daha yeni avladığımız hindinin yarısı vardı. Yukarı baktığımda isten kararan, tütsülenmiş, kurutulmuş balıkların büyük ve çirkin çiçeklerin yaprakları gibi istiflenmesiyle dumanaltı olan alçak çatıdan ışık sızdığını gördüm. On varil tuzlanmış balık ve dört varil de tuzlanmış domuz vardı. Bir taş çanak domuz yağı parçası, küçük bir taş kâse ince domuz pastırması dilimi, bir ince dilim de beyin… bu konuda şüphelerim vardı.

Jamie’nin yorumuna göre bunu Müller kadınlarından birinin talimatlarına göre yapmıştım ama daha önceden hiç beyin görmemiştim ve böyle görünmesi gerektiğinden pek emin değildim. Kapağı kaldırıp dikkatle kokladım. Kokusu gayet yerindeydi; sarımsak ve karabiber tanesiyle hafifçe baharatlandırılmıştı ve hiç bozulmuş gibi kokmuyordu. Gıda zehirlenmesinden ölmeyeceksek de bunu ilk olarak denemesi için Gerhard Müller’i çağırmayı düşünüyordum.

“O yaşlı canavara evin içindeki varlığına nasıl tahammül edebiliyorsun?” diye sormuştu Marsali, Gerhard ve oğulları birkaç ay önce Tepe’ye geldiklerinde. Kızılderili kadınların hikâyesini Fergus’tan duymuştu ve Almanlardan tiksinmeye başlamıştı.

“Ne yapmamı istiyorsun peki?” diye sordu Jamie bunun üzerine, kaşığını kâsesinden hafifçe kaldırarak. “Müllerler’in hepsini öldürüp -çünkü eğer Gerhard’ı öldürürsem, diğerlerini de öldürmem gerekir- saçlarını ahırıma mı çivileyeyim?” diyerek beklenmedik bir tepki verdi.

Marsali alnını kırıştırdı. Bu konuda şaka kaldıracak halde değildi.

“Öyle değil belki,” dedi. “Fakat onları evine alıyor, onlara dostlarınmış gibi

davranıyorsun!” Kaşlarını çatarak bakışlarını Jamie’den bana çevirdi. “Öldürdüğü kadınlar?”

Jamie’yle bakışıp hafifçe omzumu silktim. Jamie bir an durup aklını toplarken bir yandan da yavaşça çorbasını içmeye devam etti. Sonra kaşığı bırakıp Marsali’ye baktı.

“Gerhard’ın yaptığı korkunç bir şey,” dedi kısaca. “Ama bu onun için bir intikam meselesi, başka türlü bunu yapamazdı. Ondan intikam alsam her şey düzelecek miydi?”

“*Non,*” diye cevapladı Fergus kesin bir dille. Marsali’nin daha fazla bir şey söylemesini engellemek için elini koluna koydu. Gülümseyerek ona baktı. “Tabii ki Fransızlar intikama inanmazlar.”

“Belki bazı Fransızlar inanmıyorlardır,” diye mırıldandım St. Germain kontunu düşünerek.

Marsali bu kadar çabuk pes edecek değildi.

“Hmm,” dedi. “Yani senin dostların olmadıklarını mı söylüyorsun?” Jamie’nin kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını görüp asıl söylemek istediğini vurguladı. “Öldürülen kadınlar. Peki ya onlar senin ailen olsaydı? Ya beni, Lizzie’yi ve Brianna’yı öldürseydi mesela?”

“Bu,” dedi Jamie, “söylemek istediğim şey. Onlar Gerhard’ın ailesiydi.” Yarım kalan çorbasını bırakıp masadan kalktı. “Bitti mi Fergus?”

Fergus kaşını kaldırıp kâsesini kafasına dikerken, uzun esmer boynundaki Adem elması bir inip bir kalktı.

“*Oui,*” dedi, ağzını koluna silerek. Kalkıp Marsali’nin başını okşadıktan sonra yakasına düşen saçlarını geriye attı. “Meraklanma *chérie*, intikama inanmasam bile, eğer biri saçının teline zarar verecek olursa, yemin ederim testislerinden tütün kesesi yaparım. Baban da çoraplarıyla bağırsaklarını düğümler.”

Marsali öfkeli bir şekilde gülümseyip ofladıktan sonra Fergus’ın eline vurdu. Sonrasında Gerhard Müller hakkında daha fazla konuşulmamıştı.

Ağır beyin çanağını kaldırıp eve döndüğümde unutmamak için tütsüleme ambarının kapısına koydum. Gerhard’ın oğlu Frederick’in babasıyla birlikte gelip gelmediğini merak ettim -muhtemelen öyleydi; çocuk yirmi yaşından küçüktü, heyecan vaat eden bir şeyden geri kalmak isteyeceği bir yaş değildi. Frederick’in genç karısı Petronella ve bebeği kızamıktan öldülerse de Gerhard bunun nedeninin Tuscarora Kızılderilisinin ailesini lanetlemesi olarak

görüyordu.

Frederick kendine yeni bir eş bulmuş muydu? Merak etmiştim. Bu çok muhtemeldi. bulamadıysa da… yeni kiracılar arasında iki genç kız vardı. Belki Jamie'nin planları arasında onlara acilen koca bulmak da vardır? Bir de Lizzie vardı tabii…

Mısır ambarının dörtte üçünden fazlası doluydu ama dışarıda da insanı endişelendirecek kadar çok fare dışkısı vardı. Adso hızla büyüyordu. Belki de yeterince hızlı değildi; henüz ortalama bir kedi boyundaydı. Un miktarı biraz daha azdı, yalnızca sekiz çuval. Değirmende daha fazla olması lazımdı; bunu Jamie'ye sormalıydım.

Pirinç ve kuru fasulye çuvalları, cevizler, tereyağları ve karacevizler. Kurutulmuş balkabağı yığınları, yulaf ve iri taneli mısır unu çuvalları ve galon galon elma şırası ile elma sirkesi. Bir çanak tuzlu tereyağı, bir çanak taze tereyağı, bir çuval böğürtlen ve bir çuval kuş üzümü karşılığında aldığım bir sepet keçi peyniri topları. Diğer taneli meyveler üzümlerle birlikte itinayla kurutulmuş ya da saklama kavanozlarına konmuş ve çocukların talan edebilme ihtimallerinden -umarım- uzak bir şekilde kilerdeki yerlerini almışlardı.

Bal. Dudaklarımı bükerek durdum. Neredeyse yirmi galon arındırılmış balım ve kovanlarımdan topladığım ve saf hale getirilip balmumundan mumlara dönüştürülmeyi bekleyen dört büyük taş kavanoz bal peteğim vardı. Hepsi ayılardan korunmak için ahır olarak kullanılan duvarlarla çevrili mağarada tutuluyordu. Ne var ki ahırdaki inekleri ve domuzları beslemek isteyen çocukların yarattığı tehlike hâlâ devam ediyordu. Henüz yapış yapış bir parmak ya da surat görmemiştim ama yine de önlem almakta fayda vardı.

Et, hububat ve küçük süt ürünlerine bakarsak, bu kış kimse açlıktan ölmeyeceğe benziyordu. Biraz rahatlamıştım ama vitamin eksikliği yine de önemli bir sorundu. Kestane ağaçlarına baktım, dalları artık tamamen çıplaktı. Toprakta hâlâ bir sürü turp ve kabağım olmasına rağmen, taze yeşillik görmeyeli en azından bir dört ay olmuştu.

Ana kilerdeki erzak stoku oldukça rahatlatıcıydı. İçerisi patateslerin toprak kokusu, soğan ve sarımsakların acı tadı ve besleyici turpların hafif kokusuyla dolmuştu. Gördüğüm kadarıyla üzerleri çocukların ayak izleriyle dolan iki büyük elma fıçısı arka tarafta duruyordu.

Yukarı baktım. Devasa yaban üzümü yığınları kirişlere asılarak kurumaya bırakılmıştı. Üzümler hâlâ oradaydılar ama daha alçak, daha ulaşılabilir olan dallar çırılçıplak kalmışlardı. O halde belki de iskorbütün yayılmasından

korkmamalıydım.

Eve doğru yürürken Jamie ve milisleri için ne kadar erzak yollamam gerektiğini, karıları ve çocukları için ise geriye ne kadar erzak kaldığını hesap etmeye çalışıyordum. Bunun Jamie'nin ne kadar adam alacağına ve o adamların yanlarında ne getireceklerine bağlı olduğunu söylemek imkânsızdı. O albay olarak atanmıştı; birliğindeki adamları beslemek öncelikle onun sorumluluğundaydı ve -eğer geri dönerse- Kurul'un onayıyla masraf iadesi yapılmalıydı.

Daha fazlasını bilmeyi tüm kalbimle istemem ilk değildi. Kurul'un işlevsel bir kuruluş olmasına daha ne kadar vardı?

Brianna kaşlarını çatıp derin düşüncelere dalmış bir halde, kuyunun orada bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu.

"Boru," dedi bir şeye hazırlık yapar gibi. "İnsanlar metal borular yapıyorlar mı? Romalılar yapıyorlardı ama- "

"Paris'te ve Edinburgh'ta çatıdaki yağmur sularını boşaltmak için kullanıldığını görmüştüm," dedim. "Demek ki var. Kolonilerde görüp görmediğime emin değilim gerçi. Eğer varsa da kesin çok pahalıdır." At nalı gibi çok basit şeylerin dışında, bakır, pirinç ve kurşun gibi mallar bütün hırdavatlar gibi Britanya'dan ithal edilmek zorundaydı.

"Hmm. En azından ne olduğunu biliyorlar." Gözlerini kısıp kuyu ile ev arasındaki eğimli alanı hesapladı, sonra başını sallayıp iç çekti. "Sanırım bir pompa yapabilirim. Eve su getirmek başka bir şey." Aniden esneyip gözlerini kırpıştırdı. Güneş ışığına maruz kalan gözleri yaşarmıştı. "Tanrım, çok yorgunum, düşünemiyorum. Jemmy bütün gece mızıldandı ve tam sızmıştı ki Müllerler geldi. Hiç uyuyamadım."

"O hissi hatırlıyorum," dedim anlayışla ve gülümsedim.

"Çok huysuz bir bebek miydim?" diye sordu Brianna gülümseyerek.

"Çok," dedim, eve dönerek. "Seninki nerede?"

"Şeyle- "

Brianna aniden durup kolumu tuttu.

"Bu- " dedi. "Bu da nesi?"

Bakmak için arkama döndüğümde şaşkınlıktan mideme kramplar girdi.

"Ne olduğu gün gibi ortada," dedim, yavaşça ona doğru yürüyerek.

“Sorulması gereken soru… Neden?”

Bu bir haçtı. Kurumuş çam dallarının sürgünleri kesilip iple birbirlerine bağlanarak yapılmıştı. Avlunun kenarına, evi koruyan büyük mavi ladinin yanına toprağa sıkıca saplanmıştı.

İki metre boyundaydı, kolları ince ama sertti. Kocaman ya da çok dikkat çekici değildi, sessiz varlığı avluya, tıpkı bir tapınağın kiliseye hükmetmesi gibi hükmediyordu. Aynı zamandı bu haçın etkisi ne saygın, ne de koruyucu görünüyordu. Aslında daha çok şeytani denebilirdi.

“Diriliş toplantısı falan mı yapıyoruz?” Espri yapmaya çalışan Brianna’nın dudakları titredi. Haç beni ettiği kadar onu da huzursuz etmişti.

“Öyle bir şey duymadım.” Yavaşça etrafında yürüyüp hacı tepeden tırnağa inceledim. Bunu Jamie yapmıştı, işçiliğin kalitesinden anlamıştım. Kolları dümdüz ve simetrikti, titizlikle işlenmiş, uçları sivriltilmişti. İstavroz düzgünce dikey olarak iliştirilmiş, ip ise gemici düğümüyle çapraz bir şekilde bağlanmıştı.

“Belki de babam kendi dinini kuruyordur.” Brianna şaşırmıştı; o da işçiliğin kime ait olduğunu anlamıştı.

Bayan Bug birden evin köşesinde ellerinde tavuk yemiyle dolu bir kâseyle belirdi. Bizi görünce durdu, ağzı açık kaldı. İçgüdüsel olarak kendimi saldırıya hazırladım, Brianna’nın kıs kıs güldüğünü duydum.

“Ah, işte buradasınız hanımefendi! Ben de tam Lizzie’ye o canavarların üst ve alt katları birbirine katmalarının ne kadar ayıp olduğundan bahsediyordum. Üstelik pislikleri evin her yanına dağılmış durumda. Sizin odanızda bile var. Lizzie de bana dedi ki- ”

“Benim muayene odamda mı? Ne? Nerede? Ne yaptılar?” Haçı unutup eve doğru hızla koştum. Bayan Bug konuşmaya hâlâ devam ediyordu.

“İki tanesini küçük mavi şişelerinizle ve bir elmayla oynarlarken yakaladım. Kulaklarını o kadar sert çektim ki eminim hâlâ çınlıyorlardır. Pis yaratıklar.”

“Ekmeğim!” Ana koridora ulaşmıştım. Muayene odamın kapısını açtığımda, son penisilin deneylerimi yaptığım tezgâh da dahil olmak üzere her şeyin pırıl pırıl olduğunu gördüm. Tamamen boştu ve meşe ağacından yüzeyi bol suyla yıkanmıştı.

“Çok pisti,” dedi Bayan Bug arkamdaki koridordan. Büyük bir ciddiyetle dudaklarını sıktı. “Pis! Küflenmiş, masmavi olmuş ve- ”

Derin bir nefes aldım, onu boğazlamamak için ellerimi göğsümde birleştirdim.

Boş masayı görmemek için odanın kapısını kapadım, küçük İskoç kadınına döndüm.

“Bayan Bug,” dedim, sesime büyük bir çabayla hakim olarak, “yardımlarınıza ne kadar teşekkür etsem azdır ama ben sizden- ”

Ön kapı açıldı ve yanımdaki duvara çarptı.

“Seni yaşlı sefil! Ne hakla çocuklarıma elini sürersin!”

Arkama döndüğümde Bayan Chisholm’le burun buruna geldim. Yüzü öfkeden kızarmıştı, elinde bir süpürge vardı. Yanaklarında gözyaşlarının izi duran iki kırmızı suratlı çocuk eteklerine yapışmıştı. Beni tamamen görmezden geldi, diğer tarafımdaki holde durup kirpi gibi küçülüp dikleşen Bayan Bug’a odaklanmıştı.

“Sen ve senin o değerli çocukların!” Bayan Bug kızgınlıkla haykırdı. “Eğer onları biraz olsun umursasaydın, onları adam gibi yetiştirir, yanlışla doğruyu ayırt etmeyi öğretir, maymunlar gibi şamata yapıp pisliklerini etrafa yaymalarını, tavan arasından kapı önüne kadar her yeri talan etmelerini ve yapış yapış parmaklarını her yere sürmelerini engellerdin!”

“Bakın Bayan Bug, onların- ” Barışı sağlama girişimim Chisholmler’in üç çocuğunun çığlıkları ve Bayan Chisholm’ün daha da yüksek sesle bağırmasıyla kesildi.

“Sen kim oluyorsun da benim çocuklarıma hırsız diyorsun, seni yaşlı bunak!” İncinen anne süpürgeyi tehditkâr bir şekilde Bayan Bug’a doğru salladı. Ben de ikisini ayırmak için aralarına girdim.

“Bayan Chisholm,” dedim, ortamı sakinleştirmek için elimi kaldırarak. “Margaret. Eminim- ”

“Kimim ben?” Bayan Bug görünür bir şekilde tıpkı bir hamur gibi kabarmıştı. “Kimim ben? Ben Tanrı’dan korkan bir kadın ve Hıristiyan bir ruhum! Sen kimsin de kendinden büyüklerle bu şekilde konuşuyorsun? Sen ve senin kıçında donu olmayan şeytani kabilen!”

“Bayan Bug!” diye bağırdım, ona doğru dönerek. “Bu şekilde- ”

Bayan Chisholm verecek bir cevap bulmakla uğraşmaya zahmet etmeyip onun yerine süpürgesiyle saldırıya geçti. Beni geçip arkamdaki Bayan Bug’a ulaşamaması için kollarımı iki yana açtım; Bayan Bug’a vurma girişimi

engellenince, omzumun üstünden dürtmeye, süpürgesini vahşi bir şekilde yaşlı kadına batırmaya başladı.

“Dilenciler!” diye bağırdı olanca gücüyle. “Çapulcular! Çingeneler!”

“Bayan Chisholm! Bayan Bug!” Adeta yalvarıyordum ama ikisi de oralı olmuyordu.

“*Kittock! Mislearnit pilsh*!” diye bağırdı Bayan Chisholm süpürgesiyle deli gibi vurarak. Çocuklar bağırıp çağırıyorlardı ve Bayan Chisholm -balık etli bir kadındı- sert bir şekilde ayak parmaklarıma bastı.

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Gözlerimden alev saçarak Bayan Chisholm’ün üstüne yürüdüm. Geri çekilip süpürgeyi bıraktı.

“Ha! Seni arsız orospu! Sen ve- ”

Arkamda bağırışan Bayan Bug birden susuvermişti. Arkama döndüğümde eve koşup mutfaktan içeri girip ufak tefek olan Bayan Bug’ın bir eliyle ağzını kapatırken, diğer eliyle de olay yerinden dışarı sürükleyen Brianna’yı gördüm. Bayan Bug küçük ayaklarıyla vahşi tekmeler savuruyor, Bree’nin elinin üzerinden gözlerini kocaman açmış bakıyordu. Bree gözlerini devirerek bana baktı, esirini sürükleyerek mutfak kapısından içeri girdi.

Bayan Chisholm’le konuşmak için arkama döndüğümde gri eteğinin koridorun köşesini döndüğünü gördüm. Çocuğunun ağlaması ise uzaktan gelen bir siren sesini andırıyordu. Süpürge ayağımın dibindeydi. Elime alıp muayene odama gittim, kapıyı da arkamdan kapattım.

Gözlerimi kapadım, ellerimi boş tezgâhta gezdirdim. Aniden mantıksız bir şekilde bir şeylere vurma isteği hissetmiştim. Ve bunu yaptım. Yumruğumla tezgâha vurdum. Sonra yeniden ve yeniden avucumla vurup durdum. O kadar sağlam bir şekilde yapılmıştı ki, yumruklarım neredeyse hiç ses çıkarmadı. Nefes nefese durdum.

Bayan Bug’ın yaptığı hiç hoş değildi. Bayan Chisholm’ın kavgacılığı da öyle. O ve küçük veletleri er ya da geç bu evden gideceklerdi. Bunun bir an önce olmasını umut ediyordum.

Kalp atışlarım normale dönmeye başlamıştı ama öfkemin dikenleri hâlâ kurdeşen gibi tenime batıyordu. Eşyalarıma ne Bayan Bug’ın, ne de çocukların önemli bir zarar vermediğinden emin olmak için dolabımı açıp içine baktım.

Her şey yolundaydı. Bütün cam şişeler mücevher gibi parlatılmıştı -güneş ışığında mavi, yeşil kristal parıltıları parlıyordu- her biri yerli yerine konmuş

ve yazılı etiketleri öne çevrilmişti. Kurutulmuş otların sisli yüzleri tozdan arındırılmış, çivilerine dikkatle geri asılmıştı.

Derlenip toparlanan ilaçların görüntüsü beni sakinleştirmişti. Bit önleyici merhemin durduğu kavanoza dokundum. Torbaların, kavanozların ve şişelerin sayısı karşısında oldukça mutlu olmuştum.

Alkol lambası, alkol şişesi, mikroskop, büyük ampütasyon testeresi, plaster kutusu, dikiş ipliği kavanozu, sargı bezi paketi -her şey askeri bir düzenle dizilmiş, talim yapan bir çavuşun gözetimi altındaki uyumsuz acemi asker sıraları gibi hizaya sokulmuştu. Bayan Bug'ın bazı kusurları olabilirdi, ama ev işlerindeki marifetini kabul etmek zorundaydım.

Dolapta dokunulmamış olan tek şey, Toscaroralı bir şaman olan Nayawenne'in verdiği küçük deri bir tılsımdı; dolabın bir köşesinde eğri bir şekilde duruyordu. Bayan Bug'ın buna dokunmamış olmasını ilginç bulmuştum; üzerindeki kuzgun ve ağaçkakan tüyleriyle Kızılderili işi olduğu anlaşılsa da ne olduğunu hiç sormamıştı. Kolonilerde bir yıldan az bir süre ve yaban hayatta bir aydan fazla geçiren Bayan Bug, bütün Kızılderili eşyalarına oldukça şüpheli yaklaşıyordu.

Küllü sabunun kokusu, tıpkı bir kâhyanın hayaleti gibi sitemkâr bir şekilde havada asılıp kalmıştı. Onu suçlayamayacağımı düşündüm; küflü ekmek, çürümüş kavun ve pelteye dönmüş elma dilimleri benim için bir araştırma maddesi olabilirdi ama Bayan Bug için temizlik tanrısına yöneltilmiş hesaplı bir saldırıdan başka bir şey değildi.

İç çekip dolabı kapamadan önce küllü sabunun ve çürük elmaların hayaletlerine bir de kuru lavanta parfümü ve filiskin kokusu ekledim. Daha önceden de birçok kez deneysel ilaçlarımı kaybettiğim olmuştu. Bu seferki deneyimde ne çok ilerlemiştim, ne de karmaşık bir işti. Yerine yenisini yapmam yarım saatten fazla zamanımı almazdı. Yeni ekmek parçaları ve diğer numuneleri ekleyecektim. Ama yine de yapmayacaktım; yeteri kadar zamanım yoktu. Jamie milislerini toplamaya başlıyordu; birkaç gün içinde Vali Tryon'a katılmak için Salisbury'ye gideceklerdi. Ben de kesinlikle onlara eşlik etmek istiyordum.

Birden aklıma deneyi bitirmek için yeterince zamanım olmadığı gelmişti. Yakında gideceğimizi biliyordum; hemencecik büyüyecek bile olsa, toplamak, kurutmak ve saflaştırmak için yeterince zamanım olmayacaktı. Bunu biliyordum ve yine de yaptım, planlarıma uydum, rutinime devam ettim. Hayat sanki öngörülebilir bir şeymiş gibi, sanki günlerimin akışını hiçbir şey tehdit edemezmiş gibi. Sanki harekete geçmek gerçekleşmesine

yetermiş gibi.

“Sen gerçekten bir aptalsın *Beauchamp*,” diye söylendim, bir tutam kıvırcık saçı kulağımın arkasına atarken. Dışarı çıkıp muayene odamın kapısını arkamdan sıkıca kapattım, Bayan Bug ve Bayan Chisholm arasında barışı sağlamaya gittim.

Evdeki barış yüzeysel olarak sağlanmıştı ama huzursuzluk kendini hâlâ hissettiriyordu. Kadınlar ağızlarını sıkı sıkı kapatıp kendilerini işlerine vermişlerdi; sabır taşı Lizzie bile çocuklardan birinin basamaklara süt döktüğünü görünce, “Of!” diye bağırmıştı.

Dışarıda sanki fırtına öncesi sessizlik vardı. Barakalar ve ev arasında mekik dokurken Roan Dağı’na, gökyüzüne doğru baktım. Aslında fırtına bulutlarını görmeyi bekliyor gibiydim ama gökyüzünde hâlâ sonbaharın son günlerinin parlak maviliği vardı.

Kafam çok karışıktı, aklımı toparlayamıyordum. Bir sürü işe koşuşturup durmuştum. Kilerdeki soğanların, sahanlıktaki bir kâse fasulyenin kabuklarını soyma işlemim yarım kalmıştı, sandalyedeki yırtık pantolonun da üzerinde iğneleri unutmuştum. Yine yeniden kendimi amaçsızca bahçede oradan oraya dolanıp dururken buldum.

Haçın yanından her geçtiğimde sanki son geçişimden beri ortadan kaybolmuş olmasını ya da üstüne açıklayıcı bir not iliştirilmesini umut eder gibi kafamı kaldırıp haça bakıyordum. *Iesus Nazarenus Rex ludaeorum* değilse de bir şey yazmalıydı. Çam ağacından yapılmış iki sıradan tahta birbirlerine bir iple bağlanmıştı. Başka bir şey yoktu. Elbette bir haç her zaman daha fazlasıydı.

Diğer herkesin de kafası benimki kadar karışıktı. Bayan Chisholm’le yaşadığı tartışma yüzünden küçük düşen Bayan Bug yemek hazırlamayı reddedip odasına çekilmişti. Tedavi etmemi istemese de başının ağrıdığı çok belliydi. Normalde yemek yapmaktan anlayan Lizzie güveci yaktı ve ocağın üstündeki meşe ağacından yapılmış kirişleri siyah duman lekeleri kapladı.

Müllerler yanlarında büyük bir fıçı bira getirmişler, kahvaltıdan sonra Brianna’nın barakasına çekilmişlerdi. Görünüşe göre orada kendilerini gayet güzel bir şekilde eğlendiriyorlardı.

Ekmek kabarmayı kesinlikle reddediyordu. Jemmy’nin yeni bir dişi çıkmaya başlamıştı. Acı çekiyor, çığlık atıyor, çığlık atıyor, çığlık atıyordu. Susmak bilmez ciyaklamaları, ben de dahil olmak üzere herkesin asabını bozmuştu. Bree’ye bebeği sesinin gelmeyeceği bir yere götürmesini

söylemeyi çok istiyordum ama göz altlarında derin yorgunluk halkalarını görmüş, cesaret edememiştim. Kendi çocuğunun ardı kesilmeyen tepinmeleriyle sınanan Bayan Chisholm'ün böyle bir şeyden çekinmemişti.

"Tanrı aşkına, neden çocuğu kendi barakana götürmüyorsun?" diye söylendi. "Bunu duymak zorunda değiliz!"

Bree tehlikeli bir şekilde gözlerini kıstı.

"Senin," dedi dişlerinin arasından, "iki büyük oğlun barakamda oturup Almanlarla içiyor. Onları rahatsız etmek istemem!"

Bayan Chisholm'ün yüzü kıpkırmızı oldu. Konuşmasına fırsat kalmadan hızlıca öne atılıp bebeği Bree'nin kollarından aldım.

"Ben onunla biraz yürüyüş yapayım, olur mu?" dedim, Jem'i omzuma yaslayarak. "Biraz temiz hava alsam iyi olacak. Sen de yukarı çıkıp benim yatağıma uzansana tatlım?" dedim Bree'ye. "Biraz yorgun görünüyorsun."

Dudağının kenarı titriyordu. "Teşekkürler anne." Jemmy'nin sıcak ve nemli yanağını öpüp merdiven boşluğuna doğru seğirtti.

Bayan Chisholm, Bree'nin arkasından kaşlarını çatarak bakarken benim bakışlarımı hissedip öksürdü, sonra dikiş kutumu mahvetmekle meşgul olan üç yaşındaki ikizlerine seslendi.

Mutfağın sıcak ve duman altı havasından sonra dışarıdaki soğuk hava çok iyi gelmişti. Jemmy de ağlayıp sızlanmaya devam etse de yine de sakinleşmiş sayılırdı. Sıcak ve ıslak yüzünü boynuma sürüp şalımı vahşi bir şekilde çiğnemeye başladı.

Yavaşça bir ileri bir geri yürüyor, nazikçe Jemmy'nin sırtını okşayıp "Lilibuleero Marşı"nı söylüyordum. Jemmy'nin huysuzluğuna rağmen bu yaptığımı oldukça rahatlatıcı bulmuştum. Sonuçta bir tek o vardı ve o da konuşamıyordu.

"Sen de erkeksin," dedim, yün şapkasını kafasını süsleyen yumuşak ve parlak tüylerinden aşağı kadar çekerken. "Cinsiyetine has kusurların var ama böyle dalaşmak bunlardan biri değil."

Bree, Marsali, Lizzie ve hatta Bayan Bug'a bakacak olursam, erkeklerle anlaşmanın çok daha kolay olduğunu söyleyebilirim. Ortodoksluktan uzak bir şekilde eğitilmem -Amcam Lamb ve onun İranlı uşağı Firuz tarafından büyütülmüştüm- savaştaki deneyimlerim ya da yalnızca kendi alışılmadık kişiliğim yüzünden mi bilmiyorum ama erkekleri rahatlatıcı bir şekilde mantıklı -birkaç çarpıcı istisna dışında- ve memnun edici bir şekilde dolaysız

buluyordum.

Arkama dönüp eve baktım. Alaçamların ve kestane ağaçlarının arasında huzurlu görünüyordu. Zarifçe orantılanmış, sağlam inşa edilmişti. Pencerelerden birinde bir yüz göründü. Dilini, yanaklarını ve burnunu cama yapıştırdı. Soğuk ve temiz havanın içinde tiz kadın sesleri ve gürültüler duydum.

“Hmm,” dedim.

Bir iki hafta, yirmi ya da otuz tıraşsız pis erkeğin arasında yaşama düşüncesi inkâr edilemez bir çekicilik yaratmıştı. Eğer bu yerde uyumak demekse…

“Her hayata biraz yağmur yağar,” dedim Jammy’ye içimi çekerek. “Ama galiba sen bunu şimdi öğreniyorsun, değil mi zavallıcık?”

“Nnnnn!” dedi, dişinin çıkarken yarattığı acıdan kaçmak için dizlerini acı dolu bir şekilde göğsüme bastırıp tortop oldu. Daha rahat etmesi için onu kalçamın üzerine doğru yerleştirip çiğnemesi için işaret parmağımı uzattım. Diş etleri sert ve şişikti; yeni dişin geldiği hassas noktayı hissedebiliyordum. Yumru olmuştu ve sıcaktı. Evin içinden gelen çığlık sesinin ardından bağrışmalar ve koşan ayak sesleri duyuldu.

“Biliyor musun,” dedi sohbet eder gibi, “bence biraz viski iyi gelir. Sence?” Parmağımı çekip Jemmy’yi omzuma yasladım. Eğilip haçın ve büyük kırmızı bir alaçamın altından geçtim. Tam o sırada evin kapısı açıldı ve Bayan Bug’ın kulak tırmalayan sesi buz gibi havada trampet sesi gibi çınladı.

Viski açıklığına daha çok uzun bir yol vardı ama umursamadım. Ormanın içi çok sessizdi. Jemmy sonunda uykuya dalmış, kollarımda küçük bir kum torbası gibi ağır ve miskin bir şekilde yatıyordu.

Yılın son günleriydi ve yapraklarını döken ağaçların dalları çıplak kalmıştı; yol, insanın bileklerine kadar gelen çıtırdayan kahverengi-sarı yaprakların oluşturduğu bir halıyla kaplanmıştı. Akçaağaçların tohumları rüzgârda uçuşuyor, kanatlarının fısıltısıyla eteğime değiyorlardı. Gökyüzünden bir kuzgun geçti. Öyle hızla ve kaba bir şekilde bağırdı ki bebek kollarımda kıpırdanmaya başladı.

“Sus,” dedim sarılarak. “Bir şey yok canım, yalnızca bir kuş.”

Kuzguna bakarken bir başka kuş sesi daha duydum. Bunlar uğursuz kuşlardı ya da İskoçya’nın batıl inançları böyle söylüyordu. Bir kuzgun değişime delaletti; iki kuzgun şans demekti; üç kuzgun ise hastalığa. Bu tür kavramları aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım ama Nayawenne kuzgunun benim

rehberim, ruhani hayvanım olduğunu söylemişti ve ben ne zaman siyah gölgeler başımın üstünden geçse ürperdim.

Jemmy kıpırdanıp mızmızlandı. Sonra yeniden sessizliğe gömüldü. Biraz okşayıp tırmanmaya devam ettim. Dağın tepelerine doğru yavaş yavaş ilerlerken, Jemmy'nin rehber hayvanının ne olabileceğini düşündüm.

Seni hayvanın ruhu seçer, demişti Nawayenne, sen onu seçemezsin. İşaretlere ve belirtilere dikkat etmeli, hayvanının sana kendini göstermesini beklemelisin. Ian'ın hayvanı kurttu; Jamie'nin ayıydı ya da Tuscarora öyle söylemişti. O sıra eğer kişi kır faresi ya da bok böceği gibi berbat hayvanlar tarafından seçilirse ne yapmalı diye sormak istemiş, ne var ki kibarlıktan soramamıştım.

Yalnızca bir kuzgun. Artık görünmese de sesini hâlâ duyabiliyordum. Ama arkamdaki köknarlardan yankılanmadı. Değişim işareti.

Rüzgârın ve kalbimin derinden gelen sesini dinleyerek yavaş yavaş tırmandım. Bu mevsimde değişim havanın kendisinde vardı. Olgunluğun ve ölümün kokusu esintide, kışın nefesi ise soğuğun içindeydi. Dönüşen toprağın ritmi, beklenen soğuğu da beraberinde getirmişti; vücut ve akıl bu değişimi bilgiyle ve barışla karşıladı. Yaklaşan değişimler farklıydı ve ruhu rahatsız edecek gibiydi.

Eve baktım; yüksekliği yüzünden yalnızca çatının köşesini ve bacadan tüten dumanı görebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" dedim usulca. Jemmy'nin örgü şapkasının içindeki başı yuvarlak ve sıcaktı. "Burada mı yaşayacaksın? Çocukların da mı öyle?"

Diğerinden çok daha farklı bir hayat olacaktı. Eğer Brianna onu geri götürmek şansını taşlarda denerse, çocuğun kaderi burada yazılmayacaktı. Bunu düşünmüş müydü? Merak ettim. Burada kalmayı yalnızca kendi için değil, onun için de mi seçmişti? Savaşı ve cehaleti, hastalığı ve tehlikeyi seçmiş, her şeyi riske atmıştı. Bunun doğru karar olup olmadığından tam olarak emin değildim fakat bu kararı ben vermemiştim.

Yine de çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağının önceden kestirilemeyeceğini düşünüyordum. Bir çocuğun doğumunun insanın hayatını nasıl ele geçirdiğini ve yüreğini nasıl sızlattığını hiçbir akıl bilemezdi.

"İyi bir şey de var," dedim Jemmy'ye. "Aklı başında hiç kimse bunu yapmaz."

İçimdeki huzursuzluk bitmiş, rüzgârın ve yapraksız ormanın dinginliğiyle

rahatlamıştı. ‘Viski açıklığı’ diye adlandırdığımız yer, yoldan uzaktı. Jamie, Tepe’nin üst kısımlarındaki yokuşları ancak günlerce arayıp taradıktan sonra isteklerine uyacak bir nokta bulmuştu.

Daha doğrusu noktalar. Maltlama evi, bir oyuğun dibindeki küçük açıklık alana kurulmuştu; temiz su ihtiyacımızı karşılayan küçük bir pınarın yanındaydı. Yoldan hemen görünmüyordu ama ulaşması zor da değildi.

“Saklamanın bir anlamı yok,” demişti Jamie, neden böyle bir seçim yaptığını açıklarken, “burnu olan herkes burayı gözü kapalı bulur.”

Gerçekten doğruydu; şimdi bile, hâlihazırda mayalanan herhangi bir tohum olmamasına rağmen, arpaların verimli ve dumanlı kokusu havada asılı kalmıştı. Mayalanma sürecinin kekremsi kokusu uzaktan bile duyulurdu. Ama filizlenen arpa yerde yavaş yavaş yanan bir ateşin üzerine serilirken, ince bir duman bulutu ormandaki açık alanın üzerini kaplıyordu. Kokusu o kadar güçlüydü ki rüzgâr çıktığında Fergus’ın kabinine kadar yayılıyordu.

Şu anda maltlama evinde kimse yoktu tabii ki. Yeni bir grup çalışmaya başladığında Marsali ya da Fergus başlarında duracaktı ama şimdilik bir çatıdan ibaret olan maltlama evi boştu. Yumuşak kalaslar kullanılmaktan ve hava şartları yüzünden grileşmişti. Hemen yakınlarda bir odun yığını vardı ve aslında kullanıma hazırdı.

Ne tür bir odun olduğunu görmek için yaklaştım; Fergus ceviz ağacını severdi. Çünkü hem çok daha kolay parçalanıyordu, hem de maltlı tohuma tatlı bir tat veriyordu. Viski konusunda oldukça gelenekselci olan Jamie, meşeden başka bir şey kullanmazdı. Rendelenmiş kerestelere dokundum; ağacın damarları iriydi, odun hafifti, kabuğu ise inceydi. Gülümsedim. Demek ki kısa bir süre önce Jamie buradaymış.

Normalde maltlama işleminin yapıldığı yerde hem ikram, hem de temkinli olmak açısından küçük bir fıçı viski tutulurdu. “Eğer biri buraya gelirse, ikram edecek bir şey olmalı,” demişti Jamie. “Burada ne yaptığımız biliniyor; kimse Marsali’yi mayalanan içkinin nerede olduğunu söylemeye zorlamamalı.” En iyi viski bu değildi -çok taze ve hamdı- ama kesinlikle davetsiz misafirler ve diş çıkaran bir çocuk için yeterince iyiydi.

“Senin henüz tat alma duyun gelişmedi, o halde ne fark eder ki?” dedim kıpırdanıp uykusunda dudaklarını ısıran ve küçük suratını asan Jemmy’ye.

Etrafa bakındım ama küçük viski fıçısını ne arpa çuvallarının arkasındaki her zamanki yerinde, ne de odun yığınının arasında görebildim. Belki de yeniden doldurulmak için alıp götürülmüş, belki de çalınmıştı. Her iki

durumda da önemli bir sorun yoktu.

Kuzeye döndüm, maltlama evini geçtim, on adım atıp sağa döndüm. Dağdaki büyük bir taş buraya yuvarlanmış, çalıların arasından yükseliyordu. Altındaki oyuk çalılıklarla gizlenmişti. Jemmy'yi keskin uçlu yapraklardan korumak için omzumdaki şalı yüzüne örttüm, çukura doğru ilerledim.

Çukurun uzaktaki ucunda devasa kaya parçaları parçalanarak yere düştü. Kayaların arasındaki boşluklar fidanlarla ve ağaçların altındaki filizlerle dolmuştu. Aşağıdan bakıldığında geçilemez görünüyordu. Ama yukarıdan bakıldığında başka bir açıklık alana giden silik bir yol görünüyordu. Aslında buna tam olarak açıklık da denemezdi; ağaçların arasında, kayanın arasından çıkıp toprağa karışan temiz bir pınarın bulunduğu, ağaçların arasında küçük bir boşluktu. Yazın etrafındaki ağaçların yapraklarla dolu kalkanı yüzünden yukarıdan bile görünmüyordu.

Şimdi mevsimlerden kıştı ve pınarın yanındaki kayanın üzerindeki beyaz ışıltı yaprakları dökülen gürgen ve üvez ağaçlarının arasından görünüyordu. Jamie büyük bir kaya parçası bulup pınarın başına kadar yuvarlamış ve üzerine haç koymuştu. Pınarı bizim kullanımımıza adamak için dua etmişti. O anda viskiyle kutsal suyu bir tutarak -Peder Kenneth'ı ve vaftiz törenlerini düşünüp- bir şaka yapmak istemiştim ama sonra kendimi tuttum; Jamie'nin bunu bir şaka olarak alıp almayacağından emin olamamıştım.

Dikkatli bir şekilde yokuştan aşağı indim, kayaların arasına doğru giden yoldan geçtim, toprağın yüzeyine fırlamış bir kayanın etrafından geçip sonunda pınara vardım. Yürümekten terlemiştim ama hava, şalımın köşesini tutan parmaklarımı hissetmeyecek kadar da soğuktu. Pınarın kenarında duran Jamie'nin de üzerinde gömlekten başka bir şey yoktu.

Her dem yeşil kalan ağaçların arkasına saklanıp durdum.

Beni durduran çıplaklığı değil, görünüşündeki tuhaflıktı. Yorgun görünüyordu ama bunun tek mantıklı açıklaması, çok erken kalkıp yola çıkmış olması olabilirdi.

Üzerine at binmek için giydiği eski püskü pantolon hemen yanında, yerde duruyordu, kemerini ve diğer eşyalarını da hemen yanına iliştirmişti. Gözüme arkalardaki çimlerin hafifçe sakladığı karanlık bir renk takıldı; ava giderken giydiği kiltinin mavi ve kahverengi kumaşıydı bu. Ben onu seyrederken Jamie gömleğini çıkarıp yere attı, sonra çıplak bir şekilde pınara doğru eğilip kollarına ve yüzüne su çarptı.

Giysileri at binmekten çamur içinde kalmıştı ama yine de pis değildi.

Yüzünü ve ellerini şöyle bir yıkasa yeterdi. Sonra da mutfaktaki ocağın karşısında rahatına bakabilirdi.

Doğrulup küçük kovayı suyun kenarından aldı, soğuk suyla doldurup üzerine döktü. Su göğsünden süzülüp bacaklarına doğru yol alırken gözlerini kapayıp dişlerini sıktı. Testisleri büzüştü, buz gibi soğuk su kumral kıllarının arasından süzülüp penisine doğru ilerlerken sanki sığınacak bir liman arıyordu.

"Büyükbaban aklını kaçırmış," diye fısıldadım uykusunda gülümseyen Jemmy'ye. Ama Jemmy atalarına has bu özellikle ilgilenmedi.

Jamie'nin soğuğa karşı tamamen dayanıklı olduğunu biliyordum; üzerinde durduğum kayadan nefesinin kesildiğini ve ürperdiğini görebiliyor, ben de aynı şekilde titriyordum. Doğma büyüme İskoçyalı olarak soğuktan, açlıktan ya da genel bir rahatsızlıktan pek etkilenmezdi. Şu an yaptığı temizlik ise oldukça abartılı görünüyordu.

Derin bir nefes alıp suyu üstüne bir kez daha boca etti. Üçüncü kez kovayı doldurmak için eğildiğinde, ne yaptığını yavaş yavaş anlamaya başladım.

Bir cerrah ameliyata girmeden önce temiz olmak için fırçalanırdı ama hepsi bu değildi. Defalarca, acı çekinceye dek tekrarlanan elleri sabunlama, tırnakları fırçalama ve cildi yıkama ritüeli, fiziksel olduğu kadar akli de bir olaydı. Bu denli takıntılı bir şekilde yıkanmak aklı odaklamaya ve ruhu hazırlamaya yarıyordu; insanlar bakterileri ve ölü deriyi fırçalar gibi tasalarından kurtulmak için, önemsiz faaliyetlerle kafa dağıtırlardı.

Bu özel ritüeli görür görmez tanıyacak kadar çok yapmıştım. Jamie'nin bu yaptığına tam olarak yıkanmak denemezdi; soğuk suyu yalnızca çözücü bir madde olarak değil, aşağılama olarak kullanarak kendini temizliyordu. Kendini bir şeye hazırlıyordu ve tıpkı bu pınarın suyu kadar soğuk olan bu düşünce tüylerimi ürpertiyordu.

Üçüncü kovadan sonra kovayı yere koyup silkindi, saçlarının ıslak uçlarından akan damlalar tıpkı birer yağmur damlası gibi çimlerin üzerine düştüler. Ancak yarım yamalak kurumuştu, gömleğini giyip batıya döndü. Güneş, dağların arasından batıyordu. Bir an hareketsiz durdu.

Işık yapraksız ağaçların arasından öyle parlak sızıyordu ki durduğum yerden Jamie artık yalnızca bir siluet olarak görünüyordu. Gömleğinin ıslak kumaşından ışık parlıyordu, vücudunun karanlığı içinde duran bir gölge gibiydi. Başını kaldırmış, omuzları yukarıda, birini dinliyor gibi duruyordu.

Neden? Kendi nefes alış verişlerimi susturmaya çalışıyor, bebeğin şapkalı

kafasını nazikçe omzuma bastırıp uyanmamasını umuyordum. Ben de dinliyordum.

Ormanın sesini, iğnelerin ve dalların yumuşak iç çekişlerini duyabiliyordum. Biraz rüzgâr vardı ve yakınlardaki pınardan gelen su sesini duyabiliyordum. Kendi kalp atışlarımı rahatça duyabiliyor, Jemmy'nin nefesini boynumda hissediyordum. Bir anda sanki sesler çok yüksekmiş, tehlikeli bir şeyin dikkatini bize doğru çekebilirmiş gibi bir korkuya kapıldım.

Hiç hareket etmeden, nefes almamaya çalışarak, tıpkı çalılığın altındaki bir tavşan gibi etrafımdaki ormanın bir parçası olmak için kıpırtısız durdum. Jemmy'nin nabzı çok hızlı atıyor, şakaklarındaki damarlar görünüyordu. Saklamak için kafamı Jemmy'nin üstüne eğdim.

Jamie sesli bir şekilde Galce bir şey söyledi. Bir meydan okuma ya da bir selamlama olmalıydı. Sözcükler kulağıma oldukça tanıdık gelmişti ama orada kimse yoktu; açıklık bomboştu. Sanki ışık sönmüş gibi hava birden soğudu; bir bulutun güneşin önüne geçtiğini düşünüp gökyüzüne baktım fakat bulut falan yoktu; gökyüzü açıktı. Jemmy aniden şaşkın bir şekilde kollarımda kıpırdanmaya başladı. Ses yapmasın diye onu daha sıkı sarmaladım.

Sonra hava hareketlendi, soğuk azaldı ve endişeli halim yatıştı. Jamie hiç kıpırdamamıştı. Gerginliği kaybolmuş, omuzları düşmüştü. Biraz hareketlendi. Batmakta olan güneşin altın sarısı ışınları altında gömleği ışıldıyor, saçları alev gibi görünüyordu.

Kamasını taşın altına koyup sağ elinin kan lekeli parmaklarıyla istavroz çıkardı. Sonra çok yavaş bir şekilde eğilip başını ellerinin arasına aldı.

Elbette onu daha önceden ara sıra dua ederken görmüştüm ama bunu her zaman insanların ortasında ya da en azından benim orada olduğumu bilerek yapardı. Şimdi ise tamamen yalnız olduğunu düşünüyordu. Hareket edebilir ya da konuşabilirdim. Ama onu bölmek saygısızlık olurdu. Sessiz kaldım ama artık kendimi seyirci gibi hissetmiyordum; kendi aklım da önceden hesap edilmemiş bir duaya başlamıştı.

Tanrım, sözcükler zihnimde kendi kendilerine oluşuyorlardı. Tamamen bilinçsizdim. *Sana kulun James'in ruhunu emanet ediyorum. Lütfen ona yardım et.* Fakat ne konuda yardım edecekti ki?

Jamie istavroz çıkarıp kalktı. Tepeden aşağı Jamie'ye doğru ilerliyordum. Otlar eteğime takılıyordu ve ilk adımı ne zaman attığımı dahi hatırlamıyordum. Kalktığı anı hatırlamıyordum ama Jamie bana doğru yürüyordu. Şaşırmış görünmese de yüzü bizi görünce adeta aydınlanmıştı.

“*Mo chridhe*,” dedi gülümseyerek. Eğilip beni öptü. Sakalları sertti ve teni soğuk su yüzünden üşümüştü.

“Pantolonunu giysen iyi edersin,” dedim. “Donacaksın.”

“Giyerim. *Ciamar a tha thu, an gille ruaidh?*”

Jemmy uyanmıştı ve şapırdanıyordu. Kocaman mavi gözlerinde ve gül yaprağını andıran yüzünde huysuzluğundan eser kalmamıştı. Jamie’ye doğru uzandı, Jamie onu nazikçe kollarından tutup omzuna yasladı, yün şapkasını kulaklarının üstüne kadar çekti.

“Dişimiz çıkıyor,” dedim Jamie’ye. “Keyfi pek yerinde değildi, ben de belki diş etlerine biraz viski sürmek iyi gelir diye düşündüm… evde hiç kalmamıştı.”

“Ah, evet. Onu hallederiz. Mataramda biraz kalmıştı.” Bebeği giysilerinin durduğu yere götürüp eğildi, tek eliyle giysilerini toplayıp belinde matarayla geri geldi.

Bir kayanın üzerine oturdu, Jemmy’yi dizinde sallayarak açmam için matarayı bana uzattı.

“Maltlama evine gittim,” dedim, kapağı yumuşak bir pıt sesiyle çekip çıkardım, “ama fıçı yoktu.”

“Evet, Fergus aldı. Ben yaparım, ellerim temiz.” Uzattığı sol işaret parmağına bir damla viski damlattım.

“Fergus onunla ne yapacak?” diye sordum, yanındaki kayaya otururken.

“Saklayacak,” dedi yuvarlak bir ifadeyle. Parmağını Jemmy’nin ağzına sokup nazikçe şişen diş etini okşadı. “Ah, işte burada. Evet, biraz acıyor, değil mi? Ah!” Eğilip göğüs kıllarını Jemmy’nin parmaklarından kurtarmaya çalıştı.

“Konu açılmışken…” dedim, uzanıp sağ elini tuttum. Diğer koluyla Jemmy’yi sıkıca kavrayıp elini tutup parmaklarını yukarı doğru çevirmeme izin verdi.

Kesik pek derin değildi ve ilk üç parmağının uçlarındaydı -istavroz çıkardığı parmaklarının ucu. Kan çoktan pıhtılaşmıştı ama biraz viski döküp mendilimle avucundaki kan lekelerini temizledim.

Tedavisini yaparken sessizce bekledi ama işimi bitirip yüzüne baktığımda, gözlerime donuk bir gülümsemeyle baktı.

“Her şey yolunda, Sassenach,” dedi.

“Öyle mi?” dedim. Yüzüne baktım; yorgun ama sakin görünüyordu. Son birkaç gündür yüzündeki asık ifade kaybolmuştu. Neyin peşindeyse, onu yapmaya başlamıştı bile.

“Gördün mü yani?” diye sordu sessizce, yüzümden cevabı okumaya çalışarak.

“Evet. Bunun avludaki haçla biri ilgisi var mı?”

“Ah, bir bakıma var sanırım.”

“Nedir o?” diye sordum lafı uzatmadan.

Dudaklarını büküp Jemmy’nin ağrıyan diş etini kibarca ovuşturdu. Sonunda, “Dougal MacKenzie’nin klanı çağırdığını hiç görmedin, değil mi?” dedi.

Bunu duyduğuma oldukça şaşırmıştım ama temkinli bir şekilde cevapladım.

“Hayır. Ama Colum’un bir kez Leoch’taki yemin töreninde çağrı yaptığını görmüştüm.”

Başını salladı, o çok önceki meşaleli gecenin görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi.

“Evet,” dedi usulca. “Hatırlıyorum. Colum başkandı ve adamları Colum emrettiğinde kesinlikle gelecekti. Ama onları savaşa götüren Dougal oldu.”

Bir an durup aklını toparlamaya çalıştı.

“Ara sıra baskınlar oluyordu. Bu farklı bir şeydi ve Dougal’ın ya da Rupert’inki hevesten başka bir şey değildi. Belki içmekten ya da sıkıntıdan ortaya çıkan bir arzuydu -küçük bir çete, sadece eğlencesine hayvan çalmaya çıkıyordu. Ama klanı savaş için toplamak çok daha ender bir durumdu. Ben bunu yalnızca bir kez görmüştüm ama unutulacak gibi bir görüntü değildi.”

Bir sabah şatoda uyandığında haç oradaymış. Şatonun avlusundan geçerken haçı görüp şaşırıp kalmış. Leoch sakinleri uyanık ve her zamanki gibi işlerinin başındaydı ama kimse haça bakmamış ya da herhangi bir şekilde ondan bahsetmemiş. Öyleyken bile, şatonun içinde heyecan yaratmış.

Adamlar oturmuş, fısıltılar halinde konuşuyorlarmış Jamie gruba girdiğinde konuşmalar birden amaçsız bir sohbete dönüşmüştü.

“Ben Colum’un yeğeniydim, evet ama şatoya yeni gelmiştim ve onlar benim babamı ve büyükbabamı tanıyorlardı.” Jamie’nin babasının babası

Simon’dı, Lord Lovat -Lovatlı Fraserlar’ın başkanı ve Leochlu MacKenzieler’in dostu sayılmazdı.

“Ortada ne döndüğünü bilmiyorum ama bir şeyler oluyordu; ne zaman biriyle göz göze gelsem, tüylerim diken diken oluyordu.” Sonunda ahıra gittiğinde Colum’ın atlardan sorumlu adamı olan İhtiyar Alec’i bulmuş. Yaşlı adam Ellen MacKenzie’nin hayranıydı ve annesinin hatrına oğluna karşı çok kibar davranıyordu.

“O ateşten haç,” demiş adam Jamie’ye, kaşağıyı uzatıp kafasını ahırdaki bölmelere doğru çevirerek. “Daha önceden görmüş müydün?”

Haçın çok eski olduğunu anlatmış. Yüzlerce yıl boyunca yollarda insanlar bu haçı takip etmişler. Kimse ilk durağın neresi olduğunu, ilk kimin neden başlattığını bilmiyormuş.

“İskoçlar’ın bir başkanı adamlarını savaşa çağırdığında,” demiş yaşlı adam, boğumlu elini kısraklardan birinin örgüsüne ustaca geçirip, “bir haç yapmış ve onu ateşe vermiş. Hemen su ve kanla söndürülmüşse de yine de ateşten haç olarak adlandırılır. Bu, klandaki erkekler silahlarını alıp toplanma yerine savaş için hazır bir şekilde gelmelerini işaret eder.”

“Öyle mi?” demiş Jamie, heyecandan karnına ağrılar girmişti. “Peki kimle savaşıyoruz? Nereye gidiyoruz?”

Jamie’nin ‘biz’ diye konuşmasına memnun olan ihtiyar alnını kırıştırmış.

“Başkanların seni nereye götürürse, oraya evlat. Ama bu gece Grantler’e karşı savaşacağız.”

“Öyle de oldu,” dedi Jamie. “Ama o gece değil. Karanlık çöktüğünde Dougal haçı yakıp klanı çağırdı. Yanan haçı koyun kanıyla ıslattı. İki adam haçı şatonun avlusunda gezdirdiler, dağlara kadar çıkardılar. Dört gün sonra aynı avluda üç yüz adam toplanmıştı. Kılıçlar, tüfekler ve kamalar kuşanmışlardı. Beşinci gün şafak sökerken Grantler’le savaşmak için atlarımızın üzerindeydik.”

Parmağı hâlâ bebeğin ağzındaydı, gözleri uzaklara dalmıştı.

“O gün ilk kez kılıcımı bir başka insana karşı kullanmıştım,” dedi. “Çok iyi hatırlıyorum.”

“Umarım öyledir,” diye mırıldandım. Jemmy yine sızlanmaya başlıyordu; uzanıp kucağıma aldım. Bezi ıslaktı. Neyse ki yanımda başka bir bez daha vardı. Rahat etmek için kemerime koymuştum. Bezini değiştirmek için Jemmy’yi dizlerime yatırdım.

“Yani avlumuzdaki o haç…” dedim gözlerimi yaptığım işten ayırmadan, “milislerle ilgili, öyle mi?”

Jamie içini çekti. Gözlerine dolan hatıraların gölgelerini görebiliyordum.

“Evet,” dedi. “Çağırdığımda adamlarım sorgusuz sualsiz gelirler, çünkü onlar benim adamlarımdı. Benim kanımdan, benim toprağımdan.”

Önümüzde uzanan dağ yamacına diktiği gözleri yorgundu. Carolina ıssızında uzanan ağaçlarını görmediğini düşündüm; gördüğü şey daha çok Lallybroch’un dağları ve kayalıklarıydı. Boştaki elimle bileğine dokundum; teni soğuktu ama yüzeyin altında yükselen bir ateş gibi yanan sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Onlar senin için geldiler ama sen de onlar için geldin Jamie. Sen onlar için Culloden’a geldin. Onları oraya götürdün ve geri getirdin.”

Jamie’nin emirlerine itaat etmek için gelen adamların çoğunun İskoçya’da hâlâ sağ salim evlerinde olmalarının ironik bir durum olduğunu düşündüm. İskoçya’da savaşın ulaşamadığı bir yer yoktu ama Lallybroch ve insanları, Jamie sayesinde hâlâ büyük oranda bir bütündüler.

“Evet, öyle.” Arkasına dönüp bana baktı. Yüzünde acıklı bir gülümseme vardı. Bir an elimi sıkıp bıraktı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Elini etrafımızdaki dağlara doğru salladı.

“Ama o adamlarla aramda bir kan borcu yok. Onlar Fraser değiller; ben onların lordu ya da lideri olarak doğmadım. Eğer benim çağrımla savaşa gelirlerse, bu onların kendi iradeleri sonucu olur.”

“Evet,” dedim soğuk bir şekilde, “ve Vali Tryon’ın iradesinin de.”

Bunu duyunca olumsuz bir şekilde başını salladı.

“Hayır. Vali hangi adamların burada olduğunu ya da hangilerinin emirlerine itaat etmek için geldiklerini bilecek mi?” Hafifçe yüzünü buruşturdu. “Beni tanıyor ve bu yeter.”

Bu gerçeği kabul etmem gerekiyordu. Tryon ne Jamie’nin kimleri getirdiğini bilecekti, ne de umursayacaktı. Onun için önemli olan tek şey, kirli işini halledecek yeteri sayıda adamın arkasında olmasıydı.

Bir süre Jemmy’nin poposunu eteğimin kenarıyla silerek bunu düşündüm. Amerikan Devrimi’nden öğrendiklerim, Brianna’nın okul kitaplarından öğrenip bana anlattıklarıydı ve ben insanlardan yazılı tarih ile gerçeklikler arasında ne denli büyük bir uçurum olduğunu gayet iyi öğrenmiştim.

Üstelik biz Boston'da yaşamıştık ve okul kitapları doğal olarak yerel tarihi yansıtıyorlardı. Genel izlenimimizi Lexington ve Concord Savaşları'nı okuyarak edinmiştik ve milis kuvvetlerinin toplumsal görevlerini icra etme arzusuyla çağrıyı duyar duymaz gelen, fiziki bir engeli olmayan erkeklerden oluştuğunu biliyorduk. Belki orduya katıldılar, belki katılmadılar -ama Carolina'nın uzak köşeleri Boston değildi, alakası bile yoktu.

"*… sürmeye hazır olur ve Middlesex'in her kasabasına, her çiftliğine*," dedim, kısık bir sesle, "*uyarıyı yay*."

"Ne?" Jamie kaşlarını kaldırdı. "Middlesex nerede?"

"Seksin ne olduğunu biliyorsun sanırım," dedim, "ama bu Boston civarlarında bir bölge. Ama adını tabii ki İngiltere'dekinden alıyor."

"Öyle mi?" dedi, şaşkın gözlerle. "Evet, öyle diyorsan, öyledir. Ama- "

"Milis." Toprağın üzerindeki bir balık gibi tepinen, zorla bezinin değiştirmesine bağıra çağıra itiraz eden Jemmy'yi kaldırdım. Mideme tekme attı. "Ah, bir dur be çocuk."

Jamie uzanıp bebeği kucağımdan aldı.

"İşte, ben tutarım. Biraz daha mı viski lazım?"

"Bilmiyorum ama en azından eğer parmağını ağzına sokarsan ciyak ciyak bağıramaz." Jemmy'yi bırakınca biraz olsun rahatlayıp düşüncelerime geri döndüm.

"Boston'un geçmişi yüz yıldan daha öncesine dayanıyor," dedim. "Köyleri ve çiftlikleri var, çiftlikler köylerden pek de uzakta değiller. İnsanlar orada uzun zamandır yaşıyorlar; herkes birbirini tanıyor."

Jamie her şaşırtıcı bilgimde sabırla başını sallıyor, lafı en sonunda güzel bir yere bağlayacağıma inanıyordu. Bağladığımda ise onun söylemek istedikleriyle aynı kapıya çıktığını fark ettim.

"Yani biri orada milisleri topladığında," dedim, birden onun bana anlatmaya çalıştıklarını idrak ederek, "gelirler, çünkü kasabalarını korumak için omuz omuza savaşmaya alışmışlar ve çünkü kimse komşularının korkak olduğunu düşünmelerini istemiyor. Ama burada…" Etrafımızda yükselen dağları seyrederek dudağımı ısırdım.

"Evet," dedi başını sallayıp. Onunla aynı fikirde olduğumu yüzümden anlamıştı. "Burada farklı."

Salem'deki Alman Lütheriyenler'inki dışında burada yüz elli kilometre

içinde kasaba büyüklüğünde hiçbir yerleşim yeri yoktu. Bundan başka, uzak köşelerde darmadağın kır evlerinden fazlası yoktu; bazen bunlardan birine bir aile yerleşirdi, hemen yakınlarına da erkek kardeşleri ya da kuzenleri evler inşa ederlerdi. Küçük yerleşimler ve uzak barakaların bazıları dağdaki boşluklarda saklı olurlar, orada yaşayanlar defne ağaçlarının siperinden aylar -hatta yıllar- boyu başka bir beyaz yüz göremezlerdi.

Güneş, dağın eğimli yokuşunun arkasından batmıştı ama ışığıyla etrafımızdaki ağaçlar ve kayalar altın sarısına bürünmüşler, uzaktaki doruklar ise maviye ve mora boyanmışlardı. Bu soğuk, güzel manzarada yaşayanların varlığından haberdardım. Civarda meskenler ve hareket eden sıcak vücutlar vardı; ama görülebilir mesafede kıpırdayan hiçbir şey yoktu.

Dağlılar komşularının yardımına sorgusuz sualsiz koşarlardı -çünkü her an kendilerinin de aynı şekilde yardıma ihtiyacı olabileceğini bilirlerdi. Sonuçta yardım isteyebilecekleri başka insanlar yoktu.

Ama hiçbir zaman ortak bir amaç için savaşmamışlar, hiçbir zaman koruyacak ortak bir şeyleri olmamıştı. Peki ya uzaktaki bir vali istedi diye yaşadıkları yerleri terk edip, ailelerini savunmasız bırakacaklar mıydı? Belki görev aşkı onları biraz ikna edebilirdi; birkaçı meraktan, tez canlılıktan ya da bir kazanç umuduyla giderdi. Ama çoğu yalnızca saygı duydukları bir adam tarafından çağırılırlarsa giderdi; güvendikleri bir adam tarafından.

Ben onların lordu ya da lideri olarak doğmadım, demişti. Onlar için doğmamıştı, hayır ama bu iş için doğmuştu. Eğer isterse kendisi onların lideri olabilirdi.

“Neden?” diye sordum yumuşak bir ses tonuyla. “Bunu neden yapacaksın?” Gölgeler ışığı yavaşça boğarak kayaların ardından yükseliyorlardı.

“Anlamıyor musun?” Tek kaşını kaldırarak yüzünü bana döndü. “Culloden’da neler olacağını bana söyledin, ben de sana inandım, Sassenach. Söylediklerin korkunçtu. Lallybrochlu adamların sağ salim evlerinde olmaları benim sayemde olduğu kadar, senin de sayende.”

Bu tam olarak doğru sayılmazdı; İskoç ordusuyla Nairn’a yürüyen herhangi bir adam felaketin önlerinde bir yerlerde olduğunu bilirdi. Yine de… bir şekilde Lallybroch’un yalnızca savaşa değil, savaşın sonucuna da hazır olduğundan emin olmak için yardım edebilmiştim. Ayaklanmayı her düşündüğümde içime oturan vicdan azabı hafiflemişti.

“Belki. Ama- ”

“Bana burada neler olacağını sen söyledin Sassenach. Sen, Brianna ve

MacKenzie, üçünüz. İsyan ve savaş. Ve bu kez… zafer.”

Zafer. Savaşlar ve zaferlerin bedelleri hakkında öğrendiklerimi hatırlayarak uyuşuk bir biçimde başımı salladım. Yine de yenilgiden iyiydi.

“Pekâlâ.” Eğilip kamasını aldıktan sonra etrafımızdaki dağları işaret etti. “Ben Kraliyet’e bir yemin ettim; eğer savaş zamanı bu yeminden cayarsam hain olurum. Ülkemden yoksun kalırım -ve hayatımdan da- ve beni takip eden herkes benimle aynı kaderi paylaşır. Doğru mu?”

“Doğru.” Kendi kendime sıkı sıkı sarınıp yutkundum. Kollarımda hâlâ Jemmy’nin olmasını tercih ederdim. Jamie yüzüme baktı. Gözleri sert ve parlaktı.

“Ama Kraliyet bu kez galip gelemeyecek. Bana söyledin. Eğer Kral tahttan indirilirse benim yeminime ne olacak? Anladın mı? Bir şekilde Tryon ve Kral benim üzerimdeki güçlerini kaybedecekler ama bu ne zaman olur, onu bilemiyorum. Bir şekilde isyancılar gücü ele geçirecekler ama bu da ne zaman olur, bilemiyorum. Bu arada da …” Kamasının ucunu aşağıya doğru çevirdi.

“Anlıyorum. Küçük bir açmaz,” dedim. Ne kadar tehlikeli bir durumda olduğumuzu fark edip kendimi boşluğa düşmüş gibi hissetmiştim.

Tryon’un emirlerine uymak şu anda tek seçenekti. Sonrasında yine de… Jamie’nin devrimin ilk aşamalarına Vali’nin adamı olarak devam edebilmesi için Kral’ın sadık kulu olduğunu ilan etmeliydi -ki bu da uzun vadede ölümcül olabilirdi. Kısa vadede ise Tryon’la bağları koparmak, Kral’a ettiği yeminini bozmak ve isyancılardan olduğunu ilan etmek… bu ülkesinden ve muhtemelen hayatından mahrum kalmasına neden olabilirdi.

Omuzlarını silkti, dudaklarını büktü. Arkasına yaslanıp Jemmy’nin kucağında daha rahat yatmasını sağladı.

“Daha önceden iki ateş arasında hiç kalmadım değil Sassenach. Belki biraz kavrulabilirim ama yanacağımı hiç sanmıyorum.” Komik bir şekilde homurdandı. “Bu kanımda var, değil mi?”

Küçücük bir kahkaha atmayı başardım.

“Eğer büyükbabanı düşünüyorsan,” dedim, “bu konuda iyi olduğunu kabul ediyorum. Gerçi sonunda ona yetiştin, değil mi?”

Kafasını bir sola, bir sağa sallamasından ne cevap vermek istediğini tam olarak anlayamamıştım.

“Evet, belki de öyledir. Ama sence de işler istemediği gibi gitmedi mi?”

Son Lord Lovat'ın aklının pek yerinde olmadığını herkes bilirdi ama kafasının uçurulmasının planlanmasında çıkarının ne olduğunu pek anlayamıyordum.

Tartışmanın ciddiyetine rağmen Jamie gülümsedi.

"Belki de kafasının kesileceğini planlamamıştı ama yine de başardığını gördün; Genç Simon'ı savaşa yolladı ve kendisi evde kaldı. Tower Hill'de bedel ödeyen hangisiydi?"

Nereye varmaya çalıştığını anlayınca yavaşça başımı salladım. Jamie'yle hemen hemen aynı yaşta olsalar da lakabı 'genç' olan Simon, ayaklanmada fiziksel olarak acı çekmemişti. Birçok II. James yanlısı gibi tutuklanmamış ya da sürülmemişti ve topraklarının büyük bir kısmını kaybetse de, aslında Kraliyet aleyhine açılan direnişçi davalarla mülkünün önemli bir kısmını geri kazanmıştı.

"İhtiyar Simon oğlunu suçlayabilir ve Genç Simon'ın sonu darağacında olabilirdi ama o suçlamadı. Sanırım böyle yaşlı bir hain bile kendi oğlunun ve mirasçısının kafasının baltayla kesilmesinde tereddüt etmişti."

Jamie başını salladı.

"Eğer Brianna'yla kendi aranda bir seçim yapmak zorunda kalsaydın, birinin kafanı uçurmasına izin verir miydin?"

"Evet," dedim hiç tereddütsüz. İhtiyar Simon'ın aile sevgisi gibi bir erdeme sahip olabileceğini kabul etmek istemiyordum fakat sanırım hainler bile çocuklarının mutluluğunu az da olsa önemsemişlerdi.

Jemmy kendisine sunulan parmaktan vazgeçmiş, artık kamanın kabzasını çiğniyordu. Jamie elini bıçağın etrafına sarıp çocuğu korumaya çalıştı ama bıçağı uzaklaştırmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Ben de öyle yapardım," dedi Jamie hafifçe gülümseyerek. "Yine de böyle bir şeyle hiç karşılaşmak istemem."

"Ordunun insanların başlarını vurmaya istekli olduklarını -ya da olacaklarını- sanmıyorum," dedim. Bu da elbette insanın aklına hoşa gitmeyen birçok başka seçenek getiriyordu ama Jamie de bunu benim kadar iyi biliyordu.

Birden içimden onu yolundan döndürmek için güçlü bir istek yükseldi. Tryon'a topraklarını doldurmasını, kiracılara kendi başlarının çaresine bakmak zorunda olduklarını –Tepe'yi terk edip gitmelerini söylemek istedim. Savaş geliyordu fakat bizi içine çekmek zorunda değildi; bu kez değil.

Güneye, Florida'ya ya da Hint Adaları'na gidebilirdik. Cherokeeler ile birlikte Batı'ya sığınabilirdik. Ya da İskoçya'ya bile dönebilirdik. Koloniler ayaklanacaktı ama kaçabilecek yerler vardı.

Jamie yüzümü izliyordu.

"Bu," dedi Tryon'u, milisleri ve Düzenleyicleri aklından uzaklaştırarak, "bu çok küçük bir şey Sassenach. Belki de hiçbir şey. Ancak bence bu yalnızca başlangıç."

Artık ışık zayıflıyordu; gölgeler Jamie'nin ayaklarını ve bacaklarını kaplamışlardı. Ama güneşin son ışını yüzüne güçlü bir huzur katmıştı. Alnında istavroz çıkarırken dokunduğu noktada kan lekesi vardı. Temizleyeyim diye düşündüysem de kıpırdamadım.

"Eğer bu adamları kurtaracaksam -eğer kendilerini benimle birlikte ateşe atacaklarsa- o zaman hiç soru sormadan beni takip etmeliler Sassenach. Şimdi, hazır tehlikede olan çok şey yokken başlamalı."

"Biliyorum," dedim, ürpermiştim.

"Üşüdün mü Sassenach? İşte, çocuğu alıp eve git. Ben de giyinir giyinmez geleceğim."

Jemmy'yi ve kamayı bana verdi. İkisi de o anlık ayrılamaz görünüyorlardı. Kalkıp kiltini aldı, ekose kat yerlerini salladı. Ben yerimden kıpırdamadım. Kamanın sapı sıcaktı. Elinin sıcaklığı geçmişti.

Sorgulayan gözlerle bana baktı, başımı salladım.

"Seni bekleyeceğiz."

Hızla ama dikkatli bir şekilde giyindi. Evhamlanmama rağmen içgüdülerinin inceliğine saygı duymalıydım. Kırmızı-siyah ekose kiltini değil, avlanırken giydiği kilti giymişti. Dağlı erkekleri zenginlikle etkilemeye çalışmak yersizdi; dağlılara içlerinden biri olduğunu göstermeli, Almanlar'ın dikkatini ve ilgisini çekmek için ise tuhaf giyinmek yeterliydi. Atkısını koşan geyik figürlü bir broşla tutturmuş, kemerini takmış, silahını kuşanmış, temiz yün çoraplarını giymişti. Korkutucu bir şekilde rahip seremonisini andıran giyinme işleminde oldukça kararlı ve sakindi.

O halde bu gece olacaktı. Roger ve diğerleri bir günlük yol uzaklığında yaşayan adamları toplamaya gitmişlerdi; bu gece haçı yakacak ve ilk adamlarını çağıracaktı ve anlaşmayı viskiyle kutlayacaktı.

"Demek Bree haklıymış," dedim sessizliği bozmak için. "Senin kendi dinini

kuruyor olabileceğini söylemişti. Yani haçı gördüğünde.”

Şaşkın gözlerle bana baktı. Evin olduğu yöne doğru baktı, sonra dudaklarını alaycı bir şekilde büktü.

“Sanırım öyle,” dedi. “Tanrı yardımcım olsun.”

Kamasını kibarca Jemmy’den uzaklaştırıp eteğine sildi, kınına geri koydu. İşi bitmişti.

Onu takip ettim. Söyleyemediğim -söylemeyeceğim- sözler boğazımda düğüm düğüm olmuştu. Bir anda dudaklarımdan dökülüvereceklerinden korkup, “Sana yardım etsin diye Tanrı’yı mı çağırıyordun? Geçen seni gördüğümde?” dedim.

“Ah, hayır,” dedi. Bir anlığına bakışlarını çevirdikten sonra ani bir şekilde gözlerime baktı. “Dougal MacKenzie’yi çağırıyordum.”

İçime derin ve ani bir huzursuzluk yerleşti. Dougal uzun süre önce ölmüştü; Culloden’daki savaşın arifesinde Jamie’nin kollarında -boğazında Jamie’nin bıçağıyla ölmüştü. Yutkundum. Gözlerim istem dışı olarak belindeki kamaya gitti.

“Dougal’la uzun süre önce barıştım,” dedi sakince. Bakışlarımın yönünü görmüştü. Bir zamanlar Hector Cameron’a ait olan bıçağının altın renkli kabzasına dokundu. “Dougal bir liderdi. Bunu o zaman -adamlarım ve senin için- yapmak zorunda kaldığımı ve şimdi de yapacağımı anlayacak.”

Yüzü batıya -ölülerin ruhlarının evlerine uçtukları yöne doğru- döndü, söylediklerini şimdi anlamıştım. Ne bir dua, ne de bir yakarıştı. Sözcükleri -her ne kadar duymamın üzerinden yıllar geçmiş bile olsa- hatırlamıştım. “*Tulach Ard*!” diye bağırmıştı -MacKenzie klanının savaş çığlığıydı bu.

Zar zor yutkundum.

“Peki o… sence sana yardım edecek mi?”

Ciddi bir tavırla başını salladı.

“Edebilirse,” dedi. “Dougal ve ben birçok kez beraber savaştık; sırt sırta ve omuz omuza. Ve sonunda ölümüne.”

Ben de robot gibi başımı sallayıp Jemmy’yi omuzlarıma aldım. Gökyüzü kış beyazına dönmüş, açıklığın üstünü gölgeler kaplamıştı. Pınarın başındaki taş, siyah suların üstünde soluk bir hayaleti andırıyordu.

“Gidelim,” dedim. “Neredeyse gece oldu.”

37 (Alm.) Lütfen, kızım. (ç.n.)

38 (Gal.) Tatlım. (ç.n.)

23 ŞAİR

Roger nihayet kendi kapısına vardığında hava tamamen kararmıştı ama pencereler davetkâr bir şekilde parlıyor, bacadan sıcaklık ve yemek vaat eden kıvılcımlar yükseliyordu. Yorgundu, üşümüştü, çok açtı ve evine karşı - aslında ertesi gün gitmek zorunda olduğunu bildiği için daha da yoğun bir şekilde- minnettardı.

“Brianna?” İçeri girdi, loş ışıkta gözlerini kısarak karısını aradı.

“Gelmişsin! Çok geç kaldın! Neredeydin?” Brianna arkadaki küçük odadan kucağında bebeğiyle ve göğsünde ekose bir bez yığınıyla çıktı. Roger’ı öpmek için eğilip, dudaklarında baştan çıkarıcı bir erik reçeli tadı bıraktı.

“Son on saatte ayaklarıma kara sular indi,” dedi, Brianna’nın göğsündeki bezi alıp yatağa attı. “Efsanevi bir Hollandalı aileyi arıyordum. Gelip beni düzgün bir şekilde öper misin?”

Roger’ın söylediğini yapıp boştaki elini beline sarıp onu erik kokulu öpücüklere boğdu. Bu Roger’a ne kadar aç olduğunu hatırlatsa da yemek biraz daha bekleyebilirdi. Bebeğin ise başka fikirleri vardı. Öyle gürültülü bir şekilde ağladı ki Brianna yüzünü buruşturup aceleyle geri çekilmek zorunda kaldı.

“Hâlâ diş mi çıkarıyor?” diye sordu Roger. Çocuğunun kızarıp şişen yüzünü inceledi. Sümükten, tükürükten ve gözyaşlarından yüzü parlıyordu.

“Nereden bildin?” dedi Brianna sert bir şekilde. “Onu birazcık tutar mısın?” Jemmy’yi babasının kollarına bırakıp gömleğini çekiştirdi. Yeşil kumaş ıslaklıktan buruş buruş olmuş, sıçrayan süt lekeleriyle dolmuştu. Göğüslerinden birini çıkardı, Jemmy’yi kucağına alıp ateşin yanındaki emzirme sandalyesine oturdu.

“Bütün gün mızıldanıp durdu,” dedi başını sallayarak. Bebek bir yandan ciyaklayıp bir yandan huysuz bir şekilde annesinin memesini emiyordu. “Birkaç dakikadan fazla emmeyecek. Emse de tükürüyor. Kucağına aldığında ağlıyor, indirdiğinde de çığlık atıyor.” Elini bitkin bir şekilde saçlarında gezdirdi. “Bütün gün boyunca timsahlarla güreşmişim gibi hissediyorum.”

“Ah, hmm. Çok kötü.” Roger dikkat çekmemeye çalışarak ağrıyan belini okşadı. Çenesiyle yatağı işaret etti. “O kumaş ne için?”

“Ah, unutmuşum, o senin.” Brianna bir anlığına tepinen çocuğunu bırakıp, üstü başı dağılmış olan Roger’a baktı. “Babam bunu bu gece giymen için getirdi. Yüzünde kocaman bir çamur lekesi var bu arada. Düştün mü?”

“Birçok kez.” Hafifçe topallayarak lavaboya doğru yürüdü. Ceketinin bir kolu ve pantolonunun dizi çamurla kaplıydı. Gömleğinin yakasından içeri giren kuru yapraklardan kurtulmak için göğsünü ovuşturdu.

“Öyle mi? Çok kötü. Şş, şş, şş.” Çocuğu sallayarak şarkı söyledi. “Canın acıdı mı?”

“Ah, hayır, sorun yok.” Ceketini çıkarıp sırtını döndü, maşrapadan kâseye su döktü. Jemmy’nin ciyaklamalarını dinleyip, gizlice ertesi gece evden ayrılmadan Brianna’yla sevişebilmenin yollarını hesap ederek yüzüne soğuk su çarptı. Jemmy’nin dişi ve büyükbabasının planları arasında şansları çok az gibiydi ama umut sonsuzdu.

Yemek bulma umuduyla etrafına bakınırken havluyla yüzünü kuruladı. Havada keskin bir sirke kokusu olmasına rağmen masa ve ocak da boştu.

“Lahana turşusu?” diyerek tahmin yürüttü. Kokuyu almaya çalışıyordu. “Müllerler mi?”

“İki büyük kavanoz turşu getirdiler,” dedi Brianna. Taş bir çanağın gölgeler arasında durduğu köşeyi işaret etti. “Bu bizimki. Dışarıdayken yiyecek bir şeyler bulabildin mi?”

“Hayır.” Karnı gürültülü bir şekilde guruldadı. Belli ki tek seçenek oysa, soğuk lahana turşusuna razı olacaktı. Aslında büyük evde muhakkak yemek olmalıydı. Bu düşünceyle neşelenip pantolonunu giydi, kemerli bir atkı yapmak için ekose kumaşı katlamaya başladı.

Jemmy biraz sakinleşmişti. Artık annesi onu salladığında yalnızca rahatsızlığını belirten kesik kesik inlemeler çıkarıyordu.

“Efsanevi Hollandalılar da kim?” diye sordu Brianna. Çocuğu sallamaya devam etse de bir süreliğine dikkatini başka bir konuya verebilirdi.

“Jamie, Boiling Creek’e yerleştiğini duyduğu Hollandalı bir aileyi aramam için beni kuzeydoğuya yolladı. Adamlara milisin davetinden bahsedip eğer gelebilirlerse benimle gelmelerini söyleyecektim.” Yatağın üzerinde duran kumaşa suratını ekşiterek baktı. Böyle ekose bir şalı yalnızca iki kez takmıştı ve her ikisinde de yardım istemişti. “Sence bunu takmamın bir önemi var mı?”

Brianna gülerek söylendi.

“Bence bir şey giysen iyi edersin. Büyük eve üstünde yalnızca gömleğinle gidemezsin. Hollandalıları bulamadın mı yani?”

“Tahta ayakkabılarından fazlasını bulamadım.” Boling Creek olduğuna inandığı yeri bulmuştu ve kilometreler boyunca kıyıdan yukarı sürmüş, dalların altından geçmiş, cadıfındıklarıyla dolu patikaları aşmış ama yoluna çıkıp aniden sönen bir ateş gibi çalılıkların arasında kaybolan bir tilkiden daha büyük bir ize rastlamamıştı.

“Belki de taşınmışlardır. Yukarıya, Virginia’ya ya da Pennsylvania’ya gitmişlerdir.” Brianna anlayışlı bir şekilde konuşuyordu. Uzun ve yorucu geçen gün Roger için yenilgiyle bitmişti. Korkunç bir yenilgi değildi; Jamie yalnızca, “Bulabilirsen bul,” demişti ve eğer onları bulmuş olsaydı, 1960’ların Amsterdam’ında yaptığı kısa tatillerde edindiği sınırlı Hollandacasını anlamayacaklardı. Ya da ne olursa olsun gelmeyeceklerdi. Yine de bu küçük yenilginin nefesini sürekli ensesinde hissediyordu.

Kendisine sırıtarak bakan Brianna’ya döndü.

“Pekâlâ,” dedi pes ederek “Rahat rahat gül.” Kumaşın üstüne yatıp sosis gibi sarınma yöntemiyle kemerli şalı takmak, bir erkeğin yapabileceği en oturaklı hareketti. Jamie bunu ayakta da yapabilirdi ama onun bu konuda çok deneyimi vardı.

Biraz abartılı olan bu tepinmelerinin ödülü, Brianna’nın bebeğin üzerinde sakinleştirici bir etki bırakan kahkahaları oldu. Roger son düzeltmeleri yaparken anne ve çocuğu kıpkırmızı ama mutluydular.

Roger tuhaf hareketlerle giyinme işlemini tamamlayınca, Bree de tek eliyle bacağına vurarak onu alkışladı.

“Harika,” dedi, gözleriyle kocasını süzerek. “Babayı gördün mü? Baba çok güzel oldu!” Jemmy, önündeki bu ihtişamlı adama ağzı açık bir şekilde baktı. Yüzünde yavaş yavaş kocaman bir gülümseme oluşmuştu. Ağzının kenarından salyası akıyordu.

Roger hâlâ aç, yorgun ve bitkindi. Ama bu o kadar da önemli değildi. Gülümseyip kollarını bebeğe uzattı.

“Değiştirelim mi? Karnı doyduysa ve altı kuruysa onu eve çıkarayım -sana da toparlanman için biraz zaman kalsın.”

“Toparlanmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?” Brianna uzun ve dik burnunun üzerinden kocasına sert bir bakış fırlattı. Saçları tel tel olmuş, elbisesi sanki haftalardır onunla uyuyormuş gibi buruşmuştu. Tek göğsünün üst kıvrımında ise koyu renk bir reçel lekesi vardı.

“Harika görünüyorsun,” dedi, eğilip Jemmy’yi ustaca kaldırdı. “Sus, *a*

bhalaich. Annenden bıktın belki ama o da senden biraz bıktı. Benimle gel sen.”

“Gitarını unutma!” diye seslendi Bree, kapıya doğru seğirten Roger’ın arkasından.

“Ne?”

“Babam şarkı söylemeni istiyor. Dur, bana bir liste verdi.”

“Liste mi? Ne listesi?” Roger’ın bildiğine göre Jamie Fraser müziğe pek önem vermezdi. Pek kabul etmese de onun en büyük yeteneğine değer vermemesi onu biraz hüzünlendirirdi.

“Şarkı listesi tabii ki.” Alnını kırıştırıp listeyi hatırlamaya çalıştı. “ ‘Ho Ro!’, ‘Birniebouzle,’ ve ‘Büyük Silkie’ çalmanı istiyor. Aralarında başka şeyler de çalabileceğini söyledi ama bunları mutlaka istiyormuş. Sonra savaş çığırtkanlığına geçilebilirmiş. Tabii babam bunu böyle söylemiyor. Ama işte o ‘Killiecrankie’, ‘Cromdale Ovaları,’ ve ‘Sherrifsmuir Dövüşü’ gibi daha eski şarkıları kastediyorum. Gerçi babam ‘Johnnie Cope’ dışında 45’lerden bir şarkı duymak istemiyor. Bu şarkıyı da sonlara doğru istiyor ve- ”

Roger, Jemmy’nin ayaklarını şalından çekerek Bree’ye baktı.

“Tercihleri şöyle dursun, babanın bu kadar çok şarkı ismi bildiğini bile tahmin etmezdim.”

Brianna kalkıp saçlarını tutturduğu uzun tahta firketeyi çıkardı. Parıltılı kırmızı çağlayan omuzlarına ve yüzüne döküldü. İki elini bu kızıl kütlenin içine sokup saçlarını geriye attı.

“Babamda müzik kulağı hiç yoktur. Annemin ritim yeteneği vardır ama babam notaları ayırt bile edemez.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ama neden- ”

“Roger, o sadece dinler.” Bree darmadağın olan saçlarını tarayarak Roger’a baktı. “Ve izler. Sen o şarkıları çalarken insanların nasıl davrandıklarını ve hissettiklerini biliyor.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Roger. Fraser’ın bizzat takdir etmediği halde müziğin etkisini fark etmiş olması karşısında keyfi yerine gelmişti. “Demek insanları yumuşatmamı istiyor, öyle mi? Kendi amacını gerçekleştirmeden önce onları o ruh haline mi büründürmek istiyor?”

“Aynen.” Başını sallayıp korsesinin bağlarını çözmeye devam etti. Bir anda özgürlüğe kavuşan göğüsleri ince muslin iç gömleğinin altında yuvarlak ve

artık serbesttiler.

Roger şalını gevşeterek ayağa kalktı. Bree kocasının hareketlendiğini fark edip bakışlarını ona doğru çevirdi. Yavaş yavaş ellerini yukarı çekti, göğüslerini avuçlayıp yukarı kaldırdı. Gözlerini Roger'ın gözlerine dikti, dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. Bir anlığına Roger sanki nefesi kesilmiş gibi hissetti. Oysa göğsü hızla inip kalkmaya devam ediyordu.

Sessizliği bozan ilk hareket Bree'den geldi. Ellerini bırakıp çarşafların durduğu sandığı karıştırmaya başladı.

"Aklından neler geçtiğini biliyor musun?" diye sordu Brianna. Sesi sandığın derinliklerinden boğuk boğuk duyuluyordu. "Sen gittiğinde o haç var mıydı?"

"Evet, haberim vardı." Jemmy, tıpkı tepeden yukarı çıkmaya çabalayan bir oyuncak gibi oflayıp pufluyordu. Roger çocuğu kolunun altına aldı, bir eliyle de küçük şişman karnını okşadı. "O ateşten bir haç. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Bree ellerinde temiz bir iç gömleğiyle kafasını sandıktan çıkardı. Şaşkın gibi bir hali vardı.

"Ateşten haç mı? Yani bahçede bir haç yakacağını mı söylüyorsun?"

"Yani tamamen yakmayacak, hayır." *Bodhránını* boştaki eliyle yere koyup parmağıyla davula vurarak gerginliğini kontrol etti. Ateşten haç geleneğini kısaca açıkladı. "Bu nadir görülen bir şeydir," dedi. Davulu Jemmy'nin ulaşamayacağı bir yere yerleştirdi. "Ayaklanmadan sonra dağlarda yeniden yapıldığını pek sanmıyorum. Baban bunu bir kez gördüğünü söyledi. Gerçi burada yapılmak için fazla özel bir şey bu."

Tarihi bir coşkuyla kızaran Roger, Brianna'nın konuyu dinlemeye pek de gönüllü olmadığını fark edemedi.

"Belki de öyledir," diyerek kestirip attı. "Bilmiyorum… bu beni biraz rahatsız ediyor."

"Öyle mi?" Roger şaşkınlıkla Bree'ye baktı. "Neden?"

Bree buruşuk gömleğini giyerken omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Belki de televizyondaki akşam haberlerinde yanan haçlar gördüğüm içindir. KKK'i biliyorsundur, değil mi? Belki de Britanya'daki televizyonlarda böyle şeylerin haberini yapmıyorlardır ya da yapmamışlardır?"

"Ku Klux Klan mı?" Roger fanatik yobazlıktansa Brianna'nın çıplak

göğüslerinin görüntüsüyle daha çok ilgileniyordu ama sohbete odaklanmak için çabaladı. “Ah, evet, duymuştum. Sence bu fikri nereden almışlardır?”

“Ne? Yani- ”

“Elbette,” dedi neşeyle. “Göçmen İskoç dağlılarından aldılar, kökleri onlara dayanıyor, doğru ya. O yüzden isimlerinde ‘Klan’ sözcüğü var, değil mi? Aklıma gelmişken,” diye ekledi meraklı bir şekilde, “bu gece olabilir, bağlantı burada. Yani geleneği eski dünyadan yeni dünyaya getiren fırsat bu fırsat. Olamaz mı?”

“Olamaz mı?” diye tekrarladı Brianna kısık sesle. Huzursuz bir şekilde mavi keten bir elbise çıkardı.

“Her şeyin başladığı bir yer vardır Bree,” dedi Roger daha kibar bir tavırla. “Genelde nereden başladığını bilemeyiz; bu sefer bilip bilmememizin bir önemi var mı? Ku Klux Klan en azından yüz yıl sonra ortaya çıkacak.” Jemmy’yi kalçasının üzerine doğru zıplatarak yukarı çekti. “Bunu biz görmeyeceğiz. Jeremiah da öyle. Hatta belki oğlu bile görmeyecek.”

“Harika,” dedi Bree soğuk bir şekilde. Korsesini giyip bağcıklarını bağlamaya başladı. “O halde torunumuzun torunu belki lider olur.”

Roger güldü.

“Evet, belki. Ama bu gece lider senin baban.”

24 ATEŞLE OYUN

Ne beklediğinden emin değildi. Belki de Toplantı'daki büyük yangın gösterisi gibi bir şeydi beklediği. Bol miktarda yiyecek içeceğin de dahil olduğu hazırlıklar aynıydı. Büyük bir fıçı bira ve daha küçük bir fıçı viski avlunun kenarındaki tahtaların üzerinde duruyordu. Yeşil ceviz ağacından yapılmış bir şişe geçirilmiş kızarmış koca bir domuz, kömür yatağının üzerinde yavaş yavaş dönüyor, bu soğuk gecede etrafa duman ve insanın ağzını sulandıran türden kokular saçıyordu.

Önündeki ateşle yıkanan yüzlere sırıtarak baktı. Yağa bulanmış, içkiyle kızarmışlardı. Midesi gürültülü bir şekilde gurulduyordu ama 'Killicrankie' söyleyen bet seslerin arasında kaybolup gidiyordu.

"*Oh, Şeytanla karşılaştım,*

Killiecrankie'nin rüzgârında, oh!"

Yemeği gelir gelmez silip süpürecekti. Bir saatten fazladır çalıp söylüyordu ve artık ay Black Dağı'nın üzerinden yükselmeye başlamıştı. Nakarat bahanesiyle durup taburesinin altında duran birasını alıp boğazını ıslattı, sonra geriye kalan mısraları yenilenmiş bir şekilde söylemeye devam etti.

"*Karada savaştım, denizde savaştım,*

Evde halamla savaştım, oh!

Şeytanla karşılaştım,

Killiecrankie'nin rüzgarında, oh!"

Şarkısını söylerken bir yandan da profesyonel bir şekilde insanların gözlerine ve yüzlerine bakıyor, bir sonraki adımlarını aklında evirip çeviriyordu. Sunulan içkilerin de katkısıyla insanları havaya sokmuştu ve Bree'nin 'savaş çığırtkanlığı' diye adlandırdığı ruh halini yaratmayı başarmıştı.

Arkasındaki, karanlıkta neredeyse görünmeyen haçı hissedebiliyordu. Herkesin haçı görme şansı olmuştu; insanların meraklı fısıltılarını ve yorumlarını duymuştu.

Jamie Fraser ateşin etrafından uzakta bir köşede duruyordu. Roger evin yanında duran büyük kırmızı alaçamın gölgesinde kaybolan Jamie'nin iri cüssesini seçebiliyordu. Fraser bütün gece boyunca orada burada durup, insanlarla dostluk kurarak, espriler yaparak, hikâyelerini ya da sorunlarını dinleyerek amacına yöntemsel bir şekilde ulaşmıştı. Şimdi yalnızdı ve

bekliyordu. Yapmak istediği her ne ise, zamanı gelmiş sayılırdı.

Roger insanların alkışlamaları için onlara kısa bir süre tanıdıktan sonra yeniden kendini toplayıp, hızlı, sert ve eğlenceli bir şarkı olan ‘Johnnie Cope’u çalmaya başladı.

Bu şarkıyı Toplantı’da birçok kez çalmıştı ve insanların nasıl tepki verdiklerini çok iyi biliyordu. Kısa bir süre şüpheyle duraksadıktan sonra insanlar şarkıya üçüncü mısrayla birlikte eşlik etmeye başladılar. Bağırıyor, çağırıyor, küfürler savuruyorlardı.

Charles Stuart’ı hiç duymamış ve muhtemelen söylenenlerin ancak onda birini anlamış olan Müllerler, arka taraflarda her mısrada kadehlerini tokuşturarak kendi şarkılarını söylüyorlardı. Evet, yani eğlendikleri sürece sorun yoktu.

Kalabalık son nakaratı neredeyse haykırarak söyledi.

“*Hey, Johnnie Cope, hâlâ uyuyor musun?*

Davullara vuruyor musun?

Uyuyorsan, bekleyeceğim,

Sabah madene gitmek için!”

Son bir vuruştan sonra kopan alkış fırtınası karşısında eğilip selam vererek karşılık verdi. Isınma turu sonlanmıştı; artık sıra esas vuruştaydı. Eğilip gülümsedi, taburesinden kalkıp kocaman domuzdan geriye kalanların yanına doğru yürüdü, gölgeye karışıp gözden kayboldu.

Bree onu orada bekliyordu. Annesinin kollarındaki Jemmy yarı uyanıktı ve gözleri baykuş gibi bakıyordu. Bree eğilip öptükten sonra oğlunu babasına verdi, karşılığında ise *bodhránı* aldı.

“Harikaydın!” dedi. “Tutar mısın? Ben biraz yemek ve bira getireceğim.”

Jem genelde annesiyle kalmak isterdi ama gürültü ve alevler, onu bu devir teslime karşı çıkamayacağı kadar şaşkına çevirmişti. Roger’ın göğsüne sokulup başparmağını emmeye devam etti.

Roger terliyor, kalbi sergilediği performansın adrenaliniyle hızlı hızlı atıyordu. Ateşin ve kalabalığın bulunduğu alandaki hava, kızaran yüzüne buz gibi çarpmıştı. Kolunun çukuruna yerleşen kundağa sarılı bebeğin sıcak ağırlığı kendini iyi hissetmişti. İyi bir gösteri sergilemişti ve bunun bilincindeydi. Fraser’ın da beklentilerini karşıladığını umdu.

Bree elinde bir içki ve bir kalaylı tabak dolusu domuz dilimleri, elma parçaları ve haşlanmış patatesle geldi. Jamie ateşin etrafında oluşan çembere dahil olmuş, Roger'ın haç önündeki yerini almıştı.

En şık gri ceketinin içinde oldukça uzun boylu ve geniş omuzlu görünüyordu. Altına giydiği ekose kilti açık maviydi, açık saçları omuzlarına dağılmıştı. Bir tarafında, ucunu tüyle süslediği küçük bir savaşçı örgüsü vardı. Ateş, kamasının altın renkli ucuna ve atkısını tutan broşuna yansıyordu. Halinden oldukça memnun görünüyordu ama tavırları bir hayli ciddiydi. İyi bir gösteri sunmuştu ve bunun farkındaydı.

Kalabalık saniyeler içinde sessizliğe büründü, erkekler geveze komşularını dürterek susturdular.

"Burada neden toplandığımızı biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu lafı dolandırmadan. Vali'nin buruşmuş duyurusunu tuttuğu elini kaldırdı. Alevlerin arasından resmi mührün kırmızısı göründü. İnsanların Jamie'yi onaylayan cevaplarının gürültüsü yükseldi; kalabalık hâlâ neşeliydi. Kan ve viski damarlarında özgürce dolaşıyordu.

"Göreve çağırıldık. Yasaya ve Vali'ye şerefimizle hizmet edeceğiz."

Roger eğilmiş, damatlarından birinin kulağına fısıldadığı tercümeyi dinleyen ihtiyar Gerhard Müller'e baktı. Gerhard başıyla onaylayıp, "*Ja! Lang leve Governor*![39]" diye bağırdı. Bir anda kopan kahkahanın ardından İngilizce ve Galce bağrışmalar duyuldu.

Jamie gülümseyerek gürültünün yatışmasını bekledi. Aynı anda da insanların yüzüne teker teker bakıp başını salladı. Sonra önüne dönüp arkasında tüm azameti ve siyahlığıyla duran haçı işaret etti.

"İskoçya'nın dağlık alanlarında, bir lider savaşa gireceği zaman," dedi, sesi sohbet eder gibiydi ama avludaki herkesin duyması için oldukça tiz konuşuyordu, "haçı yakıp bunu bir işaret olarak klanının topraklarında gezdirirdi. Bu onun adamları için, silahlarını alıp savaşa hazır bir şekilde alanda toplanmaları anlamına geliyordu."

Kalabalık küçük küçük hareketlenmeye başladı. Birbirlerini dürtüp, haykırışlarına hakim olmaya çalıştılar. Aralarından birkaçı bunu görmüştü ya da en azından Jamie'nin neden bahsettiğini biliyorlardı. Geri kalanlar çenelerini yukarı kaldırdılar. Ağızları meraktan açık kalmıştı.

"Ama burası yeni bir toprak ve biz dost olduğumuz için…" Gerhard Müller'e bakıp gülümsedi. "…komşuyuz ve aynı ülkenin insanlarıyız…" Lindsay kardeşlere baktı. "…ve omuz omuza olacağı bir klan değiliz. Ben

emir kuluyum, lideriniz değil.”

Hadi oradan, diye düşündü Roger. Belki değilsin ama en azından olma yolundasın. Soğuk birasından son bir derin yudum alıp bardağını ve tabağını yere koydu. Yemek biraz daha bekleyebilirdi. Bree bebeği geri almıştı ve çalgısı da koltuk altında duruyordu; Roger *bodhránını* aldı. Bree gülümsedi ama dikkati aslında babasındaydı.

Jamie eğilip bir meşale yaktı, yüzünün geniş düzlüklerini ve keskin açılarını aydınlattı.

“Tanrı isteğimize yardımcı olsun, ordularımıza güç versin.” Almanların söylediklerini takip edebilmeleri için durdu. “Ama bu ateşten haç onurumuzun kutsal kitabı olacak, Tanrı’nın ailelerimizi korumasını sağlayacak -ta ki ben eve sağ salim dönene dek.”

Dönüp yanan meşaleyle haçın üst kısmına dokundu, kuru odun alev alıp büyüyene kadar bekledi.

Herkes sessizlik içinde olan biteni izliyordu. Çıt çıkmıyordu ama kalabalığın iç çekişleri etraflarını çevreleyen bakir doğada yankılanıyordu. Rüzgârda küçücük bir ateş kıvılcımından başka bir şey yoktu. Petrola batırılmış bir homurtu, hızla yayılan büyük bir yangın yoktu. Roger, bir nebze olsun rahatlayan Brianna’nın iç çektiğini hissetti.

Alev gittikçe büyüdü. Çam ağacından yapılan haçın kabuğu önce kıpkırmızı oldu, sonra beyazlaştı, ateş her yeri kaplarken de gittikçe küle dönmeye başladı. Büyük ve sağlamdı. Yavaş yavaş yanarak avluyu aydınlatacaktı. Erkekler haçın ışığının altında konuşacak, yemek yiyecek, içecek ve Jamie Fraser’ın onları dönüştürmek istediği sıfatları benimsemeye başlayacaklardı: Omuz omuza dostlar, komşular, arkadaşlar. Onun emri altında.

Fraser alevin her yeri kapladığından emin olmak için bir an durdu. Sonra kalabalığa dönüp elindeki meşaleyi ateşe attı.

“Başımıza ne geleceğini bilemeyiz. Tanrı bize cesaret versin,” dedi kısa ve öz bir biçimde. “Tanrı bize bilgelik versin. Yazgımızda varsa bize barış versin. Sabahleyin yola çıkıyoruz.”

Sonra dönüp ateşin yanından ayrıldı, Roger’ı aramaya koyuldu. Roger kafasını çevirip boğazını temizlemek için yutkundu, karanlığın içinde yavaşça şarkı Jamie’nin istediği son şarkı olan ‘İskoçya Çiçeği’ni söylemeye başladı.

“*Ah, İskoçya çiçeği,*

Seni bir daha ne zaman göreceğiz?

Senin derelerin ve tepelerin için

Savaşıp bu uğurda ölenler…”

Bu Bree’nin savaş çığırtkanı olarak nitelendirdiği şarkılardan biri değildi. Daha dini ve melankolik bir şarkıydı. Ama buna rağmen kederli değildi; sadakat, gurur ve kararlılıkla ilgiliydi. Çok eski bir şarkı da sayılmazdı -Roger yazarını kendi zamanından tanıyordu ama Jamie şarkıyı duymuş ve Stirling ve Bannockburn’ün hikâyelerini bildiği için de şarkının içerdiği duyguyu iliklerine kadar hissetmişti.

“*Ona karşı gelenler,*

Kibirli Edward’ın ordusuna,

Ve onu evine yollayanlar,

Bir daha düşünsün diye.”

Kalabalığın içindeki İskoçlar susup Roger’ın mısraları tek başına söylemesini istediler ama sesler nakaratta gittikçe yükseldi.

“*Ve onu evine yollayanlar,*

Bir daha düşünsün diye!”

Geçen gece, ikisinin de hâlâ bilinçli olduğu nadir zamanlardan birinde, yatakta yatarlarken Bree’nin ona söylediği bir şeyi hatırladı. O zamanların insanlarının bir gün Jefferson ya da Washington gibi insanlarla yüz yüze gelebileceklerinden konuşuyorlardı; bu pek mümkün olmasa da heyecan verici bir ihtimaldi. Bree, John Adams’ın Devrim sırasında söylediği bir sözünden bahsetmişti: ‘Ben bir savaşçıyım, oğlum tüccar olabilir ve onun oğlu da şair olabilir.’

“*Tepeler artık çıplak,*

Dökülen sonbahar yaprakları sık ve hareketsiz,

Gözümüz gibi baktığımız,

Ülkemiz artık elden gitti.

Ona karşı gelenler,

Kibirli Edward’ın ordusuna,

Ve onu evine yollayanlar,

Bir daha düşünsün diye.”

Artık ordu Edward'ın değil, George'un komutasındaydı. Ve aynı kibirli orduydu. Ateş çemberinin en uzak köşesinde diğer kadınlarla duran Claire'e baktı. Yüzü soğuktu. Hareketsiz duruyor, açık saçları yüzüne dökülüyordu. Altın gözleri içindeki gölgeyle kararmıştı. Bakışlarını yanında duran Jamie'ye odaklamıştı.

Bree'nin bir zamanlar savaştığı aynı kibirli ordu; babasının birlikte öldüğü kibirli ordu. Roger şarkıyı söylerken boğazının düğümlendiğini hissetti. Savaşçı olacağım, oğlum belki tüccar olur -onun oğlu da şair. Ne Adams, ne de Jefferson savaşa katılmışlardı; Jefferson'ın oğlu yoktu. O sözcükleri yıllar içinde yankı bulan, orduları ayağa kaldıran, uğruna ölenlerin ve ülkeyi kuranların kalplerini yakan sözcüklerin şairiydi.

Başlattığı şeyi sessizce izleyen Jamie hareket ettiğinde kırmızı ışığın parıltılarını gören Roger, Belki sorun saçlarıdır, diye düşündü. Damarlarında dolaşan Viking kanı, bu ateşli ve heybetli adamlara savaşçı yetiştirme ödülünü vermişti.

"*Senin derelerin ve tepelerin için*

Savaşıp bu uğurda ölenler…"

Öyle yapmışlardı, öyle de yapacaklardı. Çünkü bu, erkeklerin hep uğrunda savaştığı şeydi. Ev ve aile. Domuzun kemiklerinin yanındaki ateşte dalgalanan başka bir kızıl saç. Jemmy'yi tutan Bree. Roger şu an kendini İskoç bir liderin şairi olarak görse bile, yine de zamanı geldiğinde oğlu ve oğlundan sonra gelecek olanlar için savaşçı olması şarttı.

"*Ve onu evine yollayanlar,*

Bir daha düşünsün diye.

Bir daha… düşünsün diye."

39 (Alm.) Çok yaşa Vali!" (ç.n.)

25 UYKU MELEĞİ

Geç olduğundan, sessiz bir onayla seviştik. İkimiz de birbirimizin etine sığınmak ve güvenmek istiyorduk. Yatak odamızda yalnızdık. Avludaki sesleri duymamak için panjurları sıkı sıkıya kapamıştık. Zavallı Roger yoğun istek üzerine hâlâ şarkı söylüyordu. Günün aciliyetlerinden ve yorgunluklarından en azından kısa bir süreliğine kurtulabilmiştik.

Arkamdan yanaşıp beni sıkıca kavradı. Yüzünü tıpkı bir tılsım gibi saçlarımın arasına gömdü.

“Her şey yolunda gidecek,” dedim usulca. Islak saçlarını okşadım, parmaklarımı boynuyla omuzlarının buluştuğu noktaya değdirdim. Kasları taş kadar sertleşmişti.

“Evet, biliyorum.” Bir süre hareket etmeden kendini bana bıraktı. Boynunda atan nabzı ve omuzları yavaş yavaş sakinledi. Vücuduma bıraktığı vücudu gittikçe ağırlaştı. Altında nefes aldığımı, hareket ettiğimi hissetti.

Midesi gürültülü bir şekilde guruldadı. İkimiz de güldük.

“Yemek yemeye zaman yok mu?” diye sordum.

“Öncesinde yiyemedim,” diye cevapladı. “Sonra mideme kramplar giriyordu. Sonrasında da zaman yoktu. Sanırım burada yiyecek bir şeyler yok?”

“Hayır,” dedim kederli bir biçimde. “Birkaç elmam vardı ama Chisholmler aldı. Üzgünüm, senin için bir şeyler getirmeyi akıl etmem gerekirdi.” Öncesinde -savaş, çatışma ya da herhangi stresli bir durum öncesinde- pek yemek yemediğini biliyordum. Ama herkes ‘biraz konuşalım mı efendim?’ diyip durduğu için sonrasında yemek yemeye fırsat bulamayacağını düşünmemiştim.

“Düşünecek çok fazla şeyin vardı Sassenach,” diye cevapladı soğuk bir şekilde. “Dert etme; kahvaltıya kadar idare ederim.”

“Emin misin?” Bir ayağımı yataktan çıkartıp kalkmaya yeltendim. “Bir sürü yemek kaldı; eğer aşağı inmek istemezsen ben gider- ”

Kolumdan tutarak beni durdurdu. Sonra beni yorganın altına geri çekti, vücudunun kıvrımlarına sokup kaşık pozisyonunu aldı. Uzaklaşmamam için koluyla sarmaladı.

“Hayır,” dedi kesin bir sesle. “Uzun bir süre boyunca yatakta geçirdiğim son gece olabilir. Yani seninle geçireceğim.”

“Pekâlâ.” Söylediklerini yapıp çenesinin altına sokuldum, kendimi serbest bıraktım. Kalmaktan çok mutluydum. Anlamıştım; acil bir durum olup da biri bizi rahatsız etmediği sürece, ikimizden birinin aşağı inmesi insanları telaşa sürükleyecekti. Gelip sorular soracak, tavsiyeler verecek ya da bir şeyler isteyeceklerdi… burada kalıp, birbirimize huzur içinde sokulmamız en iyisiydi.

Yaktığım mumun ışığı sönmek üzereydi. Kalkıp ateşe biraz daha odun eklemeyi düşünsem de vazgeçtim. Sönene kadar yansın dedim; nasıl olsa gün ağarmadan gitmiş olabilirdik.

Yorgunluğuma ve yolculuğun çetin doğasına rağmen oldukça hevesliydim. Yeninin cazibesinin ve macera olasılığının dışında, çamaşır, yemek ve kadın çekişmelerinden kurtulma rahatlığı da hoşuma gidiyordu. Yine de Jamie haklıydı; bu gece yalnız kalabileceğimiz ve biraz rahat edebileceğimiz son gecemiz olabilirdi.

Tüy yatağın yumuşak kucağının tadını çıkararak gerindim. Temiz ve düzgün çarşaflar biberiye ve mürver çiçeği kokuyordu. Yeterince nevresim almış mıydım?

Roger’ın sesi panjurların arasından duyuluyordu. Hâlâ güçlü çıkıyordu ama artık yorgunluktan çatlamaya başlamıştı.

“Ardıçkuşu yatağına dönse iyi olacak,” dedi Jamie duruma itiraz edercesine, “tabii eğer karısına düzgün veda etmek istiyorsa.”

“Tanrım, Bree ve Jemmy saatler önce yataklarına döndüler!” dedim.

“Bebek belki ama kız hâlâ orada. Biraz önce sesini duydum.”

“Öyle mi?” Durup kulak kabarttım ama Roger şarkısını bitirdiğinde kopan boğuk alkış seslerinden başka bir şey duyamadım. “Bu adamlar sabahleyin çok yorgun olacaklar. Akşamdan kalma olacaklarını söylememe bile gerek yok.”

“At binebildikleri sürece ara sıra inip otlara kusmaları umurumda değil,” dedi Jamie.

Sıcak yorganın içine iyice kıvrılıp omuzlarımı örttüm. Roger’ın sesinin boğuk çınlamalarını, kahkahalarını duyabiliyordum ama artık şarkı söylemeyi kesinlikle reddediyordu. Avludaki sesler ufak ufak azalmaya başlasa da bira fıçıları açılıp son damlalarına kadar tüketildikçe kulağıma tıkırtılar gelmeye devam ediyordu. Sonra birinin fıçıyı yere düşürmesiyle bir gümbürtü koptu.

Evin içinde de sesler vardı; uyanan bir bebeğin ani ciyaklamaları, mutfaktan

gelen ayak sesleri, erkeklerin rahatsız ettiği bebeklerin ağlamaları, sabrı tükenen bir kadının önce yükselen, sonra sakinleşen sesi.

Boynum ve omuzlarım ağrıyordu. Ayaklarım, kucağımda Jemmy'yle viski pınarına yaptığım uzun yolculuk yüzünden acıyordu. Buna rağmen rahatsızlık derecesinde ayıktım ve panjurlara rağmen dış dünyadan gelen sesleri yok sayamıyordum.

"Bugün yaptığın her şeyi hatırlıyor musun?" Bu bazı geceler oynadığımız küçük bir oyundu. İkimiz de gün boyunca, sabah uyanıp akşam yatıncaya dek yaptığımız, gördüğümüz ya da yediğimiz her şeyi en ufak ayrıntısına kadar hatırlamaya çalışırdık. Günlük tutar gibi hatırlamaya çalışmak, aklı günün yorgunluğundan arındırmada etkili bir yöntemdi ve birbirimizin deneyimlerini duymak bizim için büyük bir eğlenceydi. Heyecanlı olsun ya da olmasın, Jamie'nin günlük işlerini duymayı seviyordum. Ama o bu gece havasında değildi.

"Odanın kapısını kapatmadan önce yaptığım hiçbir şeyi hatırlayamıyorum," dedi kalçamı samimi bir şekilde sıkarak. "Gerçi bundan sonra belki bir iki ayrıntı hatırlayabilirim."

"Benim de hafızamda henüz çok taze," dedim. Ayak parmaklarımı sıkıp ayaklarının ucunu okşadım.

Bir an konuşmayı bir yana bırakıp yavaş yavaş uykuya teslim olmaya başladık. Aşağıdaki sesler kesilmiş, yerini türlü horlamalara bırakmıştı. Ya da ben en azından denedim. Saat geçti ve vücudum kesinlikle çok yorgun olduğu için aklım uyanık kalıp âlem yapmaya kararlıydı. Gözlerimi kapar kapamaz, göz kapaklarımın arından günden kesitler canlanıyordu. Bayan Bug ve süpürgesi, Gerhard Müller'in çamurlu çizmeleri, meyvesiz üzüm yığınları, lahana turşusu beyazlamış düğümleri, Jemmy'nin minnacık pembe poposunun yuvarlak lopları, cinnet halinde koşuşan onlarca küçük Chisholm… Sonunda çözümü kaçak aklımda yolculuk hazırlıkları için liste yapmakta buldum.

Bunun da bir yardımı olmamış, dakikalar içinde kendimi bastırılmış bir telaşla ameliyat odamın yıkımını hayal ederken bulmuştum. Brianna, Marsali ya da çocuklar korkunç bir salgının pençesine düşeceklerdi; Bayan Bug ise Tepe'nin bir tarafından diğer tarafına kadar bütün insanları isyana ve kan dökmeye kışkırtacaktı.

Jamie'ye bakarak yan döndüm. Jamie her zamanki gibi sırt üstü yatmış, kollarını tıpkı bir mezar figürü gibi karnının üzerinde toplamıştı. Şöminenin sönmekte olan ateşinde yüzü saf ve sert görünüyordu. Uyku için yaratılmış

gibiydi. Gözleri kapalıydı ama yüzü hafiften asıktı. Ara sıra dudaklarını sanki kendi içinde kavga ediyor gibi sıkıyordu.

“Öyle gürültülü düşünüyorsun ki seni buradan duyabiliyorum,” dedim, sohbet eder gibi bir tonla. “Yoksa yalnızca koyun mu sayıyorsun?”

Gözleri birden açıldı, bana doğru dönüp kederli bir şekilde güldü.

“Domuz sayıyordum,” dedi. “Ama benimle alay edercesine, uzakta bir o yana bir bu yana zıplayan o beyaz yaratığın görüntüsü gözümden gitmiyor.”

Onunla birlikte ben de gülüp ona doğru döndüm. Alnımı omzuna dayayıp derin bir iç çektim.

“Gerçekten uyumamız lazım Jamie. Çok yorgunum ve kemiklerim sanki eriyormuş gibiler. Sen benden de uzun süredir uyanıksın.”

“Mmm.” Koluyla beni sarmalayıp omzunun kıvrımına doğru çekti.

“O haç, evi alevler içinde bırakmayacak, değil mi?” diye sordum bir süre sonra. Endişelenecek başka bir şey bulmuştum.

“Hayır.” Sesi çok uyuşuktu. “Yana yana çoktan söndü bile.”

Şöminedeki ateş kızıl korlara dönmüştü. Aklımdaki her şeyden uzaklaşabilmek için birkaç dakika bu manzarayı izledim.

“Ben ve Frank evlendiğimizde,” dedim, “bir rahibe akıl danışmaya gittik. Bize evlilik yaşamımıza her gece yatakta tespih duası ederek başlamamızı öğütledi. Frank bunun uykuya dalmaya yardımcı bir dua mı, yoksa yalnızca Kilise onaylı bir doğum kontrol yöntemi mi olduğundan emin olmadığını söyledi.”

Jamie’nin göğsü sessiz bir kahkahayla titredi.

“Eğer istersen deneyebiliriz Sassenach,” dedi. “Gerçi Selam Sana Meryem Duası’nın hesabını tutman gerekecek; sol elimin üzerinde yatıyorsun ve parmaklarım uyuştu.”

Elini kalçalarımın altından çekebilsin diye hafifçe kalktım.

“O olmaz bence,” dedim. “Yatağa giderken okunan bir dua biliyor musun hiç?”

“Bir sürü biliyorum,” dedi. Elini yukarı kaldırıp kan dolaşımını hızlandırmak için parmaklarını esnetti. Odanın loşluğunda bu yavaş hareket bana kayaların altından alabalık yakalayışını hatırlattı. “Biraz düşüneyim.”

Genleşen tahtaların çıtırtıları dışında ev sessizliğe bürünmüştü. Dışarıdan bir tartışma sesi duyduğumu sandım ama rüzgârda kırılan ağaç dallarından başka bir şey değildi.

“Bir tanesini söyleyeyim,” dedi Jamie sonunda. “Zar zor hatırlıyorum. Babam ölmeden kısa bir süre önce öğretmişti. Belki bir gün işime yarar diye düşünmüştü.”

Rahatça yerleşti, başını eğip çenesini omzuma dayadı, kısık ve sıcak bir sesle kulağıma fısıldamaya başladı.

“*Tanrım, üzerimdeki ayı bana bağışla,*

Tanrım, altımdaki toprağı bana bağışla,

Tanrım, karımı ve çocuğumu bana bağışla.

Tanrım, onları seven beni de bağışla;

Karımı ve çocuğumu bana bağışla,

Tanrım, onları seven beni de bağışla.”

Kendinden emin bir şekilde başlamış, ara sıra sözcüklerde tereddüt etmiş ama konuştukça bu tereddüt kaybolup gitmişti. Artık yumuşak ve emin bir tonda konuşuyordu. Eli belimde dursa da artık benimle konuşmuyordu.

“*Tanrım, gözümün değdiğini koru,*

Tanrım, umudumu koru,

Tanrım, aklımı ve niyetimi koru,

Tanrım, onları koru, hayat veren Tanrı.”

Kalçalarımda gezinen elini saçlarıma dokunmak için yukarı kaldırdı.

“*Hayat arkadaşımı bana bağışla,*

Ellerimi bana bağışla,

Tanrım, korunma kalkanımı bana bağışla,

Uyku meleğimi bana bağışla.”

Çenemin altına koyduğu elini hiç hareket ettirmiyordu. Elini avuçlarıma alıp derin bir iç çektim.

“Ah, bunu beğendim. Özellikle de ‘uyku meleği’ kısmını. Bree küçükken, onu yatağa bir melek duasıyla götürürdük; ‘Mikail sağımda, Cebrail solumda, Azrail arkamda, İsrafil önümde ve Tanrı başımın üstünde olsun.’ ”

Jamie cevap vermedi, cevap olarak parmaklarımı sıkmakla yetindi. Şöminedeki kor *paf* diye bir sesle yana düştü, kıvılcımlar odanın loşluğunda bir süre uçuştular.

Bir süre sonra Jamie'nin yataktan çıktığını fark edip kendime geldim.

"Ne-?" dedim uykulu bir biçimde.

"Bir şey yok," diye fısıldadı. "Yazmam gereken ufak bir not var. Uyu, *a nighean donn*. Yanında uyanacağım."

Fraser Tepesi, 1 Aralık 1770

James Fraser, Lord John Grey'in emrinde

Josiah Dağı Arazisi

Lordum,

Kurumunuz ve ikamet edenleriyle her şeyin yolunda gitmesi umutlarıyla size yazıyorum; oğlunuza özellikle selamlarımı yolluyorum.

Benim River Run'daki evimde de her şey yolunda -haberdar edildiğim kadarıyla. Size bahsettiğim, kızım ve halam için planlanan düğünlerine beklenmedik bir biçimde müdahale edildi (özellikle Bay Randal Lillywhite tarafından. Adını bir gün öğrenmeniz ihtimaline karşı yazıyorum) ama torunum neyse ki vaftiz edildi ve halamın düğünü bir sonraki mevsime ertelendiyse de kızımın Bay MacKenzie ile hayatını birleştirmesi, Presbiteryen olmasına rağmen değerli bir centilmen olan Papaz Bay Caldwell'in nezaketiyle kutlandı.

Küçük Jeremiah Alexander Ian Fraser MacKenzie ('Ian' ismi elbette ki İskoç dilindeki 'John'ın karşılığıdır -kızımın hem kuzenine, hem de arkadaşına minnettar oluşu nedeniyle konuldu) hem vaftiz törenini, hem de eve dönüş yolculuğunu sağ salim sonlandırdı. Kızım, adaşınızın ağzında yalnızca dört dişi olduğunu size iletmemi rica etti. Bu onu, parmaklarını bilmeden habis pençesine teslim eden dikkatsiz ruhlar için aşırı tehlikeli bir hale getiriyor. Çocuk adeta bir timsah gibi ısırıyor.

Buradaki nüfusumuz son zamanlarda, size son yazdığımdan beri yirmi ailenin de eklenmesiyle, memnun edici bir artış göstermektedir. Tanrı yazın gösterdiğimiz çabaları mısır ve saman bolluğuyla ve bunları tüketecek hayvan bereketiyle kutsadı. Ormanımdaki hâlihazırda kaçak olarak dolaşan domuz sayısının kırktan az olmadığını tahmin ediyorum. İki ineğim yavruladı ve bir de yeni at aldım. Bu hayvanın kişiliği oldukça şüpheli, ancak koşarken rüzgârı öyle değil.

Bunlar iyi haberlerim.

Kötü haberlerime gelince. Milis albayı seçildim, ayın ortasına kadar, Vali'nin hizmetinde elimden geldiği kadar çok sayıda adam toplamam emredildi. Bu hizmet yerel çatışmaları bastırmada yardım olarak kullanılacak.

Kuzey Carolina ziyaretiniz sırasında, kendilerini 'Düzenleyiciler' olarak adlandıran bir grup adamı duymuşsunuzdur -ya da meşgul olduğunuz için duymamış da olabilirsiniz (karım sağlığınızın iyi olduğunu duyduğuna çok sevindi, bu mektupla, baş ağrılarından hâlâ muzdarip olmanız ihtimaline karşı, size içinde kullanım talimatlarıyla birlikte birkaç ilaç yolluyor).

Bu Düzenleyiciler üç beş çapulcudan ibaretler, Boston'da, Başkan Richardson'ın kuklasını astığını duyduğumuz İsyancılar'dan bile daha laçkalar. Şikâyetlerinde haklılık payı olmadığını söylemiyorum, ancak bunu ifade biçimleri Kraliyet'in düzelmesini sağlayamaz -hatta iki tarafta da daha fazla taşkınlığa neden olur ve bu durumda yaralanmalar kaçınılmazdır.

24 Eylülde Hillsborough'ta şiddet içeren olaylar baş gösterdi ve bu olaylar sırasında birçok mülke kasten zarar verildi, Kraliyet'in resmi çalışanlarına şiddet uygulandı -bazısı adilane, bazısı değildi. Bir hakim ağır yaralandı; Düzenleyicilerin birçoğu tutuklandı. O zamandan beri söylentiden biraz daha fazlasını duyduk; kışın gelişiyle tedirginlik azalsa da evlerin ve meyhanelerin ocaklarında için için yanmaya devam ediyor. Baharın gelişiyle bir kez açığa çıktı mı, mühürlenmiş bir evden dışarıya çıkan pis kokular gibi her yere yayılacak.

Tryon becerikli bir adam ama çiftçi değil. Eğer olsaydı, kışın savaş çıkarmayı aklından dahi geçirmezdi. Yine de bunun gücünü göstermeyi umuyor olabilir -şu anda savaşa gerek olmadığından emin- böylelikle kabadayıların gözünü korkutup savaşı bertaraf edebilir. O bir asker.

Bu tür düşünceler beni mektup yazmaya itti. Bu girişimimin kötü sonuçlanmayacağını düşünüyorum. Siz de tıpkı benim gibi askersiniz. Kötülüğün öngörülemez olduğunu ve önemsiz başlangıçların ne denli büyük bir felaket getireceğini bilirsiniz.

Kimse kendi sonunu bilemez. Bu nedenle, ailemin huzuru için elimden geldiğince hazırlık yaptım.

Onları tanımadığınız için size isimlerini sıralayacağım: sevgili karım Claire Fraser, kızım Brianna ve kocası Roger MacKenzie, çocukları Jeremiah MacKenzie. Kızım Marsali ve kocası Fergus Fraser (evlat edindiğim oğlum) -

şimdi iki oğulları var ve isimleri Germain ile Joan. Bebek Joan ismini Marsali'nin kız kardeşi Joan MacKenzie'den alıyor, halen İskoçya'da ikamet etmekte. Bu durumun evvelini size anlatacak zamanım yok ama bu genç kadını kızım gibi korumak için geçerli nedenlerim var. Kendimi onun ve annesi Laoghaire MacKenzie'nin huzurundan da sorumlu tutuyorum.

Uzun dostluğumuza, karıma ve kızıma göstermiş olduğunuz ilgiye güvenerek, eğer bu girişimim talihsizlikle sonlanırsa, onların güvenliği için elinizden geleni yapmanızı rica ediyorum.

Yarın şafak sökerken yola çıkıyorum, az zamanım var.

Sadık ve itaatkâr kulunuz,

James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser

Not: Stephen Bonnet hakkındaki isteğime verdiğiniz cevap için teşekkürlerimi sunarım. İyi niyetli tavsiyeniz karşısında duyduğum minnettarlığı bilmenizi isterim.

Not: Vasiyetimin kopyaları, buradaki ve İskoçya'daki mallarıma ve işlerime ilişkin evraklar, Cross Creek yakınlarındaki Greenoaks'ta yaşayan Farquard Campbell'dadır.

3. BÖLÜM UYARILAR VE GEZİLER

26 MİLİS AYAKLANIYOR

Hava bizden yanaydı, soğuk da olsa gökyüzü açıktı. Müllerler ve civardaki evlerden gelen adamlarla birlikte hemen hemen kırk kişi ve ben, Fraser Tepesi'nden yola çıkmıştık.

Fergus miliste görev almayacaktı ama yakınlardaki yerleşim yerlerini ve evleri çok iyi bildiği için adam toplamaya gelmişti. Topraklarımızın en uzak noktasına ulaştığımızda hatrı sayılır bir sayıya ulaşmıştık bile. Adamlardan bazıları piyade eri eğitimi almamış da olsalar, bir zamanlar askermişler; İskoçya'da ya da Fransız ve Kızılderili Savaşları'nda. Birçoğu ise asker değildi ve her gece Jamie'nin, pek alışılmadık bir biçimde de olsa, talim yaptığını görmüşlerdi.

"Düzgün bir şekilde talim yapacak zamanımız yok," demişti Roger'a ilk gece. "Adamları düşman saldırılarına karşı şekillendirmek haftalar alır, biliyorsun."

Roger'ın yüzünde huzursuz bir ifade görsem de o başını sallayarak Jamie'nin sözlerini onaylamıştı. Kendi deneyimsizliğine dair şüpheleri olabileceğini ve saldırı karşısında nasıl davranacağını tam olarak bilmediğini düşünmüştüm. Kendi çağımdan çok genç asker tanıyordum.

Ateşin başında eğilmiş, küllerin üzerine konmuş demir bir tavanın içinde mısır pişiriyordum. Başımı kaldırıp Jamie'ye baktığımda, onun da dudaklarının kenarına gizlenmiş belirsiz bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. O genç askerleri tanımakla kalmamıştı; onlardan biriydi de. Öksürüp bir çubukla kömürleri ittirmek için öne eğildi. Hamura bulayıp pişmeye bıraktığım bıldırcınlara bakındı.

"Tehlikeden kaçmak doğal bir şeydir, değil mi? Birliklere talim yaptırmanın amacı onları bir subayın sesine alıştırmak. Böylece silah gürültülerinin arasında bile o sesi duyacaklar ve tehlikeyi düşünmeden itaat edecekler."

"Evet, tıpkı ses duyunca kaçıp gitmemesi için bir atı eğittiğin gibi," diye lafa girdi Roger.

"Evet, aynen öyle," dedi Jamie oldukça ciddi bir ses tonuyla. "Aradaki fark, bir atı ondan daha iyi bildiğine inandırman gerektiğidir; bir subayın ise yalnızca sesinin daha gür çıkması gerekir." Roger güldü, Jamie hafifçe gülümseyerek devam etti.

"Fransa'da askerken, ayaklarıma kara sulan inene kadar yürüyordum. Günün sonunda o kadar yorgun oluyordum ki yatağımı topa tutsalar yine de

uyanmazdım.”

Kafasını iki yana salladı, yüzündeki gülümseme kayboldu. “Ama buna zamanımız yok. Adamlarımızın yarısı askerlikte biraz da olsa geçmişleri var; savaş çıkarsa ayakta kalmak için onlara güvenmeliyiz.” Ateşe doğru baktı, ağaçların ve dağların karanlığa gömülen manzaralarını işaret etti.

“Onlara Dağlılar gibi savaşmayı öğreteceğiz; emrimle toplanmayı ya da dağılmayı, aksi takdirde bir çaresini bulmayı öğrenecekler. Adamların ancak yarısı asker ama hepsi avlanabiliyor.” Çenesini kaldırıp erleri işaret etti. Birçoğu o gün yolculuk boyunca küçük av hayvanları vurmuşlardı. Lindsay kardeşler yediğimiz bıldırcını avlamışlardı.

Roger başını sallayıp eğildi. Kendi çubuğuyla ateşten kararmış bir hamur topu çıkardı. Yüzünü saklıyordu. Tepe’ye döndüğümüzden beri her gün avlanmaya gitmişti ve hâlâ bir sıçan bile vuramamıştı. Jamie de bir keresinde onunla birlikte gitmişti ve Roger hayvana ateş edeceğine, kafasına tüfeğin kabzasıyla vursun daha iyi, demişti.

Kaşlarımı çatarak Jamie’ye baktım; o da aynı şekilde bana baktı. Roger duygularıyla başa çıkabilirdi, söylemek istediği buydu. Gözlerimi kocaman açıp ayağa kalktım.

“Ama bu avlanmak gibi bir şey değil ki.” Jamie’nin yanına oturup sıcak mısırları uzattım. “Özellikle de şimdi.”

“Ne ima ediyorsun Sassenach?” Jamie mısır topunu ikiye böldü, gözlerini kapatıp sıcak buharı içine çekti.

“Birincisi, savaş çıkıp çıkmayacağını bilmiyorsun,” dedim. “İkincisi, çıksa bile, eğitimli birliklerle karşı karşıya gelmeyeceksin. Düzenleyiciler seninkilerden daha çok asker değiller. Üçüncüsü, Düzenleyicileri öldürmeye çalışmayacaksınız; yalnızca gözlerini korkutup geri çekilmelerini ya da teslim olmalarını sağlayacaksınız. Dördüncüsü ise…” Roger’a bakıp gülümsedim. “…avlanmanın amacı bir şey öldürmektir. Savaşa gitmenin amacı ise sağ salim geri dönmektir.”

Jamie’nin ısırdığı mısır boğazına kaçtı. Yardım etmek için sırtına vurdum. Ters ters bakarak üzerime çıktı. Öksürmesiyle ağzından kırıntılar fırladı. Yutkundu, ayağa kalktı; şalı uçuşuyordu.

“Beni dinle,” dedi, boğuk bir sesle. “Hem haklısın, hem de haksız. Bu iş avlanmaya benzemez, evet. Çünkü av hayvanı genelde seni öldürmeye çalışmaz.” Yüzünde acımasız bir ifadeyle Roger’a döndü. “O geri kalan kısımda yanılıyor. Savaş öldürür, hepsi bu. Daha hafif bir şey düşün -yetersiz

tedbirleri, korkutmayı düşün- onları da boş ver, kendi postunu düşün. Tanrı aşkına, dostum, ilk günün akşamında ölmüş olacaksın.”

Mısır toplarının artıklarını ateşe atıp uzaklara doğru yürüdü.

Elimde tuttuğum mısır topu, peçetenin arasından kayıp parmaklarımı yakana kadar bir süre donup kaldım. Kısık bir sesle, “Ah,” diyip mısırı kütüğün üzerine koydum. Roger oturduğu yerden biraz kıpırdandı.

“İyi misin?” dedi bana bakmadan. Gözlerini Jamie’nin atlara doğru yürüdüğü yöne çevirmişti.

“İyiyim.” Kavrulan parmak uçlarımı soğuk ve ıslak kütüğe değdirdim. Tuhaf sessizliğin bu kısa diyalogla bölünmesini fırsat bilip konuyu baş başa konuşmaya karar verdim.

“Jamie’nin,” dedim, “konuşma konusunda deneyimli olduğunu kabul etmeliyiz… Söylediklerinin aşırı bir tepkiden ibaret olduğuna inanıyorum.”

“Öyle mi?” Roger, Jamie’nin sözleri karşısında üzülmüş ya da şaşırmış durmuyordu.

“Elbette inanıyorum. Düzenleyicilerle ne olursa olsun, topyekûn bir savaş olmayacağını gayet iyi biliyoruz. Muhtemelen hiçbir şey olmayacak!”

“Ah, evet.” Roger düşüncelere dalmış, dudaklarını bükmüş, karanlığın içine bakmaya devam ediyordu. “Ama bence söylemeye çalıştığı bu değildi.”

Tek kaşımı kaldırıp baktım, o da hafif gülümseyerek bana baktı.

“Benimle ava geldiğinde, neler olup biteceği konusunda bildiklerimi sordu. Ona anlattım. Bree’ye de sormuş ve o da olacakları anlatmış.”

“Neler olup biteceğini derken, Devrim’i mi kastediyorsun?”

Başını sallayarak onayladı. Gözlerini, uzun ve nasırlı parmaklarının arasında ezdiği mısırdan ayırmıyordu.

“Ne biliyorsam anlattım. Savaşları, siyaseti. Tabii ki bütün ayrıntıları değil ama hatırladığım en önemli savaşlardan söz ettim; nasıl uzun, tüketen ve lanet olası bir iş olduğunu söyledim.” Bir süre sakin durduktan sonra yeşil gözlerinde ufak bir parıltıyla bana baktı.

“Sanırım buna adil bir alışveriş derdin. Onu korkutmuş olabilirim. O sadece gördüğü iyiliğin karşılığını verdi.”

Gülüp ayağa kalktım. Eteğimdeki kırıntıları ve külleri silktim.

“Jamie Fraser’ı savaş hikâyeleri anlatarak korkuttuğun gün, oğlum,” dedim, “cehennemin donduğu gün olur.”

Hiç bozuntuya vermeden güldü.

“Belki de korkutmamışımdır. Ancak bir anda sessizleşti. Sana bir şey söyleyeyim mi?” Gözlerindeki ışıltıya rağmen durgunlaşmıştı. “O beni şimdi korkuttu.”

Atların olduğu yöne doğru baktım. Ay daha doğmamıştı. Görebildiğim tek şey, büyük ve hareket eden gölgeler, ateşin kıvılcımıyla aydınlanan kıçları ve kısacık bir göz ışıltısıydı. Jamie görünmüyordu ama orada olduğunu biliyordum; atların arasında kıpırdanmalar oldu, kişnemeler duyuldu. Bu da tanıdık birini gördüklerinin en güzel kanıtıydı.

“O yalnızca bir asker değildi,” dedim sonunda. Jamie’nin duyamayacak kadar uzakta olduğundan emin olsam da kısık bir sesle konuştum. “O subaydı.”

Yeniden kütüğün üzerine oturup elimi mısır topuna koydum. Artık epeyce soğumuştu. Elime aldım ama ısırmadım.

“Ben bir savaş hemşiresiydim. Fransa’da bir sahra hastanesinde.”

Başını salladı, siyah saçları merakla dikildi. Ateşin derin gölgeleri yüzüne yansıyor, kalın kaşları ve güçlü kemikleri ile dudaklarının narin kıvrımları arasındaki tezatı vurguluyordu.

“Askerlerin hemşiresiydim. Hepsi korkmuştu.” Hüzünle gülümsedim. “Saldırıya uğrayanlar hatırlıyor, uğramayanlar da tahmin edebiliyorlardı. Ama geceleyin uyuyamayanlar, subaylardı.”

Başparmağımı mısır topunun engebeli yüzeyinde gezdirdim. Domuz yağıyla hafifçe yağlanmıştı.

“Bir keresinde Preston’dan sonra Jamie’yle oturdum. Ölen adamlarından birini kollarına almıştı. Ağlıyordu. Bunu hiç unutmuyor. Culloden’ı hatırlamıyor, çünkü katlanamıyor.” Elimdeki kızarmış hamura bakıp tırnağımla yanan taneleri çıkardım.

“Evet, onu korkuttun. Senin için gözyaşı dökmek istemiyor. Ben de istemiyorum,” diye ekledim yumuşak bir ses tonuyla. “Şimdi olmayabilir. Fakat zamanı geldiğinde kendine dikkat et, olur mu?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, “Olur,” dedi sessizce. Ayağa kalkıp gitti. Ayak sesleri ıslak toprakta sessizliğe gömüldü.

Gece koyulaştıkça diğer kamp ateşleri alev alev yanmaya devam etti. Adamlar hâlâ kendi dostlarının ve tanıdıklarının yanlarındaydı. Her ateşin başında bir grup vardı. Zaman geçtikçe küçük gruplar birleşecekti, biliyordum. Birkaç gün içinde, büyük bir ateş yanacak, herkes tek bir çember halinde etrafında toplanacaktı.

Roger'ın söylediklerinin Jamie'yi korkuttuğunu sanmıyordum. Onu korkutan kendi bildikleri olabilirdi. İyi bir subay için iki seçenek vardır: Sorumluluklarının onu yiyip bitirmesine izin vermek ya da gereksinimlerin onu duyarsızlaştırmasına izin vermek. Bunu biliyordu.

Bana gelince… ben de birkaç şey biliyordum. İki askerle evlenmiştim; Frank de askerdi. Her iki savaşta da hemşire ve şifacı olarak çalışmıştım.

Savaşların isimlerini ve tarihlerini biliyordum; kan kokusunu tanıyordum. Kusmuğun ve bağırsakların da. Bir sahra hastanesi paramparça olmuş kol ve bacakları, dışarı çıkan bağırsakları, kemik uçlarını… her şeyi görür. Ama asla silah doğrultmadığı halde hummadan, pislikten, hastalıktan ya da çaresizlikten ölen insanlara da şahit olur.

İki Dünya Savaşı'nda binlerce insanın yaralandığını ve öldüğünü biliyordum; yüzlercesinin enfeksiyondan ve hastalıktan öldüğünü biliyordum. Ne şimdi, ne de dört sene içinde bundan farklı bir şey yaşanmayacaktı.

Bu da beni gerçekten çok korkutuyordu.

Ertesi gece, Lucklow'un birkaç kilometre yukarısındaki Balsam Dağları'ndaki ormanlık arazide kamp kurduk. Birçok kişi Brownville'e ulaşmak için devam etmek istiyordu. Brownsville yolculuğumuzun Salisbury'ye dönmeden önceki en dışta kalan noktasıydı ve içinde meyhanesi olabilirdi. Ya da en azından uyunacak bir hanı. Ama Jamie beklememizin daha iyi olacağına karar verdi.

"Karanlıkta silahlı bir birlikle gidip de," dedi Roger'a, "oradaki halkı korkutmak istemiyorum. Yapacaklarımızı gündüz gözüyle anlatmak daha iyi olur. Sonra adamlara hazırlanmaları için bir gün -ve bir gece- veririm."Sonra durdu, gürültülü bir şekilde öksürdü, omuzları ağrıyla kasıldı.

Jamie'nin ne bakışlarını, ne de sesini beğendim. Küflenmiş bir yorganın yamalı görüntüsünü andırıyordu. Her nefes alış verişinde hafif bir hırıltı duyuyordum. Adamların çoğu benzer durumdaydı; burunları kıpkırmızı olmuştu, sık sık öksürüyorlardı. Ateş de sanki biri içine tükürmüş gibi ara ara cızırdıyordu.

Jamie'nin ayaklarına sıcak bir taş koyup göğsüne hardal yakısı yapıştırıp

yatağa yollamak, başucuna da içmesi için nane aromalı sıcak çay ve efedra yaprağı koymayı çok isterdim. Jamie'ye bunu yaptırmak için kavga, prangalar ve birçok silahlı adam gerekeceğinden, kendimi kâsesine yahni koymakla avuttum.

"Ewald," diye seslendi Jamie, Müllerler'den birine. Bir an durdu, boğazını temizlerken fanilası yırtılıyormuş gibi bir ses çıktı. "Ewald, Paul'ü de alıp ateş için daha fazla odun toplamaya git. Bu gece çok soğuk olacak."

Zaten öyleydi. Adamlar ateşe o kadar yakın duruyorlardı ki şallarının ve ceketlerinin püsküllleri yanmıştı. Çizmelerinin -çizmesi olanların- parmak uçları sıcak deri kokuyordu. Yahniyi servis etmek için alevlerin dibinde durduğumdan, dizlerim ve uyluk kemiklerim su toplamış gibi duruyordu. Kombinezonumun ve iç etekliğimin -at binerken sürtünmeyi önlemek için ikisini birden giymiştim- altına giydiğim eski püskü pantolonuma rağmen sırtım buz kesmişti. Carolina taşrası eyere yan oturmak için iyi bir yer değildi.

Son kâseyi de servis ettikten sonra kendi yemeğimi yemek için sırtımı ateşe doğru dönüp oturdum. Donan kalçalarımı muhteşem bir sıcaklık kaplamıştı.

"Güzel olmuş mu, hanımefendi?" Yahniyi yapan Jimmy Robertson iltifat arayan gözlerle bana baktı.

"Çok güzel," dedim. "Leziz!" Aslında tek nedeni sıcak olması ve benim de aç olmamdı. Bir de kendim pişirmek zorunda kalmamış olmam, sözlerime öyle bir samimiyet katmıştı ki Jimmy'nin yüzünde mutlu bir ifade oluştu.

Buz gibi soğuk ellerimde tuttuğum tahta kâsenin ve midemdeki yemeğin sıcaklığının tadına vararak yavaş yavaş yemeğimi yedim. İnsanların hapşırırken ve atla gezinirken çıkardıkları gürültü kirliliği o anda yemeğin bana hissettirdiği huzuru ve yorucu bir günün ardından eyerin üzerinde dinlenme vaadini bozmaya yetmedi. Etrafımızdaki ormanın, yıldızların ışığının altında kemikleri donduran görüntüsü bile rahatımı bozamadı.

Benim de burnum akmaya başlamıştı ama bunun nedeninin sıcak yemek olduğuna inanmak istedim. Emin olmak için yutkundum ama ne boğaz ağrısına, ne de göğüs sıkışıklığına dair en ufak bir iz yoktu. Jamie durmadan konuşuyordu; yemeği bitmiş, gelip yanıma oturmuş, sırtını ateşe dönmüştü.

"İyi misin Sassenach?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Gribal enfeksiyondan korktum," diye cevapladım burnumu mendile silerken.

"Nerede?" Ormana şüpheli gözlerle baktı. "Burada mı? Afrika'da

yaşadıklarını sanıyordum.”

“Ne? Ha gergedanları diyorsun. Evet, Afrika’da yaşıyorlar. Ben burnum akıyor demek istemiştim ama tam olarak grip denemez.”

“Ah, öyle mi? Bu çok iyi. Ben oldum grip,” diye ekleyip üç kez ardı ardına hapşırdı. İki eliyle burnunu silmek için boşalan kâseyi bana uzattı, gürültülü bir şekilde sümkürdü. Kızaran burun deliklerini görünce hafifçe geri çekildim. Eyer çantamda bir miktar ayı yağı vardı ama herkesin ortasında sürmeme izin vermeyeceğinden emindim.

“Hızlı olmamamız gerektiğinden emin misin?” diye sordum. “Geordie köyün uzakta olmadığını söylüyor.”

Cevabı biliyordum; kişisel rahatlık uğruna strateji değiştirecek değildi. Üstelik kamp kurulmuş, ateş çoktan yakılmıştı. Yine de sıcak, temiz yatak - yani, aslında yatak olsun yeter- istememe rağmen Jamie için endişeleniyordum. Nefes alış verişlerindeki derin ve hırıltılı ses aklıma kötü şeyler getirmişti.

Ne demek istediğimi biliyordu. Gülümseyip ıslak mendili koluna sıkıştırdı.

“Halledeceğim Sassenach,” dedi. “Sadece biraz üşüttüm. Birçok kez çok daha ağır hastalandığım olmuştu.”

Paul Müller ateşe bir kütük daha attı; büyük bir kor öyle bir alevlendi ki kıvılcımlardan kurtulmak için geri çekilmemiz gerekti. Sırtımız iyiden iyiye ısındığı için bu defa ateşe yüzümü döndüm. Jamie aynı şekilde oturmaya devam etti. Odunun gölgelerini asık bir suratla izliyordu.

Yüz ifadesi biraz yumuşayınca arkama döndüm. İki adamın ormandan üzerlerindeki dalları temizleyerek çıktığını gördüm. Gelenler Jack Parker ile tanımadığım yeni bir adamdı. Konuşmasından anladığım kadarıyla Glasgow yakınlarından gelen bir göçmendi.

“Her şey yolunda efendim,” dedi Parker, şapkasına dokunarak selam verdi. “Ama hava buz gibi.”

“Evet, akşam yemeğimden beri mahrem yerlerimi hissetmiyorum,” dedi yeni adam Glasgow ağzıyla. Ateşe doğru yaklaşırken bir yandan da elleriyle her yerini ovuşturdu.

“Anlıyorum dostum,” dedi Jamie sırıtarak. “Az önce çişimi yapmaya gittim ve pipimi bulamadım.” Kopan kahkahaların ardından atları kontrol etmeye gitti. Elinde yarısı bitmiş bir kâse yahni vardı.

Diğer adamlar çoktan sırt yataklarını yapmaya başlamış, ateşe başlarını mı yoksa ayaklarını mı vererek uyumaları gerektiğini tartışıyorlardı.

“Çizmelerinin tabanları yanar,” dedi Evan Lindsay. “Anladın mı? Çivileri eridi bile!” Büyük ayağını kaldırıp parçaları bir iple birbirine tutturulmuş eski püskü çizmesini gösterdi. Deri tabanlarının ve topuklarının bazı yerleri dikişliydi ama genelde yontulmuş küçük tahta ya da deri çivilerle birbirlerine tutturulmuş, reçineyle ya da başka yapıştırıcılarla yapıştırılmıştı. Reçine oldukça yanıcıydı; ayaklarını ateşe doğru uzatıp uyuyan adamların çizmelerinden çıkan kıvılcımları görmüştüm.

“Saçlarının alev almasından iyidir,” dedi Ronnie Sinclair.

“Lindsayler’in bu konuyu kafalarına çok takmamaları gerektiğini düşünüyorum.” Kenny ağabeyine sırıtarak baktı, sonra kel kafasına -tıpkı diğer kardeşleri gibi- taktığı örgü şapkayı çıkarttı.

“Evet, her zaman baş önde olmalı,” dedi Murdo. “Kafanın donmasını istemezsin; doğrudan karaciğerine gider ve sonra ölürsün.” Murdo kafasına çok dikkat ediyor, örgü şapkasını ya da keseli sıçan derisinden yapılan ve kenarları gösterişli bir biçimde kokarca derisiyle işlenmiş şapkasını neredeyse hiç çıkarmıyordu. Deri bir telle gür siyah saçlarını arkasında toplamış olan Roger’a imrenen gözlerle baktı.

“MacKenzie’nin endişelenmesine gerek yok; zaten ayı gibi kıllı!”

Roger güldü. Diğerleri gibi o da Tepe’den ayrıldığından beri tıraş olmamıştı; şimdi aradan sekiz gün geçmişti ve artık kirli sakalları nedeniyle adeta bir ayıyı andırıyordu. Geceleri böylesi gür bir sakalın yüzünü kesinlikle sıcak tutacağını düşündüm; çıplak ve korunmasız çenemi şalımın arasına soktum.

Tam bu sırada atların yanından geri dönen Jamie gülmeye başladı. Ama kahkahası sonunda yerini bir öksürük krizine bıraktı. Evan öksürükleri bitene kadar bekledi.

“Sen ne dersin, Mac Dubh? Başlar mı kuyruklar mı?”

Jamie koluyla ağzını silip gülümsedi. Tıpkı diğerleri kadar kıllıydı ve parlak kırmızı, altın sarısı ve gümüş renk sakalları ve açık saçlarıyla tam bir Vikinge benziyordu.

“Sıkıntı yok çocuklar,” dedi. “Nasıl uzanırsam uzanayım, sıcak sıcak uyuyacağım.” Bana doğru dönünce birden bir kahkaha fırtınası koptu, Tepeli adamlar Galce ilkel tezahüratlar yaptılar.

Yeni gelenlerden bir iki tanesi içgüdüsel bir merakla bana bakmışlardı ki Jamie'nin uzun, geniş vücudunu ve bakışlarındaki nazik vahşiliği görüp kafalarını çevirdiler. Bir adamla göz göze gelip gülümsedim; şaşırmıştı ama o da gülümseyip utangaç bir şekilde kafasını çevirdi.

Jamie bunu nasıl yapmıştı? Çiğ bir espri yaparak insanların beni sahiplenmesini sağlamış, istenmeyen olası bir yakınlaşmayı engellemiş, liderlik pozisyonunu yeniden hatırlatmıştı.

"Lanet olası bir babun sürüsü gibi," diye geveledim ağzımda. "Ben de babunların lideriyle uyuyorum!"

"Babunlar şu kuyruğu olmayan maymunlar mıydı?" diye sordu Fergus. Bakışlarını atların yanındaki Ewald'dan bana çevirdi.

"Öyle olduklarını gayet iyi biliyorsun." Jamie'yle göz göze geldim. Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Düşündüğünü biliyordum, o da beni biliyordu; gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı.

Fransa Kralı Louis'nin Versailles Sarayı'nda bir hayvanat bahçesi vardı ve bu hayvanat bahçesinin sakinleri arasında küçük bir grup babun da vardı. İlkbaharda en popüler saray etkinliklerinden biri babunları ziyaret edip, erkek babunların cinsel hünerlerini ve çok renkli popolarını izlemekti.

Duyduğuma göre Mösyö de Ruvel adında biri, saraydaki kadınların ona bu şekilde ilgi gösterecekleri takdirde poposuna tıpkı babun poposu gibi renkli bir dövme yaptıracağını söylemiş. Daha sonra Madam de la Tourelle, babunların fiziksel olarak Mösyö'den daha üstün olduklarını ve renkli bir dövmenin de bu durumu düzeltemeyeceğini söylemiş.

Ateşin ışığı yüzünden bunu söylemek biraz güçtü ama Jamie'nin zengin renklerinin ateşten olduğu kadar, bastırdığı kahkahalarından da kaynaklandığına emindim.

"Kuyruklardan söz açılmışken," diye fısıldadı kulağıma. "Şu lanet olasıca içliklerden giydin mi?"

"Evet."

"Çıkar hemen."

"Ne, burada mı?" Sahte bir masumiyetle gözlerimi kocaman açtım. "Kıçımın donmasını mı istiyorsun?"

Jamie hafifçe gözlerini kıstı. Mavi gözleri kedi gözü gibi parladı.

"Donmayacak," dedi sakince. "Sana garanti ediyorum."

Arkama geçti. Tenimdeki alevlerin parıltısının yerini vücudunun soğuk sertliği aldı. Kollarını belime dolayıp yüzümü kendisine doğru çevirdiğinde, aslında o kadar da soğuk olmadığını fark ettim.

“Ah, bulmuşsun,” dedim. “Ne güzel.”

“Neyi bulmuşum? Bir şeyini mi kaybetmiştin?” Atların yanından gelen Roger yanımızda durdu. Bir kolunda battaniyeler, diğer kolunda *bodhran*ı vardı.

“Ah, yalnızca eski bir pantolon,” dedi Jamie tatlı bir dille. Elini şalımın altından eteğimin içine sokmuştu. “Bize şarkı mı söyleyeceksin?”

“Eğer isteyen olursa, elbette.” Roger gülümsedi, ateşin ışığı yüz hatlarına yansıyordu. “Aslında öğrenmek istediğim bir şarkı var; Evan büyükannesinin bildiği bir şarkıyı bana öğretecek, söz verdi.”

Jamie güldü.

“Ah, sanırım hangi şarkı olduğunu anladım.”

Roger kuşkuyla kaşını kaldırdı. Hafifçe arkama dönüp şaşkın gözlerle Jamie’ye baktım.

“Ama söyleyemem,” dedi ne kadar şaşırdığımızı görünce. “Sözleri biliyorum gerçi. Evan Ardsmuir hapishanesindeyken sürekli söylerdi. Biraz müstehcen,” diye de ekledi. Sesinde İskoçların, gerçekten insanı hayretler içinde bırakacak bir şey söylemeden önce takındıkları ciddi bir ton vardı.

Roger sözleri tahmin edip güldü.

“O halde yazarım,” dedi. “Gelecek nesillerin iyiliği için.”

Jamie’nin parmakları usta hareketlerle vücudumda ilerliyordu. Üzerime giydiğim pantolon -zaten bana birkaç beden büyüktü- gevşeyip sessizce yere düştü. Soğuk hava dalgası bir anda eteğime dolup çıplak kalan yerlerime değdi. Soluğum kesilmişti.

“Soğuk, değil mi?” Roger sırtını kamburlaştırdı, titreyerek gülümsedi.

“Evet, gerçekten de öyle,” dedim. “İnsanın götü donuyor, değil mi?”

Jamie ve Roger aynı anda öksürük krizine boğuldular.

Nöbetçi asker ve atlar uyumuşlardı. Biz de ateşin biraz uzağındaki gizli bir yerde bulunan dinlenme yerimize çekildik. Yaprakların altından en büyük kayaları ve çubukları çıkarmış, ladin ağaçlarının dallarını kesmiş, Jamie kamptaki son turunu da bitirince üstlerine battaniyelerimizi sermiştim.

Yemeğin ve ateşin sıcaklığı gücünü kaybetmiş olsa da Jamie bana dokunana kadar ürpermemiştim.

Bir an önce battaniyelerin arasına girmek istiyordum ama Jamie hâlâ bana sarılmakla meşguldü. Yapmaya niyetlendiği şey hâlâ aklındaydı ama bir anlığına dikkati dağılmıştı. Kollarıyla beni sarmalamıştı ama sanki bir şey dinliyor gibi kafasını kaldırmış, ormana doğru bakıyordu. Etraf kapkaranlıktı; kampın en yakınlarında duran birkaç ağaç gövdesinden yansıyan ateş pırıltısından başka hiçbir şey görünmüyordu. Alacakaranlığın son gölgesi kaybolmuş, her şey dipsiz bir karanlığa bürünmüştü.

“Ne oldu?” İçgüdüsel olarak Jamie’ye sarıldım. Jamie beni sıkı sıkı sardı.

“Bilmiyorum. Bir şeyler hissediyorum Sassenach.” Huzursuz bir şekilde başını tıpkı rüzgârı koklayan bir kurt gibi kaldırdı ama yaprakları dökülmüş dalların hışırtısından başka bir ses duyulmuyordu.

“Eğer bu sesler gergedan sesi değilse, orada başka bir şey var,” dedi kısık bir sesle. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. “Bir saniye.”

Sarılmayı bırakıp yanımdan ayrılınca rüzgârın soğukluğunu hissettim. Konuşmak için birkaç adamın yanına gittim.

Karanlığın içinde ne hissetmiş olabilirdi? Jamie’nin tehlikenin kokusunu çok iyi aldığını biliyordum. Av ve avcı olarak çok uzun süre yaşamıştı.

Bir süre sonra geri döndü. Battaniyelerin altında tir tir titrerken eğilip yanıma oturdu.

“Bir şey yok,” dedi. “Bu gece iki nöbetçimiz olacağını söylemiştim. Her ikisinin de ellerinde dolu silahlar var. Ama sorun yok.” Arkaya, ormana doğru baktı ama yüzündeki o düşünceli ifade kaybolmuştu.

“Gitti mi?”

Başını çevirdi, dudakları hafifçe kıvrıldı. Kızıl ve sert sakalları arasındaki ağzı yumuşak, şefkatli ve nazik görünüyordu.

“Orada mıydı, bilmiyorum Sassenach,” dedi. “Sanki üzerime çevrilmiş gözler varmış gibi hissettim ama yoldan geçen bir kurt, bir baykuş ya da ormanda gezinen bir *spiorad*[40] da olabilir. Ama artık gitti.”

Bana bakarak gülümsedi; yüzünü döndüğünde arkasındaki ateşin başının ve omuzlarının etrafında oluşturduğu silueti gördüm. Ateşin çıtırtılarının ardından gelen Roger’ın sesini duydum. Evan’ın sesini takip ederek bahsettiği şarkıyı kısık ama kendinden emin bir sesle söylüyordu. Jamie battaniyenin

içine girdi. Az önce yaptığı iyiliğin karşılığı olarak soğuk ellerimi vücudunda gezdirdim.

İkimiz de birbirimizin sıcaklığını hissetmeye çalışıyorduk. Onu buldum, yüzünü bana döndü. Yanıma iyice sokulup kollarıyla sarmalamak için aramızdaki giysileri kaldırdı. Çıplaklığımızın gizli küçük yamaları büyük bir sıcaklıkla birbirlerine kavuştu. Yüzüm ormanın karanlığına dönüktü, ateşin ağaçların arasındaki yansımalarını izlerken Jamie arkamdaydı -arkamda, aramda, içimde- sıcak ve büyüktü. Öyle yavaş hareket ediyordu ki altımızdaki dallar neredeyse hiç hışırdamıyordu. İnsanların fısıltılarının arasından birden Roger'ın güçlü sesi duyuldu. Ürperti yavaş yavaş kesilmişti.

Çok sonra mavi-siyah bir gökyüzünün altında uyandım. Ağzım kurumuştu, Jamie'nin nefesi kulaklarımdaydı. Rüya görmüştüm; uyanınca birden unutulan ama ağızda ve akılda kötü bir tat bırakan, huzursuz bir şekilde sürekli tekrar eden amaçsız rüyalardan biriydi. Su içmem ve idrak kesemi rahatlatmam gerekiyordu. Jamie'nin kollarının altından dikkatle sıyrılıp battaniyelerden kurtuldum. Hafifçe kımıldayıp sızlandı, uykusunda bir şeyler sayıkladı ama uyanmadı.

Durup hafifçe elimi alnına koydum. Soğuktu, ateşi yoktu. Belki de haklıydı, yalnızca üşütmüştü. Yuvamızın sıcaklığını terk etmek istemesem de sabaha kadar bekleyemeyeceğimi bildiğim için gönülsüz bir şekilde ayağa kalktım.

Şarkılar susmuştu. Nöbetçi küçülen ateşle ilgilendiği için hâlâ yanmaya devam ediyordu. Bu gece nöbet tutan Murdo Lindsay'di; kafasının üstünde battaniye yığını gibi duran keseli sıçan kürkünden beyaz şapkasını görebiliyordum. Meçhul Glasgowlu açıklığın diğer tarafında yere çömelmişti, tüfeği dizlerinin üzerinde duruyordu; geniş kenarlı fötr şapkası yüzünden pek seçilemeyen yüzünü bana çevirip selam verdi. Ayak sesimi duyunca beyaz şapka da bana doğru dönmüştü. Ben el sallayınca, Murdo da bana bakarak başını salladı, sonra ormana doğru bakmaya devam etti.

Adamlar örtülü bir çemberin içinde, battaniyelerine gömülmüş bir şekilde yatıyorlardı. Aralarında yürürken içime birden sıkıntılar bastı. Gecenin ve rüyaların henüz üzerimden atamadığım etkisiyle, yerde yan yana yatan hareketsiz vücutların görüntüsüyle ürperdim. Amiens'taki bedenleri de bu şekilde yatırmışlardı. Preston'da. Hareketsiz ve örtük, yan yana, yüzleri gizli ve meçhul. Savaş nadiren ölülerinin yüzlerine bakar.

Hem neden savaşı ve sıra sıra dizilmiş ölüleri düşünerek aşkın sıcak kollarından sıyrılayım ki? Örtülü vücut dizilerinin aralarından yavaş yavaş geçerken bunu düşünüyordum. Pekâlâ, gezimizin amacı her şeyi açıklıyordu.

Savaş için yola çıkmıştık, şimdi olmasa da oldukça yakın bir zamanda savaşın içinde olacaktık.

Battaniyeye sarınmış bir beden homurdandı, öksürdü, sırtını döndü, yüzü görünmez ve diğerlerinden ayırt edilemez oldu. Bu kıpırdanma beni şaşırtmıştı ama sonrasında birden kocaman bir ayak battaniyeden dışarı fırladı ve bunun Evan Lindsay'in kalın iple örülerek yapılan ayakkabısı olduğunu anladım. Gördüğüm bu yaşam ve bireysellik işareti, aklımda kurduklarımın beni geren yükünden kurtarmıştı.

Savaşın bilinmezliği ölümü de beraberinde getiriyordu. İsimsiz ölüler isimlerine mezar taşlarında ve mozolelerde kavuştuklarında, askerken kaybettikleri kimliklerine yeniden kavuşuyor, kederin ve hatıraların içindeki yerlerini alıyorlardı. Oğul ve sevgili olarak. Yolculuğun sonunda barış olabilirdi. Gerçi yaklaşmakta olan çatışma… dünyanın bundan haberi olacaktı. Uyuyan son adamları da sanki tam olarak uyanamadığım bir kâbustaymışım gibi yürüyüp geçtim.

Eyer çantalarının yanında yerde duran bir matarayı alıp kafama diktim. Suyun soğukluğu insanda iğne batıyor hissi yaratıyordu. Karamsar düşüncelerim suyun tatlı ve temiz tadıyla dağılıp gittiler. Soğuk yüzünden durup ağzımı sildim.

Jamie'nin yanına gitmem iyi olacaktı; eğer yokluğumu hissedip uyanmadıysa, döndüğümde uyanacaktı. Burnundan nefes alamadığına göre onun da ağzının kurumuş olacağından emindim. Mataranın ipini boynuma asıp barınağımız haline gelen ormanın içine daldım.

Ağaçların altı soğuktu ama hava rüzgârsız ve çok temizdi. Ateşin yanı başında görünen şeytani gölgelerin, tuhaf bir şekilde insanı rahatlatan bir havası vardı. Ateşin parıltılarından ve çıtırtılarından uzaklaştığımda gözlerim ve kulaklarım karanlığa uyum sağlamaya başladı. yakınlardaki kuru otlardan yükselen küçük bir hışırtı ve uzakta bir baykuşun sesini duydum.

Kısa süreli yalnızlığımın tadını çıkarmak için birkaç dakika durdum. Hava çok soğuk ama çok huzurluydu. Jamie haklıydı; ormanda şu anda düşmanca hiçbir şey yoktu.

Sanki onu düşünüyor olmamı sezmiş gibi, temkinli bir ayak sesi ile ardından gelen yavaş ve hırıltılı nefesini duydum. Öksürdüğünde çıkan o boğuk ses hiç hoşuma gitmedi.

"Buradayım," dedim sakin bir sesle. "Göğsün nasıl?"

Öksürüğü ani bir telaşa dönüştü. Dikkatimi yaprakların arasından duyulan

bir çıtırtı ve hareketlenme çekmişti. Ateşin başındaki Murdo'nın silahına davrandı, sonrasında karanlık bir siluet yanımdan geçip gitti.

"Hey!" diye bağırdım. Korkmaktan ziyade şaşırmıştım. Siluet tökezledi. Refleks olarak matarayı omzumdan çıkarıp ipinden tutarak savurdum. Siluete arkasına *pat* sesiyle çarptı ve bu kişi her kimse -kesinlikle Jamie değildi- öksürerek dizlerinin üzerine kapaklandı.

Herkes, kapağı açıldığında kutusundan fırlayan birer oyuncak gibi bağıra çağıra battaniyelerinin altından fırlayıp koşuşturmaya başladı. Glasgowlu insanların üzerinden atlayıp elinde tüfekle eğilerek ormanın derinliklerine daldı. Namlusunu karanlığın içine doğrultup gördüğü ilk gölgenin üzerine atıldı ve bu bendim. Uçarak kafa üstü yaprakların arasına düştüm. Glasgowlu'nun dizlerini midemde hissediyordum.

Yere düştüğümde oldukça kadınsı bir sesle bağırmış olmalıyım ki kafama dayadığı tüfeği yere indirdi.

"Ha?" Boştaki elini indirdi. Hissettiği şeyin kesinlikle göğüs olduğunu anlayınca sanki eli yanmış gibi can havliyle elini çekip yavaş yavaş benden uzaklaştı.

"Ee…" dedi.

"Ya," diye cevapladım mümkün olduğunda sevimli davranmaya çalışarak. Kafamda yıldızlar dönüyor, yapraksız dalların içinde parıldıyorlardı. Glasgowlu Galce utanç sesleri çıkartarak gözden kayboldu. Sol taraftan bir sürü bağırış çağırış duyuluyordu ama o sırada yeniden doğru düzgün nefes alabilmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Ayağa kalktığım anda davetsiz misafir ele geçirilmiş ve ateşin başına getirilmişti.

Ona vurduğumda öksürüyor olmasaydı, muhtemelen kaçmış gitmiş olacaktı. Öyle kötü hırıldıyordu ki ayakta duracak hali yoktu. Nefes almaya çabalamaktan yüzü mosmor kesilmişti. Alnındaki damarlar kurtçuğu andırıyordu. Nefes aldığında -almaya çalıştığında- uğultu gibi sesler çıkardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jamie kısık bir sesle. Sonra öksürmeye başladı.

Çocuk konuşamadığına göre, bu sormuş olmak için sorulan bir sorudan başka bir şey değildi. Gelen Josiah Beardsley'di, benim olası tonsilektomi[41] hastam. Toplantı'dan beri her ne yapıyorduysa, belli ki sağlığına hiç iyi gelmemişti.

Korların üzerinde kahve demliğinin durduğu ateşe doğru hızla yürüdüm. Şalımla tutarak ateşten alıp salladım. Güzel, biraz kahve kalmıştı ve akşam yemeğinden beri demlendiği için, oldukça sert olacaktı.

“Onu oturt, giysilerini gevşet, bana soğuk su getir!” Tutsağın etrafındaki erkek çemberini sıcak kahve demliğiyle geri püskürttüm.

Bir iki dakika içinde sıcak kahve fincanını dudaklarına götürdüm. Katran gibi olmuştu. Ağzı yanmasın diye içine biraz soğuk su ekledim.

“Dörde kadar sayıp yavaş yavaş nefes ver, ikiye kadar sayıp nefes al, nefes ver ve iç,” dedim. Gözlerinin beyazı irisini daha çok belirginleştirmişti. Ağzının kenarında tükürükler birikmişti. Elimi omzuna koyup nefes almaya teşvik ettim. Bir yandan sayıp, bir yandan enfes alıyordu. Çaresiz gerginliği biraz olsun azalmıştı.

Bir yudum, bir nefes, bir yudum, bir nefes ve kahveyi tamamen bitirdiğimde, yüzündeki telaşlı kırmızı yerini balık karnını andıran bir renge bırakmıştı. Adamların vurdukları yerlerde kırmızılıklar vardı. Ciğerlerinden hâlâ hırıltılar çıkıyordu ama nefes alıyordu ve bu da iyi bir ilerlemeydi.

Adamlar ayakta durmuş fısıltılar içinde olan biteni merakla izliyorlardı. Hava soğuktu, saat geç olmuştu ve esir heyecanı sonra erdiğinde adamlar da bitkin düşüp esnemeye başlamışlardı. Sonuçta zayıf, çirkin bir çocuktu. Jamie’nin müdahalesiyle herkes battaniyelerine geri dönüp, Jamie’yi ve beni beklenmedik misafirimizle baş başa bıraktı.

Jamie sorularına başlamadan önce çocuğu battaniyelere sarmış, ayı yağıyla yağlamış, ellerine de bir kahve fincanı daha tutuşturmuştum. Çocuk, ilgim karşısında bir hayli mahcup olmuştu. Omuzlarının arasına gömülmüş, gözlerini yere dikmişti. Ama bunun nedeninin yalnızca üstüne titrenmesine alışkın olmadığıyla mı yoksa Jamie’nin ürkütücü varlığıyla mı alakası vardı, bilemiyordum.

On dört yaşına göre oldukça küçüktü ve anormal derecede zayıftı; kalbini dinlemek için gömleğini kaldırdığımda kaburgalarını sayabilirdim. Güzel değildi; siyah saçları kısa kesilmiş, keçeleşmişti. Kirden, yağdan ve terden sertleşmişti. Genel görünümü pireli bir maymunu andırıyordu. Telaş ve şüpheyle dolu yüzündeki gözleri iri ve siyahtı.

Elimden geleni yaptıktan sonra durumu daha iyiydi. Başımı sallayınca Jamie eğilip çocuğun yanına ilişti.

“Pekâlâ, Bay Beardsley,” dedi nazik bir şekilde. “Milis birliğimize mi katılmaya geldin?”

“Ah… hayır.” Josiah tahta kupayı ellerinin arasında yuvarladı, başını kaldırıp bakmadı. “Ben… ee… yolum bu tarafa düştü, hepsi bu.” Öyle kısık bir sesle konuşuyordu ki yanan boğazının ağrısını tahmin ederek yüzümü buruşturdum.

“Anladım.” Jamie’nin sesi alçak ve dostaneydi. “Yani ateşimizi tesadüfen gördün, barınak ve yemek aramaya geldin, öyle mi?”

“Evet, öyle.” Zar zor yutkundu.

“Hmm. Ama daha önceden gelmiştin, değil mi? Güneş battıktan hemen sonra ormandaydın. Ortaya çıkmak için neden ayın yükselmesini bekledin?”

“Beklemedim… ormanda değildim…”

“Ah, gayet de öyleydin.” Jamie’nin sesi hâlâ dostaneydi ama sertti. Elini uzatıp Josiah’yı gömleğinden tutup yüzüne bakmaya zorladı.

“Bana bak dostum. Aramızda bir anlaşma var. Sen benim kiracımsın; burası tamam. Bu da sana benden korunma hakkı verir. Aynı zamanda bu, gerçeği duymaya hakkım olduğu anlamına da gelir.”

Josiah arkasına baktı. Bakışlarında korku ve tedirginlik olsa da on dörtten fazla gösteren bir soğukkanlılık da vardı. Bakışlarını kaçırmaya çalışmadı. Zeki bakan siyah gözlerinde derin hesaplar vardı.

Bu çocuk -eğer ona çocuk gözüyle bakılabilirse ki Jamie kesinlikle öyle bakmıyordu- yalnızca kendine güvenmeye alışıktı.

“Size söyledim efendim, yılbaşında size gelecektim, öyle istiyordum. O zamana kadar da kendi işimle meşgulüm.”

Jamie şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Yavaşça başını sallayıp çocuğu bıraktı.

“Çok doğru. Yine de insanın merak edebileceğini sen de biliyorsun.”

Çocuk konuşmak için ağzını açacaktı ki fikrini değiştirip burnunu kahve fincanına daldırdı.

Jamie yeniden denedi.

“Sana işinde yardımcı olabilir miyiz? En azından bizimle yolculuk etmeye ne dersin?”

“Hayır. Size borçluyum efendim ama kendi işimi kendim halletmem en iyisi olacak.”

Roger uyumaya gitmemiş, Jamie’nin hemen arkasında oturmuş olanları

sessizce izliyordu. Öne doğru yaklaştı, yeşil gözleri çocuğa dalmış gitmişti.

“Senin işin,” dedi. “Acaba başparmağındaki işaretle bir alakası olabilir mi?”

Bardak yere düştü, kahve yüzüme ve üzerime sıçradı. Neler olup bittiğini görmek için gözlerimi kırpıştıramadan çocuk çoktan battaniyelerin arasından çıkıp açıklık alana doğru koşmuştu bile. Jamie de kalkmış, çocuğun arkasından koşuyordu. Çocuk ateşin etrafında döndü; Jamie de arkasından. Ormanın içinde tilki ve köpek gibi kaybolduklarında Roger’la arkalarından bakakaldık.

O gece ikinci kez adamlar yataklarından fırlayıp silahlarına davrandılar. Vali’nin milis kuvvetlerinden çok memnun kalacağını düşündüm; kesinlikle her an savaşa hazırlardı.

“Bu da nesi?” dedim Roger’a, kirpiklerimdeki kahveyi silerken.

“Belki de pat diye bundan bahsetmemeliydim,” dedi.

“Ne? Ne? Sorun nedir yani?” Gölgede kalan ağaçların arasından tüfeğinin namlusunu doğrultarak gelen Murdo Lindsay’di.

“Saldırıya mı uğradık? Nerede o piçler?” Kenny ellerinin ve dizlerinin üzerinde birden arkamdan belirdi. Örgü şapkasının altından süzgeçli bir kovanın altında duran bir kurbağa gibi bakıyordu.

“Kimse. Bir şey olmadı. Yani… her şey yolunda!”

Ortamı sakinleştirme ve olup biteni açıklama çabalarımı kimse fark etmemiş gibiydi. Benden çok daha iri ve gür sesli olan Roger, sonunda huzursuzluğu yatıştırıp açıklama yapmayı başardı -açıklayabildiği kadar elbette. Bir çocuk ne kadar önemli olabilirdi ki? Herkes homurdanarak yerlerine oturdu. Roger ile kahve demliğinin üzerinden birbirimize bakıyorduk.

“Peki sorun neydi?” diye sordum ters bir tavırla.

“İşaret mi? ‘H’ harfi olduğundan eminim -kahveyi alırken gördüm, elini bardağın etrafına sardı.”

Midem sıkıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum; daha önceden de görmüştüm.

“Hırsız,” dedi Roger, gözlerini yüzüme dikerek. “Damgalanmış.”

“Evet,” dedim mutsuz bir şekilde. “Ah, canım.”

“Tepe’deki insanlar bunu bilselerdi kabul ederler miydi?” diye sordu Roger.

“Birçoğu bu durumdan rahatsız olurdu bence,” dedim. “Sorun o değil, sorun sen bunu söylediğinde kaçıp gitmesi. O yalnızca suçu kanıtlanmış bir hırsız değil, korkarım ki bir de kaçak. Jamie onu Toplantı’da çağırmıştı.”

“Ah.” Roger dalgın bir biçimde sakallarını kaşıdı. “*Earbsachd*. Jamie kendini ona yükümlü mü hissedecek?”

“Onun gibi bir şey.”

Roger İskoçtu ve teknik olarak en azından Dağlı’ydı. Ama klanların ölümünden çok sonra doğmuştu ve ne tarih ne de miras ona toprak sahibi ve kiracı arasındaki, lider ve klan üyeleri arasındaki eski bağların gücünü öğretebilirdi. Muhtemelen Josiah’nın *earbsachd*ın önemi hakkında -her iki tarafın da söz verdiği ve kabul ettiği- en ufak bir fikri yoktu. Jamie’nin ise vardı.

“Sence Jamie ona yetişebilir mi?” diye sordu Roger.

“Bence yakalamıştır bile. Karanlıkta çocuğun izini süremez. Eğer izini kaybettiyse de çoktan geri dönmüş olurdu.”

Başka olasılıklar da vardı -Jamie karanlıkta bir uçuruma düşmüş olabilirdi, taşa takılıp bacağını kırmış olabilirdi, bir vaşakla ya da ayıyla karşılaşmış olabilirdi mesela ama bu konunun üzerinde durmamayı tercih ederdim.

Ayağa kalktım, uyuşan bacaklarımı gerdim, Jamie’nin ve avının kaybolduğu ormana doğru baktım. Josiah iyi bir avcı olabilirdi fakat Jamie ondan çok daha deneyimliydi. Josiah kısa boylu, hızlı ve korkudan epeyce hızlanmıştı; Jamie boy, güç ve kurnazlık bakımından çok daha avantajlıydı.

Roger yanımda dikildi. Etrafımızı çevreleyen ağaçlara bakarken ince yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu.

“Uzun zaman geçti. Eğer çocuğu yakaladıysa onunla ne yapıyor olabilir?”

“Bence gerçekleri itiraf ettirmeye çalışıyordur,” dedim. Dudaklarımı ısırdım. “Jamie yalan söylenmesinden hiç hoşlanmaz.”

Roger şaşkın gözlerle bana baktı.

“Nasıl yani?”

Omuzlarımı silktim. Jamie’nin itiraf ettirme işini mantıklı bir şekilde, kurnaz bir şekilde, güler yüzlülükle, tehditle -bazen de güç kullanarak yaptığını görmüştüm. Güç kullanmamış olduğunu umuyordum, gerçi bu Josiah’tan ziyade kendi iyiliği içindi.

“Anladım,” dedi Roger sessizce. “Pekâlâ, o zaman.”

Kahve demliği boştu; pelerinime sarınıp demliği çalkalayıp doldurmak için dereye doğru indim. Yeniden demlenmesi için ateşin üzerine asıp beklemeye başladım.

“Gidip uyumalısın,” dedim Roger’a birkaç dakika sonra. Gülümseyip burnunu sildi, pelerinine iyice gömüldü.

“Sen de öyle,” dedi.

Rüzgâr yoktu ama çok geç olmuştu. Soğuk, içinde bulunduğumuz vadiyi iyiden iyiye sarmıştı, yerler buz kesmişti. Adamların battaniyeleri buğu yüzünden ıslanmıştı. Yerdeki yoğun soğuğun eteğimin içinden geçip vücuduma ulaştığını hissediyordum. Pantolonumu giymeyi düşündüm ama arayıp bulacak gücüm kalmamıştı. Josiah’nın birden ortaya çıkıp sonrasında kaybolmasının heyecanı sönmüş, yerini soğuğun ve yorgunluğun ağırlığına bırakmıştı.

Roger ateşle oynayıp birkaç küçük odun parçası ekledi. Uyluk kemiklerimi eteğimle iyice örtüp pelerinime ve şalıma sıkı sıkı sarıldım, ellerimi içime soktum. Kahve demliğinin buharı tütüyordu, ateşin üzerine düşen damlaların çıkarttığı cızırtılar uyuyan adamların sümük dolu horlamalarını bölüyordu.

Yine de battaniyeye sarılı vücutları görmüyor, karanlıktaki çamların uğultularını duymuyordum. Carryarrick’in üzerindeki tepelerden gelen İskoç meşe ormanlarının kuru yapraklarının hışırtısını duydum. Prestonpans’tan iki gün önce, Charles Stuart’ın ordusuna katılmak için yol alırken, otuz tane Lallybrochlu adamla orada kamp kurmuştuk. Birden karanlığın içinden genç bir çocuk çıkmıştı; ateşin ışığında bir bıçak parıltısı gözümüze çarpmıştı.

Farklı bir yer, farklı bir zaman. Aniden etrafımı saran hatıralardan kurtulmak için silkindim: gözümün önünde ince beyaz bir yüz ile şoktan ve acıdan kocaman olmuş bir çocuğun gözleri vardı. Kamanın bıçağı ateşin korlarının içinde kararıyor, parlıyordu. Barut, ter ve yanan et kokusu etrafa yayılıyordu.

“Seni vurmak istiyordum,” demişti John Grey’e. “Başından mı, kalbinden mi vurayım?” Tehditle, hileyle, kaba kuvvetle.

O *o* zamandı; şimdi başka bir zaman, dedim kendi kendime. Ama Jamie yapması gerektiğine inandığını yapacaktı.

Roger sessizce oturup dans eden alevleri ve arkasındaki ormanı seyretti. Gözleri kısıktı ve ne düşündüğünü merak ediyordum.

“Onun için endişeleniyor musun?” diye sordu bana bakmadan.

“Ne, şimdi mi? Yoksa genelde mi?” Pek sıcak sayılmayacak bir şekilde gülümsedim. “Eğer endişelenseydim, ömrüm boyunca hiç rahat edemezdim.”

Yüzünü bana doğru çevirdi, dudaklarında silik bir gülümseme oluştu.

“Şimdi rahat mısın?”

Yeniden gülümsedim. Kendime rağmen gerçekten gülümseyebilmiştim.

“Volta atıp durmuyorum,” diye cevapladım. “Ellerimi de ovuşturmuyorum.”

Siyah kaşını kaldırdı.

“Üşümemelerine yardımcı olabilir.”

Adamlardan biri kıpırdanmaya, sarındığı battaniyelerin arasından bir şeyler mırıldanmaya başladı. Bir süre konuşmadık. Kahve demliği kaynıyordu; içindeki sıvının yumuşak fokurtusunu duyabiliyordum.

Hâlâ dönmemesinin nedeni ne olabilirdi? Bütün bu süre boyunca Josiah Beardsley’i sorguluyor olamazdı -ya sorularının cevabını almıştır ya da çocuğun gitmesine izin vermiştir. Çocuk her ne çaldıysa çalsın, bu Jamie’nin sorunu değildi -*earbsachd* sözü dışında.

Alevler insanı hipnotize ediyordu; oynaşan parıltılara baktığımda Toplantı’da yakılan devasa ateşi, etrafındaki karanlık yüzleri gördüm, uzaktan gelen keman seslerini duydum…

“Gidip onu arayayım mı?” diye sordu Roger birden, kısık bir sesle.

Miskin hipnozumdan uyanıp şaşkın gözlerle ona baktım. Elimi yüzüme sürüp kafamı sallayarak ayılmaya çalıştım.

“Hayır. Karanlıkta yabancı bir ormana girmek tehlikelidir. Hem zaten onu bulamazsın da. Eğer sabah geri dönmüş olmazsa zaman dolmuş olur.”

Dakikalar yavaş yavaş akarken, Jamie gelmeden şafağın sökeceğini düşündüm. Jamie için endişeleniyordum ama aslında sabah olmadan yapılacak hiçbir şey yoktu. Endişe veren düşünceler iyice içime işliyordu; acaba Josiah’nın bıçağı var mıydı? Kesin vardı. Fakat çocuk bıçağını kullanamayacak kadar çaresiz bile olsa, Jamie’yi gafil avlayabilir miydi? Bu huzursuz düşünceleri bir tarafa bırakıp, aklımı ateşin etrafındaki adamların öksürüklerini sayarak meşgul etmeye çalıştım.

Sekizincisi Roger oldu; derin öksürüğüyle omuzları sarsıldı. Bree ve Jemmy için endişeleniyor muydu? Merak ediyordum. Ya da Bree’nin kendisi için

endişelenip endişelenmediğini merak ediyor muydu? Bunu ona söylemiş olabilirdim ama bir işe yaramazdı. Savaşan -ya da savaşmaya hazırlanan- erkeklerin güvenli bir yer olarak ev fikrine ihtiyaçları vardı; orada her şeyin yolunda olduğuna ikna olmaları içlerini rahatlatıyor, yürümek ve acıya dayanmak için güç veriyordu. Diğer şeyler için savaşırlardı fakat savaşmak savaşın yalnızca küçük bir kısmıydı…

Kahrolası önemli bir parçası Sassenach, dedi Jamie'nin sesi beynimin derinliklerinden.

Sonunda uyuklamaya başlamıştım ama başım her öne düştüğünde uyanıyordum. Sonuncusunda beni uyandıran omuzlarımda hissettiğim eller oldu. Roger beni yere yatırdı, şalımı yastık niyetine başımın altına koydu, geri kalanıyla da omuzlarımı örttü. Ateşin ışığıyla yansıyan siyah ve ayıyı andıran pelerinini görür gibi oldum. Sonrasını hatırlamıyorum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum; yakınımdaki gürültülü bir esneme sesiyle aniden uyandım. Jamie birkaç metre uzakta oturmuş, bir eliyle Josiah Beardsley'in bileğini, diğer eliyle de kamasını tutuyordu. İki kez daha esnedikten sonra sabırsız bir şekilde burnunu koluna sildi, sonra kamayı ateşin korlarının içine attı.

Sıcak metal kokusunu aldım, tek dirseğimle hızla doğruldum. Bir şey söylememe ya da yapmama fırsat kalmadan, kımıldayan bir şeyi fark ettim. Şaşkınlıkla önce aşağı, sonra yukarı, sonra yeniden aşağı baktım ve hâlâ rüya gördüğüme ikna oldum.

Genç bir çocuk pelerinimin altında, vücuduma kıvrılmış yatıyordu. Uyuyor gibi bir hali vardı. Siyah saçlarını ve cılız bedenini gördüm. Solgun benzi kir ve çiziklerle doluydu. Sonra ateşten gürültülü bir hışırtı duyuldu. Kafamı çevirip baktığımda Jamie'nin Josiah'nın başparmağını kararan kamasının metalinin üzerine değdirdiğini gördüm.

Jamie göz ucuyla çırpınışlarımı görüp bana doğru baktı, dudaklarını sessiz bir yakarışla bükmüştü. Josiah yüzünü buruşturmuştu, dudaklarını acıyla germişti. Ateşin uzak tarafında Kenny Lindsay, dut yemiş bülbül gibi sessizce oturup olan biteni izliyordu.

Rüya gördüğüme hâlâ inanarak -ya da öyle olmasını umut ederek- elimi kıvrılıp yanımda yatan çocuğun üzerine koydum. Hareket etti. Parmaklarımın altındaki sert et hissi beni tamamen uyandırmıştı. Elimi omzuna koydum, gözleri korkuyla kocaman açıldı.

Birden geri çekilip ayağa kalkmak için cebelleşmeye başladı. Sonra erkek

kardeşini gördü -Josiah'nın kardeşi olduğu çok belliydi- ve aniden durdu, açıklığa, dağılmış adamlara, Jamie'ye, Roger'a ve bana baktı.

Yanan bir elin dehşet verici acısını umursamayan Josiah koltuğundan kalkıp hızla kardeşinin yanına gitti, kolundan tuttu.

Onları korkutmamak için yavaşça hareket ederek ayağa kalktım. Beni, beyaz ve zayıf suratlarındaki aynı ihtiyatlı bakışlarla izlediler. Aynıydı. Evet, aynı sıska yüzler -gerçi diğer çocuğun saçları daha uzundu. Üzerinde yırtık pırtık bir gömlekten başka bir şey yoktu. Ayakları da çıplaktı. Josiah'nın kardeşini rahatlatmak için kolunu sıktığını gördüm. İkisine de davetkâr bir şekilde gülümseyip Josiah'ya elimi uzattım.

"Eline bakayım," diye fısıldadım.

Bir an tereddüt ettikten sonra sağ elini uzattı. Ustaca bir işti; öyle ustacaydı ki bir an bayılacak gibi oldum. Başparmağın ucu temiz bir şekilde kesilmiş, açık yara metalle dağlanmıştı. İzin üzerini siyah-kırmızı bir kabuk bağlamıştı.

Arkamda yumuşak bir hareket hissettim; Roger ilaç kutumu alıp ayaklarımın yanına koydu.

Yara için yapılması gereken fazla şey yoktu. Yalnızca bir parça merhem sürülecek ve temiz, kuru bir bandajla sarılacaktı. İşimi yaparken Jamie'nin farkındaydım; kamasını kınına koyup sessizce kalkmış, paketleri ve eyer çantalarını karıştırmaya başlamıştı. Kısa işim bittiğinde Jamie de elinde mendile sarınmış küçük bir parça yemek ve katlanmış bir battaniyeyle geldi. Kolunun üzerinde pantolonum vardı.

Tüm bunları yeni çocuğa uzattı, Josiah'ya ise yemeği ve battaniyeyi verdikten sonra çocuğun omzuna vurup sıktı. Diğer çocuğa kibarca dokunup sırtından ittirerek yüzünü ormana çevirdi. Sonra kendi de ağaçlara döndü. Josiah başını salladı. Başparmağındaki beyaz bandaj göze çarpıyordu. "Teşekkürler hanımefendi," diye fısıldadı.

İki çocuk da sessizce ormanın derinliklerinde kayboldular. Kardeşini takip eden ikizinin çıplak ayağı pantolonunun ucundan görünüyordu.

Jamie Kenny'ye bakarak başını salladıktan sonra ateşin yanına oturdu. Omuzları aniden bastıran yorgunlukla çökmüştü. Bir bardak kahve koyup verdim. Ağzının kenarında oluşan gülümseme sert bir öksürükle yarım kaldı.

Kahve dökülmeden bardağı tutmaya çalıştım. Roger doğuyu işaret edip parmağını dudaklarına götürdü, sonra vazgeçmiş bir yüz ifadesiyle omuzlarını silkti. Az önce neler olduğunu -ve neden olduğunu- öğrenmeyi en az benim

kadar istiyordu. Haklıydı da; gün ağarmaya başlıyordu. Yakında şafak sökecekti ve bütün erkekler -sabahın ilk ışıklarıyla uyanmaya alışkınlardı- yavaş yavaş bilincin yüzeyine doğru yol almaya başlayacaklardı.

Jamie'nin öksürmesi kesilmişti ama boğazını temizlemek için korkunç sesler çıkarıyordu. Çıkardığı sesler, çamurun içinde boğulan bir domuzun homurtularını andırıyordu.

"Al bakalım," diye fısıldadım kahvesini geri verirken. "İç şunu, sonra da uzan. Biraz uyuman lazım."

Başını olumsuz bir anlamda sallayıp bardağı dudaklarına götürdü. Bir yudum aldı. Kahvenin acı tadıyla yüzünü buruşturdu.

"Değmez," dedi çatlak bir sesle. Doğuyu, ağaran gökyüzünde siyah lekeler bırakan çam ağaçlarını işaret etti. "Üstelik şimdi ne halt etmem gerektiğini düşünmeliyim."

40 (Gal.) Ruh. (ç.n.)

41 Bademcik alma ameliyatı. (ç.n.)

27 ÖLÜM GELİYORUM DİYOR

Adamlar kalkıp, yemeklerini yiyip, kamplarını -insanı çıldırtacak kadar yavaş bir şekilde- toplayıp atlarına binerken sabrımı zar zor korudum. Sonunda kendimi yeniden buz gibi bir sabahta at üzerinde buldum. İçime çektikçe hava sanki param parça olacakmış gibiydi.

“Pekâlâ,” dedim söze başlayarak. Atım Jamie’nin atının yanında yürüyordu. “Konuş.”

Jamie bana bakıp gülümsedi. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu ama sert rüzgâr -ve çok sert kahve- onu ayıltmıştı. Sorunlu geçen geceye rağmen kendimi hızlı ve toparlanmış hissediyordum. Kan tenimin altına nüfuz etmiş, yanaklarım al al olmuştu.

“Roger’ı beklemek istemiyor musun?”

“Ona sonra söylerim ya da sen söylersin.” Yan yana üç kişi at binemezdik; diğerlerinin bizi duyamayacağı şekilde bir süreliğine yan yana sürebilmemizin nedeni, yağmurun arkasında yamaçtan aşağı uzanan patikada çakıl taşları bırakmış olmasıydı. Atımı Jamie’nin atının yanına götürdüm.

Jamie elini yüzüne sürüp sanki yorgunluğu üzerinden atmak ister gibi silkindi.

“Evet,” dedi. “Kardeş olduklarını biliyorsun, değil mi?”

“Fark ettim, evet. Diğeri hangi cehennemden çıktı?”

“Şuradan.” Çenesini kaldırıp batıyı işaret etti. Aşağıdaki çukurda saklı kalmış küçük bir koy vardı. Ağaçların arasından çayırların ve akarsuların geçtiği, bakir doğanın ortasındaki doğal açıklıklardan biriydi. Koyun kenarındaki ağaçlardan ince bir tabaka duman yükselmiş, soğuk ve donuk havada dikkati üzerine çekmişti.

Gözlerimi kısarak küçük bir çiftlik evini andıran, dışında da birkaç tane köhne bina bulunan yapıya baktım. Ben manzaraya bakarken küçük bir siluet evden fırlayıp barakalardan birine doğru seğirtti.

“Gittiğini yeni fark ediyorlar,” dedi Jamie sert bir sesle. “Neyse ki tuvalete ya da keçileri sağmaya gittiğini sanacaklar.”

Keçileri olup olmadığını nereden bildiğini sormadım.

“Orası evleri mi? Josiah ve kardeşinin?”

“Öyle de denebilir Sassenach. Hizmetçi olarak çalışıyorlardı.”

“Çalışıyorlardı mı?” dedim şüpheyle. Kardeşlerin yaptıkları anlaşmanın süresinin dün gece dolduğundan şüphelenmiştim.

Jamie omzunu silkip akan burnunu koluna sildi.

“Evet, birileri onları yakalamadığı sürece.”

“Sen Josiah’yı yakaladın,” dedim. “Sana ne söyledi?”

“Gerçekleri,” dedi. Dudaklarının kenarının titrediğini gördüm. “En azından ben öyle tahmin ediyorum.”

Çocuğun dehşete kapılmış hırıltıları yüzünden karanlığın içinde peşine düşmüş, sonunda kayalarla dolu bir çukura düşürüp yakalamıştı. Donan çocuğu şalına sarmalayıp oturtmuş -matarasındaki viskiden aldığı yudumlarla daha da artan- sert ve sabırlı tavırlarıyla sonunda hikâyeyi anlattırmayı başarmıştı.

“Annesi, babası ve altı çocuk göçmenlermiş. Yolculuğu yalnızca bu ikizler sağ salim atlatmışlar; geri kalanlar denizde hastalıktan ölmüşler. Burada akrabaları yokmuş -ya da gemide hiç tanıdıkla karşılaşmamışlar- ve geminin sahibi onları satmış. Ücret ailenin yolculuğuna yetmezmiş, çocuklar da otuz yıllığına çıraklık sözleşmesi yapmışlar.”

Bunu söylerken sesi oldukça heyecansızdı; böyle şeyler olurdu. Yaptıklarını biliyordum ama yorum yapmadan kabul etmek de istemiyordum.

“Otuz yıl mı! Ama bu… O sırada kaç yaşındaymışlar?”

“İki ya da üç,” dedi.

Hayretler içinde kalmıştım. Temelde yatan trajediyi geçersek, hafifletici birkaç neden olabilirdi belki; eğer çocuk satıcısı onların ihtiyaçlarını karşılamak için bunu yaptıysa… ama Josiah’nın kaburgalarının sayıldığını ve bacaklarının eğikliğini hatırlıyordum. İhtiyaçları karşılanmış gibi durmuyorlardı. Ama sıcak evlerinden gelmiş olan bir sürü çocuk da tıpkı Josiah gibiydi.

“Josiah’nın anne ve babasının kim olduğuna, nereden geldiklerine, adlarının ne olduğuna dair en ufak bir fikri yok,” dedi Jamie. Öksürüp boğazını temizledi.

“Kendi ismi ve kardeşinin ismi -kardeşinin ismi Keziah- dışında hiçbir şey bilmiyor. Beardsley onları alan adamın adı ama çocuklar İskoçlar mı, İngilizler mi, İrlandalılar mı, bilmiyorlar. İsimlerine bakılacak olunursa, Alman ya da Polonyalı değiller.”

“Hmm.” Ağzımdan çıkan düşüncelerle dolu bir buhar bulutu, bir anlığına aşağıdaki çiftlik evini kararttı. “Demek Josiah kaçtı. Herhalde bunun başparmağındaki işaretle ilgisi vardır?”

Jamie başıyla onayladı. Atı yokuşu iniyor, Jamie de çakıl zemine bakıyordu. Molozların içindeki siyah çamurlar küf mantarlarını andırıyordu.

“Peynir çalmış, dürüstçe söyledi.” Bir an yüzünde bir gülümseme oluştu. “Brownsville’deki bir mandıradan çalmış ama mandıracı kız onu görmüş. Aslında kız peyniri diğer kardeşin çaldığını sanmış ama…” Jamie kızıl kaşlarını çattı.

“Belki de Josiah düşündüğüm kadar dürüst değildir. Her iki şekilde de çocuklardan biri peyniri çalmış; Beardsley ikisini de yakalayıp şerifi çağırmış. Suçu üstlenip cezalandırılan Josiah olmuş.”

İki yıl önce olan bu olaydan sonra çocuk çiftlikten kaçmış. Josiah’nın kafasında hep yaşamak için bir yer bulur bulmaz geri dönüp kardeşini kurtarmak varmış. Jamie’nin teklifi ilaç gibi gelmiş ve o da geri dönmek için Toplantı’dan ayrılmış.

“Bizi yamaçta bulduğunda yaşadığı şaşkınlığı düşünsene,” dedi Jamie, esnedi. Burnunu sildi, gözleri yaşarmıştı. “Yakınlarda bir yerde pusuya yatmış, biz gidene kadar beklese mi yoksa çiftliğe doğru yolu çıkıp çıkmayacak mıyız, karar vermek için beklemiş. Eğer çiftliğe gitseydik biz diğerlerinin dikkatini dağıtırken o da kardeşini kaçırabilirmiş.”

“Yani sen de onunla gidip kardeşini kaçırmaya yardım ettin.” Soğuktan burnum akıyordu. Tek elimle mendilimi aldım, atım Bayan Domuzcuk’un sümkürürken bizi tepetaklak dağdan aşağı atmayacağına güveniyordum. Mendilimin üzerinden Jamie’ye baktım. Burnu hâlâ ıslak ve kırmızıydı ama elmacık kemikleri sabah güneşiyle kızarmıştı. Bütün geceyi buz gibi bir ormanda geçirmiş bir erkeğe göre oldukça neşeli görünüyordu. “Eğlenceliydi, değil mi?”

“Ah, evet, öyleydi. Yıllardır böyle bir şey yapmamıştım.” Sırıtmaya başlayan Jamie’nin gözleri mavi üçgenlere dönüştü. “Çocukken Dougal’la Grantler’in topraklarına girişimizi hatırladım. Karanlığın içinde sürünüp hiç ses çıkarmadan ahırın içine sızıyorduk. Tanrım, ineği almadan önce kendimi durdurmam gerekmişti. Ya da eğer inekleri varsa, durdurmam gerekecekti.”

Burnumu çekip kahkaha attım.

“Sen tam bir haydutsun Jamie,” dedim.

“Haydut mu?” dedi, şaşkın bir şekilde. “Ben çok dürüst bir adamım Sassenach. Ya da en azından istediğimde oluyorum,” diye düzeltti. Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için arkasına baktı.

“Gerçekten çok dürüstsün,” dedim. “Kendi iyiliğin için fazla bile dürüstsün. Yalnızca kanunlara çok saygılı değilsin.”

Bu tespitim biraz rahatını kaçırmış gibiydi. Yüzünü asıp boğazından memnuniyetsizliğini belirten İskoççа bir söz ya da balgam çıkartma girişimi olarak yorumlanabilecek bir ses çıkardı. Öksürdü, sonra atını dizginleyip üzengilerinin üzerinde yükseldi. Şapkasını yokuşun biraz yukarısında olan Roger’a doğru salladı. Roger da aynısını yapıp atının burnunu bize doğru çevirdi.

Atımı Jamie’nin yanına sürüp dizginleri boynunun üzerine bıraktım.

“Roger’a adamları Brownsville’e götürmelerini söyleyeceğim,” dedi Jamie. Eyere oturdu, “Ben de o sırada Beardsleyler’i çağıracağım. Benimle mi geleceksin, yoksa Roger’la mı, Sassenach?”

“Ah, seninle gelirim,” dedim tereddüt etmeden. “Şu Beardsleyler nasıl insanlarmış, bir göreyim.”

Jamie gülümseyip saçlarını tek eliyle düzelttikten sonra şapkasını taktı. Boynunu ve kulaklarını soğuktan korumak için şapkasını iyice aşağı doğru çekmişti. Saçları sabah güneşinde erimiş bakır gibi parlıyordu.

“Josiah kötü muamele gördüklerini söyledi mi?” Josiah’nın çiftlikten ayrılmasının nedeni yalnızca peynir çalmış olması mıydı, merak etmiştim.

Jamie olumsuz bir şekilde başını salladı.

“Sormadım. O da söylemedi. Düşün Sassenach, düzgün bir evi terk edip ormanda tek başına yaşar mıydın? Soğuk yapraklardan kendine yatak yapıp avlanmayı öğrenene kadar kurtçuk ve çekirge yer miydin?”

Atını dürtüp yokuştan yukarı çıkarak Roger’ın yanına gitti. Düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Birkaç dakika sonra geri döndü. Aklımda beliren bir başka soruyla atımı yanına yanaştırdım.

“Eğer işler onu evi terk etmeye zorlayacak kadar kötü gittiyse, kardeşi neden onunla gitmedi?”

Jamie şaşkın gözlerle bana baktı, sonra biraz vahşi bir tavırla gülümsedi.

“Keziah sağır, Sassenach.”

Josiah’nın anlattığına göre doğuştan sağır değilmiş; ikizi duyma yetisini beş yaşlarında başından geçen bir yaralanma sonucu kaybetmiş. Keziah o günden sonra konuşabilmiş ama çok gürültülü sesler dışında hiçbir şey duyamaz olmuş; yaprakların hışırtısıyla ayak seslerini ayırt edemiyor, ne avlanabiliyor, ne de takip edilmekten kurtulabiliyormuş.

“Keziah’nın onu anladığını söylüyor ve hiç şüphesiz ki anlıyor. Ahıra girdiğimizde çocuk merdivenden çatıya çıkarken ben aşağıda durup onu izledim. Hiç ses duymadım ama bir dakika içinde iki çocuk da aşağı, yanıma inmişlerdi. Keziah ayılmak için gözlerini ovuşturuyordu. İkiz olduklarını anlamamıştım; yan yana durduklarında ne kadar benzediklerini fark ettim.”

“Keziah pantolonunu neden getirmemiş, merak ettim,” dedim. Beni şaşırtan bir konuya parmak basmak istemiştim.

Jamie güldü.

“Sordum. Görünüşe göre geçen gece pantolonunu çıkarıp samanların üzerine koymuş. Ahırdaki kedilerden biri de pantolonunun üzerine yavrulamış. O da kediyi rahatsız etmek istememiş.”

Soluk çıplak ayaklarını, mora çalan mavi derisini hatırlayıp huzursuz bir şekilde güldüm.

“Kibar bir çocuk. Peki ya ayakkabıları?”

“Yoktu.”

Artık yokuşun sonuna ulaşmıştık. Yön tayin edilip, buluşma ayarlanıp, vedalar da edildikten sonra atlar Jamie’nin etrafında dönmeye başladılar. Sonra Roger -kendinden emin bir biçimde- dişlerinin arasından ıslık çalıp diğerlerini çağırmak için şapkasını salladı. Biraz uzaklaştıktan sonra dönüp arkasına baktığını fark ettim.

“Onu gerçekten takip edip etmeyeceklerinden emin değil,” dedi Jamie, Roger’ı seyrederken. Eleştirel bir şekilde başını salladı, sonra omuzlarını silkip dikkatini dağıtmaya çalıştı. “Her neyse. Başının çaresine bakar ya da bakamaz.”

“Bakar bakar,” dedim, geçen geceyi düşünerek.

“Böyle düşündüğüne sevindim Sassenach. Haydi, o zaman.” Dilini şaklatıp atını mahmuzladı.

“Eğer Roger’ın bu işi halledemeyeceğini düşünüyorsan, neden onu tek başına yolluyorsun?” O önümde yol alırken arkasından seslendim. Aramızda

duran cılız koruluğa doğru döndüm. Çiftlik artık görünmüyordu. “Neden adamlarını bir arada tutup onları Brownsville’e kendin götürmüyorsun?”

“Birincisi, eğer ona fırsat vermezsem asla öğrenemez. İkincisi…” Durdu, dönüp bana baktı. “İkincisi, herkesin Beardsleyler’e gelmesini ve kayıp hizmetkârlarını öğrenmelerini istemedim. Kamptaki herkes geçen gece Josiah’yı gördü, değil mi? Eğer kayıp bir çocuk varsa ve o çocuk bir anda ormanın içinde beliriyorsa, sonuçlarına katlanmak zorundasındır, öyle değil mi?”

Arkasına dönüp çam ağaçlarının arasına doğru ilerlerken ben de onu takip ettim. Çiy taneleri iğnelerin üzerinde elmas gibi parlıyordu. Üzerimizdeki dallardan küçük buz parçaları düşüyor, düştükleri yerlerimi diken diken ediyorlardı.

“Er ya da geç biri onun yanındayken Josiah’tan bahsedecektir,” diyerek karşı çıktım.

Arkasına dönmeden olumsuz bir anlamda başını salladı.

“Ne söyleyecekler ki? Çocuğu kaçıp giderken gördüler. Onlar çocuğun çoktan sırra kadem bastıklarını biliyorlar.”

“Kenny Lindsay onları geri getirdiğinde ikisini de gördü.”

Jamie omuzlarını silkti.

“Evet, atlara eyerlerini yerleştirirken Kenny’yle biraz konuştum. Hiçbir şey söylemeyecek.” Haklıydı, biliyordum. Kenny Ardsmuirli adamlarından biriydi; Jamie’nin emirlerine sorgusuz sualsiz uyacaktı.

“Hayır,” dedi Jamie, atını büyük bir ustalıkla kayanın etrafından dolandırdı, “Josiah bana, Beardsley’in Kızılderililerle çalışan bir tüccar olduğunu söyledi -Cherokee köylerine mal götürüyormuş. Bilmediğim şey ise şu anda evde olup olmadığı. Eğer evdeyse… ” Derin bir nefes aldı, soğuk hava ciğerlerine dolduğunda bir anda öksürmeye başladı.

“Adamları yollamamın diğer bir nedeni de bu,” diyerek devam etti. Hafif hafif hırıltılar çıkartıyordu. “Yarına kadar onlara katılmayacağız sanırım. O zamana kadar Brownsville’de içmek ve sosyalleşmek için bir geceleri olacak; çocuğu hatırlamayacaklardır bile. Beardsley’in yakınlarında da bu konuyu konuşmak zaten işlerine gelmez. Neyse ki bir şey söylenmeden önce biz çoktan uzaklaşmış olacağız.”

Beardsley’in gece bizi ağırlayacak kadar misafirperver olduğuna çok inanıyordu. Ormanın derinliklerinde bu oldukça mantıklı bir beklentiydi.

Öksürmesini dinlerken eğer gerekirse geceleyin göğsüne oturup hoşuna gitsin gitmesin ayı yağıyla yağlamaya karar verdim.

Ağaçların dışına çıktığımızda önümüzdeki çiftlik evine kuşkuyla baktım. Düşündüğümden daha küçük ve salaştı. Önünde kırık bir basamak, bel vermiş bir veranda ve yıkık dökük çatının üzerinde ise yarım yamalak kalmış tahta kiremitler vardı. Sonuçta daha kötü yerlerde de uyumuştum ve muhtemelen daha da uyuyacaktım.

Küçük ahırın kapısı ardına kadar açıktı ama herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Bacadan tüten duman dışında etrafta hiçbir şey yoktu.

Tam anlamıyla doğru olmasa da Jamie'ye söylediğimin arkasındaydım. Dürüst ve kanunlara saygılıydı -tabii yalnızca saygı duymayı seçtiklerine karşı. Kralın koyduğu bir kanun onun nazarında kanun değildi. O daha çok yazısız kanunlar için canını vermeye hazırdı.

Eşya hukukunun, diğer insanlara göre Dağlı bir yağmacı için daha az şey ifade etmesine rağmen, malını kanundan kaçırmasına yardım ettiği bir adamdan misafirperverlik ve sadakat istemek üzere olduğu gözümden -ve onun gözünden- kaçmamıştı. Jamie'nin böylesi bir anlaşmaya karşı çıkmayacağını biliyordum.

"Josiah'ya yardım etmeye neden karar verdin?" diye sordum evin önündeki mısır tarlasına doğru ilerlerken. Kuru saplar atların ayaklarına takılıyor, buz kütleleri kuru yaprakların üzerinde ışıldıyorlardı.

Jamie şapkasını çıkarıp önündeki eyere koydu, buluşmaya hazırlanmak için saçlarını topladı.

"Eğer bu yola baş koyduysa, devam etmesini söyledim. Ama şayet Tepe'ye gelmeyi seçerse -tek başına ya da kardeşiyle- başparmağındaki izden onu kurtarmamız gerekiyordu. Çünkü bu dedikodulara neden olur ve bu dedikodular da Beardsley'in kulağına giderdi."

Derin bir nefes alıp verdi. Nefesinin buharı başının etrafını kapladı. Sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle dönüp bana baktı.

"Çocuk hiç tereddüt etmedi, biliyordu. Ve sana söyleyeyim mi Sassenach, bir erkek bir kez aşktan ya da cesaretten çaresiz bir şekilde davranabilir ama… bu o kadarıyla kalmaz. Bir kez yaptıysan, bir kez daha yaptığında nasıl hissedeceğini gayet iyi bilirsin."

Cevabımı beklemeden önüne dönüp avluya doğru yol aldığında güvercinler sağa sola uçuştular. Atının üzerinde dik oturdu, omuzlarını geriye attı.

Sırtındaki yara izlerinden eser kalmamıştı. Ama ben gayet farkındaydım.

Suyun yüzeyi yüzü, insanın kalbi insanı yansıtır. Cesaret kanunu onun uğruna yaşadığı tek kanundu.

Verandadaki bir sürü tavuk öfkeden kabarmıştı. Biz atlarımızdan inerken birbirlerine kem gözlerle bakıyorlardı. Hava çok soğuktu ve güneş ışığını kaybetmek istemedikleri için tek yaptıkları bizden uzakta bir o yana bir bu yana dolanıp durmaktı. Verandada bulunan birçok tahta kırıktı. Avlu, sanki biri onarmaya çalışmış da zaman bulamayıp yarım bırakmış gibi yontulmuş tahtalarla ve etrafa dağılmış çivilerle doluydu. Bu erteleme epey bir zaman önce gerçekleşmiş gibiydi; çiviler paslanmış, yeni kesilen tahtalar nemden parçalanmıştı.

“Ev!” diye bağırdı Jamie. Avlunun tam ortasında durdu. Yabancı bir eve yaklaşmadan önce böyle bağırılırdı; dağlardaki birçok insan misafirperver de olsa, yabancılara tedbirli yaklaşıp iyi niyetlerinden bir silah mesafesi uzaklığında emin olmak isteyenlerin sayısı da azımsanamayacak miktardaydı.

Bunu bildiğim için Jamie’nin arkasında belli bir mesafede durdum ama görünülebilir olduğumdan emin olmak için eteklerimi gösterişli bir biçimde savurup, iyi niyetimizi belli etmek için cinsiyetimi vurguladım.

Kahretsin, kahverengi yün eteğimde küçük bir delik vardı. Belli ki kamp ateşinden üzerime kıvılcım sıçramıştı. Herkesin, kadınları doğası gereği zararsız görüyor olmasının ne tuhaf olduğunu düşünerek yanan noktayı eteğimin kıvrımlarının içine gizledim. Eğer niyeti bozmuş olsaydım, Tepe’nin bir yanından öte yanına kadar olan bütün evleri soyabilir, bütün talihsiz aileleri öldürebilirdim.

Her ne kadar ara sıra Hipokrat Yemini ve onun ‘zarar verme’ emrinin tıbbi süreçle ilgisi olmasa da böyle bir şey yapmak içimden gelmiyordu. Huysuz hastalarımın kafalarını çırayla dağlama isteğini çoğu kez hissettiğim olmuştu ama şimdiye dek kendimi tutabilmiştim.

Jamie ahıra doğru ara ara bağırarak yürüyordu. Etrafıma bakındım ama avluda bizimkiler dışında yeni bir ayak izi yoktu. Yarısı yontulmuş kütüğün yanında hayvan dışkısı vardı ama belli ki üzerinden birkaç gün geçmişti; çiyden nemlenmişlerdi ve yeni değillerdi. Birçoğu erimişti.

Yayan olarak kimse ne gelmiş, ne de gitmişti. Beardsleyler, her kimdilerse ve kaç kişiydilerse, belli ki hâlâ içerideydiler.

Erkendi ama çiftlik sakinlerinin işe koyulmaları için o kadar da erken değildi; daha erken saatlerde de uyananlar görmüştüm. Geriye doğru bir adım

atıp doğan güneşten gözlerimi korumaya çalıştım. Herhangi bir yaşam belirtisi arıyordum. Şu Breadsleyler'i ve kaç tane erkeğinin bizimle gelip gelmeyeceğini çok merak etmiştim.

Kapıya döndüğümde kapının pervazına bir sürü tuhaf çentik atıldığını gördüm. Hepsi küçüktü ama bir çerçevesinin tamamında, diğerinin de yarısında vardı. Yakından baktım; yedişerli gruplara ayrılmışlardı ve her grubun arasında belli bir boşluk bırakılmıştı. Sanki bir tutsak haftaları sayıyor gibiydi.

Jamie ahırdan çıktığında arkasından meleme sesleri duyuldu. Keçilerden bahsetmişti zaten; sağma işi Keziah'nın mı -eğer öyleyse yokluğu hemen anlaşılırdı- yoksa başkasının işi miydi, merak etmiştim.

Jamie eve doğru birkaç adım attıktan sonra ellerini ağzına götürerek seslendi. Cevap gelmedi. Birkaç dakika bekledi, sonra omuzlarını silkip verandaya çıktı. Kapıya kamasının kabzasıyla vurdu. Öyle çok ses çıkmıştı ki yakınlarda bir ölü olsaydı, eminim ki dirilirdi. Tavuklar korkuyla gıdaklayarak etrafa yayıldılar ama gürültülü davetlere cevap veren olmadı.

Jamie şaşırarak bana baktı. İnsanlar normalde, eğer hayvanları yoksa uzaklara gidip çiftliklerini başıboş bırakırlardı.

"Biri var," dedi sessiz düşünceme cevaben. "Keçiler henüz yeni sağılmış; memelerinde hâlâ damlalar var."

"Sence hepsi etrafta aramaya çıkmış… eee… yani kimi arayacaklarını biliyorsun sen, değil mi?" diye fısıldadım yanına yaklaşıp.

"Belki de." Eve iyice yaklaştı, eğilip pencereden içeriye baktı. Bir zamanlar pencerede cam varmış ama şimdi çoğu çerçeve kırıktı. Açık kalan yerlere de yırtık pırtık muslin kumaşlar uydurulmuştu. Jamie'nin bu üstünkörü onarıma bir esnaf alaycılığıyla suratını buruşturarak baktığını gördüm.

Aniden kafasını çevirip bana baktı.

"Sen de duydun mu Sassenach?"

"Evet. Sanırım keçilerden geldi ama…"

Meleme sesi yeniden duyuldu, bu kez kesinlikle evden geliyordu. Jamie elini kapıya koydu ama kapı kıpırdamadı.

"Cıvata ile tutturulmuş," dedi. Pencereye geri gidip muslin kumaşı bir köşesinden tutup çekti.

"Of," dedim. Kumaştan kalkan tozu görüp burnumu kırıştırdım. Kışın

mühürlediği barakalardaki ter, kirli giysi, ıslak ayak, yağlı saç, lazımlık, pişen ekmek ve et, mantar ve küf kokusuna alışkındım ama Beardsleyler'in evinden gelen koku alışılagelmişin de ötesindeydi.

"Ya domuzlara evde bakıyorlar," dedim ahıra bakarak, "ya da içeride geçen bahardan beri dışarı çıkmamış on kişi yaşıyor."

Jamie kafasını pencereden içeriye sokup burnuna gelen kokuyla yüzünü buruşturdu. "*Thig a mach*! Dışarı çık Beardsley, yoksa ben içeri girerim!"

Omzunun üzerinden içeri bakıp davetinin herhangi bir sonuca ulaşıp ulaşmadığını anlamaya çalıştım. İçerideki oda büyüktü ama o kadar tıklım tıkıştı ki moloz yığınları yüzünden yerdeki ahşap kaplamalar neredeyse hiç görünmüyordu. Dikkatli bir şekilde burnumu çekerek içinde tuzlama balık, katran, elma, bira ve turşu olan varillere baktım. Kırmızıya ve çivit mavisine boyanmış yün battaniyeler, siyah barut fıçıları ve köpek dışkısı kokan yarısı tabaklanmış postlar kendi tuhaf kokulu gazlarını yayıyorlardı. Bunların Beardsley'in ticaretini yaptığı mallar olduğunu düşündüm.

Diğer pencere de lime lime olmuş bir kurt postuyla kaplanmış, bu yüzden içerisi loş ve gölgeli görünüyordu; yerde yığın halinde duran kutular, bohçalar, variller ve eşyalar Ali Baba'nın mağarasının fakir halini andırıyordu.

Ses evin arka taraflarından bu kez daha gürültülü bir şekilde duyuldu; ciyaklama ile homurtu arası bir sesti. Bir adım geri attım, birbirine karışan ses ve kekremsi koku karanlık bir kürk ve ani bir vahşetin görüntüsünü çağrıştırıyordu.

"Ayılar," dedim, yarı ciddi bir şekilde. "İnsanlar gitmiş ve içeride bir ayı var."

"Evet, Goldilocks[42]," dedi Jamie soğuk bir sesle. "Hiç şüphe yok. Ayılar olsun ya da olmasın, sıkıntılı bir durum var. Tüfekleri ve eyer çantamdan fişek kutusunu al."

Başımı sallayıp arkama döndüm ama verandadan adımımı atmama zaman kalmadan içeriden ayak sesleri duyup hemen arkama döndüm. Jamie kamasını tutmuştu ama içeridekini gördüğünde kamasının kabzasını bıraktı. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmıştı. Olup biteni görmek için öne uzandım.

İki eşya yığınının arasından bir kadın, çöplere bakan bir sıçan gibi şüpheli gözlerle bakıyordu. Görünüş itibariyle sıçana benzediği pek söylenemezdi; dalgalı saçlı ve oldukça tombuldu, ama tehdidi algılayıp tıpkı hesap yapan bir haşarat gibi gözlerini kırparak bize baktı.

“Gidin buradan,” dedi. Belli ki istilacı bir ordunun öncü kolu olmadığımıza ikna olmuştu.

“Günaydın hanımefendi,” diye söze girişti Jamie,” ben James Fraser- ”

“Kim olduğun umurumda değil,” diye cevapladı kadın. “Gidin buradan.”

“Aslında ben,” dedi Jamie. “Ben evin erkeğiyle konuşmak zorundayım.”

Kadının tombul yüzünde olağandışı bir ifade belirdi; telaş, hesap ve komik sayılabilecek her şey.

“Zorunda mısın?” dedi. Hafif peltek bir konuşması vardı. “Kim demiş zorunda olduğunu?”

Jamie’nin kulakları gitgide kızarmaya başlamıştı ama oldukça sakin bir şekilde cevapladı.

“Vali, madam. Ben Albay James Fraser,” dedi vurgulayarak, “milis kuvvetlerinden sorumluyum. On altı ile altmış yaş arası savaşabilecek tüm erkekler göreve çağırılıyorlar. Lütfen Bay Beardsley’i çağırır mısınız?”

“Milis mi?” dedi, sözcüğe dikkatle yaklaşarak. “Savaşa mı gideceksiniz yani?”

“Umarım öyle bir şey olmaz. Ama içtima çağrısı verildi; ben ve bölgedeki bütün sağlam erkekler çağrıya cevap vermek zorundalar.” Jamie çerçeveyi sıkıca kavrayıp inceledi. Çam ağacının ince parçalarından yapılmıştı. Tahta daralmış ve hava şartlarından kötü etkilenmişti. Kadının gözlerini üzerinde hissedince kibarca gülümsedi.

Kadın gözlerini kıstı, düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırdı.

“Sağlam erkekler,” dedi sonunda. “Hmm. Burada yok. Hizmetkâr çocuk yine kaçtı ama burada olsaydı da olmazdı; küp gibi sağır ve bir aptal kadar sessiz.” Kapıyı işaret etti. “Eğer onu yakalamak isterseniz, sizde kalsın.”

Keziah’nın ardından ağlayıp sızlayacak gibi durmuyordu. Rahatlayıp derin bir nefes aldım, yavaşça verdim.

Jamie hemen pes etmeyecekti.

“Bay Beardsley evde mi?” diye sordu. “Onu görmek istiyorum.” Çerçeveye şöyle bir vurdu, kurumuş tahta tüfeği andıran bir sesle çıtırdadı.

“Bölüğe uygun değil,” dedi. Sesindeki tuhaf ton geri gelmişti; tedbirli davranıyordu ama aynı zamanda heyecanlıydı da.

“Hasta mı?” diye sordum, Jamie’nin omzunun üzerinden uzanarak. “Ben yardım edebilirim, doktorum.”

Bir iki adım atıp bana baktı. Kahverengi dalgalı gür saçlarının altından kaşlarını çattı. Düşündüğümden daha gençti; daha iyi bir ışıkta bakıldığında yüzünde herhangi bir yaşlılık kırışıklığı ya da sarkma yoktu.

“Doktor mu?”

“Karım çok tanınmış bir şifacıdır,” dedi Jamie. “Kızılderililer ona Beyaz Kuzgun derler.”

“Büyücü mü?” Gözleri dehşetle kocaman açıldı, bir adım geri gitti.

Kadında tuhaf bir şey vardı. Ona bakarken ne olduğunu anladım. Evdeki kötü kokuya rağmen hem kadın, hem de elbisesi temizdi. Saçları yumuşak ve kabarıktı -inanların soğuk hava yüzünden aylarca banyo yapmadığı yılın bu zamanında bu pek normal bir durum değildi.

“Siz kimsiniz?” diye sordum. “Bayan Beardsley siz misiniz? Yoksa kızları mısınız?”

Kabarık giysilerine rağmen yirmi beşten daha büyük olmadığını düşünmüştüm. Şalının altındaki omuzları şişkindi, kalçaları arasında durduğu varillere değiyordu. Belli ki Cherokeeler’le ticaret Breadsley ailesine, hizmetçileri için olmasa da, kendileri için yemek alacak kadar kazandırıyordu. Hoşnutsuz gözlerle kadına baktım. Bakışlarıma yeterince soğuk bir karşılık verdi.

“Ben Bayan Beardley’im.”

Telaşı dinmişti; dudaklarını büküp tahmin yürütmeye çalışır gibi yüzüme baktı. Jamie kolunu sıktı, pencerenin pervazı gürültülü bir şekilde çıtırdadı.

“İçeri girin o halde.”

Sesinde hâlâ tuhaf bir ton vardı; hem karşı çıkıyor hem de sabırsızlanıyor gibiydi. Jamie kadının bakışlarını fark edince yüzünü astı, pervazdaki elini gevşetti.

Kadın kutuların arasından çıkıp kapıya doğru ilerledi. Hareket ederken onu kısacık görmüş olmama rağmen sakat olduğunu anladım; tek bacağı aksıyor, ayakkabısını tahta zemine sürüyordu.

Cıvatayı yere düşürdüğünde homurdanmaya başladı; kulak tırmalayıcı bir sesten sonra çat diye bir ses duyuldu. Kapı çarpıktı ve çerçevesinin içine sıkışıp kalmıştı; Jamie omzunu dayayıp kapıyı araladı. Açılmasının üzerinden

ne kadar zaman geçmişti acaba?

Belli ki bir hayli olmuştu. Jamie'nin söylendiğini ve öksürdüğünü duydum. Arkasından giderken ağzımdan nefes almak için elimden geleni yaptım. Buna rağmen koku bir kokarcayı bile bayıltacak kadar keskindi. Eşyaların kokusu arasında bir yerden tuvalet kokusu geliyordu; çiş ve dışkı kokuyordu. Çürük yemek kokusu da vardı ama sanki başka bir şey daha vardı. Kokuyu analiz etmek için burun deliklerim dikkatle açıldı.

"Bay Beardsley ne kadar zamandır hasta?" diye sordum.

Evin geneline hakim olan kokunun arasında hastalık kokusu da almıştım. Bu koku yalnızca uzun zaman önce kuruyan kusmuktan değil, iltihaptan da geliyordu. Bu tarifsiz küflü koku hastalık kokusunun ta kendisiydi.

Kadın kapıyı arkamızdan kapattı. Oda üstüme üstüme gelir gibi oldu. İçerideki hava, kötü koku ve karanlık yüzünden oldukça ağırdı. Her iki penceredeki örtüleri de yırtıp içeri ışık girsin istedim. Kendimi engellemek için pelerinimi sıkı sıkıya tuttum.

Bayan Beardsley yan tarafına doğru döndü, eşya yığınlarının arasında kalan daracık bir alandan yengeç gibi yan yan geçti. Jamie bana baktı, kadının arkasından ilerlerken Galce bir şeyler geveleyerek tiksindiğini belli etti. Ben de temkinli bir şekilde arkasından yürürken, ayağımın arada bir ezilmiş pis şeylere değdiğini görmezden gelmeye çalıştım. Çürük elma? Ölü fare? Burnumu sıkıp yere bakmadım.

Çiftlik evi basit bir şekilde inşa edilmişti; önde büyük bir oda, bir de arkada oda vardı.

Arkadaki oda öndeki pis odayla büyük bir tezat içindeydi. Herhangi bir süs ya da dekorasyon yoktu; oda oldukça sade ve bir Quaker toplantı salonu kadar düzenliydi. Her şey çıplak ve lekesizdi. Ahşap masa ve taş ocak titizlikle ovalanmıştı. Birkaç kalaylı kap kacak rafın üzerinde parıldıyordu. Odadaki tek pencere örtülmemişti, cama dokunulmamıştı ve sabah güneşi bembeyaz ışıltısıyla odanın ortasına düşmüştü. Oda sessizdi. Ön odanın bizi soktuğu kaos hissi azalmıştı.

Huzurlu anlarımız yukarıdan gelen bir gürültüyle dağılıverdi. Daha önceden duyduğumuz sesin aynısıydı ama daha yakından geliyordu. Sanki işkence gören bir domuzun kulak yırtan çığlığı gibiydi. Sesi duyan Jamie bir anda odanın dibindeki çatı katına çıkan merdivene doğru koştu.

"Yukarıda," dedi Bayan Beardsley -Jamie çoktan merdivenin yarısına geldiği için açıklaması oldukça gereksizdi. Feryat sesleri yeniden duyuldu. Bu

kez daha ısrarlıydı. Ne olduğunu anlamadan önce ilaç kutumu almamaya karar verdim.

Jamie başını merdivenin en üstünden uzattı.

“Sassenach, ışık getir,” diyip ortadan kayboldu.

Bayan Beardsley hareketsiz durdu, ellerini şalının içine çekti, ışık bulmaya yeltenmedi bile. Dudaklarını sıkmıştı, elmacık kemikleri kıpkırmızıydı. Yanından geçtim, raftaki mumu aldım, yukarı çıkmadan önce eğilip ocağı yaktım.

“Jamie?” Mumu başımın üzerinde tutarak çatının kenarından belirdim.

“Buradayım Sassenach.” Çatının, gölgelerin en kalın olduğu en uzak köşesinde duruyordu. Merdivenin en üst basamağından inip Jamie’ye doğru dikkatli adımlar atarak yaklaştım.

Koku burada daha da ağırlaşmıştı. Karanlığın içinde bir ışıltı görüp ne olduğunu görmek için mumu yakınlaştırdım.

En az benim kadar hayretler içinde kalan Jamie, nefesini tuttu ama hemencecik kendine geldi.

“Sanırım bu Bay Beardsley,” dedi.

İri yarı bir adamdı -ya da bir zamanlar öyleymiş. Karnının kocaman kıvrımları gölgelerin içinden tıpkı bir balina gibi yükseliyordu. Ayağımın hemen dibinde yerde duran eli, bir gülleyi rahatlıkla kavrayabilirdi. Ama üst kolu beyaz ve güçsüzdü. Büyük gövdesi sönmüştü. Önceleri bir boğanınki kadar kalın olan boynu iğne ipliğe dönmüştü. Tek gözü, keçeleşmiş saçlarının telleri arkasından parlıyordu.

Gözünü kocaman açıp aynı sesleri yeniden çıkardı. Kafasını hızla kaldırmaya çabaladı. Jamie’nin ürperdiğini hissettim. Adamın hali ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yeterdi ama görmezden gelip mumu Jamie’nin ellerine tutuşturdum.

“Şunu tutsana.”

Diz çöktüm, sıvının gömleğimin kumaşına sızdığını çok geç fark ettim. Adam kendi pisliği içinde yatıyordu ve belli ki epey bir zamandır da bu haldeydi; yerin üstünde pislikten bir katman oluşmuştu. Çıplaktı ve üzerinde keten bir battaniyeden başka bir şey yoktu. Battaniyeyi kıvırdığımda pisliklerin arasında yaralarını gördüm.

Bay Bearsley’i hasta edenin ne olduğu apaçık ortadaydı; yüzünün bir tarafı

tuhaf bir şekilde sarkmıştı. Göz kapağı düşmüştü ve hem kolu, hem de bacağı aksak ve hareketsizdi. Eklem yerleri yumru yumru olmuştu ve eciş bücüştü. Hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Boşa konuşmaya çabalarken dili ağzının kenarından salyalar akıtarak çıkıyordu.

“Susun,” dedim. “Konuşmayın, artık her şey yolunda.”

Nabzını ölçmek için bileğini tuttum; eti kemiklerinden bağımsız gibiydi. Dokunduğumda en ufak bir tepki dahi vermedi.

“Felç,” dedim Jamie’ye sessizce. Güvende hissetmesi için elimi Beardsley’in göğsüne koydum.

“Endişelenmeyin,” dedim. “Size yardım etmeye geldik.” Sözler daha ağzımdan çıkarken nasıl yardım edeceğimizi kestiremesem de onu rahatlatmaya çalışıyordum. En azından onu temiz ve sıcak tutabilirdik; çatı dışarısı kadar soğuktu ve göğsündeki gür kılları soğuktan diken diken olmuştu.

Merdiven ağır ağır çıtırdadı. Arkama döndüğümde mutfaktan gelen ışıkta Bayan Beardsley’in kabarık saçlarını ve tombul omuzlarını gördüm.

“Ne kadar süredir bu halde?” diye sordum sert bir sesle.

“Bir ay… bir ay olmuştur,” dedi biraz düşünüp. “Onu hareket ettiremedim,” dedi kendini korumaya çalışarak. “Çok ağır.”

Bu gerçekten doğruydu. Yine de…

“Neden çatı katında?” diye sordu Jamie. “Madem onu hareket ettiremediniz, buraya nasıl geldi?” Mumun ışığını odaya yayarak arkasına döndü. Çatıda çok az eşya vardı; eski bir saman döşek, birkaç savrulmuş alet ve çerçöp. Işık Bayan Beardsley’in yüzüne vurduğunda mavi gözleri buz kesti.

“Beni… kovalıyordu,” dedi.

“Ne?” Jamie merdivene doğru yürüdü, eğilip kadını kolundan tutup -kadın istemese de- merdivenin kalan basamaklarını çıkmasına yardım etti.

“Ne demek beni kovalıyordu?” diye sordu. Kadın omuzlarını dikleştirip etrafına bakındı.

Şalının içinde kurabiye kavanozunu andırıyordu.

“Bana saldırdı,” dedi kadın. “Ondan kaçmak için merdivenleri çıktım ama peşimi bırakmadı. Burada gölgelerin arasına saklanmak istedim ama o geldi. Sonra… düştü. Ve… bir daha kalkamadı.” Omuzlarını silkti.

Jamie mumu yüzüne yaklaştırdı. Kadın gergin bir şekilde gülümsedi. Gözlerini benden Jamie'ye doğru çevirdi. Peltek konuşmasının nedeninin ön dişinin kırık olmasından kaynaklandığını gördüm. Üst dudağında küçük bir yara vardı; kaşının beyaz tüyleri arasında da bir yara daha vardı.

Yerde yatan adamdan korkunç bir ses duyuldu. İtiraz eder gibi öfkeli bir çığlıktı bu. Kadın refleks olarak gözlerini kapayıp geri çekildi.

"Hmm," dedi Jamie. Bir kadına, bir kocasına baktı. "Evet. Pekâlâ. Ona biraz su getirin hanımefendi. Ve bir mum ile yeni elbiseler de getirin," diye arkasından seslendi. Kadın merdivene doğru aceleyle ilerlerken oradan gitmesi için bir nedeni olduğuna sevinmiş görünüyordu.

"Jamie, ışığı geri verir misin?"

Jamie yanıma gelip durdu, ışık adamın mahvolmuş vücudunu aydınlatsın diye mumu tuttu. Beardsley'e acıma ve hoşnutsuzlukla karışık karanlık bir bakış atıp, yavaş yavaş kafasını salladı.

"Tanrı'nın takdiri, değil mi Sassenach?"

"Tam olarak Tanrı'nın değil bence," dedim. Sesim aşağı kattaki mutfaktan duyulmasın diye kısık sesle konuşuyordum. Uzanıp mumu Jamie'nin elinden aldım. "Baksana."

Beardsley'in başucundaki gölgelerin içine bir su matarası, küflenmiş ve taş kesilmiş bir tabak ekmek vardı; hemen yanında, yerde ise yarısı çiğnenmiş yapış yapış bir ekmek vardı. Kadın onu yalnızca hayatta kalabilecek kadar yedirmişti. Oysa ön odadan geçerken çok miktarda tavana asılmış domuz jambonu, fıçılar dolusu kurutulmuş meyve, tuzlanmış balık ve lahana turşusu görmüştüm.

Bir yığın post, yağ çömlekleri, yün battaniyeler vardı. Şimdi ise tüm o eşyaların sahibi karanlık bir odada, açlıktan ölmek üzere ve keten bir çarşafın altında titreyerek yatıyordu.

"Neden öylece ölüme terk etmemiş ki?" diye sordu Jamie gözlerini küflenmiş ekmekten ayırmadan. Bunu duyan Beardsley gırtlağından bir takım sesler çıkardı; açık olan gözünü öfkeyle devirdi, gözyaşları hızla aktı ve burnunda sümük baloncukları oluştu. Sağa sola sallanıp homurtular çıkardı, vücudunu hayal kırıklığıyla kamburlaştırdı, çatı katının kirişlerini sallayan bir gürültüyle debelendi.

"Galiba seni anlayabiliyor." Hasta adama bakarak konuştum. Adam en azından kendisiyle konuşulduğunu anladığından emin olmamızı sağlayan

hareketler yaptı.

“Neden…”

Mumu yavaşça yaklaştırarak Beardsley’in bacaklarını işaret ettim. Yaralardan bazıları uzun süre çaresizce yatmaktan oluşmuştu. Bazıları ise daha farklıydı. Uyluk kemiğinin üzerindeki bıçakla yapıldığı kesin gibi görünen uzun kesikler kararmış ve pıhtılaşmıştı. Kaval kemiğinin üzerinde ülserli yaraları vardı. İltihabın yanında yanıklar vardı.

Jamie bu görüntü karşısında homurdanıp omzunun üzerinden merdivene doğru baktı. Aşağıdan açılan bir kapı sesi duyuldu. Çatıya dolan soğuk esinti mum ışığını çılgınca dans ettirdi. Kapı kapanınca mumun alevi de duruldu.

“Onu indirmeyi deneyebilirim galiba.” Jamie mumu kaldırıp adamı nasıl aşağı indirebileceğini kestirmeye çalıştı. “Şuradaki kirişe bir ip bağlayabilirim belki. Onu hareket ettirmemde bir sakınca var mı?”

“Evet,” dedim, ama dikkatim orada değildi. Hasta adamın bacaklarına eğildiğimde çok çok uzun zamandır duymadığım bir koku aldım. Çok kötü ve keskin bir kokuydu bu.

Böyle bir kokuyla pek fazla karşılaşmamıştım ama bir keresi bile yetmişti; gazlı kangren kokusu oldukça akılda kalıcı bir kokuydu. Beardsley’i telaşa sürükleyecek -tabii eğer bizi anlayabiliyorsa- herhangi bir şey söylemek istemiyordum. Bu yüzden onu rahatlatmak için okşayıp ayağa kalktım, adamı daha iyi görebilmek için Jamie’nin elindeki mumu aldım.

Jamie mumu verirken kulağıma bir şeyler fısıldadı.

“Onun için bir şeyler yapabilir misin Sassenach?”

“Hayır,” dedim tıpkı Jamie gibi kısık bir sesle. “Felç için hiçbir şey yapamam. Yaralarını tedavi edip ateşinin düşmesi için ot karışımları verebilirim, hepsi bu.”

Gölgelerin içindeki artık sakinleşen kambur bedene baktı. Başını iki yana salladı, istavroz çıkardıktan sonra merdivenlerden inip ip bulmaya gitti.

Yavaşça yaşlı adama doğru ilerledim. Adam kalın bir sesle, “Aahh,” dedi. Adamın ayaklarına doğru eğildim, ayak parmaklarını incelemek için ışığı yaklaştırdım. Felçli ayaklarındaki bütün parmakları yanmıştı. Bazılarında yalnızca kabarcıklar oluşmuşken, bazılarının da yanmaktan kemikleri ortaya çıkmıştı. İlk iki parmağı simsiyahtı, diğer ayağının üst kısmı ise yeşile dönmüştü.

Adamın başına gelenler kadar, başına gelenlerin nedeninin ne olabileceği düşüncesiyle dehşete kapılmıştım. Mum titredi; ellerim de öyle. Ve sadece soğuktan değildi bu. Burada olanlardan dolayı yalnızca şaşkına dönmemiştim; ihtimaller de beni karanlığa sürüklemişti. Bu zavallı insanlar için ne yapmalıydık?

Beardsley'i yanımıza götüremeyeceğimiz apaçık ortadaydı. Ama onu burada, karısının ellerine de bırakamazdık. Ne yakınlarda ona bakacak komşular, ne de çiftlikte onu koruyabilecek birileri vardı. Onu Brownsville'e götürmemiz gerektiğini düşündüm; ahırda bir yük arabası olmalıydı. Ama olsa bile, sonrasında ne yapacaktık?

Onu tedavi edebilecek bir hastane yoktu. Brownsville'deki evlerden biri sırf hayrına onu kabul etse… ama Beardsley'in durumunun düzelmeyeceğini anladım. Hayatı boyunca sabah akşam büyük bir ihtimamla bakılması gerekirken onu bu haliyle kim kabul ederdi?

Elbette hayatının geri kalan kısmı kısa bir süreden ibaret olabilirdi. Bu benim kangren tedavisinde göstereceğim başarıya bağlıydı. Asıl soruna odaklandığımda hissettiğim telaş geri döndü. Ampütasyon yapmam gerekecekti; tek seçenek buydu. Ayak parmakları kolaydı -ama yeterli olmayabilirdi. Ayaklarını ya da ayaklarının bir kısmını da kesmem gerekirse, şok ve enfeksiyonun yol açacağı risk epey büyüktü.

Hissedebilir miydi? Bazen felç kurbanları zarar gören kol ya da bacaklarını hissedemezlerdi ama bazen hissetmeseler de hareket ettirebilirlerdi. Temkinli bir şekilde gözlerimi yüzünden ayırmadan kangrenli parmağına dokundum.

Sağlam gözünü başının üzerindeki kirişlere odaklamıştı. Soruma cevap vermek için ne bana baktı, ne de herhangi bir ses çıkardı. Hayır, ayaklarını hissedemiyordu. Bu bir bakıma rahatlatıcıydı -en azından ayaklarını keserken hissetmeyeceği için acı da çekmeyecekti. Bu kesikleri de hissetmemiş olduğu anlamına geliyordu. Kadın bunun farkında mıydı? Ya da hissiz bacağını seçmesinin nedeni, diğer bacağını az çok kullanabildiği için kendini koruyabilecek olması mıydı?

Arkamdan yumuşak bir hışırtı duydum. Bayan Beardsley geri gelmişti. Elinde bir kova su ile paçavraları yere bırakıp arkamda durdu. Pisliği temizlemeye koyulduğumda sessizce beni seyretti.

"Onu iyileştirebilir misin?" diye sordu. Sesi sanki bir yabancıdan bahseder gibi sessiz ve uzaktı.

Hastanın başı birden geriye düşünce açık gözünü gözlerime dikmiş oldu.

“Sanırım biraz yardımım dokunabilir,” dedim dikkatlice. Jamie’nin geri dönmüş olmasını çok isterdim. Tıbbi malzeme kutuma ihtiyaç duymamın dışında, Bayan Beardsley’in yanımda olmasını sinir bozucu buluyordum.

Bay Beardsley ufak bir miktar altına kaçırdığında bu gerginliğim artmıştı. Bayan Beardsley güldü. Bay Beardsley buna cevap olarak kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir ses çıkardı. Uyluk kemiklerinden akan sıvıyı temizledim.

“Sizin ya da Bay Beardsley’in yakınlarda herhangi bir akrabanız var mı?” diye sordum elimden geldiğince hoş sohbet bir tavırla. “Size yardıma gelebilecek biri yani?”

“Kimsemiz yok,” dedi. “Beni Maryland’deki baba ocağımdan alıp buralara getirdi. Bu eve.” Bu eve derken, sanki burası onun için cehennemi ifade ediyor gibiydi.

Aşağı kattaki kapı açıldı ve soğuk bir esinti Jamie’nin dönüşünü müjdeledi. Kutumu masaya koyduğunda bir şıkırtı duyuldu. Breadsleyler’den bir anlık dahi olsa kaçmaya can attığım için hızla yerimden kalktım.

“İşte kocam da ilaçları getirdi. Gidip… eee…” Bayan Beardsley’in tombul vücudunun yanından geçip merdivenden indim. Ev soğuk olmasına rağmen boncuk boncuk terliyordum.

Jamie masanın yanında duruyordu. Ellerinde tuttuğu iple bana doğru dönerken suratı asıktı. Sesimi duyunca yukarı baktı, içi biraz olsun rahatlamıştı.

“Nasıl gidiyor Sassenach?” diye sordu kısık bir sesle. Çenesini kaldırıp çatıyı işaret etti.

“Çok kötü,” diye fısıldadım yaklaşarak. “Ayak parmaklarından ikisi kangren olmuş; kesmem gerek. Kadının söylediğine göre yakınlarda yardım edecek herhangi bir akrabaları yokmuş.”

“Hmm.” Dudaklarını sıktı, dikkatini Bay Beardsley’in ayakları için yapmaya çalıştığı askıya verdi.

Tıbbi aletlerimin durduğu kutuya uzanıp içindekileri kontrol edecektim ki, kutunun hemen yanında Jamie’nin tüfeklerinin, barut mahfazasının ve mermilerin olduğunu fark edip durdum. Koluna dokunup onların neden orada olduklarını sordum.

Kaşlarının arasındaki çizgi belirginleşti ama cevap vermesine fırsat kalmadan çatı katında dehşet verici bir gürültü koptu. Gümbürtülerin ardından

bataklıkta boğulan fil sesi gibi tuhaf bir ses duyuldu.

Jamie ipi bırakıp merdivene koştu. Son basamağı da çıktıktan sonra birden durup bağırdı. Hemen arkasından hızla çatıya çıktığımda karanlığın içinde Bayan Beardsley'le boğuştuğunu gördüm.

Kadın Jamie'nin burnuna dirseğiyle vurdu. Bu hareketle Jamie kadına karşı kaba kuvvet kullanmama fikrinden vazgeçip kadının yüzünü kendisine doğru çevirdi, çenesine keskin bir yumruk indirdi, kadın gözlerini kocaman açıp yalpalayarak geri geri gitti. Mumu kurtarmak için öne atıldığım sırada, kadın eteklerinin içinde kıç üstü yere düştü.

"Lanet… olası… kadın." Jamie'nin sesi boğuktu, burnundan akan kanı durdurmak için koluyla bastırdı.

Bay Beardsley karaya vurmuş bir balık gibi çırpınıyor, hırıltılar çıkartıyordu. Mumu kaldırdığımda taraklı eliyle ensesine vurduğunu gördüm. Keten bir mendil ip gibi burulup boynuna geçirilmişti. Yüzü siyahtı ve gözü yuvasından çıkacak gibiydi. Aceleyle mendili çıkardığımda nefes alış verişleri rahatladı.

"Eğer kadın daha hızlı davransaydı başaracaktı." Jamie kan lekeli kolunu indirip nazik bir şekilde burnuna dokundu. "İsa aşkına, galiba burnumu kırdı."

"Neden? Neden beni durdurdun?" Bayan Beardsley'nin yalpalamasına ve donuk gözlerine rağmen bilinci hâlâ açıktı. "Ölebilirdi, ölmesini istiyorum, ölmeli."

"*A nighean na galladh*[43], eğer ölmesini isteseydin geçen ay istediğin zaman onu öldürürdün," dedi Jamie sabırlı bir şekilde. "Neden şahitlerin olana kadar beklemiş olasın ki?"

Kadın aniden keskinleşen bakışlarını Jamie'ye çevirdi.

"Ölmesini istedim." Gülümseyince kırık dişi ortaya çıktı. "Ama yavaş yavaş ölmesini."

"Ah, Tanrım," dedim. Elimi yüzüme götürdüm. Henüz kuşluk vaktiydi ama sanki aradan haftalar geçmiş gibi hissettim. "Benim hatam. Ona yardım edebileceğimi düşündüğümü söyledim; onu kurtaracağımı, tedavi edebileceğimi sandı." Büyülü tedavinin lanetli şöhreti! Eğer ironi yapabilecek bir ruh halinde olsaydım gülecektim.

Havada keskin bir koku vardı. Bayan Beardsley öfkeden çığlık atarak kocasına döndü.

“Pis yaratık!” Dizlerinin üzerinde ilerledi, tabaktan sert bir cisim alıp adama fırlattı. Cisim adamın kafasından sekti. “Pis, kokuşmuş, kirli, pasaklı…” Jamie, yüzükoyun yatan adama tam saldıracakken kadını saçlarından kavradı, kolundan tutup çekti.

“Lanet olsun,” dedi bağırarak. “Şu ipi bana ver Sassenach, yoksa ikisini de kendi ellerimle öldüreceğim.”

Bay Beardsley’i çatıdan aşağı indirme işi Jamie’yi de, beni de ter ve pislik içinde bırakmıştı. Bayan Beardsley köşedeki bir tabureye ilişti. Tıpkı bir kara kurbağasını andıran kem gözleriyle sessizce oturdu, yardım etmeye tenezzül bile etmedi.

Koca bedeni temiz masanın üzerine yatırdığımızda, karısının öfkeden nefesi kesildi. Jamie kadına bir bakış fırlatınca kadın ağzını kapayıp taburesine geri oturdu.

Jamie kan lekeli kolunu alnına sürüp Beardsley’e bakarak kafasını salladı. Onu suçlamadım; temizlenip sıcacık sarıldığında ve sıcak yulaf lapası yedirdiğimizde bile adamın korkunç durumunda en ufak bir iyileşme olmadı. Pencereden sızan gün ışığında adamı yeniden dikkatle inceledim. Parmakların durumu kesindi; kangrenin kokusu hemen duyuluyordu. Ayağının arka kısmı yeşile dönmüştü.

Parmaklardan daha fazlasını almam gerekecekti. Kangrenli alana doğru kaşlarımı çatarak yaklaştım. Yalnızca metakarpallar arasında bölgesel bir ampütasyon mu yapsam, yoksa ayaklarını bilekten mi kessem, emin olamadım. Bilekten kesmek daha hızlı olurdu ve daha bölgesel bir ampitasyon denesem de nasıl olsa Beardsley artık bir daha yürüyemeyecekti.

Kuşkulu bir biçimde alt dudağımı kemirdim. Bütün bu durum oldukça tartışmalıydı; sıtma dolayısıyla ateşler içinde yanmıştı, bacağındaki ve kalçalarındaki yaralardan iltihap akmıştı. Enfeksiyondan ölmeden, ampütasyon operasyonunun sonrası iyileşebilme şansı ne kadardı?

Bayan Beardsley’in arkadan yaklaştığını duymamıştım; cüsseli bir kadına göre bir hayli sessiz hareket etmişti.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. Sesi sakin ve soğuktu.

“Kocanın ayak parmakları kangren olmuş,” dedim. Beardsley’in telaşlanmamasına çalışmanın bir anlamı yoktu. “Ayağını kesmek gerekecek.” Her ne kadar önümüzdeki birkaç günü -ya da haftayı- burada Beardsley’i besleyerek geçirme fikri içimi ezse de yapacak başka bir şey yoktu. Onu karısının şefkatli kollarına bırakamazdım!

Masanın etrafında yavaşça dönerek kocasının ayaklarının yanında durdu. Yüzü ifadesizdi ama ağzının kenarında ufak bir gülümseme oluştu, istemeden de olsa gözlerini kırpıştırdı. Uzun bir süre kocasının kararan ayaklarına baktıktan sonra kafasını salladı.

“Hayır,” dedi usulca. “Bırak çürüsün.”

Beardsley’in konuşulanları anlayıp anlamadığı sorusu cevap bulmuştu sonunda; açık gözü kocaman oldu, öfkeden bağırdı, karısına ulaşabilmek için debelendi. Neredeyse yere düşecekti. Jamie adamı tutup ağır bedenini masanın üzerinde tuttu. Beardsley sonunda inleyerek durulduğunda, Jamie doğrulup Bayan Beardsley’e oldukça hoşnutsuz bakışlar fırlattı.

Omuzlarını dikleştirip şalına sıkı sıkı sarıldı ama ne geri çekildi, ne de bakışlarını kaçırdı. Çenesini küstahça yukarı kaldırdı.

“Ben onun karısıyım,” dedi. “Onu kesmene izin vermeyeceğim. Bu hayatı için oldukça riskli.”

“Eğer kesmezsem ölüm kaçınılmaz,” dedim kısaca. “Ve kötü bir ölüm üstelik. Sen- ” Sözümü bitiremedim, Jamie elini omzuma koyup sıktı.

“Onu dışarı çıkar Claire,” dedi sessizce.

“Ama- ”

“Dışarı.” Eliyle omzumu öyle sıktı ki canım acıdı. “Seni çağırana kadar da geri gelme.”

Yüzü acımasızdı ama gözlerinde içimi acıtan bir şey vardı. Tüfeklerinin ve alet edevatımın durduğu kutuya baktım, sonra yeniden bakışlarımı yüzüne çevirdim.

“Bunu yapamazsın,” dedim.

Kasvetli bakışlarını Beardsley’e çevirdi.

“Bir köpek için bile hiç tereddüt etmeden aynı şeyi yapardım,” dedi sakince. “Onun için daha azını yapabilir miyim?”

“O bir köpek değil!”

“Hayır, değil.” Eli omzumdan düştü, Beardsley’in yanında durana kadar masanın etrafında döndü.

“Dostum, eğer beni anlıyorsun gözünü kapat,” dedi sakince. Bir süre sessizlik olduktan sonra Beardsley kan çanağına dönen gözünü Jamie’ye dikti -inkâr edilemez bir zekâyla. Göz kapağı yavaşça kapandı, sonra yeniden

açıldı.

Jamie bana döndü.

“Git,” dedi. “Bu onun seçimi olsun. Eğer olursa -ya da olmazsa- seni çağıracağım.”

Dizlerim titriyordu. Ellerimi gömleğimin kıvrımlarına soktum.

“Hayır,” dedim. Beardsley’e baktım, sonra zar zor yutkunup kafamı bir sağa, bir sola salladım. “Hayır,” dedim yeniden. “Ben… Eğer sen… şahidin olması gerek.”

Bir anlık tereddütten sonra başını sallayarak söylediğimi onayladı.

“Evet, haklısın.” Bayan Beardsley’e baktı. Kadın ellerini önlüğünün altında kavuşturmuş, bir bana, bir Jamie’ye, bir kocasına bakıp hareketsizce duruyordu. Jamie başını salladıktan sonra omuzlarını dikleştirip hasta adama döndü.

“Evet için bir kez, hayır için iki kez gözünü kırp,” dedi. “Anladın mı?”

Göz kapağı hiç tereddütsüz kapandı.

“Dinle o halde.” Jamie derin bir nefes alıp dümdüz, hissiz bir sesle konuşmaya başladı. Gözleri adamın çökmüş yüzünde ve açık gözündeki acımasız bakışındaydı.

“Sana ne olduğunu biliyor musun?”

Göz kırptı.

“Karımın bir doktor, bir şifacı olduğunu biliyor musun?”

Adam gözünü bana doğru dikip tekrar Jamie’ye baktı. Göz kırptı.

“Felç olduğunu ve zararın telafi edilemeyeceğini söyledi. Anlıyor musun?”

Yamuk ağzından bir oflama duyuldu. Göz kırptı.

“Ayağın çürümüş. Eğer kesilmezse çürüyüp öleceksin. Anlıyor musun?”

Cevap gelmedi. Burun delikleri aniden genişledi, nemlendi; sonra hava bir homurtuyla bozuldu. Çürüğün kokusunu almıştı; şüphelenmişti belki, ama kendi etinden mi geldiğine emin olamamıştı. Şimdiye dek. Yavaşça gözünü kırptı.

Aynı terane devam etti, açıklamalar, sorular, her biri kazılan bir mezardan çıkarılan kürek dolusu toprak gibiydi. Her son o amansız sözcükle bitiyordu: “Anlıyor musun?”

Ellerim, ayaklarım ve yüzüm hissizleşmişti. Odadaki tuhaf tapınak hissi değişmişti; kiliseyi andırıyordu ama artık bir sığınak değildi. Artık içinde kaderde yazılı olan sona doğru götüren bir ayin yapılıyordu.

Ve kaderde vardı, anlamıştım. Beardsley uzun zaman önce, hatta belki biz gelmeden önce seçimini yapmıştı. Arafta bir ay geçirmiş, cennet ile cehennem arasındaki soğuk karanlıkta kalıp uzun uzun düşünmüş, umutlarıyla savaşmış ve huzura ölümle kavuşacağına karar vermişti.

Anlamış mıydı?

Ah, evet, hem de çok iyi.

Jamie tek elini Beardsley'in omzuna koyup masaya eğildi. Günahlarından aklanma ve kurtulma sunan kirli giysileri olan bir rahip gibiydi. Pencereden sızan sonbaharın ışığında donup kalan Bayan Beardsley oldukça duyarsız görünüyordu.

Sorular artık bir son buldu.

"Karım ayağınızı kesip yaralarınızı iyileştirsin mi?"

Bir kez, sonra iki kez, sonra abartılı ve kasti bir şekilde gözünü kırptı.

Jamie duyulacak şekilde nefes alıp veriyordu. Göğsündeki ağırlık her sözcükte iç çekiş olarak çıkıyordu.

"Hayatına son vermemi mi istiyorsun?"

Yüzünün yarısında hayat belirtisi olmamasına ve diğer yarısının da asık ve bezgin olmasına rağmen, Beardsley hâlâ düşündüklerini ifade edebiliyordu. Ağzının hareket ettirebildiği köşesi alaycı bir edayla yukarı kıvrıldı. *Zaten geriye ne kaldı ki*, dedi sessizliği. Gözkapağı düştü ve açılmadı.

Jamie de gözlerini kapadı. Hafifçe ürpermişti. Sonra üzerine soğuk su dökülmüş bir adam gibi hızla silkinip tüfeklerinin durduğu büfeye doğru ilerledi.

Yavaşça Jamie'ye yaklaşıp koluna dokundum. Bana bakmadı, gözlerini tüfeğinden ayırmadı. Yüzü kireç gibiydi ama elleri kararlıydı.

"Haydi," dedi. "Onu dışarı çıkar."

Beardsley'e baktım ama o artık benim hastam değildi; artık onu ne tedavi edebilir, ne de rahat ettirebilirdim. Kadının yanına gidip kolundan tuttum. Kapıya doğru ilerledik. Duygusuz bir şekilde benimle yürüdü ve arkasına hiç bakmadı.

Açık hava gerçekten uzak gibiydi. Güneş ışığının aydınlattığı avlunun sıradanlığı hiç ikna edici değildi. Bayan Beardsley elimden kurtulup ahıra doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Başını çevirip eve baktı, sonra sanki peşinde zebaniler varmış gibi büyük bir hızla koşup ahırın açık kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

Telaşı gözümden kaçmamıştı, hemen arkasından koşmak istedim. Ama koşmadım, avlunun köşesinde durup bekledim. Yavaş yavaş atan kalbimin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Bu da gerçeklerden uzak gibiydi.

Sonunda silah sesi duyuldu. Ahırdan gelen keçi seslerinin ve hemen yakınlardaki çamurun içinde debelenen tavuk gıdaklamalarının arasında kulak tırmalayıcıydı. Acaba başından mı kalbinden mi vurdu, diye düşündüm, ürperdim.

Öğleni epey geçmişti; sabahın soğuk ve esintisiz hava yerini, avludan içeri sızıp samanların tozunu kaldıran buz gibi bir rüzgâra bırakmıştı. Durup bekledim. Beardsley'in ruhuna dua okumak için duracağını düşündüm. Bir iki dakika geçtikten sonra arka kapı açıldı. Jamie birkaç adım attıktan sonra eğilip kustu.

Bana ihtiyacı olduğunu düşünerek Jamie'ye doğru ilerledim ama hayır. Doğrulup ağzını sildi, sonra dönüp benden uzaklaşarak avludan çıkıp ormana doğru ilerledi.

Kendimi birden gereksiz ve hakarete uğramış hissettim. Yalnızca kısa bir süre önce işimin başında ve tıbbın gerektirdiklerini yapmak için odaklanmış bir haldeydim. Ete, akla ve vücuda bağlı; belirtilere karşı dikkatli, nabızdan, nefesten ve tüm yaşamsal işaretlerden haberdardım. Beardsley'den hiç hoşlanmamıştım ama hayatını sürdürmesi ve acısının dinmesi için canla başla çalışacaktım. Hâlâ sıcak tenini ellerimde hissedebiliyordum.

Şimdi ise hastam aniden ölmüştü. Sanki vücudumdan küçük bir parça kopmuş gibi hissediyordum. Küçük bir şok geçirdiğimi düşündüm.

Eve baktığımda temkinli tavırlarım yerini mide bulantısına ve daha da derin bir şeye bıraktı. Vücudun kesinlikle yıkanması ve gömülmesi gerekiyordu. Daha önceden de böyle şeyler yapmıştım -midem çok da bulanmamıştı- ve şimdi de yeniden eve girmeyi kesinlikle istemiyordum.

Şiddet sonucu gerçekleşen ölümler görmüştüm -ve bundan çok daha mide bulandırıcı şekilde ölenleri de. Ölüm ölümdü. Geçerken, giderken ya da bazı durumlarda isteyerek oluyordu… Jamie, Beardsley'i hasta vücudunun hapsinden birden kurtarıvermişti; ruhu özgür kaldığını henüz fark etmeyip

hâlâ evin içinde dolanıyor olabilir miydi?

“Batıl inançlara kendini kaptırıyorsun,” dedim katı bir şekilde kendi kendime. “Kes şunu artık.” Eve girmeyip sinekkuşu gibi avluda dolanmaya başladım.

Artık ne Beardsley’in ne de Jamie’nin bana ihtiyacı olsa da, yardım edebileceğim biri hâlâ vardı. Sırtımı eve dönüp ahıra doğru yürüdüm.

Burası çatısı olan, karanlık, saman ve hareket eden suretlerle dolu büyük bir barakadan ibaretti. Gözlerim karanlığa uyum sağlayana kadar kapıda dikildim. Bir köşesinde atlar için bir bölme yapılmışsa da hiç at yoktu. Başka bir köşesinde, süt sağma kısmını da içine alan külüstür bir çitten keçi ağılı yapılmıştı; kadın çitin içindeki taze ekin yığınının üstüne çökmüştü. Etrafında altı kadar keçi toplanmış, şalının püsküllerini çekiştiriyordu. Kambur bir gölgeden daha fazlası görünmese de gölgelerin içinde parlayan ürkek bakışlarını görmeyi başardım.

“Bitti mi?” Öyle yumuşak bir ses tonuyla sormuştu ki melemelerin arasından duymak neredeyse imkânsızdı.

“Evet.” Tereddüt ettim ama desteğime ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu; şimdi daha iyi görebilmiştim -kucağında kıvrılmış küçük bir oğlak vardı ve onun küçük, ipeksi başını okşuyordu. “İyi misiniz Bayan Beardsley?”

Kısa sessizlikten sonra iri vücudu omuzlarını silkip bıraktı. Üzerindeki gerginlik biraz hafiflemiş gibiydi.

“Bilmiyorum,” dedi sessizce. Bekledim fakat ne konuştu, ne de kıpırdadı. Keçilerin huzur veren arkadaşlıkları, onu tıpkı benim varlığım kadar rahat hissettiriyordu. Kadını ahırın sıcak sığınağında, neşeli arkadaşlarıyla baş başa bırakmak için arkamı dönüp yürüdüm.

Atları avluda bırakmıştık. Eyerleri hâlâ üzerlerindeydi ve bir fidana bağlıydılar. Jamie ilaç kutumu almaya gittiğinde semerlerini açmış ve eyer çantalarını çıkartmıştı ancak eyerlerini çıkarmakla uğraşmamıştı. Eyerleri ben çıkardım; gitmemize daha zaman olduğu çok belliydi. Dizginleri de çıkartıp atları çamların altına, hâlâ gür bir şekilde çıkan otlara götürdüm.

Evin batıya bakan tarafında oyulmuş yarım bir kütük vardı. Muhtemelen yalak olarak kullanılmak için yapılmıştı ama içi boştu. Pınardan kova kova su taşıyıp yalağı doldurdum.

Islak ellerimi gömleğime sildikten sonra yapmam gereken herhangi başka bir yararlı iş olup olmadığına bakındım ama hiçbir şey yoktu. O halde

seçeneğim yoktu. Kendimi hazırladım, kovaya daha fazla su doldurdum, etrafa saçmamaya gayret ederek eve doğru yürüdüm.

Kafamı kaldırıp baktığımda arka kapının açık olduğunu görüp şaşkına döndüm. Daha önceden kapalı olduğuna emindim. Jamie içeride miydi? Yoksa Bayan Beardsley mi gelmişti?

Temkinli bir mesafede durdum, boynumu uzatıp mutfağa baktım. Cama yaklaştığımda birinin kürekle toprağı kazdığını duydum. Uzaktaki köşeye doğru ilerlediğimde Jamie'nin avludaki, evin hemen yakınlarında bulunan bir üvez ağacının dibini kazdığını gördüm. Rüzgâr estikçe gömleğinin beyaz keten kumaşı vücuduna yapışıyor, kırmızı saçları yüzüne düşüyordu.

Dirseğiyle yüzündeki saçları geriye attığında ağladığını fark edip şaşırdım. Sessizce ve vahşice ağlıyordu, toprağa sanki düşmanmışçasına saldırıyordu. Göz ucuyla orada durmuş onu izlediğimi fark edip durdu, sanki alnındaki terleri siliyormuş gibi kan lekeli gömlek koluyla yüzünü sildi.

Öyle gürültülü nefes alıp veriyordu ki uzaktan bile duyuluyordu. Sessizce yaklaşıp temiz bir mendille suyu uzattım. Gözlerime bakmadan suyu içti, öksürdü, yeniden içti, sonra geri verip burnuna doğru üfledi. Burnu şişmişti ama artık kanamıyordu.

"Bu gece burada uyumayacağız, değil mi?" diye sordum, ağacın dibinde duran kütüğe yerleşirken.

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Tanrı aşkına, hayır," dedi boğuk bir sesle. Yüzü pisti ve gözleri kan çanağı gibiydi. Ama güçlü görünmeye çalışıyordu. "Onu düzgün bir şekilde gömüp buradan gideceğiz. Ormanda buz gibi soğukta uyumak umrumda değil, yeter ki burada kalmayalım." Tüm kalbimle ona katılıyordum fakat düşünülmesi gereken bir konu daha vardı.

"Peki ya… karısı?" diye sordum hassas bir tavırla. "Evde mi? Arka kapı açık."

Homurdanıp küreğine abandı.

"Hayır, kapıyı ben açtım. Önceden ruhu dışarı çıksın diye açık bırakmayı unutmuştum," diye açıkladı şaşkınlıkla kalkan kaşlarımı görünce.

Açıklamasını oldukça sıradan bir şekilde yapmıştı. Daha önceden benim söylediğim ve tüylerimi diken diken eden bir tavrı yoktu.

"Anladım," dedim belli belirsiz.

Jamie olanca gücüyle küreği toprağın derinliklerine sapladı. Toprak balçıktı ve yapraklar küflenmişti; kazma işlemi kolaydı. Sonunda küreği hiç kıpırdatmadan, “Brianna bana okuduğu bir hikâyeden bahsetmişti. Her ayrıntısını hatırlamıyorum ama bir cinayet işlenmiş. Öldürülen adam birini bu işe zorlayan pislik herifin tekiymiş. Sonunda hikâyeyi anlatan adama ne yapılması gerektiğini sorduklarında, adam ‘Tanrı’nın adaletine boş ver’ demiş,” dedi.

Başımı salladım. Böylesi bir adalet, maşa olması istenen kişi için zor bir durum gibi görünse de ona katılıyordum.

“Bizim durumumuzda da olan bu muydu sence? Adalet miydi?”

Başını olumsuz anlamda salladı; karşı çıkmıyordu ama şaşkındı ve kazmaya devam etti. Bir süre onu izledim. Yakınlığı ve hareketlerinin ritmi beni rahatlatmıştı. Bir süre sonra kendime gelip beni bekleyen işlerle yüzleşmeye karar verdim.

“Ben iyisi mi gidip cesedi çıkartıp çatı katını temizleyeyim,” dedim gönülsüz bir şekilde. Ayağa kalkmak için hazırlandım. “Zavallı kadını bu kadar dağınıklığın içinde tek başına bırakamayız. Ne yaptıysa yaptı, önemli değil.”

“Hayır, dur Sassenach,” dedi Jamie, kazma işlemini bir kenara bırakarak. Dikkatle eve baktı. “Ben de birazdan seninle geleceğim. Şimdilik kurgan[44] yapmak için birkaç taş getirebilir misin?”

Kurgan mı? Bunu duyduğuma epey bir şaşırmıştım; Bay Beardsley için gereksiz bir işmiş gibi gelmişti. Yine de ormanda kurtların olduğu kesindi; iki gün önce yolda hayvan dışkıları görmüştüm. Aynı zamanda Jamie eve girişimi ertelemek için onurlu bir bahane de bulmuş olabilirdi -bu durumda ormandan taş toplamak gayet isteyebileceğim bir seçenekti.

Ne var ki uygun taş bulmakta zorlanmadım. Eyer çantasından ameliyatlarımda giydiğim muşamba önlüğümü alıp orada burada gezinerek, tıpkı kırıntı toplayan bir karınca gibi taşları yuvarlamaya başladım. Yaklaşık yarım saat sonra, eve girme fikri o kadar da itiraz edilecek bir durum değilmiş gibi görünmeye başlamıştı. Gerçi Jamie hâlâ meşgul olduğu için ben de kendi işime devam ettim.

Sonunda durdum. Önlüğüme doldurduğum son taşı da gittikçe derinleşen mezarın yanına bıraktım. Avludaki gölgeler uzamaya başlamıştı ve hava parmaklarımı hissetmeyeceğim kadar soğuktu. Aslında parmaklarım çizik ve sıyrık içinde kaldıkları için bu iyi bir şey sayılabilirdi.

“Dağılmış görünüyorsun,” dedim, yüzüme düşen saçlarımı geriye atarken. “Bayan Beardsley henüz gelmedi mi?”

Jamie başını olumsuz anlamda salladı, cevap vermeden nefes alış verişlerinin düzelmesi için bir süre bekledi.

“Hayır,” dedi. Öyle boğuk bir sesle cevap vermişti ki neredeyse duyamayacaktım. “Hâlâ keçilerle. Herhalde orası çok sıcak.”

Huzursuz bir şekilde Jamie’ye baktım. Mezar kazma zor bir işti; gömleği vücuduna yapışmış, soğuğa rağmen ter içinde kalmıştı. Yüzünün kıpkırmızı olmasının nedeninin ateşlendiği için değil, çalışmaktan yorulduğu için olmasını umdum. Parmakları beyazlaşmıştı ve tıpkı benimkiler gibi sertti; küreğin sapından ayrılmaları zor olacak gibi görünüyordu.

“Yeteri kadar derin olduğu kesin,” dedim, yaptığı işi inceleyerek. Yumuşak toprakta sığ bir mezar kazabilirdim ama baştan savma işler asla Jamie’nin tarzı değildi. “Dur artık Jamie. Gömleğini değiştir. Sırılsıklam oldun, üşüteceksin.”

Tartışmaya tenezzül bile etmedi, mezarın içine toprak dökülmesin diye kürekle çukurun kenarlarını dikkatli bir şekilde düzeltti.

Çam ağaçlarının altındaki gölgeler gittikçe koyulaşıyordu. Tavyklar tüylü vücutlarıyla kahverengi ökse otları gibi ağaçlara tünemişti. Orman kuşları da sessizliğe gömülmüşlerdi. Evin upuzun gölgesi yeni kazılan mezara düşmüştü. Dirseklerimi kavrayıp titredim.

Jamie beni şaşırtarak elindeki küreği yere attı. Çukurdan yukarı tırmandı, bir süre hareketsiz, gözleri kapalı, yorgunluktan bitmiş bir şekilde kaldı. Sonra gözlerini açıp yorgun bir şekilde bana bakarak gülümsedi.

“Bitirelim şu işi,” dedi.

Ya açık kapı ruhun evden uçup gitmesini sağladığı ya da yalnızca Jamie’nin yanımda olması nedeniyle, artık eve girerken tereddüt etmeme gerek kalmamıştı. Ateş sönmüştü ve mutfak soğuk ve loştu. İçeride herhangi kötü bir şey yoktu. Yalnızca… boştu.

Bay Breadsley’in ölü bedeninden kalanlar, huzurlu bir şekilde ticaretini yaptığı battaniyelerinden birinin altında sessiz ve hareketsiz duruyordu. Boştu da.

Bayan Breadsley işlemlere katılmayı reddetmişti -hatta kocası içeride olduğu sürece eve girmeyi de reddetmişti. Jamie çatıdaki dağınıklıkla uğraşırken ben de ocağı süpürüp yeni bir ateş yaktım. Jamie yeniden aşağıya

indiğinde esas işime geri dönmem gerekti.

Ölüyken Breadsley hayattaki halinden çok daha az korkunç görünüyordu; çarpık bacakları rahatlamış, öfkeli mücadele sona ermişti. Jamie başının üzerine keten bir havlu koysa da aslında havluyu kaldırıp baktığımda korkunç bir manzarayla karşılaşmamıştım; Jamie onu kör olan gözünden vurmuştu ve mermi kafatasını parçalamamıştı. Sağlam olan gözü artık kapanmıştı. Havluyu yeniden yüzüne örttüm ve havlu ölümün şeklini aldı.

Jamie merdivenden inip sessizce arkamda durdu, omzuma dokundu.

“Gidip yıkasana,” dedim, ocağın üzerine ısınsın diye astığım su ısıtıcısını işaret ettim.

Başını salladı, ıslak ve pis gömleğini çıkarıp ocağa bıraktı. Gömleğini yıkarken çıkardığı küçük sesleri dinledim. Ara sıra öksürüyordu ama nefes alış verileri dışarıdakinden daha düzenliydi.

“Böyle olacağını bilmiyordum,” dedi arkamdan. “Felç insanı hemen öldürür sanıyordum.”

“Bazen öyle olur,” dedim. Kaşlarımı çatmış, işime odaklanmıştım. “Aslında genelde hep öyle olur.”

“Öyle mi? Hiç Dougal’a ya da Rupert’a sormak aklıma gelmedi. Ya da Jenny’ye. Babama da- ” Söyleyeceklerini yutmuş gibi aniden durdu.

Ah. Karın boşluğumda küçük bir dürtü hissettim. Öyle olmuştu. Hatırlamamıştım ama yıllar önce, evliliğimizden kısa bir süre sonra bundan bahsetmişti. Babası Jamie’yi Fort William’da kırbaçlanırken görmüş, bunun şokuyla felç geçirip ölmüştü. Yaralı ve hasta olan Jamie, Fort’tan kaçırılıp sürgüne yollanmıştı. Babasının öldüğü haftalar boyunca kendisine söylenmemişti -veda etme şansı olmamıştı ve babasını ne gömebilmiş, ne de mezarını onurlandırabilmişti.

“Jenny bilirdi,” dedim nazikçe. “Ve sana söylerdi, tabii eğer…” Eğer Brian Fraser gittikçe eridiyse, korumak için mücadele ettiği ailesinin gözleri önünde güçsüzleştiyse.

Jenny söyler miydi? Tüm bu çaresizliğin içinde babasıyla ilgilendiyse, söyler miydi? Eğer günler ya da haftalar boyunca bekleyip de aniden hem kardeşinden hem de babasından mahrum kalıp, an be an yaklaşan ölümle yüzleşmek için yapayalnız kaldıysa… Jenny Fraser kardeşini çok seven çok güçlü bir kadındı. Belki onu hem suçtan, hem de durumu öğrenince yaşayacaklarından korumaya çalışırdı.

Yüzüne bakmak için arkama döndüm. Yarı çıplaktı ama artık temizdi. Elinde tuttuğu eyer çantasından temiz bir gömlek giymişti. Bana bakıyordu ama bakışları cesede kaydı. Büyülenmiş gibiydi.

“Sana söylerdi,” diye tekrarladım, sesime bir kesinlik katmaya çalışıyordum.

Jamie acı dolu ve derin bir nefes aldı.

“Belki de.”

“Söylerdi,” dedim daha sert bir şekilde.

Başını sallayıp derin bir nefes daha aldı. Breadsley’in ölümünden etkilenen tek şeyin ev olmadığını fark ettim. Jamie için açılabilecek tek kapının anahtarı Jenny’deydi.

Neden ağladığını ve gömme işlemine neden bu kadar titizlikle yaklaştığını şimdi anlamıştım. Ölüye saygı şöyle dursun, titizliğinin nedeni ne şoktan ne de iyiliktendi. Tek neden Brian Fraser’dı; gömemediği ve yasını tutamadığı babası.

Arkama dönüp battaniyenin kenarlarını havaya kaldırdım, ayak ve baş kısımlarını bağlayıp paket haline getirdim. Jamie kırk dokuz yaşındaydı; babasının öldüğü yaşta. Giyinmesi bitince hızlıca onu süzdüm. Eğer babası da onun gibiydiyse… böylesi bir kayıp bir anda içimi dağlamıştı. Yalnızca oğlunda yansımasını gördüğüm böyle bir gücün ve sevginin yitip gitmesi büyük bir kederdi.

Jamie artık giyinmişti. Cesedi kaldırmama yardım etmek için masanın etrafında dönüp yanıma geldi. Ellerini cesedin altına koyacağına, ellerimi avuçlarının içine aldı.

“Bana söz ver Claire,” dedi. Sesi öyle kısılmıştı ki duyabilmek için eğilmem gerekti. “Eğer bir gün babama olanlar bana da olursa… O zaman bu acınası herife burada yaptığım merhametli davranışın aynısını bana yapacağına söz ver.”

Kürek yüzünden avuçları su toplamıştı; tuhaf yumuşaklıklarını hissettim. İçleri su doluydu.

“Yapılması gerekeni yapacağım,” diye fısıldadım sonunda. “Tıpkı senin yaptığın gibi.” Ellerini sıkıp bıraktım. “Şimdi gel ve onu gömmeme yardım et. Artık bitti.”

42 İngiliz yazar Robert Southey’in “Üç Ayı” adlı romanındaki sarı saçlı kız.

43 (Gal.) Orospu çocuğu. (ç.n.)

44 Tepe biçiminde mezar.

28 BROWNSVILLE

İkindi vakti henüz olmamıştı. Roger, Fergus ve milisler yollarını kaybetmiş, saatlerce tepelerde dolanıp durmuş ve sonunda iki Cherokee onlara yol gösterdiğinde Brownsville'e ulaşabilmişlerdi.

Brownsville, bir yamacın kurumuş çalılarının arasına inşa edilmiş, çimlere serpiştirilmiş bir avuç çöpü andıran altı tane köhne barakadan oluşuyordu. Yolun yanındaki -eğer siyah çamur yığınları yol olarak kabul edilirse- diğerlerine nazaran azıcık daha büyük ve daha sağlam görünen bir yapının her iki yanında birer kulübe vardı ve ayık arkadaşlarına yaslanan sarhoşları andırıyorlardı. Bu büyükçe yapı, yanındaki çamurlu bahçede duran ıslak kürk istiflerine, bira ve barut fıçılarına bakılacak olursa Brownsville'in marketi ve meyhanesiydi. Gerçi böyle olduğunu düşünmek bile Roger'a göre yapıya hak ettiğinden fazla değer vermek anlamına geliyordu.

Yine de başlangıç yeri burası olacaktı -fıçıları görür görmez mıknatısın yanında duran demir tozları gibi titremeye başlayan adamlarının iyiliği için en iyisi buydu; biranın mayalı kokusu en güzel karşılama olmuştu. Bir kadeh biraya hayır diyemeyeceğini fark edip eliyle adamlarına durmalarını işaret etti. İnsanı uyuşturacak kadar soğuk bir gündü ve sabah kahvaltısının üzerinden epey bir zaman geçmişti. Burada muhtemelen ekmek ya da yahniden fazlasını bulamazlardı ama yemekler sıcak ve yanında da alkol olursa, kimse halinden şikâyetçi olmazdı.

Tam atından inip adamlarını çağırmak için arkasına dönecekti ki bir el onu kolundan yakaladı.

"*Attendez*.[45]"

Fergus zar zor dudaklarını kıpırdatarak seslendi. Roger'ın yanında durmuş, arkasındaki bir şeye bakıyordu. "Kıpırdama."

Ne Roger, ne de hâlâ atlarının üzerinde duran adamlardan herhangi biri kıpırdadı. Fergus'un gördüğünü onlar da görmüşlerdi.

"Ne oldu?" diye sordu Roger, tıpkı Fergus gibi kısık bir sesle.

"Bir, hayır, iki kişiler. Bize pencereden silah doğrultmuşlar."

"Ah." Roger, Jamie'nin geçen gece Brownsville'e karanlık çökmeden gidilmesi gerektiğini söylediğini hatırladı. Belli ki uzak yerlerin şüpheli doğaları hakkında bildiği bir şey vardı.

Çok yavaş bir şekilde hareket ederek iki elini de yukarı kaldırdı, çenesini

Fergus’a doğru çevirdi. Fergus da gönülsüz bir şekilde aynı hareketleri yaptı. Kancası öğleden sonra güneşinde parıldadı. Roger ellerini hiç indirmeden yavaşça döndü. Neyle karşılaşacağını bildiği halde midesi, perde niyetine kullanılmış yağlanmış geyik postunun arkasından duran iki uzun ve parlak fıçının görüntüsüyle gurulduyordu.

“Selam millet!” diye bağırdı, elleri başının üzerindeyken ne kadar otoriter olabilirse o kadar olmaya çalışarak. “Ben Yüzbaşı Roger MacKenzie. Fraser Tepesi’nden Albay James Fraser’ın komutasındaki milislerin başıyım!”

Bu akıllılığın tek sonucu, silahlardan birinin Roger’a dönmesi oldu. Böylelikle Roger namlunun ağzının küçük ve karanlık deliğiyle baş başa kalmıştı. Bu nahoş karşılama diğer silahın ilk başta ona doğrultulmamış olduğunu fark etmesine neden oldu. Tam olarak sağ omzunun üzerinden, arkasında atlarının üzerinde ayaklanmış huzursuz bir şekilde fısıldaşan adamlara çevrilmişti.

Harika. Şimdi ne olacaktı? Adamlar ondan bir şey yapmasını bekliyorlardı. Yavaşça hareket edip ellerini indirdi. Bağırmak için nefes aldı ama daha ağzını açamadan geyik postunun arkasından boğuk bir ses konuşmaya başladı.

“Seni görüyorum Morton, seni piç!”

Bu lanet okumanın ardından ilk silah aniden Roger’ın üzerinden uzaklaşıp, ikinci silahın hedefine doğrultuldu. Bu hedef muhtemelen Granite Falls’tan gelen milislerden biri olan Isaiah Morton’du.

Atlarının üzerindeki adamların arasında fısıltılar, şaşkın bağırışlar duyuldu. Sonra her iki silah da patladığında kızılca kıyamet koptu. Atlar geri geri gittiler, adamlar eğilip küfürler haykırdılar, pencereden beyaz kekremsi bir duman bulutu yükseldi.

Roger ilk patlamada kendini yere atmıştı. Sesler azaldığında refleks olarak ayağa kalktı, gözlerindeki toprağı temizleyip kapıdan kafasını uzattı. Şaşkınlığına rağmen aklı zehir gibi çalışıyordu. Brianna’nın bir silahı doldurması yirmi saniyesini alıyordu ve Roger bu heriflerin çok daha hızlı olmasından şüpheleniyordu. Hesaplarına göre yalnızca on saniyesi kalmıştı ve o saniyeleri kullanmak istiyordu.

Kapıya omuz attı. Kapı içeri doğru açılıp duvara çarpınca Roger hızla karşı taraftaki duvara savruldu. Omzunu bacanın kenarına çarpmış oradan sekmişti. Buna rağmen bir şekilde sarhoş gibi yalpalayarak ayakta kalmayı başarmıştı.

Salondaki birçok insan dönüp ona baktılar. Etrafındaki görüntüleri

algıladığında yalnızca iki adamın silahını ona doğrulttuğunu gördü. Derin bir nefes aldı, en yakınındaki sıska ve sakallı adamı gömleğinin yakasından tuttu. Okulundaki en korkutucu öğretmenini taklit ediyordu.

“Sen ne yaptığını zannediyorsun!?” diye kükredi. Adamı tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Bay Sanderson bir öğrencisinin aklında bu kadar akılda kalıcı olduğunu bilseydi kesinlikle çok mutlu olurdu, diye düşündü. Kalıcı olduğu kadar etkiliydi de; Roger’ın ellerindeki sıska adam, Bay Sanderson’ın bu muameleye maruz kalmış öğrencileri gibi ağlayamadığı için, boğulur gibi sesler çıkartıp Roger’ın yakasındaki elini boş yere ittirmeye çalıştı.

“Bayım! Kardeşimin yakasını bırakın!” Roger’ın kurbanı yakalandığında silahını da barut mahfazasını da yere bırakmış, bütün barut simsiyah yere akmıştı. Diğer silahlı adam silahını doldurmayı başarmış, Roger’a doğrultmuştu. Ama her nasılda bu girişimi salondaki üç kadın tarafından engellenmişti. Kadınlardan ikisi durmadan söylenerek adamın silahını indirttiler. Üçüncü kadın önlüğünü başına geçirip yüksek sesle histerik çığlıklar atıyordu.

Tam da bu noktada Fergus elinde kocaman bir süvari tabancasıyla eve daldı. Silahını gelişigüzel bir şekilde silahlı adama doğrulttu.

“Onu bir zahmet yere indir bakalım,” dedi. Tüm bu yaygara içinde duyulsun diye yüksek sesle konuşuyordu. “Hanımefendi, şu genç kadının başından aşağı su dökseniz hiç fena olmaz. Ya da vursanız da olur.” Kancasıyla çığlık atan kadını işaret etti.

Hipnotize olmuş gibi hareket eden kadınlardan biri yavaşça çığlık atan kıza yaklaştı, omzundan tutarak sert bir şekilde sarstı, sonra gözlerini Fergus’tan ayırmadan kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kızın çığlıklarının yerini düzensiz yutkunmalar ve hıçkırıklar almıştı.

Roger bir hayli rahatlamıştı. Saf öfke, basit telaş ve bir şey yapmaya duyulan mutlak ihtiyaç onu bu raddeye getirmişti ama bir sonraki adımda ne yapacağını bilmediği de bir gerçekti. Bacaklarının titremeye başladığını hissederek derin bir nefes aldı, tuhaf bir şekilde başını sallayarak kurbanını yavaş yavaş yere bıraktı. Adam birkaç adım geriye doğru yalpaladıktan sonra durup gömleğindeki buruşuklukları düzeltti, kin dolu gözlerini kısarak Roger’a baktı.

“Sen de kim oluyorsun?” Silahını yere koyan ikinci adam duruma anlam veremeyerek Fergus’a baktı.

Fransız, kancasını umursamaz bir şekilde salladı -ki Roger bu hareketin

kadınları etkilediğini düşündü.

“Bunun bir önemi yok,” dedi iddialı bir edayla. Aristokratik bir şekilde çıkık olan çenesini birkaç santim havaya kaldırdı. “Bizim istediğimiz ise,” dedi kibarca Roger’ı işaret ederek, “sizin kim olduğunuzu bilmek.”

Barakanın sakinleri birbirlerine anlamsız gözlerle, sanki gerçekten kim olduklarını bilmiyormuş gibi baktılar. Kısa bir tereddütten sonra iki adamdan iri olanı çenesini hırçın bir şekilde kaldırdı.

“Benim adım Brown. Richard Brown. Bu kardeşim Lionel, karım Meg, kardeşimin kızı Alicia.” Bu az önce taktığı önlüğü çıkaran ve gözü yaşlı bir şekilde yutkunan kızdı. “Ve kız kardeşim Thomasina.”

“Emrinizdeyim hanımlar.” Fergus son derece kibar bir tavırla eğilerek kadınları selamlarken, tüfeğini Richard Brown’ın alnından ayırmamaya özen gösterdi. “Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim.”

Bayan Brown başını sallayarak selam verdi. Donuk bir hali vardı. Thomasina Brown uzun boylu, sert görünümlüydü. Bir Roger’a, bir Fergus’a baktı. Yüzünde, karafatmayla kırkayağını kıyaslayıp önce hangisinin üzerine basmaya karar veremiyormuş gibi bir ifade vardı.

Ortamı silahlı bir çatışmadan Paris’te bir baloya çevirmeyi başaran Fergus, durumdan oldukça memnun görünüyordu. Roger’a bakıp başını eğdi, durumun yönetimini tamamen üstlenmişti.

“Pekâlâ.” Roger’ın üzerinde yün bir av gömleği vardı ama sanki deli gömleği varmış gibi hissediyordu. Derin bir nefes daha alıp havayı göğsüne doldurmaya çalıştı. “Söylediğim gibi. Ben… ee… Yüzbaşı MacKenzie. Vali Tryon tarafından milis birliği oluşturmak için görevlendirildik, bize adam ve erzak sağlama zorunluluğunuzu bildirmeye geldik.”

Richard Brown duydukları karşısında şaşkına dönmüştü; kardeşi ters ters bakıyordu. İtiraz etmelerinden önce Fergus bir şeyler fısıldayarak Roger’a yaklaştı; “Belki de onları birliğimize kabul etmeden önce Bay Morton’u öldürüp öldürmediklerini öğrenmeliyiz, *mon capitaine*?”

“Hmm.” Roger Brown ailesine, elinden mümkün olan en acımasız tavrıyla bakıyordu. “Bay Fraser. Siz Bay Morton’a bakar mısınız? Ben burada kalacağım.” Gözlerini Brownlar’dan ayırmadan Fergus’ın silahına uzandı.

Bay Morton’dan konu açılınca kapı aralığından genzinden konuşan bir Glasgowlu’nun sesi duyuldu. Adamın açıklamalarını duyan Roger, başını çevirip baktığında barakaya bakan bir sürü meraklı yüzün arasında Henry

Gallegher’ın sert bir şekilde başını salladığını gördü. Kendisine çevrilmiş bir sürü silah da vardı.

Brown ailesi artık Roger’a değil, şaşkınlık içinde Gallegher’e bakıyordu.

“Ne dedi?” diye fısıldadı Bayan Brown eltisinin kulağına. Kendisinden yaşça büyük olan kadın başını olumsuz anlamda salladı, dudaklarını içine çekti.

“Bay Morton hayatta ve sağlıklı,” diye tercüme etti Roger. Öksürdü. “Şanslısınız,” dedi Brown ailesinin erkek fertlerine. Olabildiğinde tehditkâr görünmeye çalışıyordu. Bakışlarını, odaya girip elindeki tüfekle kapı eşiğine yaslanan Gallegher’e baktı. Gallegher bariz bir şekilde eğleniyor görünüyordu.

“Diğer herkes iyi mi peki Henry?”

Gallegher omuzlarını silkti.

“Isaiah Morton’la sorununuz nedir?” diye sordu Roger.

“Kızımın namusunu kirletti,” dedi Bay Brown. Öfkeyle sakalını çekiştirerek Roger’a baktı. “Eğer o pis suratını Brownsville’in on beş kilometre etrafında görürsem, ölüsünü kızımın ayaklarına sereceğimi söyledim ve o korkak tavuk kapıma gelmeye cesaret edemez!”

Bay Richard Brown, Gallegher’e döndü.

“Yani ikimizin de o piçi elimizden kaçırdığımızı mı söylüyorsun?”

Gallegher özür diler gibi omuzlarını silkti.

“Evet. Üzgünüm.”

Genç Bayan Brown bu konuşmayı ağzı hafif açık bir şekilde izliyordu.

“Ellerinden mi kaçırdılar?” diye sordu. Kıpkırmızı olan yüzü umutla aydınlanmıştı. “Isaiah hâlâ hayatta mı?”

“Uzun süre hayatta kalamayacak,” dedi amcası saldırgan bir edayla. Av tüfeğini almak için yere eğilmesiyle, kapıda duran milislerin aynı anda silahlarını ona doğrultmaları bir oldu. Kadınlar koro halinde yeniden çığlık atınca Brown yavaşça silahını yere bıraktı.

Roger, tek kaşını kaldırıp hafifçe omuz silken Fergus’a baktı. Ona bağlıydı.

Brownlar yan yana duruyorlardı. İki erkek kardeş Roger’a bakıyorlar, kadınlar fısıldaşıp burunlarını çekerek erkeklerin arkasında duruyorlardı.

Milisler meraklı bir şekilde başlarını pencereden sokup Roger’a baktılar. Harekete geçmek için emir bekliyorlardı.

Roger onlara ne söyleyecekti? Morton milis üyelerinden biriydi ve bu nedenle -Roger’a göre- onu korumakla yükümlüydü. Öte yandan Roger Brownlar’ı ve Brownsville’deki diğer sağlam adamları da korumakla yükümlüydü. Bu adamlardan en azından bir haftalık erzak toplamalıydı; böyle bir teklifi hoş karşılayacak gibi durmuyorlardı.

Jamie Fraser’ın bu diplomatik krizin en iyi nasıl çözüleceğini bildiğinden emindi. Roger’ın en ufak bir fikri yoktu.

Ama en azından sorunu geciktirmek için bir taktiği vardı. İç çekerek tüfeğini indirdi, verandaya doğru yürüdü.

“Henry, eyer çantasının içindeki viskiyi getir, tamam mı? Bay Brown, adamlarımın kendilerine gelmeleri için belki biraz yemek, bir fıçı bira almama izin verirsiniz?”

Neyse ki hepsi sarhoş olduğunda Jamie Fraser oraya varmış olacaktı.

45 (Fr.) Bekleyin. (ç.n.)

29 KEÇİNİN ÜÇTE BİRİ

Beardsleyler'in çiftliğindeki işimiz bitmiş, temizliği yapmış, çantaları yeniden paketlemiş ve atların eyerlerini takmıştık. Karanlık çökmüştü. Yola çıkmadan önce yemek yemeyi teklif etmek istedim -kahvaltıdan sonra hiçbir şey yememiştik- ama evdeki ortam öyle rahatsız ediciydi ki ikimizin de iştahı kaçmıştı.

"Bekleyeceğiz," dedi Jamie. Eyer çantalarını kısrağın sırtına yükledi. Başını hafifçe arkaya çevirip eve baktı. "Kurt gibi açım ama bu ev gözümün önünde olduğu sürece tek lokma yiyemem."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Görecek bir şey olmasa da huzursuz bir şekilde arkama baktım; ev sessiz ve boştu. "Buradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum."

Güneş ağaçların ardından batmıştı ve çiftlik evinin bulunduğu vadiyi soğuk ve mavi bir gölge kaplamıştı. Beardsley'in taze mezarı nemden kararmıştı. Üvez ağacının çıplak dallarının altında kambur bir tepe gibi görünüyordu. Mezara bakıldığında insanın aklına ıslak toprağın ağırlığı, hareketsizlik, çürüme ve düşüşün gelmemesi imkânsızdı.

Çürüyüp öleceksin, demişti Jamie adama. Beardsley'in iyiliği için bu iki durumun da tersinin olmasını dilerdim. Şalımı omuzlarıma sıkıca sarıp güç bela nefes aldım. Sonra çam ağaçlarının temiz ve soğuk kokusunun, cesedin insanın üzerine sinen hayalet kokusunu bastırmasını umarak derin bir nefes aldım.

Bir an önce yola çıkmaya hevesli olan atlar kımıldanıyor, ayaklarını yere vuruyor, yelelerini sallıyorlardı. Onları suçlamadım. Kendime hâkim olamayıp bir kez daha dönüp arkama baktım. Daha ıssız bir manzarayı hayal bile edemezdim. Burada kalmak ise hayal etmesi çok daha güç bir durum olurdu.

Görünüşe göre Bayan Beardsley böylesi bir şeyi hayal etmiş ve benzer bir sonuca varmıştı. Tam o anda kollarında bir oğlakla ahırdan fırlayıp bizimle geleceğini söyledi. Belli ki keçiler de bizimle gelecekti. Oğlağı bana verip yeniden ahıra döndü.

Oğlak ağır ve yarı uyanıktı. Esnek küçük eklemlerini tortop yapmıştı. Elime sıcak hava üflüyor, neyden yapıldığımı görmek için kibarca dişliyordu. Sonra küçük bir memnuniyet sesi çıkarıp kaburgalarımın huzurlu sessizliğine yaslandı. Daha güçlü bir memnuniyet nidası ve uyluk kalçamı dürtüklemesi, bir gözü oğlakta olan annesinin varlığının habercisi oldu.

“Onları burada bırakamaz herhalde,” dedim arkamda, karanlığın içinde huysuzca söylenen Jamie’ye. “Sağılmaları gerekiyor. Üstelik yol çok da uzun değil, öyle değil mi?”

“Bir keçinin ne kadar hızlı yürüdüğünü biliyor musun Sassenach?”

“Zaman tutmak için fırsatım hiç olmadı,” dedim tersleyerek. Kucağımdaki küçük yükü kaldırdım. “Ama karanlıkta atlardan çok yavaş yürüyeceklerini sanmam.”

Bunu duyunca Galce bir şeyler geveleyip boğazındaki balgamı daha da vurguladı. Öksürdü.

“Çok kötü görünüyorsun,” dedim. “Gittiğimiz yere vardığımız zaman sana mentollü kaz yağı süreceğim.”

Bu teklife hiç itiraz etmemesi, ciddi anlamda güçten düşmüş olduğunu düşündürttü bana. Sağlığına dair daha fazla bir yorumda bulunmama fırsat kalmadan Bayan Beardsley, ahırdan birbirlerine neşeli sarhoş mahkûmlar gibi bağlanmış altı tane keçiyle çıktı.

Jamie olan biteni şüpheli gözlerle izledi, iç çekti, sonra dikkatini ulaşım sorununa verdi. Bayan Beardsley kesinlikle Gideon’a binecekti. Jamie bir bana, bir de Bayan Beardsley’in hiç de ufak tefek olmayan bedenine baktı. Sonra bakışlarını kısrağımın küçük cüssesine çevirdi. Midilliden azıcık daha büyüktü. Jamie öksürdü.

Biraz düşündükten sonra Bayan Beardsley’i Bayan Domuzcuk’un üzerine, uyuyan ufaklığı da önüne oturttu. Teorik olarak hayvanın beni kalçalarından çalılara fırlatmasını engellemek için ben de onunla birlikte Gideon’un omuzlarında yolculuk yapacaktım. Jamie erkek keçinin boynuna bir ip bağlayıp, ipin ucunu da kısrağın eyerine bağladı. Dişi keçileri ise serbest bırakmıştı.

“Annesi oğlakla kalacak, diğerleri de bu erkek keçiyi takip edecekler,” dedi. “Keçiler sosyal yaratıklardır, başıboş dolaşmak istemezler. Özellikle de geceleri. Kış kış,” dedi. Eyerin bağlarını kontrol etmek için eğilirken bir yandan da meraklı gözlerle etrafa bakındı. “Domuzlar bence en kötüsü. Kendi başlarına buyruklar.” Kalkıp atın başını okşadı.

“Eğer bir şey olursa birden kendinize doğru çekin,” dedi Bayan Breadsley’e. Elinin yanındaki eyere bağlı olan ipleri gösterdi.

Bayan Beardsley başını salladı. Atın üzerinde kambur bir tepeyi andırıyordu. Sonra başını kaldırıp eve doğru baktı.

“Ay doğmadan gitmeliyiz,” dedi nazikçe. “Ay doğduğunda geliyor.”

Vücudumdaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Jamie başını çevirip karanlığın içindeki eve baktı. Ateş sönmüştü ve kimse açık kapıyı kapatmayı akıl edememişti; boş bir göz çukuru gibiydi.

“O kim?” diye sordu Jamie. Sesinde bariz bir endişe vardı.

“Mary Ann,” diye cevapladı Bayan Beardsley. “O sonuncuydu.” Sesinde herhangi bir vurgu yoktu, uyurgezer gibi konuşuyordu.

“Neyin sonuncusu?” diye sordum.

“Son karısı,” diye cevaplayıp dizginleri eline aldı. “Ay doğarken kuş üvezinin dibinde durur.”

Jamie başını bana doğru çevirdi. Yüzündeki ifadeyi görmek için fazla kalabalıktı ama ihtiyacım da yoktu. Boğazımı temizledim.

“Acaba kapıyı… kapatsak mı?” diye sordum. Bayan Breadsley evle ve evin içindekilerle ilgilensin ya da ilgilenmesin, evi yağmacı rakunların ve sincapların merhametine bırakmak doğru olmazdı. Bay Beardsley’in kokusunun cazibesine kapılacak daha büyük hayvanlardan bahsetmiyorum bile. Diğer taraftan, boş eve yaklaşmayı hiç mi hiç istemiyordum.

“Ata bin Sassenach.”

Jamie avluyu geçti, kapıyı gereğinden daha sert bir şekilde çarpıp -hızlı adımlarla- geri döndü ve arkama oturdu.

“Deh!” dedi keskin bir sesle. Artık yola çıkmıştık. Yükselen yarımayın ışığı ağaçların üzerlerinden görünüyordu.

Yolun başına birkaç kilometre kadar vardı. Beardsleyler’in çiftlik evlerinin durduğu vadiden tepeye çıkıyorduk. Keçiler yüzünden yavaş ilerliyorduk. Çimlerin ve çalıların arasından geçerken bu kadar net görülmelerinin nedeninin gözlerimin karanlığa uyum sağlaması mı, yoksa ayın tepemizde olmasının mı olduğunu merak ettim.

Altımdaki güçlü at, etrafımızdaki keçilerin sesleri ve kolunu belime sarmış Jamie’nin arkamdaki rahatlatıcı varlığı sayesinde kendimi oldukça güvende hissediyordum. Yine de arkama dönüp bakacak kadar rahat değildim. Aynı anda eve bakma isteğim, neredeyse oraya duyduğum dehşet dolu hisleri bastıracak kadar güçlüydü. Neredeyse.

“O gerçekten kuş üvezi değil, değil mi?” Arkamdan Jamie’nin yumuşak sesini duydum.

“Hayır,” dedim, belimi saran güçlü koldan cesaret alarak. “O bir üvez ağacı. Gerçi birbirlerine çok benzerler.” Çok üvez ağacı görmüştüm; Dağlılar bu ağaçları genelde barakalarının ve evlerinin yanına ekerler, çünkü meyveleri ve yaprakları İskoçya’nın üvezine benzer -botanik olarak birbirleriyle akrabalardır. Gerçi Jamie’nin bu soruyu sorma nedeni bu ağacın türlerini öğrenmek değildi; ağacın, tıpkı diğer ağaç gibi şeytandan ve büyüden koruma özelliği olup olmadığını merak etmişti. Beardsley’i ağacın dibine gömmeye karar vermesinin nedeninin estetikle bir alakası yoktu.

Su toplamış olan elini sıktım, o da beni başımın üzerinden öptü.

Yolun en tepesine çıktığımızda arkama dönüp baktım ama çiftlik evinin yıkık dökük çatısından başka bir şey göremedim. Üvez ağacı ve altındaki her ne ise, karanlığa gömülmüştü.

Gideon genelde uysal bir hayvan değildi ama bu kez üzerine iki kişinin binmesini yalnızca küçük bir itirazla geçirmişti. Neredeyse onun bile çiftlikten uzaklaşmaktan çok mutlu olduğunu düşünecektim. Bunu söylediğimde Jamie esneyip, bu pis hayvanın yalnızca yeni bir rezalet için planlar yaptığını söyledi.

Keçiler bu gece gezintisini eğlenceye çevirmişlerdi. Büyük bir merakla yavaş yavaş yürüyor, ağız dolusu kuru ot çiğniyor, atlara ve birbirlerine çarpıyor ve sürekli çıtırdayan çalıların arasındaki bir fil sürüsü gibi sesler çıkarıyorlardı.

Sonunda Beardsleyler’in evinden uzaklaştığım için büyük bir rahatlık hissediyordum. Çam ağaçları evin son görüntülerini de gizleyince, o gün yaşadığım kötü olayları unutup bizi Brownsville’de nelerin beklediğini düşünmeye başladım.

“Umarım Roger her şeyi halletmiştir,” dedim, iç çekerek kendimi Jamie’nin göğsüne bıraktım.

“Hmm.” Uzun yıllar boyu edindiğim deneyimlerime göre bu ses, Jamie’nin benimle aynı fikirde olduğunu belirten bir tepkiydi. Ya telaşlanmak için herhangi bir neden görememişti ya da Roger’ın başının çaresine bakmak zorunda olduğunu düşünmüştü.

“Umarım kalacak bir yer bulmuştur,” dedim. Bu sözlerimin daha coşkulu karşılanabileceğini düşünüyordum. “Sıcak yemek ve temiz bir yatak harika olacak.”

“Hmm.” Bu seferkinde ise Carolina’nın taşra bölgelerinde sıcak yemek ve temiz yatak gibi şeyleri bulabilme ihtimaline karşı beslediği şüphe vardı -

deneyimlerime dayanarak söylüyordum.

“Keçiler bize gayet iyi ayak uydurmuş gibiler,” diyip bir şeyler söylemesini bekledim.

“Hmm.” Keçilerle ilgili görüşüme itirazla karışık derin bir şüphe beslediği belliydi.

Bu sesi tekrarlamasını umut ederek -üç kez söylemiş olması şimdilik bir rekordu- dikkatle yeni bir gözlemde bulunacaktım ki Gideon aniden kafasını kaldırıp gürültülü bir şekilde kişneyerek Jamie’nin en baştaki güvensizliğini boşa çıkarmadı.

Jamie’nin göğsüne düşerken kafamı köprücük kemiğine çat diye çarpınca yıldızları görüverdim. Tek eliyle, bağırarak dizginleri çekti.

Ne söylediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Hatta İngilizce mi yoksa Galce mi konuşuyordu, onu bile anlamamıştım. At bağırıyor, kişniyor, toynaklarını havaya kaldırıyordu. Tutunacak herhangi bir şey arıyordum; yele, eyer, dizgin… birden gözüme giren dal yüzünden hiçbir şey göremez oldum. Sanki kıyamet kopuyordu; çığlıklar, melemeler yükseliyor, yırtılan kumaş sesleri duyuluyordu. Sonrasında ise sert bir şey bana çarptı ve karanlığa gömüldüm.

Yere düşmemiştim ama bunun düşmekten pek de farkı yoktu. Bir çalının üzerinde nefes almaya çabalıyordum, kıpırdayamıyor, gökyüzündeki birkaç yıldızdan başka hiçbir şey göremiyordum.

Az ileride büyük bir yaygara kopmuş, telaşlanan keçilerin korosuna kadın çığlıkları da eklenmişti. İki kadının çığlıkları.

Kafamı bir sağa bir sola salladım. Aklım karışmıştı. Sonra sesi tanıyıp toparlandım, emeklemeyerek ilerlemeye başladım. Panterlerin çığlıklarını -güvenli bir mesafeden- çok duymuştum. Bu kez uzak değildi. Kumaş yırtılırken çıkan sese benzettiğim ses, çok büyük ve çok yakındaki bir kedinin öksürüğüydü.

Yere düşen büyük bir ağaca çarpıp arkasındaki çukura saklandım. Saklanmak için hayatımda gördüğüm en iyi yer değildi belki ama en azından ağaçtan kafama herhangi bir şey düşmesini engelleyebilirdi.

Hâlâ Jamie’nin bağırışlarını duyuyordum ama bu kez sesindeki gürlük yerini boğuk bir öfkeye bırakmıştı. Keçiler bağrışmayı bırakmışlardı -kedi elbette hepsini birden öldürmüş olamazdı, değil mi? Bayan Beardsley’in sesini de hiç duymamıştım ama atlar korkunç hırıltılar çıkarıyor, bağrışıp kişniyorlardı.

Yapraklarla örtünmüş toprakla buluşan kalbim güm güm atıyordu, çenem soğuk terlerle karıncalanıyordu. İlkel bir korku olan yenme korkusundan daha büyük bir dehşet yoktu ve o hayvanları çok iyi anlıyordum. Yakınlardaki bir çalılıktan sesler geliyordu ve Jamie bana sesleniyordu.

"Buradayım," diye bağırdım. Panterin nerede olduğunu -ya da en azından yakınlarımda olmadığını- öğrenmeden sığınağımdan çıkmaya niyetim yoktu. Atlar bağırmayı bırakmışlarsa da hâlâ homurdanıp kişniyorlar, ikisinin de ziyaretçimize yem olmadığına ya da kaçmadığına emin olmam için yeterince ses çıkarıyorlardı.

"Buradayım!" diye seslendim bu kez daha yüksek sesle.

Yanı başımdaki hışırtılar çoğaldı. Jamie karanlığın içinde yalpalayarak çıktı, eli koluma değinceye dek kütüğün altına eğildi.

"İyi misin Sassenach?"

"Pek emin değilim ama iyiyimdir herhalde," dedim. Kütüğün altından dikkatle sıyrılıp çıktım. Her yerim çizik içinde kalmış, dirseklerim sıyrılmış ve boynuma değen dal yüzünden de kaşınıyordum. Yani temelde iyiydim.

"Güzel. Çabuk gel, o yaralandı." Beni ayağa kaldırıp elini sırtıma koyarak atlara doğru yönlendirdi.

"Kim?"

"Keçi tabii ki."

Artık gözlerim karanlığa tamamen uyum sağlamıştı. Kavak ağacının altında duran Gideon'un ve kısrağın gölgelerini gördüm. Yeleleri ve kuyrukları uçuşuyordu. Yanlarındaki kendilerinden daha küçük olan bir şeyin üzerine çömelip oturanın Bayan Beardsley olduğunu anladım.

Kan ve güçlü bir keçi kokusu alıyordum. Çömelip öne eğildim, sert ve sıcak tüylerine dokundum. Dokunmamla keçi kafasını çevirip meleyince tuhaf bir şekilde içim rahatladı. Canı yanmış olabilirdi ama ölmüyordu -en azından şimdilik. Ellerimin altındaki beden sert ve canlıydı, kasları gergindi.

"Kedi nerede?" diye sordum, boynuzların çıkıntılı sertliğinin yerini bulup el yordamıyla omurgasına, kaburgalarına, sonra da böğrüne doğru indim. Keçinin bu duruma itirazı vardı, avuçlarıma vahşice kafa attı.

"Gitti," dedi Jamie. Eğilip elini keçinin kafasına koydu. "Tamam *a bhalaich*. Her şey yolunda. *Seas, mo charaid*."

Keçinin vücudunda açık bir yara hissedemedim ama kan kokusu aldığımdan

emindim; ormanın temiz kokusunu bozan sıcak ve metalik bir kokuydu. Atlar da kokuyu almışlardı; hafifçe kişneyip karanlığın içinde huzursuz bir şekilde kıpırdandılar.

“Gittiğinden gerçekten emin miyiz?” diye sordum, ensemde hissettiğim gözleri umursamamaya çalışarak. “Kan kokusu alıyorum.”

“Evet. Kedi dişi keçilerden birini aldı,” dedi Jamie. Yanımda diz çöküp, kocaman elini keçinin boynuna koydu.

“Bayan Beardsley bu cesur adamı serbest bıraktı, o da korkusuzca kedinin peşinden gitti. Her şeyi göremedim ama sanırım yaratık ona vurdu; acı acı bağırdığını duydum. Bacağı kırılmış olabilir.”

Kırılmıştı. Jamie’nin yol göstermesiyle kırığı kolayca buldum, sağ ön bacağının pazu kemiğindeydi. Derisi yırtılmamıştı ama kemik çatlamıştı; uçlarının hafifçe kaydığını hissettim. Bacağını ellediğimde keçi koluma boynuz attı. Gözleri vahşi bakıyor ve dönüyordu, tuhaf kare göz bebekleri görünüyordu ama ayın soluk ışığında karanlık görünüyordu.

“Onu tedavi edebilir misin Sassenach?” diye sordu Jamie.

“Bilmiyorum.” Keçi hâlâ debeleniyordu ama şok yayıldıkça hareketleri bariz derecede zayıflar olmuştu. Dilimi ısırıp nabzını ölçmek için bacak ile vücut arasındaki kıvrıma elimi soktum. Yara tedavi edilebilir görünüyordu ama şok çok daha büyük bir tehlikeydi; travmatik bir kaza sonrası, aslında ölümcül olmayan yaralar yüzünden hızla ölen bir sürü hayvan ve birkaç insan görmüştüm.

“Bilmiyorum,” diye yineledim. Parmaklarım sonunda nabız alabilmişlerdi; lif gibi incecikti. Tedavi olanaklarını gözden geçiriyordum ama hepsi ilkelceydi. “Bacağını düzeltsem bile ölebilir Jamie. Sence kessek daha mı iyi olur? Et olarak taşınması çok daha kolay olur.”

Jamie nazikçe boynunu okşadı.

“Çok yazık olur. O çok cesur bir yaratık.”

Bayan Beardsley bunu duyunca kahkahayı bastı. Jamie’nin arkasında, karanlığın içinde genç kız gibi gergin bir şekilde gülmüştü.

“Adı Hiram,” dedi. “İyi bir çocuktur.”

“Hiram,” diye tekrarladı Jamie okşamaya devam ederek. “Pekâlâ Hiram. Korkma cesur dostum. Başaracaksın. Sen bunu başarabilecek kadar taşaklı bir keçisin.”

“O kadar da taşaklı değil,” dedim, muayene ederken yanlışlıkla testislerine dokununca. “Yine de saygıyı hak ediyor,” diye ekledim sakin sakin nefes alarak. Hiram’ın üreme bezleri fazla çalışıyordu. Yaydığı koku sebebiyle kanın sert demir kokusu bile ikinci sıradaydı.

“Mecazi anlamda söylemiştim,” dedi Jamie soğuk bir şekilde. “Neye ihtiyacın olacak Sassenach?”

Belli ki karar verilmişti; ayağa kalkmıştı bile.

“Pekâlâ, o zaman,” dedim, bileğimin tersiyle saçlarımı geriye atarak. “Bana yaklaşık otuz santimetre uzunluğunda iki tane dal bul, bir de eyer çantalarından biraz ip getir. Sonra bana burada yardım edebilirsin,” diye ekledim acı çeken hastamı sıkı sıkı yakalamaya çalışarak. “Hiram seni sevdi gibi. Akrabasını hemen tanıdı belli ki.”

Bunu duyan Jamie kısık bir sesle güldü. Hiram’ın kulaklarını son kez kaşıdıktan sonra ayağa kalkıp gitti. Birkaç dakika içinde elinde istediğim malzemelerle geri döndü.

“Tamam,” dedim, çubukları koymak için Hiram’ın boynundaki elimi gevşettim. “Bunu bacağına bağlayacağım. Onu taşımamız gerek ama çubuk sayesinde bacak bükülüp daha fazla zarar görmeyecek. Onu yan yatırmama yardım et.” Hiram, erkeklik gururundan mı keçi inadından mı bilinmez - bunların farklı şeyler olduğunu varsayarsam- kırık bacağına rağmen sürekli ayağa kalkmaya çalışıyordu. Boynundaki kaslar zayıfladığı için başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor, vücudu yalpalayıp duruyordu. Yerde debelendikten sonra nefes nefese kalıp durdu.

Bayan Beardsley omzumun üzerinden keçiyi seyrediyordu. Oğlak hâlâ kollarındaydı. Sanki aniden kâbustan uyanmış gibi sesler çıkarınca, Hiram da cevap olarak meledi.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi Jamie. Aniden ayağa kalktı, oğlağı Bayan Beardsley’dan aldı. Sonra yeniden eğilip küçük yaratığı Hiram’a yaklaştırdı. Keçi birden debelenmeyi bırakıp oğlağı koklamak için başını eğdi. Oğlak burnuyla keçiyi iterek ağlamaya başladı. Keçi oğlağın kafasını ararken uzun ve salyalı dilini çıkarıp elimi yaladı.

“Hızlı ol Sassenach,” dedi Jamie.

Gecikmemem gerekiyordu ve dakikalar içinde bacağı düzeltmiştim. Kırığa taktığım çubukları Bayan Beardsley’in sayısız şallarından biriyle bağladım. Hiram düzelmişti, arada bir ses çıkarıyordu ama oğlak hâlâ gürültülü bir şekilde mızıldanıyordu.

“Annesi nerede?” diye sordum. Aslında cevabı duymam gerekmiyordu. Keçiler hakkında çok bir bilgim olmasa da bir anneyi yaygara koparan bebeğinden yalnızca ölümün ayıracağını biliyordum. Diğer keçiler meraktan, karanlık korkusundan ya da yalnızca yalnız kalmamak için geri gelmişlerdi ama anne henüz ortalıkta görünmüyordu.

“Zavallı Beckie,” dedi Bayan Beardsley kederli bir şekilde. “Öyle tatlı bir keçiydi ki.”

Bir takım karanlık şekiller hareket etti; keçilerden biri saçlarımı kemirmeye başladığında kulağımda sıcak nefesini hissettim. Diğeri bacağıma basıp küçük sivri tırnakları derimi çizdi ve acıyla ciyaklamaya başladım. Yine de onları kovmaya gönlüm razı olmadı; hareminin varlığı Hiram’a kendini iyi hissettiriyordu.

Bacak kemiklerini yerine oturtmuştum ve etrafına da çubuğu sıkıca bandajlamıştım. Kulağının dibinde nabız almak için iyi bir nokta bulmuştum ve nabzı yoklarken Hiram’ın başı kucağımdaydı. Diğer keçiler burunlarıyla onu dürtüp hüzünlü sesler çıkarınca, Hiram aniden başını kaldırıp göğsünün üstüne yuvarlandı, kırık bacağını gelişigüzel bir biçimde öne doğru uzattı.

Bir süre sarhoş bir adam gibi sağa sola yalpaladıktan sonra gürültülü bir şekilde meleyip üç bacağının üzerine kalktı. Kalkmasıyla yeniden yere yapışması bir oldu. Yine de bu herkesi neşelendirmişti. Bayan Beardsley’in bile keyfi yerine gelmişti.

“Pekâlâ.” Jamie ayağa kalkıp parmaklarını derin bir iç çekerek keçinin tüyleri arasında gezdirdi. “Zamanı geldi.”

“Neyin zamanı geldi?” diye sordum.

“Karar vermemin zamanı geldi,” dedi. Sesinde gergin bir ton vardı.

“Brownsville’e gitmiyor muyuz?”

“Gidebiliriz,” dedi. “Eğer Bayan Beardsley yolu yıldızların ışığında bulabilecek kadar iyi biliyorsa?” Umutlu gözlerle Bayan Beardsley’e baktı ama karanlıkta bile Bayan Beardsley’in başını olumsuz bir şekilde salladığını görebiliyordum.

Artık doğru yolda olmadığımızı anlamıştım, ormana giden dar bir geyik patikasından başka bir şey değildi bu yol.

“Çok uzakta olamayız, değil mi?” Bir ışığın yolu aydınlatması umuduyla etrafıma bakındım. Aslında hangi yöne gitmemize dair bile en ufak bir fikrim yoktu.

“Hayır,” dedi Jamie. “Ben şahsen er ya da geç yolu bulabilirim. Ama tüm bu eşyalarla bu karanlıkta ormanın içinde dolanıp durmak istemiyorum.” Etrafına bakıp burunları saydı. İki tane gergin at, iki kadın -biri oldukça tuhaf ve muhtemelen cinayete meyilli- ve altı keçi, ikisi yürüyemiyor. Amacını anlamıştım.

Sanki dar bir gömlek giymiş gibi omuzlarını geriye çekip hafifçe silkti.

“Ben gidip etrafı kolaçan edeceğim. Eğer yolu hemen bulursam ne ala. Bulamazsam, geceyi burada geçireceğiz,” dedi. “Gün ışığında yolu bulmak çok daha kolay olur. Dikkatli ol Sassenach.”

Son kez hapşırdıktan sonra ormana dalıp beni diğerleriyle baş başa bıraktı.

Öksüz oğlak gittikçe daha gürültülü ve acılı bir hal alıyordu; kulaklarımı da kalbimi de adeta yırtıyordu. Bayan Beardsley, Jamie’nin yokluğunda daha neşeli olmuştu; belki de ondan korkuyordu. Öksüz keçiyi emzirmesi için diğer dişilerden birini getirdi. Oğlak bir an memeyi reddetti ama açlık, sıcak ve güven ihtiyacı ağır bastı. Birkaç dakika içinde küçük kuyruğunu karanlığın içinde sallayarak meme emmeye başlamıştı bile.

Bunu gördüğüme çok sevinmiştim ama içimdeki ufak kıskançlığın da farkındaydım; bütün gün hiçbir şey yememiştim, çok üşüyordum, çaresizce bitkin düşmüştüm, birçok yerim ağrıyordu. Brownsville’e sağ salim vardığımda Bayan Beardsley ve arkadaşlarından uzakta yemeğimi yiyecek, ısınacak ve ateşin başında kıvrılıp yatacaktım. Elimi oğlağın karnına koydum. Benimle de ilgilenen birinin olmasını çok isterdim. Yine de o sırada kılavuz bendim ve yardıma ihtiyacım yoktu.

“Sizce geri gelir mi?” Bayan Breadsley yere eğildi, şalını geniş omuzlarına iyice sardı. Birinin duymasından korkarmış gibi kısık bir sesle konuştu.

“Ne, panter mi? Hayır, sanmam. Niye dönsün ki?” Buna rağmen bütün vücudum, Jamie’yi karanlığın içinde yapayalnız düşündüğümde olduğu gibi ürpermişti. Hiram omzuyla bacağımı ittirdi, homurdandı, sonra uzunca iç çekip başını dizime koydu.

“Bazıları kedilerin çift olarak avlandıklarını söylüyorlar.”

“Gerçekten mi?” Esnedim -ama sıkıntıdan değil, yalnızca yorgunluktan. Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa baktım. Soğuktan uyuşmuş gibiydim. “Ah, atlar sayesinde farkına varırız.” Yeniden esnedim, çenem açılmaktan çıtırdadı.

Gideon ve Bayan Domuzcuk kavak ağacının altında koklaşıyorlar, herhangi bir sorun varmış gibi davranmıyorlardı. Bunu görüp rahatlayan Bayan

Beardsley aniden yere oturdu, omuzlarını düşürdü.

“Nasıl hissediyorsunuz?” diye sordum. Bunu sormamın nedeni cevabı gerçekten bilmek istemem değil, sohbet açma isteğimdi.

“O evden uzaklaştığım için çok mutluyum,” dedi sadece.

Kesinlikle aynı hisleri paylaşıyordum; şu anki durumumuz en azından Beardsley’in evinden daha iyiydi, hatta etrafımızdaki panter tehlikesine rağmen. Yine de bu, burada uzun süre geçirmek istediğim anlamına gelmezdi.

“Brownsville’de tanıdığınız biri var mı?” diye sordum. Ne kadar büyük bir yerleşim yeri olduğunu bilmiyordum. Gerçi aldığımız adamlardan birkaçının konuşmalarına şahit olmuştum ve anladığım kadarıyla ortalama büyüklükte bir köydü.

“Ben… Brownsville’e hiç gitmedim,” diye ekledi, sanki utanır gibi.

Görünüşe göre başka herhangi bir yere de gitmemişti. Hikâyeyi tereddüt ederek ama bayıla bayıla anlattı. Benim teşvik payım ise çok azdı.

Beardsley -hikâyenin özünde- onu babasından alıp Baltimore’da edindiği diğer mallarla birlikte aşağıdaki eve getirmiş ve o evde onu tutsak etmiş, ne dışarı çıkmasına ne de kendini eve gelen herhangi birine göstermesine izin vermiş. Beardsley, Cherokee topraklarına ticaret yapmak için gittiğinde, o evde kalıp işlerle meşgul oluyormuş. Hiç arkadaşı yokmuş, yalnızca hizmetkâr çocuk varmış ama o da sağır ve dilsizmiş.

“Gerçekten,” dedim. O gün yaşadığım olayların arasında Josiah’yı ve ikizini unutmuştum. Acaba ikisini de tanıyor muydu yoksa yalnızca Keziah’yı mı tanıyordu, merak etmiştim.

“Ne zaman Kuzey Carolina’ya geldiniz?” diye sordum.

“İki sene önce,” dedi usulca. “İki sene, üç ay, beş gün.” Kapısının önündeki çentikleri hatırladım. Saymaya ne zaman başladığını merak ettim. En başından mı? Sırtımı gerince Hiram rahatsız olup homurdanmaya başladı.

“Anlıyorum. Bu arada vaftiz isminiz nedir?” diye sordum. Birden vaftiz ismini hiç duymadığımı fark etmiştim.

“Francess,” dedi. Telaffuzu kırık dişinin yarattığı pelteklik yüzünden anlaşılması biraz güçtü. Peltekliğinden utanıp kahkaha attı. “Fanny,” dedi. “Annem bana Fanny derdi.”

“Fanny,” dedim cesaretlendirmeye çalışarak. “Çok güzel bir isimmiş. Sana öyle hitap edebilir miyim?”

“Ben… memnun olurum,” dedi. Yeniden nefes aldı ama sonra konuşmadan duruverdi. Sanırım aklından geçenleri söylemeye utanıyordu. Kocası ölünce artık tamamen uysallaşmış, onu daha önceden canlandıran güçten mahrum kalmıştı.

“Ah,” dedim, birden aklıma gelmişti. “Claire. Bana Claire de lütfen.”

“Claire, ne güzel isim.”

“Yani en azından içinde s harfi yok,” dedim düşünmeden. “Ah, özür dilerim!”

Alınmadığını belirtmek için küçük bir ses çıkardı. Karanlığın cesaretlendirdiği yakınlık hissi isimlerimizi birbirimize söylememizle kuvvetlenmişti ya da yalnızca o kadar uzun bir süreden sonra konuşmak istiyorduk. Bana on iki yaşındayken ölen annesinden, babasından, pavurya teknesinden ve Baltimore’da sular çekildiğinde istiridye ve midye toplayarak, Patapsco’ya giderken Fort Howard’dan geçen balıkçıları ve savaş gemilerini izleyerek geçen hayatından bahsetti.

“Çok… huzurluydu,” dedi efkarlı bir şekilde. “Sudan ve gökyüzünden başka bir şey yoktu.” Başının üzerindeki dalların arasından az da olsa gökyüzünü görebilmek ister gibi başını arkaya eğdi. Kuzey Carolina’nın ağaçlarla dolu dağları Jamie gibi bir Dağlı için güzel bir sığınak olsa da Chesapeake kıyılarına alışık olan biri için çok kapalı ve yabancı olabilirdi.

“Oraya geri dönmeyi düşünüyor musun?” diye sordum.

“Geri mi?” Şaşırmış gibi bir hali vardı. “Ah… hiç düşünmemiştim.”

“Düşünmedin mi?” Yaslanmak için bir kütük bulmuştum. Sırtım biraz rahatlasın diye yavaşça yaslandım. “Bay Beardsley’in ölmekte olduğunu görmüş olmalısın. Hiç plan yapmadın mı?” İşkenceyle yavaş yavaş öldürmek dışında elbette. Bu kadının yanında, ormanın içinde keçilerle birlikte kendimi çok rahat hissetmeye başladığımı fark ettim. Gerçekten Beardsley’in kurbanı olmuş olabilirdi ya da yardım edelim diye böyle söylüyor da olabilirdi. Beardsley’in yanık ayak parmaklarını ve çatı katının berbat halini hatırladım. Biraz doğruldum, ne olur ne olmaz diye, belimde taşıdığım küçük bıçağıma dokundum.

“Hayır.” Sersemlemiş gibiydi ve bu çok doğaldı. Ben de sırf hissettiklerimden ve yorgunluktan sersem gibiydim. Hatta ne söylediğini bile duymadım.

“Ne söyledin?”

“Dedim ki… Mary Ann ne yapmam gerektiğini bana söylemedi… sonra.”

“Mary Ann,” dedim temkinli bir şekilde. “Evet ve o… ilk Bayan Beardsley, değil mi?”

Güldü. Ensemdeki tüyler soğuk bir şekilde diken diken oldular.

“Ah, hayır. Mary Ann dördüncüydü.”

“Dö… dördüncü,” dedim sessizce.

“O üvez ağacının altına gömdüğü karısı,” dedi. “Bir hataydı. Diğerleri ormanda. Herhalde ormana gitmeye üşendi; o kadar çok yürümek istememiştir.”

“Ah,” dedim, daha iyi bir cevap ummuştum.

“Sana söyledim, ay doğarken üvez ağacının altında durur. Onu orada ilk kez gördüğümde yaşıyor sandım. Onu orada yalnız görseydi, Beardsley’in yapabileceklerinden korktum ve kadını uyarmak için evden çıktım.”

“Anladım.” Sesimden oldukça saf olduğuma inanmış olacak ki yüzünü aniden bana doğru çevirdi. Bıçağı daha sıkı tuttum.

“Bana inanmıyor musun?”

“Elbette inanıyorum!” dedim Hiram’ın başını kucağımdan iteklemeye çalışarak. Sol bacağım keçinin ağırlığından uyuşmuştu ve ayağımı hissetmiyordum.

“Sana gösterebilirim,” dedi, sesi sakin ve kesindi. “Mary Ann nerede olduklarını söyledi, yani diğerlerinin. Ben de onları buldum. Sana mezarlarını gösterebilirim.”

“Eminim buna hiç gerek yok,” dedim, kan dolaşımım düzelsin diye ayak parmaklarımı uzattım. Eğer bana doğru yaklaşırsa, keçiyi önüne atıp kaçıp Jamie’ye seslenecektim. Peki ya Jamie hangi cehennemdeydi?

“Yani… eee… Fanny. Bay Beardsley’in…” Onun da adını bilmediğimi fark etmiştim ama bu şartlar altında onu resmi olarak anmaya karar verdim. “Kocanın dört karısını öldürdüğünü mü söylüyorsun? Kimse bunu öğrenmedi mi?” Birinin bunu öğrenmesinin şart olmadığını fark ettim. Beardsley’in evi oldukça tenha bir yerdeydi ve kadınların -kazada, çocuk doğururken ya da yalnızca fazla çalışmaktan- ölmeleri normaldi. Birileri Beardsley’in dört karısını da kaybettiğini öğrenmiş ama nasıl öldüklerini illa da merak etmemiş olabilirlerdi.

“Evet.” Sakin gibiydi; en azından tehlikeli görünmüyordu. “Beni de öldürecekti ama Mary Ann onu durdurdu.”

“Bunu nasıl yaptı?”

Derin bir nefes alıp içini çekti. Kucağından gelen uykulu ve sessiz mızıldamayı duyunca kucağında hâlâ oğlağın uyuduğunu fark ettim. Bıçağı hafifçe bıraktım; bana kucağında bir oğlakla saldıramazdı.

Ay tepede olduğu zamanlarda gidip Mary Ann’le konuşuyormuş; hayalet kadın üvez ağacının altında yalnızca yarımayın büyüme küçülme evresi sırasında görünüyormuş. Ayın karanlığında ya da hilalde değil.

“Çok ilginç,” diye mırıldandım. Ama hikâyeye fazlaca dalmış olduğu için bunu fark etmedi.

Bu böylece birkaç ay devam etmiş. Mary Ann, Fanny Beardsley’e kim olduğunu söylemiş, ondan öncekilerin başına gelenler ve kendi ölümü hakkında onu bilgilendirmiş.

“Onu boğmuş,” dedi Fanny. “Boğazında ellerinin izini gördüm. Bir gün aynısını bana da yapacağı konusunda beni uyardı.”

Birkaç hafta sonra bir gece, Fanny zamanın geldiğinden emin olmuş.

“Çok fazla rom içmişti,” diye anlattı. “Sarhoş olduğunda hep daha kötü olurdu ve bu kez…”

Sinirden elleri titrediği için yemeği adamın üzerine dökmüş. Adam kükreyerek ayağa kalkıp kadına saldırmış. Kadın kaçmış.

“Benimle kapı arasındaydı,” dedi. “Çatıya kaçtım. Merdivenlerden çıkamayacak kadar sarhoş olduğunu umuyordum. Öyleydi de.”

Beardsley yalpalamış, büyük bir gürültüyle düşmüş. Küfür ederek doğrulurken kapı çalmış.

Beardsley kimin geldiğini öğrenmek için bağırmış ama cevap veren olmamış; kapı yeniden çalmış. Fanny çatının kenarına doğru ilerlediğinde adamın kıpkırmızı bir suratla kendisine baktığını görmüş. Kapı üçüncü kez çalmış. Adam sarhoşluktan konuşamayacak durumdaymış, bir şeyler homurdanıp parmağını kıza sallamış, sonra dönüp kapıya doğru yalpalayarak yürümüş. Kapıyı açıp dışarı bakmış ve çığlık atmış.

“Böyle bir ses daha önceden hiç duymamıştım,” dedi çok yumuşak bir sesle. “Hiç duymamıştım.”

Beardsley dönüp kaçmış, tabureye takılıp düşmüş, boylu boyunca yere kapaklanmış, ayağa kalkmaya çalışmış, merdivene kadar sürünmüş, tırmanmış, basamakları üçer beşer çıkmış. Bir yandan da sürekli ağlayıp bağırıyormuş.

“Ona yardım etmem için bağırıp duruyordu.” Sesinde tuhaf bir ton vardı; belki de öyle bir adamın ondan yardım dilenmesine şaşırmıştı -ama rahatsızlık verici bir şekilde bu hikâyeden derin ve gizli bir zevk aldığını düşündüm.

Beardsley merdivenin üst kısmına ulaşmış ama en son basamağı çıkamamış. Yüzü birden kırmızıdan beyaza dönmüş, gözlerini devirmiş, sonra yere yüz üstü düşmüş. Bacakları çatının kenarından aşağı sarkıyormuş.

“Onu aşağı indiremedim, yukarı çekmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.” İçini çekti. “Geri kalanını da… biliyorsun.”

“Pek değil.” Arkamdan gelen Jamie’nin sesiyle sıçrayıverdim. Şaşıran Hiram domuz gibi homurdandı.

“Ne kadar zamandır oradasın?” diye sordum.

“Yeterince uzun zamandır.” Yanıma gelip çömeldi, elini koluma koydu. “Peki kapıdaki neymiş?” diye sordu Bayan Beardsley’e. Sesinde öylesine bir merak vardı ama koluma koyduğu elini sıkmıştı. Ürperdim.

“Hiçbir şey,” dedi sadece. “Orada kimseyi göremedim. Ama o kapıdan üvez ağacı görünüyor ve yarımay yükseliyordu.”

Bir an sessizlik oldu. Sonunda Jamie eliyle yüzünü ovuşturup iç çekti, ayağa kalktı.

“Evet. Pekâlâ. Geceyi geçirebileceğimiz bir yer buldum. Keçileri götürmeme yardım et Sassenach.”

Tepelerle dolu bir yerdeydik. Topraktan çıkan kayalar ve kadeh çiçeklerinin oluşturduğu küçük kördüğümler yüzünden, karanlıkta ağaçların arasında yürümek o kadar zordu ki iki kez düştüm ve boynumu kırmaktan şans eseri yırttım. Güpegündüz yolculuk etmek zordu; geceleyin ise neredeyse imkânsızdı. Neyse ki Jamie’nin bulduğu yere pek az yolumuz vardı.

Burası ufalanmış bir toprak yığınının hizasında bulunan bir tür sığ yarıktı, üzerinde asma yaprakları ve donuklaşmış otlar vardı. Bir keresinde burada bir akıntı olmuştu ve sular yığının büyük bir bölümünü önüne katıp götürmüş, geride bir sahanlık bırakmıştı. Birkaç sene önce bir şey suyun akış yönünü değiştirmişti ve akarsu yatağının yuvarlatılmış taşları etrafa saçılmış ve yosunlu toprağın yarısına kadar gömülmüşlerdi; bir tanesi ayağımın altına

yuvarlanınca dizimin üzerine düştüm.

“İyi misin Sassenach?” Jamie bağırışlarımı duyup durmuş, bana doğru dönmüştü. Tam üzerimdeki yamaçta, omuzlarında Hiram’la duruyordu. Aşağıdan, gökyüzünün gölgesinde korkutucu ve dehşet verici görünüyordu; uzun boyluydu, boynuzlu bir suratı ve canavar gibi omuzları vardı.

“İyiyim,” dedim nefes nefese. “Burası, değil mi?”

“Evet. Bana yardım… eder misin?” Benden daha çok soluksuz kalmış gibi bir havası vardı. Dikkatlice dizlerinin üzerine çöktü. Hiram’ı yere indirmesine yardım ettim. Jamie tek eli yerde, dizlerinin üzerinde durdu.

“Umarım sabahleyin yolu bulmak çok zor olmaz,” dedim, telaşlı gözlerle onu izleyerek. Yorgunlukla başını öne eğdi, her nefesinde göğsünden hırıltılar çıkıyordu. Bir an önce onu yemek ve ateş olan bir yere götürmek istiyordum.

Başını sallayıp öksürdü, boğazını temizledi.

“Neresi olduğunu biliyordum,” dedi, yeniden öksürdü. Öksürmenin etkisiyle epey sarsılmıştı; omuzlarından anlayabiliyordum. Durduğunda elimi kibarca sırtına koydum. İçindeki titremeyi hissediyordum. Soğuktan değildi bu, gücünün ötesinde hareket etmeye zorlanmış kaslarının titremesiydi.

“Daha fazla devam edemem Claire,” dedi yavaşça, sanki bunu kabul etmekten utanıyor gibiydi. “Tükendim.”

“Uzan biraz,” dedim yumuşak bir sesle. “İşlerle ben ilgilenirim.”

Bir yığın angarya vardı ama yaklaşık yarım saat içinde herkesin yükü az çok azalmıştı. Atlar dinleniyor, küçük bir de ateş yanıyordu.

Hastamı muayene etmek için eğildim. Yüz üstü yatmış, çubukların arasına sabitlediğim bacağını da öne uzatmıştı. Eşleri Hiram’ın arkasında, toprak yığınının arkasında güvenle toplaşmışlardı. Hiram meleyip boynuzlarıyla beni tehdit etti.

“Nankör herif,” dedim geri çekilerek.

Jamie gülerken öksürüğe boğuldu. Omuzları kasılmadan dolayı sallanıyordu. Yığının bir tarafındaki çukura kıvrılmış, başını da yastık haline getirdiği ceketine koymuştu.

“Sana gelince,” dedim gözlerinin içine bakarak, “o kaz yağı konusunda ciddiydim. Şimdi pelerinini aç, gömleğini kaldır.”

Gözlerini kısarak baktı, sonra hızlı bir bakışla Bayan Beardsley’i işaret etti.

Bu iffetli davranışına gülümseyerek karşılık vermemek için kendimi tutup Bayan Beardsley'e eyer çantasındaki küçük su ısıtıcısını verip su ve odun almaya yolladım. Sonra mentollü merhemi çıkardım.

Jamie'nin görünüşü beni telaşlandırmıştı. Beti benzi atmıştı, dudakları bembeyaz, burun deliklerinin etrafı kızarmıştı ve gözlerinden de yorgunluk akıyordu. Çok hasta görünüyordu. Her nefes alışında göğsünden çıkan hırıltılar daha vahim bir hal almıştı.

"Pekâlâ, sanırım Hiram dişilerin önünde ölmeyecek, sen de benim önümde ölmeyeceksin," dedim kuşkuyla. Kokulu yağdan bir parmak aldım.

"Öldüğüm falan yok," dedi sinirli bir şekilde. "Yalnızca biraz hastayım. Sabaha kendime gelmiş olurum. Ah, Tanrım, bundan nefret ediyorum!"

Göğsü oldukça sıcaktı ama ateşi olduğunu düşünmüyordum; aslında bunu anlamak zordu, çünkü parmaklarım buz kesmişti.

Tiz bir sesle bağırarak kafasını eğdi, kıvranmaya başladı. Boynundan sıkıca tuttum, dizimi karnına dayadım, tüm itirazlarına karşı gelerek merhemi sürmeye devam ettim. Sonunda mücadele etmeyi bırakıp pes etti. Yalnızca çok gıdıklanan bir noktasına dokunduğumda kıkırdadı, hapşırdı ve mızıldandı. Bütün keçiler bunu çok komik bulmuşlardı.

Birkaç dakika sonra Jamie'yi güzelce yağlamıştım. Göğsü ve boğazı ovuşturmaktan kızarmıştı ve yağdan parlıyordu. Havada güçlü bir nane ve kâfur kokusu vardı. Kalın bir fanila giydirip gömleğini beline kadar indirdim, pelerinini sırtına sıkıca sarıp battaniyeyi çenesinin altına kadar çektim.

"Şimdi," dedim mutlu bir şekilde. Ellerimi beze sildim. "Su ısındığında köpekotu çayı içebileceğiz."

"Öyle mi?"

"Yani daha doğrusu sen içeceksin. Ben şahsen sıcak at çişi içmeyi yeğlerim."

"Ben de öyle."

"Çok yazık, bildiğim kadarıyla hiçbir tıbbi faydası yok."

Homurdanıp gözlerini kapadı. Bir süre ağır ağır nefes aldı. Akciğerlerinde sorun var gibiydi. Sonra gözlerini açarak kafasını birkaç santimetre kaldırdı.

"Kadın geri döndü mü?"

"Hayır, bence karanlıkta suyu bulması biraz zaman alır." Tereddüt ettim.

“Sen… bana anlattığı her şeyi duydun mu?”

Başını hayır anlamında salladı.

“Hepsini değil ama yeteri kadar duydum. Mary Ann, değil mi?”

“Evet, o.”

Homurdanmaya başladı.

“Ona inandın mı Sassenach?”

Hemen cevap vermeyip tırnaklarımdaki kaz yağını temizlemeye uğraştım.

“O sırada inandım,” dedim sonunda. “Ama şimdi emin değilim.”

Yeniden homurdandı fakat bu kez benimle hemfikirdi.

“Tehlikeli olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Ama bıçağın hep üzerinde olsun Sassenach-ve ona sırtını dönme. Onu gözlemlemeliyiz, beni bir saat sonra uyandır.”

Gözlerini kapadı, öksürdü, hiç ses çıkarmadan uyuyakaldı.

Bulutlar ayın etrafında toplanmaya başlamıştı ve soğuk bir rüzgâr toprak yığının üzerindeki otları okşuyordu.

“Onu bir saat sonra uyandır,” diye mırıldandım, kayalık zeminde rahat bir nokta bulabilmek için debelenerek. Yaslanıp Jamie’nin başını kucağıma aldım. Sessizce bir şeyler geveledi ama kıpırdamadı.

Sığınağımızın eğimli duvarından destek bulup arkama yaslandım. Jamie’nin uyarısına rağmen gözümü Bayan Beardsley’den ayırmamak bana gereksiz gelmişti; yardımsever bir biçimde ateşi yakıp keçilerin arasına kıvrılıp -günün yorgunluğuyla- yatmış ve hemen uykuya dalmıştı. Arkadaşlarının hırıltıları ve homurtuları arasında huzurla horladığını ateşin en uzaktaki köşesinden bile duyabiliyordum.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun peki?” diye sordum bacağımın üzerinde uyuyan ağır kafaya bakarak. “Bir süper kahraman mı?” Parmaklarımla başını okşayıp kibarca saçlarını düzelttim. Dudaklarının kenarı şaşırtıcı derecede şirin bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gülümsemesi geldiği gibi gitmişti, şaşkınlıkla Jamie’ye baktım. Hayır, hâlâ uyuyor gibiydi; nefesi boğuktu ama sakindi ve uzun siyah kirpikleri yanaklarının üzerinde duruyordu. Çok yumuşak bir şekilde başını okşadım yeniden.

Yüzündeki gülümseme bir kıvılcım gibi çakıp kayboluvermişti. Derin bir iç çekti, burnunu yanaştırıp tamamen rahatladı, vücudu gevşedi.

“Ah, Tanrım, Jamie,” dedim sakince. Gözlerim yaşla dolmuştu.

Uykusunda gülümsediğini son görüşümün üzerinden yıllar geçmişti. Aslında Lallybroch’ta evlendiğimizden beri bu gülümsemeyi hiç görmemiştim.

Çocukken hep böyle yapardı, demişti kız kardeşi Jenny. *Sanırım mutlu olduğu anlamına geliyor.*

Kafatasının sert kıvrımını hissederek parmaklarımı ensesindeki yumuşak ve gür saçlarında gezdirdim. Kafa derisi sıcaktı ve eski bir yaranın izi hâlâ duruyordu.

“Ben de,” diye fısıldadım.

30 ŞEYTANIN DÖLÜ

Bayan Macleod ve iki çocuğu, Evan Lindsay'in karısıyla kalmaya gitmişti ve MacLeod kardeşlerin, Geordie Chisholm'un ve iki büyük oğlunun milislerle gidişiyle büyük evdeki kalabalık önemli derecede azalmıştı. Bayan Chisholm'un hâlâ evde olması nedeniyle Brianna evin çok da rahatladığını düşünmüyordu.

Sorun yalnızca Bayan Chisholm değildi; sorun Bayan Chisholm'ün beş küçük çocuğuydu. Hepsi erkekti ve -Bayan Bug'ın tabiriyle- 'şeytanın dölleri'ydi. Evin diğer sakinleri fikirlerini beyan etmede Bayan Bug'dan daha az samimi de olsalar, aralarında gözle görülür bir fikir birliği vardı. Brianna üç yaşındaki ikiz oğlanların bunda etkisinin büyük olduğunu düşünüyordu. Jemmy'yi ürpererek seyredip, geleceğinin nasıl olacağını hayal etti.

Brianna'nın yazı yazabilmek amacıyla, kısmen de olsa yalnız kalabilmeyi umarak çekildiği Jamie'nin çalışma odasının kiliminde uyuyan Jemmy, şimdilik yaramaz bir çocuk olacağına dair herhangi bir belirti göstermiyordu

Bayan Bug sekiz yaşındaki Thomas'a, altı yaşındaki Anthony'ye ve beş yaşındaki Toby Chisholm'e, Bayan Fraser'ın cadı olduğunu söylemişti; eğer muayene odasındaki eşyalara herhangi bir zarar gelirse, Beyaz Leydi onları kurbağaya çevirecekti. Bu onları odadan uzak tutmaya yetmemişti. Hatta tam tersi olmuştu; bundan fazlasıyla etkilenmişlerdi ama yine de şimdilik çok fazla kırıp dökmelerini de engellemişti.

Jamie'nin hokkası masada duruyordu; ağzı büyük bir meşe palamuduyla kapanmış derin bir kabaktı. Bitişiğinde ise titizce sivriltilmiş hindi tüyü kalemi vardı. Annelik Brianna'ya tesadüfî anları yakalamayı öğretmişti ve bu anı yakaladı. Düşündüklerini yazdığı küçük güncesinin kapağını açtı.

Dün gece rüyamda sabun yaptığımı gördüm. Henüz kendim sabun yapmamıştım ama dün yerleri sildim ve yatağa gittiğimde sabunun kokusu ellerimden henüz çıkmamıştı. Kötü bir koku bu, asitle kül arası, domuz yağından yapıldığı için berbat bir kokusu var. Uzun zaman önce ölmüş bir şey gibi kokuyor.

Kül suyu elde etmek için külle dolu bir çaydanlığa su döküyordum. Suyu döktükçe küllü su oluşuyordu. Çaydanlıktan zehirli duman bulutları yükseliyordu; duman sarı renkteydi.

Babam bana kül suyuyla karıştırmam için büyük bir kâse domuz yağı getirdi ve içinde de bebek parmakları vardı. Ama o sırada bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlamıyorum.

Brianna yukarıdan, sanki bir sürü insan zıplayıp karyolanın üzerine atlıyormuş hissi veren bir dizi çarpma gürültüsünü duymazlıktan gelmeye çalıştı. Gürültü birden durdu ve ardından kulakları tırmalayan bir çığlık duyuldu. Çığlığın ardından ise gürültülü bir tokat sesi ve çeşitli tizlikte bir sürü çığlık evi titretti.

Gözlerini sıkı sıkı kapadı, kavga sesleri duydukça irkildi. Kısa bir süre sonra merdivenlerden inmeye başladılar. Şaşkınlık içinde ama korkmuş gibi görünmeyen Jemmy'ye bakıp -Tanrım, bebeğin buna alışmaya başladığını düşündü- hindi tüyü kalemi bırakıp kalktı, içini çekti.

Bay Bug çiftlikle ve hayvanlarla ilgilenmek ve fiziksel tehditleri uzaklaştırmak için oradaydı; Bay Weymss ateş için odun kesecek, su getirecek ve evi koruyacaktı. Ama Bay Bug sessiz, Bay Weymss ise utangaçtı ve haliyle Jamie, Brianna'ya görevler vermişti. Bundan böyle o bütün kavgalarda yargıçtı.

Çalışma odasının kapısını açıp çetenin başında meydan okurcasına dikildi. Yüzü -her zamanki gibi- kıpkırmızı olan Bayan Bug öfkeden kuduruyordu. Bayan Chisholm da anne olmasının verdiği bir kinle doluydu. Yüzü patlıcan moruna dönen küçük Bayan Aberfeldy iki yaşındaki kızı Ruth'u korumak için göğsünde sıkıca tutuyordu. Gözyaşları içindeki Tony ve Toby Chisholm'un ağzı yüzü sümük olmuştu. Toby'nin yüzünde kırmızı bir el izi vardı; küçük Ruthie'nin saçlarının bir tarafı, diğer tarafına göre daha seyrekti. Hepsi bir ağızdan konuşmaya başladılar.

"… vahşi kırmızılar!"

"… Bebeğimiz güzelim saçları!"

"O başlattı!"

"… Nasıl benim oğluma vurmaya cüret edersin!"

"Biz sadece kafa derisi yüzmece oynuyorduk hanımefendi…"

"… ÜHÜÜÜÜÜÜÜÜÜÜÜÜÜÜÜÜ!"

"… şeytanın dölü kuş tüyü yatağımda kocaman bir delik açmış!"

"Baksana şu yaptığına, pis ihtiyar cadı!"

"Baksana yaptıklarına!"

"Siz bakın madam, sadece…"

"AAAAAAAAAAAAAAA!"

Brianna koridora çıkıp kapıyı arkasından çarptı. Sert bir kapıydı ve sonuç olarak çıkardığı gürültü geçici olarak herkesi susturmaya yetti. Öte yandan Jemmy ağlamaya başladı ama Brianna onu duymazlıktan gelmek zorundaydı.

Derin bir nefes aldı, kendini arbedeye hazırladı, sonra fikrini değiştirdi. Onlarla grup halinde anlaşmaya çalışmanın yaratacağı bitmek bilmez kavgayı göze alamazdı. Bölüp fethetmek tek yoldu.

“Ben yazı yazıyorum,” dedi. Etrafındaki yüzlere gözlerini kısarak baktı. “Önemli bir şey.” Bayan Aberfeldy bu açıklamadan etkilenmiş görünüyordu; Bayan Chisholm hakarete uğramış hissediyordu; Bayan Bug ise şaşırmıştı.

Herkese bakarak sakince başını salladı.

“Bu konu hakkında hepinizle sonra konuşacağım. Tamam mı?”

Kapıyı açtı, içeri girdi, üç patlak gözü arkasında bırakıp çok nazik bir şekilde kapıyı kapadı, sonra kapıya yaslandı, gözlerini kapadı ve tuttuğu nefesini bıraktı.

Kapının dışı sessizdi. Sonra birden Bayan Chisholm’un mızıldandığını duydu. Ayak sesleri sağa sola dağıldı. Biri yukarı çıktı, diğeri mutfağa doğru seğirtti, daha ağır olanı ise holün karşısındaki muayene odasına gitti. Ön kapının önündeki küçük ayak sesleri Tony ile Toby’nin kaçtıklarının işaretiydi.

Jemmy annesini görünce ağlamayı kesip başparmağını emmeye başladı.

“Umarım Bayan Chisholm otlar hakkında hiçbir şey bilmiyordur,” dedi fısıldayarak. “Eminim büyükannen orada zehir saklıyordur.” Annesinin en azından testere ve neşter kutusunu yanında götürmesi iyi olmuştu.

Bir süre durup etrafı dinledi. Cam kırılma sesi yoktu. Belki Bayan Chisholm, Bayan Aberfeldy’i ve Bayan Bug’ı görmemek için muayene odasına girmişti. Brianna, babasının çalışma masası olarak kullandığı küçük masanın yanındaki arkası düz iskemleye oturdu. Ya da belki Bayan Chisholm, Brianna’yı kendi dertlerinin tuzağına düşürmek istemişti.

Jemmy ayaklarını havaya kaldırmış, sırt üstü yatıyordu. Bir yerlerden bulduğu peksimeti mutluluk içinde kemiriyordu. Brianna’nın güncesi yere düşmüştü. Bayan Chisholm’ün odadan çıktığını duyunca kalemi hızla eline alıp raftan da büyük bir defter aldı.

Kapı bir iki santimetre aralandı. Brianna abartılı bir konsantrasyonla kaşlarını çatarak önündeki sayfaya bakıp içi boş tüy kalemle bir şeyler karalarken kısa bir sessizlik oldu. Kapı kapandı.

“Sürtük,” dedi fısıldayarak. Jemmy soru sorar gibi bir ses çıkardı. Brianna bebeğine bakıp, “Bunu duymadın, tamam mı?” dedi.

Jemmy neşeli bir ses çıkarıp ekmeğinden kalan ıslak kırıntıları sol burun deliğine soktu. Brianna kırıntıyı burnundan çıkartmak için içgüdüsel bir hareketle çocuğa doğru eğildi, neden sonra aniden kendini durdurdu. Bu sabah daha fazla tartışma çekecek halde değildi. Aynı şey öğleden sonrası için de geçerliydi.

Siyah tüy kalemi defterin sayfasına düşünceli bir şekilde dokundurdu. Bir şey yapmalıydı ve çabuk olmalıydı. Bayan Chisholm ölümcül köpeküzümünü bulmuş olabilirdi ve Bayan Bug’ın baltası olduğunu biliyordu.

Bayan Chisholm kilo ve boy olarak avantajlıydı ama Brianna parasını, hile ve ihanet konusunda Bayan Bug’a oynardı. Zavallı küçük Bayan Aberfeldy ise çapraz ateşe maruz kalmış ve sözlü mermilerin hedefi olmuştu.

Babası cazibesi ve erkek otoritesiyle onları dize getirirdi. Bunu düşünmek onu güldürmüştü. Gel, derdi birine ve o da kedi Adso gibi mırlayarak ayaklarına kapanırdı. Diğerine git, derdi ve o da derhal mutfağa gidip tereyağlı kek pişirirdi.

Annesi ilk fırsatta evden kaçar -uzaktaki bir hastayı tedavi etmek ya da tıbbi otlar toplamak için- ve kendi aralarında kavga etmeleri için onları yalnız bırakır, eve yalnızca tarafsızlık sağlandığında dönerdi. Annesinin kısrağının eyerine oturduğunda yüzünde oluşan rahatlama ifadesi -ya da kızına bakarken yüzündeki özür diler ifade- Brianna’nın gözünden kaçmamıştı. Jemmy’yi alıp tepelerde koşma isteği çok güçlü de olsa, hiçbir taktik ona işlemiyordu.

Erkeklerin gitmesinden sonra, belki de yüzüncü kez tutkulu bir şekilde onlarla gitmiş olmayı diledi. Altında koca bir atın hareket ettiğini, temiz, soğuk havanın ciğerlerine dolduğunu, güneşin ışıltılarının saçlarına vurduğu Roger’ın yanında olduğunu ve birlikte maceralar yaşamayı hayal etti.

Ona olan özlemi, kemikteki bir kırık gibi sızım sızım sızlıyordu. Eğer savaş gerçekten çıkarsa ne kadar süre birbirlerinden uzak kalacaklardı? Sonrasında aklına düşen ihtimali unutmak için bu düşünceyi bir kenara bıraktı; savaş çıkarsa -düşük de olsa- hasta ya da yaralı dönme, hatta hiç dönmeme ihtimali vardı.

“Savaş olmayacak,” dedi keskin bir dille, sesli olarak. “Bir iki hafta içinde geri dönecekler.”

Buz yüklü yağmur büyük bir şıngırtıyla pencereye vurdu. Hava soğuyordu; karanlık çöktüğünde kar da başlamış olacaktı. Şalını omuzlarına sararak

titredi. Yeterince sıcak olup olmadığını kontrol etmek için Jem'e baktı. Pijaması karnına kadar çıkmış, bezi sırılsıklam olmuş ve çorabının teki yere düşerek küçük pembe ayağını çıplak bırakmıştı.

Şüpheli gözlerle baktı ama Jem oldukça mutlu görünüyordu ve köşedeki mangal odayı yeterince ısıtıyordu.

"Pekâlâ," diyip iç çekti. Yanında Jem vardı ve hepsi buydu. O halde sorun, bu üç ifrit onu çileden çıkarmadan ya da birbirlerini merdaneyle veya şişle öldürmeden onlarla anlaşmanın bir yolunu bulmaktı.

"Mantıklı," dedi Jemmy'ye. Sandalyesinde dik oturup kalemi Jemmy'ye çevirdi. "Mantıklı bir yolu olmalı. Bir yamyamı, bir misyoneri ve bir keçiyi aynı kanonun içinde nehrin karşı tarafına geçirmek gibi. Bunu bir düşüneyim."

Jem, ne kadar çok saçma olsa da ayağını kırıntı dolu ağzına sokmaya çalışıyordu.

"Baban gibi davranmalısın," dedi anlayışlı bir biçimde. Kalemi yerine koydu, defteri tam kapatacaktı ki bir anda sayfalardaki göz kamaştırıcı yazılar dikkatini çekti. Jamie'nin karakteristik dağınık yazısını her gördüğünde, ilk gördüğü anı hatırlayıp -mürekkebinin solduğu eski bir kanuni belgede- hâlâ biraz geriliyordu.

Bu mürekkep ilk başta parlak kahverengiydi ama zamanla koyulaşmıştı. Demirle mazı karışımı mürekkebin kuruyup tipik mavi-siyah rengine ulaşması için yaklaşık bir gün beklemek gerekiyordu.

Bu tam olarak bir defterden ziyade, çiftlikteki günlük olayları yazan bir kayıt defteriydi.

16 Temmuz - Papaz Gottfried'den iki şişe misket şarabı ve bir adet balta karşılığında altı yavru domuz aldım. Yavruları büyüyene dek ahırda tutacağım.

17 Temmuz - Kovanlardan birindeki arılar öğleden sonra kovanlarından ayrılmaya başlayıp ahıra geldiler. Neyse ki karım arı sürüsünü yakalamayı başarıp hayvanları boş bir güğümün içine yerleştirdi. Ronnie Sinclair'in yeni bir kovan yapmasının şart olduğunu söylüyor.

18 Temmuz - Halamdan, Grinder's Creek'teki kereste fabrikasıyla ilgili tavsiye isteyen bir mektup aldım. Bir ay içinde oraya gidip durumu inceleyeceğimi söyleyen bir cevap yazdım. Mektubu, kazancın yarısını borç karşılığında alacağım 22 adet fıçıyla Cross Creek'e giden R. Sinclair ile

yolladım. Yeni güğümün tutarını bu miktardan düşmek için anlaştım.

Yazılar, hatırlattıkları yaz günleri kadar huzurluydu. Omuzlarında oluşan kasılmaların yumuşadığını, aklının sakinleşip zorluklardan bir çıkış yolu aramaya hazır olduğunu hissetti.

20 Temmuz - Aşağıdaki tarladaki arpalar çorap yığınlarım kadar yüksek. Gece yarısından hemen sonra kırmızı inek sağlıklı bir buzağı doğurdu. Her şey yolunda. Harika bir gün.

21 Temmuz - Torunum kurdeşen döküyor. Beyaz dişi domuz yine ağılından kaçıp ormana gitti. Onu takip mi edeyim, yoksa onunla ilk karşılaşacak olan şanssız yırtıcı hayvana mı acıyayım, bilemedim. Huyları son birkaç gecedir çok az uyuyan kızıma çok benziyor…

Brianna kaşlarını çatarak sayfayı daha yakından inceledi.

… çığlıklarından anladığım kadarıyla karım bağırsak iltihabı olduğunu ve geçeceğini söylüyor. Haklı olduğuna inanıyorum. Bu arada Brianna'yı ve çocuğu eski barakaya yerleştirdim. Zavallı kızım rahatlamasa da biz evde biraz rahatlamış olduk. Beyaz dişi domuz engellememe fırsat bırakmadan son batında doğan dört yavrusunu yedi.

"Seni aşağılık piç!" dedi. Beyaz domuz sorununu gayet iyi biliyordu ve onunla karşılaştırılmaktan hoşlanmamıştı. Annesinin bu çıkışını duyan Jemmy ekmeğini bırakıp kıpırdanmaya başladı.

"Hayır, hayır, sorun yok tatlım." Ayağa kalkıp bebeği kollarına aldı, nazikçe sakinleştirmeye çalıştı. "Şişşt, bir şey yok. Annen büyükbabanla konuşuyor, hepsi bu. O kelimeyi duymadın, tamam mı? Şişt, şişt."

Jemmy rahatlamıştı, yemeğine ulaşmak için küçük homurtular eşliğinde annesinin kollarından kurtulmaya çalıştı. Brianna yarısı çözünmüş nesneye iğrenerek baktı. Ekmek ıslak ve bayattı. Üstelik bir de kedi tüyüne benziyordu.

"Öğğ. Bunu gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

Görünüşe göre istiyordu ve onu bu isteğinden ancak raftaki demir boğa halkası -erkek hayvanların burunlarına konan- vazgeçirebilirdi. Burun halkası talebini küçük bir ısırık doğruladı. Jemmy annesinin kucağına iyice yerleşip suçlayıcı yazıyı yine yeni baştan okumasına izin verdi.

"Hmm." Arkasına yaslandı, Jemmy'yi kucağına daha rahat bir şekilde yerleştirdi. Artık Jemmy kolayca kalkabilse de boynu yuvarlak kafasını artık taşıyamayacak gibiydi. Brianna kara kara düşünerek deftere baktı.

“Eğer o yaşlı ka… yani Bayan Chisholm’ü kastediyorum, onu kulübeme alırsam, o ve korkunç küçük canavarları herkesin ayağının altından çekilmiş olur. Böylece… hmm. Eğer annemle babamın odasındaki karyolayı oraya taşırsam, Bayan Aberfeldy ve Ruthie, Lizzie ve babasıyla birlikte orada kalabilir. Bug çifti yeniden yalnız kalabilirler ve Bayan Bug şeytanlıklarını bir kenara bırakabilir… ee… neyse, sonra da sen ve ben onlar gelene kadar annemle babamın odasında uyuyabiliriz.”

Kulübesinden taşınma fikri hiç hoşuna gitmemişti. Orası onun özel yeri, ailesinin eviydi. Oraya gidip kapıyı kapadığında tüm karmaşayı ardında bırakıyordu. Eşyaları oradaydı; yarım bir tezgâh, kalaylı tabaklar, kendi boyadığı çömlekler -ona evinin kendine ait olduğunu hissettiren bütün küçük eşyalar.

Mülkiyet ve huzur dışında, orayı terk etmeye dair batıl inançları vardı. Kulübe, Roger’ın onunla paylaştığı evdi; onu terk etmek, geçici bir süreliğine de olsa, Roger’ın bir daha o evi Brianna’yla paylaşmak için geri dönemeyeceğini kabul etmek gibiydi.

Oyuncağına odaklandığı için onu unutan Jemmy’yi daha sıkı tuttu. Halkayı tutan küçük tombik yumrukları salyadan parıldıyordu.

Hayır, kulübesinden vazgeçmeyi hiç mi hiç istemiyordu. Ama bu bir çözümdü ve üstelik mantıklı bir çözümdü. Bayan Chisholm bunu kabul edecek miydi? Kulübe büyük evden çok daha özensiz inşa edilmişti ve rahat değildi.

Yine de Bayan Chisholm’ün bu teklifi kabul edeceğinden emindi. Hayata bakışı, “Cennette kul olacağıma, cehennemde kral olurum,” olan bir kadındı. Başındaki derde rağmen korsesinin içinden yükselen küçük bir kahkaha hissetti.

Uzanıp defteri kapadı, sonra aldığı yere geri koymaya çalıştı. Bir eli Jemmy yüzünden dolu olduğu için diğer eliyle defteri yerine koymayı başaramadı. Defter masanın üzerine düştü.

“Lanet olsun,” diyerek söylendi, defteri toplamak için öne eğildi. Defterin içinden bir sürü sayfa saçılmıştı. Elinden geldiğince sayfaları yerine koymaya çalıştı.

İçlerinden biri mektuptu ve üzerinde mühür kalıntıları vardı. Gözüne gülümseyen bir yarım ay resmi takıldı. Bu Lord John Grey’in mührüydü. Bu Eylül’de yolladığı ve Dismal Swamp’teki geyik avı maceralarını yazdığı mektup olmalıydı; babası bunu ailesine defalarca okumuştu -Lord John komik

bir mektup arkadaşıydı ve geyik avı, yaşaması çok güç olan rahatsızlıklar doğurmuştu ama bu rahatsızlıklar sonradan güzel anılara dönüşmüştü.

Bunu hatırlayıp gülümseyen Brianna başparmağıyla mektubu açtı. Hikâyeyi yeniden okumak için sabırsızlanıyordu ama aradığından daha farklı bir şeyle karşılaştı.

13 Ekim, M.S. 1770

Bay James Fraser

Fraser Tepesi, Kuzey Carolina

Sevgili Jamie,

Bu sabah, geçen haftadan beri üzerimize yağan yağmurun sesiyle ve yatağımın dibinde öten bir sürü tavuğun tatlı gıdaklamalarıyla uyandım. Sayısız boncuk gözün bakışları altında uyanınca bu durumun nedenini merak ettim. Sorup soruşturduğumda, son yağmurlar nedeniyle nehrin taşarak çeşitli işlerde yararlandığımız alet edevatı koyduğumuz depoyu ve kümesi yıktığını öğrendim. Kümesin içindekileri William (oğlum William'ı hatırlarsınız) ve sel sularını süpürgelerle durdurmaya çalışan iki hizmetçi kurtarmış. Selin bahtsız tüylü kurbanlarını uyuduğum odaya getirmek kimin fikriydi, bilmiyorum ve bu konuda şüphelerim var.

Odamdaki lazımlığı (tavukların bu imkânı paylaşabilmelerini isterdim, çişlerini tutamıyorlar) kullandıktan sonra giyindim ve nelerin kurtarılacağına bakmak için odamdan çıktım. Kümesin birkaç kirişi ve sac çatısı sağlamdı ama dışarıdaki tuvalet maalesef Poseidon'un -ya da bizimki kadar mütevazı bir nehre hangi küçük su tanrısı başkanlık ediyorsa onun- malı olmuştu.

Bizim için sakın endişelenmeyin; ev nehirden ve Rise of Ground'tan güvenli bir uzaklıkta. En kötü sel bile bizi yıkamaz. (Bahçedeki depo eski evin eklentisiydi ve daha sağlam bir depo henüz inşa edememiştik; bu küçük felaket, bize çeşitli işlerde yararlandığımız eşyalarımızı koyduğumuz bu depoyu yeni baştan inşa etme fırsatı sunduğu için aslında bize yararı dokunmuş oldu.)

Brianna bu küçük kelime oyununa gözlerini devirse de yine de gülümsedi. Jemmy halkasını düşürünce ağlamaya baladı. Brianna halkayı almak için yere eğilmişti ki birden gözüne bir sonraki paragrafın başındaki sözcükler ilişti.

Mektubunuzda Bay Stephen Bonnet'den bahsediyor, onun hakkında herhangi bir bilgim olup olmadığını soruyorsunuz. Onunla tanışmıştım, hatırlarsınız ama maalesef ne nasıl tanıştığımı hatırlıyorum, ne de dış

görünüşünü. Bildiğiniz üzere kafamda, o anın hatırası olarak küçük bir delik var. (Sevgili karınıza artık iyileştiğimi, baş ağrısı dışında hiçbir sıkıntım kalmadığını söylerseniz sevinirim. Bunun dışında gümüş plaka hava soğuk olduğunda sızlıyor ve bu da sol gözümün sulanmasına ve burnumun epeyce akmasına neden oluyor. Ama bunun hiç önemi yok.)

Bay Bonnet'ye ve yaptıklarına olan merakınızı paylaştığım için, uzun süre adamı kıyıda yaşayan tanıdıklarıma sorup soruşturdum. Çevirdiği dolaplar bana adamın orada yaşadığını düşündürdü (kıyı ve sizin uzak kartal yuvanız arasındaki mesafeyi düşünecek olursak, bu oldukça iç rahatlatıcı bir durum). Nehir denize açıldığı için ara sıra akşam yemeğinde soframı paylaştığım nehir kaptanlarının ve su haydutlarının bana adamdan haber getirebileceklerini düşündüm.

Bonnet'nin hâlâ insan içine çıkabiliyor olduğunu söylemekten rahatsızım ama hem iş hem de ahbaplık ilişkimiz beni hakkında öğrendiklerimi bildirmeye mecbur bırakıyor. Edindiğim tek tük bilgiler şunlar: Alçak herif suçunun farkında gibi görünüyor ve şimdiye kadarki hareketlerinde hep kurnazca davrandı.

Jemmy tekmeler savurup ciyaklıyordu. Brianna sanki transa geçmiş gibi eğilip halkayı yerden aldı. Gözlerini mektuptan bir an olsun ayırmadı.

Fransa'ya gittiği dışında hakkında pek az şey duydum -ki bu iyi bir haber. İki hafta önce Kaptan Liston adında ('Kaptan' kibarlık unvanından başka bir şey değildi; Kraliyet Donanması'nda çalıştığını söylüyordu ama en iyi tütünümden bir fıçının üzerine bahse girerim ki gemiyle uzaktan yakından alakası yoktu) bir misafir ağırladım ve o bana Bonnet hakkında en son haberleri verdi.

Liston, kendini Charleston Limanı'nda bulduğunda avam tabakadan birkaç arkadaşıyla karşılaşmış ve o arkadaşları Liston'ı, Şeytanın Camı denen bir kurumun içinde yapılacak olan bir horoz dövüşüne çağırmışlar. Oradaki güruhun içinde kibar giyimli bir adam dikkatini çekmiş. Liston adamın adının Bonnet olduğunu duymuş. Toprak sahibi, bu Bonnet'nin Kuzey Carolina kıyılarındaki kasabalarda yaptığı ticaretle tanınan, Outer Banks'teki bir kaçakçı olduğunu söylemiş. Wilmington, Edenton ve NewBern kasabalarının adamın ticareti sayesinde bağımsız olmaları nedeniyle adamla başa çıkamıyorlarmış.

Liston (söylediğine göre) dövüş sırasında bahis nedeniyle bir kavga çıkana kadar onu incelemiş. Ağır sözler edilmiş ve kan akıtılana kadar hiçbir şey kavgayı durduramamış. Seyirciler birden seve seve, tıpkı horozlara yaptıkları

gibi, bu kez de insanların üzerine bahis oynamaya başlamışlar.

Dövüşçülerden biri Bonnet, diğeri çok iyi kılıç kullanmasıyla bilinen, orduda yarı maaşla çalışan Yüzbaşı Mardsen adında biriymiş. Bu Mardsen kendini mağdur hissederek kaçakçı Bonnet'ye meydan okumuş. Mardsen'in ünü herkese yayıldığı için bahisçiler onun üzerine oynamış ama çok kısa zamanda Mardsen'in sert kayaya çarptığını anlamışlar. Yalnızca birkaç dakika içinde Bonnet, Mardsen'in gardını düşürüp uyluk kemiğine öyle ağır bir darbe indirmiş ki Mardsen dizlerinin üzerine çökerek rakibine boyun eğmiş. Bu durumda zaten başka bir seçeneği yokmuş.

Bonnet bu teslimiyete razı gelmeyip izleyenleri daha büyük bir dehşete sürükleyecek bir zalimliğin peşine düşmüş. Silahını Mardsen'in gözlerine doğru uzatmış. Mardsen yalnızca kör olmayacak, aynı zamanda öyle kötü sakatlanacaktı ki onu gören herkes hem dehşete düşecek, hem de ona acıyacaktı.

Hasmını binanın içindeki kanlı kumun içinde baygın bir şekilde bırakıp bıçağını Mardsen'in gömleğine silerek temizlemiş, kınına koymuş ve oradan ayrılmış -ama öncesinde kendi bahsinin karşılığı olarak Mardsen'in cüzdanını almış. Bonnet yeteneğini herkesin gözleri önünde sergilemişken, kimse onu durdurmaya cesaret edememiş.

Bu hikâyeyi hem Bonnet'nin en son nerelerde göründüğünü bilin diye, hem de yapısı ve yetenekleri hakkında bilgi sahibi olun diye anlatıyorum. İlkini zaten bildiğinizi biliyorum ama iyiliğin için dikkatini ikinci duruma çekmek isterim. İyi niyetli tavsiyemin, adama karşı beslediğiniz nefretle dolu olan aklınızda yer etmesini beklemiyorum ama en azından Liston'un Bonnet'nin bağlantıları hakkında söylediklerimi dikkate almanızı rica ediyorum.

Adamla şahsi olarak tanıştığımda hüküm giymiş bir suçluydu ve bu yüzden Kraliyet'te, kendisinden resmi olarak özür dilenmesini sağlayacak herhangi bir görev verileceğini sanmam. Eğer Charleston'da kendisiyle bu kadar açık açık övünüyorsa -yıllar önce orada cellâdın darağacından kaçmıştı- güvenliği için o kadar da korkmuyor demektir. Bu da mevki sahibi arkadaşlarının korumasından ve himayesinden nasıl yararlandığı anlamına gelir. Eğer Bonnet'yi bulup mahvetmek istiyorsanız, bunu bilmelisiniz.

Bu konudaki araştırmalarıma devam edecek ve öğrendiğim her yeni bilgiden sizi haberdar edeceğim. O zamana kadar kendinize iyi bakın, ara sıra Virginia'daki ıslak ve titreyen ahbaplarınızı hatırlayın. Karınıza, kızınıza ve ailenize en içten dileklerimi sunarım,

Minnetle,

Bay John William Grey,

Josiah Dağı Çiftliği

Virginia

Not: İsteğiniz doğrultusunda usturlap arayışına giriştim, ancak sizin amacınıza uyacak türden bir usturlap henüz bulabilmiş değilim. Muhtelif mobilyalar alma niyetiyle bu ay Londra'ya gidiyorum ve Green Sokağı'ndaki Halliburton'dan bir adet usturlap ısmarlayacağım. Malları oldukça kaliteli.

Brianna çok yavaş bir şekilde sandalyesine geri oturdu. Ellerini nazikçe ama sıkı sıkı oğlunun kulaklarına koyup okkalı bir küfür savurdu.

31 FIRTINANIN ÖKSÜZÜ

Kucağımda Jamie’nin başı, arkama yaslanıp uyuyakaldım. İnsanın üşüdüğünde ve rahat edemediğinde gördüğü korkutucu rüyalardan birini gördüm. Rüyamda ağaçlar vardı; sonsuz, tekdüze ormanlar, her ağaç gövdesi, her yaprak ve her iğne gözkapaklarımın içinde desenler çiziyordu. Hepsi kristal şeklindeydi. Sarı keçi gözleri ağaç gövdelerinin arasında geziniyordu. Zihnimdeki orman, dişi panterlerin çığlıkları ve annesiz çocukların ağlamalarıyla çınlıyordu.

Çığlıklar kulaklarımda yankılanmaya devam ederken aniden uyandım. Pelerinlere ve battaniyelere sarınmış yatıyordum, Jamie’nin bacakları bacaklarıma dolanmıştı. Çamların üzerinden incecik, soğuk kar taneleri düşüyordu.

Buz tanecikleri kaşlarımı ve kirpiklerimi kaplamıştı. Yüzüm buz kesmişti ve eriyen kar sebebiyle ıslanmıştı. Birden refleks olarak uzanıp Jamie’ye dokundum; kıpırdanıp kötü bir şekilde öksürdü. Avuçlarımın içindeki omuzları titredi. Öksürüğünün sesi o gün yaşadıklarımı aklıma getirmişti - Josiah ve ikizi, Beardsley çiftliği, Fanny’nin hayaletleri; pislik ve kangren kokusu, barutun ve ıslak toprağın nispeten temiz kokusu. Keçilerin melemesi hâlâ rüyalarımda yankılanıyordu.

Karın fısıltılarının içinde ince bir ağlama sesi duyuldu. Aniden doğrulup oturdum, battaniyeleri üzerimden savurduğumda buz kütleleri etrafa saçıldı. Ses keçilerden gelmiyordu. Orası kesindi.

Şaşkınlık içinde uyanan Jamie içgüdüsel olarak üzerindeki pelerin ve battaniye yığınından kurtulmak için yan tarafına yuvarlandı. Yattığı yerden doğrulup çömeldi. Saçları darmadağınıktı ve gözleri tehdidi görebilmek için etrafı dikizliyordu.

“Ne?” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Yerde, kınının içinde duran bıçağına uzandı ama kıpırdamasını engellemek için elimi kaldırdım.

“Bilmiyorum. Bir ses geliyor. Dinle!”

Kafasını kaldırıp etrafı dinlemeye başladı. Yutkundukça boğazının acı içinde hareket ettiğini gördüm. Kar sesinden başka bir şey duymuyor, çamlardan damlayan kar tanelerinden başka bir şey görmüyordum. Jamie bir şey duydu ya da gördü; yüzü aniden değişti.

“İşte orada,” dedi yumuşak bir sesle. Arkamda duran bir şeyi işaret etti. Dizlerimin üzerine çöktüm, sönmüş ateşin küllerinin yanında duran ve kumaş

yığınını andıran şeye baktım. Ağlama sesi yeniden duyuldu. Bu kez daha da netti.

“Tanrı aşkına.” Kundağa doğru ilerlerken konuştuğumun farkında bile değildim. Kumaşların arasını didik didik aradım. Sesin sahibi kesinlikle canlıydı -ağladığını duymuştum- ve içerideydi. Kollarıma aldığımda tüy kadar hafif olduğunu gördüm.

Küçücük yüzü ve saçsız kafası mavi-beyazdı. Ağzı ve burnu tıpkı bir kış meyvesinin kabuğu gibi kuruydu. Avucumla yüzüne dokunduğumda nemli bir sıcaklık hissettim. Dokunuşuma şaşırmıştı, ağzını açıp mızmızlanmaya başladı. Gözlerini dış dünyanın tehditlerinden korunmak için sımsıkı kapadı.

“Yüce Tanrım.” Jamie istavroz çıkardı. Sesinde bir hırıltı vardı; boğazını temizledi, etrafına bakarak konuşmaya devam etti. “Kadın nerede?”

Aniden beliren çocuk yüzünden şaşkına dönmüştüm. Nereden geldiğini düşünmek için durmadım, zaten buna zaman da yoktu. Bebek, giysilerinin içinde kıpırdandı. Minnacık elleri buz kesmişti, teni soğuktan maviye ve hatta mora dönmüştü.

“Onu boş ver şimdi, şalımı getirir misin Jamie? Zavallı şey donmak üzere.” Tek elimle korsemin iplerini çözmeye çalıştım; korse önden bağlanan eski tip korselerdendi. Yolda giyinmem kolay olsun diye giymiştim. Bağcıklarımı açıp buz kesen küçük bebeği çıplak göğüslerime bastırdım. Uykudan yeni uyandığım için tenim hâlâ sıcaktı. Rüzgâr, çıplak omuzlarıma kar tanelerini uçuşturdu. Üşümesin diye bebeği korseme sarıp omuzlarımı titreyerek kaldırdım. Jamie şalı omuzlarıma koyup bebekle ikimize sarıldı, kendi vücudunun sıcaklığını bebeğe geçirmeye çalışırcasına sıkı sıkıya kavradı.

Vücudu epeyce sıcaktı; ateşler içinde yanıyordu.

“Tanrım, iyi misin?” Beti benzi atmış, gözleri kızarmıştı ama buna rağmen sağlam duran Jamie’ye baktım.

“Evet, iyiyim. O nerede?” diye sordu yeniden. “Kadın nerede?”

Belli ki gitmişti. Keçiler birbirlerine sokulmuşlardı; benekli dişilerin arasında Hiram’ın hareket eden boynuzlarını gördüm. Bizi merakla izleyen altı çift sarı göz, bana rüyalarımı hatırlatıyordu.

Bayan Beardsley’in yattığı yer boştu ve yerdeki çimlerin düzleşmiş olması bir ara orada yatmış olduğunun kanıtıydı. Doğurmak için biraz uzaklaşmış olmalıydı; ateşin yakınlarında hiçbir iz yoktu.

“Bu onun bebeği mi?” diye sordu Jamie. Hâlâ sesindeki hastalık belirtisini

hissedebiliyordum ama göğsündeki hırıltılar azalmıştı; bu iyiye işaretti.

“Herhalde onundur. Başka nereden gelecek ki?”

Dikkatim Jamie ile bebek arasında bölünmüştü. Bebek kıpırdanıp karnımın üzerinde yengeç gibi hareket etmeye başlamıştı. Derme çatma kampımıza bir bakış attım. Çam ağaçları atıştıran karın altında siyah ve sessizdi; eğer Fanny Beardsley ormana gittiyse bile, donuk iğne yaprakların üzerinde bunu kanıtlayacak hiçbir iz kalmamıştı. Kar kristalleri ağaç gövdelerini kaplamıştı ama yeterli miktarda kar yere düşmemişti; ayak izi bırakması için uygun ortam oluşmamıştı.

“Çok uzaklaşmış olamaz,” dedim Jamie’nin omzundan arkayı görmeye çalışarak. “Atlardan hiçbirini almamış.” Gideon ve Bayan Domuzcuk ladin ağacının altında yan yana duruyorlardı. Havanın soğukluğu yüzünden kulakları dümdüz olmuştu. Nefesleri buhar bulutlarına dönüşüyordu. Bizi ayakta ve hareket eder şekilde gören Gideon ayaklarını yere vurup kişnedi. Büyük sarı dişleriyle beslenmek için sabırsızlığını anlatıyordu.

“Peki, seni ihtiyar hayvan, geliyorum.” Jamie ellerini yumruk yapıp nefesiyle ısıtmaya çalışarak bir adım geri attı.

“Eğer gizlenmek istiyorsa at alamazdı zaten. Alsaydı, diğer at yaygara koparıp beni uyandırırdı.” Elini nazikçe şalımın altındaki şişkinliğin üzerinde gezdirdi. “Gidip atları besleyeyim. Bebek iyi mi Sassenach?”

“Isınıyor,” dedim. “Ama karnı da acıkacak.” Bebek daha çok kıpırdanıp, kurtlu gibi debelenip durmaya başlamıştı. Ağzını açıp kapıyordu. Göğüs ucum refleks olarak sertleşti, küçük ağız açılıp göğüs ucumu bulduğunda etim karıncalanmaya başladı.

Şaşkınlıkla bağırınca Jamie tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Eee… şey… acıkmış,” dedim yükümü düzelterek.

“Onu anladım Sassenach,” dedi. Hâlâ sığınaklarında duran keçilere baktı. Keçiler artık uykulu uykulu meleyerek kıpırdanmaya başlamışlardı. “Açlıktan ölen tek o değil. Bana bir saniye verir misin?”

Beardsley’in çiftliğinden kuru samanlar getirmiştik; saman balyalarından birini açıp atların ve keçilerin yemesi için yere serdi, sonra yanıma geldi. Islak örtü yığınından bir pelerin alıp omuzlarımı örttü, sonra tahta bir bardak alıp otlayan keçilere doğru yaklaştı.

Bebek iştahlı bir şekilde meme emiyordu. Göğüs ucum tamamen ağzının içindeydi. Bu bebeğin sağlığı için oldukça iyiydi ama yarattığı his sıkıntı

veriyordu.

“Benim için fark etmez,” dedim bebeğe ikimizin de dikkatini dağıtmaya çalışarak. “Ama maalesef ben senin annen değilim, anladın mı? Üzgünüm.”

Gerçekten şu lanet olası annesi neredeydi? Etrafı daha dikkatli izleyerek volta attım ama ortadan kaybolması için -ya da sessizliğe gömülmesi için- herhangi bir mantıklı neden bulmak şöyle dursun, Fanny Beardsley’den en ufak bir iz göremiyordum.

Ne olmuş olabilirdi? Bayan Beardsley o yağlı göbeğinin ve kat kat giydiği giysilerin altında ilerlemiş bir hamileliği saklamayı başarmıştı ama neden böyle yapmıştı?

“Bize neden söylemedi ki?” diye kendi kendime söylendim. Bebek mızıldanmaya başlıyordu. Bacaklarıma yatırıp sallamaya başladım. Belki de Jamie’nin yanımızda gelmesine izin vermeyeceğinden korkmuştu. Ne olursa olsun, o çiftlikte kalmak istemediği için onu suçlayamam.

Ama yine de çocuğunu neden terk etmiş olabilirdi? Onu gerçekten terk etmiş miydi? Birinin ya da bir şeyin gelip -panterlerin gelmiş olma fikri bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti- kadını kaçırmış olma ihtimalini düşündüm. Ama sağduyum böyle bir şeyi düşünmek dahi istemiyordu.

Bir kedi ya da bir ayı kamp alanımıza girmiş ve biz çok yorgun olduğumuz için uyanmamış olabilirdik. Ancak keçilerin ve atların korkup bağırmalarına neden olmadan bu kadar yaklaşmış olmalarına imkân yoktu. Üstelik av peşine düşmüş vahşi bir hayvan, Bayan Beardsley gibi sert bir ettense kesinlikle bu bebek gibi yumuşak bir eti tercih ederdi.

Ama eğer Fanny Beardsley’in kaybolmasının sorumlusu insan tüccarlarıysa, bebeği neden bırakmış olsunlardı ki?

Ya da acaba alıp da sonra geri mi getirmişlerdi?

Burnumu temizlemek için derin bir şekilde burnumu çektim, sonra başımı çevirip nefes alıp verdim, havayı farklı açılardan test ettim. Doğum karışık bir işti ve kokusuna çok alışıktım. Kollarımdaki bu bebek kesinlikle doğum kokuyordu ama soğuk rüzgârda kan ya da doğum suyu izi görememiştim. Keçi gübresi, at dışkısı, saman balyası, acı kül ve Jamie’nin giysilerinden gelen kaz yağı kokusu -başka hiçbir şey yoktu.

“Tamam o zaman,” dedim yüksek sesle. Bir yandan da iyice kıpırdanmaya başlayan yükümü nazikçe sallıyordum. “Doğum yapmak için ateşten uzaklaşmış. Ya kendi kendine gitti ya da onu biri götürdü. Ama eğer biri onu

kaçırmaya kalktıysa ve doğurmak üzere olduğunu gördüyse, seni neden geri getirdiler ki? Seni ya öldürürlerdi ya da en kolayı ölüme terk ederlerdi. Ah, özür dilerim. Seni üzmek istemedim. Şişşt, tatlım. Sus, sus.”

Yavaş yavaş kendine gelen bebeğin, dünyasında başka neyin eksik olduğunu düşünecek çok zamanı olmuştu. Hüsranla göğsümü bırakıp avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başlamıştı ki Jamie elinde buharı tüten bir bardak keçi sütü ve kısmen temiz bir mendille geri geldi. Mendili emzik haline getirip sütün içine daldırdı, damlayan kumaşı dikkatli bir şekilde bebeğin açık ağzına koydu. Bebeğin mızıldanması aniden kesilmişti. İkimiz de rahatlayıp derin bir nefes aldık.

“Ah, böyle daha iyi, değil mi? *Seas, a bhalaich, seas,*” Jamie mendili süte sokmaya devam ederek çocuğa bir şeyler fısıldıyordu. Bebeğin küçük suratına baktım, hâlâ doğum sıvısıyla kaplıydı. Ama büyük bir konsantrasyonla sütü emdikçe kireç gibi beyaz yüzüne renk gelmeye başlamıştı.

“Onu nasıl bırakabilir?” dedim yüksek sesle. “Ve neden?”

Doğum yapar yapmaz, henüz ağrıları varken, karanlık bir ormanda yavaş adımlarla ve ağrılarına rağmen yürüyerek kaçması akıl alır cinsten değildi. Düşündükçe yüzüm buruştu, rahmim sanki doğum yapan benmişim gibi gerildi.

Jamie gözlerini yaptığı işten ayırmadan başını bir sağa, bir sola salladı.

“İlla ki bir nedeni vardır ama bunu ancak İsa ve azizler bilir. Her ne kadar onu ormanda bıraktıysa da çocuğundan nefret etmiyordur.”

Bu doğruydu; o -ya da biri- bebeği özenle sarmalamış ve elinden geldiğince ateşin yakınına bırakmıştı. Yaşamasını istemişti fakat annesiz olarak.

“Sence bebeğini kendi isteğiyle mi bıraktı yani?”

Bana bakarak başını salladı.

“Burası sınırdan uzak değil. Belki Kızılderililer onu kaçırmıştır ama öyleyse, eğer onu biri kaçırdıysa neden bizi de esir almadılar ki? Ya da neden hepimizi öldürmediler?” diye sordu mantıklı bir şekilde. “Kızılderililer atları da alırlardı. Hayır, bence kendi istediği için gitti. Ama nedenine gelecek olursak…” Başını sallayıp mendili yeniden suya batırdı.

Kar şimdi daha da hızlı yağıyordu. Hâlâ kuru ve hafif bir kardı fakat yerler tutmaya başlamıştı. Fırtına kötüleşmeden kısa bir süre içinde buradan ayrılmamız gerektiğini düşünüyordum. Yine de Fanny Beardsley’in başına gelenleri öğrenmeye çabalamadan çekip gitmek yanlış geliyordu.

Bütün bu olanlar sanki gerçekdışıydı. Sanki kadın büyüyle ortadan kayboluvermiş, yerine de bu küçük yedeğini bırakmıştır. Bu bana tuhaf bir şekilde İskoç hikâyelerindeki bebekken bir başkasına dönüşen çocukları hatırlattı; bebek halinde bırakılmış öksüz bir peri. Gerçi perilerin Fanny Beardsley'le ne alıp veremediği olduğunu kestiremiyordum.

Saçma olduğunu biliyordum ama yine de yavaşça bir kez daha dönüp etrafımı inceledim. Hiçbir şey yoktu. Toprak kümesinin kenarları karla kaplı otlarla örtülüydü. Biraz uzağımızdan küçük bir çay akıyor, ağaçlar rüzgârda hışırdayıp iç çekiyorlardı. Toprakta herhangi bir ayak izi yoktu. Herhangi bir patika da görünmüyordu. Orman rüzgâr yüzünden sessiz değil ama karanlık ve derindi.

"Uyumadan önce gidecek kilometrelerce yol var," dedim. İç çekerek Jamie'ye baktım.

"Ha? Ah, hayır, Brownsville'e bir saatlik bir yolumuz var," dedi. "Ya da iki," diyerek düzeltti. Kar tanelerinin hızla düştüğü beyaz muslin gökyüzüne baktı. "Nerede olduğumuzu artık biliyorum."

Yeniden öksürdü. Bu ani kasılmayla bütün vücudu titremişti. Sonra doğrulup bardağı ve emziği verdi.

"Al Sassenach. Ben hayvanlarla ilgilenirken, sen de zavallı *sgaogan*ı besle, olur mu?"

Sgaogan. Periler tarafından değiştirilen bebek. Demek ki bu olan bitendeki doğaüstü tuhaflık onu da etkilemişti. Kadın hayaletleri gördüğünü iddia etmişti; belki de o hayaletlerden biri gelmişti? Titreyerek bebeğe daha sıkı sarıldım.

"Buralarda Brownsville dışında herhangi bir yerleşim yeri var mı? Bayan Beardsley'in gitmeye karar verebileceği herhangi bir yer?"

Jamie'nin kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu, başını olumsuz bir şekilde salladı. Alev gibi yanan tenine değen kar taneleri hemen eriyip yüzünden akıyordu.

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi.

Ben çocuğu beslemeye devam ederken, o da diğer keçileri sağıp kahvaltı için bir kova ılık sütle geri geldi. Bir bardak sıcak çay olsa harika olurdu - parmaklarım buz kesmişti ve yalancı memeyi süte daldırıp durmaktan uyuşmuşlardı- ama kaymaklı beyaz sütün tadı çok lezzetliydi ve bebeğin olduğu kadar, bizim donmuş boş midelerimiz de bayram etti.

Bebek emmeyi bırakıp altına işedi; bu sağlıklı olduğunun belirtisiydi ama o anlık pek hoş bir durum olmamıştı. Hem kundak bezi, hem de korsemin önü sırılsıklam olmuştu.

Jamie yeniden paketleri karıştırmaya başladı. Bu kez aradığı şey bebek bezi ve kuru giysilerdi. Neyse ki Bayan Domuzcuk'a yüklediği çantada yaraları temizlemek ve sargılamak için kullanmak üzere aldığım keten ve pamuk bez tomarları vardı. Ben eteğimi, iç etekliğimi ya da pelerinimi çıkarmadan üzerimdeki korseyi ve gömleği değiştirmeye çalışırken, o da çantadan bezleri aldı.

"Pe-pelerinini giy," dedim takırdayan dişlerimin arasından. "Za-zatürreden öleceksin."

Gözlerini odaklandığı işinden ayırmadan gülümsedi, soluk yüzü ucu kıpkırmızı olan burnuyla tezat içerisindeydi.

"Ben iyiyim," dedi, sonra kumaş yırtığı gibi bir sesle boğazını temizledi. "İyiyim," diye tekrarladı daha güçlü bir vurguyla. Sonra durdu, gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

"Ah," dedi sakinleşerek. "Baksana. Bu küçük bir kızmış."

"Öyle mi?" Jamie'nin yanında yere çömelip bebeğe baktım.

"Apaçık belli," dedi küçük kızı inceleyerek. "Mirasın ona kalacak olması iyi bir şey."

"Senin de doğduğunda çok güzel olduğunu sanmıyorum," dedim azarlayarak. "Daha doğru düzgün temizlenmedi bile, zavallı şey. Ne mirası?"

Omuzlarını silkip bebeği şalla örterek sıcak tutmaya çalıştı. Bir yandan da ustaca, minnacık poposunun altına katlanmış bir keten çarşaf koydu.

"Babası öldü, annesi de gitti. Mirası bölüşecek hiç kardeşi yok ve evin içinde Beardsley'in mirasını alacak herhangi bir insanın varlığından söz eden hiçbir şey bulamadım. Geriye düzgün bir çiftlik ve ticari mallar kaldı -keçiler de cabası." Hiram'a ve ailesine bakıp gülümsedi. "Yani sanırım hepsi ona kalacak."

"Sanırım öyle," dedim yavaşça. "Yani hali vakti yerinde bir kız olacak, değil mi?"

"Evet ve altına kakasını yaptı. Bunu seni temiz bezlere sarmalamadan önce yapsaydın olmaz mıydı?" dedi Jamie. Azarlanmasına fazla aldırış etmeyen küçük kız uykulu gözlerini kırpıştırıp hafifçe geğirdi.

“Ah, pekâlâ,” diyerek pes etti Jamie. Bebeği rüzgârdan daha iyi koruyabilmek için doğrulup mahrem yerlerindeki çamura benzeyen siyah lekeleri temizledi.

Çocuk normalinden fazla küçük de olsa sağlıklı görünüyordu; büyük bir oyuncak bebekten daha iri değildi, midesi sütle dolmuştu. Bu en acil sorundu; küçük olduğu ve soğuktan korunmak için vücudunda yağ olmadığı için, onu iyi beslemez ve sıcak tutamazsak, kısa bir süre içinde hipotermiden ölebilirdi.

“Üşümesine izin verme.” Bebeği kucağıma almadan önce ellerimi ısıtmak için koltukaltlarıma koydum.

“Sen merak etme Sassenach.” Poposunu bezledikten sonra durup kaşlarını çattı.

“Bu da nesi Sassenach? Yaralanmış mı sence? Aptal kadın bebeği yere mi düşürdü acaba?”

Daha iyi görmek için bebeğe yaklaştım. Jamie tek eliyle bebeğin ayağını yukarı kaldırmıştı, diğer elinde ise pamuk tiftiği vardı. Küçük kıçının hemen üzerinde koyu mavimsi ve yaraya benzeyen bir iz vardı.

Yara değildi. “Yaralı değil,” dedim. Kızının kel kafasını korumak için Bayan Beardsley’in şallarından birini çektim. “Bu bir Mongol lekesi.”

“Ne lekesi?”

“Yani çocuk zenci,” diye açıkladım. “Yani Afrikalı ya da kısmen Afrikalı.” Jamie şaşkın gözlerini kırpıştırdı, sonra kaşlarını çatarak eğilip şalın altındaki bebeğe baktı.

“Hayır, değil. En az senin kadar beyaz Sassenach.”

Çok doğruydu; bebek kansız bir insan kadar beyazdı.

“Zenci çocuklar genelde doğumda zenci görünmezler,” diye açıklama yaptım. “Aslında genelde soluk tenlidirler. Cildin pigmentasyonu birkaç hafta sonra gelişmeye başlar. Ama omurga kökünde bu soluk renkle doğarlar. Buna Mongol lekesi denir.”

Eliyle yüzünü okşadı, kirpiklerinden süzülen kar tanelerini savuşturmak için gözlerini kırpıştırdı.

“Anladım,” dedi yavaşça. “Evet, tamam, bu durumu biraz açıklıyor, değil mi?”

Açıklıyordu. Merhum Bay Beardsley kesinlikle zenci değildi. Ancak

çocuğun babası zenciydi. Ve Fanny Beardsley, karnında taşıdığı çocuk doğduğunda zina yapmış durumuna düşeceğini bildiğinden -ya da bundan korktuğundan- gerçek açığa çıkmadan kaçmayı seçmişti. Gizemli babanın Bay Beardsley'in başına gelenlerle bir ilgisi var mıydı, bilmiyordum.

"Acaba babanın gerçekten zenci olduğunu biliyor muydu acaba?" Jamie nazikçe bebeğin dudağının içine baktı, pembeydi. "Ya da acaba bebeği hiç görmedi mi bile? Sonuçta karanlıkta doğum yaptı. Eğer bebeğin beyaz olduğunu görseydi, belki de bırakıp gitmezdi."

"Belki de. Ama bilmiyordu işte. Sence babası kim olabilir?" Beardsley çiftliği oldukça ıssız bir yerde olduğu için, Fanny'nin orada erkeklerle tanışmış olmasına pek imkân vermiyordum. Elbette ticaret amacıyla gelen Kızılderililer dışında. Kızılderili bebeklerde Mongol lekesi var mıydı? Bunu merak ettim.

Jamie, bebek kucağında, etrafımızdaki ıssızlığa bakıyordu.

"Bilmiyorum ama Bronwsville'e vardıktan sonra gerisi kolay olur diye düşünüyorum. Gidelim Sassenach."

Jamie istemeye istemeye de olsa keçileri bırakıp bebek için bir an önce barınacak yer ve erzak bulmaya karar verdi.

"Burada bir süreliğine güvende olurlar," dedi keçiler için son samanları yere serperken. "Dişiler ihtiyar dostlarını terk etmezler -ve sen de şimdilik hiçbir yere gitmiyorsun, değil mi *a bhalaich*?" Vedalaşmak için Hiram'ın boynuzlarını kaşıdı. Arkadaşlığımıza alışan keçilerin itiraz dolu melemeleri arasında oradan ayrıldık.

Hava gittikçe kötüleşiyordu; sıcaklık arttığında, karın şekli kuru tuzdan, her şeye yapışan, yeri ve ağaçları buzlu şeker tozları içinde bırakan ve atların yeleleri arasında eriyip giden iri ve ıslak tanelere dönüştü.

Bebek, kalın şapkalı pelerinimin içine iyice sarınmıştı ve altında ise bir sürü şal vardı. Midemin tam üstünde kıvrılıp yatmıştı. Yüzümü yalayan ve kirpiklerime yapışan kar tanelerine rağmen oldukça sıcaktım. Jamie ara sıra öksürüyordu fakat genel olarak öncesinden çok daha sağlıklı görünüyordu; acil durumun sorumluluğunu almak onu canlandırmıştı.

Atıyla tam arkamdan gidiyor, panter ya da diğer tehditlere karşı etrafı kolaçan ediyordu. Kendine saygısı olan bir kedinin -özellikle midesi keçiyle dolu olan bir kedinin- bütün gününü ininden hiç çıkmadan kıvrılıp yatarak geçireceğini düşünüyordum. Yine de Jamie'nin burada olması beni çok rahatlatıyordu; bir elim dizginlerde, diğer elim pelerinimin altındaki canı

sarmalamış durumda olduğu için savunmasızdım.

Bebek uyuyordu ama pek rahat değildi; rahmin dışındaki özgür hayata henüz alışmamış olduğu için hâlâ su dünyasının yavaş ve ağır hareketleriyle kıpırdanıp duruyordu.

“Hamile gibi görünüyorsun Sassenach.” Başımı çevirip arkama baktığımda Jamie’nin geniş kenarlı şapkasının altından gülerek baktığını gördüm. Ama sanki ifadesinde başka bir şey daha vardı; belki gizliden gizliye bunu istiyordu.

“Muhtemelen önümde bir bebek olduğu içindir,” diye cevapladım. Yol arkadaşımın hareketlerine uyum sağlamak için hafifçe doğruldum. “Ama başka birinin bebeği.” Karnıma baskı yapan küçük dizleri, başı ve dirsekleri aslında hamilelikte hissedilen huzursuzluk hissini veriyordu; bebeğin içeride değil de dışarıda oluşu yalnızca küçük bir fark yaratıyordu.

Jamie, Gideon’la yanıma geldi. At homurdanıp başını yukarı kaldırdı. Daha da ilerlemek istiyordu ama Jamie yumuşak bir sesle, “*Seas*!” diyerek hayvanı dizginledi.

“Onun için endişeleniyor musun?” diye sordu Jamie. Etrafımızdaki ormanı işaret etti.

Kimi kastettiğini sormaya gerek yoktu. Başımı salladım. Elim, bebeğin rahmin kıvrımlarına uyum sağlamak için kamburlaştırdığı belindeydi. Fanny Beardsley ormanın içinde yapayalnız ne yapardı? Yaralı bir hayvan gibi sürünerek ölecek miydi, yoksa hayal ettiği bir limana, donmuş yaprak küflerinin ve derin karların arasından ilerleyerek mi gidiyordu? Belki de biraz durgun gökyüzü, açık deniz ve mutluluk için Chesapeake Bay’e gidiyordu.

“O seçimini yaptı Sassenach,” dedi. “Çocuk konusunda da bize güvendi. Çocuk güvende olacak; kadın için yapabileceğimiz tek şey bu.”

Elini tutmak için dönemedim ama başımı salladım. Yüzümü yola çevirdim, eriyen kar tanelerinden kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım. Kirpiklerim ıslak ve sertti.

Brownsville görüş alanımıza girdiğinde Fanny Beardsley için değil, kızı için endişelenmeye başlamıştım. Bebek uyanmıştı ve ağlıyordu. Yemek ararken minik elleriyle karaciğerimi yumruklamaya başladı.

Eyerin üzerinde yükseldim, düşen kar perdesinin arasından baktım. Brownsville ne kadar büyük bir yerdi? Her dem yeşil çam ve defne ağaçlarının arasından çatısı görünen bir kulübeden başka bir şey yoktu.

Adamların arasından Granite Falls'tan gelen biri buranın büyük bir yer olduğunu söylemişti. Peki ya bu taşrada 'büyük' ne demekti? Brownsville sakinlerinden en azından birinin emziren bir kadın olma ihtimali neydi?

Jamie matarayı döküp içine keçi sütü koymuştu ama bebeği yeniden beslemeden önce başımızı sokacak bir yer bulmamızın daha önemli olduğunu düşünüyordum. Eğer bebeğe sütünü verebilecek bir anne varsa çok iyi olurdu ama eğer yoksa, keçi sütünün ısıtılması gerekecekti; dışarısı soğuk olduğu için bebeğe soğuk süt vermek vücut ısısını tehlikeli bir şekilde düşürebilirdi.

Bayan Domuzcuk'un ağzından kocaman bir buhar bulutu çıktı ve ardından aniden hızlandı. Medeniyeti, kokusunu alır almaz tanımıştı. Ve elbette diğer atları da. Başını kaldırıp kulak tırmalayıcı bir şekilde kişnedi. Gideon da hızlanıp Domuzcuk'un hizasına geldi. Yaygara durulduğunda uzaktaki atların yüreklendirici cevaplarını duydum.

"Buradalar!" Nefesimi verdiğimde kocaman bir buhar bulutu oluştu. "Milis kuvvetleri… başarmışlar!"

"Umarım öyledir Sassenach," diye cevapladı Jamie, Gideon'un fırlayıp gitmesini engellemeye çalışarak. "Eğer dümdüz bir yolun sonundaki köyü bulamasaydı, görme yeteneğinden olduğu kadar aklının kıvraklığından da şüphe ederdim." Ama gülümsüyordu da.

Yolun kıvrımına vardığımızda Brownsville'in gerçekten bir köy olduğunu anladım. Bir düzine kulübenin bacalarından açık gri dumanlar tütüyor, sağımızda yükselen yamaca doğru yayılıyordu. Yolun kenarında dizi dizi binalar vardı. Etraflarındaki fıçılara, şişelere ve yolun kurumuş çimlerine atılan diğer çöplere bakılırsa, ticari amaçla kurulmuş binalardı.

Adamlar meyhanenin karşısındaki yolda atlar için bir sığınak yapmışlardı. Çatısı ve duvarları rüzgârı kırmak için çam ağacı dallarından yapılmıştı. Milislerin atları bu sığınağın altında toplanmışlar, nefeslerinin oluşturduğu bulutların içinde duruyorlardı.

Bizim atlarımız da hızla bu sığınağa doğru yürüyorlardı; Bayan Domuzcuk'un tırıs gitmesini engellemek için tek elimle dizginlerini çektim. Hızlı gitmesi yolcumu ciddi anlamda sarsabilirdi. Atımı yavaşlattığımda, çam ağacının gölgesinden belirsiz bir yüz çıkıp yola atıldı, el sallamaya başladı.

Gideon belli bir hıza düşünce Fergus, Jamie'yi selamladı. Kaşlarına kadar çektiği çivit mavisi örgü şapkasının altından Jamie'ye baktı. Karanlık ve tehlikeli görünüyordu. "İyi misiniz? Belki biraz zorlanmışsınızdır diye düşündüm."

“Ah.” Jamie hafifçe bana el sallayıp, pelerinimin altındaki şişkinliği gösterdi. “Pek zorlandık sayılmaz; sadece- ”

Fergus, Gideon’un omzundan arkadaki şişkinliğe şaşkın gözlerle bakıyordu.

“*Quelle virilité, monsieur*[46],” dedi Jamie’ye, derin bir saygıyla. “Tebrik ederim.”

Jamie Fergus’a sert bir bakış atıp, su altında yuvarlanan büyük kayaların çıkardığı gürültüyü andıran Galce bir şeyler geveledi. Bebek yeniden ağlamaya başladı.

“Her şey sırayla,” dedim. “Burada bebeği olan bir kadın var mı? Çocuğun hemen şimdi süte ihtiyacı var.”

Gözlerini merakla kocaman açan Fergus evet anlamında başını salladı.

“Evet, leydim. En azından iki tane bebekli kadın görmüşümdür.”

“Güzel. Beni onlara götür.”

Fergus yeniden başını sallayıp Domuzcuk’un yularını tuttu, köye doğru yürümeye başladı.

“Sorun ne?” diye sordu Jamie, boğazını temizledi. Bebek için endişelenmekten Fergus’ın burada olmasının ne anlama geldiğini sorgulamayı unutmuştum. Jamie haklıydı; yalnızca bizim iyi olup olmadığımıza bakmak için bu havada yola çıkmış olamazdı.

“Ah. Sanırım küçük bir sorunumuz var efendim.” Önceki gün öğleden sonra yaşadıklarını anlatıp, sonunu Galce homurdanarak bitirdi. “… ve Mösyö Morton atlarla birlikte buraya sığındı.” Ötedeki sığınağı işaret etti. “Ve biz Brownsville’in misafirperverliğinin tadını çıkarıyoruz.”

Jamie bunu duyunca suratını astı; kırk küsür yaşındaki adamlar için misafirperverliğin neye mal olabileceğini biliyordu.

“Hmm. Brownlar’ın Morton’un orada olduğundan haberleri olmadığını tahmin ediyorum, doğru mu?”

Fergus başını iki yana salladı.

“Morton neden orada?” diye sordum, bebeği geçici olarak da olsa göğsüme yaklaştırarak sakinleştirmeyi başarmıştım. “Granite Falls’a dönüp sağ kaldığı için şükredeceğini sanıyordum.”

“Gitmeyecek leydim. Paradan vazgeçemeyeceğini söylüyor.”

Bu haber bizim Tepe'den ayrılışımızdan hemen önce duyulmuştu; Vali orduda görev alacak herkese kırkar şilin vereceğini söylemişti; kara kışla yüz yüze olan ve henüz başını sokacak bir ev bulabilmiş olan Morton gibi biri için bu hiç de azımsanamayacak bir paraydı.

Jamie elini yavaşça yüzüne götürdü. Bu bir ikilemdi; milis kuvvetleri Brownsville'den gelen adamlara ve erzaka ihtiyaç duyuyordu ama Jamie, Morton'u hiç zaman kaybetmeden öldürmeye kalkacak birçok Brownsville sakinini göreve güç bela çağırmıştı. Morton'un parasını da ödeyemezdi.

"Belki de Morton kızla evlenmeye razı olabilir?" diyerek ortaya bir öneri attım.

"Bunu ben de düşündüm," dedi Fergus. "Ama maalesef Mösyö Morton'ın Granite Falls'ta bir karısı zaten var." Başını iki yana salladığında şapkası artık küçük bir kar tepeciğini andırıyordu.

"Brownsville sakinleri neden Morton'u takip etmediler?" diye sordu Jamie. Belli ki onun da kafasında tilkiler dolaşıyordu. "Eğer toprağına bir düşman gelirse ve sen akrabanla birlikteysen, o düşmanın kaçmasına izin vermezsin; onu yakalayıp öldürürsün."

Fergus bu fikri başıyla onayladı. Bu Dağlı mantığına oldukça alışkındı.

"Eminim niyet buydu," dedi. "Sonra bir şekilde *le petit** Roger onların dikkatini dağıttı."

*(Fr.) Küçük. (ç.n.)

Sesinde uzak bir alay sezinledim; Jamie de öyle.

"Ne yaptı?" diye sordu dikkatle.

"Onlara şarkı söyledi," dedi Fergus. Alaycı tonunu daha da vurgulamıştı. "Bütün gece şarkı söyleyip davul çaldı. Bütün köy onu dinlemeye geldi. Aralarında milis olabilecek niteliklerde altı adam vardı ve az önce söylediğim gibi, leydim, iki de *avec lait*[47]kadın vardı."

Jamie öksürüp burnunu sildi. Fergus'a başıyla selam verirken, bana da işaret verdi.

"Evet. Pekâlâ, küçük kızın yemek yemesi lazım. Eğer daha fazla kalırsam Brownsville halkı Morton'uun burada olduğunu anlayacaklardır. Vakit bulur bulmaz gelip onunla konuşacağımı söyle."

Atın kafasını meyhaneye doğru çevirdi. Bayan Domuzcuk'u onları takip etmesi için dürttüm.

“Brownlar hakkında ne yapacaksın?” diye sordum.

“Tanrım,” dedi Jamie. Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Ben nereden bileyim?” Ve sonra yine öksürdü.

46 (Fr.) Bu ne verimlilik, beyefendi. (ç.n.)

47 (Fr.) Emziren. (ç.n.)

32 GÖREV TAMAM

Bebekle birlikte köye gelişimiz herkesin dikkatini, kişisel sorunlarından uzaklaştıracak kadar çekmişti. Roger'ın Jamie'yi gördüğünde ne kadar rahatladığı, her ne kadar gizlemeye çalışıp dik omuzlu, kendinden emin bir ifade takınmaya da çabalasa, yüzünden okunuyordu. Gülümsememi saklamak için başımı eğip Jamie'ye, bu hızlı değişimi fark edip etmediğini anlamak için baktım. Fark ettiğini belli ederken gözlerini kaçırdı.

"İyi iş çıkardın," dedi alçak bir sesle, Roger'ın omzuna vurarak. Sonra dönüp diğerleriyle selamlaşıp, isteksiz ev sahiplerimizle tanıştı.

Roger kabaca başını salladı ama yüzünde sanki içinde bir mum yakmışlar gibi sessiz bir aydınlanma vardı.

Küçük Bayan Beardsley büyük bir olaya neden olmuştu; emziren annelerden biri oraya getirilmişti. Ciyaklayan bebeğe hemen meme verip, kendi bebeğini de bana uzattı. Üç aylık uysal bir oğlandı. Hafif bir şaşkınlıkla bana baktı ama itirazı yok gibiydi ve dalgın bir şekilde bana bakarak birkaç tükürük balonu şişirdi.

Herkes sorular soruyor, durumu açıklamak için kafalarından tahminler yürütüyorlardı. Ancak Jamie'nin Beardsley çiftliğinde olup bitenleri -hissiz bir şekilde- anlattıktan sonra şamata bir son buldu. Fergus'ın anlattığı hikâyeden Isaiah Morton'un sevgilisi olduğunu anladığım kırmızı gözlü genç kadın bile kederini unutup ağzı açık bir şekilde Jamie'yi dinledi.

"Ona ne olacak?" diye sordu Bayan Brown.

"Ah, onunla biz ilgileneceğiz tatlım. Bizim yanımızda güvende olacak." Kocası karısını rahatlatmak istercesine elini koluna koydu, aynı anda erkek kardeşine baktı. Jamie de bunu görmüştü; ağzının sanki bir şey söyleyecekmiş gibi kıvrıldığını gördüm ama hafifçe omzunu silkip iki parmağını kibarca bacağına vurarak Henry Gallegher ve Fergus'la konuşmaya başladı.

Büyük Bayan Brown başka bir soru sormaya hazırlanarak bana doğru eğildi. Ama perde niyetine kullanılan kürkleri kaldırıp odayı buz parçalarıyla dolduran rüzgâr yüzünden sorusunu soramadı. Hafifçe bağırıp merakını bir kenara bırakarak pencereleri kapatmak için koştu; diğer herkes bu konuyu tartışmayı bırakıp zorlu hava koşullarına hazırlanmaya başladılar.

Bayan Brown ağır postlarla cebelleşirken dışarıyı gördüm. Fırtına ciddi ciddi çökmüştü. Kar kalın ve hızlı taneler halinde yağıyordu; yoldaki siyah izler beyaz bir örtünün altına gömülmüştü ve Fraser'ın birliğinin şimdilik

hiçbir yere gidemeyeceği kesindi. Bay Richard Brown, canı sıkkın görünmesine rağmen misafirperver bir şekilde ikinci geceyi de onda geçirmemizi teklif etti. Milisler akşam yemeği için köyün evleri ve ahırları arasına yerleşti.

Jamie atların sırtında duran döşeğimizi ve eşyalarımızı eve getirmek ve atları besleyip korunaklı bir yere bağlamak için dışarı çıktı. Fırsat bu fırsat Isaiah Morton'la da baş başa bir konuşma yapacağından hiç şüphem yoktu. Tabii adam hâlâ tipinin ortasında bekliyorsa.

Alacakaranlık yaklaşıyordu ve kadınlar beklenmedik kırk misafir için akşam yemeği hazırlama mücadelesine giriştiklerinde, ben de ocağın etrafındaki bu kargaşaya dahil oldum.

Juliet -bu en genç Bayan Brown'du- yardım etmekten kaçınarak köşede asık suratla yerleri paspaslıyordu. Aslında küçük kızı bacaklarında sallayıp, bebeğin uyuduğundan emin oluncaya dek ninni söyleyerek yeterince yorulmuştu.

Fergus ve Gallegher keçileri bulmaya gönderilmişler ve akşam yemeğinden önce dizlerine kadar ıslanmış ve çamura batmış, sakalları ve kaşları kardan donmuş bir şekilde keçilerle geri dönmüşlerdi. Dişi keçiler de ıslak ve kara bulanmış haldeydiler. Buz kesmiş memeleri soğuktan kıpkırmızı olmuş, sütten şişmiş ve acıyla bacaklarına çarpıyordu. Medeniyetin kalbine geri dönmüş olmaktan çok mutlulardı ve birbirlerine neşe dolu bir heyecanlı meliyorlardı.

Bayan Brown ve gelini, keçileri sağmak için küçük ahıra götürüp beni güveç tenceresiyle ve devrik bir masa, iki tabure ve bir battaniye sandığından oluşan derme çatma bir kümesin içindeki ocağın yanına yalnız bir kral gibi oturan Hiram'la ilgilenmem için geride bıraktı.

Kulübe temelde içinde hafif bir esinti olan büyük bir odadan ibaretti. Odanın üzerinde duvarlarla çevrili bir çatı ve ardiye olarak kullanılan bir de küçük sundurma vardı. Oda masalar, sıralar, tabureler, bira fıçıları, post yığınları, bir köşesinde küçük bir el tezgâhı -üzerinde alakasız çınlayan bir saat bulunan- bir şifonyer, duvarın karşısında bir yatak, ocağın yanında iki bank, ocağın çıkıntısına asılmış eski tip bir tüfek ile iki av tüfeği ve kapının yanındaki çivilerle de bir sürü önlük ve pelerinle dolu olduğu için, hasta bir keçinin varlığı şaşırtıcı bir şekilde önemsizdi.

Uzun mavi dilini alaycı bir şekilde çıkararak bana nankörce meleyen eski hastama baktım. Kar, boynuzlarını siyah ve parlak bir hale getirerek derin kıvrımlarının içinde eriyordu. Omuzlarının etrafındaki kürkü ıslaktı.

“Şükretmen lazım,” dedim azarlayarak. “Eğer Jamie olmasaydı, bu ateşin yanında oturuyor değil, üzerinde pişiyor olurdun. Senin gibi ihtiyar pis bir herife fazla bile.”

“Me!” dedi Hiram kısaca.

Hâlâ üşüyordu, yorgundu ve açtı. Haremi orada olmadığı için başını okşamam, kulaklarını kaşımam, samanla beslemem ve kümese girip yaralı bacağındaki çubukları kontrol etmem için bana işkence ediyordu. Ben de yorgun ve açtım. Şafak vakti içtiğim keçi sütünden başka boğazımdan tek lokma geçmemişti. İnsanı sakinleştiren yahni kokusu, göz kırpan ışık ve gölgelerin arasında, sanki başım dönmeye başlamış, ayaklarım yerden birkaç santim kesilmiş gibi hissettim.

“Sen tatlı bir ihtiyarsın, değil mi?” diye mırıldandım. Bebeklerle yakın temas halinde, mızıldamalar ve ıslaklığın değişken seviyeleri arasında geçirdiğim bir öğleden sonranın ardından, huysuz yaşlı keçinin varlığı beni rahatlatmıştı.

“Ölecek mi?”

Şaşkınlıkla kafamı kaldırıp baktım. Bankın gölgelerinin arasından bakan genç Bayan Brown’ı tamamen unutmuştum. Kucağında bebekle ocağın yanında durmuş, kaşlarını çatarak önlüğümün kenarını kemiren Hiram’a baktı.

“Hayır,” dedim, önlüğümü ağzından çıkartarak. “Öyle düşünmüyorum.” Adı neydi? En son tanıştığım bir yığın insanın arasından bütün yüzleri ve isimleri taradım. Alicia, evet, her ne kadar adı bana Juliet’miş gibi gelse de adı Alicia’ydı.

Juliet’ten çok büyük değildi; on beşten fazla durmuyordu. Henüz çocuktu, yuvarlak çeneli ve solgundu. Omuzları dardı ve vücudu kalçalarına doğru genişliyordu. Başka bir şey söylemedi. Hâlâ kollarında tuttuğu bebeğe bakıp başımı salladım. “Küçük nasıl?”

“İyi,” dedi umursamazca. Bir süre daha keçiye baktı. Sonra aniden gözleri doldu.

“Keşke ölseydim,” dedi.

“Ah, cidden mi?” dedim hayretler içinde. “Ee… yani…” Elimle yüzümü kaşıyıp ne söyleyebileceğimi düşündüm. Şu sevimsiz kızın annesi neredeydi? Kapıya baktım ama gelen giden yoktu. O anda yalnızdık, kadınlar ya süt sağıyorlar ya da yemek hazırlıyorlar, erkekler ise atlarla ilgileniyorlardı.

Hiram’ın kümesinden çıkıp kızın koluna dokundum.

“Bak,” dedim kısık bir sesle. “Isaiah Morton buna değmez. O evli, bunu biliyor muydun?”

Gözlerini kocaman açtı, sonra iyice kıstı. Aniden gözlerinden yaşlar boşandı. Hayır, belli ki bilmiyordu.

Gözyaşları yanaklarından süzülüp bebeğin habersiz başına damladı. Uzanıp sarmalanmış bebeği nazikçe aldım, boş elimle de kızı yavaşça banka oturttum.

“N-nereden biliyorsunuz…? K-kim…?” Ağlayıp burnunu çekiyor, hem soru sormaya, hem de kendini dizginlemeye çalışıyordu. Kapının ardından bağıran bir adam sesi duyuldu. Kız aceleyle yanaklarını koluna sildi.

Bu hareket bana durumun dramatik -hem de komik- olduğu kadar ciddi de bir sorun içerdiğini hatırlattı. Sonuçta erkek yakınları Morton’u öldürmeye yeltenmişti ve onu bulurlarsa yeniden aynı şeyi yapacakları kesindi. Yaklaşan ayak sesleri beni germişti. Bebek kıpırdanıp kollarımda mızıldanmaya başladı. Ama ayak sesleri yolu geçip rüzgârın içinde kaybolup gitti.

Alicia Brown’un yanına oturdum. Ayaklarımdaki ağırlığın azalmasıyla rahatlayıp iç çektim. Vücudumdaki her kas ve eklem bir gün önce yaşadığım olayların etkisiyle ağrıyordu. Bunu şu ana kadar fark edecek zamanım bile olmamıştı. Jamie ve ben hiç şüphesiz geceyi bir başkasının evinde, battaniyelere sarınmış olarak geçirecektik; kirli, odun ateşinde aydınlanan kirişlere yaklaşan bir şehvet duygusuyla baktım.

Büyük odanın içi tuhaf bir şekilde huzur doluydu. Dışarıda kar yağıyor, ocakta yahni pişiyor ve içeriyi soğan, av eti ve turpun baştan çıkarıcı kokusuyla dolduruyordu. Bebek göğsümde, huzurlu bir güven içinde uyuyordu. Oturup hiçbir şey düşünmeden ona sarılmak isterdim ama işler beni çağırıyordu.

“Nereden bileceğim? Morton kocamın adamlarından birine söylemiş,” dedim. “Karısının kim olduğunu bilmiyorum; tek bildiğim Granite Falls’ta yaşadığı.” Küçük bebeğin sırtını okşadığımda geğirip rahatladı. Kulağıma değen nefesi sıcacıktı. Kadınlar onu yıkayıp yağlamışlardı ve artık fırından yeni çıkmış bir kek gibi kokuyordu. Bir gözüm kapıda, bir gözüm de yine bir histeri krizi geçirme olasılığına karşı Alicia Brown’daydı.

Burnunu çekip hıçkırdı, sonra yere bakarak sessizliğe gömüldü.

“Keşke ölseydim,” diye fısıldadı yeniden. Sesinde öyle bir çaresizlik vardı

ki bakışlarımı tamamen ona odakladım. Kambur oturuyordu, saçları şapkasının altında darmadağındı, ellerini yumruk yapmış ve karnının üzerine koymuştu.

“Ah, tatlım,” dedim, “annen baban bunu biliyor mu?”

Bana baktı ama bunu nereden bildiğimi sormaya yeltenmedi.

“Annem ve teyzem biliyorlar.”

Hırıltılı bir şekilde ağzından nefes alıyordu.

“Ben babamın onunla evlenmeme izin vereceğini sanmıştım. Tabii eğer- ”

Şantajı hiç düşünmemiştim ama bunu söylemek için yanlış zamandı.

“Mmm,” dedim şantaj yapmaktansa. “Peki Bay Morton biliyor mu?”

Başını kederli bir şekilde iki yana salladı.

“Onun… karısının çocuğu var mı, biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Dışarıdan gelen sesleri dinleyerek başımı çevirdim. Rüzgârın uzaklardan getirdiği erkek seslerini duyabiliyordum. Alicia da öyle; şaşırtıcı bir güçle kolumu sıktı, ıslak kahverengi gözlerinin üzerindeki kirpikleri diken diken olmuştu.

“Dün gece Bay MacKenzie ile adamlarının konuşmalarını duydum. Sizin şifacı olduğunuzu söylediler Bayan Fraser, birisi büyücü olduğunuzu söyledi. Bebekler hakkında. Nasıl- ”

“Biri geliyor.” Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden kızdan uzaklaştım. “Al, bebekle ilgilen. Benim yahniyi karıştırmam lazım.”

Bebeği Alicia’nın kollarına kabaca atıp ayağa kalktım. Kapı açılıp içeri rüzgâr ve karla birlikte bir sürü adam girdiğinde, ocağın yanında, elimde kaşıkla, gözlerim çanakta duruyordum. Aklım ise yahni gibi fokurduyordu.

Açık açık soracak zamanı olmamıştı ama ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. Büyücü, demişti bana. Bebekten kurtulmak için benim yardımımı istemişti. Ama nasıl? Merak ediyordum. Kollarında rahimden çıkalı henüz bir gün bile olmamış bir bebeği tutan bir kadın, nasıl böyle bir şey düşünebilirdi?

Ama çok gençti. Çok gençti ve sevgilisinin sadakatsiz olduğunu öğrenmenin şaşkınlığı içindeydi. Hamileliği görünecek kadar çok da ilerlememişti; kendi bebeğinin hareketlerini henüz hissetmediyse, daha gerçekliğini kavrayamamış olabilirdi. Bunu, babasının onayını almak için bir koz olarak görmüştü; şimdi ise aniden benim üzerime yıkılan bir tuzağa dönüşmüştü.

Oradan kaçmayı deli gibi istediğine hiç şüphe yoktu. Gölgeler, kızın bankın üzerindeki varlığını saklıyordu. Ona iyileşmesi için biraz zaman tanımak gerektiğini düşündüm. Annesiyle, teyzesiyle konuşmalıydım…

Jamie bir anda yanımda belirdi, kızaran ellerini ateşin üzerinde ovuşturdu, giysilerinin üzerindeki kar erimeye başladı. Üşümüş olmasına, Morton'un karışık aşk hayatına ve dışarıdaki fırtınaya rağmen aşırı derecede neşeli görünüyordu.

"Nasıl gidiyor Sassenach?" diye sordu boğuk bir sesle. Cevap vermemi beklemeden elimdeki kaşığı alıp sert ve soğuk kolunu belime dolayıp ayağa kaldırdı, bir öpücük kondurdu. Kirli sakalının üstü kalın bir kar tabakasıyla örtülmüştü.

Bu tahrik edici kucaklamadan şaşkına dönmüş bir şekilde sıyrıldığımda, odadaki erkeklerin genel tavrının benzer olduğunu gördüm. Sırtlara vuruluyor, çizmeler yere vuruluyor, paltolar, erkeklerin kendilerini çok neşeli hissettikleri zamanlarda çıkardıkları sesler eşliğinde fırlatılıyordu.

"Bu da nesi?" diye sordum etrafıma şaşkın gözlerle bakarak. Joseph Wemyss kalabalığın tam ortasında duruyordu. Burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı olmuştu ve herkes onu tebrik ederek sırtına vuruyordu. "Ne oldu?"

Jamie öyle içten gülümsedi ki, yüzündeki donuk vahşiliğin içinde dişleri ışıl ışıl parladı. Elime buruşuk bir kâğıt parçası tutuşturdu. Üzerinde hâlâ kırmızı mühür parçaları vardı.

Mürekkebi ıslanıp akmıştı ama önemli sözcükleri yakalayabildim. General Waddell'ın bu teşebbüsünü duyan Düzenleyiciler sağduyulu davranmanın en akıllıca şey olduğuna karar vermişler. Dağılmışlar. Başkan Tryon'ın bu emrine göre milis beklemeye alınacaktı.

"Ah, bu harika!" dedim. Kollarımı Jamie'ye dolayıp kara ve soğuğa aldırış etmeden öptüm.

Birliğin ilerlemeye ara vermesi haberiyle heyecana boğulan herkes kötü havaya rağmen kutlama yaptı. Milis kovvetlere katılmak zorunda olmamasının verdiği coşkuyla Brownlar da kutlamaya bütün kalpleriyle katılmış, Thomasina Brown'un ev yapımı birasından üç büyük fıçıyla ve altı galon sert elma şarabı getirmişlerdi.

Akşam yemeği bittiğinde, kollarımda Beardsley'in bebeğiyle bankın bir köşesine oturdum. Yorgunluktan tükenmiştim ve dik durmamın tek nedeni, yayılacak kadar çok yerin olmamasıydı. Hava dumanla ve sohbetle adeta parıldıyordu. Yemeğin yanında sert elma şarabından içmiştim ve şimdi hem

yüzler hem de sesler dalgalanıyor gibiydi. Bu durum pek nahoş olmasa da beni biraz telaşlandırmıştı.

Alicia Brown benimle konuşabilmek için başka bir fırsat yakalayamamıştı ve ben de aynı şekilde annesiyle ya da teyzesiyle konuşamamıştım. Kız Hiram'ın kümesinin yanına oturmuştu ve yemekten kalan mısır ekmeği kırıntılarıyla keçiyi besliyordu. Yüzünde iç karartıcı bir sefaletin çizgileri vardı.

Roger, yoğun istek üzerine yumuşak bir sesle Fransızca şarkılar söylüyordu. Önümden genç bir kadın yüzü geçti. Kaşlarını merakla kaldırmıştı. Söylediği şey uğultunun içinde kayboldu, sonra bebeği benden almak için nazikçe yaklaştı.

Elbette. Adı Jemima'ydı. Bebeği emzirmeyi teklif eden genç anne. Ona oturduğum yerde yer vermek için ayağa kalktım, o da bebeği hemen göğsüne dayadı.

Ocağın çıkıntısına yaslandım, mırıldanarak bebeğin kafasını tutup memesine yaklaştıran kadını izledim. Hem şefkatli, hem de iş bilir bir hali vardı; iyi bir birleşimdi bu. Kendi bebeği -adı Christopher'dı- huzurlu bir şekilde büyükannesinin kollarında horlarken, yaşlı kadın piposunu yakmak için ocağa doğru eğildi.

Jemima'ya baktığımda tuhaf bir *deja vu* hissine kapıldım. Kaçıp giden görüntüyü yakalamak için gözlerimi kırptım ve yorucu bir yakınlık, sıcaklık ve huzur hissini yakalamayı başardım. Bir anlığına bunun bir bebeği emzirme hissi olduğunu düşündüm ama sonra hissettiğimin annelik hissi olmadığını fark ettim… sanki ben o bebektim. Böylesi sıcak bir vücuda, kaygısızca ve tıka basa mutlak sevginin kesin inancıyla dolu bir şekilde sarıldığımı hatırlıyordum.

Gözlerimi kapayıp ocağın çıkıntısına daha sıkı sarıldım. Odanın etrafımda yavaş ve miskin bir şekilde döndüğünü hissediyordum.

"Beauchamp," diye mırıldandım, "sen bayağı sarhoşsun."

Öyle bile olsa, bir tek ben değildim. Evlerine dönmenin an meselesi olduğunu öğrenerek rahatlayan milis kuvvetleri, Brownsville'de içilebilecek her şeyi içmişlerdi ve geri kalanı için de coşkuyla çalışıyorlardı. Kutlama artık sona eriyor, insanlar yalpalayarak ambarlardaki ve barakalardaki soğuk yataklarına gidiyor, diğerleri ise minnettar bir şekilde ateşin yanında battaniyelere sarınıyorlardı.

Gözlerimi açtığımda, Jamie'nin başını geriye atıp ağzını babun gibi açarak

esnediğini gördüm. Gözlerini kırpıştırıp ayağa kalktı, içkinin ve yemeğin verdiği sersemliği üzerinden atmak için silkindi, sonra ocağa doğru bakıp beni gördü. Başı dönmese de en az benim kadar yorgundu. Ama halinden oldukça memnun görünüyordu. Gerinip iyice rahatladı.

“Ben atlara bakacağım,” dedi, sesi grip olduğu ve çok konuştuğu için kısılmıştı. “Ay ışığında yürümek harika olmaz mı Sassenach?”

Kar durmuştu ve ay, gökyüzünde kaybolan bir bulutun bıraktığı sisin içinde parlıyordu. Hava insanın ciğerini donduracak kadar soğuk ve temizdi. Hâlâ dinen fırtınanın hayaletini taşıyordu ve baş dönmeme çok iyi gelmişti.

Tertemiz karın üzerine ilk basan olmak bana çocuksu bir mutluluk verirdi. Kar yığınının üstüne çıkıp titizlikle çizmemin izlerini bıraktıktan sonra geri çekilip hayranlıkla bu manzarayı izledim. İzlerin çizgileri çok düzgün değildi ama neyse ki kimse benim ayıklığımı test edecek değildi.

“Alfabeyi sondan başa doğru sayabilir misin?” diye sordum Jamie’ye. Jamie’nin ayakları benimkilerle beraber titriyordu.

“Sayarım sanki,” diye cevapladı. “Hangisini ama? İngilizce mi, Yunanca mı yoksa Galce mi?”

“Fark etmez.” Kolunu sıkı sıkı tuttum. “Eğer üçünü de hatırlıyorsan, benden daha iyi bir durumdasın demektir.”

Hafifçe güldü, sonra öksürdü.

“Sen sarhoş olmazsın Sassenach. Üç bardak elma şarabıyla olmazsın.”

“O halde yorgunluktandır,” dedim sersem sersem. “Kafam sanki balon gibi alçalıp yükseliyormuş gibi hissediyorum. Ne kadar içtiğimi nereden biliyorsun ki? Sen her şeyin farkında mısın?”

Yine gülüp elimi ellerinin arasına alıp koluna koydu.

“Seni izlemeyi seviyorum Sassenach. Özellikle de kalabalıkta. Güldüğün zaman dişlerin muhteşem parlıyor.”

“İltifat ediyorsun,” dedim, iltifat edilmiş gibi hissetmesem de. Banyo yapıp giysilerimi değiştirmek şöyle dursun, kaç gündür yüzümü bile yıkayamadığım için dişlerim güzel görünebilecek tek yerimdi. Yine de dikkat etmiş olması garip bir biçimde içimi ısıtmıştı.

“Yarın sabah hava açık olacak,” dedi sisli aya bakarak. “Halkayı görüyor musun?”

Görmemek imkânsızdı; kocaman bir ışık çemberi ayın etrafını çevrelemiş, gökyüzünün doğusunu kaplamıştı. Solgun yıldızlar sisin içinden seçiliyordu; bir saat içinde gökyüzü parlak ve açık olacaktı.

“Evet. Yarın eve dönebiliriz o halde, değil mi?”

“Evet. Yollar çamurlu olacak. Havanın döndüğünü hissedebilirsin; şu an oldukça soğuk ama güneş tam olarak parlamaya başladığında karlar eriyecek.”

Belki eriyecekti ama şu an oldukça soğuktu. Atların derme çatma sığınakları daha çok dal ve baldıran otuyla güçlendirilmişti. Yerden yükselen, kalın bir kar kütlesiyle kaplı küçük bir tepeciği andırıyordu. Bazı noktalar ağızlarından buhar kümeleri çıkan atların nefesleriyle ısınıp erimişti. Her şey sakindi ve derin bir uykuya dalmıştı.

“Eğer Morton içerideyse, rahat edecektir,” dedim gözlemlerime dayanarak.

“Ben öyle düşünmüyorum. Weymss milisin görevinin askıya alındığı haberiyle geldiğinde Morton’u da haberdar etsin diye Fergus’ı yolladım.”

“Evet ama ben Isaiah Morton’un yerinde olsaydım, göz gözü görmeyecek kadar çok kar yağdığı bir gecede eve gitmek için yollara dökülmezdim,” dedim şüpheyle.

“Eğer Brownsville’deki bütün Brownlar ellerinde silahlarla peşinde olsaydı gayet de yollara dökülürdün,” dedi. Yürümeyi bırakıp sesini biraz yükseltti, “Isaiah!” diye bağırdı çatallaşmış bir sesle.

Ahırdan ses gelmedi. Jamie kolumu yeniden tuttu ve eve doğru döndük. Artık kar bakir değildi. Milisler yataklarına döndüğü için üzeri çamurlu ayak izleriyle dolmuştu. Roger artık şarkı söylemiyordu belki ama evin içinden hâlâ sesler geliyordu; herkes yatağına çekilmeye hazır değildi.

Duman altı ve gürültülü eve hemen dönmek istemediğimiz için karla kaplı ormanın sessizliğinin ve birbirimize yakın olmanın tadını çıkararak hiç konuşmadan evin ve ambarın etrafında yürüdük. Geri döndüğümüzde evin arkasındaki sundurmanın kapısının aralık olduğunu, rüzgâr estikçe çarptığını fark edip Jamie’ye gösterdim.

Jamie başını içeri soktuğunda her şeyin yerli yerinde olduğunu fark etti. Ama birden kapıyı kapatmak yerine geri çıktı, kolumu tutup beni içeri çekti.

“Eve girmeden önce sana sormak istediğim bir soru var Sassenach,” dedi. Ay ışığı içeri girsin diye kapıyı açık bıraktı. Loş ışık, asılı duran jambonların, koca fıçıların ve çuvalların üzerine vurdu.

İçerisi soğuktu ama rüzgârdan kurtulduğum için daha sıcakmış gibi hissederek pelerinimin şapkasını geriye attım.

“Nedir?” dedim merakla. Temiz hava zihnimi açmıştı ve o anda yattığım anda ölü gibi uyuyacağımı bilmeme rağmen, işlerimi halletmiş olmanın verdiği gururla kendimi oldukça zinde hissetmiştim. Bütün günüm ve gecem korkunç geçmişti ama artık bitmişti, özgürdük.

“Onu istiyor musun Sassenach?” diye sordu usulca. Yüzü solgundu ve nefesinin pusuyla bulanmıştı.

“Kimi?” diye sordum şaşkın gözlerle. Alaycı bir şekilde homurdandı.

“Bebeği. Başka kimi olacak?”

Başka kim olacaktı gerçekten.

“Yani bende kalmasını isteyip istemediğimi mi soruyorsun?” diye sordum dikkatlice. “Onu evlat edinip edinmeyeceğimi mi yani?” Bu soruyu bilinçli bir şekilde sormamıştım ama demek ki bilinçaltımın derinliklerinde varmış ki sorusu beni hiç şaşırtmadı ve konu açılınca da her şey ortaya dökülüverdi.

Göğüslerim sabahtan beri çok hassaslardı. Şişkin ve tıkanmışlar gibi hissediyorum. Birden küçük kızın meme bekleyen ağzı aklıma geldi. Bebeği kendim besleyemezdim ama Brianna ya da Marsali yapabilirdi. Ya da inek ve keçi sütüyle idare edecekti.

Bilinçsizce aniden göğsümü avuçladım ve nazikçe masaj yaptım. Sonra durdum ama Jamie yaptığımı çoktan görmüştü; yaklaşıp kolunu belime sardı. Başımı göğsüne dayadığımda av gömleğinin soğukluğunu yanağımda hissettim.

“Sen onu istiyor musun?” diye sordum. Cevabından umutlu muydum, yoksa korkuyor muydum emin değildim. Cevap kısa bir omuz silkme oldu.

“Burası büyük bir ev Sassenach,” dedi. “Oldukça büyük.”

“Hmm,” dedim. Çok açık bir cevap değildi ve ne kadar gelişigüzel söylenmiş olursa olsun, bunun bağlılık anlamına geldiğini biliyordum. Fergus, Jamie’nin Paris’te bir geneleve birkaç dakika uğramasıyla girmişti hayatına. Eğer bu bebeği aldıysa ona kızı gibi davranacaktı. Sevecek miydi? Sevgiyi kimse garanti edemez. Ne o… ne ben.

Sesimdeki şüpheci tavrı fark etmişti.

“Seni bebekle atın üzerinde gördüm Sassenach. Zaten sen hep şefkatlisindir ama seni pelerininin altındaki bebekle gördüğümde, Faith’e hamileyken nasıl

göründüğünü hatırladım.”

Nefesimi tuttum. Onun ilk kızımızdan bu denli sıradan bir şeymiş gibi bahsettiğini duymak şaşırtıcıydı. Onun hakkında çok az konuşurduk; ölümünün üzerinden o kadar uzun süre geçti ki sanki gerçek değilmiş gibi geliyordu. Onu kaybetmenin acısı ikimizi de çok derinden yaralamıştı.

Ama Faith’in kendisi gayet gerçekti.

Ne zaman bir bebeğe dokunsam, sanki yanımda beliriyordu. Bu bebek, bu isimsiz öksüz, öyle küçük ve öyle kırılgandı ki. Adeta saydam olan teninde damarlarının maviliği görünüyordu. Evet, Faith’in anıları oldukça güçlüydü. Yine de o benim bebeğim değildi. Ama olabilirdi; Jamie öyle söylüyordu.

Acaba o bize bir hediye miydi? Ya da en azından bir sorumluluk muydu?

“Sence onu almalı mıyız?” diye sordum temkinli bir şekilde. “Yani… eğer onu almazsak ne olur?”

Jamie hafifçe homurdandı, kolunu çekip evin duvarına yaslandı. Burnunu silip başını çatlak kirişlerden gelen boğuk seslere doğru çevirdi.

“Ona iyi bakılır Sassenach. Mirasçı olma yolunda.”

İşin bu kısmı aklıma hiç gelmemişti.

“Emin misin?” dedim şüpheci bir şekilde. “Yani, Beardsleyler’in ikisi de gitti ama o meşru olursa- ”

Lafımı keserek başını iki yana salladı.

“Hayır, bebek meşru.”

“Ama olamaz. Şu ana kadar sen ve ben dışında kimsenin ondan haberi yok. Ama babası- ”

“Babası kanuna göre Aaron Beardsley’di,” dedi. “İngiliz yasalarına göre evlilikten doğan bir çocuk babanın meşru çocuğu ve mirasçısıdır. Annesinin kocasını aldattığı bilinse de bu durumu değiştirmez. Oradaki kadın Beardsley’in evlendiğini söylemedi mi?”

Jamie’nin İngiliz yasalarının bu hükmü hakkında oldukça kesin bilgileri olduğunu fark ettim. Tanrı’ya şükür, ağzımı açmadan önce tam olarak neden kesin bilgileri olduğunu da fark ettim.

William. İngiltere’deki oğlu. İngiltere’de herkesin -Lord John Grey haricinde- bildiği kadarıyla dokuzuncu Ellesmere Kontu’ydu. Babası sekizinci kont olsun ya da olmasın, Jamie’nin söylediğine göre, William yasal

olarak dokuzuncu kontmuş. Kanun denen şey gerçekten çok boktan bir kavramdı.

“Anladım,” dedim yavaşça. “O halde bu küçük isimsiz bebek, babasının Beardsley olduğu çok sonradan keşfedilse bile, Beardsley’in tüm mirasını alabilir. Bu… oldukça rahatlatıcı.”

Gözlerimin içine baktı, sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Evet,” dedi sakince. “Rahatlatıcı.” Sesinde acı bir eda vardı ama öksürüp boğazını temizleyince kaybolup gitti.

“Yani gördüğün gibi,” diye devam etti, “ihmal edilme tehlikesi yok. Öksüz mahkemesi Beardsley’in malını, keçilerini ve diğer her şeyi bebeği koruyan kimse, onun yararına kullanılmak üzere ona verecek.”

“Koruyan değil, koruyanlar,” dedim, birden karısının bebeğin iyi bakılacağını söylediğinde Richard Brown’ın kardeşiyle bakışmasını hatırlayarak. Ucu uyuşan burnumu ovuşturdum.

“Yani Brownlar onu isteyerek alacaklar.”

“Ah, evet,” dedi. “Beardsley’i tanıyorlardı, bebeğin ne kadar değerli olduğunu bilirler. Bebeği onlardan uzaklaştırmak hassas bir konu ama eğer onu istiyorsan, alacaksın. Sana söz veriyorum.”

Tüm bu konuşma bende çok garip bir his uyandırdı. Sanki görünmez bir el tarafından uçurum kenarına doğru itiliyormuşum gibi bir telaşa kapıldım. O uçurum tehlikeli bir falez mi yoksa manzaraya bakmak için sağlam bir nokta mıydı, bekleyip görecektim.

Bebeğin kafasını, kâğıt kadar ince kulaklarını düşündüm. Yumuşak ve pembe kıvrımları uhrevi bir maviye dönüyordu.

Düşüncelerimi toparlayabilmek için kendime biraz süre tanıyıp, “Onu Brownlar’dan almak hassas bir konu diyerek ne demek istedin? Onun üzerinde hak iddia edemezler. Edebilirler mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Ama hiçbiri babasını vurmadı.”

“Ne? Ah.” Bu gözden kaçırdığım bir noktaydı; Jamie’nin çiftliğe ve mallara el koyup, sonra da öksüz bebeği evlat edinmek için Beardsley’i öldürmekle suçlanma ihtimali. Yutkundum, boğazımda safra tadı vardı.

“Ama Aaron Beardsley’in nasıl öldüğünü bizim dışımızda kimse bilmiyor,”

dedim. Jamie onlara tüccarın felç geçirip öldüğünü söylemişti.

“Biz ve Bayan Beardsley,” dedi, sesinde hafif bir alay vardı. “Ya geri dönüp beni kocasını öldürmekle suçlarsa? İnkâr etmesi zor olur. Üstelik bebeği de aldım.”

Böyle bir şeyi neden yapsın diye sormamak için kendimi zor tuttum; şu ana kadar yapmış olduklarına bakarsak, Fanny Beardsley’in her şeyi yapabileceğine hiç şüphe yoktu.

“Geri dönmeyecek,” dedim. Şüphelerim ne olursa olsun, en azından bu konuda gerçeği söylüyordum. Fanny Beardsley nereye -ya da neden- gitmiş olursa olsun, sonsuza dek dönmeyeceğinden emindim.

“Dönse bile,” diye devam ettim, boş bir ormanda uçuşan kar taneleri ve sönmüş ateşin yanında yatan örtünmüş bebek görüntüsünü bir kenara ittim, “ben oradaydım. Neler olduğunu söyleyebilirim.”

“Eğer izin verirlerse,” dedi Jamie, “ki etmezler. Sen evli bir kadınsın Sassenach; benim karım olmasaydın bile mahkemede tanıklık edemezdin.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Yaban hayatın içinde yaşadığımız için o çağın acımasız yasal haksızlıklarıyla pek nadir karşılaşıyordum ama bazılarının yine de farkındaydım. Haklıydı. Aslında evli bir kadın olarak hiçbir yasal hakkım yoktu. Fanny Beardsley’in ise, artık dul olduğu için haklarının olması adeta hayatın cilvesiydi. Eğer isterse mahkemede tanıklık edebilirdi.

“Lanet olsun!” dedim dolu dolu. Jamie sakince gülüp öksürdü.

Homurdandığımda ağzımdan beyaz buharlar çıktı. O anda ejderha olmayı çok isterdim; Fanny Beardsley başta olmak üzere bir sürü insanın üzerine alev ve kükürt püskürtmek muhteşem olurdu. Bunun yerine iç çekmekle yetindim. Zararsız beyaz nefesim sundurmanın loşluğu içinde kaybolup gitti.

“ ‘Hassas’ diyerek ne kastettiğini anladım,” dedim.

“Evet… ama imkansız değil.” Kocaman, buz kesmiş eliyle yanağıma dokundu, yüzümü kendisine doğru çevirdi. Gözleri gözlerimi aradı. Karanlık ve kararlıydılar.

“Claire, eğer bebeği istiyorsan, onu alacağım ve ne olursa olsun, baş edeceğim.”

Eğer onu istiyorsam. Göğsümde uyuyan bebeğin yumuşak ağırlığını hissedebiliyordum. Yıllar içinde anneliğin sarhoşluğunu unutmuştum;

heyecan, yorgunluk, telaş ve keyif duygularını bir kenara itmiştim. Ama Germain, Jemmy ve Joan sayesinde bu hisler hâlâ canlıydı.

“Son bir soru,” dedim. Elini tutup aşağı indirdim, parmaklarını parmaklarımın arasına aldım. “Bebeğin babası beyaz değildi. Bu ne anlama geliyor olabilir?”

1960’lı yılların Boston’unda bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama burası çok farklı bir yerdi. Buradaki bazı topluluklar benim geldiğim çağdaki insanlardan çok daha katı ve çok daha az bilgililerken, bazı topluluklar ise tuhaf bir şekilde çok daha hoşgörülüydüler.

Jamie gözlerini dikkatle, tuzlanmış domuzların durduğu bir varile dikmiş, parmaklarını sessiz bir ahenkle vuruyordu.

“Bence her şey yoluna girecek,” dedi sonunda. “Köle olması mümkün değil. Babasının köle olduğu kanıtlansa bile -ki buna dair en ufak bir kanıt bile yok- bir çocuk annesinin zümresine dahil olur. Özgür bir kadından doğan bir bebek özgürdür; köle bir anneden bebek ise köle. O korkunç kadın kim olursa olsun, köle olmadığı kesindi.”

“En azından isim olarak değil,” dedim, kapının önündeki işaretleri düşünerek. Sınıra çok yakın olduğumuz için melez çok çocuk vardı. Cherokee kabilesinden kadın almak buranın sakinlerine göre hiç de olmadık bir durum değildi. Taşrada siyah-beyaz çiftlerden doğan bebeklere çok nadir rastlanırdı ama kıyı şeritlerinde bu durum oldukça sık yaşanırdı. Birçoğu da köleydi.

Elimi yanağımdaki soğuk elinin üzerine koydum. “Neden bunu istiyorsun?”

“Ah. Ben düşündüm de…” Elini indirip uzaklara baktı. “Toplantı’dan eve döndüğümüzde söylediklerini hatırladım. Güvenli bir kısırlığı seçeceğini ama benim hatırıma seçmediğini söylemiştin. Ben düşündüm ki…” Yine durup boştaki elini sert bir şekilde burnuna sürttü. Derin bir nefes alıp sözlerine devam etti.

“Benim hatırıma,” dedi, önündeki boşluğa sanki mahkemeymiş gibi hitap ediyordu, “bir çocuk daha taşımanı istemem. Seni kaybetmeyi göze alamam Sassenach,” dedi, sesi birden kısılmıştı. “Bir düzine çocuk için bile bunu yapamam. Kızlarım, oğullarım, yeğenlerim, torunlarım… etrafımda yeterince çocuk var.”

Bana bakıp daha yumuşak konuşarak devam etti.

“Benim hayatım sensin Claire.”

Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan yutkunup kaldığı yerden devam etti.

“Ben düşündüm de… eğer bir çocuk daha istiyorsan… sana bir tane verebilirim.”

Gözlerim yaşarmıştı. Sundurmanın içi soğuktu ve parmaklarımız donmuştu. Elini avuçlarımın arasına alıp sıktım.

Konuşmuş bile olsak aklım hep olasılıkları, zorlukları düşünmekle meşguldü. Kararın zaten kendi kendine verildiğini bildiğim için daha fazla düşünmeme gerek yoktu. Bir bebek vücudu olduğu kadar, ruhu da baştan çıkartıyordu; anne ve bebeğin tek vücut oluşunun verdiği mutluluğu bildiğim kadar, çocuk kendinin farkına varıp bağımsız olduğunda kaybolmasının hem acı hem tatlı sevincini de biliyordum.

Ama akıllıca bir çizgi çizmiştim. Ya vücudumda gizli bir sınırla doğmuştum ya da artık ruhumun sadakatini başka bir yere adamalıydım… biliyordum. Bir anne olarak emek vermiş olmamın verdiği hafifliği hissediyordum. Görev tamamlanmıştı.

Alnımı kalbinin üzerine dayayıp konuştum.

“Hayır,” dedim yumuşak bir şekilde. “Ama Jamie… seni çok seviyorum.”

Bir süre sarmaş dolaş kalıp durduk. Evi sundurmadan ayıran duvarın diğer yanından gelen boğuk sesleri duyuyorduk. Sesimizi hiç çıkarmadan o huzurlu anın tadına vardık. İçeri girmek için fazla yorgun ve bu ilkel sığınağımızdaki sakinliği terk etmeye gönülsüzdük.

“Birazdan içeri girmemiz gerekecek,” diye fısıldadım en sonunda. “Eğer girmezsek burada düşüp kalacağız ve bizi sabahleyin jambonlarla birlikte bulacaklar.”

Göğsünden hırıltılı bir kahkaha yükseldi ama konuşmasına fırsat kalmadan üzerimize bir gölge çöktü. Açık kapıda duran biri ay ışığının içeri girmesini engelliyordu.

Jamie keskin bir hareketle başını kaldırdı, ellerini sıkıca omuzlarıma sardı. Sonra rahatlayarak nefes verip ellerini gevşetti. Arkama doğru bir adım atıp döndüm.

“Morton,” dedi Jamie çilekeş bir ses tonuyla. “Tanrı aşkına, burada ne işin var?”

Isaiah Morton çapkın bir adama hiç benzemiyordu. Gerçekten de herkesin zevki farklıydı. Benden birazcık daha kısaydı ama omuzları genişti. Fıçı gibi bir gövdesi vardı ve bacakları hafif çarpıktı. Gözleri güzel bakıyordu ve dalgalı saçlarının rengini sundurmanın loş ışığında tam olarak çözemedim.

Yaşlarının yirmilerin başında olduğunu tahmin ediyordum.

“Albayım,” dedi fısıltı halinde. “Hanımefendi.” Hızla eğilip selam verdi. “Sizi korkutmak istemedim hanımefendi. Ama Albay’ın sesini duydum ve fırsatı değerlendireyim dedim.”

Jamie, Morton’a baktı.

“Ally’yle nasıl konuşacağımı bilemedim. Evin etrafında dönüp duruyordum ki sizi ve eşinizi konuşurken gördüm.”

Yeniden selam verdi.

“Morton,” dedi Jamie. Konuşması yumuşak da olsa, sesinde bir parça sertlik vardı, “neden gitmedin? Fergus milisin ilerlemesinin durdurulduğunu söylemedi mi?”

“Ah, evet efendim, söyledi efendim.” Telaşlı bir şekilde bu kez Jamie’ye selam verdi. “Ama gidemedim efendim, Ally’yi görmeden gidemezdim.”

Boğazımı temizleyip, iç çekip başını sallayan Jamie’ye baktım.

“Eee… korkarım ki Bayan Brown gönül işlerinizi duymuş,” dedim nazikçe.

“Öyle mi?” Isaiah boş gözlerle bakıyordu. Jamie hırçın bir ses çıkardı.

“Yani kız senin zaten bir karın olduğunu biliyor,” dedi kaba bir şekilde, “ve eğer babası seni vurmazsa, kız seni kalbinden bıçaklayabilir. Eğer ikisi de seni öldürmeyi başaramazsa,” dedi, iyice dikilip en tehditkâr duruşunu alarak, “bu işi kendi ellerimle ben yaparım. Ne tür bir adam bir kızın etrafında dolanıp onu hamile bırakır? Üstelik ona soyadını vermeye hakkı yokken?”

Isaiah Morton’un betinin benzinin attığı loş ışıkta bile belli oluyordu.

“Hamile mi?”

“Evet, hamile,” dedim soğuk bir sesle.

“Evet,” diye tekrarladı Jamie, “ve şimdi, seni çok eşli herif, buradan çekip gitsen senin için daha iyi olur, yoksa- ”

Isaiah tüfeğini pelerininin altından çıkardığında Jamie aniden sustu. Çok yakınımızda durduğu için tüfeğin dolu ve horozunun da çekili olduğunu görebiliyordum.

“Çok üzgünüm efendim,” dedi affedilmeyi bekleyen bir ses tonuyla. Dudaklarını yaladı, bir bana, bir Jamie’ye baktı. “Ne size, ne de hanımefendiye zarar vermek isterim. Ama görüyorsunuz ya, benim Ally’yi

görmem gerek.” Tombul yüzü hareketsiz olsa da dudakları titriyordu. Buna rağmen tüfeğini kararlı bir şekilde Jamie’ye doğrultmuştu.

“Hanımefendi,” dedi bana, “rica etsem, eve gidip Ally’yi buraya getirir misiniz? Biz… burada bekleyeceğiz. Albay ve ben.”

Korkmaya zamanım olmamıştı. Şaşkınlıktan sesim soluğum çıkmasa da korkum yatışmıştı.

Jamie bir an sanki güçlenmek için dua edercesine gözlerini kapadı. Sonra açıp iç çekti. Nefesi soğuk havada beyaz bir bulut oluşturdu.

“Onu aşağı indir, geri zekâlı,” dedi kibar sayılabilecek bir ses tonuyla. “Beni vurmayacağını gayet iyi biliyorsun. Ben de seni vurmayacağım.”

Isaiah dudaklarını ve tetikteki parmağını sıktı. Nefesimi tuttum. Jamie gözlerini Isaiah’tan ayırmadı. Bakışlarında hem kınar, hem de acır gibi bir eda vardı.

“Albay, Ally’yi görmem lazım,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, yere bakarak.

Derin bir nefes alıp Jamie’ye baktım. Jamie önde tereddüt etti, sonra olumlu bir anlamda başını salladı.

“Pekâlâ Sassenach. Kızı getir, tamam mı?”

Başımı sallayıp içeri girmek için arkamı döndüğümde Jamie’nin Galce bir şeyler fısıldadığını duydum. Muhtemelen Isaiah’nın aklını kaçırdığını falan söylüyordu.

Morton’un sesindeki ısrarını ben de hissetmiştim ve ben de aklının yerinde olduğundan pek emin değildim. Brownlar’dan biri bu buluşmayı fark ederse, bedeli ağır ödenirdi ve bunu ödeyen tek kişi Morton olmazdı.

Evin yerleri battaniyelere sarınıp uyuyan insanlarla doluydu. Birkaç tanesi ise ocağın etrafında toplanmış dedikodu yapıyor, aralarında içinde içki olan bir çömlek döndürüyorlardı. Dikkatlice baktım ama neyse ki Richard Brown aralarında değildi.

Yerde yatan vücutların arasından geçip odanın içine doğru ilerledim. Geçerken duvarın dibinde duran yatağa baktım. Richard Brown ve karısı kıvrılıp uyumuşlardı. Bütün vücutların sıcaklığıyla evin yeterince ısınmış olmasına rağmen başlıklarını kulaklarının altına kadar çekmişlerdi.

Alicia Brown’un olabileceği tek bir yer vardı. Çatıya çıkan merdivenlerin başındaki kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde ittim. Gerçi önemi yoktu;

ateşin başındakilerin hiçbir şey fark edecek halleri yoktu. Adamlardan biri Hiram'a çömleğin içindekini içirmeye çalışıyordu.

Aşağıdaki odanın aksine, çatı oldukça soğuktu. Bunun nedeni ise küçük pencerenin örtülü olmamasıydı. Bir yığın kar, beraberinde dondurucu bir rüzgârla içeri girmişti. Alicia Brown pencerenin altındaki kar yığınının içinde çırılçıplak yatıyordu.

Kıza doğru yürüyüp bir süre bakakaldım. Sırt üstü yatmış, ellerini göğsünde birleştirmişti. Titriyordu ve gözlerini sıkı sıkıya kapamıştı. Belli ki aşağıdaki konuşmalar yüzünden ayak seslerimi duymamıştı.

"Sen ne yapıyorsun böyle?" diye sordum kibarca.

Gözlerini fal taşı gibi açıp çığlık attı. Sonra eliyle ağzını kapatıp bana bakarak yattığı yerden kalkıp oturdu.

"Düşük yapmanın bir sürü tuhaf yolunu duymuştum," dedim, karyoladan bir battaniye alıp omuzlarının üzerine koydum, "ama donarak ölmek bunların arasında yok."

"Eğer ö-ölürsem, dü-düşük yapmama gerek kalmaz," dedi mantıklı bir şekilde. Buna rağmen battaniyeye sarındı. Dişleri birbirine vuruyordu.

"İntihar etmenin en iyi yolu da bu değil ama," dedim. "Gerçi seni eleştiriyor gibi olmak istemem. İstersen şimdi intihar edebilirsin; Bay Morton sundurmada ve seninle konuşmadan hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyor. O yüzden kalkıp üstüne bir şeyler giysen iyi edersin."

Gözlerini kocaman açıp derhal ayağa kalktı. Kasları soğuktan öyle kaskatı kesilmişti ki eğer kolundan tutmasaydım yere düşecekti. Hiçbir şey söylemeden buz kesmiş parmaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde giyindi, kalın pelerinine sarındı.

Merdivenlerden inen Alicia'nın peşinden gitmedim. Yalnız olursa herkes tuvalete gideceğini düşünürdü -tabi eğer biri evden çıktığını görürse. İkimiz birlikte gitsek insanlar bunu yadırgayabilirdi.

Karanlık çatıda tek başıma kalınca pelerinime sıkıca sarılıp dar pencerenin yanına gittim. Aşağı inmeden önce birkaç dakika beklemem gerekiyordu. Aşağıdaki kapının yumuşak bir şekilde kapandığını duydum ama bu yüksek açıdan Alicia'yı göremedim. Davetime verdiği cevaba bakacak olursam, Isaiah'yı kalbinden bıçaklamak gibi bir niyeti yoktu. Ama ikisinin de bunu isteyip istemediğini ancak Tanrı bilirdi.

Bulutlar dağılmıştı ve donmuş manzara önümde uzanıyordu. Batan güneşin

altında parlaktı ve hayalet gibiydi. Atların yolun karşısındaki çalı çırpıdan sığınakları karanlık ve karla kaplıydı. Jamie'nin söylediği gibi hava dönmüştü ve atların nefesiyle eriyen karlar çatıdan akıp yere damlıyordu.

Genç âşıklar yüzünden gergin olmama ve bu olayın saçmalığına rağmen onlara karşı bir sempati beslemekten kendimi alamıyordum. Birbirleri haricinde hiçbir şey umurlarında değildi.

Peki ya Isaiah'nın meçhul karısı ne olacaktı?

Omuzlarımı kamburlaştırıp pelerinimin içinde hafifçe titredim. Evliliğin gerçek doğasını evlenmeyenler dışında kimse bilemezdi. Aynı durumda olduğum için bu olayı eleştirmeye hakkım yoktu. Altın alyansımın düz metal halkasını okşadım.

Aldatma. Zina. İhanet. Alçaklık. Sözcükler, ay ışığında gölgeler ve küçük karanlık çukurlar bırakarak düşen kar taneleri gibi hızla aklıma geliyordu.

Elbette özürler dilenebilirdi. Bana olanları hatırlamaya çalışmıyordum. Başıma gelenlerle savaşmıştım ve seçeneğim yoktu. Bunun dışında eninde sonunda insan bir seçim yapar. Ben kendi seçimimi yapmıştım ve gerisi gelmişti.

Bree, Roger, Jemmy. Onların gelecekte doğuracakları çocuklar. Öyle ya da böyle, *Craigh na Dun*'daki o gün sonucunda yapmak zorunda kaldığım seçim nedeniyle hepsi buraydı.

Kendine gereğinden fazla vazife ediniyorsun. Frank bunu bana çok kereler, yapmamı istemediği şeyleri yaptığım zaman, kınayan bir ses tonuyla söylerdi. Ama ara sıra nazikçe, beni yükümden kurtarmak için söylediği de olurdu.

İçtenlikle söylenmiş oldukları için mi, yoksa yorgun hafızam beni sözcüklerin gücüyle rahatlatmaya çalıştığı için mi bilmiyorum ama Frank'in bu sözlerinin şu an aklıma gelmesi hoşuma gitmişti. Herkes seçimler yapar ve kimse o seçimlerin sonlarının ne olacağını bilemez. Eğer ben birçok seçimim için sorumlu tutulacaksam da bütün her şeyin sorumlusu sayılamazdım. Hepsinin sonu kötü bitmemişti.

Ölüm bizi ayırana dek. Bu yeminleri edip asla tutmayan birçok insan vardı. Şimdi ise ne ölümün, ne de bilinçli bir seçimin bazı bağları çözebildiğini düşünüyorum. İyi günde kötü günde, iki adamı sevmiştim ve onların bir parçaları her zaman benimle olacaktı.

Bana göre korkunç olan şey, yaptıklarım yüzünden derin bir pişmanlık hissetsem de asla suçluluk hissetmedim. Şimdi geride bıraktığım seçimde ise

belki suçluydum.

Frank’ten binlerce kez özür dilemiştim ve asla ondan beni bağışlamasını asla istememiştim. Buna rağmen, birden beni elinden geldiğince affettiğini düşündüm. Çatı, yere yansıyan birkaç belli belirsiz ışık huzmesi dışında karanlıktı. Ama artık boş görünmüyordu.

Birden kımıldayıp daldığım soyut dünyamdan aşağıdan gelen bir hareketlenmeyle uyandım. Uçan bir ren geyiği kadar sessiz iki karanlık beden el ele karların arasında belirdi. Pelerinleri bulutu andırıyordu. Atların sığınağının önünde bir an duraksadıktan sonra yeniden içeri girdiler.

Avuçlarımın içindeki kar kristallerine aldırmadan kapının eşiğine yaslandım. Atların seslerinin yükseldiğini duydum; kişneyip şaha kalkmaya başlamışlardı. Evin alt katından gelen sesler durulmuştu; Hiram atların huzursuzluğunu hissettiğinde melemeye başladı.

Aşağıdan yeniden duyulan kahkaha sesi geçici bir süreliğine yolun karşısından gelen sesleri bastırdı. Jamie neredeydi? Dışarı sarktım. Rüzgârdan pelerinimin şapkası dalgalanınca yanaklarıma kar taneleri döküldü.

Oradaydı. Karanlıkta karların içinden geçip sığınağa doğru yavaş yavaş yürüyordu. Kar kütlelerini tekmeledikçe beyaz bulutlar oluşuyordu. Sonra birden, evdekilerin görmemesi için âşıkların ayak izlerini gizlediğini fark ettim.

Derme çatma sığınağın dallardan yapılan duvarlarından bir parça kopunca ortaya bir delik çıktı. Buhar bulutları havaya karıştı. Sığınaktan çıkan bir at, üzerindeki iki kişiyle batıya doğru tırıs ile eşkin arasında bir hızla ilerlemeye başladı. Kar kalın değildi; yedi sekiz santimetreden fazla yoktu. Atın nallarının yerde bıraktığı koyu izler yola doğru çıkıyordu.

Sığınaktan kulakları tırmalayan bir kişneme duyuldu. Sonra bir başka at da ona katıldı. Evin aşağı katından battaniyelerinden yuvarlanıp çıkan ya da silahlarına davranan erkeklerin gürültüleri duyuldu. Jamie ortadan kaybolmuştu.

Atlar aniden düşen dalları ezerek sığınaktan çıktılar. Homurdanarak, kişneyerek ve çifte atarak uçuşan yeleler kaosu içerisinde yola fırladılar. Sonuncu at sığınaktan atladı, kıçına yapışan daldan kurtulmak için kuyruğunu sallayarak firara katıldı.

Jamie dalı yana doğru ittirip sığınağa baktı. Aşağıdaki kapı açıldığında altın sarısı bir ışık görüntüye girdi.

Fırsat bu fırsat kimse görmeden hızla merdivenlerden indim. Herkes dışarıdaydı; Bayan Brown bile kafasında gece bonesiyle dışarı fırlamıştı. Leş gibi bira kokan Hiram sarhoş bir şekilde meliyordu. Sarı gözleri keyiften nemlenmiş ve şişmişti.

Yol, bir oraya bir buraya koşuşturan, ellerini kollarını sallayan yarı çıplak adamlarla doluydu. Kalabalığın ortasında el kol hareketleri yapan Jamie'yi gördüm. Heyecan dolu soruların ve yorumların içinde kulağıma birkaç sözcük çalındı. 'Hayalet… Panter mi?… Kahretsin' benzeri sözcüklerdi bunlar.

Tutarsız konuşmaların sonunda atların kendi kendilerine geri döneceklerine karar verildi. Kar, dönen buz kütleleri halinde ağaçlardan düşüyordu.

"Böyle bir geceyi dışarıda mı geçireceksin?" diye sordu Roger oldukça mantıklı bir şekilde. Aklı başında olan hiçbir erkek bu soğukta dışarıda durmazdı -atlar çok aklı başında sayılmasalar da kesinlikle hassas hayvanlardı. Heyecanın ateşi sönmeye başladığında insanlar eve titreyerek ve söylenerek girmeye başladılar.

Son kafilenin içindeki Jamie eve doğru döndüğünde beni verandada beklerken gördü. Saçları dağınıktı ve açık kapıdan süzülen ışık onu tıpkı bir meşale gibi aydınlatıyordu. Gözlerime baktı, sonra bakışlarını gökyüzüne çevirip omuzlarını hafifçe silkti.

Soğuk parmaklarını dudaklarıma koyup buz gibi bir öpücük kondurdum.

4. BÖLÜM DAVULLARIN SESİ DIŞINDA HİÇBİR MÜZİĞİ DUYMUYORUM

33 NOEL’DE EVDE

“Ne yapardın?” diye sordu Brianna. Bay Wemyss’in yatağının yanından dikkatle geçip çenesini Roger’ın omzuna rahatça yerleştirdi.

“Neyi ne yapardım?” Haftalardır ilk kez ısınmış, Bayan Bug’ın yemekleriyle tıka basa doymuşlardı. Karısıyla bir saat olsun yalnız kalarak adeta Nirvana’ya ulaşan Roger uyuşuk ve miskindi.

“Isaiah Morton ve Alicia Morton konusunda.”

Roger çenesini çıtırdatarak esnedi ve üstünde yattıkları döşeği hışırdatarak gerindi. Bütün evin onları az önce duyduğunu düşünüyordu ve bu durum zerre umurunda değildi. Bree, Roger’ın eve dönüşünün şerefine saçlarını yıkamıştı; bukleleri Roger’ın çenesine yayılmıştı. İpeksi saçları ocağın loş ışığında parlıyordu. Saat henüz akşama geliyordu ama panjurlar kapalıydı ve sanki gizli bir mağaradaymış görüntüsü yaratıyordu.

“Bilmiyorum. Babanın yaptığını yapardım herhalde; başka ne olabilir ki? Saçların harika kokuyor.” Parıltısını hayranlıkla seyrederek bir bukleyi parmağına doladı.

“Teşekkürler. Annemin ceviz yağı ve kadife çiçeğiyle yaptığı bir karışım. Peki ya Isaiah’nın Granite Falls’taki zavallı karısı?”

“Ne olmuş ona? Jamie, Morton’u eve, karısının yanına dönmeye zorlayamadı -tabii karısının onu hâlâ istediğini varsayarsak,” diye ekledi mantıklı bir şekilde. “Kız da -yani Alicia da- zaten gayet gönüllüymüş; baban Morton’un onunla gitmesi konusunda pek yaygara koparamadı. Yoksa adam ölürdü. Brownlar Morton’u bulsalardı, onu derhal oracıkta öldürür, postunu da ambarlarının kapısına asarlardı.”

Brownsville’de kendine doğrultulan silahları hatırlayarak konuşuyordu. Bree’nin saçını kulağının arkasına attı, kafasını kaldırıp kaşlarının arasından öptü. Gür kaşlarının arasındaki bu yumuşak noktayı günlerdir hayal ediyordu. Tehlikeli yüzünün ortasında küçük bir vaha gibiydi; gözlerindeki ışık ve bıçak gibi sivri burnu oldukça çekiciydi. Hareketli alnı ve hem şekliyle hem de sözcüklerle aklından geçenleri söyleyen ağzı karşı konulmaz ama huzursuzdu. Son üç haftanın sonunda Roger’ın aradığı huzurdu.

Parmağını Bree’nin kızıl kaşında gezdirerek başını yastığına geri koydu.

“O durumda yapabileceği en iyi şey, genç âşıkların güven içinde kaçabilmelerini sağlamaktı,” dedi. “Ve kaçtılar da. Sabah olduğunda kar çoktan eriyip çamur haline dönmüştü. Jamie yerdeki izleri yok ettiği için

bırak ne tarafa gittiklerini, oradan yürüyenlerin insan mı ayı mı olduğu bile belli olmuyordu.”

Hava aniden ısınmıştı. Milis kuvvetleri boğazlarına kadar çamura batmış da olsalar, sağ salim evlerine dönmüşlerdi.

Brianna iç çekti. Nefesini hisseden Roger’ın göğsündeki tüyler diken diken oldu. Brianna kafasını hafifçe kaldırıp merakla baktı.

“Ne? Hâlâ üstümde kir mi var?” Yemek yeme ve bir an önce yatağa girme hevesiyle alelacele yıkanmıştı.

“Hayır. Tüylerinin diken diken olmasını seviyorum. Göğsündeki bütün kıllar ve göğüs uçların dikleşiyor.” Tırnak ucuyla göğsüne dokunduğunda, Roger’ın bütün tüyleri hızla dikildi. Sırtını hafifçe kamburlaştırıp bıraktı. Hayır, birazdan gece işlerini halletmek için merdivenlerden aşağıya inmesi gerekecekti; Jamie’nin çoktan dışarı çıktığını duymuştu.

Konuyu değiştirme zamanıydı. Derin bir nefes alıp kafasını yastıktan kaldırdı, aşağıdaki mutfaktan sızan zengin aromayı kokladı.

“Ne pişiyor?”

“Kaz. Kazlar, bir düzine kadar.” Bree’nin sesinde pişmanlık hissetti.

Bree’nin sırtının altın sarısı rengi ancak mum ışığında belli oluyordu. “Bu akşam kutlama mı var? Eve dönüşümüzün şerefine mi?”

Brianna kafasını göğsünden kaldırıp Roger’a imalı bir bakış fırlattı.

“Noel için,” dedi.

“Ne?” Roger boş gözlerle bakıp günleri sarmaya çalıştı. Son üç hafta olan bitenler hafızasındaki takvimi tamamen silmişti. “Ne zaman?”

“Yarın, salak,” dedi Brianna abartılı bir sabırla. Öne uzanıp Roger’ın göğüs ucuna anlatılamaz derecede erotik bir şey yaptı, sonra çarşaflara sarınıp kalktı. Kocasının üşüyüp üşümeyeceğini umursamadı.

“İçeri girdiğinde aşağı kattaki ağacı görmedin mi? Lizzie ile birlikte küçük Chisholm canavarlarını alıp ormana ağaç kesmeye gittik; üç gündür süslemelerle uğraşıyoruz.” Gömleğini giyerken sesi boğuk çıktı. Ama öfkeliden ziyade, kuşkulu gibi bir hali vardı. Roger öyle olmasını umdu.

Roger ayağa kalktı. Ayağı buz gibi yerle temas edince parmaklarını içe doğru kıvırdı. Kendi kulübesinde yatağın yanında örme bir halı vardı ama onun kulübesi şu anda ağzına kadar Chisholmler’le doluydu. Ya da o öyle

biliyordu. Eliyle saçlarını kaşıyıp ilham perisini aradı. Ve buldu da.

“Ben eve girdiğimde senin haricinde hiçbir şey görmedim.”

Bu tek gerçekti ve kesinlikle dürüstlük en güzel nezaketti. Brianna’nın başını gömleğinin yakasından geçirdi. Roger’ın yüzündeki içtenliği görünce yüzünde yavaşça bir gülümseme oluştu.

Brianna yatağa çıkıp kollarını Roger’a doladı, kafasını kadife çiçeği kokusuna, yumuşacık kumaşa ve… süte sarmaladı. Ah, evet. Bebeğin birazdan yeniden beslenmesi gerekecekti. Roger kollarını Bree’nin kalçalarına koyup başını bir süre göğüslerinin arasına soktu.

“Üzgünüm,” dedi. Sözcükler, Bree’nin sıcaklığında kaybolup gitmişti. “Tamamen unutmuşum. Sana ve Jem’e bir şeyler getirmeliydim.”

“Ne gibi? Isaiah Morton’un postundan bir parça falan mı?” Bree gülüp saçlarını düzeltmek için doğruldu. Bir önceki Noel arifesinde Roger’ın verdiği bilekliği takıyordu; kolunu kaldırdığında gümüş bileklik ışıl ışıl parladı.

“Evet, o postla kitap kaplayabilir ya da Jem’e çizme yapabilirdin.” Epey uzun bir yolculuk olmuştu. Erkekler ve atlar eve dönme hevesiyle güçlerini sonuna kadar zorlamışlardı. Kemiklerini hissetmiyordu ve onun için en güzel hediye, Brianna’yla birlikte yatakta sımsıkı sarılıp yatmak, simsiyah bir uykuya ve aşk dolu rüyalara dalmaktı. Ama görev çağırıyordu; esnedi, gözlerini kırpıştırdı ve ayağa kalktı.

“Kazlar akşam yemeğimiz için mi yani?” diye sordu, çamur içindeki giysi yığınını dürterek. Bir yerlerde temiz bir gömleği olmalıydı ama kulübesinde Chisholmler olduğu ve Bree ile Jem geçici olarak burada, Wemyssler’in odasında kaldığı için, kendi eşyalarının nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Gerçi ahıra gitmek ve atları beslemek için temiz bir şeyler giymek de anlamsızdı. Tıraş olup akşam yemeğinden önce üzerini değiştirecekti.

“A-ha. Bayan Bug dışarıda bir çukurun içinde yarınki Noel yemeği için yarım domuz pişiriyor. Ben kazları dün vurdum, Bayan Bug da taze taze pişirmek istedi. Sizin zamanında evde olmanızı umuyorduk.”

Roger, Bree’nin sesinde aynı vurguyu yakalayıp gözlerini ona doğru çevirdi.

“Kazlar umurunda değil mi?” diye sordu. Bree yüzünde tuhaf bir ifadeyle Roger’a baktı.

“Hiç kaz yemedim,” diye cevapladı Bree. “Roger?”

“Evet?”

“Merak ettim yalnızca. Bilip bilmediğini…”

“Neyi bilip bilmediğimi?”

Hâlâ yorgunluğun ve sevişmenin tatlı sisinin içinde duran Roger, yavaş yavaş hareket etti. Bree elbisesini giymiş, saçlarını taramış ve kalın bir örgü örmüştü. Tüm bu zaman zarfında Roger çoraplarını ve pantolonunu çıkarmıştı. Giysilerinden düşen çamur parçacıkları yerlere yayıldı.

“Yapma şunu! Senin sorunun ne?” Aniden öfkeden kıpkırmızı kesilen Bree, Roger’ın elindeki pantolonu aldı. Panjurları açıp dışarı sarktı, pantolonu kaba bir şekilde silkti. Sonra içeri sokup Roger’a doğru fırlattı.

“Hey. Asıl senin sorunun ne?”

“Sorun mu? Bütün yerlere kirini saçtın ve sorunun bende olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Özür dilerim. Ben öyle düşün- ”

Bree, boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Çok yüksek sesli değildi ama tehditkârdı. Bu derinden gelen erkeksi tepkiye boyun eğen Roger, bacağını pantolonuna geçirdi. O anda neler olursa olsun, bununla üstünde pantolon varken yüzleşmeyi tercih ederdi. Hızlı hızlı konuşarak pantolonunu giydi.

“Bak, Noel’i unuttuğum için özür dilerim. Ama… halletmem gereken önemli şeyler vardı; tarihi unutmuşum. Ama kendimi affettireceğim. Belki halanın düğünü için Cross Creek’e gittiğimiz zaman- ”

“Noel’in canı cehenneme!”

“Ne?” Pantolonunun düğmelerini iliklemeyi bıraktı. Kış akşamıydı ve oda karanlıktı. Ama Roger mum ışığında bile Bree’nin yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu.

“Noel’in de, Cross Creek’in de canı cehenneme. Senin de canın cehenneme!” Son cümlesini lavabodan aldığı ahşap sabunluğu yüzüne fırlatarak vurguladı. Sabunluk Roger’ın sol kulağının yanından geçip arkasındaki duvara çarptı.

“Kes şunu artık!”

“Benimle böyle konuşamazsın!”

“Ama sen- ”

“Sen ve senin ‘önemli şeyler’in!” Bree’nin porselen ibriği eline aldığını gören Roger oldukça gerilmişti ama sonra Bree’nin vazgeçip ibriği bıraktığını gördü.

“Sen dışarıda ‘önemli şeyler’ yaparken, ben son ayımı burada, boğazıma kadar çamaşıra ve bebek bokuna batmış olarak, şirret kadınların ve korkunç çocukların arasında geçirdim. Şimdi de çamur içinde buraya gelip, yerlerin temiz olup olmadığını umursamadan her yeri pislik içinde bırakıyorsun! Ellerinin ve dizlerinin üstünde çam ağacından yapılmış zemini ovalamanın nasıl acı verdiği hakkında en ufak bir fikrin var mı? Hem de kül sabunuyla!” Kocasını suçlayarak ellerini gösterdi ama o kadar hızlı bir şekilde geri çekti ki Roger elleri yaralarla mı dolu, yoksa kızarmış mı göremedi.

“…oğluna ne bakmak, ne de onun hakkında herhangi bir şey duymak istiyorsun. Emeklemeyi öğrendi ve bunu sana göstermek istedim ama senin tek derdin bir an önce yatağa girmekti ve önce bir tıraş olayım bile demedin…”

Roger hızla dönen bir pervanenin keskin bıçaklarının arasında yürüyor gibi hissetmişti. Vicdan azabı çekerek kısa sakalını kaşıdı.

“Ben… ah… senin de istediğini düşünmüştüm…”

“İstiyordum!” Ayağını yere vurduğunda çamurlu zeminden bir toz bulutu yükseldi. “Bunun onunla bir alakası yok!”

“Pekâlâ.” Gömleğini almak için yere eğilirken bir gözü de Bree’deydi. “Yani… kızgınsın çünkü yerleri sildiğini fark etmedim, öyle mi?”

“Hayır!”

“Hayır,” diye tekrarladı. Derin bir nefes alıp başka bir şey söyledi. “O halde, Noel’i unuttuğum için kızgınsın?”

“Hayır!”

“Sen istediğin halde seninle sevişmek istediğim için kızgınsın?”

“HAYIR! Susar mısın lütfen?”

Roger bu isteğini yerine getirmeyi denedi ama sorunun derinine inme arzusu buna engel oldu.

“Ama ben anlamıyorum- ”

“Anlamadığını biliyorum! Sorun da işte bu!”

Bree arkasına dönüp pencerenin yanında duran sandığa doğru yürüdü. Kısa

bir *çat* sesiyle sandığın kapağını açıp homurdanarak içini karıştırmaya başladı.

Roger ağzını açtı ama tek söz edemeden tekrar kapadı. Üzerindeki pis gömleği çıkardı. Kendini hem sinirli, hem de suçlu hissediyordu. Bu, kötü bir bileşimdi. Çok şey anlatan bir sessizliğin içinde, durumu daha da alevlendirecek muhtemel soruları düşünerek -ve reddederek- giyindi.

Brianna çoraplarını bulup giymiş, birkaç vahşi hareketle bağcıklarını bağlamış, sonra da eski püskü bir takunya giymişti. Açık pencerenin önünde durmuş, temiz havayı ciğerlerine çekiyordu.

Roger'ın amacı, hazır Bree bakmıyorken odadan kaçıp gitmekti ama aralarındaki sorunu henüz çözmeden gitmek içinden gelmemişti. On beş dakikadan daha kısa bir süre önce paylaştıkları yakınlığı hâlâ hissedebiliyordu ve bu hissin bir anda buharlaşıp uçmuş olabileceğine inanamıyordu.

"Bana kazlar hakkında bir şey soracaktın."

Bree derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Roger, Bree'nin öfkesinin ortaya çıktığı kadar büyük bir hızla kayboluşuna şaşırmıştı ama bundan memnundu da. Kollarını, arkası dönük duran karısının beline dolayıp kendine doğru çekti.

"Dün," dedi, "Bayan Aberfeldy kahvaltı için hazırladığı ekmekleri yaktı."

"Ah. Öyle mi?"

"Bayan Bug, onu kızının saç tokalarıyla haddinden fazla meşgul olup, asıl yapması gereken işe dikkat etmemekle suçladı. Bayan Bug'ın söylediğine göre Bayan Aberfeldy sütlü ekmeklerin içine yabanmersini koymuş."

"Sütlü ekmeklerin içine neden yabanmersini konmazmış ki?"

"Hiç bilmiyorum. Ama Bayan Bug konmaması gerektiğini düşünüyor. Sonra da Billy MacLeod merdivenlerden düştü ve annesini de hiçbir yerde bulamadık. Tuvalete gitmiş ve orada sıkışıp kalmış. Sonra da…"

"Ne yapmış, ne yapmış?" Bayan MacLeod kısa boylu ve şişman bir kadındı. Kalçaları bir çuvalın içinde duran iki gülleyi andırıyordu. Başına böylesi bir kaza gelmiş olmasını gayet iyi anlayabiliyordum. Roger kahkahasına engel olamayacağını hissetti. Kendini tutmaya çok çabaladı ama kahkahaları bu kez acı vererek burnundan fırladı.

"Gülmemeliyiz. Kadıncağızın her yerine kıymık batmış." Brianna, Roger'ı azarlamasına rağmen, kendi de neşe içinde kıkırdayıp duruyordu.

"Tanrı aşkına. Sonra ne oldu peki?"

“Billy çığlık atıyordu -bir şey kırmadı ama kafasını çok kötü çarptı- ve Bayan Bug elinde süpürgesiyle mutfaktan dışarı fırladı. Kızılderililerin saldırısına uğradığımızı sanmış. Bayan Chisholm ise Bayan MacLeod’u aramaya gitti ve kısa bir süre sonra tuvaletten bağırmaya başladı. Sonra da… işte tüm bunlar olup biterken bir kaz geldi. Bayan Bug, gözlerini fal taşı gibi açarak çatıya baktı, sonra, “Kaz!” dedi. Öyle yüksek sesle söylemişti ki herkes bağırmayı bıraktı. Bayan Bug babamın çalışma odasına doğru koşup elinde bir av tüfeğiyle geri geldi. Tüfeği bana uzattı.”

Bree hikâyesine biraz ara verdi. Bir şeyler geveleyip Roger’a yaslandı.

“Öyle sinirliydim ki bir şey öldürmek istedim ve gökyüzünde bağrışan bir sürü kaz vardı.”

Roger da kazları görmüştü. Rüzgârın içinde salınan, gökyüzünde V şeklinde özgürce kanat çırpan siyah hayvanlardı. Bree, seslerini duyduğunda kalbine tuhaf bir yalnızlık hissi çöreklenmiş ve onların arasında olmayı çok istemişti.

Herkes kazları seyretmek için koşarak dışarı çıkmıştı; Brianna elinden geldiğince hızlı bir şekilde ateş edip tüfeğini yeniden doldururken, Chisholm’un vahşi çocukları ve yarı vahşi iki köpeği, yere düşen kuşları aramak için heyecan içinde çığlık atarak ve havlayarak ağaçların arasına doğru koştular.

“Köpeklerden biri düşen kuşlardan bir tanesini buldu. Toby köpeğin ağzındaki kuşu almaya çalışınca, köpek onu ısırdı. Çocuk köpeğin parmağını ısırdığını söyleyerek bahçenin içinde bağıra çağıra koşturmaya başladı. Üstü başı kan revan içindeydi. Kimse çocuğu durduramadığı için yarasına bakamıyorduk. Annem orada değildi ve Bayan Chisholm ikizlerle birlikte derenin oradaydı…”

Bree aynı hisleri yeni baştan yaşıyordu. Roger, Bree’nin kalp atışlarının hızlandığını, ensesinin kızarmaya başladığını gördü. Belini daha sıkı kavradı.

“Köpek parmağını gerçekten ısırmış mı?”

Bree durup derin bir nefes aldıktan sonra başını çevirerek Roger’a baktı. Yüzüne hücum eden kan dağılmaya başlamıştı.

“Hayır. Derisi sıyrılmamıştı bile; üstündeki kazın kanıydı.”

“Anladım. Sen iyi miydin peki? Sonuçta ambar doluydu, çocuğun parmağı kopmamıştı ve ev hâlâ yerli yerindeydi.”

Roger şaka yapmaya çalışmıştı. Bree’nin biraz olsun rahatlayarak derin bir nefes alması onu şaşırttı.

“Evet,” dedi Bree. Sesinde inkâr edilemez bir memnuniyet vardı. “İyiydim. Herkes orada hazır ve nazırdı, karınları da doydu. Çok az kan dökerek,” diye de ekledi.

“Eh, gülü seven dikenine katlanır derler, öyle değil mi?” Gülüp, Bree’yi öpmek için eğildi. Sonra birden tıraş olmadığını hatırladı. “Ah… özür dilerim. Hemen gidip tıraş olacağım, tamam mı?”

“Hayır, gerek yok.” Roger’ın kollarını çekmesiyle Bree yüzünü ona dönüp parmak ucuyla çenesine dokundu. “Aslında bu halini seviyorum. Hem bunu sonra da yapabilirsin, değil mi?”

“Evet, tabii.” Başını eğip nazik ama tutkulu bir şekilde Bree’yi öptü. Olay bu muydu? Roger’dan tek istediği Bree’nin tek başına evi çekip çevirdiğini söylemesi miydi? O halde bunu hak ettiğini düşünüyordu. Bree’nin sadece bütün gün ocağın yanında oturup kocasının yokluğunda Jemmy’ye ninniler söylemediğini biliyordu. Fakat bu korkunç ayrıntıları da tahmin edemezdi.

Bree’nin saçlarının ve vücudunun kokusu Roger’ın her yerine bulaşmıştı. Roger daha da derin nefes alarak, bütün kokuyu ciğerlerine iyice doldurmaya çalışıyordu. Bunun yanı sıra odada ardıç ağacı, kına çiçeği ve balmumundan yapılan mumların da kokusu vardı. Yalnızca bir tane değil, üç tanelerdi ve şamdanların üzerinde odaya yayılmışlardı. Normalde değerli mumları yakmaya kıyamazdı ama şimdi bu küçük oda altın sarısı bir renkte ışıldıyordu. Sevişmeleri boyunca mumlardan yansıyan ışıkla Brianna’nın teni aslan postu gibi kızıl kahve, krem ve altın rengine dönüşmüş, mahrem yerlerinin kırmızı ve morluğu açığa çıkmış, Roger’ın koyu teni Brianna’nın parlaklığını gölgelemişti. Beyaz çarşafların üzerindeki bu yansımalar artık Roger’ın hafızasına kazınmışlardı.

Yerler temizdi. Ya da bir zamanlar öyleydi. Beyaz çam döşemeleri ovalanmış, köşelere kurutulmuş biberiye serpiştirilmişti. Bree yatağa temiz çarşaflar sermiş, bir de yeni battaniye koymuştu. Roger’ın eve dönüşü için birçok zahmete girmişti. Roger ise maceralarını da beraberinde getirerek, eve sağ salim gelmesine şükredileceği beklentisiyle odaya bodoslama dalmıştı. Ancak bir an önce Bree’ye dokunma ve vücudunu altında hissetme telaşı yüzünden Bree’nin sert tepkisiyle karşılaşmıştı.

“Hey,” dedi usulca kulağına. “Aptalın teki olabilirim ama seni seviyorum, tamam mı?”

Bree derin bir şekilde iç çekti. Göğüsleri, Roger’ın çıplak göğsüne değiyordu. Alev alev yandığı, üzerindeki elbiseye rağmen hissediliyordu. Sıkılardı; sütle doluydular ama henüz sertleşmemişlerdi.

“Evet, aptalsın,” dedi Bree dürüstçe, “ama ben de seni seviyorum. Eve döndüğün için çok mutluyum.”

Roger güldü. Pencerenin üzerinde, yabanmersinleriyle dolu bir ardıç ağacı uzanıyordu. Roger dışarı uzanıp ağaçtan bir dal kopardı, dalı öpüp, ateşkes imzalayıp özür dilemek için Bree’nin göğüslerinin arasına taktı.

“Mutlu Noeller. Şimdi kaz konusuna dönelim.”

Bree’nin yüzünde beliren gülümseme hemen yok oldu. Göğüslerinin arasındaki dalı aldı.

“Ah. Neyse. Önemli değil…” Roger, Bree’nin baktığı yöne baktığında lavabonun arkasında duran bir kâğıt gördü.

Kâğıtta kara kalem bir çizim vardı; fırtına yüklü bir gökyüzünde süzülen yaban kazı, rüzgâra karşı uçmaya çabalıyordu. Muhteşem bir çizimdi ve onu incelerken, kazların sesini duyduğumda hissettiklerimin aynısını hissetti; yarı sevinç, yarı hüzün.

“Mutlu Noeller,” dedi Brianna usulca. Roger’a doğru yürüyüp koluna dokundu.

“Teşekkürler. Tanrım… Bree, harikasın.” Gerçekten de öyleydi. Roger, elinde tuttuğu kâğıdın verdiği acıyı hafifletmek için eğilip Bree’yi öptü.

“Diğerine bir bak.”Bree, Roger’ın kolunu hiç bırakmadan lavaboyu işaret etti.

Roger iki kâğıt olduğunu fark etmemişti. Diğer çizim ilkinin arkasında duruyordu.

Bree harikaydı. Roger’ın kalbine nüfuz eden kanı donduracak kadar hem de. İkinci çizim de kara kalemdi. Aynı ilki gibi siyahlar, beyazlar ve griler vardı. Bree gökyüzünün hareketliliğini görüp kâğıda aktarmıştı: Tutku ve cesaret, havanın boşluğu ve fırtınanın arasında zorluğa göğüs geren çaba. Tüm bu manzaranın içinde Bree’nin gördüğü, dinginlikti.

Ayaklarından asılmış ölü bir kazdı bu. Kanatları yarım açılmıştı. Boynu düşmüştü ve gagası hafif açıktı. Sanki ölümde bile uçmaya çalışıyor, arkadaşlarının çağrısını duyuyordu. Çizgilerinin, tüylerinin ve gagasının ayrıntıları kibar, boş gözleri oldukça nazikti. Roger hayatı boyunca ne bu kadar güzel, ne de bu kadar ıssız bir şey görmüştü.

“Bunu dün gece çizdim,” dedi Bree usulca. “Herkes yataklarındaydı ama ben uyuyamadım.”

Huzura olmasa da yalnızlığa kavuşabilme umuduyla, donduran karanlığa rağmen, eline bir mumluk alıp dışarı çıkmıştı. Etleri tütsüledikleri kulübeye girdiğinde, korların ışığında gördüğü, tavana asılı kazların isli duvardaki siyah-beyaz tüylerinin güzelliğine vurulmuştu.

“Jemmy’nin uyuduğundan emin olduktan sonra boyalarımın ve kalemlerimin durduğu kutuyu alıp, parmaklarım soğuktan kalemi tutamayacak hale gelinceye dek çizim yaptım. Bu en iyisiydi.” Başıyla resmi işaret etti.

Roger hayatında ilk kez, Bree’nin yüzünde mavi gölgeler görmüştü. Onu gecenin bir köründe, yapayalnız, mum ışığında ölü kazları resmederken hayal etti. Tam Bree’yi kollarına alacaktı ki Bree panjurları çarpmaya başladığı pencereye doğru seğirtti.

Don çözülmüş, ardından ağaçların son yapraklarını koparan dondurucu bir rüzgâr çıkmıştı. Rüzgârın sürüklediği meşe palamudu ve kestane ağaçlarının kabukları, tüfekten çıkan saçmaları andıran sesler çıkararak çatıya düştü. Roger, Bree’nin önüne geçip panjurları sıkı sıkıya kapadı.

“Babam, Jemmy’nin doğumunu beklerken bana hikâyeler anlatırdı. Dikkatimi çok vermezdim.” Ağzının kenarı hafifçe çarpıldı. “Ama bazı yerleri aklımda kalmış.”

Sırtını pencereye dönüp panjurlara yaslandı, pervazı sıkı sıkı tuttu.

“Dedi ki bir avcı gri bir yaban kazını öldürdüğünde, ölüsünün yanında beklemek zorundaymış. Çünkü gri kazlar tek eşliymiş ve eşlerden yalnızca birini öldürürsen, diğeri ölene kadar yas tutarmış. Sen de kuşun başında beklermişsin ve eşi geldiğinde, onu da öldürürmüşsün.”

Bree’nin gözleri kapkaranlıktı ama mumun alevleri derinliklerindeki maviyi ortaya çıkartıyordu.

“Acaba bütün kazlar böyle midir? Yoksa yalnızca gri yaban kazları mı böyle?” Başıyla çizimlerini işaret etti.

Roger, Bree’ye dokunup boğazını temizledi. Onu teselli etmek istiyordu ama söyleyecek güzel bir yalan bulamadı.

“Olabilir. Emin değilim. Vurduğun kuşların eşleri için mi endişeleniyorsun yani?”

Bree yumuşak dudaklarını sıkıp bıraktı.

“Endişelenmiyorum. Yalnızca… düşünmeden edemiyorum. O uçuşlarını…

tek başlarına. Sen gitmiştin. Yani, bu kez iyi olduğunu biliyordum ama bir sonrakinde geri dönmeyebilirsin. Neyse, boş ver. Dert etme.”

Bree doğruldu, odanın diğer tarafına geçecekti ki Roger beline sarılıp onu durdurdu. Kendine doğru öyle bir çekti ki Roger’ın yüzünü bile göremeyecek kadar yakınında duruyordu.

Bree’nin Roger’ı yanında istemesinin tek nedeni ot kurutması, tarla sürmesi ya da avlanması değildi. Gerektiğinde bu tür şeyleri kendi başına da yapabilir ya da bir başka adam bulabilirdi. Ama… yaban kazları Bree’nin Roger’a ihtiyacı olduğunu söylemişlerdi. Ölürse, yasını tutardı. Belki de sonsuza dek.

“Kazlar,” dedi Roger sonunda. Dudakları Bree’nin saçlarının arasında olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

“Ben küçükken yan komşuların kazları vardı. Büyük beyaz hayvanlardı. Altı tanelerdi; sürü halinde, öterek dolanırlardı. Yolda, tepelerinden kaz sürüsü geçen köpekler ve çocuklar çok korkarlardı.”

“Seni de korkutmuşlar mıydı?” Köprücük kemiğine değen Roger’ın nefesi sıcacıktı.

“Ah, evet. Her zaman. Sokakta oyun oynarken bağırarak pat diye önümüze çıkar, kanatlarıyla bize vururlardı. Bir arkadaşımla oynamak için arka bahçeye çıkmak istediğimde, Bayan Graham da benimle gelir, o baş belalarını süpürgesinin sapıyla kendi bahçelerine kovalardı. Sonra bir sabah, kazlar ön bahçedeyken sütçü geldi. Kazlar sütçüye doğru koşunca, adam kaçmaya başladı. Ötüşlerinden ve ciyaklamalarından ürken sütçünün atı kazlardan ikisini ezip dümdüz etti. Sokaktaki çocuklar çok korkmuşlardı.”

Bree biraz şaşırmıştı ama kahkahalarına hâkim olamadı.

“Sonra ne oldu?”

“Bayan Graham kazları alıp tüylerini yoldu. Bir hafta boyunca kaz etli börek yedik,” dedi sakince. Doğrulup Bree’ye bakarak gülümsedi. Bree gülmekten kıpkırmızı olmuştu. “Kazlar hakkında bildiğim tek şey bu. Onlar iğrenç hayvanlar ama tatları harika.”

Roger arkasına dönüp yerde duran çamur lekeli ceketini aldı.

“Pekâlâ. Şimdi babana yardım edeyim. Sonra da oğluma emeklemeyi nasıl öğrettiğini görmek istiyorum.”

34 BÜYÜ

Parlayan beyaz yüzeye dokunduktan sonra parmaklarımın uçlarını birbirlerine sürttüm.

“Kesinlikle kaz yağından daha yağlı bir şey yok,” dedim. Parmaklarımı önlüğüme silip büyük bir kaşık aldım.

“Harika bir börek için daha iyi bir yağ yok,” dedi Bayan Bug. Beyaz kaz yağını kaynayan güğümden kepçeyle iki büyük taş çömleğe aktarırken, Bayan Bug da parmak uçlarında durmuş, kıskanç gözlerle beni izliyordu. Çömleklerden bir tanesi mutfakta kalacak, diğeri ise muayene odama gidecekti.

“Yılbaşı arifesinde harika bir etli böreğimiz olacak,” dedi. Gözlerini kısarak böreği hayal etti. “Sonrasında mezgit yahnisi ve mısır çorbası… reçelli üzüm turtası ve kaymak!”

“Harika,” dedim kendi kendime. Benim kaz yağıyla ilgili planlarımda, yanıklar ve sıyrıklar için saparna ve yaban yasemini merhemi, burun tıkanıklığı ve nefes darlığı için mentollü bir merhem, bebek bezinin neden olduğu kurdeşen için ise yatıştırıcı ve hoş kokulu bir merhem -mesela lavanta ve ezilmiş kına çiçeği yapraklı bir karışım- vardı.

Etrafta Jemmy’yi arandım; emeklemeyi daha birkaç gün önce öğrenmiş olmasına rağmen oldukça hızlıydı. Özellikle de kimse bakmazken. Şimdi ise bir köşede sessizce oturmuş, Jamie’nin Noel hediyesi olarak tahtayı oyarak yaptığı atı kemiriyordu.

Çoğu Katolik olduğu için İskoçlar Noel’i bir şölen vesilesi olarak değil, dini bir gelenek olarak görüyorlardı. Papaz ya da rahip olmadığı için, Pazar günü yalnızca yemekler yenmiş ve küçük hediyeler verilmişti. Jamie’nin bana verdiği hediye ise, an itibariyle kullandığım tahtadan oyulmuş kepçeydi. Tutma yeri nane yaprağı şeklinde oyulmuştu; ben de ona boynu fırfırlı bir gömlek vermiştim. Eskisinin dikiş yerleri fazla giyilmekten sökülmüştü.

Bayan Bug, Brianna, Marsali, Lizzie ve ben yakınlardaki çocuklara Noel hediyesi olarak dağıtmak için bir sürü pekmezli şekerleme yapmıştık. Şekerlemenin en güzel yanı, dişlerini yapış yapış yapacağı için, ağızlarını bir süre açamayacak olmalarıydı. Böylelikle yetişkinler huzurlu bir Noel geçirebileceklerdi. Germain’in çığlıkları bile ahenkli bir mırıltıya dönüşmüştü.

Noel arifesinin angaryası bir başka olurdu. İskoçların yeni yıl kutlamalarının

hangi pagan köklerine bağlı olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Ama benim bol miktarda ilacı önceden hazırlamamın bir nedeni vardı. Hatta aynı nedenden ötürü Jamie viski fıçılarının yanına gitmiş, hangisinin kimseyi zehirlemeyecek kadar yıllanmış olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Kaz yağından geriye, güğümün dibindeki epeyce miktarda koyu renk su ve et parçası kalmıştı. Bayan Bug'ın, zihninde dans eden yağların hayaliyle güğüme baktığını gördüm.

"Yarı yarıya," dedim büyük bir şişe ararken.

Tartışmadı; etli omuzlarını silkip sandalyesine yaslandı.

"Onunla ne yapacaksınız peki?" diye sordu merakla. Bir yandan da, suyu süzmek için şişenin ağzına koyduğum muslin beze baktı. "Yağ, merhemlerde çok kullanılır. Suyu da sıtması olanların vücutlarına sürülür." Tüm bunları bilmiyor olduğum ihtimaline karşı tek kaşını şüpheyle kaldırdı. "Bir-iki gün bekleyince rengi küften maviye döner."

"Umarım öyle olur," dedim. Et suyunu kepçeyle şişenin ağzındaki beze döktüm. "Küflenmesi için bir miktar ekmek bekletiyorum. Et suyunda da aynı şey olacak mı, görmek istiyorum."

Aklında binlerce sorunun ve cevabın dolaştığını görebiliyordum. Hepsinin temelinde bozuk yemeklere beslediğim deliliğin daha da büyüyüp büyümeyeceği, kısa bir zamanda mutfaktaki her şeyi içine çekip çekmeyeceği vardı. Bakışlarını böreğe çevirip, sağlam olup olmadığına baktı. Sonra şüpheli gözleriyle beni süzdü.

Gülümseyişimi saklamak için başımı çevirdiğimde, Adso'nun banka çıkıp arka bacaklarının üzerinde durarak, büyük yeşil gözleriyle büyülenmiş gibi kepçemi izlediğini gördüm.

"Sen de biraz ister misin?" Raftaki çay tabağını alıp et suyu, lezzetli kaz eti parçaları ve yağ toplarıyla doldurdum.

"Kendi yarımdan veriyorum," diyerek Bayan Bug'ı rahatlatmaya çalıştım. Ama o başını iki yana sert bir şekilde salladı.

"Lafı mı olur, Bayan Fraser," dedi. "Son iki günde minik kedi altı tane fare yakaladı." Zıplayıp banktan inerek minik dili el verdiğince hızlı bir şekilde et suyunu içen Adso'ya şefkatle baktı. "Kediniz ocağımdan istediği şeyi alabilir."

"Ah, altı fare mi yakaladı? Harika. O halde gelip benim muayene odamdakileri de yakalayabilir." Resmen vebaya ev sahipliği yapıyorduk;

soğuk havada içeri giren fareler, akşam karanlığında vuran gölgeler gibi süpürgeliklerde cirit atarak, aniden karşımıza çıkarak, açık dolapların içinden fırlayarak küçük çapta kalp krizleri geçirmemize ve tabak çanağın kırılmasına neden oluyorlardı.

“Fareleri suçlayamazsınız,” dedi Bayan Bug. “Sonuçta onlar yemek neredeyse, oraya giderler.”

Et suyunu şişeye tamamen boşaltmıştım ve muslin bezin üzerinde kalın bir tabaka artık kalmıştı. Kalıntıları parmağımla alıp Adso’nun çay tabağına koyduktan sonra kepçemi yeniden et suyuyla doldurdum.

“Evet, öyleler,” dedim. “Bu konuda üzgünüm ama küf önemli. Bir nevi ilaç ve ben…”

“Ah, evet! Elbette öyle,” dedi aceleyle. “Bunu biliyorum.” Sesinde hiç alaycı bir edanın olmaması beni şaşırtmıştı. Bir anlık tereddütten sonra eteğinin altındaki hacimli cebine elini soktu.

“Arch ile beraber Auchterlonie’deki bir köyde yaşarken, bir adam vardı. Adı Johnnie Howlat’tı ve büyücüydü. İnsanlar onun yanına giderken çok temkinli davranırlardı. Ama yine de giderlerdi. Bazıları ot tedavileri için gündüzleri, bazıları ise büyü satın almak için geceleri giderdi. O tür insanları bilir misiniz?” Bakışlarını bana çevirince kararsızlık içinde başımı salladım.

Bahsettiği türdeki insanları biliyordum; bazıları yalnızca reçete yazmakla kalmıyorlar, aynı zamanda aşk ve doğurganlık iksiri gibi küçük büyüler yapıyorlardı. Sırtımda soğuk bir şey kayıp kayboldu ama salyangozun çizdiği yolu andıran tuhaf bir his bıraktı ardında.

Kırmızı ve siyah iple bağlanmış küçük bir demet dikenli çalının görüntüsü gözlerimin önüne gelince yutkundum. Laoghaire adında kıskanç bir kız bu demeti Geillis Duncan adında bir büyücüden alıp yastığımın altına koymuştu. O da benim gibi bir büyücüydü.

Bayan Bug’ın söylemeye çalıştığı bu muydu? Düşünceli gözlerle bana bakıyordu. Her zamanki hareketliliği sönmüştü.

“Johnnie Howlat pis bir herifti. Karısı yoktu ve kulübesi iğrenç kokardı. Kendisi de öyle.” Hemen arkasında yanan ateşe rağmen aniden ürperdi.

“Onu bazen ormanda, bazen de bozkırda yerleri eşelerken görebilirdiniz. Ölen hayvanlar bulduğunda derilerini, ayaklarını, kemiklerini ve dişlerini alıp büyülerinde kullanıyordu. Eski püskü, çiftçi önlüğü gibi bir önlük giyerdi. Bazen önlüğünün altında bir şey olduğunu görürdünüz. Üzerinden kan

damlardı.”

“Kulağa hiç hoş gelmiyor,” dedim. Gözlerimi, et suyunu süzdüğüm şişeden ayırmıyordum. “Ama insanlar yine de ona gidiyorlardı, öyle mi?”

“Başka kimse yoktu,” dedi. Kahverengi gözlerini hiç kırpmadan bana baktı. Elini yavaşça hareket ettirip cebine soktu.

“İlk başta bilmiyordum,” dedi. “Johnnie mezarlıktan kemik, tavuk kanı ve bu tür şeyler topluyormuş. Ama siz…” Düşünceli gözlerle bana bakarak başını salladı, beyaz eşarbı ateşin ışığında tertemiz görünüyordu. “…siz temizsiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Hem memnun olmuştum, hem de duygulanmıştım. Bayan Bug’dan böyle bir iltifat duymak çok güzeldi.

“Küflü ekmek dışında,” diye ekledi. Dudaklarının kenarı hafifçe büküldü. “Bir de kulübenizdeki o vahşi keçi. Bu doğru mu? Johnnie gibi bir büyücü müsünüz?”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Cranesmuir’in üzerinden yıllar geçmediği için hâlâ aklımdaydı. İstediğim son şey, Bayan Bug’ın büyücü olduğum dedikodusunu -kimileri zaten bana şifacı diyordu- yaymasıydı.

“Tam olarak öyle değil,” dedim temkinli bir şekilde. “Yalnızca bitkiler hakkında biraz bilgim var. Ve cerrahi konusunda. Ama gerçekten sihir ya da büyü hakkında hiçbir bilgim yok.”

Sanki şüphelerini reddetmemişim de kabul etmişim gibi bir edayla başını salladı.

Cevap vermeme fırsat kalmadan yerden sanki sıcak bir tavaya su damlamış gibi bir ses, ardından da gürültülü bir çığlık duyuldu. Oyuncağından yorulan Jemmy onu bir kenara bırakıp, Adso’nun tabağında ne olduğuna bakmak için emeklemişti. Yemeğini paylaşmak istemeyen kedi bebeğe tıslayıp onu korkutmuştu. Jemmy’nin çığlığı da Adso’yu korkutmuş ve hayvan bankın altına girmişti; gölgelerin içinde yalnızca pembe burnunun ucu ve bıyıkları görünüyordu.

Bayan Bug et suyunu süzme işini devralırken, ben de Jem’i kucağıma alıp gözyaşlarını sildim. Tabaktaki kazdan geri kalanlara bakıp bir bacak kemiği aldı. Kemiğin ucundaki beyaz kıkırdak yumuşak ve parlaktı.

“Al bakalım evlat.” Kemiği Jemmy’nin burnunun önünde salladı. Jemmy birden ağlamayı bıraktı, kemiği alıp ağzına attı. Bayan Bug daha küçük bir kanat kemiği alıp çay tabağına koydu. Kemiğin üzerinde hâlâ et parçaları

vardı.

“Bu da sana evlat,” dedi bankın altındaki karanlığa. “Mideni çok doldurma. Farelere yer bırak, tamam mı?”

Masaya geri dönüp kemikleri tavaya almaya başladı.

“Bunları çorbaya koymak için pişireceğim,” dedi gözlerini işinden ayırmadan. Sonra ne ses tonunu değiştirip, ne de bana bakıp, “Johnnie Howlat’a bir kez gittim,” dedi.

“Öyle mi?” Oturup Jemmy’yi dizlerime koydum. “Hasta mıydın?”

“Çocuğum olsun istiyordum.”

Ne söyleyeceğimi bilemedim; sessizce oturup, şişenin ağzındaki bezden damlayan et suyunun sesini dinledim. Bayan Bug son kıkırdağı tavaya koyup ocağın üzerine yerleştirdi.

“Bir senede dört kez düşük yapmıştım,” dedi sırtı bana dönük bir şekilde. “Şimdiki halime bakınca inanmayacaksınız ama ben bir deri bir kemiktim. Benzim çok soluktu.”

Tavayı kömürlerin üzerine yerleştirip kapağını kapattı.

“Ben de bütün paramızı alıp Johnnie Howlat’a gittim. Johnnie parayı alıp tavaya su koydu. Beni tavanın bir yanına oturttu, diğer yana da kendi oturdu. Orada çok uzun bir süre öylece oturduk. Ben ona, o da suya bakıyordu.

“Sonunda irkilip ayağa kalktı. Kulübesinin arkasına gitti. Karanlık olduğu için ne yaptığını göremedim ama bir yerleri karıştırıp kendi kendine bir şeyler söylendi. Sonunda yanıma gelip bana bir büyü verdi.”

Bayan Bug doğrulup yüzünü döndü. Yaklaşıp elini Jemmy’nin ipeksi saçlarında çok nazik bir şekilde gezdirdi.

“Johnnie bana, rahmimin ağzını kapatacak ve bebeği orada doğuma kadar güvenli bir şekilde tutacak bir büyü olduğunu söyledi. Ama suya bakarken bir şey görmüştü ve bana söylemek zorundaydı. Eğer dünyaya canlı bir çocuk getirirsem, kocam ölecekti. Bana büyüyü verecekti ve seçimi de bana bırakacaktı. Bundan daha adil ne olabilirdi?”

İş yapmaktan bitkin düşmüş parmağıyla Jemmy’nin yanağını okşadı. Yeni oyuncağına konsantre olmuş olan Jemmy, hiç tepki vermedi.

“Bir ay boyunca o büyüyü cebimde taşıdım, sonra da çıkardım.”

Uzanıp ellerini avuçlarıma alarak sıktım. Bebeğin salya akıtması ve

kömürlerin üzerindeki kemiklerden gelen cızırtılardan başka bir ses yoktu. Bayan Bug bir süre sessizce durduktan sonra elini çekip cebine geri soktu. Cebinden küçük bir şey çıkarıp yanımdaki masanın üzerine koydu.

“Bunu atmayı başaramadım,” dedi boş gözlerle bakarak. “Bana üç gümüş peniye mal oldu. İskoçya’dan ayrıldığımızda yolculuk boyunca yanımda taşıyabileceğim kadar küçük bir şey.”

Parlak pembe renkte, gri çizgili, yıpranmış bir taştı. Hamile bir kadın şeklinde oyulmuştu. Karnı epey büyüktü, göğüsleri dolgundu ve bacakları kalındı. Daha önce müzelerde böyle şeyler görmüştüm. Johnnie Howlat bunu kendi mi yapmıştı? Yoksa bozkırda yaptığı araştırmalarda bulduğu çok eski zamanlardan kalma bir kalıntı mıydı?

Nazikçe taşa dokundum. Johnnie Howlat suyun içinde ne görmüştü, bilmiyordum ama, Arch ve Murdina Bug’ın arasındaki aşkı görecek kadar akıllı olduğuna dair hiç şüphe yoktu. Bir kadının çok sevdiği kocası için fedakârlık yaparak çocuk hayalinden vazgeçmesi, çocuğu olmadığı için acı çekmesinden daha mı kolaydı?

“Bu büyüye ihtiyacı olan bir kadın bulabilirsiniz. Çöpe giderse yazık olur, değil mi?” dedi Bayan Bug sakin bir şekilde.

35 YILBAŞI ARİFESİ

Yılın son gecesi gökyüzü açık ve hava soğuktu. Parlak ay, siyaha çalan mor gökyüzünde en tepedeydi, yamaçtaki vadileri ve yolları aydınlatıyordu. Bazıları Tepe'den, bazıları daha da uzaktan geldiği için, arifeyi 'Büyük Ev'de kutlamak iyi bir fikirdi.

Erkekler yeni ambarı temizleyip dans için yerleri tırmıkla düzeltmişlerdi. Tüm dans figürleri ayı yağıyla yanan fenerlerin ışığında sergilenecekti. Müzik olarak Evan Lindsay'in kemanı, erkek kardeşi Murdo'nun flütü ve Kenny'nin de kalp atışını andıran *bodhrán*ı olacaktı.

Thurlo Guthrie'nin ihtiyar babası da kaval getirmişti. Kaval, tıpkı Bay Guthrie kadar yaşlı görünse de tatlı bir tınıları vardı. İhtiyarın sesi bazen Lindsay'inkiyle uyuşuyor, bazen uyuşmuyordu. Ama yine de insanların üzerinde genel olarak neşeli bir etkileri oldu. Zaten şölenlerle herkes bir hayli viski ve bira içtiği için, ertesi gün hiçbir şey hatırlamazdı.

Bir iki saat dans ettikten sonra İskoç danslarının insanı nasıl sarhoş ettiğini fark ettim. İnsan içki içmese bile, sürekli fırıl fırıl dönmekten serseme dönüyordu. Viski etkisi altında ettiğim dans, başımdaki kanı çamaşır makinesindeki su gibi döndürüp durmuştu. Dansın sonunda sendeleyip ambarın direklerinden birine yaslandım, dönme hissinin geçmesini umarak tek gözümü kapadım.

"O kadar içersen böyle dünyan şaşar Sassenach," dedi, elindeki elma şarabını içerken. Dans etmekten kızarmıştı ve terliyordu. Ama hâlâ gözlerinin içi gülüyordu.

"Saçmalık," dedim. "Sence burada kaç kişi vardır?"

"Son saydığımda altmış sekizdi." Yaslandığım direğe sırtını verdi. İzdihamı yüzünde derin bir mutlulukla izledi. "Gerçi sürekli girip çıktıklarından tam olarak sayamadım. Çocukları da saymadım," diye ekledi. Kalabalıktan sıyrılıp kıkırdayarak yanımızdan geçen üç küçük çocukla çarpışmamak için hafifçe geri çekildi.

Ambarın duvarlarının gölgeleri arasında taze saman öbekleri vardı; çocukların uyanık kalmak için fazla minik olan bedenleri, ambarda yaşayan yavru kediler gibi samanların arasına kıvrılmıştı. Fenerin ışığında kızıl sarı bir şey göründü; curcunadan miskinleşen Jemmy, battaniyesinin içinde uyuyordu. Bree'nin bir an dansı bırakıp, Jemmy'yi kontrol ettiğini gördüm. Sonra arkasına döndü ve Roger gülümseyerek elini Bree'ye uzattı. İkisi de gülerek kalabalığın içine geri döndüler.

İnsanlar, özellikle de gençlerin oluşturduğu küçük gruplar ve birbirlerine kur yapan çiftler sürekli içeri girip çıkıyorlardı. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı ama soğuk bir havada sıcak bir vücuda sarılmak daha da cazip oluyordu. MacLeod'un büyük oğullarından biri yanımızdan, kolunda ihtiyar Bay Guthrie'nin torunlarından biriyle geçti. Bay Guthrie'nin üç torunu vardı ve üçü de birbirine çok benziyordu. Jamie'nin Galce söylediği sözden sonra çocuğun kulakları utançtan kıpkırmızı oldu. Kızın zaten dans etmekten pembeleşen yanakları, bu kez kızardı.

"Onlara ne söyledin?"

"İngilizce'de karşılığı yok," diyip elini sırtıma koydu. Oldukça terlemiş, midesi tıka basa viskiyle dolmuş ve sevinç içinde yanmaktaydı; ona bakmak bile kalbimi titretmeye yetiyordu. Bunu fark edince gülümseyerek bana baktı. Elinin sıcaklığı elbisemden içime sızıyordu.

"Biraz dışarı çıkalım mı Sassenach?" dedi. Sesi kısıktı ve birçok vaat içeriyordu.

"Peki, madem öyle diyorsun… olur," dedim. "Ama şimdi değil." Başımla arkasına bakmasını işaret ettim. Duvarın dibindeki bir bankta yaşlı kadınlar vardı ve hepsi karga sürüsü gibi merakla parlayan gözlerle bizi seyrediyordu. Jamie kadınlara selam verip gülümseyince, kadınların yüzü kızardı ve gülüşmeye başladılar. Jamie içini çekerek yüzünü bana döndü.

"Peki. Birazdan çıkarız o halde."

Son dans da bittikten sonra herkes, Bay Wemyss'in yönlendirmesiyle ambarın dibindeki elma şarabı fıçısına doğru hızla ilerledi. Dansçılar susamış eşek arıları gibi fıçının etrafını kuşatınca, Bay Wemyss'in görünen tek yeri kafası oldu. Fenerlerin ışığında saçları bembeyaz görünüyordu.

Bu manzara karşısında, Lizzie'nin de şölenin tadını çıkarıp çıkarmadığını görmek için etrafıma bakındım. Belli ki tadını çıkarmayı bilmişti; bir saman balyasının üzerine çıkmıştı ve etrafını dört beş tane aval aval bakan delikanlı kuşatmıştı. Delikanlılar, şarap fıçısının etrafında duran dansçılar gibi davranıyorlardı.

"O büyük olan kim?" diye sordum Jamie'ye. Dikkatini Lizzie'nin etrafındaki küçük toplantıya çekmeye çalıştım. "Tanıyamadım." Jamie gözlerini kısarak balyaya doğru baktı.

"Ah," dedi rahatlayarak, "o Jacob Schnell. Bir arkadaşıyla Salem'den geldi; Müllerler'le geldiler."

“Öyle mi?” Salem oldukça uzaktaydı; aramızda yaklaşık olarak elli kilometre vardı. Onları buraya getiren tek şeyin şölen olup olmadığını merak ettim. Gözlerim, Lizzie’yle çok yakışacağını düşündüğüm Tommy Müller’i aradı ama kalabalıkta onu göremedim.

“O Tommy denen çocukla ilgili ne biliyorsun?” diye sordum, çocuğu süzerek. Lizzie’nin etrafında dans eden çocuklardan bir-iki yaş daha büyük ve daha uzun boyluydu. Yüz hatları çok düzdü ama oldukça yakışıklıydı. Kemikleri kalındı ve göbeğinin şişkinliği orta yaşlara geldiğinde nasıl bir hal alacağının belirtisiydi.

“Çocuğu şahsen tanımıyorum ama amcasıyla tanışmıştım. Düzgün bir aile; galiba babası ayakkabı tamircisi.” Otomatik olarak ikimiz de genç adamın ayakkabılarına baktık; yeni değillerdi ama çok kaliteli görünüyorlardı. Kalaylı tokaları Alman tarzında büyük ve kareydi.

Genç Schnell avantaj kazanmış gibiydi; Lizzie’nin yanına sokulmuş bir şeyler söylüyordu. Lizzie gözlerini delikanlının yüzünden ayırmıyor, ne söylediğini anlamaya çalışırken kaşlarını hafifçe çatıyordu. Sonra birden kahkahalara boğuldu.

“Bence öyle değil.” Jamie başını iki yana salladı. Lizzie ile Tommy’yi seyrederken yüzünü hafifçe buruşturdu. “Aile Lüteryen; çocuklarının bir Katolikle evlenmesine izin vermezler ve kızını uzaklara göndermek Joseph’i çok yaralar.”

Lizzie’nin babası kızına derinden bağlıydı; onu bir kez kaybettiği için evlenip çok uzaklara gitmesini göze alamaz. Yine de Joseph Wemyss kızının mutluluğu için her şeyi yapar.

“Kızıyla gidebilir, biliyorsun.”

Jamie’nin yüzü bu fikir karşısında buruştu ama yine de başını sallayarak beni onayladı.

“Bence de öyle. Onu kaybetmek hiç hoşuma gitmez; gerçi Arch Bug’ın- ”

“Mac Dubh!” diye bağrışan insanlar sözünü kesti.

“Haydi ama *Sheumais ruaidh*, ona nasıl olduğunu göster!” Evan ambarın en uzak noktasından bağırıyor, otoriter bir şekilde başını sallıyordu.

Müzisyenlerin nefes alıp bir şeyler içebilmesi için dansa ara verilmişti ve erkeklerden bazıları, yalnızca kaval ya da bir davul eşliğinde yapılabilen kılıç dansına başlamışlardı.

Ambarın bu ucundan duyabildiğim tek şey tezahüratlar ya da alaylardı. Görünüşe bakılırsa buradaki erkekler bu sporda pek başarılı değillerdi. Kılıç dansını deneyen son centilmen kılıçlardan birine takılıp yere kapaklandı; ayağa kalkması için çevredeki insanlar yardım etti. Adam, arkadaşlarıyla birlikte üzerlerindeki samanı ve pisliği temizlemeye çalışırken, hakaretlere kıpkırmızı kesilmiş suratlarıyla gülerek karşılık verdiler.

"Mac Dubh, Mac Dubh!" Jamie, Kenny ve Murdo'nun davetini gülerek geri çevirdi.

"Hayır, uzun zamandır bunu yapmadım ve- "

"Mac Dubh! Mac Dubh! Mac Dubh!" Kenny *bodhrán*ına vuruyor, ahenkli bir şeklide şarkı söylüyor ve etrafındaki erkek grubu da ona katılıyordu. "Mac Dubh! Mac Dubh! Mac Dubh!"

Jamie çaresiz gözlerle bana baktı ama Ronnie Sinclair ve Bobby Sutherland çoktan bize doğru yürümeye başlamışlardı bile. Gülerek uzaklaştığımda ikisi de Jamie'yi kollarından tuttu, itirazlarına bağırarak karşılık verip onu ambarın ortasına getirdiler.

Ronnie ve Bobbie, Jamie'yi samanların ezilerek zeminin sertleştirildiği alana bıraktılar. Başka bir seçeneği olmadığını gören Jamie doğrulup kiltini düzeltti. Bana baktı, gözünü alaycı bir ifadeyle devirdi. Sonra ceketini, yeleğini ve çizmelerini çıkarırken, Ronnie ayaklarının dibine iki çapraz kılıç koydu.

Kenny Lindsay nazikçe *bodhrán*ına vurmaya başladı. Kalabalık fısıldaşıp durmaya başlamıştı. Üzerinde yalnızca gömleği, eteği ve çorapları kalan Jamie, doğudan batıya güneş yönünde dönerek dört yöne selam verdi. Sonra doğrulup yerini aldı. Şimdi çapraz kılıçların tam üstünde duruyordu. Ellerini kaldırdı, parmakları başının üzerini işaret ediyordu.

Birden bir alkış koptu ve Brianna'nin iki parmağını ağzına sokarak kulak tırmalayıcı bir ıslık çaldığını gördüm. Yanındaki insanlar Brianna'nın bu hareketi karşısında şaşırıp kalmışlardı.

Jamie'nin yüzünde hafif bir gülümsemeyle Bree'ye baktığını gördüm. Sonra bakışlarını bana çevirdi. Gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı ama ifadesinde farklı bir şey vardı; kederli bir şey. *Bodhrán* vuruşları hızlanmaya başladı.

Dağlı İskoç kılıç dansı üç nedenle yapılırdı. Şu anda Jamie'nin nedeni, gösteri ve eğlenceydi. Toplantı'daki genç adamlar arasında rekabet için yapılmıştı. Diğer neden ise kehanetti. Savaştan bir gün önce yapıldığında, dansçının yeteneği başarıyı ya da yenilgiyi haber verirdi. Bir gece önce, genç

adamlar Prestonpans'ta, çapraz kılıçların arasında dans etmişlerdi. O son savaştan önceki gece ne kamp kurulmuştu, ne de savaş şarkıları söylemeye zaman vardı. Önemli de değildi; kimsenin kehanete ihtiyacı yoktu.

Jamie gözlerini kapadı, başını eğdi. Davula olabildiğinde hızlı vurulmaya başlanmıştı.

Kılıç dansını ilk kez bir yarışma sırasında yaptığından bahsetmişti. Sonra da birden fazla olmak üzere, önce İskoçya'nın dağlarında, daha sonra Fransa'da, savaş arifelerinde yapmış. İhtiyar askerler ondan dans etmesini istemişler, yeteneğini hayatta kalacaklarına ve zafer kazanacaklarına yormuşlardı. Lindsayler'in onun bu yeteneğinden haberlerinin olması için, Ardsmuir'de de dans etmesi gerekmişti. Ama bu eski dünyasında ve eski yaşamında olmuştu.

Eski yöntemlerin değiştiğini ve değişmekte olduğunu -Roger'ın söylemesine gerek yoktu- biliyordu. Burası yeni bir dünyaydı ve kılıç dansı hiçbir zaman olması gerektiği gibi edilmeyecek, eski savaş ve kan tanrılarının bir kehanet yollamaları ve yardımda bulunmaları istenmeyecekti.

Gözlerini açtı, kafasını kaldırdı. Davuldan ani bir *güm* sesi duyuldu ve kalabalık haykırmaya başladı. Ayaklarını kuzeye, güneye, doğuya ve sonra da batıya vurdu.

Ayakları yere sağlam ve sessiz basıyordu. Gölgesi arkamdaki duvarda dans ediyordu. Upuzundu ve kollarını havaya kaldırmıştı. Yüzü hâlâ bana dönüktü ama artık beni görmediğinden emindim.

Bacaklarındaki kaslar, sıçrayan bir erkek geyiğinkiler kadar güçlüydü. İçindeki savaşçı ruhuyla dans ediyordu. Ama şu anki dansının tek amacının, izleyenlerin asla unutamayacakları bir an yaşatmaktı. Dans ederken alnından terler dökülüyordu ve gözlerinde kelimelerle anlatılamayacak bir uzaklık vardı.

Gece yarısından hemen önce, patatesli etli geleneksel İskoç yemeğimizi yiyip bira içmek için eve geçtiğimizde, insanlar hâlâ Jamie'nin dansını konuşuyorlardı.

Bayan Bug bir sepet elma getirdi ve evlenmemiş bütün genç kızları mutfağın bir köşesine topladı. Bu köşede her biri -gülüşüp, başlarını çevirip genç erkeklere bakarak- elmaların kabuğunu tek parça halinde soydu. Soydukları kabukları arkalarına doğru attıklarında erkekler hemen koşup düşen parçaları alarak, hangi harf şeklinde olduğuna baktılar.

Elma kabukları doğaları gereği yuvarlaktı ve bu nedenle ortaya birçok C, G ve O çıkmıştı. Bu, Charley Chisholm ve genç Geordie Sutherland için iyi bir

haberdi. Çıkan ‘O’lardan birinin ‘Angus Og’un ‘O’su olup olmadığı şüpheliydi, çünkü Angus Og MacLeod neşeli bir delikanlıyken, ‘Owen’ adındaki tek adam, 1,50 boylarında, yüzünde kocaman bir yağ bezesi olan yaşlı bir duldu.

Jemmy’yi yatağına yatırmak için yukarı çıkmıştım. Onu karyolasına yatırıp aşağı indiğim sırada Lizzie’nin kabuğunu gördüm.

“C!” dedi Guthrie ailesinin iki kızı. Harfi görmek için eğildiklerinde neredeyse kafaları birbirine çarpacaktı.

“Hayır, hayır, bu bir J!”

Uzman olarak orada bulunan Bayan Bug yere eğilip kırmızı elma kabuğunu, bir bülbülün solucanı yakaladığı gibi yakaladı.

“Evet, bu bir ‘J’,” diyerek doğruldu. Herkes kıkırdayıp John Lowry’ye baktı. Lowry, Woolam’s Mill’den gelen genç bir çiftçiydi ve olan biteni şaşkınlık içinde seyrediyordu.

Bir anda kırmızı bir şey belirdiğini görünce arkama döndüm. Koridor kapısında duran Brianna’ydı. Başını çevirip gelmemi işaret etti. Hızla yanına gittim.

“Roger dışarıya çıkmaya hazır ama tuzu bulamıyoruz; kilerde yoktu. Senin muayene odanda var mıdır?”

“Ah! Evet, var,” dedim kendimi suçlu hissederek. “Yılan kökü otunu kurutmak için kullanıyordum. Sonra da yerine koymayı unutmuşum.”

Misafirler verandayı ve koridoru tıka basa doldurmuşlar, mutfaktan ve Jamie’nin çalışma odasından taşmışlardı. Hepsi konuşuyor ve yiyip içiyordu. Bree’nin arkasından muayene odama doğru yürürken şarap kadehlerine çarpmamak için başımı eğiyor, ayağımın altında ezilen yemek artıklarından kurtulmaya çalışıyor, bir yandan da herkesle selamlaşıyordum.

Muayene odasının içi neredeyse bomboştu; insanlar batıl inançları ve acı veren çağrışımları yüzünden ya da yalnızca yorgunluktan bu odayı pas geçmişlerdi. Ben de odayı karanlık bırakarak içeri girmemelerine çalışmıştım. Odanın içinde şu an yalnızca bir mum yanıyordu ve içerideki tek kişi, tezgâhta bıraktığım şeylerle oynayan Roger’dı.

Kapıdan girdiğimizde gülümseyerek baktı. Dans etmekten yanakları hâlâ al aldı. Ceketini giymiş, boynunun etrafına yün bir eşarp bağlamıştı; pelerini yanındaki taburede duruyordu. Geleneklere göre Noel arifesinde kapının eşiğinden geçen ilk şanslı erkek, uzun boylu, yakışıklı ve koyu renk saçlı

olmalıydı; gece yarısından sonra eve giren ilk ziyaretçinin yeni yılda eve şans getireceğine inanılırdı.

Roger hiç tartışmasız evdeki en uzun ve en yakışıklı esmer adamdı. Bu nedenle insanlar yalnızca Büyük Ev'e -herkes bu evi böyle nitelendiriyordu- değil, civardaki diğer evlere de girmesi için onu seçmişlerdi. Fergus, Marsali ve civarda yaşayan diğerleri, Roger geldiğinde onu tebrik etmek için evlerine gittiler.

Kızıl saçlı bir adam ise uğursuz kabul edilirdi ve bu nedenle Jamie, kendisine gece yarısına kadar göz kulak olacak olan Lindsay kardeşler eşliğinde çalışma odasına gönderilmişti. Cross Creek'ten daha yakında saat bulunmuyordu ama ihtiyar Bay Guthrie'nin kendinden bile yaşlı bir cep saati vardı; bu saat bir yıldan diğer yıla geçerkenki mistik ânı ilan edecekti. Saatin birden durması halinde, bunun yalnızca simgesel bir ilan olmayacağından şüpheleniyordum. Ama sonuçta bu da oldukça yeterliydi.

"On bir elli," dedi Brianna arkamdan muayene odasına girerken. Pelerini koltukaltındaydı. "Bay Guthrie'nin saatine daha yeni baktım."

"Daha çok zaman var. Benimle geliyor musun o halde?" Roger, Bree'nin pelerinini görüp gülümseyerek Roger'a baktı.

"Dalga mı geçiyorsun? Yıllardır gece yarısından sonra dışarı çıkmadım." Pelerinini omuzlarına dolarken gülümseyerek Roger'a baktı. "Her şeyi aldın mı?"

"Tuz dışında, evet." Roger tezgâhın üzerindeki keten bezinden çantayı işaret etti. Eve ilk adımı atan erkeğin yanında hediye getirmesi gerekiyordu: Bir yumurta, bir miktar odun, bir parça tuz ve biraz da viski. Bunun anlamı, ev ahalisinin yıl boyunca hiçbir şeyinin eksik olmayacağıydı.

"Pekâlâ. Ben nereden… Ah, Tanrım!" Tuz aramak için dolabın kapağını açtığımda, karanlığın içinden bana bakan bir çift parlak gözle karşılaştım.

"Yok artık!" Kalbimin yerinden fırlamaması için tek elimi göğsüme koyarken, diğeriyle de çığlığımı duyup beni korumaya gelen Roger'a işaret ettim. "Endişelenecek bir şey yok. Kediymiş."

Adso partiden kurtulmak için, yanında henüz öldürdüğü fareden artakalanlarla dolaba girmişti. Muhtemelen ziyafetine ortak olacağımı düşünüp tısladı. Ama ben onu kenara itip, tüylü bacaklarının arkasında küçük bir torbanın içinde duran tuza uzandım.

Dolabın kapısını kapatıp Adso'yu ziyafetiyle baş başa bıraktım. Roger,

kendisine uzattığım tuzu almak için elindekini bıraktı.

“Bu eski şeyi nereden buldun?” diye sordu başıyla tezgâhı işaret ederek. Tezgâha baktığımda, Bayan Bug’ın verdiği küçük pembe taş figürden bahsettiğini anladım.

“Bayan Bug,” diye cevapladım. “Bunun doğurganlık büyüsü olduğunu söylüyor ki zaten öyle de görünüyor. Çok eski, değil mi?” Çok eski olduğunu düşünmüştüm ve Roger’ın ilgisi de bu fikrimi destekledi.

Gözlerini nesneden ayırmadan, söylediklerimi onaylarcasına başını salladı.

“Çok eski. Müzede gördüklerim binlerce yıl öncesinden kalmaydı.” İşaret parmağıyla taşın soğan biçimindeki çizgilerine dokundu.

Brianna hiç düşünmeden yaklaşıp taşa baktı. Koluna dokundum.

“Ne?” dedi, gülümseyerek bana baktı. “Dokunmamalı mıyım? O kadar işe yarıyorlar mı gerçekten?”

“Hayır, elbette değil.”

Gülerek elimi çektim ama mahcup olmuş gibi hissediyordum. Aynı anda dokunmamış olmasını yeğleyeceğimin de farkındaydım ve taşı tezgâhta bırakıp incelemek için eğildiğinde rahatladım. Roger da taşa bakıyordu. Ya da aslında Brianna’ya bakıyordu. Gözlerini tuhaf bir yoğunlukla Brianna’nın kafasının arkasına dikmişti. Sanki benim tam tersime Roger, Brianna’nın taşa dokunmasını çok istiyor gibiydi.

Beauchamp, dedim sessizce kendi kendime, *bu gece çok içtin*. Yine de uzanıp taşı aldım, cebime koydum.

“Haydi! Gitmemiz lazım!” Anın tuhaf ruh hali birden bozuldu. Brianna kalkıp hızla Roger’a döndü.

“Ah, doğru ya. Gidelim o zaman.” Roger çantasını omzuna alıp bana gülümsedikten sonra Bree’yi kolundan tuttu. Muayene odasından çıktıktan sonra kapıyı arkalarından kapattılar.

Onları takip etmek için mumu söndürdüm. Sonra aniden kutlama karmaşasına yeniden dahil olmak istemediğimi fark edip durdum.

Bütün evin etrafımda tepindiğini hissediyor, koridorun kapısının altında sızan ışığı görebiliyordum. Ama burası sakindi. Sessizliğin içinde cebimdeki küçük taşın ağırlığını hissedip bacağıma doğru sıkı sıkı bastırdım.

Ocak ayının kendi yüklediğimiz anlamlar dışında bir özelliği yok. Eskiler

yeni yılı Şubat'ın başında, kışın hafiflediği ve ışığın geri dönmeye başladığı zamanda ya da bahar ekinoksunda, dünyanın karanlık ve aydınlık dengesinin oluştuğu günde kutlarmış. Şimdi karanlığın içinde durmuş, kedinin dolabın içinden gelen çiğneme seslerini dinliyordum. Yıl -ya da bir şey- değişmeye hazırlanırken, ayağımın altındaki yerin gücünü hissediyordum. Hemen yanımdan kalabalığın gürültüsü geliyordu ve içimdeki hisler kanıma karışırken, tek başıma duruyordum.

Tuhaf olan, bu hissin aslında hiç yabancı olmayışıydı. Dışarıdan gelen bir şey değildi bu. Zaten sahip olduğum bir şeyin varlığını, her ne kadar adını koyamasam da hatırlamak gibiydi. Ama gece yarısı hızla yaklaşıyordu. Merakla kapıyı açıp koridorun ışığına ve gürültüsüne daldım.

Koridorun öte yanından gelen bir bağırış, aynı Bay Guthrie'nin saati gibi o sihirli saatin geldiğini duyurdu. Erkekler Jamie'nin çalışma odasından çıkıp, yüzleri beklenti içinde kapıya dönük bir şekilde şakalaşıp itişerek dışarı çıktılar.

Hiçbir şey olmadı. Roger mutfaktaki kalabalık yüzünden arka kapıya gitmeye mi karar vermişti? Koridora bakmak için arkama döndüm ama hayır, mutfağın kapısı bana umutla bakan insanlarla doluydu.

Kapı yine çalmadı. Koridorda huzursuzluk baş göstermiş, herkes sessizliğe bürünmüştü. Birinin aniden sözünü kesmesinden korktuğu için konuşmak istemediğimiz tuhaf sessizliklerden biriydi bu.

Sonra verandadan gelen ayak seslerini ve kapının hızla bir-iki-üç kez çaldığını duydum. Ev sahibi olarak kapıyı açmak Jamie'ye düşüyordu. Jamie'nin yüzündeki şaşkınlığı görecek kadar ona yakın duruyordum. Hemen bu şaşkınlığa neden olan şeyin ne olduğuna baktım.

Roger ve Brianna yerine, daha küçük iki kişi verandada duruyordu. Jamie'nin davetiyle, zayıf ve kir pas içinde ve kesinlikle siyah saçlı Beardsley ikizleri utangaç bir şekilde aynı anda içeri girdiler.

"İyi yıllar Bay Fraser," dedi Josiah boğa kurbağası sesiyle. Kardeşinin kolunu bırakmadan bana doğru kibarca eğildi. "Biz geldik."

Genel kanı, siyah saçlı ikizlerin, tek bir adımda eve iki kat fazla şans getireceğiydi. Roger ve Bree ise -ikizleri bahçede tereddüt ederken görüp kapıya yollamışlardı- Tepe'deki diğer evlere gitmişlerdi. Bree, Roger kapının eşiğinden geçmeden hiçbir eve girmemesi konusunda sert bir şekilde uyarılmıştı.

Şans getirsin getirmesin, Beardsleyler'in görüntüsü epey bir konuşmaya

neden olmuştu. Aaron Beardsley'in öldüğünü -resmi olarak inmeden ölmüştü- ve karısının esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğunu herkes biliyordu. Ancak ikizlerin gelişiyle her şey yeni baştan konuşulmaya başlandı. Kimse çocukların milislerin yolculuğu ile yeni yılın gelişi arasındaki sürede ne yaptığını bilmiyordu; Josiah kendisine sorulduğunda, rahatsız eden sesiyle yalnızca, "Geziyorduk," demişti. İkizi Keziah ise ağzını bile açmamış, bunun sonucunda herkes yorulup konuyu değiştirinceye dek Kızılderili tüccardan ve karısından bahsetmişti.

Bayan Bug, Beardsley kardeşleri kanatları altına alıp yıkanmaları, ısınmaları ve yemek yemeleri için mutfağa götürdü. İnsanların yarısı evlerine döndü, sabaha kadar gitmek istemeyenler de gruplara ayrıldılar. Gençler dans etmek için -ya da saman balyalarının arasında kızlarla baş başa kalabilmek için- ambara döndüler, daha yaşlı olanlar ocağın yanına oturup anılarını paylaşmaya başladılar. Dansı ya da viskiyi fazla abartmış olanlar ise uygun bir köşe bulup kıvrılıp yattılar.

Jamie'yi çalışma odasında, gözlerini kapayıp sandalyesine yaslanmış bir şekilde buldum. Yanındaki masada bir çizim vardı. Uyumuyordu. Ayak sesimi duyar duymaz gözlerini açtı.

"Mutlu yıllar," dedim usulca. Eğilip öptüm.

"Sana da, *a nighean donn*." Sıcaktı. Hafiften bira ve kurumuş ter kokuyordu.

"Hâlâ dışarı çıkmak istiyor musun?" diye sordum pencereye bakarak. Ay batalı epey bir zaman olmuştu ve yıldızlar sönüktü. Bahçe kasvetli ve karanlıktı.

"Hayır," dedi dürüst bir şekilde. Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yatağa gitmek istiyorum." Başının üzerindeki karmakarışık olan saçlarını düzeltmeye çalışarak esneyip gözlerini kırpıştırdı. "Senin de gelmeni istiyorum," diye ekledi cömertçe.

"Tek istediğim bu," dedim. "O ne?" Matematiksel hesaplamaların bulunduğu bir çeşit yerleşim planını andıran kâğıda bakarak Jamie'nin arkasına geçtim.

Jamie biraz telaşlanır gibi olup hemen doğruldu.

"Ah. Bu Roger'ın Bree'ye yılbaşı arifesi hediyesi."

"Ona ev mi yapıyor? Ama onlar- "

"Ona değil." Gülümseyerek baktı. Çizimi iki yanından tuttu. "Chisholmler'e

yapıyor.”

Jamie, Roger’ın yerine Tepe’de oturanların arasında küçük bir keşfe çıkmış ve Ronnie Sinclair ile Geordie Chisholm arasında bir anlaşma yapmıştı.

Ronnie’nin fıçı atölyesinin yanında büyük ve rahat bir kulübesi vardı. Anlaşmaya göre, bekâr olan Ronnie, rahatça uyuyabileceği fıçı atölyesine taşınacaktı. Chisholmler de, Jamie’nin masada duran planına göre hemen - hava şartları el verdiğince- iki oda ekleyebilecekleri Ronnie’nin kulübesine taşınacaklardı. Bunun karşılığında Bayan Chisholm, Ronnie’nin yemeğini yapacak, çamaşırlarını yıkayacaktı. Bahar geldiğinde, Chisholmler kendi arazilerine kavuşup oraya kendi evlerini inşa ettiklerinde, Ronnie daha genişlemiş olan kulübesini geri alacaktı. Böylelikle, evlenme teklif edeceği genç bir kadını da, artık daha büyük olan eviyle ikna edebileceğini umuyordu.

“O sırada da Roger ve Bree kulübelerini geri alacaklar, Lizzie ve babası artık muayene odasında uyumayacaklar ve her şey günlük güneşlik olacak!”

“Planı sen mi yaptın?”

“Evet. Geordie marangoz değil ve evin başlarına yıkılmasını istemem.” Çizimlere baktıktan sonra eline tüy kalemi alıp mürekkebe batırdı, kâğıttaki birkaç küçük hatayı düzeltti.

“İşte,” dedi kalemi bırakıp. “Bu yeter. Bu gece geldiklerinde Roger planı Bree’ye göstermek istiyor; planı burada bırakacağımı söyledim.”

“Bree heyecanlanacak.” Sandalyesinin arkasına geçip omuzlarına mesaj yaptım. Arkasına yaslandı. Ağırlığını midemde hissettiğim başı sıcacıktı. Gözlerini kapayıp, zevk içinde derin nefes aldı.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordum usulca. Gözlerinin arasındaki dikey çizgiyi görmüştüm.

“Evet, biraz. Ah, evet, iyi geliyor.” Ellerimi omuzlarından başına doğru kaydırıp, şakaklarını ovuşturmaya başlamıştım.

Hâlâ mutfaktan sesler gelse de, ev epey bir sessizleşmişti. Tüm seslerin arasından sıyrılan Evan’ın tatlı sesi soğuk havada çınladı.

“Benim Kahverengi Saçlı Kızım,” dedim. “Bu şarkıyı seviyorum.” Örgüsündeki kurdeleyi çıkartıp, ellerimle dağıttığım saçlarının yumuşak ve sıcacık hissinin iliklerime kadar hissettim.

“Müzik kulağının olmaması çok tuhaf,” dedim. Kızıl kaşlarını ovuştururken dikkatini dağıtmak için sohbet açmaya çalışıyordum. “Neden, bilmiyorum

ama genelde matematiğe yeteneği olanların müziğe de oluyor. Bree'de ikisi de var."

"Benim de vardı," dedi dalgın bir şekilde.

"Hangisi?"

"İkisi de." İç çekip öne eğildi. Dirseklerini masaya koyup boynunu hareket ettirdi. "Ah, Tanrım. Lütfen. Ah, evet. ah!"

"Gerçekten mi?" Boynuna ve omuzlarına masaj yaptım, gerilen kaslarını giysisinin altından ovdum. "Yani şarkı söyleyebiliyor muydun?" Bu aile içinde bir şakaydı; Jamie'nin konuşma tonu gayet güzel olduğu halde, şarkı söylerken sesi o kadar ahenksiz oluyordu ki bebeklerin uykusu kaçıyordu.

"Yani, belki de o kadar çok yoktu." Yüzünü saklayan saçları yüzünden boğuk çıkan sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum. "Notaları ayırt edebiliyor ya da şarkı iyi mi söylenmiş, kötü mü anlayabiliyordum. Şu anda tek duyduğum gürültü ve bağırış çağırış." Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti.

"Ne oldu?" diye sordum. "Ve ne zaman?"

"Ah, seni tanımadan önceydi Sassenach. Aslında bayağı bir önceydi." Elini kaldırıp başının arkasına koydu. "Ben Fransa'daydım, hatırlıyor musun? Dougal MacKenzie ve adamlarıyla geri dönerken, Murtagh dağda seninle karşılaşmış…"

Jamie sakin sakin konuşurken, parmaklarım saçlarının altındaki yaraya dokundu. Bu eski bıçak yarası artık oldukça küçülmüş, incecik bir çizgiye dönmüştü. Yine de yirmi santimetre kadar bir uzunluktaydı ve yaraya neden olan bir baltaydı. O sırada Jamie ölümden dönmüştü, biliyordum; dört ay boyunca Fransa'daki bir manastırda ölüm kalım mücadelesi vermiş, yıllar boyunca da çok şiddetli baş ağrıları çekmişti.

"Nedeni bu mu? Yani artık… yaralandıktan sonra müziği duyamaz hale mi geldin?"

Hafifçe omuzlarını silkti.

"Davulların sesi dışında hiçbir müziği duymuyorum," dedi sakince. "Ritim hâlâ aklımda ama uyum yok."

Ellerim omuzlarındayken durdum. Jamie arkasına dönüp gülümseyerek ve durumu şakaya vurmaya çalışarak bana baktı.

"Kafana takma Sassenach; çok önemli değil. Duyabildiğim zamanlarda da

güzel söyleyemiyordum zaten. Dougal da beni öldürmedi sonuçta.”

“Dougal mı? Sana saldıranın Dougal olduğunu mu düşünüyorsun?” Sesindeki kendinden eminlik beni şaşırtmıştı. Bu ölümcül saldırıyı gerçekleştirenin amcası Dougal olduğunu düşünmüştü ve kendi adamları saldırıyı tamamlamasına fırsat vermeden yanında bitince Dougal, Jamie’yi yaralı bulmuş gibi yapmıştı.

“Ah, evet.” O da şaşkın görünüyordu ama birden yüzü değişti.

“Ah, evet,” dedi bu kez daha yavaş bir şekilde. “Ne söylediğini biliyor musun? Yani, Dougal’ın ölürken söylediğini.” Ellerim hâlâ omuzlarındaydı. Ürperdiğini hissettim. Ürpertisi ellerime ve kollarıma yayıldı, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Görüntüyü aklımda canlandırınca, Culloden’daki o çatı katını görebiliyordum. Yığılmış mobilyalar, boğuşurken devrilen ve yuvarlanan eşyalar ve yerde, ayaklarımın dibinde boğazında kamasıyla delik açtığı Dougal’la dövüşen Jamie. Kanı akan Dougal’ın beti benzi solmuş, siyah gözlerini Jamie’ye odaklamış ve Galce bir şeyler söylüyor. Jamie’nin yüzü de, tıpkı Dougal’ın yüzü kadar beyaz, gözleri ölmekte olan adamın dudaklarına kilitlenmiş, son sözlerini okumaya çalışıyor.

“Ne söyledi?” Omuzlarında duran ellerimi sıktım. Başparmaklarımla saçlarının altındaki eski yarasını ararken başını çevirip bana baktı.

“Kız kardeşimin oğlu ol ya da olma, o gün tepedeyken seni öldürecektim. Çünkü en başından beri, ya senin ya da benim öleceğimi biliyordum.” Sakin ve kısık bir sesle konuşmuştu. Sözlerinin duygusuzluğu karşısında hissettiğim ürperti, bu kez benden ona geçti.

Çalışma odası sakindi. Mutfaktaki sesler, sanki geçmişin hayaletleri orada içip kahkahalar eşliğinde eskileri yad etmek için toplanmışlar gibi, fısıltıya dönüşmüştü.

“Yani söylemek istediğin buydu,” dedim usulca. “Yani Dougal’la barışı sağladığını söylediğinde.”

“Evet.” Sandalyesine yaslandı, ellerini uzatıp bileklerimi sıcacık sarmaladı. “Haklıydı. Ya o ya da bendim ve öyle ya da böyle, ben veya o ölecekti.”

İç çektim, içimdeki küçük bir suçluluk duygusu yok olup gitti. Jamie, Dougal’ı öldürdüğünde beni korumak için savaşıyordu ve ben ölümün sürekli kapımda nöbette olduğunu hissetmiştim. Ama Dougal haklıydı; aralarında çok sorun vardı ve son kavgaları Culloden Savaşı öncesinde olmasaydı da nasıl

olsa başka bir zaman olacaktı.

Jamie bileklerimi sıktı, ellerimi bırakmadan önüne döndü.

“Geçmişe bir sünger çek Sassenach,” dedi sessizce. “Geçmiş geçti bitti, gelecek henüz gelmedi. Sen ve ben burada birlikteyiz.”

36 GİZLİ DÜNYALAR

Ev ahalisi sessizdi; deneylerim için harika bir fırsattı bu. Bay Bug, Beardsley ikizlerini de yanına alarak Woolam'ın değirmenine gitmişti; Lizzie ve Bay Wemyss, Marsali'nin bira üretimine yardım etmeye gitmişlerdi; Bayan Bug da mutfakta bir kâse yulaf lapası ve bir tabak ekmek bırakıp dışarı çıkmış, tavukları teker teker yakalayıp kocasının yeni yaptığı kümese koyuyordu. Bree ve Roger bazen kahvaltı etmek için bize gelirlerdi ama genelde tıpkı bu sabah olduğu gibi kendi ocaklarının başında yemeyi tercih ediyorlardı.

Evin boş olmasının verdiği huzurla bardak, çaydanlık, krema ve şekerden oluşan bir tepsi hazırlayıp numunelerimi de yanıma alarak muayene odama gittim. Sabahın erken saatinin göz kamaştıran sarı ışıkları penceremden içeri süzülüyordu. Çayın demlenmesini beklerken dolaptan iki küçük cam şişe alıp dışarı çıktım.

Hava soğuk ama güzeldi. Gökyüzü sabahın ilerleyen saatlerinde havanın biraz daha ısınacağını vadediyordu. Buna rağmen o esnada hava öyle soğuktu ki şalımı yanıma almış olmakla iyi ettiğimi düşündüm. Atların yalağındaki su donmuş, kırılgan buz kütleleriyle dolmuştu. Ama sanırım hava yine de mikropları öldürecek kadar soğuk değildi; yalağın kenarlarında yosunlar oluşmuştu ve şişelerden birini ince buz tabakasının içine daldırdığımda yosunlar oynaşmaya başladılar.

Derenin üzerindeki soğutma kulübesinden ve tuvaletin yanındaki çamurlu su birikintisinden de birkaç numune aldıktan sonra, ışık hâlâ güçlüyken denemelerimi yapmak için hızla eve yöneldim.

Mikroskop, bir gün önce bıraktığım yerde, pencerenin kenarında duruyordu. Pirinç kısımları ve aynaları parıl parıl parlıyordu. Lamların üzerine birkaç damla damlattıktan sonra heyecanla mercekten baktım.

Işık huzmesi azalmaya başlayıp bir anda kayboldu. Gözlerimi kısarak baktım, elimden geldiğince yavaş bir şekilde vidayı çevirdim ve… işte oradaydı. Ayna sabitlendi ve ışık kendi kendine parlak bir halka haline geldi. Sanki başka bir dünyaya açılan bir pencere gibiydi.

Tüyleri hızla hareket eden terliksi hayvanı hayranlıkla izledim. Sonra lamdaki su damlası mikroskobik akıntıların içinde hareketlendi. Zarif öglenalardan birini görme umuduyla biraz daha bekledim ama şanssızdım; görebildiğim yalnızca yosun hücrelerinin esrarengiz siyah-yeşil kalıntılarıydı.

Lamı öne arkaya hareket ettirdim ama ilginç hiçbir şey bulamadım. Önemli

değildi; daha bakacak bir sürü şeyim vardı. Dikdörtgen camı alkolle yıkayıp bir süre kuruması için bekledim. Sonra mikroskobumun önüne sıraladığım küçük deney tüplerinden birine cam bir çubuk batırdım. Sıvıyı temiz lama damlattım.

Mikroskobu düzgün kullanmamı sağlayan birkaç deneyim edinmiştim; bu pek modern bir mikroskop sayılmazdı. Yine de lensler işe yarardı ve optik parçaları sorunsuz bir şekilde yerleştirmeyi başarmıştım. Yeterli ışığı elde edebilmek zorlaşsa da işin içinden çıkabilecektim.

“Ne yapıyorsun Sassenach?” Jamie elinde bir parça ekmekle kapının eşiğinde duruyordu.

“Bir şeylere bakıyorum,” dedim ayarını düzelterek.

“Öyle mi? Ne gibi şeyler?” Gülümseyerek odaya girdi. “Hayaletlere bakmıyorsundur herhalde. Yeterince hayalet göreceğim zaten.”

“Gel bir bak,” dedim mikroskoptan uzaklaşarak. Jamie biraz şaşırarak eğildi ve mercekten baktı.

Bir süre gözlerini kısarak baktıktan sonra heyecanla bağırdı.

“Görüyorum! Bir sürü kuyruklu, yüzen şey var!” Doğrulup gülümseyerek bana baktıktan sonra yeniden eğilip mercekten baktı.

Yeni oyuncağımla adeta gurur duymuştum.

“Harika değil mi?”

“Evet, harika,” dedi. “Baksana şunlara. Ne kadar da meşguller! Oradan oraya koşuşturup, birbirlerini itip duruyorlar!”

Biraz daha izleyip kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra kalkıp şaşkınlıkla başını salladı.

“Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim Sassenach. Bana mikroplardan bahsetmiştin ama onları hiç böyle hayal etmemiştim! Dişleri olduğunu sanıyordum ama yokmuş. Bu kadar güzel kuyruklarının olacağını ve böyle kalabalık bir şekilde yüzeceklerini tahmin edemezdim!”

“Bazı mikroorganizmalar böyledir,” dedim merceğe bakmak için mikroskoba yaklaşırken. “Bu küçük şeyler mikrop değil, sperm.”

“Ne?”

Boş gözlerle bana baktı.

“Sperm,” dedim sabırla. “Erkek üreme hücreleri. Bebeklerin nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Nefesi kesiliyor sandım. Ağzını açtı, yüzü kıpkırmızı oldu.

“Tohum mu yani?” dedi hırıltılı bir sesle. “Döl mü?”

“Yani… evet.” Kaynayan çayı temiz bir deney tüpüne döküp kendine gelmesi için Jamie’ye verdim. Çayı istemedi ve sanki her an mercekten bir şeyin fırlayıp ayaklarımızın altında dolanmaya başlayacağından korkuyormuş gibi gözlerini mikroskoptan bir saniye olsun ayırmadı.

“Sperm,” dedi kendi kendine. “Sperm.” Başını sert bir şekilde sallayıp bana doğru döndü. Aklına korkunç bir fikir gelmişti.

“Kimin onlar?” diye sordu. Sesinde karanlık bir şüphe vardı.

“Eee… senin tabii.” Biraz utanmıştım, boğazımı temizledim. “Başka kimin olacak ki?”

Eli refleks olarak bacaklarının arasına gitti. Kendini korumaya çalışıyor gibiydi.

“Nasıl aldın onları?”

“Sence nasıl almışımdır?” dedim soğuk bir sesle. “Bu sabah onlarla uyandım.”

Elini bıraktı. Kendini küçük düşmüş hissetmişti, yanakları kızardı. Çay tüpünü alıp sıcaklığına aldırmadan tek yudumda içip bitirdi.

“Anladım,” diyip öksürdü.

Derin bir sessizlik oluşmuştu.

“Ben… eee… hayatta kalabildiklerini bilmiyordum,” dedi sonunda. “Eeee… dışarıda yani.”

“Eğer onları çarşafın üzerinde bırakırsan, yaşayamazlar,” dedim sakin bir şekilde. “Kendi doğal ortamlarında bir haftadan fazla yaşayabilirler.”

“Doğal ortamları,” diye tekrarladı. Bakışları düşünceliydi. Bana hızlı bir bakış attı. “Yani…”

“Evet,” dedim kaba bir şekilde.

“Hmm.” Bir anda elindeki ekmeği hatırlayıp bir ısırık aldı, bir yandan düşündü bir yandan çiğnedi.

“İnsanlar bunu biliyor mu?”

“Neyi biliyorlar mı? Spermin neye benzediğini mi? Biliyorlar gibi. Mikroskoplar en azından yüz yıldır var ve çalışan bir mikroskobu olan birinin ilk baktığı şey, etrafındaki herhangi bir şeydir. Mikroskobu icat edenin de bir erkek olduğunu göz önünde bulundurursak, kesin spermine bakmıştır. Sence de öyle değil mi?”

Bana baktı, sonra ekmeğinden bir ısırık daha alıp çiğnemeye başladı.

“Ben buna ‘etrafındaki herhangi bir şey’ demezdim Sassenach,” dedi kırıntı dolu ağzıyla. Sonra yutkundu. “Ama ne demek istediğini anlıyorum.”

Sanki karşı koyamadığı bir güç tarafından zorlanmış gibi birden mikroskoba dönüp mercekten bakmak için eğildi.

“Çok azgın görünüyorlar,” dedi biraz inceledikten sonra.

“Öyle olmalılar,” dedim. Üreme hücrelerine gururla bakan gözlerine bakıp gülümsedim. “Bu uzun bir gayret ve sonunda da korkunç bir mücadele gerektiriyor. Yalnızca biri bu onura nail olabiliyor, biliyorsun.”

Boş gözlerle bana baktı. Bilmediğini anladım. Paris’te yabancı diller, matematik, Yunan ve Latin felsefesi okumuştu ama tıp okumamıştı. O çağın doğa bilimcileri spermin homojen bir sıvı değil de, ayrı bir varlık olduğundan haberdar olsalar bile, muhtemelen spermin ne işe yaradığına dair bir fikirleri yoktu.

Jamie’yi, kendisini hayretler içinde bırakan yumurtalar, spermler, zigotlar ve diğer her şey hakkında belli seviyede bilgilendirdikten sonra, “Bebeklerin nereden geldiklerini sanıyordun?” diye sordum. Soğuk gözlerle bana baktı.

“Hayatı boyunca çiftçilik yapan bir adama mı soruyorsun bunu? Elbette nereden geldiklerini tam olarak biliyorum,” dedi. “Benim bilmediğim… eee… bunun bu şekilde olduğuydu. Yani ben… ben erkeğin tohumunu kadının karnına ektiğini sanıyordum. Ve o tohum… büyüyor işte.” Midemi işaret etti. “Bilirsin işte… Şalgam, mısır, kavun falan gibi. Kurbağa yavruları gibi yüzdüklerini bilmiyordum.”

“Anladım.” Gülmemek için parmağımı burnumun altına sürttüm. “O yüzden kadınların zirai sıfatları bereketli ya da meyvesiz!”

“Hmm.” Konuyu kapatmak ister gibi bir şekilde elini salladı, kaşlarını çatarak lama baktı. “Bir hafta dedin. Yani çocuğun gerçekten Ardıçkuşu’ndan olma ihtimali var?”

Günün erken saatleri olduğu için, teoriyi pratiğe dökmem yarım saniye kadar sürdü.

“Ah… Jemmy’yi mi diyorsun? Evet, Roger’ın çocuğu olması gayet mümkün.” Roger ve Bonnet, Brianna ile iki gün arayla yatmışlardı. “Sana ve Bree’ye öyle düşündüğümü söyledim.”

Dalgın gözlerle bakarak başını salladı. Sonra ekmekten geri kalanları bir hamlede ağzına tıkıştırdı. Çiğneyerek mercekten bakmak için yeniden eğildi.

“Farklılar mı? Yani bir erkek diğerinden?”

Çayımdan bir yudum alıp leziz aromasını içime çektim. “Elbette farklılar. Bir erkeğin çocuğuna geçirdiği karakteristik özellikleri taşırlar…” Konuya temkinli yaklaşmak gerektiğini düşünüyordum; doğurganlık tanımımla aklı yeterince karışmıştı; genler ve kromozomlar hakkında bir açıklama şimdilik çok fazla olabilirdi. “Ama farkı mikroskopla bile göremezsin.”

Bunu duyunca homurdanarak ağzındaki ekmeği yutup doğruldu.

“Neye bakıyorsun o halde?”

“Sadece meraktan bakıyorum.” Tezgâhın üzerindeki şişeleri ve deney tüplerini işaret ettim. “Mikroskobun çözünürlüğünün ne kadar iyi olduğuna, ne tür şeyleri gösterebildiğine bakmak istedim.”

“Ah, öyle mi? Peki bunun amacı ne?”

“Teşhislerimde yardımcı olabilir. Mesela birinin taburesinden bir numune alır da hastanın dış paraziti olduğunu görürsem, o zaman ona hangi ilacı vereceğimi daha iyi bilirim.”

Jamie kahvaltıdan sonra böyle şeyler duymaktan rahatsız olmuş gibi baktı. Ama kafasını sallayarak söylediklerime katıldı. İçinde çay olan deney tüpünü boşaltıp tezgâha koydu.

Eğilip beni öptükten sonra kapıya doğru seğirtti. Hemen sonra arkasına dönüp bana baktı.

“Şeyler… spermler…” dedi tuhaf bir sesle.

“Eee?”

“Onları dışarı çıkartıp güzelce gömemez misin mesela?”

Gülüşümü çay bardağımın arkasına sakladım.

“Onlarla ilgilenirim,” diyerek söz verdim. “Hep ilgilenmiyor muyum zaten?”

Oradaydılar. Mikroskobun pasparlak görüş alanında oldukça net görünen

siyah saplar. Onaylandı.

“Buldum.” Karışımlarıma bakarak yavaşça sırtımı ovuşturup doğruldum.

Mikroskobun yanında duran lamlara baktım. Hepsinin ortasında koyu lekeler vardı ve uçlarına mumla bir kod yazılmıştı. Nemli mısır ekmeklerinden, bozulan ekmeklerden ve Noel arifesinde yediğimiz atılan etli börekten numuneler almıştım. Şimdilik en iyi sonucu veren börekti; bunun nedeninin kaz yağı olduğu kesindi.

Testlerimde kullandığım birçok maddenin arasından en yüksek penisilyum -bunun penisilyum olduğundan çok emindim- miktarı bu üç maddeden elde ettiğim küfte çıkmıştı. Penisilyumun bir sürü farklı çeşidine ilaveten, ıslak bir ekmekte de birçok çeşit küf çıkmıştı. Ama seçtiğim numuneler, yıllar önce öteki hayatımda kitapta gördüğüm penisilyum spor resimlerine en çok uyanlardı.

Hafızamın beni yanıltmadığını ve buradaki küf yapılarının epey miktarda penisilin üretenlerden olduğunu, et ve et suyu karışımına bilmeyerek öldürücü bir bakteri bulaştırmadığımı umuyordum. Daha birçok şey umabilirdim ama artık insanın inanç uğruna umudu terk ettiği, iyilik yapabilmek için kadere inandığı noktadaydım.

Tezgâhın arkasında et suyuyla dolu bir dizi kâse duruyordu ve her biri sineklerin, havada uçuşan partiküllerin ve farelerin içine düşmemesi için bezle kapanmıştı. Et suyunu süzgeçten geçirip kaynatmış, sonra da kâseleri buharı tüten kahverengi sıvıyla doldurmadan önce kaynar suyla yıkamıştım. Elimdeki yöntemlerle ancak bu kadar sterilize edebilirdim.

En iyi küf numunelerimden bir miktar aldım. Bıçağı kâselerdeki soğumuş et suyunun içine sokup mavi küfleri yaydım. Sonra kâseleri yeniden bezle örtüp birkaç gün beklemeye aldım.

Kültürlerden bazıları başarılı olmuş, bazıları ölmüştü. İki kâsede de kıllı, koyu yeşil şeyler, batık deniz hayvanları gibi yüzeyin altında yüzüyordu. Bir davetsiz misafirdi bu -küf, bakteri ya da belki bir yosun- ama penisilyum değildi.

Hangisi olduğunu bilmiyordum ama çocuklardan biri bir kâseyi mahvetmişti; et suyunun kokusuyla deliye dönen Adso birini yere atmış ve büyük bir zevkle içindeki her şeyi yalayıp yutmuştu. Demek ki onun içtiğinde zehirli hiçbir şey yoktu; yerde, güneşin vurduğu bir noktada kıvrılıp yatan küçük kediye baktım. Huzurun resmi gibiydi.

Geriye kalan üç kâsenin yüzeylerinde mavi renkte, süngerimsi, kadife bir

tabaka oluşmuştu. Aralarından bir tanesinden alıp test ettiğim numune, aradığımı bulduğumun kanıtıydı. Antibiyotik olan küfün kendisi değildi; küfün kendini bakteri saldırısından korumak için salgıladığı bir sıvıydı. Bu sıvı penisilindi ve istediğim şeydi.

Canlı kültürlerin içinde kalan et suyunu süzerek boşaltırken sandalyesinde oturup beni izleyen Jamie'ye olan biteni anlattım.

"Yani şu anda elindeki, küfün içine işediği et suyu, öyle mi?"

"Sen öyle yorumluyorsan, öyle olsun." Haşin bir bakış atıp süzülen çözeltiyi aldım, çömleklere dağıtmaya başladım.

Doğru anladığına sevinerek başını salladı.

"Hastalığı iyileştiren şey, küfün idrarı, değil mi? Bu çok önemli."

"Öyle mi?"

"İlaç olarak başka çeşit idrar kullanıyorsan, niye bunu da kullanmayasın?"

Hastalık seyir raporlarını tuttuğum defteri kaldırdı. Son deneylerimi yazdıktan sonra tezgâhın üzerinde açık bırakmıştım. Jamie, defterin ilk sahibi Doktor Daniel Rawlings'in yazdığı ilk sayfaları okuyarak eğleniyordu.

"Daniel Rawlings kullanmış olabilir ama ben kullanmam." Ellerim meşgul olduğu için çenemi kaldırıp açık sayfadaki yazıyı işaret ettim. "Bunun için ne kullanıyormuş?"

"İskorbüt* tedavisi için karışım," dedi parmağıyla Rawlings'in yazısını takip ederek. "İki baş sarımsak, altı adet ezilmiş turpla, Peru balsamı ve on damla laden reçinesi ile karıştırılır. Bu karışıma, rahatlıkla sarhoş olabilsin diye erkek çocuğu suyu eklenir."

*Diş eti çekilmesi olarak bilinen, C vitamini eksikliğinden kaynaklanan bir hastalık.

"Son cümle haricinde oldukça egzotik bir çeşniye benziyor," dedim gülerek. "Sence yanında en iyi ne gider? Çömlekte tavşan? Dana yahnisi?"

"Hayır, dana turp için fazla yoğun. Belki koyun eti türlüsü olabilir," diye cevapladı. Düşüncelere dalarak diliyle üst dudağını yaladı.

"Sence neden erkek çocuğu Sassenach? Daha önceden de bazı tariflerde bundan bahsedildiğini duymuştum. Aristoteles ve bazı eski filozoflar da bundan bahsediyor."

Lamlarımı temizlemeye başladığımda Jamie'ye baktım.

"Küçük bir kızdansa erkek çocuğunun idrarını almak kesinlikle daha kolay;

bir ara dene. Erkek bebeklerin idrarı tam olarak steril olmasa da çok temizdir; eğer eski çap filozofları içme suyunu su kemerlerinden, çeşmelerden ya da buna benzer yerlerden alıyorduysalar, deneyleri sırasında erkek bebek çişinin bunların hepsinden daha temiz olduğunu fark etmişlerdir.”

“Steril olması, içinde mikrop olmadığı anlamına mı geliyor?” Mikroskobuma ürkek gözlerle baktı.

“Evet. Ya da mikrop üretmiyor demek. Çünkü içinde mikrop yok.”

Mikroskop ve et suyu içeren -ya da en azından ben öyle umuyordum- penisilin şişeleri dışında tezgâhın üzerini temizlemiştim. Ameliyat gereçlerimin bulunduğu küçük çantamı alarak ameliyat hazırlıklarına başladım. Dolaptan da içi ispirto dolu büyük bir şişe aldım.

Kendi icat ettiğim küçük alkol yakıcısını -boş bir mürekkep şişesinin ağzına bir mantar tıkamış, mantarın içinden de parafinli kendirden yapılmış bir fitil geçirmiştim- ve ispirtoyu Jamie’ye verdim.

“Bunu benim için doldurur musun? Oğlanlar nerede?”

“Mutfakta sarhoş olmakla meşguller.” İşine oldukça odaklanmış bir şekilde kaşlarını çatarak alkolü dikkatle şişeye döktü. “Küçük kızların idrarı temiz değil mi yani? Yoksa yalnızca onlardan idrarlarını almak mı daha zor?”

“Hayır, aslında erkek çocuklarınınki kadar temiz değil.” Tezgâhın üstüne temiz bir bez örtüp üstüne de iki neşter, bir çift uzun burunlu forseps ve bir miktar dağlama demirini dizdim. Dolabın içinden bir avuç dolusu yara pamuğu aldım. Pamuk korkunç bir şekilde pahalıydı ama Farquard Campbell’in karısından, bir kavanoz bal karşılığı ham pamuk almıştım ve bu yüzden çok şanslıydım.

“Eee… dışarı çıkan yol pek direkt değil diyebiliriz. O yüzden idrar dışarı çıkarken bütün bakterileri ve derinin dökün tülerini topluyor.” Başımı çevirip gülümseyerek Jamie’ye

baktım. “Ama bu yüzden kendini üstün hissetmen yersiz olur.”

“Hiç öyle bir şey yapacağımı sanmıyorum,” dedi Jamie. “Hazır mısın o halde Sassenach?”

“Evet, al onları. Ah, kâseyi de getir!”

Jamie dışarı çıktı, ben de doğuya bakan pencereye döndüm. Bir gün önce çok fazla kar yağmıştı ama bugün hava açıktı ve karla kaplı ağaçların üzerine milyonlarca elmasın ışığını yansıtan güneş soğuktu. Daha iyisini

isteyemezdim; ışığa çok ihtiyacım vardı.

Dağlama demirlerini ısınmaları için küçük mangalın üzerine koydum. Sonra raflı dolaptan tılsımlı kolyemi alıp elbisemin içinde kalacak şekilde boynuma astım. Kapının arkasındaki kancada asılı duran önlüğümü de alıp pencereye doğru seğirttim. Dışarıdaki krem şantiyi andıran soğuk manzarayı seyrettikçe zihnim arındı, yapacağım işe ruhumu iyice odakladım. Zor bir ameliyat değildi ve daha önceden bunu birçok kez yapmıştım. Gerçi sandalyesinde dimdik oturan, bilinci açık birine yapmamıştım ve bu önemli bir farktı.

Üstelik bu ameliyatı son yapışımın üzerinden yıllar geçmişti. İzleyeceğim adımları hatırlamak için gözlerimi kapadım. Elimin düşüncelerimle eşzamanlı olarak hafifçe gerilen kaslarını hissederek, yapacağım hareketleri tekrarladım.

“Tanrım, bana yardım et,” diye fısıldayarak istavroz çıkardım.

Koridordan yalpalayan ayak sesleri, gergin gülüşler ve Jamie’nin boğuk sesini duyup arkama dönerek hastalarıma gülümsedim.

Bir aydır iyi beslendikleri, temiz giysiler giydikleri ve sıcak yataklarda uyudukları için Beardsley kardeşlerin sağlığı ve görünüşleri bir hayli düzelmişti. İkisi de hâlâ küçük, zayıf ve hafif çarpık bacaklıydılar. Ama yüzlerindeki çukurlar biraz dolmuştu. Siyah saçları yumuşaktı ve gözlerindeki tedirginlik silinmeye başlamıştı.

Aslında her ikisinin kahverengi gözleri de şu anda biraz donuk bakıyordu. Lizzie, Keziah taburenin üzerine düşmesin diye onu kolundan tutmak zorundaydı. Jamie, Josiah’yı omzundan tutmuştu; çocuğu bana doğru getirip, diğer kolunun altında taşıdığı kâseyi de yere koydu.

“İyisin, değil mi?” Josiah’nın gözlerinin içine bakarak gülümsedim. Kendini rahat hissetmesi için kolunu sıktım. Zar zor yutkunup zoraki gülümsemeye çalıştı; henüz korkmayacak kadar sarhoş olmamıştı.

Çocuğu oturtup boynuna bir havlu doladım. Bir yandan sohbet ederken, bir yandan da leğeni dizlerinin üzerine koydum. Umarım düşürmezdi, çünkü porselendi ve evdeki tek tatlı kâsemizdi. Lizzie beni şaşırtarak Josiah’nın arkasına geçip, küçük ellerini çocuğun omuzlarına koydu.

“Kalmak istediğinden emin misin Lizzie?” diye sordum şüpheci gözlerle. “Biz halledebiliriz diye düşünüyorum.” Jamie kana ve genel olarak kıyımlara alışkındı; Lizzie’nin daha önceden genel hastalık türleri ve belki de bir iki doğum dışında böyle şeyler gördüğünü hiç sanmıyordum.

“Ah, hayır hanımefendi, kalacağım.” Yutkundu ama kendini toparlamayı

bildi. “Jo ve Kezzie’ye bütün ameliyat boyunca onlarla kalacağıma söz verdim.”

Jamie’ye baktım, Jamie bana tek omzunu silkerek karşılık verdi.

“Pekâlâ, o zaman.” İçinde penisilinli et suyunun bulunduğu çömleklerden birini alıp iki bardağa boşaltarak ikizlere verdim.

Mide asidi muhtemelen penisilini etkisiz hale getirecekti ama boğazlarındaki bakterileri de -umarım- öldürecekti.

Et suyunda ne kadar penisilin olduğunu tam olarak bilmenin imkânı yoktu; onlara fazla ya da az doz veriyor olabilirdim. Et suyunda şu anda ne kadar penisilin olursa olsun, en azından aktif olduğundan emindim. Antibiyotiği dengeleyebilecek bir yöntemim yoktu ve ne kadar süre etkili olacağını da bilmiyordum. Ama taze olduğu için, çözelti tıbbi olarak aktif olmak zorundaydı ve et suyundan geri kalanın en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca kullanılabilir kalma şansı oldukça yüksekti.

Ameliyat biter bitmez yeni kültürler yapacaktım; neyse ki ikizlere üç dört gün daha düzenli olarak ilaç verebilecektim. Böylelikle enfeksiyon riski engellenmiş olacaktı.

“Aa, yani o şeyi içebilirsin, öyle mi?” Jamie, Josiah’nın başının üzerinden alaycı gözlerle bana bakıyordu. Jamie birkaç yıl önce silahla yaralandığında ona penisilin enjekte etmiştim ve sanırım bunu çok sadist bir niyetle yaptığımı düşünmüştü.

Ben de ona baktım.

“İçebilirsin. Enjekte edilebilen penisilin çok daha etkilidir, özellikle de aktif bir enfeksiyon durumunda. Öyle ya da böyle, şu anda bunu enjekte edebilmemin bir yolu yoktu ve bu onları enfeksiyondan korumaya yarar, iyileştirmeye değil. Şimdi, eğer hazırsak…”

Jamie’nin hastayı tutacağını sanmıştım ama hem Lizzie, hem de Josiah bunun gerekli olmadığı konusunda ısrar ettiler; ne olursa olsun, Josiah sessizce oturacaktı. Lizzie çocuğu omuzlarından tutmuştu ve yüzü onunkinden bile daha soluktu. Küçük yumrukları keskin ve beyazdı.

Josiah’nın koyu renk gözlerinin içine bakıp gülümsedim; yüzümdeki iki küçük yansımayı gözlerinden görebiliyordum. İkisi de oldukça uzman görünüyordu.

“Tamam mı o zaman?” diye sordum.

Dili aşağı doğru çekildiği için konuşamadı ama çıkardığı olumlu sesten hemfikir olduğumuzu anladım.

Et parçasını çekip kâseye koydum, diğer bademciğe yönelip aynı işlemi tekrarladı. Bu kez tek fark, elimin tersiyle çalıştığım için daha yavaş olmamdı.

Bütün işlem her bir bademcik için otuz saniyeden fazla sürmüş olamazdı. Josiah'nın ağzındaki aletleri çıkardım. Josiah şaşkın gözlerle bana baktı. Sonra öksürdü, kusacak gibi oldu, öne eğildi, bir başka et parçası, beraberinde bir miktar parlak kırmızı kan ile kâsenin içine küçük bir *şap* sesiyle düştü.

Çocuğu burnundan yakalayıp kafasını geriye doğru ittim. Yara pamuklarımı kanı emsin de ne yaptığımı göreyim diye ağzına tıktım. Sonra küçük bir dağlama demiriyle en büyük damarları dağladım; küçük olanlar kendi kendilerine pıhtılaşıp kapanabilirlerdi.

Gözleri çok sulanıyordu ve elleri kâseyi sıkı sıkı tutmuştu. Ama ne kıpırdıyor, ne de herhangi bir ses çıkartıyordu. Jamie'nin başparmağından o izi çıkarmasını gördükten sonra çocuğun böyle sakin duracağını tahmin etmemiştim. Lizzie hâlâ omuzlarını tutuyordu, gözlerini kapamıştı. Jamie uzanıp Lizzie'nin dirseğine dokundu. Lizzie gözlerini açtı.

"Tamam, *a muirninn*, bitti. Onu alıp yatağına götür, tamam mı?"

Ama Josiah gitmeyi reddetti. İkizi kadar sessizdi ve başını iki yana şiddetli bir şekilde sallayıp bir taburenin üstüne oturdu. Sallanıyordu ve beti benzi solmuştu. İkizine gülümsediğinde kan içindeki dişleri göründü.

Lizzie iki çocuk arasında kalmış, bir ona, bir diğerine bakıyordu. Jo, Lizzie'ye bakıp, hasta taburesinde çenesini kaldırmış, güç gösterisi yapan Keziah'yı işaret etti. Lizzie, şefkatle Jo'nun başını okşayıp Keziah'yı omuzlarından tuttu. Keziah başını çevirip Lizzie'ye olanca tatlılığıyla gülümsedikten sonra başını öne eğip Lizzie'nin elini öptü. Sonra gözlerini kapayıp ağzını açarak bana döndü; annesinin ağzından kurtçukları bekleyen yavru kuşlar gibi görünüyordu.

Bu ameliyat bir parça daha karmaşıktı; bademcikleri ve geniz eti korkunç bir şekilde büyümüşlerdi ve kronik enfeksiyon yüzünden oldukça zarar görmüşlerdi. Kanlı bir işti; hem havlu, hem de önlüğümden kan damlıyordu. Dağlama işi bittikten sonra hastama yakından baktım. Teni kar kadar beyazdı ve gözleri donuk bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Beni duyamadı ama telaşlı sesim yeterince belliydi. Ağzını tuhaf bir şekilde büktü. Gülmeye çabaladığını anlamıştım.

Başını sallamaya başladı; sonra gözleri kaydı ve en sonunda tabureden ayaklarımın üzerine düştü. Jamie son anda kâseyi tuttu.

Lizzie'nin de bayılabileceğini düşündüm; her yer kan içindeydi. Birazcık sendeledi ama gidip Josiah'nın yanına oturmasını söyledim. Ben Jamie ile malzemeleri toplarken, Josiah oturmuş, Lizzie'nin elini sıkıyordu.

Jamie, Keziah'yı kollarına aldı; çocuğun her yerinde kan lekeleri vardı ve sanki öldürülmüş gibi görünüyordu. Josiah gözlerini kardeşinin bilinçsiz vücudundan ayırmadan ayağa kalktı.

"İyi olacak," dedi Jamie, Josiah'ya. Sesinde oldukça güven veren bir hal vardı. "Sana söyledim, karım harika bir doktordur." Sonra Jamie, Lizzie ve Josiah dönüp gülümseyerek bana baktılar. Sanki eğilip selam vermem gerekiyormuş gibi hissettim ama yalnızca gülümseyerek karşılık verdim.

"İyi olacak," dedim, Jamie'nin söylediklerini tekrarlayarak. "Gidip dinlen şimdi."

Küçük kafile, geldiğinden daha sakin bir şekilde odadan çıkıp, beni aletlerimi kaldırıp temizlik yapmam için yalnız bıraktılar.

Başarılı bir işin arkasından gelen sakin bir mutlulukla ışıl ışıl parlıyordum. Bu tür şeyleri yapmayalı uzun zaman olmuştu; on sekizinci yüzyılın ihtiyaçları ve sınırlamaları aciliyet içinde yapılanlar hariç birçok ameliyatı imkânsız hale getiriyordu. Anestezi ve antibiyotik olmadan, cerrahi müdahale çok zor ve çok tehlikeliydi.

Ama şimdi en azından penisilinim vardı. İspirto lambamı söndürürken kendi kendime iyi olacağını söyledim. Ameliyat sırasında çocuklara dokunurken tenlerinde hissetmiştim. Mikrop onları tehdit etmeyecekti, enfeksiyon işimin temizliğine leke düşürmeyecekti. Tıpta her zaman şans önemliydi ve bugün işler benim lehime ilerlemişti.

"Her şey iyi olacak," dedim tezgâhın üzerinde sessizce durmuş, boş kâselerden birini yalayan Adso'ya.

Büyük siyah hastalık seyir raporlarının durduğu defter, Jamie'nin bıraktığı yerde, tezgâhta açık bir şekilde duruyordu. Deneylerimin ilerleyişini kaydettiğim sayfaları açıp tüy kalemimi elime aldım. Akşam yemeğinden sonra bugünkü ameliyatın ayrıntılarını yazacaktım. Şimdilik… durdum, sonra sayfanın sonuna, *Evreka!* yazdım.

37 POSTA BORUSU

Fergus, iki ayda bir gittiği Cross Creek'ten Şubat ortasında, tuz, iğne, çivit otu, çeşitli ihtiyaçlar için malzemeler ve bir çanta dolusu postayla döndü. Eve öğleden sonra varmıştı ve Marsali'yi bir an önce görmek için o kadar telaşlıydı ki yanımızda çok az kaldı. Brianna ve ben sevinç içinde erzak bohçalarının içinde kalmıştık.

Wilmington'dan ve New Bern'den gelen bir sürü gazetenin arasında, Jocasta Cameron'a kuzeydeki arkadaşları tarafından Philadelphia ve Boston'dan yollanmış olan birkaç gazete daha vardı. Gazeteleri karıştırdığımda en yakın tarihin üç ay öncesine ait olduğunu gördüm. Önemli değildi; okunacak şeylerin altın kadar nadir bulunduğu bir yerde gazeteler romanlar kadar değerliydi.

Jocasta, Brianna'ya *Brighamlı Leydinin Kitabı*'nın iki nüshasını yollamıştı. Bu, Londra modasına dair çizimlerin ve makalelerin yer aldığı bir dergiydi.

"Yaldızlı Dantel Nasıl Temizlenir," dedi Brianna sayfalardan birini okurken. "Bu kesinlikle herkesin nasıl yapıldığını bilmesi gereken bir şey."

"Arkasına bak," dedim tavsiye olarak. "Belsoğukluğundan nasıl korunabileceğini ve kocanın basurunu nasıl tedavi edebileceğini söyleyen makaleleri oraya basıyorlar."

Bree tek kaşını kaldırınca tıpkı Jamie gibi göründü.

"Eğer kocamdan belsoğukluğu kaptıysam, o da kendi basuru hakkında telaşlanabilir." Sayfaları karıştırmaya devam ederken kaşını daha da kaldırdı. "Erkeğin Yorgunluğu İçin Güvenilir Reçete."

Kaşlarımı kaldırarak kolunun üzerinden dergiye baktım.

"Tanrım. Bir Gece Şarap ve Sütün içinde bekletilmiş Ezilmiş Badem ve Istakoz Etiyle pişirilmiş Turta. Baharatla servis ediniz. Bunun erkeğe ne yararı olur bilmiyorum ama muhtemelen hazımsızlığını daha da arttırır. Zaten bizim burada ıstakoz bulmamız da imkânsız."

"Sorun değil," dedi önündeki sayfaya dikkatle bakarak. "Istakozlar sümüğe benziyorlar."

"Sadece çiğ olanları, piştiklerinde az çok yenilebilir oluyorlar. Sümükten konu açılmışken, Jemmy nerede?"

"Uyudu ya da en azından ben öyle umuyorum." Tavana doğru şüpheli gözlerle baktı ama huzursuz herhangi bir ses duyamayınca sayfaya geri

döndü.

“Yapabileceğimiz bir şey var. Erkek bir hayvanın testisleri alınıp altı büyük mantarla birlikte ekşi biranın içinde yumuşayıncaya dek pişirilir, sonra iki testis ve mantarlar ince ince doğranır, karabiber ve tuz eklenir, daha sonra sirke dökülür ve çıtır bir kıvama gelinceye dek ateşte kavrulur. Babam Gideon’u henüz kısırlaştırmadı, değil mi?”

“Hayır. Eminim denemek istersen sana o bahsettiğin nesneleri vermekten büyük mutluluk duyar.”

Yüzü utançtan kıpkırmızı oldu, boğazını temizlediğinde çıkarttığı ses bana babasını hatırlattı. “Bence… bence henüz buna ihtiyacımız yok.”

Güldüm, mektuba geri dönüp Bree’yi okuduğu şeyle baş başa bıraktım.

Üzerinde Jamie’nin adının yazdığı sarılı bir kitap vardı. Kitap, Philadelphia’daki bir kitapçıdan yollanmıştı ve üzerinde Lord John Grey’in mührü vardı. Mühür, gülümseyen yarımay ve bir yıldızdan oluşuyordu ve maviydi. John Grey, kolonilerde edebiyat hakkında Jamie’den başka konuşabilecek kimsenin olmadığını bildiği için, bize sürekli kitap yollamaktan zevk alıyordu ve bu nedenle kütüphanemizin yarısı onun yolladığı kitaplarla doluydu.

Jamie’ye yollanmış bir sürü mektup da vardı; kız kardeşinin karakteristik sivri yazısını görebilme umuduyla mektuplara dikkatlice baktım ama bulamadım. Mektuplardan biri, her ay hiç aksatmadan yazan Ian’dan gelmişti ama Jenny’den gelen herhangi bir şey yoktu; son altı aydır ondan hiçbir şey gelmemişti; Jamie’nin Jenny’nin en küçük oğlunun akıbetiyle ilgili haber vermek için istemeye istemeye yolladığı mektuptan sonra Jenny’den hiçbir şey gelmemişti.

Kaşlarımı çatarak mektupları masanın kenarındaki küçük bir rafa koydum. Bu şartlar altında Jenny’yi suçlayamazdım ama sonuçta ben de oradaydım. Her ne kadar suçu üstüne alsa da bu Jamie’nin suçu değildi. Küçük Ian, Mohawklar ile kalmayı seçmişti. Genç de olsa o bir erkekti ve karar onun kararıydı. Ama sonra anne ve babasını bıraktığında hâlâ küçük bir çocuk olduğunu düşündüm ve muhtemelen de hâlâ öyleydi.

Jenny’nin sessizliğinin Jamie’yi derinden yaraladığını biliyordum. Her zaman olduğu gibi ona yazmaya devam etmiş, biri Cross Creek’e ya da Wilmington’a gidene kadar sayfaları yazdıkça yazmıştı. Bu konuda çok açık konuşmazdı ama mektupların arasında Jenny’nin yazısını tanımaya çalışırken gözlerindeki ışığı, bulamadığında ise dudağının kenarındaki belli belirsiz

kasılmayı biliyordum.

“Lanet olsun Jenny Murray,” dedim kendi kendime. “Onu affet ve bu konuyu kapat!”

“Ha?” Brianna dergiyi masaya koyup kare biçimindeki bir mektubu kaşlarını çatarak incelemeye başlamıştı.

“Yok bir şey. Sen ne buldun?” Mektupları bırakıp Bree’nin elindekine baktım.

“Teğmen Hayes’ten gelmiş. Sence ne yazmıştır?”

Karnım heyecandan kasıldı. Bu kasılma tedbirsizliğim yüzünden yüzüme yansımış olacak ki Brianna mektubu bırakıp kaşlarını çatarak bana baktı.

“Ne?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedim ama çok geçti. Elini beline koymuş, tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

“Sen dünyadaki en kötü yalancısın anne,” dedi yumuşak bir sesle. Hiç tereddüt etmeden mührü açtı.

“O mektup babana gelmiş,” dedim. Ama bu itirazım oldukça hafif kaldı.

“Hmm. Diğeri de öyleydi,” dedi. Başını eğip mektubu okumaya başladı.

“Ne?” Yanına gelip ben de mektubu okumaya başladım.

Teğmen Archibald Hayes

Portsmouth, Virginia

Bay James Fraser

Fraser Tepesi, Kuzey Carolina

18 Ocak 1771

Bayım;

Size şu an Portsmouth’ta olduğumuzu ve ilkbahara kadar burada kalmak istediğimizi haber vermek için yazıyorum. Kırk tane adamı Perth’e götürebilecek herhangi bir kaptan tanıyorsanız, limana ulaşıldıktan sonra karşılığının verilmesi sözüyle, uygun olduğunuz en uygun zamanda bunu bildirmenizden büyük mutluluk duyacağım.

Öte yandan bu süre zarfında kış aylarını geçirebilmek için birçok işe giriştik. Adamlarımdan birçoğu, burada oldukça yaygın bir iş olan gemi

onarımına başladı. Ben kendim yerel bir meyhanede aşçı olarak çalışıyorum. Adamlarımın durumlarından haberdar olmak için onları yaşadıkları yerlerde düzenli olarak ziyaret ediyorum.

İki gece önce kalacak bir yer için başvurdum. Sohbet sırasında adamlarımdan biri -Er Ogilvie, tanıdığınızı düşünüyorum- bana Shipyard'da kulak misafiri olduğu bir konuşmadan bahsetti. Konuşmada Stephen Bonnet'nin adı geçiyordu ve hatırladığım kadarıyla siz bu kişiyi merak ediyordunuz. Bu mektubumda size bu konudan bahsedeceğim.

Bonnet'nin kaçakçı olduğu söyleniyor ve bu durum buralarda pek rastlanan türden bir şey değil. Her halükarda elinde alışılmışın dışında bir kalitede -ve sayıda- kaçak mal oluyor ve bunun sonucunda, bağlantılarının doğası da oldukça alışılmışın dışında görünüyor. Carolina kıyısındaki bazı depolar düzenli olarak şaşırtıcı bir şekilde kaliteli mallarla doluyor ve bu durum hep Stephen Bonnet'nin meyhanelerde ve civardaki 'deliklerde' göründüğü zamanlara denk geliyor.

Er Ogilvie, Bonnet'yle ilgilendiğinizi bilmediği için duyduğu isimlere pek dikkat etmemiş ve bu konuyu bana yalnızca tuhaf bir bilgi olarak anlattı. Bahsedilen isimlerden biri 'Butler'mış ama bu ismin Bonnet ile bir ilgisi olup olmadığından emin değil. Diğer isim ise 'Karen'mış ama Ogilvie bunun bir kadının mı, yoksa bir geminin mi ismi olduğunu bilmiyor.

Konuşma sırasında bahsi geçen bir depo Shipyard'dan uzak değilmiş -gerçi bundan da emin olmadığını söylüyor. Bu bilgileri bana verdiğinde, bahsi geçen depoya gitmeyi ve sahibini araştırmayı görev edindim. Deponun sahibi iki ortak: Birinin adı Ronald Priestly, diğerininki Phillip Wylie. Şimdilik iki adam hakkında da bilgim yok ama zamanım el verdikçe araştırmalarıma devam edeceğim.

Yerel meyhanelerde de Bonnet'yi sorup soruşturdum. Bu ismin oldukça tanındığını söylemeliyim ama hakkında söyleyecek çok az şey var.

Sadık kulunuz,

Teğmen Archibald Hayes

67. Dağ Alayı

Evden her zamanki sesler yükseliyordu ama Bree ve ben birden, içinde zamanın durduğu küçük ve temiz bir sessizlik balonunun içinde baş başa kalmış gibiydik.

Mektubu bırakmak istemiyordum, çünkü bu zamanın akıp gideceği ve bu

noktada bir şey yapılması gerektiği anlamına gelecekti. Aynı zamanda, mektubu bırakmak değil, ateşe atmak ve ikimiz de bunu görmemişiz gibi davranmak istiyordum.

Sonra Jemmy'nin yukarıdan ağlama sesleri duyuldu. Brianna kafasını çevirip kapıya doğru seğirtti. Her şey normal seyrine geri dönmüştü.

Mektubu kendi haline bırakıp diğer mektuplara döndüm. Jamie'nin daha sonra görmesi için gazeteleri ve dergileri rafa koydum, paketin etrafındaki ipi çözdüm; tam tahmin ettiğim gibi bu bir kitaptı -Tobias Smollett'in *Humphrey Clinker'ın Yolculu*ğu adlı kitabıydı. Beynimde sürekli "Şimdi ne olacak? Şimdi ne olacak?" sorusu metronom gibi tık tık çınlıyordu.

Brianna kucağında, yatmaktan yüzü kızarmış olan Jemmy'le geldi. Jemmy'nin üzerinde, uykusundan uyanıp bilincin beklenmedik talepleri karşısında öfkelenen bir insanın asabiyeti vardı. Duygularını paylaşıyordum.

Brianna oturdu, gömleğinin yakasını açtı ve memesini bebeğin ağzına verdi. Jemmy'nin ağlaması mucizevî bir şekilde dinmişti. Ben de Brianna için aynı etkiyi gösterebilecek bir şey yapmak çok isterdim. Çok solgun ve aklı karışmış görünüyordu.

Bir şey söylemem gerekti.

"Üzgünüm tatlım," dedim. "Onu durdurmaya çalıştım… Yani Jamie'yi. Bilmeni istemediğini biliyordum. Endişelenmeni istemiyordu."

"Sorun değil. Zaten biliyordum." Tek eliyle uzanıp Jamie'nin masasındaki defterlerden birini kaldırıp salladı. Sayfaların arasından bir mektup düştü. Jemmy'nin kafasının üzerinden mektubu işaret etti.

"Şuna bir bak. Sen milislerle birlikte gittiğinde bulmuştum."

Lord John'un Bonnet ile Yüzbaşı Mardsen arasında geçen düello hakkındaki açıklamasını okurken göğsümün sıkıştığını hissettim. Bonnet'nin kişiliği ile ilgili herhangi bir yanılgıya kapılmış değildim ama bu kadar yetenekli olduğunu da bilmiyordum. Tehlikeli suçluların beceriksiz olmalarını tercih ederdim.

"Lord John'un yalnızca babama herhangi bir şey soruyor olabileceğini düşündüm ama sanırım öyle değildi. Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Bree. Sesi, sanki bir saç ya da ayakkabı tokası hakkında fikrimi sorar gibi soğuktu. Keskin gözlerle ona baktım.

"Sen ne düşünüyorsun?" Bu durumda önemli olan Brianna'ydı… ya da ben öyle düşünüyordum.

“Ne hakkında?” Gözlerini benden çevirip mektuba dikti. Sonra Jemmy’ye baktı.

“Ah, Çin’deki çay fiyatlarını soruyorum,” dedim kızgınlıkla. “İstersen doğrudan Stephen Bonnet konusuna gelelim.” Bu ismi yüksek sesle söylemek tuhafıma gitmişti; aylardır bu ismi telaffuz etmek istememiştik.

Dişlerini alt dudağına geçirdi. Bir süre gözlerini yere dikti, sonra başını çok hafif bir şekilde salladı.

“Onun hakkında bir şey duymak ya da düşünmek istemiyorum,” dedi. “Ve eğer onu bir daha görecek olursam, yalnızca… yalnızca…” Sert bir şekilde ürperip bana baktı.

“Onun derdi ne?” diye bağırdı. “Bunu nasıl yapabilir?” Jemmy’nin şaşkın bakışları arasında sıktığı yumruğunu kalçasına vurdu. Jemmy ağlamaya başladı.

“Babanı kastediyorsun, Bonnet’yi değil.”

Başını sallayarak söylediğim onayladı. Jemmy’yi yeniden göğsüne bastırdı ama Jemmy ciyak ciyak ağlamaya devam ediyordu. Eğilip Jemmy’yi aldım, omzuma koyup sırtını sıvazlamaya başladım. Bree boş kalan elleriyle dizlerini sıktı, eteğini buruşturdu.

“Neden Bonnet’yi rahat bırakamadı?” Bebeğin ağlamaları arasında sesini duyurabilmek için bağırarak konuşuyordu.

“Çünkü o bir erkek… ve lanet olası bir İskoç,” dedim. “Yaşamak ve yaşatmak onların kitabında yok.” Meme ucundan yavaşça gömleğine süt damlıyordu; tek elimle uzanıp gömleğini düzelttim. Elini göğsüne koyup sütü durdurmak için sertçe bastırdı.

“Peki eğer onu bulursa ne yapmak istiyor?”

“Eğer değil, bulacağı korkarım ki kesin,” dedim isteksiz bir şekilde. “Çünkü bulana kadar aramayı bırakacağını sanmıyorum. Bulduğunda ne yapacağına gelince… onu öldürecek bence.” Çok düşüncesizce sarf edilmiş bir cümle gibi görünebilirdi ama başka türlü ifade etmenin bir yolunu bulamamıştım.

“Yani onu öldürmeye çalışacağını söylüyorsun.” Lord John’dan gelen mektuba baktı, sonra yutkunarak bakışlarını başka yöne çevirdi. “Peki eğer…”

“Babanın insan öldürme konusunda bir hayli deneyimi var,” dedim sevimsizce. “Aslında bu konuda oldukça iyi… gerçi uzun zamandır kimseyi

öldürmedi.”

Söylediklerim Bree’yi hiç rahatlatıyor gibi görünmüyordu. Beni de rahatlatmamıştı zaten.

“Burası çok büyük bir yer,” dedi kendi kendine başını sallayarak. “Amerika yani. Neden kaçıp gidemiyor ki? Uzaklara?” Mükemmel bir soruydu. Jemmy yüzünü öfkeli bir şekilde omzuma sürterek homurdanıyordu. Ama artık çığlık atmayı kesmişti.

“Stephen Bonnet’nin buralardan uzaklaşıp kaçakçılığa Çin’de ya da Hint Adaları’nda devam etmeyi akıl edebileceğini umuyordum ama sanırım bırakmak istemediği yerel bağlantıları var.” Jemmy’nin sırtını sıvazlayarak omuzlarımı silktim.

Brianna gömleğini açıp hâlâ yılanbalığı gibi dönüp duran Jemmy’yi aldı.

“Yani sonuçta Sherlock Fraser’ın ve yardımcısı John Watson’ın peşine olduğunu bilmiyor.” Cesur bir denemeydi ama konuşurken dudağı titremişti. Yine alt dudağını ısırdı. Endişelenmesine neden olmak beni çok üzmüştü ama bazı şeyleri görmezden gelmekle bir yere varamazdık.

“Hayır, ama çok geçmeden öğrenecek,” dedim tereddüt ederek. “Lord John çok ketumdur ama Er Ogilvie öyle değil. Eğer Jamie sorular sormaya devam ederse -ki korkarım edecek- geç olmadan ona olan ilgisi duyulacak.” Jamie’nin amacı bir an önce Bonnet’yi bulup onu gafil avlayıp sorularıyla onu ifşa etmek miydi yoksa aslında Bonnet’nin ilgisini çekerek kendi ayaklarıyla bize gelmesini mi sağlamaktı, bilemiyordum. Son ihtimal dizlerimin bağını çözmüştü. Zar zor tabureye oturdum.

Brianna yavaş ve derin bir nefes alıp burnundan verdi, bebeği yeniden göğsüne yaklaştırdı.

“Roger biliyor mu? Yani, bu… bu lanet olası namus davasının içinde mi o da?”

Kafamı iki yana salladım.

“Sanmıyorum. Yani emin değilim. Sana söylerdi, değil mi?”

Gözlerindeki karanlık gölgeye rağmen yüzündeki ifade biraz olsun yumuşadı.

“Böyle bir şeyi benden saklaması beni çok sinirlendirir. Öte yandan,” diye ekledi, sesinde suçlayıcı bir hava vardı, “sen sakladın.”

İğneleyici tavrını hissedip dudaklarımı sıktım.

“Stephen Bonnet’yi düşünmek istemediğini söylemiştin,” dedim. Bakışlarımı yüzündeki karmaşadan başka yöne çevirdim. “Bu çok doğal. Ben… biz de düşünmeni istemedik.” Çaresizlik duygusuyla, istemesem de Jamie’nin planlarının girdabına sürüklendiğimi fark ettim.

“Şimdi bak,” dedim dik oturup Brianna’ya keskin gözlerle bakarak. “Ben Bonnet’nin peşine düşmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ve Jamie’yi bu fikirden vazgeçirmek için elimden geleni yaptım. Aslında,” diye ekledim kederli bir şekilde, Lord John’ın mektubunu işaret ettim, “ve vazgeçirdiğimi de sanıyordum. Ama görünüşe bakılırsa hiç de öyle olmamış.”

Brianna oldukça kararlı görünüyordu. Sandalyesinde daha sağlam bir şekilde oturdu.

“Ben onu vazgeçireceğim,” dedi.

Düşünceli gözlerle ona baktım. Eğer Jamie’yi seçtiği yoldan döndürecek kadar inatçı ve güçlü biri varsa, o da kızıydı. Bu yine de kocaman bir ‘eğer’di.

“Deneyebilirsin,” dedim biraz şüpheci bir şekilde.

“Hakkım yok mu?” İlk şoku atlatmış ve mimiklerini yeniden kontrol altına alabilmişti. Yüzündeki ifade soğuk ve sertti. “İsteyip istemediğimi… ne istediğimi söylemek benim yapacağım bir şey değil mi?”

“Evet,” dedim. Sırtımdan aşağı inen huzursuz bir ürperti vardı. Babalar da hep hakları olduğuna inanırlardı. Kocalar da öyle. Ama belki bu dile getirilmese daha iyi olurdu.

Bir anlık sessizlik, Jemmy’nin ve dışarıdaki kargaların gürültüleriyle bozuldu. İçimden yükselen ani bir dürtüyle, bilinçaltımdan fırlayıveren soruyu sordum.

“Brianna, sen ne istiyorsun? Stephen Bonnet’nin ölmesini istiyor musun?”

Jemmy’nin sırtını sıvazlarken önce bana, sonra pencereden dışarıya baktı. Gözlerini hiç kırpmadı. Sonunda gözlerini kapadı, sonra yeniden açıp bana baktı.

“İsteyemem,” dedi kısık bir sesle. “Bu fikir aklıma girerse… bunu o kadar çok isterim ki başka bir şey düşünemez olmaktan korkarım. Ve eğer hayatımı bu şekilde mahvetmesine izin verirsem, lanetlenirim.”

Jemmy geğirip ağzındaki sütleri geri püskürttü. Bree omzundaki eski bir keten havluyla bebeğin çenesini sildi. Artık sakinleşen Jemmy’nin yüzündeki kafası karışmış ifade kaybolmuş, bütün dikkatini annesinin omzundaki bir

şeye vermişti. Açık mavi bakışlarını izlerken pencerenin köşesindeki örümcek ağını gördüm. Rüzgâr yüzünden pencerenin pervazı sallanınca, ağın ortasındaki küçük bir nokta çok yavaş bir şekilde hareket etti.

“Evet,” dedi Brianna usulca. “Ölmesini istiyorum. Ama babamın ve Roger’ın yaşamasını çok daha fazla istiyorum.”

38 RÜYA ZAMANI

Roger, Toplantı'da anlaştıkları üzere Joel MamLeod'ın yeğeninin düğününde şarkı söylemeye gitmiş, eve, bir an önce kaleme almak istediği yeni bir ödülle dönmüştü.

Çamurlu çizmelerini mutfakta bırakıp, Bayan Bug'ın verdiği çayı ve üzümlü turtayı da alarak doğrudan çalışma odasına gitti. Jamie de çalışma odasında, mektup yazmakla meşguldü; dalgın bir şekilde Roger'a bakıp bir şeyler mırıldandıktan sonra mektuplarına geri döndü. Gür kaşlarının arasında hafif bir çizgi oluşmuştu, elinde tüy kalemi vardı.

Jamie'nin çalışma odasında küçük ve üç raftan oluşan bir kitaplık vardı ve Fraser Tepesi'ndeki kütüphane bu kitaplıktan ibaretti. En önemli kitaplar en üst raftaydı: Latin şiirlerinden oluşan bir cilt, *Sezar'ın Yorumlar*'ı, Marcus Aurelius'un *Kendime Gözleyişim*'i ve birkaç tane daha klasik başyapıt dışında Doktor Brickell'in yazdığı doğa tarihi kitabı ile içine çalakalem bir şekilde Küçük Ian Murray yazan bir matematik kitabı vardı.

Orta rafta kararsız bir düzen vardı: Okunmaktan hafifçe aşınmış küçük bir aşk romanı derlemesi vardı. Derlemede Robinson Crusoe; deri kaplı yedi küçük cilt halinde Tom Jones; dört ciltlik Roderick Random ve iki devasa ciltten oluşan Sör Henry Richardson'ın yazdığı *Pamela* vardı. Bu iki ciltten birincisi, akçaağaç yaprağı ve yazdıktan sonra kalemi temizlemede kullanılan bez parçaları gibi çeşit çeşit ayraçlarla süslenmişti. Bu işaretler daha önceki okuyucuların kitabı okumayı geçici ya da kalıcı süreliğine bırakmadan önce hangi sayfalara geldiklerini gösteriyordu. Raftaki İspanyolca *Don Kişot*'u da yalnızca Jamie okuyabildiği için fazla hırpalanmamıştı.

En alttaki rafta *Doktor Sam Johnson'ın Sözlüğü*'nün bir kopyası, Jamie'nin hesap defterleri, Brianna'nın bir sürü çizim defteri ve Roger'ın ateş başlarında duyduğu, daha önceden bilmediği şarkı ve şiirleri yazdığı ince ketenle ciltlenmiş güncesi vardı.

Jamie'nin çalışma masası olarak kullandığı masanın diğer tarafına oturdu, yazmak için yeni bir tüy kalem aldı; yazısının okunabilir olmasını istiyordu. Yazacaklarının hangi derlemeye dahil olacağını bilmiyordu ama yazının değerinin farkındaydı. Belki de bunu yalnızca kendi zevki için yapıyordu fakat sonraki yıllara bir şey bırakıyor olma fikri çok hoşuna gitmişti. Bu yüzden titiz bir şekilde yazma zahmetine giriyor ve her şarkıyı hangi şartlar altında öğrendiğini de belirtiyordu.

Çalışma odasında Jamie'nin kramp giren elini ovuştururken iç çekmesi

dışında herhangi bir ses yoktu. Bir süre sonra Bay Bug kapıya geldi, kısa bir konuşmadan sonra Jamie kalemini bırakıp kapıya yürüdü. Roger'a veda ettiklerinde hatırlama ve kayıt telaşında olan Roger yalnızca başını sallamakla yetindi.

On beş dakika kadar sonra işi bittiğinde aklı tamamen boşalmıştı. Arkasına yaslanıp gerindi. Defteri kaldırmadan önce mürekkebin tamamen kurumasını bekledi. Beklerken de Brianna'nın çizim defterlerinden birini en alt raftan aldı.

Brianna, Roger'ın defterine bakmasına aldırış etmezdi; istediği zaman bakmasını söylemişti zaten. Öte yandan sadece hoşuna giden ya da özellikle Roger'a yaptığı çizimleri göstermişti.

Defteri, gözetlemeyi esrara çeviren bir merak ve saygı hissiyle karıştırdı, aklından geçenlerin küçük yansımalarını bulmaya çalıştı.

Bir sürü bebek portresi eskizi ve çalışma odası vardı.

Küçük bir eskiz, sayfalar arasındaki gezintisine ara vermesine neden oldu. Eskizde Jemmy sırtı dönük bir şekilde uyuyordu. Küçük ve gürbüz bedeni virgül gibi kıvrılmıştı. Adso da hemen hemen aynı pozisyonda, Jemmy'nin yanına kıvrılıp yatmıştı ve çenesi Jemmy'nin küçük tombul ayağındaydı, gözleri baygın bakıyordu. Roger bunu hatırlıyordu.

Jemmy'yi sık sık -hatta neredeyse her gün- çizmesine karşın, bütün yüzünü çizdiği çok nadirdi.

"Bebeklerin aslında yüzleri yoktur," demişti Roger'a. Jamie'nin barut mahfazasının deri askısını çiğneyen Jemmy'ye kaşlarını çatarak bakmıştı.

"Ah, öyle mi? Peki kafasının ön tarafındaki ne o zaman?" Bebekle ve kediyle birlikte yerde sırt üstü yatıyor, Bree'ye bakarak gülüyordu. Böylece Bree'nin Roger'a tepeden bakması daha kolay olmuştu.

"Yani elbette yüzleri var ama hepsi birbirine benziyor."

"Çocuğunu tanıyan baba akıllı bir babadır, değil mi?" demişti şakalaşmak için. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, Bree'nin gözlerindeki kasveti görüp pişman olmuştu. Bu kasvet yaz yağmuru gibi hemencecik geçmişti ama yine de onu bir kez görmüş olduğu gerçeği değişmezdi.

"Bir sanatçının bakış açısına göre öyle değil." Kalemtıraşının bıçağıyla kaleminin ucunu iyice sivriltmişti. "Kemikleri yoktur. Yani daha doğrusu, kemikleri görünmez. Ve yüz hatlarını ortaya çıkaran kemiklerdir; onlar yoksa pek bir şey yoktur.

Kemik var ya da yok, Bree yüz ifadesindeki ayrıntıları çok iyi yakalıyordu. Roger bir eskize gülümseyerek baktı; onu gülümseten, tam anlamıyla korkunç bir bebek bezi yaratmaya odaklanmış Jemmy'nin yüz ifadesiydi.

Jemmy'nin resimleri dışında teknik çizimler de vardı. Bunlar Roger'ın pek ilgisini çekmeyince eğilip defteri yerine koydu, sonra bir başkasını çekip aldı.

Hemen bunun bir çizim defteri olmadığını anladı. Sayfalar Brianna'nın düzenli ve köşeli yazısıyla doluydu. Merakla sayfaları karıştırdı; günceden ziyade, rüyalarını kaydetmişti.

Dün gece rüyamda bacaklarımı tıraş ettiğimi gördüm.

Roger bu mantıksız rüyaya güldü ama Brianna'nın uzun parlak bacaklarının hayali onu rüyanın devamını okumaya itti.

Babamın tıraş bıçağını ve köpüğünü kullanıyordum. Bunu öğrenince kızacağını düşünüyordum ama umursamıyordum. Tıraş köpüğünün beyaz teneke kutusunun üzeride kırmızı harflerle Old Spice *yazan bir etiket vardı. Böyle bir tıraş köpüğünün olup olmadığını bilmiyorum ama babam hep* Old Spice *tıraş losyonu ve sigara kokardı. Sigara içmezdi ama birlikte çalıştığı insanlar içerdi. Ceketleri hep parti sonrası oturma odası gibi kokardı.*

Roger yeni pişmiş turtasının ve çayının kokusunu içine çekti. Ortalık mobilya cilası ve amonyak kokuyordu. Köşkteki salonda düzenlenen toplantılarda sigara içilmezdi ama kendi babasının ceketleri de duman kokardı.

Bir keresinde Gayle, Chris'le çıktığından ve bacaklarını tıraş edecek zamanı olmadığından bahsetmişti. Bütün gece boyunca, kılları eline gelmesin diye Chris'in dizlerine dokunmasını engellemeye çalışmış. Sonrasında hep bunu düşünerek bacaklarımı tıraş ettim ve parmaklarımı bacağımdan yukarı doğru kaydırarak tüylerimin batıp batmadığını ya da tıraşı yalnızca diz kapaklarıma kadar yapmamın yeterli olup olmadığını kontrol ettim.

Brianna'nın bacaklarındaki tüyler hissedilemeyecek kadar inceydi; yalnızca çıplak bir şekilde Roger'ın üzerine çıktığında arkadan güneş vurursa belli oluyordu. Bunu Roger dışında kimsenin görmeyecek olması, altın ve bakır paralarını teker teker sayıp, bu gizli hazinesinin çalınmasından korkmadan tadını çıkaran bir cimri gibi, onu mutlu ediyordu.

Roger bu yaptığı yüzünden kendini suçlu hissederek sayfayı çevirdi. Rüyalarının mahremiyetine girmekten, uyuyan zihnini dolduran resimleri öğrenmekten kendini alamıyordu. Yazıların tarihleri yoktu ama her biri aynı sözcükle başlıyordu: *Dün gece, rüyamda…*

Dün gece rüyamda yağmur yağıyordu. Zaten son iki gündür yağmur yağdığı için bu pek şaşırtıcı bir durum değildi. Bu sabah tuvalete girmek için evden dışarı çıktığımda, kapının önündeki kocaman bir çamurlu su birikintisinin üzerinden atlamam gerekti ve böğürtlenlerin yanındaki yumuşak noktada bileklerime kadar gömüldüm.

Dün gece yatağa girdiğimizde yağmur damlaları çatıya vuruyordu. Islak ve soğuk bir günün sonunda Roger'la birlikte yatağımızda sıcacık kıvrılıp yatmak çok güzeldi. Yağmur damlaları bacadan aşağı damladıkça ateş cızırdıyordu. Birbirimize gençliğimizden hikâyeler anlattık. Belki de rüya tam burada, geçmişi düşünmekten çıktı.

Rüyada çok fazla şey yoktu. Boston'da bir pencereden dışarı bakıyor, tekerleklerinden su sıçratarak geçen arabaları izliyor, lastiklerinin ıslak sokaklarda çıkardığı sesleri dinliyordum. Uyandığımda ses hâlâ kulaklarımdaydı; aklımda o kadar canlıydı ki yağmurun altında aceleyle ilerleyen arabaları görme umuduyla pencereye gittim. Ladin ve kestane ağaçlarını, yabani otları ve sarmaşıkları görmek, dulavratotlarına çarpan yağmur damlaları dışında bir ses duymak beni çok şaşırttı.

Her şey öyle canlı bir yeşil tonunda, öyle bereketli ve öyle büyümüştü ki, balta girmemiş bir orman, ya da yabancı bir gezegen -her gün görsem de hiç gitmediğim, hiç tanımadığım bir yer- gibiydi.

Bütün gün yağmurun içinde, arkamdan bir yerden gelen lastiklerin gizli seslerini duydum.

Kendini suçlu ama etkilenmiş hisseden Roger, sayfayı çevirdi.

Dün gece rüyamda arabamı kullandığımı gördüm. Benim kendi mavi Mustang'imdi ve dönemeçli bir yolda, bu dağların arasında çok hızlı gidiyordum. Her ne kadar New York'un merkezinden uzakta, ormanlık bir alanda yaşamış da olsam, bu dağlarda hiç araba kullanmamıştım. Ama kesinlikle oradaydı; Tepe'de olduğunu biliyordum.

Çok gerçekti. Saçlarımın hâlâ rüzgârda uçuştuğunu, ellerimdeki direksiyonu, motorun titremesini ve lastiklerin asfaltta homurdandığını hissedebiliyordum. Yine de bu his -tıpkı araba gibi- imkânsızdı. Şu anda zihnim dışında hiçbir yerde olamazdı. Ama işte buradaydı ve dışarıdaki tuvalet kadar gerçekti. Beyin hücrelerimin arasına gömülmüş, herhangi bir sinapsta[48] hafızamın derinliklerinden geri gelmeyi bekliyordu.

Bu da bir diğer tuhaflık. Ben, annem ve Roger dışında kimse sinapsın ne demek olduğunu bilmiyor. Ne tuhaf bir his bu; sanki bütün sırları biz üçümüz

paylaşıyoruz.

Her neyse, bu araba kullanma durumu yaşanmış bir hatıradan kaynaklanabilir. Ama eşit derecede canlı, eşit derecede gerçek olan ve uyanık halimde hiç yaşamadığım şeyleri rüyamda görmek ne demekti? Henüz olmamış olayların hatıraları mıydı?

Roger bu yaptığından suçluluk duyduğu için defteri kapatmak üzereydi. Hâlâ içinde vicdan azabı -fazlasıyla- vardı ama merakını yenecek kadar değil. Kapıya baktı fakat ev sessizdi; kadınlar mutfağa doğru gidiyorlardı ve çalışma odasının yakınlarında kimse yoktu.

Dün gece rüyamda Roger'la sevişiğimi gördüm. Harikaydı; ilk defa olarak her zaman yaptığımı yapmıyor; düşünmüyor, dışarıdan izlemiyordum. Aslında rüyanın büyük bir kısmında benim ben olduğunun farkına varmadım. Sadece vardı… çok vahşi, heyecanlıydı. Ben de Roger da bunun birer parçasıydık ama o ya da ben yoktu, biz vardık.

Komik olan, onun Roger olmasıydı fakat rüyam sırasında ben onu o şekilde düşünmedim.

İsmi Roger değildi sanki. Sanki başka bir ismi, gizli, gerçek bir ismi vardı. Ve ben o ismi biliyordum.

(Herkesin bu tür bir ismi olduğunu düşünürdüm. Sözcüklere dökülmemiş bir isim. Ben kim olduğumu biliyordum ve her kimsem, adı 'Brianna' değildi. Bu bendim ve hepsi buydu. 'Ben,' söylemek istediğimin yerine cuk oturan bir sözcük. İyi ama bir başkasının gizli ismini nasıl yazarım?)

Gerçi Roger'ın gerçek ismini biliyordum ve işe yaramasının nedeni buydu. Ve gerçekten de işe yarıyordu; bu konuyu düşünüp endişelenmedim. Düşündüğüm tek şey rüyanın en sonuydu. Ve sonra gerçekten oldu. Her şey bir anda çözündü, sallandı ve…

Satırın sonuna yazdığı not şöyle söylüyordu:

Hayatımda okuduğum hiçbir kitap bu duyguyu tanımlayamaz!

Şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi olmasına rağmen, rüyadan çok etkilenmişti Roger. Yüksek sesle güldü, sonra hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakınıp öksürdü. Mutfaktan sesler geliyordu ama koridorda herhangi bir ayak sesi yoktu. Gözleri anında mıknatısa yapışan demir tozları gibi sayfaya yeniden odaklandı.

Gözlerim kapalıydı. Uzanmış yatıyordum ve sanki ufak ufak elektrik çarpıyor gibi oluyordu. Gözlerimi açtığımda içimde olanın Stephen Bonnet

olduğunu gördüm.

Öyle ağır bir şoktu ki hemen uykudan uyandım. Sanki çığlık atmış gibi hissediyordum -boğazım ağrıyordu ama bağırmış olamazdım. Roger ve bebek hâlâ uyuyorlardı. Her yerim öyle sıcaktı ki terliyordum fakat aynı zamanda üşüyordum da. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Her şeyin düzelmesi için uzun bir süre geçtikten sonra nihayet uykuma geri dönebildim; bütün kuşlar ötüyordu.

Uykuya dalmamı sağlayan şey de aslında bu olmuştu. Babam alakargaların ve kargaların tehlikeyi işaret etmek için öttüklerini söylemişti. Ama ötücü kuşlar biri yaklaştığında ötmeyi bırakırlarmış, o yüzden ormanda olduğum zaman kuşları dinlemem gerekirmiş. Evin etrafındaki ağaçlarda öyle bir yaygara kopuyordu ki güvende olduğumu biliyordum. Orada kimse yoktu.

Sayfanın sonunda küçük bir boşluk vardı. Roger avuçlarının terlediğini ve kalp atışlarını kulaklarında hissederek sayfayı çevirdi. Yazı, sayfanın başında yeniden başlıyordu. Öncesinde yazı akıcı ve hatta aceleyle yazılmış gibiydi. Harfler sayfanın ortalarına geldikçe düzleşmişti. Şimdi ise daha titiz yazılmıştı. Yuvarlak ve diktiler. Sanki ilk şok atlatılmıştı ve Bree inatçı bir temkinle bu konuyu düşünmek için geri dönmüştü.

Unutmaya çalıştım ama olmadı. Sürekli aklıma gelmeye devam etti. Sonunda otların istiflendiği kulübede çalışmaya gittim. Ben oradayken Jemmy'ye annem bakıyor, ben de böylelikle yalnız kalabiliyorum. Asılı demetlerin ortasına oturup gözlerimi kapadım. Her şeyi, her farklı ayrıntıyı düşünmeye çalıştım. 'Sorun değil,' ya da 'Bu sadece bir rüyaydı,' diyip durdum. Çünkü Stephen Bonnet beni korkuttu ve sonunu düşündüğümde kendimi berbat hissediyorum. Ama gerçekten nasıl olduğunu hatırlamak istiyordum. Nasıl hissettiğimi, nasıl yaptığımı… Böylelikle belki bunu Roger'la yeniden yapabilirim.

Ama Roger'ın gizli ismini hatırlayana kadar bunu yapamayacağıma dair bir hisse kapıldım.

Yazılar burada kesilmişti. Rüyalar bir sonraki sayfada devam ediyordu ama Roger okumaya devam etmedi. Defteri çok dikkatli bir şekilde kapatıp raftaki diğer kitapların arkasına koydu. Ayağa kalkıp bir süre pencereden dışarı baktı. Avuçlarını durmadan pantolonuna siliyordu.

48 Sinaps, nöronların diğer nöronlara ya da kas veya salgı bezleri gibi nöron olmayan hücrelere mesaj iletmesine olanak tanıyan özelleşmiş bağlantı noktalarına verilen ad.

5. BÖLÜM EVLENMEK YANMAKTAN İYİDİR

39 AŞK TANRISININ BAHÇESİi

“Sence aynı yatakta mı yatacaklar?”

Jamie yüksek sesle konuşmamıştı ama kısık sesle konuşmaya da çalışmamıştı. Neyse ki balkonun, çiftin onu duyamayacağı kadar uzak bir köşesinde duruyorduk. Yine de birçok kafa bize doğru döndü.

Ninian Bell Hamilton bariz bir şekilde bize bakıyordu. Hafifçe gülümseyip ihtiyar İskoç’a selam verdim. Bu arada Jamie’nin de kaburgalarına hızlı bir dirsek darbesi indirdim.

“Bir yeğenin halasını merak etmesi oldukça saygılı bir davranış,” dedim fısıltı halinde.

Jamie dirseğimin ulaşamayacağı kadar geriye doğru kayıp kaşını kaldırarak bana baktı.

“Bunun saygıyla ne alakası var? Evlenecekler ve ikisinin de yaşı bir hayli geçkin,” diye ekledi, yüzü sevinçten al al olan Ninian’a gülümserken. Duncan Innes’in kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama tahminime göre ellilerinin ortasındaydı. Jamie’nin halası Jocasta da en azından on yaş daha yaşlıydı.

Kalabalığın arasında Jocasta’nın minnettar bir biçimde, balkonun uzak köşesinde arkadaşlarının ve komşularının tebriklerini kabul ettiğini gördüm. Kahveye çalan kırmızı tonlarda yün bir elbise giymişti. İçinde kurumuş altınbaşaklar olan kocaman taş vazolarla çevrelenmişti. Siyahî uşağı Ulysses peruk takmıştı ve üzerinde yeşil üniforması vardı. Jocasta, iri MacKenzie kemiklerini narin beyaz dantel bir şapkayla taçlandırmıştı. Hiç tartışmasız River Run Çiftliği’nin hayat arkadaşını arayan kraliçesi gibiydi.

Duncan, Jocasta’dan birazcık daha kısaydı. Onu sabah erken gördüğümde çok sıkılgan görünmesine rağmen oldukça havalıydı. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselirken dengemi sağlamak için elimi Jamie’nin koluna koydum. Bana destek olmak için dirseğimden tuttu.

“Ne arıyorsun Sassenach?”

“Duncan’ı. Halanla olması gerekmiyor muydu?”

Kimse ilk bakışta Jocasta’nın kör olduğunu ya da Ulysses’in hemen yanında durmasının nedeninin yaklaşan davetlilerin ismini söylemek olduğunu bilemezdi. Sol elini hafifçe kaldırıp boş havaya dokunduğunu gördüm. Yüzü değişmemişti ama gülümseyip başını salladı, Hakim Henderson’a bir şeyler söyledi.

“Düğün gecesinden önce kaçmış mı?” dedi Ninian, çenesini ve kaşlarını kaldırıp. “Bu ihtimal karşısında biraz gerilirdim. Halanız çok güzel bir kadın Fraser.”

Jamie dudak büktü.

“Duncan’ın tuvaleti gelmiş olabilir,” dedi. “Nedeni her ne ise. Bu sabah dört kez bahçedeki depoya gitti.”

Bunu duyunca ben de kaşlarımı kaldırdım. Duncan’ın kronik kabızlığı vardı; aslında Jamie’nin uygun bir düğün hediyesinin ne olması gerektiğine dair yaptığı kaba uyarılara rağmen, ona sinameki yapraklarından ve kahve köklerinden bir paket getirmiştim. Duncan düşündüğümden de gergin olmalı.

“Yani bu halam için çok büyük bir sürpriz olmayacak. Daha önceden de üç koca almıştı,” dedi Jamie. “Duncan’ın ilk evliliği gerçi. Bu her erkek için bir şoktur. Kendi düğün gecemi hatırlıyorum da…” Gülerek bana baktığında yanaklarımın ısındığını hissettim. Ben de oldukça net hatırlıyordum.

“Sence de burası çok sıcak değil mi?” Dantel fildişi yelpazemi açıp yanaklarımı yelledim.

“Gerçekten mi?” dedi Jamie. Hâlâ sırıtıyordu. “Hiç fark etmemiştim.”

“En son görüdğümde buharı tüten bir muhallebi gibi terliyordu,” dedi Ninian. Kahkaha atmamak için kırışık dudaklarını sıkı sıkı kapadı.

İçi, elma ağacının tatlı kokusunu her yere yayan sıcak korlarla dolu demir varillere rağmen dışarısı biraz soğuktu. İlkbahar yaklaşmış, çayırlar ve nehir boyunca uzanan ağaçlar yeşermişti. Ama sabah havasında kışın ısıran soğuğu vardı. Dağlarda mevsim hâlâ kıştı. River Run’a yolculuk ederken, Greensboro kadar güneyde bulunan bölgelerde de karla karşılaşmıştık. Buna rağmen kar örtüsünün altından fulyalar ve çiğdemler baş vermişti.

Bugün açık ve parlak bir Mart günüydü. Ev, balkon, çayır ve bahçe düğün davetlileriyle doluydu ve giyimleri kelebeklerin mevsimsiz uçuşlarını anımsatıyordu. Jocasta’nın düğünü, Cape Fear sosyetesini de ilgilendirdiği için yılın en sosyal olayı sayılabilirdi; Halifax ve Edenton kadar uzak yerlerden bile gelmiş insanlar vardı ve aşağı yukarı iki yüz kişiydik.

Ninian bana bakarak, kısık sesle Jamie’ye Galce bir şeyler söyledi. Jamie şive olarak çok kibar, anlam olarak çok kaba bir şey söyledi. İhtiyar adam kahkahadan öksürüklere boğulurken Jamie de sevimli gözlerle bana baktı.

Aslında Galce’yi gayet iyi anlıyordum ama gizliliğin en büyük erdem olduğu zamanlar vardı. Yüzümdeki ifadeyi saklamak için yelpazemi kocaman

açtım. Doğruydu, yelpazeye alışmak için biraz alıştırma yapmak gerekiyordu. Ancak bu yöntem, benim gibi yüzü cam kadar saydam olan lanetli biri için çok gerekli, sosyal bir yöntemdi. Gerçi yelpazelerin bile sınırları vardı.

Gittikçe saçma sapan yerlere sapacağının sinyallerini veren bu konuşmaya daha fazla dahil olmayıp kayıp damada dair bir iz aradım. Belki Duncan gerçekten de hastaydı. Eğer öyleyse, bir baksam iyi olacaktı.

“Phaedre! Bu sabah Bay Innes’i gördün mü?” Jocasta’nın hizmetçisi elleri kolları masa örtüleriyle dolu bir şekilde hızla geçerken sesimi duyup durdu.

“Bay Duncan’ı kahvaltıdan beri görmedim hanımefendi,” dedi şapkalı kafasını iki yana sallayarak.

“Gördüğünde nasıl görünüyordu? Yemek yedi mi?” Kahvaltı birkaç saat süren bir olaydı. Evde yaşayan misafirler ne yemek istiyorlarsa kendileri alıyorlardı. Duncan’ın bağırsaklarını bozan şey gıda zehirlenmesi değil, gerginlikti. Ama mutfakta gördüğüm sosislerden bazıları beni epey şüphelendirmişti.

“Hayır hanımefendi, ağzına lokma koymadı.” Phaedre alnını kırıştırdı; Duncan’a çok düşkündü. “Aşçı ona haşlanmış yumurta yaptı ama Bay Duncan yalnızca başını iki yana salladı. Bitkin görünüyordu. Bir bardak rom içti,” dedi. Buna biraz sevinmiş gibi bir hali vardı.

“Evet, bu onu rahatlatır,” dedi Ninian kulak misafiri olarak. “Kendinizi üzmeyin Bayan Claire, Duncan iyi olacak.”

Phaedre reverans yapıp ağaçların altına kurulan masalara doğru seğirtti. Önlüğü rüzgârda uçuşuyordu. Izgara edilmiş domuzun leziz kokusu soğuk bahar havasına ve hindi, kuzu ve geyik etinin şişte çevrildiği yerden tüten ceviz ağacı dumanlarına karışıyordu. Korsemin sıkı bağlarına rağmen midem gurulduyordu.

Ne Jamie, ne de Ninian’ın fark etmiş gibi bir halleri vardı. Gizlice bir adım atıp balkondan nehre kadar uzanan çayırlara baktım. Romun yararlarından çok emin değildim. Özellikle de boş mideyle içildiğinde. Duncan bir zehirlenme vakasına kurban gidecek ilk damat olmazdı ama yine de…

İlkbaharın gökyüzünün maviliğindeki elbisesiyle göz kamaştıran Brianna, çayırdaki mermer heykellerden birinin yanında duruyordu. Avukat Gerald Forbes’la derin bir sohbete dalmışken, Jemmy de annesinin kucağına atladı. Onun da elinde yelpaze vardı ama o sırada yelpazesini normalinden daha farklı bir alanda kullanması gerekiyordu. Jemmy yelpazeyi alıp fildişi tutma yerini kemirmeye başladı. Küçük pembe yüzünde ateşli bir konsantrasyon

vardı.

Elbette, Brianna'nın yelpaze tekniğinden benim gibi yararlanmasına gerek yoktu. Jamie'nin bütün düşüncelerini hoş ve tatlı bir maskenin ardına saklama yeteneği ona da geçmişti. Şu anda Bree de o maskeyi takmıştı. Roger neredeydi? Merak ediyordum. Erken saatlerde Bree'yle birlikteydi.

Jamie'ye dönüp bu kocaların kaybolması salgını hakkında ne düşündüğünü soracakken, onun da bu kervana katıldığını fark ettim. Ninian Hamilton başka biriyle konuşmak için uzaklaşmıştı ve şu anda yanımdaki boşluğu dolduran bir çift köleydi. Masaları kurarken taşıdıkları konyak damacalarının altında yalpalıyorlardı. Hemen yollarından çekilip Jamie'yi aramaya koyuldum.

Kekliğin fundalıkların içinde kayboluverdiği gibi, Jamie de kalabalığın içinde kaybolmuştu. Balkonu ve çayırları süzerken yavaşça arkama döndüm, ama kalabalığın içinde ona dair en ufak bir iz göremedim. Parlak güneş yüzünden gözlerimi kısarak, elimle gözlerimi korumaya çalıştım.

Göze çarpmayan bir adam değildi aslında; damarlarında Viking kanı taşıyan bir İskoçtu. Başı ve omuzları birçok adamdan daha yüksekte dururdu ve saçları güneşte parlardı. Dahası bugün Jocasta'nın düğünü için en güzel giysilerini giymişti; kırmızı-siyah kemerli bir ekose şal, şık gri ceket ve yelek, en süslü kırmızı-siyah çorapları. Temiz giysiler içinde bir kan lekesi gibi belirgindi.

Onu bulamadım ama tanıdık bir yüz gördüm. Balkondan çıkıp particilerin arasına katıldım.

"Bay MacLennan!" Sesimi duyunca şaşkın gözlerle bana döndü. Sonra yüzünde arkadaşça bir gülümseme oluştu.

"Bayan Fraser!"

"Sizi görmek ne güzel," dedim elimi uzatarak. "Nasılsınız?" En son gördüğümden daha iyiydi. Temiz ve koyu renk bir takım giymiş, dantel şapka takmıştı. Yanaklarında çukurlar vardı ve gülümserken gözlerinin derinlerindeki gölge kaybolmamıştı.

"Ah… Çok iyiyim hanımefendi. Gayet iyiyim."

"Bu aralar nerede kalıyorsunuz?" Bu soru, 'Neden hapiste değilsiniz?' sorusundan daha nazik bir soruydu. İki soruya da cevap verdi.

"Ah, kocanız Bay Ninian'a mektup yazdı." Hararetli bir tartışmanın ortasındaki Ninian Bell Hamilton'ın önündeki çayırı işaret etti. "Ona başımdaki bu beladan bahsetti. Bay Ninian Düzenleyicileri destekliyor ve

Hakim Henderson’ın da yakın arkadaşı.” Başını iki yana salladı, dudaklarını şaşkınlık içinde büktü.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Bay Ninian geldi ve beni hapisten çıkarıp kendi evine götürdü. Ben de şimdilik oradayım. Çok ama çok nazik bir hareketti bu.” İçtenlikle konuşuyordu ve sesinde hafif bir dalgınlık vardı. Sonra sessizleşti. Hâlâ bana bakıyordu ama gözleri bomboştu. Onu şimdiki zamana geri getirmek için bir şeyler söylemek istedim ama Ninian çağırınca Abel daldığı rüyadan uyandı. Kibarca özür dileyip tartışmaya dahil olmaya gitti.

Yelpazemin arkasından tanıdıklara selam vererek çayırdan aşağıya indim. Abel’ı yeniden gördüğüme ve en azından bedensel olarak sağlıklı olmasına sevinmiştim. Buna rağmen görüntüsü karşısında kalbime ince bir sızı saplandığını da inkâr edemezdim. Aslında Abel MacLennan’ın bedeninin nerede olduğu onun için önemli değildi; kalbi hâlâ mezarda, karısının yanındaydı.

Ninian onu neden bugün getirmişti? Merak ediyordum. Düğün onu muhakkak kendi evliliğini hatırlatacaktı; düğünler bunu herkese yapardı.

Güneş, havayı ısıtacak kadar yükselmişti fakat ben titriyordum. MacLennan’ın kederi bana Culloden’dan sonra, Jamie’nin öldüğünü düşünüp kendi çağıma geri döndüğüm günleri hatırlattı. Kalbin ölümsüzlüğünü çok iyi biliyordum; günler boyu kendini uyurgezer gibi hissetmek, geceleri gözleri açık uzanmak, huzur bulamamak, bildiğin tek şeyin koca bir boşluk olması.

Balkondan Ulysses’i çağıran Jocasta’nın sesi duyuldu. Üç kocasını kaybetmişti ve şimdi ise dördüncüsünü alacaktı. Belki kördü ama gözlerinde ölüm yoktu. Acaba bu kocaları için derin bir üzüntü duymadığı anlamına mı geliyordu? Bunu bilmek isterdim. Ya da acaba tüm acıların üstesinden -yalnızca bir kez de değil, defalarca- gelebilecek kadar güçlü bir kadın mıydı?

Bunu bir kez Brianna için yapmıştım. Ama Jocasta’nın çocuğu yoktu; en azından şimdilik. Acaba çocuğu olsaydı, parçalanmış bir kalbin acısını bir kenara koyup çocuğu için yaşar mıydı?

Bu melankolik düşünceleri kafamdan atmak için silkelendim. En nihayetinde bu bir kutlamaydı. Bahçedeki kızılcık ağaçları çiçeklenmiş, şehvetten deliye dönen ve ağaçların içinde ötüşüp duran mavi kuşlarla ve kardinal kuşlarıyla cilveleşiyordu.

“Tabii ki öyle,” diyordu bir kadın sert bir sesle. “Tanrım, aylardır aynı evi paylaşıyorlar!”

“Evet, doğru,” dedi arkadaşlarından biri. Sesinde şüpheci bir hal vardı. “Ama gözlerine bakınca öyle düşünmezsin. Birbirlerine neredeyse hiç bakmıyorlar! Ah… yani elbette, kör olduğu için ona bakamaz. Ama sen…”

Eğlenen yalnızca kuşlar değildi. Gittikçe artan neşe burada toplanan herkese bulaşmıştı. Balkona bakarken, genç kadınların tavuk gibi küçük gruplar halinde toplaşmış dedikodu yaptıklarını gördüm. Bu sırada parti giysileri içinde tavus kuşu gibi süslü görünen erkekler de sözde bir sıradanlıkla kadınların önünden geçip duruyorlardı. Bu kutlamanın sonunda en az birkaç çift nişanlanırsa hiç şaşırmayacaktım. Ve birkaç kişi hamile de kalabilirdi elbette. Havada seks kokusu vardı; bahar çiçeklerinin ve pişen yemeğin kokuları arasında bunu hissedebiliyordum.

Melankoli hissi içimden tamamen çıksa da yine de Jamie’yi bir an önce bulmak istiyordum.

Çayırın bir tarafından inmiş, bir tarafından çıkmıştım, ama kocaman çiftlik eviyle hizmetçilerin nehir yoluyla gelen misafirleri karşıladığı rıhtım arasında Jamie’ye dair herhangi bir ize rastlamamıştım. Henüz gelmemiş -ve çok geç kalmış- olanların arasında, düğünü gerçekleştirecek olan papaz da vardı.

Rahip LeClerc, New Orleans’tan Quebec yakınlarındaki bir göreve gönderilmiş bir Cizvitti ancak Jocasta’nın İsa Tarikatı’na yaptığı cömert bağış sonrasında görevinin katı yolundan çıkmıştı. Para mutluluğu satın alamayabilirdi, kabul ediyordum fakat gerekli bir şey olduğu da su götürmez bir gerçekti.

Diğer yöne doğru baktım ve aniden durdum. Bu, Ronnie Campbell’dı; eğilip selam verdi. Ben de karşılığında yelpazemi kaldırdım. Onunla konuşacak kadar kafamı toparlayamazdım. Jamie’yi bulamamışsam da ani kayboluşunun muhtemel nedenini anlamıştım. Ronnie’nin babası Farquard Campbell çayırdan yukarı doğru çıkıyordu ve yanında, Majestelerinin ordusunun kırmızı-kahve renklerindeki üniformasını giymiş bir centilmen ile denizci üniforması içinde Deniz Yüzbaşı Wolff vardı.

Bu manzara karşısında adeta şoke oldum. Deniz Yüzbaşı Wolff’u sevdiğim pek söylenemezdi. Onu tanıyan herkes de benimle aynı duygular içerisindeydi.

Majestelerinin donanması, River Run’ın kereste, katran ve terebentin gibi ürünlerinin en büyük alıcısı olduğu için, onun da davet edilmesinin oldukça mantıklı olduğunu düşündüm. Deniz Yüzbaşı Wolff donanmanın temsilcisiydi. Ayrıca Jocasta’nın onu çok daha kişisel nedenlerden çağırmış olma olasılığı vardı. Yüzbaşı bir keresinde ona evlenme teklif etmişti. Elbette

bunun nedeni duygusal değil, River Run'a el koymaktı.

Evet, bugün Yüzbaşı'nın buradaki varlığından dolayı hoşnut olduğunu görebiliyordum. Duncan'ın ise bu durumdan pek hoşnut olduğu söylenemezdi.

Farquard Campbell beni fark etmiş, beraberinde üniformalı güçlerle kalabalığı yararak bana doğru geliyordu. Yelpazemi kaldırıp nazik bir sohbet için gereken mimikleri hazırladım ama neyse ki Yüzbaşı, balkona bir tepsi bardak götüren hizmetçiyi fark edip içki alabilmek için arkadaşlarının yanından ayrıldı.

Diğer asker centilmen Yüzbaşı'nın arkasından baktı ama görev gereği Farquard Campbell'ı takip etti. Gözlerimi kısarak dikkatle adama baktım fakat daha önceden onunla tanışmadığıma emindim. Sonbahardaki en son Dağ yönetiminin görevden alınmasından beri, kırmızı ceket koloninin her yerinde artık rastlanmayan bir şeydi. Bu kim olabilirdi?

Yüz hatlarıma gülümsüyor havası vermeye çalıştım. Resmi bir nezakete bürünüp nakışlı eteklerimi açtım.

"Bay Campbell." Arkasından gizlice baktım ama neyse ki Deniz Yüzbaşı Wolff alkolün peşinde kaybolup gitti.

"Bayan Fraser. Emrinizdeyim hanımefendi." Farquard cevap olarak nazikçe bacağını büktü. Yaşlı, kurumuş gibi görünen bir adam olan Bay Campbell, her zamanki gibi siyah bir ceket giymişti. Ceketin yaka kısmında ise bir kutlamada yapabileceği en büyük süsleme olan büzgüler vardı.

Şaşkınlık içinde hafifçe kaşlarını çatarak baktı. "Kocanızı yanınızda gördüm sandım."

"Ah. Sanırım o… sanırım gitti…" Çamların ardına kurulan ve gerekli aletlerin durduğu yere doğru nazikçe yelpazemi çevirdim.

"Ah, anlıyorum." Campbell boğazını temizleyip yanındaki adamı işaret etti. "Bayan Fraser, sizi Binbaşı Donald MacDonald'la tanıştırayım."

Binbaşı MacDonald şahin burunlu ama yakışıklı, otuzlarının sonlarında, yüzü çökmüş, askeriyede yükselmiş, hoş bir gülümsemesi olan, keskin mavi gözleri Brianna'nın parlak elbisesiyle aynı tonlarda olan bir adamdı.

"Emrinizdeyim hanımefendi." Oldukça nazik bir şekilde başını eğdi. "Bu rengin size çok yakıştığını söylemek isterim hanımefendi."

"Ah," dedim rahatlayarak. "Teşekkür ederim."

“Binbaşı Cross Creek’ten henüz geldi. Yurttaşlarıyla tanışıp, çevresindeki insanlarla yakınlaşabilmesi için bundan daha iyi bir fırsat bulamayacağını söyledim.”

“Evet,” dedi Binbaşı nazik bir şekilde. “En son Edinburgh’a gittiğimden beri hiç bu kadar çok İskoç ismi duymamıştım. Bay Campbell kocanızın Bayan Cameron’ın yeğeni olduğunu söyledi. Yoksa Bayan Innes mı demeliydim?”

“Evet. Bayan… eee… Innes’le henüz tanışmadınız mı?” Balkonun en uzaktaki ucuna baktım. Ne Duncan’dan, ne Roger’dan, ne de Jamie’den herhangi bir iz vardı. Lanet olsun, herkes nereye kaybolmuştu? Bahçedeki depoda zirve toplantısı mı yapıyorlardı?

“Hayır, ama saygılarımı sunmak için sabırsızlanıyorum. Bay Cameronlar’ın sonuncusu, Stornowayli olan babam Robert MacDonald’ın ahbabıydı.” Peruklu kafasını çayırdaki beyaz mermer yapıya doğru saygılı bir şekilde çevirdi. Bu mermer yapı, Hector Cameron’dan arta kalanların durduğu bir mozoleydi. “Kocanızın Lovatlı Fraserlar’la bir bağlantısı var mı acaba?”

An itibariyle İskoç örümcek ağının kurulmakta olduğunu fark edip içimden homurdandım. İki İskoç tanıştıklarında, yeterince ortak bağlantı ve tanıdık bulup gerekli bir ağ kurana kadar birbirlerine sorular sorup dururlardı. Sonunda bu klan ve uyruk sohbetinin yapış yapış ağına şişman ve sulu bir sinek gibi düşmüştüm.

Jamie, birçok insanın kaçınılmaz sonu olan, saçma sapan sadakat ve ihanet mevzundan uzak durmuş, böyle gizli ağlarla tehlikeli bir şekilde mücadele edip, bu Fransız ve İskoç oyunlarından sağ çıkmıştı. Bu MacDonald’ı binlerce benzerinin arasında bir yere koymaya çalışarak kendimi dikkatli olmaya zorladım.

Keppochlu MacDonald, Adalı MacDonald, Clanranaldlı MacDonald, Sleatli MacDonald. Kaç tür MacDonald vardı sahi? Sinirli bir şekilde merak ettim. Bir ya da iki tanesi birçok amaç için yeterli olabilirdi.

Adalı MacDonaldlar’dandı belli ki; Binbaşı’nın ailesi Harris Adası’nın yerlisiydi. Soruşturma sırasında bir gözüm de dışarıdaydı ama Jamie sırra kadem basmıştı.

Farquard Campbell bu sözlü oyundan oldukça zevk alıyor gibiydi. Kahverengi gözleri eğlenerek bir bana, bir Yüzbaşı’ya bakıyordu. Yüzbaşı’nın uzman soru ve cevaplarına karşılık olarak Jamie’nin kökenine dair karmaşık bir analiz yapınca, bu eğlence yerini şaşkınlığa bıraktı.

“Kocanızın büyükbabası Simon’dı, yani Lord Lovat, değil mi?” dedi Campbell. “Yaşlı Kurt?” Sesinde hafiften bir şüphe vardı.

“Evet,” dedim huzursuz bir şekilde. “Bunu bildiğinizi sanıyordum.”

“Biliyordum,” dedi Farquard. Sanki konyaklı bir erik yutmuş ve çekirdeğinin hâlâ içinde olduğunu çok sonradan fark etmiş gibi görünüyordu. Jamie’nin affedilmiş bir II. James yanlısı olduğunu biliyordu ama belli ki Jocasta, Yaşlı Kurt’la olan yakın bağlantısından hiç bahsetmemişti. Yaşlı Kurt, Stuart Ayaklanması’nda oynadığı rol yüzünden idam edilmişti. Campbelllar’ın birçoğu bu karmaşada Hükümet’in tarafında savaşmıştı.

“Evet,” dedi MacDonald, Campbell’ın tepkisini görmezden gelerek. Dikkatle kaşlarını çattı. “Şimdiki Lord Lovat’la tanışmaktan büyük onur duyarım. Hatırladığım kadarıyla unvanı iade edilmişti, öyle değil mi?”

Devam ederken, açıklama yapmak için Campbell’a doğru döndü. “Ona ‘Genç Simon’ diyorlardı ve Fransızlarla savaşmak için bir birlik oluşturmuştu. 58 yılında mıydı? Hayır, 57. evet, 57’ydi. Cesur bir asker, muhteşem bir savaşçıydı. Ve kocanızın… yeğeni miydi? Hayır, amcası.”

“Üvey amcası,” dedim. İhtiyar Simon üç kez evlenmiş, gayrimeşru çocuklarını hiç saklamamıştı ki bir tanesi de Jamie’nin babasıydı. Fakat bunu belirtmenin bir anlamı yoktu.

MacDonald her şeyi ortaya dökmenin verdiği mutlulukla başını salladı. Ailenin ünü temize çıkınca Farquard’ın yüzü biraz olsun rahatlamıştı.

“Katolik, elbette,” diye ekledi MacDonald, “ama muhteşem bir asker.”

“Söz askerlerden açılmışken,” diyerek araya girdi Campbell, “acaba…”

Bay Campbell, Binbaşı’yla geçmiş askeri olayların analizini yapmaya başlayınca rahatlayıp derin bir iç çektim ve korsemin iplerinin gerildiğini hissettim. Görünüşe göre Binbaşı aktif olarak görevde değildi ve birçok asker gibi yarı maaşlı bir şekilde emekli olmuştu. Kraliyet onun hizmetine gerek duymadığı sürece, Koloniler’de amaçsızca dolaşacaktı. Profesyonel askerler için barış zor bir durumdu.

Sadece bekle, diye düşündüm ürpererek. Dört yıl ya da dört yıldan kısa bir süre içerisinde Binbaşı yeterince meşgul olacaktı.

Göz ucuyla ekose kilti fark edip döndüm. Ama gelen ne Jamie, ne de Duncan’dı. Gerçi en azından bir sır aydınlanmış oldu; gelen, kiltinin içinde oldukça yakışıklı görünen siyah saçlı Roger’dı. Brianna’yı gördüğünde yüzü aydınlandı, büyük adımlarla yürüdü. Brianna, sanki varlığını hissetmiş gibi

arkasına döndü. Onun da gözleri sevinçle parlamıştı.

Roger, Brianna'nın yanına vardığında, yanındaki adama hiç aldırış etmeden karısına sarılıp dudaklarından öptü. Ayrıldıklarında bu kez kollarını Jemmy'yi almak için uzatıp, ipeksi kızıl kafasına bir öpücük daha kondurdu.

Sonradan Farquard Campbell'ın hâlâ konuşmakta olduğunu ve ne anlattığına dair en ufak bir fikrim dahi olmadığını fark edip sohbete yeniden dahil oldum. Şaşkınlığımı görüp alaycı bir edayla gülümsedi.

"Gidip saygılarımı bir başka yerde sunmalıyım, Bayan Fraser," dedi. "Müsaadenizle. Sizi Binbaşı'nın harikulade dostluğuyla baş başa bırakıyorum." Kibar bir şekilde şapkasına dokunup eve doğru seğirtti. Muhtemelen amacı Deniz Yüzbaşı Wolff'u bulmaktı.

Böylelikle benimle yalnız kalan Binbaşı, muhabbet açmaya çalışıp yeni tanışanların arasında sık sık sorulan bir soru sordu.

"Kocanızla birlikte koloniye gelmenizin üzerinden çok zaman geçti mi hanımefendi?"

"Çok değil," dedim temkinli bir şekilde. "Üç yıl kadar oldu. Taşrada küçük bir yerde yaşıyoruz." Kapattığım yelpazemi batıdaki görünmez dağlara doğru salladım. "Fraser Tepesi denen bir yerde."

"Ah, evet. Duymuştum." Ağzının tam köşesindeki kas titredi. Tam olarak ne duyduğu konusunda endişelenmiştim. Jamie, taşrada ve Cape Fear'ın İskoç sakinleri arasında herkesçe bilinen biriydi -ahırların yanında bir sürü fıçı ham viski vardı. Viskiler Jamie'nin halasına ve Duncan'a düğün hediyesiydi ama bunun, koloniye yeni gelmiş bir ordu mensubu tarafından çoktan duyulmuş olacak kadar da herkesçe biliniyor olmamasını umuyordum.

"Söylesenize Bayan Fraser…" Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. "Kolonideki bölgenizde… önemli bir ayrımcılık sorunuyla karşılaşmıyor musunuz?"

"Ayrımcılık mı? Ah, eee… Hayır, pek değil." Hermon Husband'ın yanında durduğu Hector Cameron'ın anıt mozolesine doğru baktım. Ayrımcılık, Husband ve James Hunter, hatta Düzenleyiciler gibi adamların yaptıklarının şifresiydi.

Vali'nin milis harekâtı sert gösterilerle karşılaşmıştı. Ancak Düzenleyiciler hâlâ içten içe kaynayan bir çaydanlık gibiydi. Husband, dağıttığı el ilanları yüzünden Şubat'ta tutuklanmış ve kısa bir süreliğine mahkûm edilmişti. Ama bu deneyim ne yaradılışını, ne de dilini yumuşattı. Her an bir kargaşa ortamı

baş gösterebilirdi.

“Bunu duyduğuma sevindim hanımefendi,” dedi Binbaşı MacDonald. “Uzakta oturmanıza rağmen rahatça haber alabiliyor musunuz?”

“Sorun olmuyor. Eee… hava çok güzel, değil mi? Bu sene havalar bakımından çok şanslıydık. Charleston’dan buraya rahat geldiniz mi? Yılın bu ilk aylarında çamur…”

“Gerçekten de öyle hanımefendi. Birkaç küçük zorlukla karşılaştık ama…”

Binbaşı konuşurken bariz bir şekilde beni süzüyor, elbisemin kesimine ve kalitesine, boynumdaki ve kulaklarımdaki incilere -bunları Jocasta’dan ödünç almıştım- ve parmaklarımdaki yüzüklere bakıyordu. Sosyal duruşuma ve kocamın refah ve etki seviyesine değer biçiyordu.

Üzerime alınmadım. Sonuçta ben de aynı şeyi ona yapıyordum. İyi eğitimliydi ve iyi bir aileden geliyordu; sağ elindeki ağır altın mühre rağmen tüm bunlar rütbesinden belli oluyordu. Yine de kendisinin durumu pek de iyi gibi görünmüyordu; üniforması eskimişti ve çizmeleri cilalı bile olsa, oldukça hırpalanmıştı.

Hafif İskoç aksanında Fransızcanın gırtlaktan gelen sesleri vardı. Bunun nedenini farklı ülkelerde savaşmış olması ve koloniye henüz yeni gelmiş olmasına bağladım; yüzü yeni geçirdiği bir hastalık yüzünden bitkin görünüyordu. Gözlerinin beyazı hafiften sarıya çalıyordu. Bu, sıtmadan dang hastalığına kadar birçok hastalık atlatan yeni gelen askerlerde çok görülen bir durumdu.

“Söylesenize Bayan Fraser- ” diye başladı Binbaşı.

“Yalnızca bana değil, buradaki bütün onurlu erkeklere hakaret ediyorsunuz bayım!”

Ninian Bell Hamilton’ın tiz sesini duyan herkes kafasını çayıra doğru çevirdi.

Bu sabah tanıştığım Robert Barlow ile yüz yüze duruyordu. Adam, yanlış hatırlamıyorsam Edenton’dan gelen bir tüccardı. Ya da New Bern’den gelmiş de olabilirdi. Gözlerinde, zıtlıklara pek alışık olmayan bir adamın bakışı olan bu tıknaz adam, Hamilton’ı uluorta küçümsüyordu.

“Düzenleyiciler mi diyorsunuz onlara? Hapishane kuşları ve isyancılar! Bu tür adamlarda onur olduğunu mu iddia ediyorsunuz?”

“İddia etmiyorum. Bu zaten böyle ve ben de bunu savunacağım!” İhtiyar

adam, el yordamıyla kılıcının kabzasını ararken sağa doğru çekildi. Neyse ki düğüne geldiği için üzerine kılıç yoktu; buradaki arkadaşlığa güvenerek kimse yanına kılıç almamıştı.

Bu durumun Barlow'un tutumunu etkileyip etkilemediğini bilmiyordum ama kibirli bir şekilde gülüp sırtını Hamilton'a dönerek oradan uzaklaştı. İhtiyar İskoç öfkesine hakim olamayıp Barlow'un kalçasına tekme attı.

Gafil avlanıp dengesini kaybeden Barlow ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, ceketinin kuyruğu kulaklarına kadar çıktı. Siyasi görüşleri ne olursa olsun, oradaki herkes bir anda kahkahaya boğuldu. Bundan cesaret alan Ninian horoz gibi kabarıp, düşen düşmanına önden saldırmak için kasıla kasıla yürüdü.

Bunun taktik bir hata olduğunu düşünmüştüm ama Barlow'un öfkeden kıpkırmızı olan yüzünü de bu şekilde görmüş oldum. Gözleri şişmişti, yalpalayarak ayağa kalkıp adeta kükreyerek kendinden daha kısa olan adamın üzerine atıldı.

İki adam çimlerin üzerinde yuvarlanmaya başladılar. İzleyenlerin tezahüratlarıyla yumruklar ve ceketlerinin kuyrukları havada uçuşuyordu. Düğün davetlileri olan biteni görmek için çayırdan ve balkondan koşarak geldiler. Abel MacLennan, efendisine yardım etmek için kalabalığı yararak geldi. Richard Caswell onu engellemek için kolundan tuttu, ancak MacLennan kolunu çekince Caswell'in dengesi bozuldu ve sendeledi.

Yüzü sevinçten çiçekler açan James Hunter, Caswell'e çelme takıp yere düşürdü. Caswell'in oğlu George öfkeyle bağırıp Hunter'ın böbreğine yumruk attı. Hunter kendi etrafında dönüp George'un burnuna vurdu.

Kadınlar hep bir ağızdan çığlık atıyorlardı ve bunun tek nedeni geçirdikleri şok değildi. Bir iki tanesi, an itibariyle kurbanının göğsünde oturan ve boğazını sıkan Ninian Hamilton'a tezahürat yapıyordu. Barlow'un kalın boynu yüzünden pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Etrafta telaş içinde Jamie'yi, Roger'ı ve Duncan'ı aradım. Lanet olsun, hepsi nereye kaybolmuştu böyle?

George Caswell şaşkınlık içinde ellerini kanayan burnuna götürdü. Hamilton'ın damatlarından biri olan DaWayne Buchanan kalabalığın içine daldı. Kayınpederini Barlow'dan kurtarmaya mı, yoksa öldürmesi için Barlow'a yardım etmeye mi geliyordu, emin olamamıştım.

"Ah, kahretsin," dedim kendi kendime. "Tutun şunu." Yelpazemi Binbaşı MacDonald'a uzatıp, eteklerimi toplayıp arbedeye hazırlandım. İlk önce kimi

ve neresini tekmeleyeceğime karar vermeye çalışıyordum.

“Bunu durdurmamı ister misiniz?”

Gösteriden bir hayli memnun olan Binbaşı, kavgaya son vermek istemiyordu ama işi gereği bunu yapmalıydı. Şaşkın bir şekilde başımı sallayınca tüfeğini alıp gökyüzüne doğrultarak tetiği çekti.

Tüfeğin sesi, herkesi susturacak kadar gürültülüydü. Dövüşenler donup kaldılar, Hermon Husband sahneye çıktı.

“Dostum Ninian,” dedi etrafına dostane bir şekilde başını sallayarak. “Dostum Buchanan. İzin verin.” İhtiyar İskoç’u her iki kolundan da tutup Barlow’dan kurtardı. James Hunter’ı uyarmak ister gibi baktı; Hunter sesli bir şekilde söylenip birkaç adım geri gitti.

Anlayışlı bir kadın olan genç Bayan Caswell kocasını savaş alanından çekip burnuna mendil bastırdı. DeWayne Buchanan ve Abel MacLennan, Ninian Hamilton’ı kollarından tutup eve doğru götürdüler.

Richard Caswell kendi kendine kalkmıştı ve hakarete maruz kalmış gibi görünmesine rağmen, kimseye vurmaya niyetlenmemişti. Dudaklarını sıkıp, ceketinin arkasındaki kuru otları temizledi.

“Yelpazeniz, Bayan Fraser.” Kendi kendime kavgayı değerlendirirken, birden Binbaşı MacDonald’ın arkamdan yelpazemi uzattığını fark ettim. Kendinden oldukça memnun görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. Yelpazemi alıp saygıyla MacDonald’a baktım. “Söylesenize Binbaşı, her zaman dolu bir tüfekle mi dolaşırsınız?”

“Unutkanlık, hanımefendi,” diye cevapladı. “Belki de şanslı bir unutkanlık, ne dersiniz? Dün Cross Creek’teydim ve karanlık çöktükten sonra Bay Farquard Campbell’ın çiftliğine tek başıma döndüğüm için, yolda tedbirli olmam gerektiğini düşündüm.”

Arkamdaki bir şeyi işaret etti.

“Bayan Fraser, saçı sakalı birbirine karışmış adam kim? Çok becerikli olmasa da gözü pek bir adama benziyor. Sizce dayak atma sırası onda mı?”

Arkama döndüğümde Hermon Husband’ın ayağa kalkmış olan Barlow’la burun buruna geldiğini gördüm. Yuvarlak siyah şapkasını kulaklarına kadar çekmişti ve sakalı öfkeden diken diken olmuştu. Barlow, kıpkırmızı bir yüzle ve çatık kaşlarla ellerini önünde birleştirmiş Husband’ı dinliyordu.

“Hermond Husband bir Quaker,” dedim. “Şiddete başvurmaz. Sadece birkaç

laf söyler.”

Bir sürü laf söylerdi hem de. Barlow fikirlerini söylemeye çalışıyordu ama Husband görmezden gelip hiç susmadan söylemek istediklerini ardı arkasına sıralıyordu.

“… adaletsiz, çirkin bir hata bu! Şeriflerin ya da kendilerine her ne diyorlarsa, hiçbir hukuki ilamı yok ama yasaları hor görüp ceplerini doldurmaya çalışıyorlar…”

Barlow, yaylım ateşinden kurtulmak için kollarını indirip geri geri gitmeye başladı. Husband nefes almak için durduğunda, Barlow yeniden ileriye uzanıp Husband’ın göğsüne tehditkâr bir parmak salladı.

“Siz adaletten mi bahsediyorsunuz efendim? İsyanın ve yıkımın adaletle ne ilgisi var? Zararınızın ödenmesi için insanların mülklerinin harap edilmesini savunuyorsanız- ”

“Savunmuyorum! Tanrı fakirlere eziyet edenleri merhametsizce cezalandıracak ve- ”

“Neyi tartışıyorlar?” diye sordu MacDonald. Tartışmayı ilgiyle izliyordu. “Din mi?”

Husband’ın da kavgaya dahil olduğunu görüp, daha fazla dövüşülmeyeceğini anlayınca, kalabalığın büyük bir kısmı sıkılıp masalara ve balkondaki mangallara gitmeye başladılar. Hunter ve birkaç Düzenleyici, Husband’a manevi destek vermek istediler ama davetlilerin birçoğu çiftçi ve tüccardı. Teoride Barlow’la karşı karşıya gelebilseler bile, pratikte çoğu Hermon Husband’la vergi ödeyen yoksulların hakları hakkında tartışarak bu nadiren ele geçecek kutlama fırsatını mahvetmek istemediler.

Olanları ayrıntılı bir şekilde izlemeye pek meraklı değildim. Buna rağmen Binbaşı MacDonald’a durumu ana hatlarıyla göstermek için elimden geleni yaptım.

“… ve bu yüzden Vali Tryon milis kuvvetlerinin bu sorunu çözmesi gerektiğini düşündü, ancak Düzenleyiciler caydılar,” dedim. “Ama her ne olursa olsun, taleplerinden vazgeçmediler.”

Husband da savunduğu fikirden vazgeçmemişti -bunu asla yapmazdı- ama Barlow sonunda kendini kurtarmayı başarmış, sürekli Husband’a kınayan bakışlar fırlatan arkadaşlarının eşliğinde, karaağaçların altındaki içki masalarında kendine çekidüzen veriyordu.

“Anlıyorum,” dedi MacDonald. “Farquard Campbell bana kargaşaya yol

açan bu durumdan bahsetmişti. Vali, bu kargaşayı bastırmak için milis kuvvetlerini toplamış diyorsunuz. Birliklerini kim kumanda ediyor, biliyor musunuz?”

“Hmm… Sanırım birçok bölüğü General Waddell -Hugh Waddell- kumanda ediyor. Fakat asıl kuvveti Vali kumanda ediyor; kendisi de bir askerdi.”

“Öyle miydi?” MacDonald bunu çok ilginç bulmuş olmalıydı; tüfeğini yerine koymamış, dalgın gözlerle okşuyordu. “Campbell kocanızın taşrada büyük bir arazisi olduğunu söyledi. Vali’nin yakını olma yolundaymış, öyle mi?”

“Ben öyle demezdim,” dedim soğuk bir sesle. “Ama Vali’yi tanıyor, doğru.”

Konuşmanın bu yöne gitmesi beni biraz huzursuz etmişti. Katoliklerin Kolonilerde Kraliyete ait topraklara sahip olabilmeleri yasadışıydı. Binbaşı MacDonald’ın bu durumdan haberdar olup olmadığını bilmiyordum ama ailesinden dolayı Jamie’nin Katolik olduğunu anlamıştı.

“Sizce kocanız bir tavsiye mektubu yazmaya razı gelir mi, sevgili leydim?” Parlak mavi gözlerinde kuşku vardı. Birden neyin peşine olduğunu anladım.

Savaşmamış bir asker gelir bakımından dezavantajlıydı. Düzenleyiciler bir kaşık suda fırtına koparabilirdi ama öte yandan, eğer askeri bir harekât olsaydı… Sonuçta Tryon’ın düzenli bir birliği yoktu; eğer milis yeniden göreve çağrılırsa, deneyimli bir subay oldukça işine yarardı.

Bakışlarımı çayıra doğru çevirdim. Husband ve arkadaşları yavaş yavaş dağılmışlar, Jocasta’nın yeni heykellerinden birinin yanında muhabbete dalmışlardı. Az önceki arbede bir işaretse, Düzenleyiciler hâlâ tehlikeli bir şekilde faaliyette demekti.

“Olabilir,” dedim temkinli bir şekilde. Jamie’nin Tryon’a bir tavsiye mektubu yazmasında bir sakınca göremiyordum. Sonuçta ben de Binbaşı’ya topyekûn bir isyanı engellediği için borçluydum. “Elbette bunu kocama sormalısınız, ancak ben size arka çıkmaktan mutluluk duyarım.”

“Size minnettar kalırım hanımefendi.” Tüfeğini bırakıp eğilerek selam verdi. Doğrulduktan sonra arkamda olup bitenlere baktı. “Sanırım artık gitmeliyim Bayan Fraser. Kocanızla bir an önce tanışmayı umuyorum.”

Binbaşı balkona doğru yürüdü. Arkama döndüğümde Hermon Husband’ın, peşinde Hunter ve birkaç adamla birlikte bana doğru geldiğini gördüm.

“Bayan Fraser, Bayan Innes’e iyi dileklerimi iletir misiniz lütfen?” dedi doğrudan. “Benim gitmem gerek.”

“Ah, bu kadar erken mi?” dedim tereddütlü bir şekilde. Bir yandan onu kalmaya razı etmek istiyordum; öte yandan kaldığı takdirde daha başımıza neler geleceğini tahmin edebiliyordum. Barlow’un arkadaşları kavgadan beri gözlerini ondan ayırmamışlardı.

Yüzümdeki düşünceli ifadeyi görüp başını salladı. Kavganın ateşi yüzünden silinmiş, yerine katı çizgiler bırakmıştı.

“Böylesi daha iyi olacak. Jocasta Cameron iyi bir dostumdu; düğün kutlamalarında sorun çıkarmak, bana göstermiş olduğu nezakete yakışmaz. Böyle olsun istemezdim. Böyle kötü fikirler karşısında sessiz kalamam.” Barlow’un arkadaşlarına fırlattığı bakış, aynı şekilde karşılık buldu.

“Üstelik,” diye ekledi bakışlarını yeniden bana doğru çevirerek, “başka yerde ilgilenmemiz gereken bir işimiz var.” Bir anlığına daha fazla ayrıntı verip vermeme konusunda tereddüt ettikten sonra, kısa kesmeye karar verdi. “Ona söylersiniz, değil mi?”

“Evet, elbette. Bay Husband… çok üzgünüm.”

Belli belirsiz gülümsediğinde içimi bir hüzün kapladı. Başını iki yana salladı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Arkadaşları da arkasından giderken, James Hunter durup kısık sesle bana bir şeyler söyledi.

“Düzenleyiciler toplanıyorlar. Salisbury’nin orada büyük bir kamp var,” dedi. “Bunu kocanıza söylemelisiniz.”

Başını salladı, elini şapkasının kenarına koyup hiç cevap beklemeden yürüyüp uzaklaştı. Siyah ceketi kalabalığın arasında tavus kuşlarının yuttuğu bir serçe gibi kayboluverdi.

Terastaki gözetleme yerimden partinin tamamını görüyordum. Kalabalık, evden nehre kadar uzanan cümbüşlü bir akarsuyu andırıyordu.

Jocasta en büyük sosyal girdabın merkeziydi. Ancak daha küçük akıntılar da Ninian Bell Hamilton ile Richard Caswell’in etrafında akıyordu. Bu hareketli akıntı, kıyıları boyunca sohbetleri kulaktan kulağa taşıyor, bu sohbetlerin esas konusu ise ev sahiplerimizin olası seks hayatlarıydı. İkinci sırada da siyaset geliyordu.

Hâlâ Jamie’nin ya da Duncan’ın izine rastlamış değildim. İşte, Binbaşı yine belirmişti. Her iki elinde de elma şarabıyla durdu; Brianna’yı görmüştü. Olan biteni izleyerek gülümsedim.

Brianna, her zaman yalnızca hayranlıktan olmasa da sık sık yolunda giden erkekleri böyle durdururdu. Jamie’den birçok özellik almıştı; mavi gözler,

alev alev saçlar, uzun bir burun, büyük bir ağız; kalın yüz kemikleri Norveçli bir atasından yadigârdı. Tüm bu çarpıcı özelliklerinin dışında, boyunu da ondan almıştı. Ortalama bir kadının bir buçuk metreden kısa olduğu bir çağda, Brianna bir metre seksen santim civarlarındaydı. İnsanlar bakakalıyordu.

Binbaşı MacDonald, ellerindeki elma şaraplarını unutup, tıpkı diğerleri gibi Brianna'ya bakakalmıştı. Roger bunu fark edip gülümseyerek başını salladı. *Dostum bu kadın benim*, mesajını vermek için Brianna'ya bir adım daha yaklaştı.

Binbaşı'yı sohbet ederken seyredince, Jamie'yle hemen hemen aynı boyda olan Roger'a kıyasla ne kadar solgun ve zayıf olduğunu fark ettim. Roger geniş omuzlu ve koyu tenliydi. Siyah saçları güneşte kargaların tüyleri gibi parlıyordu. İspanyol istilacılardan birinin oğlu olabilirdi. Onunla Jem arasında fark edilir bir benzerlik olmadığını kabul etmeliydim. Jemmy yeni ısınmış pirinç bir şamdan kadar kızıldı. Roger gülümsediğinde bembeyaz dişlerini görebiliyordum; Binbaşı ise, tıpkı otuzlu yaşların üzerindeki birçok insanın dişsiz oldukları ya da salgın yüzünden dişlerinin çürüdüğü görünmesin diye yaptıkları gibi, gülerken dişlerini dudaklarıyla gizliyordu. Bunun nedeni Binbaşı'nın stresli işi olabilirdi ya da sadece kötü beslenmenin bir sonucuydu. İyi bir aileden geliyor olmak, bu çağda çocuğun iyi beslendiği anlamına gelmiyordu.

Dilimle dişlerime dokunup ön dişlerimin keskinliğini test ettim. Düzgün ve sağlıklılardı. Bu çağdaki dişçiliğin durumunu göz önünde bulundurursam, o şekilde kalabilmeleri için de oldukça zahmete katlanmıştım.

"Bayan Fraser." Daldığım düşüncelerden Philip Wylie'nin yumuşak sesiyle uyandım. "Ne düşünüyorsunuz canım? Oldukça… vahşi görünüyorsunuz." Elimi tuttu, dişlerini göstererek anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"Ben sizin canınız falan değilim," dedim elimi çekerek. "Vahşi meselesine gelince, hâlâ kimsenin kıçınızı ısırmadığına şaşıyorum."

"Ah, yine de umutluyum," dedi göz kırparak. Elimi yeniden tutmak için eğildi. "Daha sonra sizinle dans etme şerefini bana bahşeder misiniz Bayan Fraser?"

"Asla," dedim. "Gidin buradan."

"İsteğiniz benim için emirdir." Gitti ama giderken elime bir öpücük kondurmayı da ihmal etmedi. Elimdeki ıslaklığı eteğime silmemek için kendimi zor tuttum.

"Gidin buradan," dedim. Yelpazemle onu kovaladım.

Philip Wylie tam bir züppeydi. Onunla daha önceden iki kez daha karşılaşmıştım ve her ikisinde de üzerinde çok alakasız giysiler vardı: Saten pantolon, ipek çorap, pudralı peruk, pudralı bir surat ve tek gözünün kenarına ise cesurca küçük siyah bir ben yapıştırmıştı.

Şimdi ise tam tersiydi. Pudralı peruk leylak rengiydi, saten yeleği ise… gözlerim bir anda kocaman açıldı. Evet, yeleği altın ve gümüş aslanlar, tek boynuzlu atlarla süslenmişti. Saten pantolonu iki bacaklı bir eldiveni andırıyordu. Bay Wylie gerçekten çok saçma görünüyordu.

“Ah, sizi bırakmaya hiç niyetim yok Bayan Fraser,” dedi. “Her yerde sizi arıyordum.”

“Ah. İşte buldunuz,” dedim. Bir yandan da pembe kadife ceketini, on beş santimetrelik pas parlak pembe ipek manşetlerini ve şakayık kırmızısı düğmelerini inceliyordum. “Başının belada olduğuna hiç şüphem yok. Umarım yeleğinizin ışıltısı gözlerinizi kör etmiştir.”

Lloyd Stanhope her zamanki gibi yine yanındaydı. Ancak arkadaşından çok daha sade giyinmişti. Stanhope kahkahalarla gülse de Wylie duymazlıktan gelip reverans yaptı.

“Ah, bu sene şans yüzüme güldü. Tanrıya şükür, İngiltere’yle olan ticaretimiz epey düzeldi. Ben de elbette payıma düşeni aldım. Benimle gelip görmelisiniz.”

Tam bu sırada birden beliren Adlai Osborn sayesinde bu durumdan kurtuldum. Osborn, kıyının yukarı yakasından gelen hali vakti yerinde bir tüccardı. Wylie’nin omzuna dokundu. Dikkatinin dağılmasını fırsat bilip yelpazemi açarak kalabalıktaki bir boşluğa doğru süzüldüm.

Geçici bir süreliğine de olsa tek başıma kalınca, soğukkanlı bir şekilde balkonda ve çayırda dolandım. Bir yandan Jamie’yi ve Duncan’ı aramaya devam etsem de bu Jocasta’nın misafirler arasında oldukça konuşulan son yatırımlarını incelemem için ilk fırsatımdı. Bu yatırımlar beyaz mermerden oyulmuşlardı ve bir tanesi çayırın ortasında duruyordu.

Bana en yakın olan Yunanlı bir savaşçının -adamın kafasındaki abartılı tüylü miğferden ve elindeki kılıçtan anladığım kadarıyla bu bir Spartalı’ydı- bir Yunan savaşçısının doğal boyutlarındaki bir kopyasıydı. Büyük bir kalkanın bacağının hemen yanına yerleştirilmiş olmasının nedeni, gardırobunun en göze batan eksikliğini gizlemekti.

Sağdaki çayırdaki heykel Avcı Diana’nın heykeliydi. Bu leydinin üzerinde oldukça az giysi olmasına rağmen diğer heykel kadar ilgi toplayamıyordu.

Yine de beyaz mermerden göğüsleri ve kalçaları erkeklerin ilgisini çekmeyi başarıyordu. Bay ve Bayan Sherston'ın heykele pek bakmadan geçtiklerini görünce yelpazemin arkasından gülümsedim. Birbirlerine kalkık burunlarla baktıklarında, böyle sanat eserlerinin Avrupa'da alelade şeyler olduğunu düşündüklerini anladım. Tatlım, böyle heykellere yalnızca görgüsüz insanlar gösteri gözüyle bakarlardı.

Heykeli kendim incelerken, bunun isimsiz bir Yunan değil, Perseus[49] olduğunu fark ettim. Bu açıdan baktığımda kalkanın yanında duran şeyin bir kaya değil, Gorgon'un kopan kafası olduğunu gördüm. Gorgon'un kafasındaki yılanların yarısı korku dolu bir telaş içinde dimdik duruyorlardı.

Bu sürüngenlerin sanatsal niteliği kadınların heykeli yakından incelemelerine iyi bir bahane oluşturuyordu. Kadınlar dudaklarını imalı bir şekilde büküp, heykeltıraşın yeteneğine hayranlıklarını belirtiyorlardı. Her biri yeniden Gorgon'a bakmadan önce, bakışlarını yukarı kaldırıp hızla Perseus'a bakıyorlardı. Yanaklarının kızarması, hiç şüphesiz, sabahın soğuğundan ve sıcak şaraptan kaynaklanıyordu.

Perseus'a verdiğim dikkatim, bir anda burnumun dibinde davetkâr bir şekilde biten, buharlı tüten sıcak bir içecekle dağıldı.

"Biraz için Bayan Fraser." Bu, arkadaş canlısı Lloyd Stanhope'tu. "Üşütmek istemezsiniz leydim."

Hava gittikçe ısındığı için üşütme tehlikem yoktu. Yine de bardağı alıp tarçın ve bal kokusunu içime çektim.

Etrafa bakındığımda Jamie'den hâlâ en ufak bir iz olmadığını gördüm. Heykelin bir yanında bir grup erkek Virginia tütünüyle çivitotunun ekin olarak yararlarını karşılaştırırken, diğer yanda üç genç kız yelpazelerinin ardından kıpkırmızı yüzlerle kıkırdayarak heykeli seyrediyorlardı.

"… eşsiz," dedi Phillip Wylie birine. Sohbetin gidişatı onu yeniden yanıma getirmişti. "Kesinlikle eşsiz! Siyah inci diyorlar. Bahse girerim, hiç böylesini görmemişsinizdir." Etrafına bakındı, beni görünce hafifçe dirseğime dokundu. "Bayan Fraser, bir süre Fransa'da yaşadığınızı hatırlıyorum. Orada bunlardan gördünüz mü?"

"Siyah inci mi?" dedim konuşmanın konusunu yakalamaya çalışarak. "Evet, birkaç tane görmüştüm. Rouen'daki Başpiskopos'un, burnuna kocaman bir siyah inci sokan küçük Faslı bir hizmetçinin olduğunu hatırlıyorum."

Stanhope'un çenesi komik bir şekilde açık kalmıştı. Wylie bir an yüzüme bakakaldı, sonra öyle gürültülü bir kahkaha patlattı ki hem tütünden bahseden

grup, hem de kıkırdayan kızlar bir anda durup bize baktı.

“Beni öldüreceksiniz, sevgili leydim,” dedi Wylie. Stanhope gülmekten öksürmeye başlamıştı. Wylie dantelli bir mendil alıp, gözyaşları pudrasına bulaşmasın diye gözlerinin kenarını nazikçe sildi.

“Gerçekten, Bayan Fraser, hazinelerimi görmediniz mi?” Beni dirseğimden yakalayıp şaşırtıcı bir yetenekle kalabalığın içinden çekip çıkardı. “Gelin, size göstereyim.”

Beni izdihamın arasından geçirip ahırlara doğru giden bayraklı yola doğru götürdü. Jocasta’nın müstakbel kocasının atlara saman verdiği otlağın etrafında, erkeklerden oluşan bir başka kalabalık vardı.

Otlakta beş tane at vardı. Hepsi kömür kadar siyahtı ve tüyleri bahar güneşinde parlıyordu. Atlardan pek anlamazdım ama onlara nazik bir dayanıklılık veren vücutlarını iyi tanıyordum. Vücutlarının ve tüylerinin güzellikleri dışında, bu hayvanlarda en göze çarpan yeri yeleleriydi.

Bu siyah atların yeleleri, tıpkı bir kadının saçları kadar ipeksiydi ve uzun kuyruklarının zarif düşüşüyle eş zamanlı olarak her hareketlerinde uçuşuyordu. Üstelik her atın toynağını nazik siyah tüyler süslüyordu ve bu tüyler her adım attıklarında ipekotu tohumu gibi havalanıyordu. Kaburgaları sayılan binek atlarının ve yüke koşulan hayvanların tersine, bu atlar mucize gibiydiler. Atlar, izleyicilerin arasında, sanki Phillip Wylie’nin Edenton’daki çiftliğinden değil, periler ülkesinden gelmişler gibi bir hayranlık uyandırmıştı.

“Sizin mi?” Gözlerimi bu muhteşem görüntüden ayırmak istemediğim için Wylie’nin yüzüne bakmadan konuşmuştum. “Onları nereden buldunuz?”

“Evet,” dedi. Gösterişli tavırları yerini basit bir gurura bırakmıştı. “Benim. Friesian atı onlar. Sıcakkanlıların en eski türü. Soyları yüzyıllar öncesine dayanıyor.”

Çite yaslandı, avucu yukarıya gelecek şekilde elini atlara doğru uzattı. “Onları nereden bulduğuma gelirsek yıllardır yetiştiriyorum onları. Buraya Bayan Cameron’ın daveti üzerine getirdim; belki kısraklarımdan birini almayı düşünüyor. Bir ya da ikisinin de komşularının ilgisini çekebileceğini söyledi. Lucas ise…” Aygır sahibini tanıyıp yanına gelmiş, alnının okşanmasına izin vermişti. “O satılık değil.”

Her iki kısrak da gebeydi; Babaları Lucas’tı ve Wylie’nin söylediğine göre soyunu bu şekilde devam ettirecekti. Wylie’nin ‘siyah inciler’i gerçekten çok heyecan vericiydi ve civardaki at yetiştirici bazı adamlar Lucas’ı görünce kıskançlıktan deliye dönmüşlerdi. Phillip Wylie kasım kasım kasılmıştı.

“Ah, işte oradasın Sassenach.” Birden Jamie’nin sesini duymuştum. “Seni arıyordum.”

“Gerçekten mi?” dedim, Jamie’ye bakarak. Onu görür görmez içimin ısındığını hissettim. “Peki ya sen neredeydin?”

“Orada burada,” dedi Jamie. Suçlayıcı ses tonumu hiç üstüne alınmamıştı. “Gerçekten harika bir at Bay Wylie.” Kibarca başını salladıktan sonra kolumdan tuttu, Wylie’nin konuşmasını beklemeden beni çayıra doğru götürdü.

“Burada Phillip Wylie ile ne yapıyorsun?” diye sordu Jamie. Ellerinde beyaz mendillerin altından dumanları tüten yemek tabaklarıyla çıkan kölelere doğru gittik.

“Atlarına bakıyordum,” dedim. Yemeği görünce guruldamaya başlayan karnımın sesini bastırmak için elimi mideme koydum. “Sen ne yapıyordun?”

“Duncan’ı arıyordum,” dedi. Su birikintisine basmamam için etrafından dolaştırdı. “Depoda değildi. Nalbantta, ahırda ya da mutfakta da yoktu. Atımı alıp tütün ambarlarına gittim ama en ufak bir ize rastlamadım.”

“Belki de Deniz Yüzbaşı Wolff onu öldürmüştür,” dedim.

“Wolff mu?” Durup kaşlarını çatarak bana baktı. “O burada mı?”

“Aynen öyle,” diye cevapladım yelpazemi çayıra doğru sallayarak. Wolff içki masalarının yanında durmuştu. Kısa ve iri vücudu mavi-beyaz denizci üniformasının içindeydi. “Sence halan onu davet etti mi?”

“Evet, sanırım öyle,” dedi. Sert ama kabullenmiş bir hali vardı. “Adamın hatasını başına kakmadan edemedi galiba.”

“Ben de öyle düşündüm. Geleli yarım saat falan oldu ve böyle devam ederse,” diye ekledim Yüzbaşı’nın elindeki şişeye bakarak, “düğün gerçekleşmeden kafayı bulmuş olacak.”

Jamie elini kibirli bir şekilde sallayarak Yüzbaşı’yı umursamadı.

“Ağzını yalnızca içki içmek için açacaksa, bırak içmeye devam etsin. Duncan nereye saklandı peki?”

“Belki de nehre atlamıştır?” Aslında şaka yapmıştım ama yine de nehre bakıp durumu kontrol etmek istedim. Kafamı çevirdiğimde kıyıya bir teknenin yanaştığını ve bir kürekçinin, karada bekleyen köleye bağlama halatını atmak için pruvada beklediğini gördüm. “Baksana! Şu gelen rahip değil mi?”

Öyleydi; kısa boylu ve tıknazdı. Aşağıda bekleyen gemicilerin yardımıyla rıhtıma ayak basarken, cüppesinden kıllı dizleri göründü. Ulysses rahibi karşılamak için hızla rıhtıma gitti.

“Güzel,” dedi Jamie mutlu bir ses tonuyla. “O halde bir rahibimiz, bir de gelinimiz var. Üçte ikimiz tamam. Bu iyi bir gelişme. Dur Sassenach, saçın düşüyor.” Düşen bir buklemi yavaşça enseme doğru atınca, mecburen şalımın omuzlarımdan düşmesine sesimi çıkarmadım.

Jamie uzun bir deneyimden sonra edindiği yetenekle saçımı düzelttikten sonra ensemden öptü. Bütün bedenimin ürperdiğini hissettim. O da bahar havasına henüz alışamamıştı.

“Duncan’ı aramaya devam etsem iyi olacak,” dedi pişmanlıkla. Parmaklarını sırtıma koydu, başparmağı nazikçe omurgamda dolaştı. “Gerçi onu bir kez bulmuştum… buralarda gizli bir yer olmalı.”

‘Gizli’ sözcüğünü duyunca Jamie’ye yaslanıp nehir kıyısına baktım. Kıyıda, özellikle geceleri çok romantik olan, söğütlerin gölgesinde taş bir bank bulunan bir yer vardı. Yemyeşil söğütlerin dallarının arasında bir kırmızılık gördüm.

“Buldum!” diye bağırdım birden doğrularak. Heyecandan yanlışlıkla Jamie’nin ayağına basmışım. “Ah, affedersin!”

“Önemli değil,” dedi. Bakışlarımın yönünü takip etti. “Gidip onu buraya getireceğim. Sen eve git Sassenach, bir gözün halamda ve rahipte olsun. Bu evlilik gerçekleşene kadar kaçmalarına izin verme.”

Jamie çayırdan aşağı, söğütlere doğru inerken dalgın bir şekilde dostlarıyla ve tanıdıklarıyla selamlaştı. Aslında aklında Duncan’ın yaklaşan düğününden çok, kendi karısı vardı.

Onun güzelliğiyle büyülendiğinin farkındaydı; karısının günlük giysileri içinde, bahçedeki çamura dizlerine kadar batmışken, iş başında üstü başı kan içindeyken bile, kemiklerinin kıvrımları Jamie’yi ürpertiyor, kehribar gözleri onu bir bakışıyla sarhoş ediyordu. Saçları ise… onu güldürüyordu.

Bunu düşünmek bile gülümsemesine yol açmıştı. Sarhoş olduğunu fark etti. Partide alkol su gibi akmıştı ve gözleri kızarmış, çeneleri düşmüş erkekler ihtiyar Hector’un mozolesine yaslanmışlardı; heykelin arkasında birinin çalılıklara işediğini fark etti. Başını iki yana salladı. Gece yarısından sonra her çalının altında bir vücut olacaktı.

Tanrım. Çalıların altındaki vücutları düşününce aklına Claire geldi. Sere

serpe yatıyor, göğüsleri elbisesinden taşıyordu, kurumuş otlar ve yapraklar etekleriyle aynı renkteydi ve bacaklarının arasındaki… Bu düşünceleri aklından uzaklaştırmak için öksürdü, hakimin annesi olan Bayan Alderdyce'a eğilerek selam verdi.

"Emrinizdeyim hanımefendi."

"İyi günler genç adam, iyi günler." İhtiyar kadın selam verdi, yanındaki genç kadının koluna tutunarak geçip gitti.

"Bay Jamie?" Hizmetçilerden biri elinde bardakların bulunduğu bir tepsiyle beliriverdi. Jamie teşekkür etmek için gülümseyerek bir bardak aldı, tek seferde yarısını içti.

Aklındakilerle başa çıkamıyordu. Gidip Claire'i bulmalıydı. Balkondaki kalabalığın içinde Claire'in yalnızca kafasını görebildi. Çalı süpürgesini andıran saçları yüzünden kendisine uygun bir şapka bulamıyor, onun yerine dantelli paçavralar takıyordu. Bu da Jamie'yi güldürüyordu. Kendi kendine gülümseyerek yüzünü söğütlere çevirdi.

Bunun nedeni, Claire'i yeni bir elbise içinde görmekti. Elbisesinin beli dardı ve ipektendi, beyaz göğüsleri yuvarlak ve kışın yetişen armutlar gibi tatlı görünüyordu. Onun böyle leydi gibi giyindiğini en son gördüğünün üzerinden aylar geçmişti. Sanki bir anda bambaşka bir kadın olup çıkmıştı; çok tanıdık ama heyecan verici bir şekilde yabancı.

Ensesindeki asi bir fermuarın aniden açılıp ince boynunun göründüğünü, sıcacık kalçalarını bacağına bastırdığını düşünüp parmaklarını yumruk yapar gibi sıktı. Etraflarını sarmalayan insanların baskısı yüzünden bir haftadan uzun bir süredir beraber olmamışlardı ve bu eksikliği iliklerine kadar hissediyordu.

Claire ona spermleri gösterdiğinden beri, testislerindeki kalabalıktan haberdar olmanın huzursuzluğunu yaşıyordu. Bu huzursuzluk, bu gibi durumlarda daha da güçleniyordu. Parçalanma ya da patlama tehlikesi olmadığını gayet iyi biliyordu ama tüm bu dürtüyü düşünmeden de edemiyordu.

Karınca gibi kaynaşan bir kalabalığın içinde kapana kısılmış olmak, gözünde canlandırdığı cehennem manzaralarından bir tanesiydi. İçindeki isyanı bir an olsun yatıştırabileceği umuduyla biraz nefes almak için söğüt ağaçlarının görüntüsünü kapatmayacağı bir yerde durdu.

Duncan'ın sağ salim evlendiğini görmeye kararlıydı. Gece yarısı bir çalıdan daha iyisini bulamazsa, o halde buna razı olacaktı. Söğüt dallarını bir kenara

iterek ilerledi.

“Duncan,” dedi ve sustu. Şehvet duyguları delikten sızan su gibi kayboluyordu. Kırmızı ceket Duncan Innes’e değil, kendisine doğru dönen bir yabancıya aitti. Adamın üzerinde Majestelerinin ordusunun üniforması vardı.

Adam, Jamie’yle aynı anda üzerindeki şaşkınlığı atmayı başarmıştı. Bu, Farquard Campbell’ın bahsettiği yarı maaşlı asker MacDonald olmalıydı. Belli ki Farquard, ona da Jamie’den bahsetmişti; adam Jamie’yi hemen tanıdı.

MacDonald’ın elinde bir bardak panç vardı; köleler meşguldü. Bardağı taş bankın üzerine koydu, ağzını elinin tersiyle sildi.

“Albay Fraser, değil mi?”

“Binbaşı MacDonald,” diye cevapladı Jamie. Kibarlıkla uyanıklık arası bir tavırla başını salladı. “Emrinizdeyim efendim.”

MacDonald resmi bir şekilde başını eğdi.

“Albay. Biraz zamanınızı alabilir miyim?” Jamie’nin arkasında olup bitenlere baktı; arkalarındaki nehir kıyısından gülüşmeler ve çok genç erkekler tarafından takip edilen çok genç kızların küçük heyecan çığlıkları geliyordu. “Gizli olarak.”

Jamie, milis unvanının ekşi bir alaycılıkla kullanıldığını fark etse de başını sallayıp yarısı dolu olan bardağını Binbaşı’nın yanına koydu.

Şüpheli gözlerle evi işaret etti; MacDonald başını sallayarak Jamie’nin teklifini kabul etti. Yüksek sesli hışırtı ve kıkırdamalar, bankın ve bankın etrafındaki ağaçların artık gençlerin mekânı olduğunu gösteriyordu. Jamie, karanlık çöktükten sonra burayı kendi amaçları için kullanabileceğini düşünerek gençlere şans diledi.

Hava soğuk, sakin ve parlaktı. Çoğunluğu, medeni havayı oldukça boğan erkeklerin oluşturduğu misafirler, balkonun kenarlarında öbekler oluşturmuş sohbet ediyorlar ya da pipolarını huzur içinde içerken, yeni yeşillenen bahçenin içindeki yollarda geziniyorlardı. Bu sonuncusunun yalnız kalabilmek için en iyi yer olduğunu düşünen Jamie, Binbaşı’yı kenarlarına tuğla döşenmiş, ahırlara doğru kıvrılan yola doğru götürdü.

“Wylie’nin Friesian atını gördünüz mü?” diye sordu Binbaşı evin etrafından dönerlerken. Kimsenin onları duyamayacağı kadar uzaklaşana dek havadan sudan sohbet etmelilerdi.

“Evet, gördüm. O aygır çok güzel bir hayvan, değil mi?” Jamie refleks

olarak bakışlarını ambarın yanındaki otlağa çevirdi. Aygır, yalağın kenarındaki otları kemirirken, ahırın yanında duran iki kısrağın geniş sırtları solgun güneşin altında parlıyordu.

“Öyle mi? Yani, evet.” Binbaşı tek gözünü kısarak padoka baktı. “Oldukça sağlıklı bence. Gövdesi çok güzel. Tüyleri süvari atlarında bulunmayacak türden. Gerçi daha düzgün tıraş edilip üzerlerine daha şık bir örtü konabilirdi…”

Jamie, MacDonald’a kadınlarını da tıraşlı sevip sevmediğini sormamak için kendini zor tuttu. Aklında hâlâ Claire’in çıplak beyaz ensesindeki buklesi vardı. Belki de ahır da güzel bir buluşma yeri olabilirdi… Bu düşüncesini daha sonraya erteledi.

“Sizi ilgilendiren bir sorun varmış Binbaşı,” dedi, hedeflediğinden daha ani bir şekilde.

“Pek beni ilgilendirmiyor aslında,” diye cevapladı MacDonald. “Duyduğuma göre Stephen Bonnet adında birini arıyormuşsunuz. Doğru mu bilgilendirilmişim efendim?”

İsmi duyunca sanki göğsünden bir alev topu fırlayacakmış gibi hissetti; farkında olmadan sol elini kamasına götürüverdi.

“Ben… evet. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Maalesef hayır.” Jamie’nin cevabını duyan MacDonald kaşını kaldırdı. “Gerçi bir ara neredeydi, onu biliyordum. Pis bir herif, değil mi?” diye sordu şakacı bir şekilde.

“Öyle de denebilir. İnsanları öldürdü, beni soydu ve kızıma tecavüz etti,” dedi Jamie dobra bir şekilde.

Binbaşı derin bir nefes aldı. Yüzü asılmıştı.

“Ah, anladım,” dedi usulca. Elini, sanki Jamie’nin koluna dokunacak gibi kaldırdı ama sonra tekrar serbest bıraktı. Çatık kaşlı bir yüzle birkaç adım attı.

“Anladım,” diye yineledi. Sesindeki tüm alaycılık kaybolmuştu. “Ben bilmiyordum… evet. Anladım.” Yeniden sessizliğe gömüldü. Adımları otlağa yaklaştıkça yavaşladı.

“Adam hakkındaki bildiklerinizi bana aktaracağınıza inanıyorum,” dedi Jamie nazikçe. MacDonald, Jamie’ye baktı. Jamie’nin isteği, MacDonald’ın bildiklerini, sohbet yoluyla ya da doğrudan öğrenmekti.

“Ben adamla şahsen tanışmadım,” dedi MacDonald kibarca. “Bildiklerimi

geçen ay New Bern’deki bir toplantıda öğrendim.”

Bu toplantı, varlıklı bir armatör ve Vali’nin Kraliyet Kurulu’nun üyesi olan Davis Howell’ın evinde düzenlenen bir iskambil gecesiydi. Küçük ama seçkin parti lezzetli bir akşam yemeğiyle başlamış, ardından iskambil oynanmış, rom ve konyak aromalı sohbetler edilmişti.

Saat ilerledikçe puroların kokusu ağırlaşmış, sohbetler daha hesapsızlaşmıştı. Bay Butler’ın zenginliğinin kaynağı hakkında alaycı konuşmalar geçmişti. Adamlardan biri kıskançlığını dile getirirken, “Eğer cebinde Stephen Bonnet olsa…” diye söze başlayıp, bir arkadaşının dürtmesiyle lafını yarıda kesmişti.

“Bay Butler da o akşam orada mıydı?” diye sordu Jamie. İsim pek tanıdık değildi ama Butler Kraliyet Kurulu üyelerinden biriyse… kolonideki güç halkaları küçüktü; bu halkalardan birini halası ya da Farquard Campbell tanıyor olabilirdi.

“Hayır, değildi.” Otlağa ulaşmışlardı; MacDonald gözlerini aygırdan ayırmadan kollarını tırabzanın üzerine koydu. “Sanırım Edenton’da yaşıyor.”

Tıpkı Phillip Wylie gibi. Aygır -adı Lucas’tı- onlara doğru yaklaştı. Yumuşak siyah burun delikleri merakla açılmıştı. Jamie elini dost görünen ata uzatıp parlak çenesinin etrafına dokundu. Friesian atı gerçekten çok güzeldi, fark etmişti. Düşünceler aklında dönüp duruyordu.

Edenton, Albemarle Sound’daydı ve tekneyle kolayca ulaşılabilirdi. Bu yüzden Bonnet muhtemelen denizci ticaretine, beraberinde ise korsanlığa ve kaçakçılığa geri dönmüştü.

“Bonnet’ye ‘pis bir herif’ dediniz,” dedi Jamie, MacDonald’a dönerek. “Neden?”

“İskambil oynamayı bilir misiniz Albay Fraser?” MacDonald şüpheci gözlerle baktı. “Muhakkak tavsiye ederim. Rakibinin aklından geçenleri keşfetme bakımından satranca benziyor. Daha fazla kişiye karşı oynandığı için de ayrıca güzel.” Yüzündeki sert ifade bir anlığına hafif bir gülümsemeye dönüştü. “Bu şekilde para kazanabilmek ise en güzeli. Bunu satrançta yapamazsınız.”

“İskambil oynamayı biliyorum bayım,” dedi Jamie oldukça soğuk bir sesle.

MacDonald yarı maaşlı bir Binbaşı’ydı. Ne resmi bir görevi, ne de aktif bir birliği vardı. Bu tür insanların maaşlarını kumarla arttırmaları hiç de nadir rastlanan türden değildi. Jamie başını sallayarak MacDonald’ın sözlerine

karşılık verdi. MacDonald da memnuniyetle aynı hareketi yaptı. İstediğini zamanı gelince söyleyecekti.

“Pekâlâ bayım. Bildiğiniz gibi, Bonnet’nin kim olduğuna dair bilgi toplamak ve gerçekten tavuğun yumurtladığı altın yumurta olup olmadığını öğrenmek istiyordum.”

MacDonald’ın arkadaşları yeniden dikkat kesilmişlerdi ve Jamie esrarengiz Bonnet hakkında -tanıştığı insanlarda bıraktığı etki dışında- başka bir şey öğrenememişti.

“İnsanların yaptıklarından olduğu kadar, söylemediklerinden bir şeyler öğrenirsiniz. Ya da nasıl söylediklerinden.” Jamie’nin cevabını beklemeden devam etti.

“Oyunda sekiz kişiydik. Üçü sohbet ediyordu ama gördüğüm kadarıyla Bay Bonnet hakkında bildikleri benimkilerden fazla değildi. Diğer ikisi ne bir şey biliyor, ne de konuyu önemsiyordu. Ama son ikisi sessizleştiler bayım.” Başını iki yana salladı. “Sanki şeytanın onları lanetlemesinden korkar gibi sustular.”

MacDonald’ın gözleri şüpheyle parlıyordu.

“Siz Bonnet’yi tanıyor musunuz?”

“Evet. Peki ya onu tanıyan iki bey kim?”

“Walter Priestly ve Hosea Wright,” diye cevapladı MacDonald. “İkisi de Vali’nin özel dostlarıdır.”

“Tüccarlar mı?”

“Diğer işlerinin yanında tüccarlık da yapıyorlar. İkisinin de depoları var; Wright’ın Edenton ve Plymouth’ta, Priestly’inki ise Charleston, Savannah, Wilmington ve Edenton’da. Priestly’nin Boston’da da işleri var,” diye ekledi MacDonald sonradan. “Ama onları pek az tanıyorum. Ah -Wright banker.”

Jamie başını salladı. Yürürken ellerini ceketinin altına sokmuştu; parmaklarını nasıl sıktığını kimse göremezdi.

“Sanırım Bay Wright’ı duymuştum,” dedi. “Phillip Wylie, bu isimde birinin kendi çiftliğinin yanında bir çiftliği olduğundan bahsetmişti.”

MacDonald başını sallayarak onayladı. Burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu ve yanaklarında çatlamış küçük kan damarları görünüyordu. Kamplarda geçen yılların hediyesiydi bu.

“Evet, Four Chimneys’de.” Yan yan Jamie’ye baktı, düşünürken dilini arkadaki bir dişine değdirdi.

“Onu öldürmek mi istiyorsunuz yani?”

“Elbette hayır,” diye cevapladı Jamie. “Yüksek yerlerde tanıdıkları olan bir adamı öldürmek mi?”

MacDonald, Jamie’ye keskin bir bakış fırlattı. Sonra homurdanarak başka tarafa baktı.

“Evet. Doğru.”

Hiç konuşmadan uzun bir süre yan yana yürüdüler. İkisi de özel hesaplarıyla meşguldü birbirlerinin hesaplarının da farkındaydılar.

Bonnet’nin ilişkilerinin iki boyutu vardı; bir taraftan adamın bulunmasını kolaylaştıracaktı, diğer taraftan ise bu ilişkiler ölüm meselesini karıştıracaktı. Bu Jamie’yi durdurmaya yetmezdi -ve MacDonald bunun farkındaydı- ama kesinlikle üzerinde durulması gereken bir meseleydi.

MacDonald’ın kendisi bile başlı başına bir meseleydi. Bonnet’nin iş arkadaşları, birinin kâr kaynaklarını kesmek istediğini duyunca çok şaşıracaklar, bunu engellemek için ellerinden geleni yapacaklardı. Altın yumurtlayan tavuklarının tehdit edildiğini duyunca da yüklü bir para ödeyeceklerdi; bu ihtimal MacDonald’ın kesinlikle çok hoşuna gidecekti.

MacDonald’ı susturmanın hızlı bir yolu yoktu; Jamie rüşvet veremezdi ve bu her şekilde zayıf bir yoldu. Bir kez satın alınabilen bir adam, her zaman satılık demekti.

MacDonald’la göz göze gelip hafifçe gülümsedi, sonra kafasını çevirdi. Hayır, ona hizmet etmiş birini tehdit etmeye niyeti olsaydı bile, gözdağı vermek işe yaramayacaktı. O halde ne yapmalıydı? Sırf Wright’a, Priestly’ye ya da Butler’a söylemesin diye MacDonald’ı öldüremezdi.

Rüşvetle ya da cebren olmazsa, adamın çenesini kapatabilmek için geriye yalnızca şantaj kalıyordu. Şimdilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama itibarını zedelemek için bir şeyler bulmalıydı. Binbaşı olarak yaşamış bir adamın muhakkak zayıf noktaları vardı. Ancak bu noktaları bulmak… Jamie’nin ne kadar zamanı vardı?

Bu düşünce bir başkasını doğurdu.

“Stephen Bonnet’yi sorup soruşturduğumu nereden duydunuz?” diye sordu aniden, MacDonald’ı daldığı düşüncelerden uyandırarak.

MacDonald omuzlarını silkti, şapkasını ve peruğunu düzeltti.

“Meyhanelerden tutun da mahkemelere kadar bir sürü farklı kaynaktan duydum bayım. Korkarım ki ilginizi herkes biliyor. Ama nedenini,” diye ekledi dikkatlice, yan yan bakarak, “bilmiyorlar.”

Jamie boğazının derinlerinden bir ses çıkardı. Araştırmalarını bu kadar geniş bir çevreye duyurması bazı yerlerde işine yarasa da zorlukları da beraberinde getirmişti. Eğer bütün kıyı kesimi onun Bonnet’yi aradığını biliyorsa, o halde bunu Bonnet de duymuştu.

Belki de bu kötü bir şeydi ama olmayabilirdi de. Brianna, Jamie’nin Bonnet’yi kendi kaderine terk etmesini söylemişti. Bu elbette saçmaydı. Jamie onunla bu konuda tartışmamış, yalnızca fikirlerini dinlemişti. Adam ölene kadar Brianna’nın bir şey duymasına gerek yoktu. Eğer Bonnet ölmeden önce Brianna’nın kulağına yanlışlıkla bir laf giderse… MacDonald konuşana kadar Jamie bütün olasılıkları kafasında evirip çevirdi.

“Kızınız… Bayan MacKenzie, değil mi?”

“Bir önemi var mı?” Sesindeki soğukluğu duyan MacDonald dudaklarını sıktı.

“Hayır. Elbette. Sadece… Bayan MacKenzie’yle konuşma fırsatım oldu ve onun… çok hoş olduğunu düşündüm. Ve- ” Durup boğazını temizledi. “Benim de bir kızım var,” dedi aniden. Durup Jamie’ye baktı.

“Öyle mi?” Jamie, MacDonald’ın evli olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen de değildi. “İskoçya’da mı?”

“İngiltere’de. Annesi İngiliz.” Askerin yıpranmış cildinde soğuktan çizgiler oluşmuştu. Şimdi ise bu izler daha da derinleşmişti. Parlak mavi gözlerini, arkalarındaki puslu gökyüzüyle aynı renk olan Jamie’nin gözlerinden ayırmadı.

Jamie’nin omurgasında oluşan gerginlik yavaş yavaş çözünüyordu. Omuzlarını silker gibi kaldırıp indirdi. MacDonald çok hafif bir şekilde başını salladı. İki adam hiç tartışmadan dönüp eve doğru yürümeye başladılar. Yol boyunca konuştukları tek konu çivitotunun fiyatı, Massachusetts’den son haberler ve mevsim normallerine göre şaşırtıcı bir şekilde yumuşak olan hava oldu.

“Kısa bir süre önce karınızla konuşmuştum,” dedi MacDonald. “Çekici ve çok cana yakın bir kadın. Şanslı bir adamsınız bayım.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Jamie, MacDonald’a bir bakış fırlatıp.

Asker nazikçe öksürdü.

“Bayan Fraser, Vali’ye benim için bir tavsiye mektubu yazmayı önerdi. Son çatışma tehdidinden sonra, benim gibi deneyimli birinin bir şeyler yapabileceğini düşündü… anlıyor musunuz?”

Jamie gayet güzel anlıyordu. Claire’in böyle bir şey önermiş olduğuna pek inanmasa da adamın istediği şeyin bu kadar kolay olmasına sevinmişti.

“Hemen yapılabilir,” diyerek MacDonald’ı rahatlattı. “Bu öğleden sonra, düğünden sonra görüşelim. Size mektubu hemen vereceğim.”

Duyduklarına çok mutlu olan MacDonald başını eğdi.

Depoya giden yola ulaştıklarında, MacDonald, Jamie’ye veda edip aynı yönden gelen Duncan Innes’in yanından geçerek uzaklaştı. Duncan, bağırsakları morina balığı gibi düğümlenmiş gibi görünüyordu.

“İyi misin Duncan?” diye sordu Jamie, arkadaşına endişeli gözlerle bakarak. Havanın soğukluğuna rağmen Innes’in alnında ter damlaları vardı ve yanakları solgundu. Jamie eğer Duncan sıtmaya yakalandıysa, bulaşıcı olmamasını umdu.

“Hayır,” dedi Innes, sorusuna cevap olarak. “Hayır, ben… Mac Dubh, seninle konuşmam gerek.”

“Elbette, *a charaid*.” Adamın görüntüsüyle telaşlanan Jamie, Duncan’a destek olmak için kolundan tuttu. “Karımı getireyim mi? Viskiye ihtiyacın var mı?” Zaten epey bir viski içtiği kokusundan belli oluyordu. Ama bu bir damat için hiç de şaşırtıcı bir davranış değildi. Rahatsızlanmasının nedeni içki değil, başka bir şey olmalıydı. Belki evvelki akşam yediği bozuk bir midyeydi…

Innes başını iki yana salladı. Yutkundu, sanki boğazına sert bir şey takılmış gibi suratını ekşitti. Bu kez burnundan nefes almayı denedi. Bir şeye hazırlanır gibi omuzlarını serbest bıraktı.

“Hayır, Mac Dubh, benim sana ihtiyacım var. Tavsiyelerine…”

“Tabii ki Duncan.” Telaşı, yerini meraka bırakmıştı. Duncan’ın kolunu bıraktı. “Sorun nedir dostum?”

“Düğün… düğün gecesi,” dedi Duncan. “Ben…” Birilerinin yollarına çıkıp depoya doğru ilerlediklerini görünce birden sustu.

“Şu taraftan.” Jamie, etrafı tuğla duvarlarla kaplı olduğu için oldukça güvenli olan sebze bahçesine doğru döndü. *Düğün gecesi mi?* Hem rahatlamış, hem de meraklanmıştı. Duncan hiç evlenmemişti ve Ardsmuir’de

beraberlerken, diğer erkekler gibi kadınlardan hiç söz etmezdi. O zamanlar bu suskunluğunun yalnızca mütevazılığından kendini tutuyor olmasına bağlamıştı. Ama belki de… ama hayır, Duncan elli yaşını geçmişti; elbette karşısına böyle bir fırsat geçmişti.

Geriye iki seçenek kalıyordu; oğlancılık ve belsoğukluğu. Ancak Jamie, Duncan'ın oğlanlardan hoşlanmadığına yemin edebilirdi. Elbette durum biraz tuhaftı ama Claire'in bunu halledebileceğine yürekten inanıyordu. Bu korkusunun nedeninin frengiden değil, muhallebi çocuğu olmasından kaynaklandığını umdu. Frengi, acımasız bir salgın hastalıktı.

"İşte, *a charaid*," dedi, Duncan'ı soğanlıklara doğru çekerek. "Burada bizi kimse rahatsız etmez. Şimdi, sorunun nedir?"

49 Yunan mitolojisinde Medusa'yı öldürüp Andromeda'yı kurtaran karakter.

40 DUNCAN’IN SIRRI

Rahip LeClerc, insanları selamlarken, şaşkınlığını ve beğenisini belirtirken kullandığı bir “Hey!” nidasından başka tek kelime İngilizce bilmiyordu. Jocasta Hala süslenmekle meşgul olduğu için rahibi Ulysses’le ben tanıştırdım, sonra salona kadar ona eşlik edip içecek bir şeyler ikram ettim. Rahip, Protestan olan ve bir Cizvitle tanışınca gözleri fal taşı gibi açılan, buna rağmen Rahip LeClerc’in talihsiz mesleğini görmezden gelerek Fransızcalarını göstermek için heveslenen Sherstonlar ile sohbete başladı.

Bu hassas sosyal yakınlaşmadan sıyrılıp müsaademi isteyerek, Jamie’nin Duncan’ı bulmayı başarıp başarmadığına bakmak için balkona çıktım. Çayırdan Jemmy’yle birlikte çıkan Brianna dışında kimseyi göremedim.

“Selam tatlım, nasılsın?” Sahra’da yolculuk ettikten sonra altı kap yemek yemek için oturan biri gibi ağzını şapırdatıp ciyaklayan Jemmy’ye uzandım. “Acıktık, değil mi?”

Jemmy, açlığını belirtmek için çıkarabildiği bütün sesleri olanca gücüyle çıkardı.

“Evet, o acıktı; ben de patlamak üzereyim,” dedi Brianna, sesini alçaltıp göğsüne yavaşça dokunarak. “Onu yukarı çıkarıp emzireceğim. Jocasta Hala odasını kullanabileceğimizi söyledi.”

“Öyle mi? Güzel. Jocasta biraz dinlenip üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Düğün saat dörtte, rahip de burada.” Antredeki saatin on ikiyi vurduğunu yeni duymuştum; Jamie’nin Duncan’ı sağ salim bulduğunu umdum. Belki de yeniden kaçıp gitmesini engellemek için onu bir yerlere hapsetmiştir.

Bree, sesi çıkmasın diye elini Jemmy’nin ağzına götürüp kucağına aldı.

“Sherstonları tanıyor musun?” diye sordu.

“Evet,” diye cevapladım. “Niye, ne yapmışlar?”

Kaşını kaldırarak bana baktı.

“Bayan Sherston’ın bir portresini yapmamı istediler. Yani ısmarladılar. Belli ki Jocasta Hala onlara benden bahsedip, geçen baharda yaptığım resimleri göstermiş. Şimdi de bir resim istiyorlar.”

“Gerçekten mi? Ah, tatlım, bu harika!”

“Tabii eğer paraları varsa,” dedi Brianna. “Sen ne düşünüyorsun?”

Güzel bir soruydu; güzel giysiler ve eşyalar her zaman zenginliği

yansıtmıyordu ve Sherstonlar'ın durumları hakkında pek bir bilgim yoktu; Cross Creekli değil, Hillsboroughlulardı.

"Biraz kabalar," dedim şüpheci bir şekilde, "biraz da ukalalar. Ama zenginliğin yasadışı bir şey olduğunu sanmıyorum. Sanırım bira fabrikası var. Sen yine de bir Jocasta'ya sor, o daha iyi bilir."

Brianna aksanımı taklit ederek söylediklerimi tekrarladı. "Ukala olan kimmiş bakalım?" diyerek güldü.

"Ben ukala değilim," dedim ağırbaşlılıkla. "Sosyal farkların keskin bir gözlemcisiyim. Babanı ya da Duncan'ı gördün mü?"

"Duncan'ı değil ama babam Bay Campbell'la aşağıda, ağaçların oradaydı." Babasının durduğu yeri işaret etti. Çayırın en sonunda Jamie'nin parlak saçlarını ve kırmızı ekose eteğini gördüm. Ancak Duncan'ın kırmızı ceketinden eser yoktu.

"Lanet herif," dedim. "Nereye kaybolmuş?"

"Depoya gitmiş ve içeride düşmüş sanırım," dedi Bree. "Pekâlâ, sabırlı ol, gidiyoruz!" Bu son sözlerini açlıktan ağlayan Jemmy'ye söylemişti. Evin içinde hızla kayboldu.

Şalıma sarınıp Jamie'nin yanına gitmek için çayırdan aşağı indim. Misafirlere piknik yemeği sunuluyordu. Masaların yanından geçerken açlığımı bastırmak için bir ekmek ve bir dilim jambon aldım.

Hava hâlâ soğuktu ama güneş tepedeydi. Sıcak ışınları omuzlarıma vuruyordu; çayırın sonunda meşe ağaçlarından oluşan küçük korunun gölgesinde duran adamlara katılmak beni rahatlatmıştı. Ağaçlar çoktan yapraklanmaya başlamıştı. Açılan yapraklar bebek parmakları gibi görünüyordu. Nayawenne bana meşeler hakkında ne demişti? Ah, evet; meşe yapraklarının boyu sincap kulağı kadar olduğunda mısır ekilir.

Buna göre, köleler River Run'daki sebze bahçesine mısır ekmeye başlamış olmalılardı. Gerçi Tepe'deki meşelerin yaprak açmalarına henüz haftalar vardı.

Campbell'ın kısık ve gıcırtı gibi gülüşüne bakılacak olunursa, Jamie az önce bir espri yapmıştı. Campbell gülerken bana selam vermeyi de ihmal etmedi.

"Sizi işlerinizle baş başa bırakayım o halde," dedi Jamie'ye sakinleşerek. "Yine de gerektiğinde bana ulaşın." Eliyle gözlerini güneşten koruyarak balkona baktı.

Kafamı çevirip baktığımda, Duncan'ın insanların iyi dileklerine teşekkür ederek balkona girdiğini gördüm. Şaşkın görünmüş olmalıydım ki Bay Campbell'ın ağzı gülmek üzereymiş gibi çarpıktı.

"Kocanızla küçük bir bahse tutuşacağım hanımefendi."

"Duncan'ın bu gece halamla aynı yatağa gireceğine bahse girerim," dedi Jamie.

"Tanrım," dedim sinirli bir şekilde. "Burada kimse başka konu konuşmaz mı? Aklınız lağım çukuru gibi."

Campbell gülüp yan tarafına döndü. Küçük torunu dikkatini dağıtmıştı.

"Aynı şeyi merak etmediğini söyleme sakın." Jamie beni nazikçe dürttü.

"Gerçekten etmiyordum," dedim resmi bir şekilde. Etmiyordum, çünkü zaten biliyordum.

"Ah, yapma," dedi, ağzını yukarı doğru kıvrıldı. "Yüzündeki muzırlık gün gibi ortada."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Haklı olma ihtimaline karşı, yelpazemi açıp yüzümün alt kısmını sakladım. Yelpazemin fildişi rengindeki dantelinden bakıp, kirpiklerimi yalancı bir masumiyetle kırpıştırdım.

Galce alaycı bir şeyler geveledi. Etrafına hızla bir bakış attıktan sonra, eğilip kulağıma bir şeyler fısıldadı.

"Yatağa girmemi istediğin zamanlardaki gibi yapıyorsun." Sıcak bir nefes kulağımın üzerindeki saçı üfledi. "İstiyor musun?"

Torununun başının üzerinden bizi büyük bir ilgiyle izleyen Bay Campbell'a gülümsedim, kalkan gibi kullanmak üzere yelpazemi açtım, parmak ucumda yükselip Jamie'nin kulağına bir şeyler fısıldadım. Sonra yeniden topuklarımın üzerinde durup cilveli bir şekilde gülümsedim.

Jamie biraz şaşırmış ama kesinlikle mest olmuş görünüyordu. Nihayet sohbete dalıp bizi unutan Bay Campbell'a baktı. Burnunu kaşıyıp bana baktı. Koyu mavi gözleri yeni elbisemin yakasına kilitlenmişti. Yelpazemi nazikçe dekoltemin önünde salladım.

"Ah… biz…" Tenha bir yer bulabilmek için etrafına bakındı, sonra sanki mıknatısla çekilmiş gibi dekolteme baktı.

"Hayır, olmaz," dedim. Gülümseyip, Jamie'nin arkasından geçmekte olan ihtiyar Bayan MacNeillere selam verdim. "Evin her köşesi insanlarla dolu.

Ambarlar, ahırlar ve bahçedeki diğer bütün kulübeler de öyle. Eğer aklında nehir kıyısındaki bir bankta buluşma fikri varsa, bir kez daha düşün. Bu elbise çok pahalı.”

“Of, bunu gayet iyi biliyorum.”

Gözleri yavaşça üzerimde gezindi. Tepede topladığım buklelerimden, buzağı derisi yeni ayakkabımın uçlarına kadar her yerimi süzdü. İpek elbisem parlak kehribar rengindeydi, korsem sarı-kahverengi renklerdeydi. Üzerime tam oturmuştu.

“Buna değer,” dedi usulca. Beni öpmek için eğildi. Soğuk bir rüzgâr, başımızın üzerindeki meşe dallarını salladı. Sıcaklığına sığınmak için iyice yanına sokuldum.

Tepe’den buraya yaptığımız uzun yolculuk ve kutlamadaki kalabalık yüzünden bir haftadan uzun bir süredir aynı yatağa girememiştik.

İstediğim, tam olarak şehvetli bir kavuşma değildi -ancak elbette fırsat olsa, böyle bir şeye hayır demezdim. Özlediğim şey, yalnızca bedenini yanımda hissetmekti; karanlıkta bir ele dokunabilmek, sabahleyin sarılabilmek, kalçalarını ve karnını hissetmek, yanağımı sırtına dayamak ve uykuya dalarken teninin kokusunu içime çekmek.

“Lanet olsun,” dedim, alnımı göğsüne dayarken. “Baksana, eğer halan ve Duncan’ın yatağa ihtiyaçları yoksa, belki…”

“Ah, demek ki sen de merak etmiştin.”

“Hayır, etmemiştim,” dedim. “Hem sana ne?”

“Yoo, bana ne tabii,” dedi istifini bozmadan. “Bu sabah dört adam bana yapıp yapmayacaklarını ya da çoktan yapmış olup olmadıklarını sordu. Bu da halama göre iltifat sayılır, öyle değil mi?”

Doğruydu; Jocasta MacKenzie altmışlarında olmalıydı ve bir erkekle yatağa girecek olması tahayyül edilemezdi. Çocuk doğurma olasılığı kaybolur kaybolmaz seks kavramından tamamen kopan bir sürü kadın görmüştüm. Ama Jocasta onlardan biri değildi.

“Yapmadılar,” dedim. “Phaedre bana dün söyledi.”

“Biliyorum. Duncan az önce bana söyledi.” Hafifçe kaşlarını çatmıştı ama bana bakmıyordu. Balkona, ekose giysisi devasa taş vazoların arasından görünen Duncan’a baktı.

“Öyle mi?” Bunu duyduğuma bir hayli şaşırmıştım. İçime aniden bir kurt

düştü. “Sen sormadın, değil mi?”

Kınayan gözlerle bana baktı.

“Sormadım,” dedi. “Sen beni ne sanıyorsun Sassenach?”

“Bir İskoç,” dedim. “Çoğunuz seks düşkünüsünüz. Ya da konuşmalarınızı dinleyen biri öyle olduğunuzu düşünür.” Farquard Campbell’a sert bir bakış attım ama o sırtını dönüp sohbetini bölmedi.

Jamie, çenesini kaşıyarak düşünceli gözlerle bana baktı.

“Seks düşkünü mü?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Ah, evet, biliyorum. Merak ettiğim, bu bir hakaret mi yoksa iltifat mı?”

Ağzımı tam açmıştım ki bir anda susmaya karar verdim. Bu kez düşünceli gözlerle bakan ben oldum.

“Yarası olan,” dedim, “gocunur.”

Bir anda kahkahalara boğulunca herkes bize baktı. Kolumu tutup beni çayıra doğru giden karaağaçların gölgesine sürükledi.

“Sana bir şey sormak istiyordum Sassenach,” dedi, kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızdan emin olmak için etrafına bakındı. “Halamla baş başa konuşabilir misin?”

“Bu tımarhanede mi?” Balkona doğru baktım; iyi dileklerini iletmeye çalışan insanlar, Duncan’ın etrafını arıların çiçeğin etrafını sarması gibi sarmıştı. “Evet, sanırım düğün için aşağı inmeden önce onu odasında yalnız yakalayabilirim. Dinlenmek için yukarı çıktı.” Uzanıp biraz dinlenmek bana da iyi gelirdi aslında; saatlerdir ayakta durmaktan bacaklarım ağrıyordu ve ayakkabılarım yeni oldukları için biraz sıkıydı.

“İyi olur.” Yaklaşmakta olan bir tanıdığını nazik bir şekilde başıyla selam verdikten sonra sırtını dönüp konuşmamızın bölünmesini engelledi.

“Pekâlâ,” dedim. “Ama neden?”

“Duncan’la ilgili.” Yüzünde hem alaycı, hem endişeli bir hal vardı. “Ufak bir sıkıntı var ve bu konuda Jocasta’ya açılamıyor.”

“Bana anlatma,” dedim. “Daha önceden evlenmişti ve ilk karısının öldüğünü sanıyordu. Ama onu az önce kertenkele yerken gördü.”

“Hayır,” dedi gülümseyerek. “Bu o kadar kötü değil. Hatta belki de

Duncan'ın büyüttüğü kadar da değil. Ama bu konuda bir takım korkuları var ve halamla konuşamıyor; ondan biraz utanıyor galiba, ha?"

Duncan utangaç ve mütevazı bir adamdı; Ayaklanma'da görev almaya zorlanmış bir balıkçıydı ve Culloden'dan sonra esir düşüp yıllarını hapishanede geçirdi. Bir sıyrıktan kanı zehirlenip kolu kesildiği için iş göremez hale geldiği için serbest bırakılmıştı. Bu evliliğin kimin fikri olduğunu merak etmeme gerek yoktu; böylesi bir piyango Duncan'a bir daha vurmazdı.

"Anlıyorum. Neyden korkuyor peki?"

"Yani," dedi yavaşça, "Duncan'ın daha önceden evlenmediği doğru. Nedenini merak etmedin mi?"

"Hayır," dedim. "Ben Ayaklanma'dan dolayı… aman Tanrım." Nedeninin ne olabileceğini düşünmek için durdum. "Yani… erkeklerden mi hoşlanıyor?" Sesim istemeden yükselmişti.

"Hayır!" dedi. "İsa aşkına, halamın bir oğlancıyla evlenmesine izin vereceğimi düşünmüyorsun herhalde? Tanrım."

"Ama bilemezdin ki. Bilir miydin?" diye sordum gülerek.

"Bilirdim," dedi sert bir şekilde. "Benimle gel." Tepemizdeki dalı kaldırıp sırtıma elini koyarak beni ağacın altından geçirdi. Burası büyük bir koruydu ve partiden uzaklaşmak oldukça kolaydı.

"Hayır," dedi yine. Ağaçların arasında küçük bir boşluğa ulaşmıştık. "Çok fesatsın Sassenach! Hayır, o tür bir şey değil." Çayırdan epey uzaklaşmıştık ve kimse bizi göremezdi. "Sadece… yapamıyor." Bu düşünce onu rahatsız etmiş gibi tek omzunu hafifçe kaldırdı.

"Ne, iktidarsız mı?" Ağzımın açık kaldığını fark edip hemen kapattım.

"Evet. Gençken nişanlıymış ama korkunç bir kaza geçirmiş; sokakta bir beygir ona çarpmış ve testislerini ezmiş." Sanki testislerini kontrol ediyormuş gibi kendine dokundu. "Sonra iyileşmiş ama işte, artık işlevini kaybetmiş. O da genç nişanlısını bırakmış ve nişanlısı da başka biriyle evlenmiş."

"Zavallı adam!" dedim üzülerek. "Tanrım, zavallı Duncan ne kadar talihsizmiş."

"En azından hayatta," dedi Jamie. "Birçok insan öldü. Üstelik…" Arkasındaki River Run'ı işaret etti. "…şu anki durumunun bu kadar talihsiz olduğunu düşünmüyorum," diye ekledi.

Kaşlarımı çatarak tüm tıbbi olasılıkları gözden geçirdim. Eğer kaza sonucu ciddi damar zedelenmesi olduysa, yapabileceğim pek bir şey yoktu; bunun için cerrahi ekipmana sahip değilim. Ama sorun dolaşım sistemiyle ilgiliyse, belki yardım edebilirdim…

“Gençken olmuş dedin, değil mi? Hmm. Aradan o kadar uzun süre geçmişse pek umut verici değil ama bir bakıp neler yapabileceğimi- ”

Jamie güvensiz gözlerle bana baktı.

“Bakmak mı? Sassenach, adam sırf bağırsaklarının durumuyla ilgili soru sorduğunda bile kızarıyor. Bana anlatırken neredeyse utancından ölecekti. Felç geçirir kesin, sense tutmuş mahrem yerlerine dokunmaktan bahsediyorsun.”

Saçımın bir buklesi meşe dalına takıldı; sinirli bir şekilde saçımı kulağımın arkasına attım.

“Pekâlâ, o halde ne yapmamı bekliyorsun? Onu büyüyle iyileştiremem ya!”

“Elbette hayır,” dedi sabırsızca. “Duncan’a bir şey yapmanı istemiyorum. Yalnızca halamla konuş.”

“Ne! Yani o bilmiyor mu? Ama evlenmek için aylar önce nişanlandılar ve bu sürenin büyük çoğunluğunda beraber yaşadılar!”

“Evet, ama…” Jamie, utandığında ya da daraldığında yaptığı, sanki gömleği sıkıyormuş havası yaratan, çok kısa bir şekilde omuz silkme hareketini yaptı. “Evlilik konusu açıldığında, Duncan hiç… Hmm.”

“Hmm,” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Ve bundan… bu engelinden bahsetmek aklına hiç gelmedi?”

“Gelmiş. Ama halamın bu evliliğe çıkar amaçlı bakmadığına dair herhangi bir işaret yoktu. Halam yatak meselesinden bahsetmemiş; Duncan da bunu söyleyemeyecek kadar utangaç. Sorun da bu nedenle dile getirilmemiş.”

“Ama şu anda dile geldiğini düşünüyorum. Neler oldu? Halan bu sabah elini Duncan’ın eteğinin içine sokup düğün gecesiyle ilgili müstehcen şeyler mi söyledi?”

“Öyle bir şey söylemedi,” diye cevapladı kısaca. “Ama bu sabah misafirler arasındaki konuşmaları duyunca halamın ondan bunu beklediğini anlamış.”

Tek omzunu kaldırıp bıraktı. “Ne yapması gerektiğini bilmiyordu ve telaş içindeydi.”

“Anladım.” Düşünürken elimi alt dudağıma sürttüm. “Zavallı Duncan; gergin olduğuna hiç şüphe yok.”

“Evet.” Jamie sorunu anlatmış olmanın verdiği rahatlıkla doğruldu. “O yüzden Jocasta’yla konuşursan- ”

“Ben mi? Ona benim mi söylememi istiyorsun?”

“Yani zaten halamın çok umrunda olacağını sanmıyorum,” dedi sorgulayan gözlerle bana bakarak. “Sonuçta onun yaşında olsam, ben böyle bir şey- ”

Kaba bir ses çıkardım.

“Onun yaşında mı? Büyükbaban Simon da yetmişlerinde ama son gördüğümde hâlâ aklı oradaydı.”

“Halam bir kadın,” dedi ağırbaşlı bir şekilde. “Yani fark etmediysen diye söylüyorum.”

“Sence kadın ya da erkek olması fark eder mi?”

“Etmez mi?”

“Ah, tamam, eder,” dedim. Kollarımı göğsümde toplayıp ağaca yaslandım, göz kapaklarımın altından Jamie’ye baktım. “Yüz bir yaşıma geldiğimde sen doksan altı olacaksın. Seni yatağıma davet edeceğim ve hangimiz işin üstesinden gelecek, göreceğiz. Olur mu?”

Düşünceli gözlerle bana baktı, koyu mavi gözlerinde bir parıltı belirdi.

“Bana uyar,” dedi Jamie.

“Bana da uyar,” diye cevapladım. “Fakat…” Dalların arasından eve baktım. Ağaçlar yeşermeye başlıyordu ama küçük yeşil dallar henüz bizi gizleyebilecek kadar büyümemişlerdi. Jamie’nin elleri kalçalarımın çıkıntısına doğru inerken arkamı döndüm.

Bundan sonraki olaylar biraz karışıktı. Giysilerimizin hışırtısı, ezilen soğanların keskin kokusu, ayaklarımızın altındaki kurumuş meşe yapraklarının çıtırtısı ilk fark ettiklerimizdi.

Birkaç dakika sonra gözlerimi kocaman açtım.

“Durma!” dedim şüpheyle. “Şimdi değil, Tanrı aşkına!”

Gülüp bir adım geri çekildi. Eteği yeniden dizlerine kadar düştü. Yorulmuş ve yanakları kızarmıştı. Gömleğinin altından göğsü hızla inip kalkıyordu.

Şeytani bir şekilde sırıtıp koluyla alnını sildi.

“Gerisini doksan altı yaşıma gelince veririm, tamam mı?”

“O kadar uzun yaşayamayacaksın! Buraya gel!”

“Ah,” dedi. “Yani halamla konuşacaksın.”

“Pis şantajcı,” dedim, eteğine yapışarak. “Yemin ederim sana bunu ödeteceğim.”

“Ah, evet. Ödetirsin.”

Elini belime dolayıp beni ayağa kaldırdı. Kimse beni görmesin diye önüme geçip sırtını eve döndü. Uzun parmakları elbisemin eteğinden yukarı doğru uzandı, sonra altımdaki iki iç etekliğe dokundu ve sonunda çıplak bacaklarımın arasında durdu.

“Sus,” diye fısıldadı kulağıma. “İnsanların duymasını istemezsin, değil mi?” Dişlerini nazikçe kulağıma yaklaştırıp kesik kesik -ve halsiz- nefeslerime rağmen işine devam etti.

Çok hazırdım ve o da ne yaptığını biliyordu. Uzun sürmedi. Parmaklarımı belimin etrafındaki demir kadar sert koluna geçirdim, baş döndürücü bir süre boyunca sırtımı kamburlaştırdım, sonra teslim olup kancanın ucundaki bir kurt gibi kıvrandım.

Soğuk bir rüzgâr esiyor, eteklerimi uçuruyordu. Serin bahar havasına duman ve yemek kokusu ile çayırdan gelen konuşma ve kahkaha sesleri karışmıştı. Yavaş ve gürültülü kalp atışlarım yüzünden sesleri zar zor duyabiliyordum.

“Aklıma gelmişken,” dedi Jamie beni bırakıp, “Duncan’ın bir eli hâlâ sağlam.” Dirseklerimden tutarak nazikçe ayağa kaldırdı. Dizlerim tutulmuştu. “Bir işe yarayacağını düşünüyorsan bundan halama bahsedebilirsin.”

41 MÜZİĞİN BÜYÜSÜ

Roger MacKenzie, kalabalığın içinden tanıdığı simalara selam vererek geçti. Kimsenin onunla konuşmasına fırsat bırakmamak için hızla ilerledi. Konuşacak ruh halinde değildi.

Brianna bebeği emzirmeye gitmişti ve Roger'ın onu özlediği sırada, buralarda olmaması şimdilik iyiydi. İnsanların Brianna'ya bakışlarını hiç umursamıyordu. Yüzüne hayranlıkla ve saygıyla bakmalarında bir sorun yoktu ama küçük Forbes piçini, karısının kalçalarına çayırdaki çıplak kadın heykeline bakar gibi bakarken yakalamıştı.

Ayrıca onunla epey gurur da duyuyordu. Yeni elbisesinin içinde harika görünüyordu. Roger, Bree kendisine baktığında hoş bir sahiplenme duygusu hissetti. Ancak keyfi sanki Bree'nin buraya ait olduğu hissiyle kaçtı. O sanki buranın hanımıydı…

Başka bir köle, kasnaklı eteğini tuta tuta eve doğru ilerledi. Başının üzerinde ve kolunun altında taze sandviç kâsesi vardı. Jocasta Cameron'ın kaç tane kölesi vardı?

Elbette bu köle fikri, River Run'ın Brianna'ya miras kalmasını imkânsızlaştırıyordu. Brianna köle fikrinden bile hiç hoşlanmıyordu. Roger da öyle; yine de Bree'nin hakkı olan mirastan vazgeçmesinin nedeninin kendisi olmadığını düşünmek onu rahatlatıyordu.

Evin içinden gelen bir keman sesi duyup hemen kulak kabarttı. Elbette parti için müzik olacaktı. Ve bilmediği birkaç yeni şarkı da.

Balkona doğru döndü. Üzerinde defter yoktu ama Ulysses ona yazması için bir şeyler bulabilirdi. Pembe ipek elbisesinin içinde korkunç ama pahalı bir abajur gibi görünen Bayan Farquard Campbell'e eğilerek selam verdi. Bayan Campbell'a yol vermek için durdu, kadının geniş eteklerinin kapıya sıkışmasını yanaklarının içini yiyerek izledi. Kadın sağa sola hamleler yapıp antreye yengeç gibi girmeyi başardı. Roger da belli bir mesafe arkasından içeri girdi.

Keman sesi durmuştu ama hemen yakınlardan gelen diğer çalgıların sesini duyabiliyordu. Büyük misafir salonundaydılar ve salonun iki kapısı zamanı geldiğinde dansçıların antreden salona taşabilmeleri için açılacaktı. Şimdilik salonda havadan sudan sohbet eden birkaç misafir vardı.

Roger, ocağın yanında duran, peruk takmış ve yeşil uşak formasını giymiş olan Ulysses'in yanından geçti. İki hizmetçiye devasa bir fıçı panç

yaptırırken, elindeki demir çubuğu da hazırda tutuyordu. Gözleri, Roger'ın kapıdaki varlığını ve kimliğini hemen fark ettikten sonra işine geri döndü.

Müzisyenler odanın sonunda toplaşmışlar, çalgılarını hazırlarlarken, ateşe susamış bakışlar atıyorlardı.

"Ne çalacaksın?" diye sordu Roger kemancının yanında durup. Adama gülümseyerek baktı. " 'Ewie wi' the Crooked Horn,' olabilir ya da 'Shawn Bwee'?"

"Ah, çok farklı şeyler değil efendim." Küçük topluluğun başı çekirgeye benzeyen bir İrlandalıydı. Rengârenk tayfasını hor görürcesine elini salladı.

"Yalnızca dans edecekler. İnsanlar da öyle," diye ekledi. "Bu Dublin'deki ya da Edenton'daki toplantı salonlarına benzemiyor. İyi bir kemancı o salonları yerinden oynatabilir."

"Bu da sensin sanırım?" dedi Roger gülümseyerek. Kemancının üzerine basılmasın diye köşedeki rafın üzerine koyduğu çatlak kemanı işaret etti.

"Evet, benim," dedi adam. Minnettar bir şekilde başını eğerek selam verdi. "Adım Seamus Hanlon efendim, emrinizdeyim."

"Memnun oldum. Fraser Tepesi'nden Roger MacKenzie." Aynı şekilde başını eğerek selam vererek eski tip resmiyetin tadını çıkardı. Burkulan parmaklara ve yumrulu eklemlere dikkat ederek Hanlon'ın elini sıktı. Hanlon, Roger'ın eklemlerine dikkat ettiğini görüp itiraz edercesine bir yüz ifadesi takındı.

"Ah, bir damla yağla hiçbir sorun kalmaz." Hanlon bunu kanıtlamak istercesine tek elini gerdi, sonra gözlerini Roger'dan ayırmadan parmaklarını şaklattı.

"Peki ya siz bayım; parmak uçlarınızdaki nasırları fark ettim. Belki kemancı değilsiniz ama telli bir başka çalgı mı çalıyorsunuz?"

"Yalnızca böyle gecelerde zaman geçirmek için; sizler gibi değil."Roger topluluğu kibarca selamladı. Müzisyenler paketlerden hırpalanmış bir çello, iki viyola, bir trampet, bir flüt ve hayatına bir av borusu olarak başlayan ve sonrasında farklı yerlerinden bir sürü tuhaf borunun sokulduğu bir çalgı daha çıkardılar.

Hanlon kurnaz gözlerle baktı, derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi.

"İçindeki sesi bir dinleyin! Siz şarkı da söylüyorsunuz, değil mi Bay MacKenzie?"

Roger’ın cevabı arkasından gelen bir gümbürtü ve kederli bir tıngırtıyla bozuldu. Arkasına baktığında çello çalan adamın enstrümanının üzerine, az önce yanından çarparak geçen umursamaz adamdan korumak için, tıpkı kocaman bir civcivi olan bir tavuk gibi kapaklandığını gördü.

“Dikkat etsene!” diye bağırdı adam. “Sakar sarhoş!”

“Ha?” Denizci üniforması içindeki tıknaz adam tehditkâr gözlerle müzisyene baktı. “Sen nasıl… benimle bu şekilde konuşursun…” Yüzünde oldukça sağlıksız bir kırmızılık vardı ve ayakta dururken sürekli sallanıyordu; Roger metrelerce uzaktan bile alkol kokusunu alabiliyordu.

Adam işaret parmağını müzisyene doğru sallayıp konuşmaya yeltendi. Dişlerinin arasından pembe dilinin ucu belirdi ama ağzından tek söz çıkmadı. Moraran çenesi bir süre açıldı, ama sonra adam konuşmaktan vazgeçip geri döndü. Elinde içki tepsisiyle kendisine doğru gelen uşağı sıyırıp koridora doğru ilerledi.

“Dikkat edin Bay O’Reilly,” dedi Seamus Hanlon yanındaki müzisyene. “Bıçağıyla sizi pusuya düşürebilir.”

O’Reilly yere tükürdü.

“Onu tanıyorum,” dedi kibirle. “Adı Wolff. Köpek havlaması gibi bir ismi var. Zil zurna sarhoş. Bir saat sonra beni hatırlamaz bile.”

Hanlan düşünceli gözlerle Yüzbaşı’nın kaybolduğu noktaya baktı.

“Olabilir,” dedi. “Ama adamı ben de tanıyorum ve aklının hareketlerinden daha keskin olduğunu düşünüyorum.” Kemanının sapını avucuna dalgın dalgın vurdu. Sonra başını Roger’a doğru çevirdi.

“Fraser Tepesi dediniz, değil mi? Bayan Cameron’ın, yani Bayan Innes’in akrabası mısınız?” dedi Jocasta’nın soyadını düzelterek.

“Jamie Fraser’ın kızıyla evliyim,” dedi Roger sabırla. Bütün herkes Jamie Fraser’ın kim olduğunu bildiğine göre, kendini tanıtmanın en etkili yolunun bu olduğuna karar verdi. Hem Roger’ın ailevi bağlantılarına dair başka soru sorulmasını da engellemiş oluyordu.

“Ho ho,” dedi Seamus. Etkilenmişe benziyordu. “Pekâlâ, o zaman.”

“O sidik kesesinin burada işi ne?” diye sordu çello çalan. Hâlâ Wolff’un arkasından bakıyordu. Çalgısını teselli eder gibi okşadı. “Herkes onun Bayan Cameron’la evlenip River Run’ı ele geçirmek istediğini biliyor. Bugün insan içine çıkmaya nasıl cesaret etti!”

“Belki de artık öyle bir niyeti olmadığını kanıtlamaya gelmiştir,” dedi Roger. “Medeni bir hareket. İyi olan kazandı, değil mi?”

Müzisyenler bu sözler karşısında kıs kıs güldüler.

“Belki de,” dedi flütçü, başını sallayarak. “Ama eğer Duncan Innes’in arkadaşıysanız, dans ederken arkasını kollamasını söyleyin.”

“Evet, bunu yapın,” dedi Seamus Hanlon. “Onunla konuşun ama geri gelin.”

Beklemekte olan uşağın tepsisinden bir bardak aldı. Roger’a gülümseyerek bardağını kaldırdı.

42 PERİ TILSIMI

Brianna ocağın önündeki deri koltuğa yaslandı. Jemmy'yi emzirirken bir yandan da büyük halasının düğün için hazırlanmasını seyrediyordu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Phaedre gümüş tarağı küçük tasa daldırarak. Saçlarınızı yukarıdan mı toplayayım?" Sesi umut dolu ama ürkekti. Hanımının peruk takmayı reddetmesine açık seçik karşıydı ve Jocasta'nın kendi saçıyla aynı etkiyi yaratmak için elinden geleni yapacaktı.

"Saçma," dedi Jocasta. "Londra şöyle dursun, burası Edinburgh bile değil çocuğum." Arkasına yaslandı, başını kaldırıp gözlerini kapadı. Panjurlardan içeri sızan parlak bahar güneşi gümüş tarağa yansıyor, kölenin ellerinin karanlık gölgesi beyaz saçların haresiyle tezat oluşturuyordu.

"Belki öyle ama taşra da değil," dedi Phaedre. "Evin hanımı sizsiniz ve bu sizin düğününüz. Herkes size bakıyor olacak. Beni utandırmak mı istiyorsunuz? Eğer saçlarınızı Kızılderili kadınlar gibi açık bırakırsanız, herkes işimi bilmediğimi düşünmez mi?"

"Ağzından yel alsın." Jocasta'nın ağzı öfkeli bir neşeyle titredi. "Yeteneklerini yeğenimin örgülerinde gösterebilirsin."

Phaedre başını hafifçe arkaya çevirip Brianna'ya baktı. Brianna gülümseyip başını sallamakla yetindi. Dantel kenarlı bir şapka takmıştı ve saçlarıyla uğraşmak istemiyordu. Köle homurdanıp Jocasta'yı ikna etme çabasına devam etti. Brianna gözlerini kapadı, bu dostane çekişmenin bitmesini diledi. Pencereden süzülen sıcak güneş ışığı ayaklarına düşüyordu. Sırtında çıtırdayarak yanan ateş, kendisine ve Jem'e sardığı eski yün şal gibi tüm bedenini kaplıyordu.

Jocasta ve Phaedre'ın seslerinin dışında, aşağıdan gelen trampet seslerini de duyabiliyordu. Evdeki her oda misafirlerle dolup taşıyordu. Bazıları civar çiftliklerde yaşıyordu ve buraya kutlama için gelmişti ama birçoğu da geceyi River Run'da geçireceği için bütün odalar bir yatakta beş altı kişi uyuyan misafirlerle doluydu. Nehir kıyısındaki çadırlarla ot yataklarda daha da fazlası vardı.

Brianna, Jocasta'nın büyük yatağına kıskanç gözlerle baktı. Yolculuk, Jemmy ve River Run'daki kalabalık yüzünden o ve Roger bir haftadan uzun bir süredir beraber uyumamışlardı ve Tepe'ye dönene dek uyuyacak gibi de değillerdi.

Bebeğin memesinde yarattığı annelik duygusu dışındaki dürtüler Roger'la

baş başa kalma isteği uyandırıyordu. Bir gece önce kilerde bir şey yapmaya başlamışlardı ama mutfağa peynir almaya gelen hizmetçilerden biri yüzünden yaptıkları şey yarım kalmıştı. Peki ya ahır? Parmaklarını içeri doğru kıvırarak bacaklarını uzattı, damatların ahırda uyuyup uyumadıklarını merak etti.

"Pekâlâ, o zaman sırf senin hoşuna gitsin diye parlak olanları takacağım, *a nighean*." Jocasta'nın neşeli sesi, Bree'yi dalıp gittiği karanlık ve saman dolu ahır rüyasından uyandırdı. Roger'ın vücudu ve loş ışıkta zar zor seçilen çıplak bacakları birden kaybolup gitmişti.

Gözlerini neşe içinde meme emen Jemmy'den pencerenin kenarındaki sandalyede oturan Jocasta'ya çevirdi. Pencereden sızan bahar ışığı yüzüne yansıyordu. Sanki uzaklardan gelen ve yalnızca kendisinin duyabildiği bir şey dinliyormuş gibi dalgın görünüyordu. Belki de duyduğu aşağıdaki düğün davetlilerinin gürültüsüydü.

Aşağıdan yükselen uğultu, annesinin yazın kurduğu arı kovanlarının sesini andırıyordu; arı sakızlarından birine kulağınızı yasladığınızda duyabileceğiniz bir sesti. Bu seferki arı sürüsünün ürünü bal değil, konuşma sesleriydi.

"Bu kadarı yeter." Jocasta, Phaedre'ı yollayıp ayağa kalktı. Hizmetçiyi odadan çıkarttıktan sonra parmaklarını huzursuz bir şekilde tuvalet masasına vurdu. Kaşlarını çattı, iki parmağıyla gözlerinin üzerine dokundu.

"Başın mı ağrıyor hala?" Brianna, uyumak üzere olan Jemmy'yi uyandırmamak için kısık sesle konuştu. Jocasta parmaklarını vurmayı bırakıp hafif bir gülümsemeyle yeğenine döndü.

"Ah, önemli değil. Hava değişince başım da döner!"

Gülümsemesine rağmen Jocasta'nın gözlerinin etrafındaki küçük acı çizgilerini görebiliyordu.

"Jem neredeyse uyudu. Ben gidip annemi getireyim, olur mu? Sana ıhlamur yapar."

Jocasta bütün gücüyle acıyı silmeye çalışarak, eliyle ıhlamura gerek olmadığını anlatan bir hareket yaptı.

"Gerek yok *a muirninn*. O kadar kötü değil." Saçlarını bozmadan dikkatle şakaklarını ovdu. Bu hareketi sözleriyle çelişiyordu.

Jemmy sütlü bir *şap* sesiyle ağzını açtı. Jemmy kafasını Brianna'nın sıcak ve tatlı dirseğine koymuştu; küçük kulağı buruşmuş ve kızarmıştı. Soğuk hava tenine işlediğinde Jemmy'nin hareketsiz bedenini kaldırıp iç çekti. Jemmy ağzından süt püskürtüp başını annesinin omzuna yasladı.

“Doydu, değil mi?” Jocasta sesi duyunca görmeyen gözlerini onlara doğru çevirmişti.

“Davul gibi şişti,” dedi Brianna. Emin olmak için küçük sırtını okşadığında uyku kokan nefesini duydu. Kalktı, çenesindeki sütü silip Jocasta’nın şifonyerinin içi yastıklarla ve örtülerle dolu bir çekmecesini yere koyup, bebeği de içine yüzüstü yatırdı.

Brianna pencerenin çerçevesinden sızan esintiyle titreyerek şalını sandalyesinin arkasına astı. Yeni elbisesinin süt lekesi olmasını istemediği için Jemmy’yi emzirirken elbisesini çıkarıp içliğiyle kalmış, çıplak kollarındaki tüyleri diken diken olmuştu.

Brianna büyük dolabı açıp iki keten eteklik ve elbisesini alırken çıkan tahta gıcırtısı ve elbise hışırtısı Jocasta’nın dikkatini çekti. Elbisesini kendi çizmiş ve kendi dikmişti. Bayan Bug pamuğu dokumuş, Claire çivitotu ve taşkıranotuyle boyamış, Marsali de dikime yardım etmişti.

“Giyinmene yardım etsin diye Phaedre’ı çağırayım mı kızım?”

“Hayır, sorun değil, kendim hallederim. Bağcıklarımı bağlar mısın?” Yardıma gerek olmadığı sürece hizmetçileri çağırmayı sevmiyordu. İç etekler sorun değildi; üstlerine basıp belinin etrafındaki bağcıkları büzdü.

Jocasta’nın kaşları, şeftali rengi tenine göre çok koyuydu. Yeğeninin yardım teklifi karşısında onları biraz çattı ama hiç tereddüt etmeden kabul etti. Görmeyen gözlerini ocağa doğru çevirdi.

“Sanırım yardım edebilirim. Bebek ateşe çok yakın değil, değil mi? Kıvılcım sıçrayabilir.”

Brianna göğüslerini elbisesinin içindeki desteklere iyice oturtup elbiseyi de üzerlerine çekti.

“Hayır, çok yakın değil,” dedi Bree sabırla. Jocasta’nın aynasındaki görüntüsünü seyretti. Aynada halasının hafif kaşlarını çatarak baktığını görünce eğilip çekmeceyi her ihtimale karşı ateşten biraz uzaklaştırdı.

“İhtiyar bir kadının suyuna gittiğin için teşekkür ederim,” dedi Jocasta tahtanın gıcırtısını duyunca.

“Bir şey değil hala,” dedi Brianna. Sesinde hem bir sıcaklık, hem de özür dilercesine bir hava vardı. Elini büyük halasının omzuna koydu. Jocasta da kendi uzun elini Bree’ninkinin üzerine koyup nazikçe sıktı.

“Umursamaz bir anne olduğunu düşündüğümden değil, tamam mı?” dedi

Jocasta. “Ama benim kadar uzun yaşadığında, sen de temkinli olursun kızım. Çocuklara korkunç şeyler olduğunu gördüm,” dedi usulca. “Bebeğimize bir şey olduğunu görmektense kendimi ateşe atarım daha iyi.”

Brianna’nın arkasına geçip ellerini yavaşça yeğeninin sırtına koydu, bağcıkları hemencecik buldu.

“Vücudun eski haline dönmüş,” dedi ihtiyar kadın. Ellerini Brianna’nın belinin iki tarafına koymuştu. “Bu ne renk?”

“Koyu çivit mavisi. Parlak mavi yünle tezat oluştursun diye çiçekli işlemeler yaptık.” Jocasta’nın bir elini alıp parmak uçlarını yavaşça korsesini kaplayan işlemelere götürdü.

Bağcıklar sıkıldığında Brianna nefesini içine çekip oğlunun küçük kafasına baktı. Kavun gibi yuvarlak ve kusursuzdu. Büyük halasının hayatını merak ediyordu. Jocasta’nın çocukları vardı ya da en azından Jamie öyle düşünüyordu. Ama onlardan hiç bahsetmezdi, Brianna da sormaya cesaret edemezdi. Belki de daha emekleme çağındayken ölmüşlerdi; tıpkı birçoğu gibi. Bunu düşününce göğsü sıkıştı.

“Tasalanma,” dedi halası. Aynadaki kararlı neşe, Jocasta’nın yüzünde yeniden belirmişti. “Oğlan çocukları büyük şeyler için doğarlar; ona zarar gelmez, eminim.”

Jocasta döndüğünde, yeşil ipek elbisesi hışırdadı. Bree, halasının insanların yüzlerini görmese bile duygularını nasıl hissettiğine hep şaşırırdı.

“Phaedre!” diye seslendi Jocasta. “Phaedre! Kutumu getir, siyah olanı.”

Phaedre her zamanki gibi yakınlardaydı. Dolabın çekmecelerinden siyah kutuyu çıkardı. Jocasta kutuyu alıp masasına oturdu.

Siyah deri kutu eski ve yıpranmıştı. Hayvan derisiyle kaplanmış bu dar kutuda gümüş bir kilitten başka bir süs yoktu. Jocasta en güzel mücevherlerini kadife kaplı sedir ağacından bir kutuda saklardı, Brianna bunu bilirdi. Peki ya bunun içinde ne vardı?

Jocasta kapağı açtığında Brianna da halasının yanına gitti. Kutunun içinde tornadan geçmiş kısa ve parmak kalınlığında bir tahta ve onun üzerinde de üç yüzük vardı: Biri beril ve altından, diğeri zümrüttendi. Sonuncusu üç elmastan oluşuyordu ve etrafında ışığı içine çekip gökkuşağı gibi duvarlara yansıtan daha küçük taşlar vardı.

“Ne güzel bir yüzük!” diye bağırdı Bree istemeden.

“Elmas olan mı? Hector Cameron zengin bir adamdı,” dedi Jocasta, yüzüğe dokunarak. Uzun parmaklarıyla -süssüzdüler- kutunun içinde, yüzüklerin yanında duran ıvır zıvırlara dokunup içlerinden küçük ve donuk bir şey çıkardı.

Küçük nesneyi Brianna’ya verdi. Bu kalaylı küçük bir broştu. Paslanmıştı ve kalp şeklindeydi.

“Bu bir peri tılsımı, *a muirninn*,” dedi Jocasta mutlu bir şekilde başını sallayarak. “Bebeğin eteklerinin arkasına koy.”

“Tılsım mı?” Brianna, Jemmy’nin kıvrılmış bedenine baktı. “Ne tılsımı?”

“Perilere karşı,” dedi Jocasta. “Bebeğin çamaşırına iğnele, arka tarafına. Böylelikle ihtiyarlardan ona hiçbir zarar gelmez.”

Brianna’nın tüyleri, ihtiyar kadının sesindeki sakinlik karşısında diken diken olmuştu.

“Annenin sana söylemiş olması lazım,” dedi Jocasta sitem eder gibi. “Ama tabii o bir Sassenach ve baban da bu tür şeylere inanmaz. Erkeklerin hiçbiri inanmaz,” diye ekledi sesinde hafif bir öfkeyle. “Çocuklarla ilgilenmek, onları korumak kadınların işidir.”

Jocasta odunların durduğu sepete doğru ilerleyip içindekileri karıştırdı. Sonunda elinde uzun bir çam dalıyla geri geldi. Dalın kabuğu hâlâ üzerindeydi.

“Al bunu,” dedi Brianna’ya doğru uzatarak. “Ucunu ocakta yak, çocuğun etrafında üç kez dön. Ama dikkat et, doğudan batıya doğru güneş yönünde döneceksin!”

Şaşıran Brianna dalı alıp ucunu ateşte yaktı, sonra dalı bebeğin beşiğinden ve mavi yün eteklerinden uzak tutarak halasının söylediklerini harfiyen yerine getirdi. Jocasta ayaklarını ritmik bir şekilde yere vurup fısıldayarak şarkı söyledi.

Galce konuşsa da çok yavaş konuştuğu için Brianna birçok sözcüğü anlamayı başardı.

“Yılanın bilgeliği senin olsun,

Kuzgunun bilgeliği senin olsun,

Cesur kartalın bilgeliği de.

Kuğunun sesi senin olsun,

Balın sesi senin olsun,

Yıldızların oğlunun sesi de.

Peri seni kutsasın,

Elf seni kutsasın,

Kırmızı köpek seni kutsasın.

Denizin ihsanı senin olsun,

Toprağın ihsanı senin olsun,

Tanrının ihsanı senin olsun.

Her gün sana bayram olsun,

Kötü günün hiç olmasın,

Neşeli, mutlu bir hayat sür.”

Jocasta, sanki periler diyarından sesler duyuyormuş gibi bir süre kaşlarını çatarak durdu. Duydukları hoşuna gitmiş olmalı ki ocağa doğru ilerledi.

“Onu ateşe at. Böylelikle bebeği yanmaktan kurtarmış olacaksın.”

Brianna halasının söylediklerini yaparken, aslında bunları hiç de gülünç bulmadığını fark etti. Aksine, Jem’i kötülüklerden -her ne kadar perilerin var olduğuna inanmasa da- koruduğunu düşünmek onu çok mutlu etmişti. Belki de artık perilere inanıyordu.

Aşağıdan müzik sesi duyuldu; bir keman gıcırtısı, derin ve yumuşak bir ses. Sözlerini hatırlamıyordu ama melodiyi tanıyordu.

Jocasta gülümseyerek müziği dinledi.

“Kocanın sesi çok güzel.”

Brianna da müziği dinliyordu. ‘Benim Aşkım Amerika’da,’ şarkısının tınısı kulağına çalındı. Sütten kurtulan göğüsleri artık yumuşamıştı, ama yine de karıncalanıyordu.

“Kulakların çok iyi duyuyor hala,” dedi gülümseyerek.

“Evliliğinde memnun musun?” diye sordu Jocasta aniden. “Onunla uyuştuğunuzu düşünüyor musun?”

“Evet,” dedi Brianna, biraz şaşırmıştı. “Evet, çok.”

“Bu çok iyi.” Büyük halası kafasını yana yatırmış, müziği dinliyordu. “Çok

iyi,” diye tekrarladı usulca.

Brianna elini ihtiyar kadının bileğine koydu.

“Peki ya sen hala?” diye sordu. “Sen… memnun musun?”

‘Mutlu’ sözcüğü bu yüzük dizisi içinde pek uygun bir sözcük değildi. ‘Uyuşmak’ sözcüğü de bir gece önce Duncan’ın misafir salonunda utangaç bir şekilde saklanma çabalarını düşününce pek doğru gelmiyordu. Ama bu sabah Jamie onunla konuşmuştu.

“Memnun mu? Ah, evlilik işte!” Jocasta’nın yüzündeki çizgilerde neşe vardı. “Ah, evet, kesinlikle,” dedi. “Elli yıldır ismimi ilk kez değiştireceğim!”

İhtiyar kadın kahkaha atarak pencereye doğru dönüp avucunu cama dayadı.

“Dışarıda güzel bir hava var kızım,” dedi. “Neden pelerinini alıp biraz dışarı çıkmıyorsun?”

Haklıydı; yeşil dalların dantelleri arasından gümüş renkli nehir parıldıyordu. Az önce çok güzel görünen hava şimdi bozmuş gibiydi.

“Sanırım çıkacağım.” Brianna çekmeceden yaptığı beşiğe baktı. “Bebeğe bakması için Phaedre’ı çağırayım mı?”

Jocasta uğraşmamasını işaret eden bir el hareketi yaptı.

“Sen git. Ben çocukla ilgilenirim. Henüz aşağı inmek istemiyorum.”

“Teşekkürler hala.” İhtiyar kadını yanağından öpüp gitmek için arkasına döndü. Ocağa doğru ilerledi, bebeği ateşten biraz uzağa çekti.

Dışarıda hava temizdi, ot ve ızgara dumanı kokuyordu. Tuğlalı yolu atlayarak geçmek istedi. Kanı kaynıyordu. Evden gelen müzik seslerini ve Roger’ın sesini duyuyordu. Temiz havada ufak bir gezinti sonrası eve girecekti; belki o sırada Roger mola verirdi ve ikisi…

“Brianna!” Biri sebze bahçesinin arkasından seslenmişti. Arkasına döndüğünde babasının kafasını salyangoz gibi bir köşeden çıkardığını gördü. Çenesiyle kızına işaret verip kayboldu.

Kimsenin onu görmediğinden emin olmak için hızla etrafına baktıktan sonra filizlenen havuçların gizlediği kısma geldi. Babası, yüzüstü yatmış bir siyahî hizmetçinin üzerine kapaklanmıştı. Hizmetçi gübre yığınının üzerinde yatıyordu ve yüzünde bir şapka vardı.

“Bu da nesi!” dedi Brianna. Havuç ve güneşte kalmış gübre kokularının arasından alkol kokusu aldı. “Ah.” Rüzgârda kabaran etekleriyle babasının

yanına çömeldi.

“Benim hatamdı,” dedi Jamie. “Ya da en azından bir kısmı benim hatamdı. Söğütlerin altına yarısı dolu bir bardak bırakmıştım.” Jocasta’nın panç bardaklarının durduğu tuğlalı yolu işaret etti. Kenarlarında hâlâ yapışkan bir sıvı vardı. “Onu bulmuş olmalı.”

Brianna uzanıp, horlaya horlaya uyuyan hizmetçinin buruşmuş şapkasının kenarını kokladı. Burnuna en çok pançın kokusu gelmişti ama biranın ekşi kokusunu ve kanyağın yumuşak kokusunu da duymuştu. Belli ki hizmetçi kız, yıkamak için topladığı bütün bardaklardaki içkileri karıştırıp içmişti.

Brianna şapkanın fırfırlı kenarını parmağıyla dikkatli bir şekilde kaldırdı. Bu yaşlı hizmetçilerden biriydi. Adı Betty’ydi ve yüzünde sarhoşluğun bütün izlerini taşıyordu.

“Evet, benim bıraktığım bardak ilk içkisi olamaz,” dedi Jamie kadının yüzünü görünce.“Yalpalamış olmalı. Bu durumda evden bu kadar uzağa nasıl yürüyebilmiş, inanamıyorum.”

Brianna kaşlarını çatarak arkasına baktı. Tuğla duvarlı sebze bahçesi dışarıdaki mutfağa çok yakın, büyük evden ise iki yüz elli metre kadar uzaktı. Evle aralarında ormangüllerinin oluşturduğu bir çit ve bir sürü çiçek tarhı vardı.

“Tek soru nasıl değil,” dedi Brianna. Şaşkın gözlerle bakarken parmağını dudağına koydu. “Neden?”

“Ne?” Jamie kaşlarını çatmış, hizmetçiye bakarken birden gözlerini Brianna’ya çevirdi. Brianna kalkıp horlayan kadına baktı.

“Neden buraya kadar yürümüş? Bütün gün içki içmiş gibi görünüyor. Ben artan içkileri içecek olsaydım, söğüt ağaçlarının altında oturup içerdim.”

Babası Brianna’ya önce şaşkın, sonra gülen gözlerle baktı.

“Öyle mi? Evet, bu da bir fikir. Ama belki de bardağın içinde yeterince içki vardı ve o da içkisini burada, huzurlu bir şekilde içmek istedi.”

“Olabilir. Ama nehrin yakınlarında buradan daha yakın saklanma yerleri var.” Uzanıp boş bardağı kaldırdı. “Ne içiyordun? Rom pançı mu?”

“Hayır, konyak.”

“O halde onu bu hale getiren sen değilsin.” Bardağın dibindeki koyu artıkları babasına gösterdi. Jocasta’nın rom pançı yalnızca rom, şeker ve yağla yapılmıyordu; kuru üzüm de konuyordu ve bütün bu karışım baharatlarla

kaynatılıyordu. Bu koyu kahverengi karışım bardaklara konduğunda, bardaklarda yakılmış kuru üzüm ve karıştırmada kullanılan demir çubuğun küçük is taneleri kalıyordu.

Jamie kaşlarını çatarak bardağı Brianna'dan aldı. Burnunu içine sokup iyice kokladıktan sonra parmağını batırıp ağzına soktu.

"O ne?" diye sordu Brianna, babasının yüzündeki ifadeyi görüp.

"Panç," dedi Jamie. Ağzında kalan tadı temizlemek istercesine dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Sanırım içinde afyon ruhu da var."

"Afyon ruhu mu! Emin misin?"

"Hayır," dedi Jamie dürüstçe. "Ama içinde kuru üzüm dışında bir şey daha yoksa ben de hiçbir şey bilmiyorum." Bardağı Brianna'ya uzattı. Brianna kokuyu iyice içine çekerek bardağı aldı. Rom pançının tatlı ve yanık kokusundan başka bir şeyin kokusunu duyamamıştı. Keskin, yağlı ve aromalı bir şeyler de olabilirdi… olmayabilirdi de.

"Sana inanıyorum," dedi Brianna burnunun ucunu elinin tersiyle silerek. Miskin hizmetçiye baktı. "Anneme bakayım mı?"

Jamie hizmetçinin yanına çömelip kadını dikkatle inceledi. Elini tutup bıraktı, nefes alış verişlerini dinledi, sonra başını iki yana salladı.

"Uyuşturucu mu almış, yoksa yalnızca sarhoş mu emin olamadım. Ama ölmekte olduğunu düşünmüyorum."

"Ne yapmalıyız? Onu burada bırakamayız."

Jamie kaşlarını çatarak köleye baktı.

"Hayır, elbette bırakamayız." Eğilip -çok dikkatli bir şekilde- kadını kollarına aldı. Brianna, kadının düşen ayakkabısını aldı.

"Nerede uyuduğunu biliyor musun?" diye sordu Jamie. Salatalıkların köşesinden geçerken kucağındaki horuldayan yüküyle ne yapacağını düşünüyordu.

"O bir ev kölesi; çatı katında uyuyor olmalı."

Jamie ağzına girmekte olan kırmızı saç telinden kurtulmak için başını salladı.

"Çok iyi o halde. Ahırların oraya gidip kimse görmeden arka merdivenlerden çıkmaya çalışacağız. Sen git ve etraf sakinse bana haber ver."

Brianna kadının düşen ayakkabısını kimse görmesin diye pelerininin içine saklayıp sebze bahçesine giden yoldan hızla ilerledi. Sakin görünmeye çalışırken bir yandan da etrafı kesiyordu. Görüş alanında, otlağın yanında birkaç kişi vardı ama biraz uzaktaydılar. Hepsinin sırtları dönüktü ve Bay Wylie'nin siyah atlarıyla meşgullerdi.

Babasına işaret vermek için arkasına döndüğünde, bir kadını ahıra götüren Bay Wylie'yi gördü. Altın sarısı ipekten… bir saniye, bu annesiydi! Claire'in soluk yüzü bir anlığına Brianna'ya doğru döndü ama Wylie'nin söylediği şeyle ilgilendiği için kızını fark etmedi.

Annesine seslenmek isteyen Bree dikkat çekmek istemediği için bu isteğinden vazgeçti. En azından artık Claire'in nerede olduğunu biliyordu. Betty'yi sağ salim getirdikten sonra gidip annesinden yardım isteyebilirdi.

Birkaç uyarıdan ve yakalanma riskinden sonra, Betty'yi evin diğer hizmetçileriyle birlikte paylaştığı çatı katındaki odasına çıkarmayı başarmışlardı. Jamie kadını kaba bir şekilde yataklardan birine bıraktıktan sonra ter içindeki alnını ceketinin koluna sildi. Uzun burnunu kırıştırdı, ceketindeki gübreleri hızlı bir şekilde temizlemeye başladı.

"Pekâlâ," dedi somurtkan bir yüzle. "Artık güvende, değil mi? Diğer kölelerden birine Betty'nin hastalandığını söylersen, bence kimse fark etmez."

"Teşekkürler baba." Uzanıp babasını yanağından öptü. "Çok tatlı bir adamsın sen."

"Ah, tabii," dedi Jamie bıkkın bir ifadeyle. "Kemiklerim balla dolu." Yine de hoşnutsuz görünmüyordu. "Ayakkabı sende mi?" Hizmetçinin ayağındaki ayakkabıyı alıp yatağının yanına koyduktan sonra yün battaniyeyi kalın çoraplarının içindeki kirli ayaklarının üzerine nazikçe örttü.

Brianna hizmetçinin durumunu kontrol etti; şimdilik her şey yolunda görünüyordu; kadın hâlâ horluyordu ama bu kez horultuları düzene girmişti. Arka merdivenlerden parmak uçlarında aşağıya inerlerken Brianna gümüş bardağı Jamie'ye verdi.

"Bunun Duncan'ın bardaklarından biri olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Jamie kaşlarını çattı. "'Duncan'ın bardağı' ne demek?"

"Jocasta Hala, düğün hediyesi olarak Duncan'a altı bardaklı bir set hazırlamıştı. Bana dün gösterdi. Anladın mı?" Bardağa kazınmış harfleri göstermek için bardağı elinde çevirdi. "Innes'in 'I'si," dedi. Harf, etrafında

yüzen küçük bir balıkla resmedilmişti.

“Bu bir şeye yarar mı?” diye sordu Brianna, babasının merakla kaşını kaldırdığını görünce.

“Olabilir.” Temiz patiska bir mendille bardağı sarıp ceketinin cebine koydu. “Gidip bunu araştıracağım. O sırada sen de Roger Mac’i bulabilir misin?”

“Elbette. Neden ki?”

“Eğer Betty rom pançının yarısını içip yerde ölü balık gibi yatıp kaldıysa, bardağın diğer yarısını içene de aynı şey olmuş mu, öğrenmem lazım.” Tek kaşını kaldırıp Bree’ye baktı. “Eğer pançın içinde uyuşturucu madde varsa, özellikle bu şekilde yapılmış demektir, değil mi? Sen ve Roger çalılıkların içinde yatan biri var mı, gizlice arayıp bulun.”

“Pekâlâ, önce Ohaedre’ı ya da Ulysses’i bulup Betty’nin hasta olduğunu söyleyeyim.”

“Tamam. Eğer Phaedre ile birlikte ararsan, Betty’nin esrarkeş mi ayyaş mı olduğunu da sor. Gerçi pek sanmıyorum,” diye ekledi.

“Ben de sanmıyorum,” dedi babasıyla aynı ses tonuyla. Jamie’nin söylemek istediğini anlamıştı; belki pançta uyuşturucu yoktu ve afyon ruhunu Betty kendisi bilerek koymuştu. Bu mümkündü; Jocasta’nın bir kenarda bir miktar afyon ruhu bulundurduğunu biliyordu. Eğer bunu kendisi aldıysa, eğlence için mi yoksa intihar etmek için mi almıştı?

Merdivenlerin sonunda duran Jamie’ye kaşlarını çatarak baktı. Köleliğin sefaletinin birini intihara sürükleyebileceğini düşünmek çok kolaydı. Aynı zamanda Jocasta’nın evindeki kölelerin oldukça rahat bir hayat sürdükleri de bir gerçekti; Wilmington ve Cross Creek’te gördüğü özgür bireylerden -siyahi ya da beyaz- çok daha iyi yaşıyorlardı.

Hizmetçilerin odası temizdi, yataklar sert ama rahattı. Ev kölelerinin giysileri düzgündü ve istedikleri gibi yemek yiyorlardı. Birini intihara sürükleyecek duygusal karmaşalar ise yalnızca kölelere has bir durum değildi.

Betty’nin içinde alkol olan her şeyi içebilecek türden bir alkolik olması çok daha muhtemeldi. Giysilerindeki koku da bunu doğruluyordu. Ama bu durumda, her tür içkinin sunulacağı bir düğün günü afyon ruhu çalma riskine neden girmiş olsun ki?

Brianna, babasının çoktan ulaştığı bir sonucu kabul etmek zorunda kalmıştı. Betty afyon ruhunu kazara almıştı. Ve eğer durum buysa… kimin bardağından içmişti?

Sessizliği bozmamak için dudaklarını sıkı sıkı kapayan Jamie, kıyının temiz olduğunu söylemek için arkasına döndü. Brianna, henüz incelemedikleri bir yola giden Jamie'yi takip etti.

"Öncelikle orada sen ne yapıyordun baba?" diye sordu. Jamie boş gözlerle ona baktı.

"Sebze bahçesinde," diyerek sözlerine açıklık getirdi. "Betty'yi nasıl buldun?"

"Ah." Brianna'yı kolundan tutup evden uzaklaştırdı. Otlağa doğru yürüdüler; masum misafirler atları görmek için eğilmişlerdi. "Annenle bir şeyler konuşuyorduk. Sebze bahçesine geri döndüğümde kadının gübrelerin üzerinde boylu boyunca uzandığını gördüm."

"Bu da önemli bir nokta değil mi?" diye sordu Brianna. "Bahçede bilerek mi yatıyordu, yoksa onu orada bulman kazara mı oldu?"

Başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama ayıldığında Betty'yle konuşmak istiyorum. Annenin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, Phillip Wylie'yle. Sanırım ahırlara doğru gittiler." Wylie'nin adını duyan Jamie'nin burun delikleri büyüdü. Brianna gülmemek için kendini zor tuttu.

"Onu bulacağım," dedi. "O sırada sen de gidip Phaedre ile konuş."

Brianna çoktan babasının dediğini yapmak için arkasına dönmüştü bile; şaşkın gözlerle arkasına baktı.

"Phaedre'yi, biri Betty'nin nerede olduğunu sormadığı takdirde hiçbir şey söylememesi için tembih et. Eğer sorarlarsa da sana ya da bana haber versin." Aniden boğazını temizleyerek doğruldu. "Gidip kocanı bul. Kimse neyin peşinde olduğunu anlamasın."

Jamie'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı, Brianna da cevap olarak başını salladı. Cevabını alan Jamie önüne dönüp ahırlara doğru ilerlemeye başladı. Derin düşüncelere dalmış gibi sağ elini ceketine nazikçe vuruyordu.

Soğuk rüzgâr eteklerinin içine doluşuyor, kemiklerine kadar işleyip Brianna'yı ürpertiyordu. Jamie'nin yapmak istediğini anlamıştı.

Bu ne bir intihar girişimi, ne de kaza değilse, o halde cinayet teşebbüsü olabilirdi. Ama kim yapmıştı?

43 FLÖRT

Verdiğimiz moladan sonra Jamie bana cesaret vermek için uzun uzun öptü. Daha sonra Ninial Bell Hamilton'ı yakalamak ve Düzenleyicilerin Hunter'ın bahsettiği kampta ne durumda olduklarını öğrenmek için çalıların arasından ilerlemeye başladı. Nezaketen bir an bekledikten sonra Jamie'yi takip etmeye başladım. Sonra insan içine çıkmadan önce, kendime çekidüzen vermek için korunun kenarında biraz durdum.

Hâlâ çakır keyiftim ve yanaklarım al al olmuştu. Ama ağaçların altından çıktığım için kendimi suçlu hissetmemeliydim; kadınlar ve erkekler kalabalığın içine girmeden önce rahatlamak için sık sık ağaçların sığınağında otururlardı. Saçlarımda yapraklarla korudan nefes nefese çıkmam, insanların yelpazelerinin ardından bir sürü dedikodu yapmalarına neden olacaktı.

Eteğimde otlar ve boş bir orakböceği kabuğu vardı. Midem bulanarak fazlalıkları üzerimden attım, omzumdaki kızılcık ağacı yapraklarını silkeledim.

Korudan tam çıktığımda, aklıma eteğimin arkasına yapışmış dal olup olmadığına bakmak geldi. Kontrol etmek için başımı arkaya çevirdiğimde, neredeyse Phillip Wylie'yle çarpışacaktım.

"Bayan Fraser!" Arkaya doğru düşmemem için beni omuzlarımdan yakaladı. "İyi misiniz tatlım?"

"Evet, kesinlikle." Yanaklarım sanki alev alev yanıyordu. Geri adım atıp kendime çekidüzen verdim. Neden Phillip Wylie'yle karşılaşıp duruyordum ki? Bu küçük veba beni mi takip ediyordu? "Özür dilerim."

"Saçma," dedi içtenlikle. "Tamamen benim hatamdı. Benim sakarlığım. Kendinize gelmeniz için size bir şey getireyim mi tatlım? Bir bardak şarap? Rom pançı? Tatlı? Elma konyağı? Evet, evet, şoktan çıkmanız için size biraz konyak getirmeme izin verin!"

"Hayır, bir şey istemiyorum, teşekkür ederim!" Bu saçmalıklara gülmemek için kendimi tutamadım. O da kendisinin çok komik olduğunu sanıp güldü.

"Eğer kendinize geldiyseniz, sevgili leydim, benimle gelin. Israr ediyorum."

Elimi koluna geçirip, itirazlarıma rağmen beni ahıra doğru götürmeye başladı.

"Çok zamanınızı almayacağım," dedi. "Size sürprizimi göstermek için bütün gün sizi aradım. Adeta kendinizden geçeceksiniz, bana inanın!"

Teslim olup boyun eğdim; onunla tartışmaktansa gidip o lanet olası atlara bakmanın daha iyi olduğunu düşündüm. Zaten düğünden önce Jocasta'yla konuşmak için bir sürü zamanım vardı. Lucas ve arkadaşları, kendilerini daha yakından incelemek için çiti aşan iki kel adamın göz hapsindeydiler.

"Bu kesinlikle çok iyi huylu bir beygir," dedim Lucas'ın nazik hareketleriyle Gideon'un zorba kişiliğini karşılaştırarak. Jamie, River Run'a yolculuk ederken neredeyse bütün atları ve insanları ısıran atımızı kısırlaştıracak zamanı henüz bulamamıştı.

"Türünün özelliklerinden biri," diye cevapladı Wylie, büyük ahıra giden kapıyı iterken. "Onlar bütün atların içinde en yumuşak başlı olanlar. Ancak nazik yaradılışları zekâlarına zarar vermiyor. Bu taraftan Bayan Fraser."

Dışarıdaki parlak havanın tam tersine, ahırın içi kapkaranlıktı; öyle karanlıktı ki yerdeki bir tuğlaya takıldım. Şaşkın bir çığlıkla düşecekken Bay Wylie beni kolumdan tuttu.

"İyi misiniz Bayan Fraser?" diye sordu doğrulmama yardım ederek.

"Evet," dedim. Soluğum kesilmişti. Aslında hem ayak parmağımı çarpmış, hem de bileğimi burkmuştum; yeni topuklu ayakkabılarım çok güzellerdi ama onlara henüz alışamamıştım. "Gözlerim karanlığa alışana kadar biraz durayım."

Wylie kolumu bırakmadan benimle bekledi. Elimi dirseğine doğru çekip bana destek olmak için sıkı sıkı tuttu.

"Bana yaslanın," dedi.

Yaslandım. Parmaklarımın sızlaması bitene kadar yaralı ayağımı yukarı çektim ve bir süre öylece durduk. İlk kez Bay Wylie iğneleyici bir söz söylememişti; belki de bunun nedeni ahırın huzur veren havasıydı.

Ahırlar her şeyleriyle huzur veriyordu. Atlar da, onlarla ilgilenenler de genelde sakindiler. Bu ahır farklıydı; hem sessiz hem de coşkundu. Saman yiyen bir atın mutluluktan çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

Phillip Wylie'ye çok yakın durduğum için parfümünün kokusunu alabiliyordum. Ancak ahırın kokusu misk ve bergamot kokusunu bastırıyordu. Taze saman, arpa, tuğla ve odun kokuları birbirine girmişti ama daha basit üç koku daha vardı; gübre, kan ve süt. Bunlar anneliğin temel unsurlarıydı.

"Burası rahim gibi, değil mi?" dedim usulca. "Sıcak ve karanlık yani. Kalp atışlarımı bile neredeyse duyacağım."

Wylie sakin bir şekilde güldü.

“O benim kalbim,” dedi. Elini parlak saten yeleğine götürdü.

Gözlerim karanlığa hemen uyum sağlamıştı ama öyle olduğu halde, ahır oldukça loştu. Önümüzden geçen bir ahır kedisinin gölgesi yüzünden paniğe kapılıp yaralı ayağımı yere bastım. Henüz ağırlığımı veremesem de en azından yere koyabiliyordum.

“Bir dakika yalnız durabilir misiniz?” diye sordu Wylie.

Cevabımı beklemeden gidip bir sandalyenin üzerinde duran lambayı yaktı. Önce çakmaktaşı ve çelik göründü, sonra lambanın fitili alev aldı ve etrafımızı sarı bir ışık huzmesi kapladı. Boş eliyle yeniden kolumu tutup ahırın sonuna doğru götürdü.

Ahırın sonundaki küçük bölmedeydiler. Phillip lambayı kaldırıp gülümsedi. Lamba gece yarısı çağlayan akarsular gibi parladı. Yüzünü bize dönen kısrağın kocaman kahverengi gözlerini gördük.

“Ah,” dedim usulca, “ne kadar güzel.” Sonra daha yüksek sesle, “Ah!” diye tekrarladım. Kısrak biraz hareket etmişti. Yavrusu, annesinin bacaklarının arasından bakıyordu. Uzun bacaklıydı ve dizlerini bükmüştü. Küçük kıçı ve eğimli omuzları annesinin kaslı mükemmelliğinin kopyasıydı. Gözleri kocaman, kirpikleri upuzundu. Tüyleri tavşan tüyü gibi kızıl kahveydi ve kuyruğu komik bir şekilde süpürgeyi andırıyordu.

Yelesi, otlakta gördüğüm Friesian atınınki gibi çok görkemliydi; kafasının üzerindeki birkaç santimetre uzunluğundaki tüyler diş fırçasına benziyordu.

Işıktan gözleri kamaşan tay gözlerini kırpıştırdı, sonra annesine iyice sokuldu. Bir dakika sonra delikleri şişip inen küçük bir burun göründü. Ardından kocaman bir göz belirdi ve burun kaybolup yalnızca bir an sonra yeniden belirdi.

“Seni küçük çapkın!” dedim keyifle.

Wylie güldü.

“Bu kız gerçekten de öyle,” dedi. Sesinde o taya sahip olmanın gururu vardı. “Muhteşem değiller mi?”

“Evet,” dedim düşünerek. “Öyleler. Yine de tam olarak öyle sayılmaz. ‘Muhteşem’ sözcüğü daha çok bir beygire ya da savaş atına yakışır. Oysa bu atlar… çok tatlılar!”

Wylie küçük bir kahkaha attı.

“Tatlı mı?” dedi. “Tatlı?”

“Yani, işte,” dedim gülerek. “Sevimliler. İyi huylular. Şekerler.”

“Hepsi,” dedi bana dönerek. “Ve güzeller de. ”Atlara değil, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Evet,” dedim. Huzursuz olmaya başlamıştım. “Evet, çok güzeller.”

Bana çok yakın duruyordu; yeniden atlara bakma bahanesiyle yürümeye başladım. Tay, kuyruğunu coşkuyla sallayarak kısrağın şişmiş memesini burnuyla dürtüyordu.

“İsimleri ne?” diye sordum.

Wylie bana doğru yaklaştı, lambayı duvardaki kancaya asarken koluma dokundu.

“Kısrağın adı Tessa,” dedi. “Babasını görmüştünüz, Lucas. Tay ise…” Gülümseyerek elimi tuttu. “Ona *La Belle*[50] Claire ismini verebileceğimi düşündüm.”

Phillip Wylie’nin yüzünde oluşan ifadenin şaşkınlığıyla bir an kalakaldım.

“Ne?” dedim boş gözlerle bakarak. Muhakkak yanlış duymuştum. Elimi çekmeye çalıştım ama biraz fazla tereddüt etmiş olmalıyım ki parmaklarını parmaklarıma doladı. Gerçekten yapmak istediği şey bu olamazdı…

Buydu.

“Sevimli,” dedi usulca, daha da yaklaştı. “İyi huylu. Şeker. Ve… güzel.” Beni öptü.

Öylesine hayretler içinde kalmıştım ki olduğum yere mıhlanmış gibiydim. Dudakları yumuşak, öpüşü kısaydı. Gerçi bunun pek önemi yoktu; sorun, bunu yapmış olmasıydı.

“Bay Wylie!” dedim. Bir adım geri attım ama arkamda çit vardı.

“Bayan Fraser,” dedi usulca. Benimle aynı hizaya geldi. “Tatlım.”

“Ben sizin- ” diye başlamıştım ki beni yeniden öptü. Bu sefer kesinlikle kısa bir öpücük değildi. Hâlâ şaşkın da olsam, bu kez nutkum tutulmadı ve onu sert bir şekilde ittim.

Sendeledi, eli elimden kaydı. Fakat kendini hemen toparladı, kolumdan tuttu ve elini belime doladı.

“Çapkın,” diye fısıldadı. Eğilip yüzüme baktı. Tekme attım. Ama maalesef

güçten düşmüş yaralı ayağımla attığım için tekmemi fark etmedi bile.

Adamın elini sırtımda iyiden iyiye hissetmeye başlayınca, yaptıklarına inanamayan aklım artık tamamen gerçeklerle yüzleşti. Ahırın etrafında bir sürü insan olduğunun da farkındaydım; istediğim son şey ilgi çekmekti.

“Kesin şunu!” dedim dişlerimin arasından. “Hemen kesin!”

“Beni delirttiniz,” dedi fısıldayarak. Diliyle kulağımı yalamaya çalıştı.

Bence de kesinlikle delirmişti ama bunun sorumlusu ben değildim. Elimden geldiğince arkaya doğru çekilip -çit izin verdiği kadar- aramıza belli bir mesafe koymaya çalıştım. Artık şoku üzerimden atmıştım ve aklım şaşırtıcı bir şekilde çok iyi çalışıyordu. Testislerine diz atamazdım; bacaklarından birini benim bacaklarımın arasına sokmuştu. Eğer elimi boğazına dolayıp boynundaki atar damarı sıkabilirsem, olduğu yerde yığılıp kalırdı.

Boğazına yapışmayı başardım ama lanet olası bir atkı takmıştı; parmaklarımı boynuna geçirdim ama elimi tuttu.

“Lütfen,” dedi. “İstediğim- ”

“Ne istediğiniz umrumda değil!” dedim. “Hemen beni bırakın, siz… sizi… ” Uygun bir hakaret aradım. “Sizi köpek yavrusu!”

Bir anda durması beni çok şaşırttı. Pirinç unuyla kaplı olan yüzü -dudaklarımda bıraktığı tadı almıştım- daha da beyazlaşamazdı. Yüzündeki ifade… yaralanmış gibiydi.

“Gerçekten hakkımda böyle mi düşünüyorsunuz?” diye sordu kısık sesle.

“Evet, lanet olsun, evet!” dedim. “Başka ne düşünecektim? Aklınızı mı kaçırdınız ki bana bu şekilde adice davranıyorsunuz? Sizin sorununuz nedir?”

“Adice?” Bu biçimde itham edilmek onu çok şaşırtmıştı. “Ama be… siz… ben düşünmüştüm ki siz… yani, tersi olamaz- ”

“Hayır,” dedim sakin bir sesle. “O tür bir şey düşünmüş olamazsınız. Böyle bir şey düşünmeniz için size hiç cesaret vermedim!” Kasten yapmamıştım. İçime aniden bir kurt düştü; belki de kendi davranışlarımı Phillip Wylie gibi algılayamıyordum.

“Ah, öyle mi?”Yüzü değişiyor, öfkeyle doluyordu. “Sizinle aynı fikirde değilim hanımefendi!”

Ona annesi yaşında olduğumu söylemiştim; buna inanmadığı aklıma hiç gelmemişti.

“Çapkın,” dedi yeniden. Bu kez sesinde daha farklı bir eda vardı. “Cesaret vermediniz mi? Bunu tanıştığımız andan beri yapmaktasınız.”

“Ne?” Şüpheci halim sesime yansımıştı. “Sizinle medeni bir şekilde sohbet etmekten başka hiçbir şey yapmadım. Eğer sizin kitabınızda buna flört deniyorsa ufaklık, o halde- ”

“Bana ufaklık demeyin!”

Ah, demek ki yaş farkı olduğunu anlamıştı. Sadece umursamamıştı herhalde. Sonra birden Wylie’nin yaşıtlarının genelde şakalaşarak flörtleştiğini fark ettim. Ben ona ne söylemiştim ki?

Onunla ve arkadaşı Stanhope’la damga kanununu tartıştığımı hayal meyal hatırlıyorum. Evet, vergiler falan, atlar ama kesinlikle yanlış anlaşmaların fitilini ateşleyecek herhangi bir şey yapmamıştım.

“Gözlerin Heshbon’daki balık havuzları gibi,” dedi kısık sert bir sesle. “Bunu size söylediğim geceyi hatırlamıyor musunuz? Solomon’un şarkısı sizin için yalnızca ‘medeni bir şarkı’ mı?”

“Yok artık.” Kendime rağmen gittikçe suçluluk hissetmeye başlıyordum; iki ya da üç sene önce Jocasta’nın düğününde bu mısraları birbirimize söylemiştik. Yani şimdi bunu hatırlıyor muydu? Solomon’un Şarkısı’nda çarpıcı mısralar vardı; tek güvendiği de buydu… Sonra silkelenip kendime geldim.

“Saçmalık,” dedim. “Benimle şakalaşıyordunuz, ben de size kibarca cevap verdim. Şimdi gerçekten- ”

“Bugün buraya benimle geldiniz. Yalnız.” Bana doğru bir adım daha attı, gözlerinde kararlılık vardı. Koca götlü züppe!

“Bay Wylie,” dedim hafifçe uzaklaşarak. “Eğer durumu yanlış anladıysanız çok üzgünüm ama ben kocamla çok mutluyum ve size karşı herhangi bir romantik duygum yok. Şimdi eğer izin verirseniz…” Yanından geçip ayakkabılarım el verdiğince hızlı bir şekilde ahırdan çıktım. Beni takip etmedi. Kalbim deli gibi çarparak kendimi ahırdan dışarı attım.

Otlağın etrafında insanlar vardı; diğer tarafa döndüm, kimse beni görmeden ahırın sonuna doğru ilerledim. Artık beni göremeyecekleri kadar uzaklaşınca darmadağın görünmediğimden emin olmak için üstümü başımı kontrol ettim. Beni Wylie’yle ahıra giderken gören olmuş muydu, bilmiyordum; en azından alelacele çıkışımı kimsenin görmemiş olmasını umuyordum.

Koşuşturma sırasında yüzüme düşen örgümü dikkatle geriye itip

eteklerimdeki samanları silkeledim. Neyse ki giysilerimi yırtmamıştı; bir mendil yardımıyla kendime çekidüzen verdim.

“İyi misin Sassenach?”

Ağa takılmış somon balığı gibi sıçradım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Yanı başımda kaşlarını çatmış bana bakan Jamie’yi görünce göğsüm adrenalinle dolup taştı.

“Sen nerelerdeydin Sassenach?”

Kalbim sanki boğazımda sıkışıp kalmış gibi öksürüyordum, ama kulağa soğukkanlı geldiğini umduğum birkaç söz söylemeyi başardım.

“Hiçbir yerde. Yani, atlara… ata bakıyordum. Kısrağa. Yeni bir tayı olmuş.”

“Evet, biliyorum,” dedi tuhaf bir şekilde beni süzerek.

“Ninian’ı bulabildin mi? Ne söyledi?” Elimi başımın arkasına götürüp saçlarımı düzeltme bahanesiyle gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

“Doğruyu. Zaten ben de öyle tahmin etmiştim. Salisbury yakınlarında kamp kurmuş binden fazla adam var. Her geçen gün de aralarına daha fazlası katılıyormuş. İhtiyar herif bundan çok memnun!” Sağ elindeki iki parmağını bacağına vurarak kaşlarını çattı. Oldukça endişeli olduğunu fark ettim.

Bunun bir nedeni vardı. Çatışma tehdidini bir kenara bırakırsak, mevsimlerden ilkbahardı. Jocasta’nın düğününe gelebilmemizin tek nedeni, River Run’ın dağ eteğinde olmasıydı; burada ormanlar yeşillenmişti ve topraktan turuncu ve mor renklerle ejderha dişleri gibi çiğdemler fışkırıyordu. Gel gelelim dağlar hâlâ karla kaplıydı ve ağaç dalları tomurcuklanmıştı. Birkaç hafta içinde bu filizler patlayacak ve Fraser Tepesi’nin tarım zamanı gelecekti.

Jamie hemen Arch Bug’ı işe alarak iyi yapmıştı ama Arch tek başına sadece bu kadarını yapabilirdi. Kiracılara ve toprak sahiplerine gelince… eğer milis yeniden toplanırsa, kadınlar toprakla kendi başlarına ilgilenmek zorunda kalacaktı.

“O kamptaki erkekler topraklarını bırakmış erkekler yani, öyle mi?” Salisbury de dağ eteklerine kurulmuştu. Çalışan hiçbir çiftçinin, yılın bu zamanında, sırf devlete karşı gelmek için topraklarını terk etmeleri pek olası değildi.

“Terk etmiş ya da kaybetmişler,” dedi kısaca. Bana bakarken kaşlarını daha da çattı. “Halamla konuştun mu?”

“Ah… hayır,” dedim. Kendimi suçlu hissediyordum. “Henüz değil. Ben de tam… Ah, bir sorunun daha olduğunu söyledin. Başka ne oldu?”

Bakışları sabırsızlığının bir belirtisiydi.

“Tanrım, neredeyse unutacaktım. Köle kadınlardan biri zehirlenmiş galiba.”

“Ne? Kim? Nasıl?” Jamie’ye bakarken ellerim saçlarımdan kayıp düştü. “Bana neden söylemedin?”

“Söylüyorum işte, değil mi?” Endişelenme, durumu ağır değil. Yalnızca sarhoş gibi kokuyor.” Sinirli bir şekilde omuzlarını silkti. “Tek sorun, zehirlemek istenilen kişinin o olmayışı. Bir bakmaları için Roger ve Brianna’yı yolladım. Kimsenin öldüğünü haber vermediler. Herhalde ölmemiştir.”

“Ölmemiş midir?” Bu yeni gelişme diğer sorunumu unutturmuştu. “Alkol çok zehirlidir. Bunu kimse anlamıyor gibi. Ama sarhoş olmakla zehirlenmek arasında hiçbir fark yok. Söylemek istediğin şey- ”

“Sassenach,” diyerek sözümü kesti.

“Ne?”

“Sen ne halt ediyordun?” diye çıkıştı.

Şaşkınlık içinde Jamie’ye baktım. Konuştukça yüzünün kızarmasının nedeninin Ninian ve Düzenleyicilerle ilgili endişeleri olduğunu sanmıştım. Gözlerindeki tehlikeli mavi ışığı görünce, tavrında daha kişisel bir neden olduğunu anladım. Başımı yana doğru çevirip ürkek gözlerle baktım.

“Ne demek bu?”

Dudaklarını sıktı, cevap vermedi. Bunun yerine işaret parmağını uzatıp çok nazik bir şekilde dudağımın yanına dokundu. Sonra avucunu çevirip parmağının ucunda çınlayan siyah nesneyi gösterdi. Bu, Phillip Wylie’nin gözünün kenarına yapıştırdığı küçük siyah yıldız şeklindeki bendi.

“Ah.” Kulaklarım uğuldadı. “O mu? Eee…” Başım döndü -siyah ve yıldız şeklinde- küçük noktalar gözlerimin önünde dans etmeye başladı.

“Evet, o,” dedi Jamie. “Tanrım, kadın! Duncan’ın boş lafları ve Ninian’ın eşek şakaları yüzünden canım çıktı. Sen niye bana adamın Barlow’la kavga ettiğini söylemedin?”

“Ben buna kavga demezdim,” dedim soğukkanlı davranmaya çalışarak. “Üstelik seni hiçbir yerde bulamadığımız için Binbaşı MacDonald kavgaya

son verdi. Eğer olan bitenin sana anlatılmasını istiyorsan, Binbaşı- ”

“Onun ne istediğini biliyorum.” Elini hafifçe sallayarak Binbaşı’yı umursamadığını gösterdi. “Evet, ben Binbaşı’yla, Düzenleyicilerle ve sarhoş hizmetçilerle uğraşayım, sen ahıra gidip o züppeyle oynaş!”

“Ben onunla hiçbir şekilde *oynaşmıyordum*, bunu gayet iyi biliyorsun! O küçük şeytan bana asıldı, hepsi bu.”

“Asıldı mı? Yani kur mu yaptı? Zaten anlaşılıyor!”

“Yapmadı!”

“Ah, öyle mi?”

“Yani,” dedim dişlerimi sıkarak, “beni öptü. Muhtemelen şaka yapmak istedi. Tanrı aşkına, ben onun annesi olacak yaştayım!”

“Hatta büyükannesi,” dedi Jamie kaba bir şekilde. “Sen, öptü demek. Peki ona bu cesareti neden verdin Sassenach?”

Ağzım öfkeden açık kaldı. Hem Phillip Wylie’nin büyükannesi yaşında olduğum söylenerek hakarete uğramıştım, hem de ona cesaret vermiş olmakla suçlanmıştım.

“Cesaret vermek mi? Seni kahrolası beyinsiz! Ona cesaret falan vermediğimi gayet iyi biliyorsun!”

“Kendi kızın seni onunla ahıra girerken görmüş! Hiç utanman yok mu senin? Zaten burada bir sürü sorunla uğraşırken, bir de o adamla mı uğraşayım?”

Brianna’nın adını duyunca vicdanım sızlamıştı. Ama Jamie’nin Wylie’yi düelloya davet etme fikri kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oldu. Üzerinde kılıcı yoktu, ama yanında getirmişti. Her iki düşünceyi de kafamdan atmaya çalıştım.

“Benim kızım ne aptal, ne de dedikoducu bir cadı,” dedim ağırbaşlı bir şekilde. “Ahıra girmemin sebebinin ata bakmak olduğunu akıl edememiş. Böyle bir şeyi kim, neden düşünsün?”

Büzdüğü dudaklarının arasından derin bir nefes alıp bana baktı.

“Neden gerçekten? Belki de herkes seni onunla çayırda cilveleşirken gördüğü için olamaz mı? Kızışmış bir dişi köpeğin arkasından koşan erkek köpek gibi senin peşinden koştuğunu gördükleri içindir belki de?” Yüzümdeki korkutucu ifadeyi görmüş olmalı ki öksürüp konuşmasına devam etti.

“Bir kişiden fazlasının görmüş olması bunun kulağıma gelmesi için yeterli. Toplum içinde alay konusu olmaktan hoşlanıyorum mu sanıyorsun Sassenach?”

“Sen -sen- ” Öfkeden boğulacak gibi oldum. Ona vurmak istedim ama meraklı yüzlerin bize doğru döndüğünü görebiliyordum. “Kızışmış dişi köpek mi? Bana nasıl böyle bir şey söylersin, seni lanet olası piç?”

Ters ters bakmaya devam etse de gururu incinmiş görünüyordu.

“Evet, tamam. O şekilde söylemek istememiştim. Ama sen onunla gittin Sassenach. Sanki kendi karıma yetemiyormuşum gibi… eğer sen senden rica ettiğim gibi gidip halamla konuşsaydın, bu böyle olmayacaktı. Şimdi şu yaptığına bir bak!”

Düello hakkındaki fikrimi değiştirdim. Jamie’nin ve Phillip Wylie’nin birbirlerini acilen, alenen ve çok fazla kan akıtarak öldürmelerini istiyordum. Kimin baktığı da umrumda değildi. Onu çıplak ellerimle hadım etmek için oldukça ciddi bir çaba sarf etmiştim, ama o bileklerimi tutup keskin bir şekilde yukarı doğru çekmişti.

“İsa aşkına, insanlar bize bakıyor Sassenach!”

“Benim… zerre… umrumda… değil!” Dişlerimin arasından öfkeyle tısladım. “Beni bırak, onlara izlenecek harika bir şey vereceğim!”

Gözlerimi yüzünden ayırmadım ama çayırdaki kalabalığın bize baktığının da farkındaydım. Jamie kaşlarını çatıp aniden kararını verdi.

“Pekâlâ, o zaman,” dedi. “İzlesinler.”

Kollarını belime doladı, beni kendine doğru çekip öptü. Kurtulamayacağımı anlayınca mücadele etmeyi bıraktım. Soğuk ve öfkeli davranıyordum. Yakınlardan gelen kahkahaları ve tezahüratları duyabiliyordum. Ninian Hamilton Galce bir şeyler söyledi ve bu söylediklerini anlamamaktan oldukça memnundum.

Sonunda dudaklarını dudaklarımdan çekti ama sarılmayı bırakmadı. Sonra yavaşça başını eğdi, yanaklarıma değdirdiği yanakları soğuk ve sertti. Vücudu da sertti ve kesinlikle soğuk değildi. Sıcaklığı en az altı kat giysiye rağmen tenime ulaşıyordu; gömlek, yelek, ceket, elbise, içlik ve korse. Ya öfkeden, ya uyarıldığı için ya da ikisi yüzünden de harlı ateşte kaynayan tencere gibi titriyordu.

“Üzgünüm,” dedi sessizce. Nefesi sıcaktı ve kulağımı gıdıkladı. “Sana hakaret etmek istemedim. Gerçekten. Önce onu, sonra da kendimi öldüreyim

mi?”

Bir parça rahatlamıştım. Kalçalarım sert bir şekilde onun vücuduna bastırılmıştı, etkisi çok rahatlatıcıydı.

“Şimdi değil,” dedim. Adrenalin yüzünden sersemlemiştim. Kendime gelmek için derin bir nefes aldım. Sonra biraz geri çekilip leş gibi kokan giysilerinden kurtuldum. Bu kadar mutsuz olmasaydım, burnuma gelen iğrenç kokunun kaynağının ta kendisi olduğunu hemen fark etmiş olurdum.

“Sen ne halt yedin böyle?” Yüzümü buruşturarak ceketinin göğüs kısmını kokladım. “Korkunç kokuyorsun! Şey gibi- ”

“Gübre,” dedi bıkkın bir ifadeyle. “Evet, biliyorum.” Kollarını sıkmayı bıraktı.

“Evet, gübre,” dedim koklamaya devam ederek. “Ve rom pançı.” Gerçi rom pançını kendisi içmemişti; beni öptüğünde dudaklarıma konyak tadı geldi. “Ayrıca korkunç bir şey daha. Böyle ter gibi ve bir de- ”

“Kaynamış turp,” dedi daha da bıkkın bir ifadeyle. “Evet, sana bahsettiğim hizmetçi Sassenach. Adı Betty.” Elimi koluna dolayıp -bizi alkışlayan lanet olasıca- kalabalığa selam verip eve doğru döndü.

“Ona bir baksan iyi olurdu,” dedi kıyı boyunca uzanan söğütlerin tepesinde asılı kalan güneşe bakarak. “Ama geç oluyor; eğer düğün saat dörtte olacaksa, yukarı çıkıp halamla konuşman daha iyi olur.”

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. İçimde hâlâ açığa çıkmamış duygular çalkalanıp duruyordu ama yapacak çok iş vardı.

“Pekâlâ,” dedim. “Önce Jocasta’yla konuşacağım, sonra Betty’ye bakacağım. Phillip Wylie’ye gelince…”

“Phillip Wylie’ye gelince,” diyerek sözümü kesti, “onu düşünme Sassenach. Onunla ben sonra ilgileneceğim.”

50 (Fr.) Güzel. (ç.n.)

44 MAHREM YERLER

Jamie’yi salonda bırakıp merdivenlere doğru, oradan da Jocasta’nın odasına giden koridoru geçtim. Bir yandan da karşılaştığım tanıdıklarla ve dostlarla selamlaşıyordum. Canım sıkkındı ve aynı zamanda eğlenmek de istemiyordum. On altı yaşımdan beri bir penisi düşünerek bu kadar çok zaman geçirmemiştim.

Koridorda yalnız olduğumu fark edince yelpazemi açıp, üzerinde pastoral bir manzara içinde bir gölün resmedildiği küçük, yuvarlak aynaya dalgın gözlerle baktım. İşe yarasın diye değil, süs olarak tasarlanan aynada yüzümün ancak birkaç santimetresini görebildim. Tek gözüm ve sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyordu.

Gayet güzel bir gözdü, kabul ediyordum. Etrafında çizgiler vardı, doğru ama şekli düzgündü. Uzun ve kıvrımlı kirpikler siyah gözbebeğiyle uyumluydu ve irisin altın beneğiyle tezat oluşturuyordu.

Ağzımı görebilmek için yelpazeyi biraz çektim. Dudaklarım kalındı ve hatta şu anda her zamankinden de daha dolgun görünüyorlardı. Sanki biri sert bir şekilde beni öpmüştü. Üstelik bundan da hoşlanmış gibi bir halleri vardı.

“Hmm!” dedim, yelpazeyi kapattım.

Artık sinirim yatıştığından, Jamie’nin Phillip Wylie hakkında haklı olabileceğini düşündüm. Olmayabilirdi de. Ama genç adamın esas gerekçelerinin dışında, büyükannesi olacak yaşta olayım ya da olmayayım, beni fiziksel olarak çekici bulduğuna dair karşı çıkılmaz kanıtlarım vardı. Bundan Jamie’ye bahsetmememin daha hayırlı olacağını düşündüm; Phillip Wylie çok can sıkıcı bir genç adamdı fakat sakin kafayla düşününce, çayırın orta yerinde bağırsaklarının çıkartılmasını da istemediğime karar verdim.

Olgunluk insanın bakış açısını çok değiştiriyordu. Etrafımı saran bu heyecanlı erkeklerin arasında beni en çok ilgilendiren, Duncan Innes’in mahrem yerleriydi.

Kısırlaştırma dışında fiziksel iktidarsızlığa yol açacak çok fazla travma türü yoktu. Bu çağda cerrahi çok ilkel olduğu için, müdahale eden doktorun iki testisi de aldığını düşünüyordum. Peki ama eğer gerçekten durum buysa, Duncan bunu söylemez miydi?

Söylemeyebilirdi. Duncan gerçekten çok utangaç ve ketum bir adamdı. Üstelik dünyanın en dışadönük insanı bile böyle bir talihsizliği en yakın arkadaşına bile anlatmaya çekinirdi. Böyle bir rahatsızlığı, hapishanenin dar

alanlarında saklamayı başarmış olabilir miydi? Yine de oradayken birileri görmüş olmalıydı. Jocasta'nın kapısının dışındaki masaya parmaklarımı vurarak düşünmeye başladım.

Erkeklerin yıllarca yıkanmadan yaşamaları kesinlikle mümkündü; birkaç tane böyle adam görmüştüm. Öte yandan, Ardsmuir'deki mahkûmlar taş ocaklarında çalışmaya zorlanıyorlardı; böylelikle dışarıda çalıştıkları için su kaynaklarına kolayca erişebilirlerdi ve en azından mikropları uzak tutmak için düzenli banyo yapabilirlerdi. Üstelik bence soyunmadan da yıkanmak mümkündü.

Duncan'ın hâlâ az çok sağlam olduğundan şüpheleniyordum. İktidarsızlığının nedeninin psikolojik olması oldukça muhtemeldi; testislerinin zarar görmesi ya da ezilmesi erkeği durdurabilirdi. Kısa süre içinde yaşayacağı bir deneyim ise onu durumu konusunda aydınlatabilirdi.

Kapıyı çalmadan bir süre durdum. İnsanlara kötü haber verme konusunda deneyimlerim vardı ve deneyimin bana öğrettiği tek şey, ne söyleyeceğini önceden hazırlamanın ya da bu konuyu kafaya takmanın hiçbir şeye yaramadığıydı. Güzel konuşmak etki etmiyordu ve açık sözlülük anlayışlı olmanın önünde engel değildi.

Kapıyı sertçe çalıp Jocasta'nın davetiyle odaya girdim.

Rahip LeClerc içerideydi. Köşedeki küçük bir masaya oturmuştu, önünde ise bin bir çeşit yiyecek vardı. Masanın üzerinde iki şişe de şarap vardı -biri bitmişti. Odaya girdiğimde rahibin suratında oluşan gülümseme yüzüne yayılıp kulaklarında birleşti.

"Merhaba, hanımefendi!" dedi sevinçle, hindi budunu bana doğru sallayarak. "Selam, selam!"

'Bonjour' çok ağır kaçabilirdi, ben de reverans yaparak, "Merhaba!" dedim.

Rahibi odadan çıkarmanın bir yolu yoktu ve Phaedre giyinme odasında olduğu için Jocasta'yı götürebileceğim herhangi başka bir yer de yoktu. Sonra bir anda Rahip LeClerc'in İngilizcesinin yetersiz olduğunu hatırladım. Böylelikle Jocasta'yla baş başa konuşmama gerek kalmazdı.

Jocasta'nın dirseğine dokunup, pencere kenarına oturmamızı, onunla konuşmam gereken önemli bir konu olduğunu söyledim. Şaşırmıştı ama başını sallayıp teklifimi kabul etti, Rahip LeCLerc'den -ki kendisi hindinin inatçı kıkırdağıyla meşguldü- özür dileyip yanıma oturdu.

"Ne oldu kızım?" dedi, eteklerini düzeltti. "Sorun ne?"

Derin bir nefes aldım, “Duncan’la ilgili…” dedim.

Ben konuşmaya başladığımda Jocasta’nın yüzü şaşkınlıktan kireç gibi bembeyaz kesildi. Anlattıklarımı dinlerken, tavrında başka bir şey daha sezinledim. Sanki… rahatlamış gibiydi.

Dudaklarını büktü, görmeyen mavi gözlerinde her zamanki rahatsızlık veren ifade oluştu. Endişeli bir hali vardı ama kederli görünmüyordu. Yüzündeki şaşkın ifade yerini, daha önceden aklını kurcalayan bir durumun açıklamasını keşfetmiş birinin aydınlanmasına bırakmıştı.

Aklıma Duncan ve Jocasta’nın bir yıldan fazla bir süredir aynı çatı altında yaşadıkları ve evlenmek üzere birkaç ay önce nişanlandıkları geldi. Duncan’ın toplum içinde Jocasta’ya davranışları her zaman saygı dolu ve düşünceliydi. Ne var ki onu sahiplendiğini gösteren herhangi bir fiziksel harekette hiç bulunmamıştı. O çağlar için bu hiç normal bir davranış değildi; bazı erkekler karılarına olan duygularını daha fazla açığa vururlarken, bazıları öyle değildi. Belki de Duncan baş başa kaldıklarında da ona yakın davranmıyordu ve Jocasta bu hareketleri ondan hep bekliyordu.

Jocasta hâlâ çok güzeldi ve erkeklerin ona hayranlıkla bakmalarına çok alışkındı; görebilsin ya da göremesin, onu Andrew MacNeill’le, Ninian Bell Hamilton’la, Richard Caswell’le -ve hatta Farquard Campbell’la bile- cilveleşirken görmüştüm. Şaşırmış ve hatta Duncan’ın ona fiziksel bir ilgi göstermemiş olması moralini bile bozmuş olabilirdi.

Şimdi bunun nedenini biliyordu. Derin bir nefes alıp başını yavaşça iki yana salladı.

“Tanrım, zavallı adam,” dedi. “Böyle bir sorunu varmış ve bunu kabullenmiş. Sonra bir anda bu sorun yeniden su yüzüne çıkmış. Tanrım, neden geçmiş yakamızı bırakmıyor?” Gözlerini kırpıştırarak başını öne eğdi. Gözlerinin dolduğunu görünce hem şaşırdım, hem de bundan çok etkilendim.

Birden arkasında kocaman bir gölge belirdi. Başımı kaldırıp baktığımda Rahip LeClerc’in siyah giysileri içindeki şimşek yüklü bir bulut gibi tepemize çöktüğünü gördüm.

“Sorun mu var?” dedi Fransızca olarak. “Mösyö Duncan yaralanmış mı?”

Jocasta’nın Fransızcası “*Comment allez-vous?*[51]” cümlesinden ibaretti. Buna rağmen rahibin soruyu sorarkenki ses tonundan ve Duncan’ın ismini zikretmiş olmasından, ne demek istediğini anlamıştı.

“Ona söyleme,” dedi Jocasta hızla. Elini dizime koydu.

“Hayır, hayır,” dedim. Parmaklarımla endişelenecek bir şey olmadığına dair bir hareket yaptım.

“Non, non,” dedim cevap olarak. “C’est rien.” Sorun yok.

Kaşlarını çatarak önce bana, sonra Jocasta’ya baktı.

“Evlendikten sonra yatağın paylaşılacağı ilk gece sorunu mu?” diye sordu Fransızca olarak. Bunu duyunca yüzümde bir dehşet ifadesi oluşmuştu. “*Skrotum***’ dediğinizi duydum hanımefendi, hayvanlardan bahsetmediğinizi anladım.”

**(Fr.) Testis torbası. (ç.n.)

Epey bir süre sonra, Rahip LeClerc’in İngilizce bilmese de Latince bildiğini hatırladım.

“Kahretsin,” diye söylendim kendi kendime. Jocasta da ‘Skrotum’ sözcüğünü duyunca bana baktı. Onu rahatlatmak için elini okşadım, bir yandan da aklımı toparlamaya çalışıyordum. Rahip LeClerc bize meraklı gözlerle bakıyordu. Kahverengi gözlerinde büyük bir nezaket de vardı.

“Korkarım genel olarak ne hakkında konuştuğumuzu anladı,” dedim Jocasta’dan özür dilercesine. “Sanırım anlatsam daha iyi olacak.”

Üst dişlerini alt dudağına geçirdi ama itiraz etmedi. Rahibe olan biteni elimden geldiğince kısa bir şekilde Fransızca olarak anlattım. Rahip kaşlarını kaldırdı, kemerine asılı duran tespihi çıkardı.

“*Oui, merde, Madame. Quelle tragédie*[52].” İstavroz çıkardıktan sonra sakalındaki yağı koluna silip Jocasta’nın yanına oturdu.

“Lütfen ona sorar mısınız hanımefendi, bu konuda dileği nedir?” dedi. Sesi kibar da olsa bu bir emirdi.

“Dileği mi?”

“Bunu bildiği halde hâlâ Mösyö Duncan’la evlenmek istiyor mu? Çünkü Kutsal Ana Kilisesi’nin yasalarına göre, iktidarsızlık evliliğin önünde bir engeldi. Bunu bile bile evliliği kutsayamam. Üstelik…” dedikten sonra tereddüde düştü, dudaklarını bükerek Jocasta’ya baktı. “Üstelik evliliğin amacı, eğer Tanrı izin verirse, meyve veren bir birleşim olmasıdır. Bu durumda ise, Tanrı’nın böyle bir şeyi istemesi olanaksız. O yüzden, sizin de bildiğiniz üzere…” Hafifçe omzunu silkti.

Rahibe gözlerini kısarak bakan Jocasta için rahibin dediklerini çevirdim. Onu aydınlatınca, biraz olsun rahatlamıştı. Yüzünde bir MacKenzie bakışı

vardı; bu karakteristik sakinlik, aklında dönüp dolaşan tilkilerin gerginliğini çok iyi gizliyordu.

Biraz keyfim kaçmıştı ve Duncan bunun nedeninin yalnızca yarısıydı. Bu durumun ortaya çıkmasının evliliğe engel teşkil edebileceği aklımın ucundan geçmemişti. Jamie sadece halasını korumak istemişti. Evlilik mükemmel bir cevap gibi görünmüştü; eğer işler bu noktada çıkmaza girerse, Duncan zor durumda kalırdı.

Jocasta derin bir iç çekti.

“Ona her şeye rağmen Duncan’la evlenmek istediğimi söyle,” dedi Jocasta.

Bunu, Jocasta’yı kaşlarını çatıp büyük bir dikkatle inceleyen Rahip LeClerc’e söyledim. Jocasta rahibin kendisini süzdüğünden habersiz, tek kaşını kaldırarak cevabı bekledi.

Rahip boğazını temizledi, benimle konuştuğu halde gözlerini Jocasta’dan ayırmadı.

“Lütfen ona şunu söyleyin hanımefendi. Üreme, kilisenin temel yasası da olsa, tek düşünülmesi gereken konu bu değil. Evlilikte -bir erkeğin ve bir kadının gerçek evliliğinde- bu… etin birleşmesi, kendi içinde çok önemlidir. Ayin, iki vücut bir olsun, der ve bunun bir nedeni vardır. Aynı yatağı paylaşan iki kişi arasında birçok şey olur. Evlilik yalnızca bundan ibaret değildir ama bu olmazsa olmazdır.”

Rahip LeClerc büyük bir ciddiyetle konuşuyordu. Ben oldukça şaşkın görünmüş olmalıyım ki bakışlarını bana çevirip hafifçe gülümsedi.

“Ben hep rahip değildim hanımefendi,” dedi. “Bir kez evlendim. Bunun ne demek olduğunu da hayatının sonuna kadar… bedensel zevki bir kenara itmenin de ne demek olduğunu biliyorum.” Tespihinin tahta boncukları birbirlerine çarpıyordu.

Başımı sallayıp derin bir nefes alarak söylediklerini Jocasta’ya harfiyen tercüme ettim. Jocasta beni dinledi ama düşünmekle zaman kaybetmedi; kararını vermişti.

“Nasihati için ona teşekkür ettiğimi söyle,” dedi. “Ben de daha önceden birden fazla kez evlendim. Onun yardımıyla bir kez daha evleneceğim. Bugün.”

Sözlerini tercüme ettim ama rahip zaten Jocasta’nın ne dediğini tavrından ve ses tonundan tahmin etmişti. Başını salladı.

“Pekâlâ, hanımefendi,” dedi ve cesaret vermek için uzanıp elini nazikçe sıktı.

51 (Fr.) Nasılsınız? (ç.n.)

52 (Fr.) Evet, kahretsin, hanımefendi. Ne trajedi ama. (ç.n.)